

TIÊN
AN

Mục lục

Tự Chương

Chương 1: Tiên Môn Thịnh Điển

Chương 2: Thiên Kiếp

Chương 3: Tán Tiên

Chương 4: Nô Ẩn

Chương 5: Thiên Uyên Sơn Mạch

Chương 6: Tiên Nô Quảng Trường

Chương 7: Quy Củ

Chương 8: Tính Mạng Rẻ Như Bèo

Chương 9: Nô Thị

Chương 10: Tàn Thư Tập

Chương 11: Cảm Ngộ Từ Trong Sách

Chương 12: Đạo Tàng

Chương 13: Bí Mật Của Bạch Mộc Trần

Chương 14: Tiên Đạo Ngũ Nghệ

Chương 15: Tiên Phù Bậc 1

Chương 16: Ba Kẻ Chạy Trốn

Chương 17: Sức Mạnh Của Phù Đạo

Chương 18: Vu Hãm

Chương 19: Nhẫn Cùng Nhục

Chương 20: Tôn Nghiêm

Chương 21: Thiêu Đốt Linh Hồn

Chương 22: Tiên Thuật Thông Linh

Chương 23: Miếng Ngọc Thần Bí

Chương 24: Tiên Chủng

Chương 25: Người Tới Từ Thượng Giới

Chương 26: Vân Tổ

Chương 27: Biển Học Vô Bờ

Chương 28: Chí Nguyện Tán Tiên

Chương 29: Trí Tuệ Kết Tinh

Chương 30: Mai Danh Ẩn Tích

Chương 31: Mua Số Lượng Lớn

Chương 32: Tin Tức

Chương 33: Ẩn Phù Mới

Chương 34: Gặp Lại Cừu Nhân

Chương 35: Thiếu Niên Áo Tím

Chương 36: Ngụy Hiểm Đáng Sợ (Hung Hiểm)

Chương 37: Bạo Liệt Thuật.

Chương 38: Thuật Chồng Chất Phù (Điệp Phù Chi Thuật).
Chương 39: Nổ Như Sấm Động
Chương 40: Đạo Huyền Môn Đồ
Chương 41: Cường Chế Lục Soát.
Chương 42: Lá Mặt Lá Trái.
Chương 43: Sứ Giả Đến Từ Từ Tiêu Cung.
Chương 44: Quay Lại Nghề Cũ.
Chương 45: Yếu Đuối Và Dũng Cảm.
Chương 46: Sự Giác Ngộ Của Kẻ Mạnh.
Chương 47: Phù Ẩn Tự Linh.
Chương 48: Thiên Triệu (1).
Chương 49: Thiên Triệu (2).
Chương 50: Thiên Triệu (3).
Chương 51: Kinh Động.
Chương 52: Một Mạch Luân.
Chương 53: Hình Dạng Ban Đầu Của Tiên Ẩn.
Chương 54: Một Luồng Hàn Quang!
Chương 55: Hạt Giống Của Tự Do!
Chương 56: Công Tác Chuẩn Bị
Chương 57: Tiên Ma Bắt Đầu Rục Rịch.
Chương 58: Ẩn Động.
Chương 59: Mưu Đồ.
Chương 60: Rắc Rối.
Chương 61: Hành Động.
Chương 62: Ẩn Phù Mười Loại Đường Vân.
Chương 63: Manh Mối.
Chương 64: Mai Phục.
Chương 65: Mượn Dao Giết Người.
Chương 66: Liều Mạng.
Chương 67: Vận Khí Và Tâm Kế.
Chương 68: Ẩn Nhẫn.
Chương 69: Phản Ứng.
Chương 70: Tính Mạng Thật Mong Manh.
Chương 71: Trở Lại Mỏ Quặng.
Chương 72: Đại Trận Hộ Sơn!.
Chương 73: Tập Kích!.
Chương 74: Bạo Loạn!.
Chương 75: Kích Liệt
Chương 76: Giải Phóng Nô Lệ
Chương 77: Mầm Mống Của Hy Vọng
Chương 78: Nếu Như Còn Có Kiếp Sau
Chương 1: Khúc Đạo Đầu!

Chương 2: Dòng Họ Nam Môn!
Chương 3: Lòng Trắc Ẩn!!
Chương 4: Tâm Tính!!!
Chương 5: Theo Dõi!
Chương 6: Tán Tiên Kiếp!
Chương 7: Cường Thế.
Chương 8: Tinh Thần Ngoại Vực!
Chương 9: Ý Và Chí Của Tiên Đạo.
Chương 10: Mười Hai Cuốn Thiên Thư
Chương 11: Pháp Tướng Bảo Quang.
Chương 12: Bí Quyết Hóa Thần.
Chương 13: Tâm Tư Của Ôn Nhã.
Chương 14: Tiên Nô Phán Bội.
Chương 15: Thân Phận Mới.
Chương 16: Nam Môn Nội Đường.
Chương 17: Phòng Khách Bồ Viên.
Chương 18: Sống Sót.
Chương 19: Thiên Khung Lầu.
Chương 20: Công Pháp Phổ Biến Ra khắp Nơi.
Chương 21: Khuyết Tán Và Ảnh Hưởng.
Chương 22: Nam Viện Khổ Cực.
Chương 23: Sự Nghi Ngờ Của Ôn Nhã.
Chương 24: Tạo Dựng Sự Tín Nhiệm.
Chương 25: Cảnh Lan Tập.
Chương 26: Nô Trường.
Chương 27: Tàn Tướng.
Chương 28: Người Thái Nhất Tông Đến.
Chương 29: Con Cháu Nam Môn
Chương 30: Tụ Tập Thương Nghị.
Chương 31: Tụ Tập Thương Nghị (2).
Chương 32: Tụ Tập Thương Nghị (3).
Chương 33: Phân Phối Lợi Nhuận
Chương 34: Điều Kiện Của Thị Tộc
Chương 35: Đốm Lửa Truyền Thừa
Chương 36: Gia Chủ Nam Môn
Chương 37: Kiếp Nạn Của Vân Tố.!(1)
Chương 38: Kiếp Nạn Của Vân Tố (Nhị).
Chương 39: Huynh Đệ Tranh Chấp
Chương 40: Uy Thế Của Ai
Chương 41: Hắc Nô
Chương 42: Tiên Thuật Hàn Tích
Chương 43: Cô Đơn Như Sao Băng!

Chương 44: Hồn Loạn!
Chương 45: Lưu Hỏa Kiếp
Chương 46: Hồn Thú Hộ Thân
Chương 48: Quỷ Nhận
Chương 50: Nguyên Thần Hợp Kiếm
Chương 52: Hắc Nô Ngao Huyền
Chương 53: Kim Quang Ấn
Chương 54: Tinh Thần Nhập Kiếm
Chương 55: Truyền Nhân Của Thái Nhất Tông
Chương 56: Hắc Còn Nhớ Rõ
Chương 57: Khiếp Sợ
Chương 58: Tâm Tư Trong Lòng Mỗi Người
Chương 59: Tặng Ngọc Giản
Chương 60: Thiên Vi Phủ Chủ
Chương 61: Tinh Chủ Của Thiên Cơ Minh
Chương 62: Luyện Hóa Ma Khí
Chương 63: Tiên Chủng Khôi Phục
Chương 64: Tiên Chủng Khôi Phục
Chương 65: Nam Môn Tiêu Viễn
Chương 66: Tâm Cảnh Siêu Nhiên
Chương 67: Vận Mệnh Giống Nhau
Chương 68: Phong Thần Thế Gia
Chương 69: Hung Thần Ác Sát

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Tự Chương

Thần Châu rộng lớn có lịch sử từ lâu, thuyết về tu tiên có nguồn gốc từ xa xưa, chuyện về quỷ thần thật hay giả cũng đừng cười, không nên bàn luận, trong lòng mọi người đều có tín ngưỡng, không biết là đúng hay sai, chuyện xưa có tiên ma quỷ thần truyền lưu hậu thế.

Nhưng mà, tháng năm đằng đẳng, gió nổi mây phun, khung hoang chí kiếp, vạn vật chịu khổ, truyền thừa văn hóa mười thì mất đến bảy tám phần, duy chỉ còn hai ba đạo truyền lại cho hậu nhân.

Sinh lão bệnh tử, là chuyện thường tình của con người, không thể cầu mong.

Trời đất vận chuyển, càn khôn có thứ tự, nghịch chi kỳ lao.

Nhân quả tuần hoàn, luân hồi không thôi, phục chi cũng khổ.

.....

Đông nam có núi, tiên cảnh vô danh.

Núi non như sen, mây mù lượn lờ, các con chim đủ sắc màu cùng kêu hót, ánh sáng đầy trời.

Rừng đá nghìn kì trăm quái, cỏ cây mệnh mệnh xanh ngắt, khóm hoa muôn màu muôn vẻ, chiếu rọi sinh cơ vô hạn.

Trong khe núi, thác nước chảy thẳng xuống dưới giống như ngân hà từ chín tầng trời trút xuống bên trong đầm nước màu ngọc bích, dậy lên tầng tầng gợn sóng.

“Phốc xuy --”

Sóng biếc cuộn cuộn, một thân ảnh màu trắng lao ra khỏi mặt nước, bay lên quay chung quanh thác nước.... Linh hoạt phiêu dật, giống như tiên múa, cuối cùng lơ lửng phía trên thác nước. Cẩn thận nhìn lại thì thấy đó là một gã nam tử trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi.

Người này thân mặc quần áo mềm nhẹ màu trắng, búi tóc đen bóng kết hình xoắn ốc thả xuống bên hông, khoan tay mà đứng, vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên, đôi mắt thâm thúy chuyên chú mà thuần khiết làm cho người ta có một cảm giác bình tĩnh thanh nhã xuất trần.

.....

Hơi hơi bay lên một chút, nam tử giơ lên hai tay ấn nhẹ một cái, chỉ trong nháy mắt biến ảo thành mười hai cái ấn quyết, hoặc tròn hoặc đập, lúc dang ra lúc ôm vào, chuyển hóa không ngừng..... Chỉ thấy từng đạo quang vận vờn quanh toàn thân nam tử giống như mười hai đóa hoa tranh nhau nở rộ.

Lập tức, từng đợt từng đợt linh khí nhỏ bé theo bốn phương tám hướng tụ tập mà đến.....

Một vòng..... Mười vòng..... Trăm vòng.....

Linh khí càng tụ càng nhiều, quang vận càng ngày càng sáng, đầu ngón tay nam tử lấp lánh lóe ra, dần dần hình thành một vòng sáng nhỏ như nắm tay, bên trong ánh sáng bạc lánh lánh, phát ra những tiếng vang “ken két”, không khó tưởng tượng rằng trong đó ẩn chứa năng lượng thật lớn.

“Hàn Tinh Quyết!”

Một tiếng quát nhẹ vang lên, thủ quyết của nam tử lại biến đổi, linh khí ngưng tụ thành hình kiếm tại đầu ngón tay, bắn mạnh về phía đầm nước biếc rồi chui vào trong nước.....

“Xuy tư --”

Hàn ý thối quết, trong nháy mắt đem cả đầm nước hóa thành mặt băng rồi lan tràn tới đỉnh thác nước ngưng tụ thành một bức tượng băng thật lớn, mặc dù không thấy sự hoa mỹ trong đó nhưng là vô cùng oai phong đặc sắc!

“Xem ra trạng thái hôm nay thực là tốt, nửa bộ Hàn Tinh Quyết này... rốt cục thành công!”

Vẻ mặt nam tử vui sướng, hai gò má màu trắng dưới ánh sáng mờ chiếu rọi lộ ra màu hồng nhạt, càng lộ ra vẻ đẹp trai.

.....

“Đại sư huynh, đại sư huynh.....”

Xa xa truyền đến một tiếng gọi to rõ ràng, “băng điêu” thật lớn nhất thời vỡ ra, làm bọt nước bắn lên tung tóe... Bất ngờ không kịp phòng bị, nam tử lại bị xối ướt cả người.

Bóng người đến gần, một tiểu đồng tử mập mạp lưng đeo cái giỏ thuốc chạy tới. Nhìn hãn thử hồng hộc, mồ hôi tuôn không ngớt, chắc hẳn bình thường là một tên béo chây lười.

Thấy có người đến, nam tử lau đi những giọt nước trên tóc, cười sang sảng nói: “Tiểu Nguyên Tử, ta không phải đã nói cùng người ư, bình thường

gọi ta là Mộc Trần sư huynh là được rồi, đều là đệ tử phái Huyền Ất, chúng ta đâu có phân biệt lớn nhỏ.” Nói xong, người đã dừng ở bên bờ đầm nước.

“Không cho ta gọi là người là đại sư huynh, vậy mà người còn gọi ta Tiểu Nguyên Tử?” Được đồng nói thầm trong bụng, trông mắt vừa chuyển, nói tránh đi: “Mộc Trần sư huynh, ta vừa chăm sóc được điền xong, muốn trở về cùng hay không?”

“Cùng trở về?” Mộc Trần ý cười càng sâu: “tiểu gia hỏa nhà người này, có phải lại muốn nhàn hạ để ta mang người một đoạn đường hay không?”

“Nào..... Nào có đâu!”

Bị người ta nói trúng tim đen, được đồng xấu hổ gãi gãi đầu, cái chày cái cối nói: “Ta thấy sư huynh đã lâu cũng chưa trở về cho nên mới hỏi, ta nào có lười nhác như sư huynh nói đâu.”

Mộc Trần giật mình, vươn tay trái lên tính toán rồi thầm nghĩ: “Đúng vậy! Chính mình ở phía sau núi đã hơn nửa năm, mấy ngày nữa là diễn lễ tế tổ của Huyền Ất Môn ta... Nên trở về ân cần thăm hỏi sư tôn lão nhân gia.”

“Đi thôi! Chúng ta cùng trở về.....”

Ổng tay áo Mộc Trần phất lên, đem được đồng đưa đến bên cạnh, lúc hai người đang định rời đi thì một đạo lưu quang xẹt qua phía chân trời, rơi thẳng xuống trước mặt Mộc Trần, đó là một lão giả tóc bạc vẻ mặt già nua mặc quần áo màu xanh.

Lão giả tay cầm phát trần, cử chỉ phiêu dật, quanh thân có linh khí vờn quanh, thần tiên chi tư cũng chỉ như thế mà thôi, hẳn đúng là một thế hệ chương giáo tôn sư của Huyền Ất Môn, đạo hiệu là Bạch Diệu Tử.

Vừa thấy người tới, được đồng vội vàng tiến lên hành lễ: “Nhất Nguyên bá kiến chương môn sư tôn.”

Mộc Trần vui mừng mà quỳ xuống đất, dập đầu đối với lão giả nói:“Mộc Trần bái kiến sư tôn.....”

“Hảo hảo hảo, các người đều đứng lên đi.”

Mỉm cười, Bạch Diệu Tử phất tay nâng hai người lên, sau đó hướng về được đồng nói:“Người đi về trước, ta có chuyện muốn nói với sư huynh của người.”

“Đệ tử tuân mệnh.”

Dược đồng thè lưỡi, lưng đeo giỏ thuốc đi thẳng về phía sơn đạo.

.....

“Ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Bạch Diệu Tử ngồi ngay tại chỗ, vẻ mặt ôn hòa nói:“Mộc Trần, người có nhớ rõ mình ở Huyền Ất Môn có bao nhiêu năm không?”

Mộc Trần khoanh chân ngồi đối diện, cung kính nói:“Hồi bẩm sư tôn, đệ tử nhớ rõ cây tiên trà trong sơn môn kia mỗi mười năm lại khô héo một lần, nay đã có mười lần luân hồi, như thế tính ra, Mộc Trần được sư tôn thu dưỡng đến nay đã qua thời gian trăm năm.”

“Trăm năm thời gian.....”

Bạch Diệu Tử nhẹ nhàng gật gật đầu, trên mặt tràn đầy vẻ nhớ lại nói:“Đúng vậy! Tu tiên không năm tháng, hồng trần chỉ trong nháy mắt, ở trong mắt những người như chúng ta, thời gian trăm năm chẳng qua chỉ là mười lần cây trà khô héo mà thôi.”

Mộc Trần nghe giọng nói sư tôn ngữ có chút là lạ, vẻ tươi cười theo đó mà tan đi:“Sư tôn có tâm sự ư?”

Nhìn xa xa xa, Bạch Diệu Tử không đáp lời, chuyển đề tài nói: “Mộc Trần, trong trăm năm người liền bước vào Thiên Nhân Chi Cảnh, sóng vai cùng vi sư, tư chất như thế phóng nhân toàn bộ Tu Chân Giới cũng coi như là thượng đẳng, chỉ tiếc.....”

Dừng một chút, Bạch Diệu Tử thở dài nói: “Tư chất người mặc dù tốt thế nhưng Huyền Ất Môn ta lại không có pháp quyết thượng thừa cho người tu luyện, làm hỏng tiên đồ của người, vi sư thật hổ thẹn a!”

Thời kì thượng cổ, tiên ma yêu phật tranh đấu lẫn nhau, chiến loạn lan đến toàn bộ trời đất làm cho vô số tiên môn bị hủy hoại chỉ trong chốc lát... Đây cũng là nguyên nhân vì sao pháp quyết không được đầy đủ nên có rất nhiều tiên môn xuống dốc, mà Huyền Ất Môn đúng là một trong số đó, không có linh địa lớn, lại không có một bộ pháp quyết tu luyện đầy đủ, đến nay chỉ có không đến trăm tên đệ tử, có thể nói là khó mà tiếp tục truyền thừa.

Nghe sư phụ nói như vậy, trong ánh mắt Mộc Trần hiện lên một chút vẻ ảm đạm: “Sư tôn nói như vậy có phải muốn ta rời đi Huyền Ất Môn, sau đó đầu nhập vào nơi khác, giống như kẻ vong ân phụ nghĩa hay không?”

“Này..... Cũng không thể nói như vậy.”

Bạch Diệu Tử cười khổ không thôi, nói chuyện cùng một người thông minh quả thật rất đơn giản, nhưng là áp lực cũng đồng dạng không nhỏ.

Thân mình Mộc Trần khẽ run lên, không khỏi dập đầu xuống đất: “Sư tôn, Mộc Trần vốn là một cô nhi, ở bên trong chiến loạn được ngài ôm về Huyền Ất Môn, hiện tại đã qua thời gian trăm năm, Mộc Trần sớm đem nơi này coi như là nhà của chính mình, ngài bảo làm sao ta rời đi đây? Tiên đạo há lại là vô tình? Nếu là vô tình, làm sao thành đạo? Đệ tử đời này kiếp này chỉ nhận thức Huyền Ất, chỉ kính sư tôn, nếu phải lựa chọn, Mộc Trần tình nguyện không tu tiên đồ cũng muốn ở lại bên người sư tôn!”

Lời ấy từng chữ vang vọng, dứt lời người đã quỳ rạp trên đất, trong mắt nói không rõ là quật cường hay là kiên trì.

Bạch Diệu Tử cảm thấy mũi mình chua xót, tự tay nâng Mộc Trần lên: “Đứa nhỏ, ta biết ngươi là đứa nhỏ tốt, trăm năm ở chung, vì sư sao có thể dễ dàng đuổi ngươi đi, nếu ngươi muốn lưu lại, nơi này vĩnh viễn là nhà của ngươi.”

“Đệ tử hiểu được! Không biết sư tôn có tính toán gì không?”

Mộc Trần hít sâu một hơi, nổi lòng dần dần bình phục xuống.

“Đứa nhỏ, vì sư nhìn ngươi lớn lên, tự nhiên biết tính tình của ngươi...”

Bạch Diệu Tử ngữ khí nhu hòa nói: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, ngươi đã không muốn rời đi thì phải công hy vọng truyền thừa Huyền Ất Môn trên lưng, cho nên vì sư quyết định cho ngươi đi hồng trần ma luyện một phen, vừa lúc củng cố tâm tính tu vi của ngươi, đánh hạ căn cơ đối với đề thăng về sau của ngươi.”

“Sư tôn muốn ta đi bao lâu?”

Mộc Trần không phải là không có kinh nghiệm rời núi, nhưng hồng trần lịch lãm không thể so với thám hiểm tìm bảo thông thường, cần tự phong tu vi tẩy luyện tâm thần, hơi có chút vô ý sẽ gặp nỗi khổ vĩnh đọa luân hồi. Hơn nữa, Mộc Trần chưa bao giờ nhìn thấy sư tôn trầm trọng như thế, trong mắt thậm chí che dấu ưu thương nhân nhật cùng sự bất đắc dĩ. Chẳng qua, Bạch Diệu Tử không nói, Mộc Trần cũng không có hỏi nhiều, có lẽ đây là cái gọi là tôn trọng!

“Cây tiên trà trong sơn môn nếu mười năm có một vòng luân hồi, vậy ngươi liền mười năm sau phản hồi sư môn đi!”

“Mười năm? Mười năm..... Chính là mười năm mà thôi, chẳng qua chỉ như đường đan mà thôi. Lần lịch lãm này coi như là đường tâm.”

Thăm nghĩ như vậy, Mộc Trần yên tâm không ít, thời gian mười năm đối với người tu tiên mà nói quả thật không coi là cái gì.

Thấy Mộc Trần đồng ý, khuôn mặt Bạch Diệu Tử giãn ra không ít. Tiếp theo, hắc thảo ngọc hoàn màu xanh trên tay trái ra, đặt ở trên tay đối phương nói:“Đứa nhỏ, Huyền Ất Môn ta từ khi xuống dốc đến nay đã mất đi pháp bảo tốt nhất, "Cửu Hoàn" này chính là tín vật của lịch đại cường giáo Huyền Ất Môn ta, lúc công phòng biến hóa ra cửu luân, so với thượng phẩm linh khí còn tốt hơn nhiều lắm. Người ở hồng trần lịch lãm, tự phong tu vi, họa phúc khó liệu, vật ấy vừa lúc cho người để phòng thân...”

Suy nghĩ một lúc, Mộc Trần cũng không trì hoãn, cung kính cầm vào trong tay, dập đầu chấp lễ. Hắc biết, mình cầm lấy không phải là một kiện pháp bảo, mà là một phần trách nhiệm. Từ nay về sau, chính mình liền gánh vác hưng suy vinh nhục của Huyền Ất Môn.

Nhìn vẻ mặt của đệ tử, Bạch Diệu Tử thật sự vui mừng, trở tay lấy ra một vật nói:“Đứa nhỏ, vật này chính là một kiện tàn phiến từ xưa, vì sư ngẫu nhiên có được, cũng truyền luôn cho người đi.”

“Cám ơn sư tôn.”

Mộc Trần tiếp nhận vật ấy, đó là một miếng ngọc phiến mỏng manh, rộng bằng hai ngón tay rưỡi, dài ba tấc, ảm đạm không ánh sáng, nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt. Bất quá đây là vật mà Bạch Diệu Tử tặng cho, Mộc Trần tất nhiên là phải giữ cẩn thận.

Làm xong này hết thấy, Bạch Diệu Tử khẽ gật đầu:“Hảo hài tử, nói lời tạm biệt cùng vài vị sư thúc của người đi!”

Nói lời từ biệt....

Nhân đạo biệt ly tâm tự lưu, ly biệt tài đạo sâu thượng sâu.

Mộc Trần thương cảm cười cười, bỗng nhiên nói: “Sư tôn, người hồng trần đều có họ, Mộc Trần do sư tôn thu dưỡng, lần này lịch lãm hồng trần muốn theo họ của sư tôn, mong sư tôn ân chuẩn.”

“Theo họ của ta? Bạch, Mộc Trần.....”

Tâm thần Bạch Diệu Tử chấn động, lập tức cười to nói: “Hảo hảo hảo, về sau người liền kêu Bạch Mộc Trần! Bạch Mộc Trần.....”

“Bạch Mộc Trần tạ ơn sư tôn!”

Mộc Trần quỳ trên mặt đất, kích động không kiềm chế được.

Bạch Diệu Tử chậm rãi cười nói: “người có lòng nhân từ thì không có điều lo lắng, người có trí tuệ thì không bị mê hoặc, người dũng cảm thì không sợ. Đứa nhỏ, hồng trần chính là vực sâu vạn trượng, hơi có chút vô ý đó là vạn kiếp bất phục, vì sư cho người ba câu này, hy vọng người luôn luôn khắc ghi trong lòng.”

Đôi khi, quan tâm chỉ là một động tác, một ánh mắt, một câu nhắc nhở..... Bạch Diệu Tử hiểu rõ, Mộc Trần cũng hiểu rõ.

“Đệ tử ghi khắc, sư tôn..... Ngài bảo trọng!”

Dập đầu ba cái thật vang, Mộc Trần thét dài một tiếng bay lên không trung, hai chân đạp gió mà đi.

Nhìn xa xa phía trước là phía chân trời rộng lớn vô hạn.

.....

Bạch vân du du thiên tái quá, sơn gian thanh tuyền thạch thượng lưu.

Tiểu vong hồng trần ánh vô hạn, thừa phong trực hướng thiên ngoại thiên.

(Mây trắng thong thả trôi đi ngàn năm qua, giữa núi suối trong chảy từ trên xuống.

Cười quên hồng trần chiếu vô hạn, thuận gió thẳng hướng thiên ngoại thiên.)

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tiên Môn Thịnh Điển

Tại Cửu Hoa cực địa ven bờ Đông hải.

Nơi này núi non trùng điệp, mây mù mờ ảo tựa như một tấm bình phong giữa hai giới tiên phàm ngăn cách hết thảy mọi thứ thuộc về thế tục.

Trên bầu trời, Thái Cực nhanh nhẹn bay múa, rắc xuống từng đợt từng đợt ánh sáng bảy màu đẹp vô cùng khiến người ta có cảm giác vui vẻ thoải mái!

Trên đỉnh cao nhất của ngọn núi có một tòa cung điện cực lớn đứng sừng sững, bên ngoài cung vàng điện ngọc, trang nghiêm hào hùng, bên trong lại cổ xưa thanh lịch, lộ ra một cổ hơi thở thần bí hấp dẫn linh khí trong trời đất cuộn cuộn không ngừng mà hội tụ vào trong nơi này.

Tại đỉnh cung điện có một bảng hiệu bằng tử ngọc cao hơn ba trượng dựng thẳng lên, phía trên có khắc ba chữ lớn tỏa ánh sáng vàng lóng lánh chói mắt trông như rồng bay phượng múa: "Chính Nhất Môn".

Nhắc tới "Chính Nhất Môn", tại thời kì thượng cổ nó chỉ là một tiên môn nho nhỏ không có gì bất phàm, chỉ có điều sau thời kỳ tiên ma đại loạn, tiên đạo truyền thừa cơ hồ đoạn tuyệt thì ngược lại "Chính Nhất Môn" bởi vì giữ lại được truyền thừa hoàn chỉnh nên mới có thể dần dần phát triển lớn mạnh. Trải qua hơn hai nghìn năm lắng đọng lại, hôm nay "Chính Nhất Môn" dĩ nhiên trở thành thiên hạ đệ nhất tiên môn, thống lĩnh chính đạo đàn tu áp chế gắt gao tà ma ngoại đạo.

...

Lúc này, trên quảng trường ngoài chính điện yên tĩnh không một tiếng động, gần vạn tên đệ tử áo xanh xếp hàng chỉnh tề, trên mặt lộ vẻ sùng kính nhìn lên phía trên thiên đàn.

Phía trên đám mây tía, một nam tử trung niên anh tuấn ngồi khoanh chân, trên người mặc đạo bào màu tím vàng, đỉnh đầu tỏa ra hào quang ngũ sắc, búi tóc như mây không gió mà động, trong ánh mắt lộ ra một cỗ khí thế không giận mà uy, hẳn chính là một thể hệ chương giáo chí tôn của "Chính Nhất Môn" hiện nay, được coi như là đệ nhất cao thủ Quy Nhất Cảnh, đạo hiệu là Huyền Thanh.

Quy nhất là như thế nào?

Là ngũ khí triều nguyên, vạn pháp quy nhất chi ý.

Người tu tiên cảnh giới như thế, ngũ hành tương dung, tâm thần nhất thể, không bệnh tật không dơ bẩn, lấy tinh hoa trong tự nhiên, dưỡng thiên linh chi nguyên khí, sống lâu năm trăm tuổi, có thể câu thông trời đất, pháp quyết gì cũng có thể tiện tay mà thành, tại trong tu tiên giới tuyệt đối là cao thủ đỉnh phong, nếu là tiến thêm một bước nữa liền có thể phá giới thành tiên, phi thăng mà đi.

Ở hai bên Huyền Thanh chương tôn có bốn gã lão giả đang ngồi, ai cũng râu dài tóc bạc, phiêu dật bất phàm, giống như người trong chốn thần tiên, bọn họ là bốn đại trưởng lão của "Chính Nhất Môn"... Chấp pháp trưởng lão Vô Dương Tử, Truyền công trưởng lão Vô Phàm Tử, Nội đường trưởng lão Vô Niệm Tử, Ngoại đường trưởng lão Vô Mộng Tử. Bốn vị trưởng lão này chủ yếu phụ trách chủ trì các chuyện lớn nhỏ trong sơn môn, đều là cao thủ Quy Nhất Chi Cảnh có địa vị tôn sùng, chỉ dưới mỗi chương tôn.

Lại nhìn phía dưới thiên đàn thấy có mấy trăm thanh niên nam nữ sóng vai nhau mà đứng, ai cũng đứng thẳng ưỡn ngực, trên vẻ mặt nghiêm nghị khó nén sự kiêu ngạo trong lòng. Bọn họ đều là đệ tử chân truyền trong tam

đại truyền nhân của "Chính Nhất Môn", mỗi người đều là hạng người có tiên duyên thâm hậu, thực lực cường đại và đã bước vào Thiên Nhân Chi Cảnh, trong đó có vài đệ tử thậm chí bắt đầu ngưng tụ Tam Hoa, trở thành "Chân Nhân".

...

Nhìn xung quanh phía dưới, chưởng tôn Huyền Thanh chậm rãi mở miệng nói: "Hôm nay là tiên duyên đại điển trăm năm một lần của Chính Nhất Môn ta, các tiên môn thiên hạ sẽ đến xem lễ. Bản tôn ra lệnh cho bốn đại trưởng lão mở ra hộ sơn đại trận, mọi người chuẩn bị an bài dừng để người có bụng dạ khó lường trà trộn vào sơn môn, khiến cho đồng đạo tiên môn chê cười."

"Đệ tử cần tuân pháp chỉ —— "

Đệ tử phía dưới khom người lĩnh mệnh, sau đó đều tự tản ra làm việc.

Huyền Thanh chưởng tôn cùng bốn đại trưởng lão nhìn nhau trao đổi rồi đều gật gật đầu.

"Đệ tử, cung thỉnh sư môn tiên bảo..."

Bốn đại trưởng lão vái lạy về phía trên cung điện, sau đó bốn người đồng thời dùng ngón tay ngưng tụ thành ấn quyết vạch qua hư không... Bốn cỗ lực lượng cường đại hòa hợp thành một thể xé rách một khe nhỏ trên không trung, một tòa bảo tháp nhỏ bằng bàn tay ẩn sâu trong đó, như ẩn như hiện tỏa ra ánh sáng vàng lóng lánh.

Vật ấy chính là chí bảo trong tu tiên giới, là căn cơ của Chính Nhất Môn tên là "Thông Thiên Tháp".

Tên như ý nghĩa, Thông Thiên Chi Tháp có thể thông thiên giới, ngụ ý là phi thăng thành tiên tu thành chính quả, là một kiện tiên khí thực sự. Chẳng

những có thể biến ảo trận pháp mà còn có thể tụ tập linh khí, có thể nói diệu dụng vô cùng. Đúng là nhờ bảo bối này mới dựng nên địa vị của Chính Nhất Môn tại tu tiên giới, hơn nữa đến nay vẫn không ai có thể lay động.

"Ong ong ông!"

Trận quyết biến ảo, trời đất biến sắc!

Trong hư không, bảo tháp tỏa xuống từng sợi ánh sáng vàng bao phủ cả tòa sơn môn ở trong đó, nhìn qua cũng có vài phần khí phái tiên gia.

Dị động chỉ xảy ra trong ngăn ngùi rồi qua đi, linh quang trên bảo tháp dần dần thu liễm, vết rách trên hư không cũng bắt đầu khép lại, hết thảy lại khôi phục về hình dáng vân đạm phong khinh như ban đầu, chỉ là giữa trời đất tựa hồ thiếu đi một chút ngăn cách.

"Đông! Đông! Đông..."

Tiếng chuông vang lên chín lần, mây lành tỏa ra, hào quang chói mắt, sơn môn mở rộng ra.

Tức thời, đệ tử xếp hàng, Thái Tước ra nghênh đón, ngọc xanh lót đường, mưa hoa đầy trời.

...

"Thật uy nghi! Thật khí phái! Quả thực chính là khí tượng tiên gia!"

"Đúng vậy, không hổ là thiên hạ đệ nhất tiên môn, chỉ nhìn vào sự phô trương này cũng thấy những tiên môn khác không thể so sánh được."

"Thất Thái Linh Tước chính là tiên cầm đệ chủng, nhân gian khó cầu nhưng Chính Nhất Môn lại để Thái Tước ra nghênh đón, thật là mạnh vì gạo bạo vì tiền!"

"Đâu chỉ mấy cái này, các người nhìn ngọc xanh trên mặt đất đi, đó chính là thượng phẩm Thủy Linh Ngọc a, lão phu tu hành gần trăm năm, trên người cũng không có nổi vài khối thế mà Chính Nhất Môn cứ nhiên dùng để lót đường, thật sự là hoang phí của trời a!"

"Hắc hắc, Chính Nhất Môn người ta giàu nứt đổ đổ vách, nghe nói thế lực ở thượng giới cũng rất hùng hậu, mấy thứ này coi là gì cơ chứ."

"Cũng không hẳn như vậy, nghe nói lần này Chính Nhất Môn chuẩn bị không ít thứ tốt để đáp lễ các đại tiên môn, mấy người tán tu chúng ta hôm nay có thể nhìn cho đã mắt."

"Ân ân."

...

"Mau nhìn, Chính Nhất Môn đã mở ra sơn môn."

"Lại là một buổi lễ long trọng trăm năm, hiện tại Chính Nhất Môn thật sự là càng ngày càng hưng thịnh, không biết trong một thế hệ đệ tử này thì sẽ là người phi thăng trước."

"Một môn một thiên đạo, một thế hệ một tiên nhân, Chính Nhất Môn tự xưng là tiên đạo chính thống quả nhiên không giống người thường."

"Hưng thịnh mới tốt, hôm nay tiên đạo có thể ổn áp phật ma hai đạo cũng nhờ công lao của Chính Nhất Môn..."

"Đúng vậy, nếu không có Chính Nhất Môn trấn thủ, ma đạo tàn phá, những người như chúng ta cũng không thể sống tốt được."

Đám tán tu tụ lại cùng một chỗ, bên trong lời nói đều biểu lộ ra vẻ sùng kính đối với Chính Nhất Môn. Không ngờ, một tiếng nói không hợp ý từ trong đám người vang lên: "Ai! Công lao là không sai, chỉ tiếc Chính Nhất

Môn càng ngày càng bá đạo, không chấp nhận cho những tiên môn khác truyền thừa độc lập, ngay việc thế tục cũng muốn xen vào, thật sự là dã tâm bừng bừng a!"

Nghe được lời ấy, mọi người xung quanh không khỏi sợ đến mức chảy mồ hôi lạnh toàn thân, vội vàng thối lui mấy trượng, hiển nhiên là bị lời này dọa cho phát sợ. Hôm nay Chính Nhất Môn vô cùng cường thế, không ngờ có người dám ở phía trước sơn môn Chính Nhất Môn nói lời này, đây không phải là muốn chết sao. Người chết thì tốt rồi, nhưng nghìn vạn lần đừng liên lụy đến người khác chứ.

Đám người tản ra, một lão giả lôi thôi hiện ra trước mặt mọi người.

Người nọ không để ý đến hình tượng của mình, cũng không nhìn những ánh mắt khác thường xung quanh, vừa ngoáy tai vừa nói chậm rãi: "Chẳng lẽ ta nói sai sao? Phải biết rằng cực thịnh tất suy, chỉ bành trưởng thôi chung quy cũng không phải là chính đạo..."

"Là lão đạo điên!"

"Quả nhiên là hăn, không ngờ hăn cũng đến đây."

"Thằng điên! Thằng này chính là thằng điên, vạn lần không thể dính dáng nửa điểm quan hệ với hăn."

...

Mọi người lại thối lui mấy trượng nữa, giống như muốn hoàn toàn phân rõ giới hạn với lão giả kia.

Lão đạo điên coi như là có tiếng xấu rõ ràng trong giới tán tu, người gặp người ghét, nhưng mà tu vi hăn cao thâm, hành tung lại quỷ bí nên người khác cũng không làm gì được hăn, chỉ có thể trốn tránh đối phương từ xa.

Lúc mọi người ở đây đang đau đầu thì thấy hoa màu muôn sắc tung bay đầy trời, từng tia sáng lấp lánh từ từ xẹt qua phía chân trời.

Sen vàng lót đường, linh thú mở đường, hương thơm tỏa ra bốn phía, khí phái phi phàm... Nghi thức như thế chính là đại biểu của tiên môn các phương tiến đến chúc mừng.

"Bắc Vực, Ngũ Hành Tông..."

"Li Cừu Cốc, Luyện Tâm Tông..."

"Đại Tây Sơn, Linh Bảo Tự..."

"Nam Hải, Thiên Nhai Các..."

"Quy Hư Tông..."

"Long Hồ Tông..."

...

Theo từng phương tiên môn giá lâm, đỉnh núi vốn có chút lạnh lẽo thanh tĩnh nhất thời trở nên náo nhiệt.

"Chính Nhất Môn, cung nghênh chư vị!"

Sau một tiếng hô to, gần ngàn đệ tử xếp thành hàng đồng thời chuyển động thủ quyết...

"Bá bá bá bá bá —— "

Ngàn vạn tia kiếm khí phá vỏ mà ra rồi giăng khắp nơi trên bầu trời, cảnh tượng mới hùng tráng làm sao!

Thấy cảnh tượng như vậy, không ít người sắc mặt khê biến, tự ngay đại biểu của tiên môn các phương cũng khê nhú mày, nhìn thì thấy trận này

đâu phải là đón khách mà rõ ràng là muốn ra oai phủ đầu người ta. Đường nhiên, lấy địa vị cùng thực lực của Chính Nhất Môn hôm nay tại tu tiên giới tất nhiên là có tư cách bá đạo, người khác cũng không dám không cấp thể diện. Vì thế, đại biểu của tiên môn các phương cũng không nhiều lời, sau một phen khách sáo rồi đi thẳng vào trong.

...

Buổi lễ long trọng trăm năm là chuyện rất quan trọng, các phương đều phải đến, bởi vậy việc tiếp đãi phải mất nửa ngày mới xong.

Tới buổi trưa, tân khách tới đầy đủ, không khí vô cùng nhiệt liệt, chương tôn Chính Nhất Môn cùng các trưởng lão rốt cục lộ diện bắt đầu chủ trì thịnh điển.

Phía trên thiên đàn, chương tôn Huyền Thanh ngồi trên vân thai, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua phía dưới, một cảm giác hào hùng nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt tự nhiên sinh ra. Hẳn là thiên tài tu tiên, tu hành hơn hai trăm năm trở thành tiên đạo đệ nhất cao thủ, thống lĩnh Chính Nhất Môn quét ngang tiên ma hai đạo, định ra tiên nghiệp chưa từng có, được đàn tu kính ngưỡng. Tiên tích huy hoàng như thế nên hẳn cảm thấy vô cùng kiêu ngạo cùng tự hào.

Nhưng mà, trong lúc chương tôn Huyền Thanh đắm chìm trong bể dục quyền lực thì phía dưới đột nhiên phóng tới một tia hàn quang đâm thẳng vào mi tâm hắn.

Sát ý quyết tuyệt, sát khí tận trời!

Chương tôn Huyền Thanh bất ngờ không phòng bị kịp, bị hàn mang kia đánh bay ra ngoài, nếu không có kỳ bảo hộ thân chỉ sợ hắn đã sớm chết oan chết uổng. Dù là như thế, tiên đạo đệ nhất cao thủ này cũng bị đâm cho hơi thở tán loạn, hộc máu không dứt.

"Lão tặc Huyền Thanh, chịu chết đi!"

Một tiếng hét to đình tai nhức óc vang lên!

Mọi người bị biến cố đột nhiên nảy sinh này khiến cho sợ tới mức hồn rời thể xác, theo bản năng thối lui sang một bên, chỉ thấy một đạo thân ảnh lao ra từ trong đám người, chạy về phía chưởng tôn Huyền Thanh để giết.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thiên Kiếp

“Tặc tử người dám!”

Mắt thấy chưởng giáo chí tôn thụ thương do bị đánh lén, bốn đại trưởng lão vừa kinh hãi vừa hận lại vừa giận!

Bốn người vội vàng kết trận tiến lên hòng bắt kẻ phạm thượng, chỉ tiếc bọn họ vừa mới động thủ cùng đối phương liền bại trận ngay lập tức, không địch nổi một chiêu của người kia.

Phía dưới ồ lên một tràng, thật khó có thể tưởng tượng tồn tại đỉnh phong tại tu tiên giới lại bị một người đánh cho liêu xiêu, không có chút lực hoàn thủ nào, rốt cuộc đây là tình huống gì!?

So với sự nghi hoặc của đàn tu, tâm tình đệ tử Thiên Nhất Môn còn phức tạp hơn. Có vẻ kinh ngạc, có vẻ không tin đó là sự thật, có vẻ phẫn nộ, có vẻ oán hận, nhưng những cảm xúc này đều không che giấu được vẻ vô cùng sợ hãi trong mắt bọn họ. Bọn họ vốn luôn cao cao tại thượng, mặc dù là ma đạo cũng phải kiêng kị bọn họ vài phần, chưa từng chịu khi nhục như thế. Nhưng hiện tại bọn họ lại phải chịu nhục như vậy mà không ai dám đi lên kêu gào. Ngay cả chưởng giáo chí tôn cùng bốn đại trưởng lão cũng không phải là đối thủ của người ta huống chi là hạng đệ tử vẫn bồi như bọn hắn.

“Phi, Phi..... Hắn là cao thủ Phi Thăng Cảnh.....”

“Cái gì? Phi Thăng Cảnh!?”

“Không..... Không thể nào!”

.....

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, thậm chí vẻ mặt hiện lên sự kinh hãi, không thể tin được chuyện mình đang nhìn thấy.

Một bước lên trời, phi thăng thành tiên.

Phi thăng phi thăng, tên như ý nghĩa, chính là phá giới phi thăng, đây là đại biểu cho một người tu tiên sắp bước đến một bước cuối cùng, dưới tình huống bình thường khi đi đến bước này thì người bình thường sẽ không dễ dàng ra ngoài, mà chỉ đợi ở một địa phương an toàn rồi lẳng lặng chờ đợi thiên kiếp buông xuống, nếu vượt qua thì sẽ phi thăng thành tiên, nếu không vượt qua thì sẽ bụi bay khói diệt, hoặc chuyển tu Tán tiên! Bởi vậy, ở trong tu hành giới rất khó nhìn đến cao nhân Phi Thăng Cảnh xuất hiện nơi đông người.

Uy thế hào hùng bao phủ toàn trường, áp lực cực lớn khiến mọi người không thể sinh ra chút ý niệm phản kháng trong đầu. Đây là cao thủ Phi Thăng Cảnh!

“Lão tặc Huyền Thanh!”

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần lại, người nọ lại nhắm về phía Huyền Thanh.....

“Dừng tay!”

Tiếng quát vang lên như sấm động, một bàn tay to từ trên trời giáng xuống mạnh mẽ cản lại người hành hung kia.

Chiến thế dừng lại, mọi người nhìn lại mới thấy rõ ràng hình dáng người này.

Người này mặc áo tang, tóc trắng xơ xác, dung mạo bị hủy, có vẻ vô cùng dữ tợn, hơn nữa khí tức tàn bạo trên người hắn cùng ánh mắt hung ác khiến mọi người bên dưới còn tưởng rằng người này là cao thủ ma đạo. Bất quá nhìn kỹ lại thì thấy nơi mi tâm của người này dương khí tinh thuần luân chuyển, chân nguyên hùng hậu, tuyệt đối là người tu tiên chính phái.

Trong lòng mọi người nghi hoặc, tên nam tử kia cũng thật quyết đoán, một kích không trúng cũng không dừng lại chút nào, ý niệm vừa động, thân mình lại biến mất.

“Độn thuật!?”

Trên không trung truyền đến một tiếng kinh dị, rồi hừ lạnh nói: “Ở trước mặt bốn tọa còn muốn chạy? Thật sự là không biết tự lượng sức mình! Thiên Nhất Môn ta há có thể cho phường đạo chích như người muốn đến là đến, muốn đi là đi? Lưu lại cho bốn tọa!”

“Răng rắc!”

Mặt đất nổ tung, bàn tay thật lớn xuyên thẳng vào trong mặt đất rồi vận sức nắm chặt lấy nam tử áo tang vừa rồi.

Gió cuốn mây tụ, trời rung đất chuyển, linh lực bốn phương tám hướng dao động vô cùng kịch liệt, người trên bầu trời chỉ giơ tay nhắc chân nhưng mang theo uy lực rất lớn.

Đàn tu lại lộ ra vẻ hoảng sợ, nam tử áo tang kia có tu vi Thăng Tiên Chi Cảnh nhưng đối mặt với đại năng trên bầu trời kia tựa như con kiến cùng con voi, quả thực không thể so sánh.

Mọi người âm thầm kêu khổ đồng thời lại có thêm vài phần chờ mong, hôm nay thật đúng là một ngày trọng đại, bình thường khó gặp cao nhân trong tu tiên giới nhưng hiện tại lại nhảy ra hai người, không biết sau đó sẽ xuất hiện tình huống gì.

.....

Người hành hung bị bắt trong một chiêu, chẳng những không thêm phản kháng mà còn bình tĩnh nhìn lên trên không trung.

Mọi người nhìn theo chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một cái khe nhỏ, từng tia tiên linh chi khí tràn ra phía ngoài lộ ra một loại khí tức siêu thoát vạn vật, hủy thiên diệt địa.

“Tán..... Tán Tiên!?”

Không biết là ai thét lên kinh hãi, nhất thời đàn tu giật nảy mình rồi trong mắt tràn ngập sự sợ hãi. Bọn họ căn bản không nghĩ đến Thiên Nhất Môn chẳng những có tiên khí thủ hộ, mà sau lưng còn có một vị đại năng Tán tiên tọa trấn, không hồ là tiên môn đệ nhất tu tiên giới, đứng đầu thiên hạ đàn tu, thế lực như thế ai có thể lay chuyển chứ.

Tán Tiên được ví như Linh Tiên, là tán đi thân thể rồi linh phách thành hình chi Tiên Sĩ.

Tiên Sĩ như vậy ở tiên giới gọi là Tiên nô, không có tiên căn, không có đạo cơ, càng không có quyền lợi cùng địa vị gì, vận mệnh có thể nói bi thảm. Đương nhiên, có thể dính đến chữ “Tiên” cũng đủ để thuyết minh rằng tu vi Tán Tiên đã siêu thoát thế tục, không ở trong luân hồi. Bởi vậy, Tán Tiên tại hạ giới trong mắt người tu tiên cũng là tồn tại vô địch, không có người tu tiên nào có thể chống lại được Tán Tiên, đây là định luật bằng sắt.

Chẳng qua, thế tục không thể so thượng giới, nơi này không gian bình chương bạc nhược, tiên linh chi khí lại loãng, Tán Tiên nào muốn tu luyện đều là một chuyện vô cùng gian nan, cho nên bình thường Tán Tiên sẽ không dễ dàng nhúng tay chuyện thế tục, cũng không dễ dàng xuất thủ. Vừa rồi, nếu không phải người hành hung kia muốn đẩy Huyền Thanh vào chỗ chết, chỉ sợ vị Tán Tiên kia cũng sẽ không hiện thân.

.....

Bên trong cái khe, một thân ảnh mờ mờ như ẩn như hiện, sát khí sắc bén khiến lòng người lạnh ngắt.

“Rồi sao? Hiện tại sẽ giết ta?”

Đối mặt hiểm cảnh như thế, vẻ mặt nam tử mặc áo tang vẫn lạnh nhạt, ánh mắt mang theo một chút trào phúng: “Chẳng lẽ ngươi không muốn biết vì sao ta muốn giết ngươi?”

Quả nhiên nghe câu hỏi như thế, khí thế vị Tán tiên kia ngừng lại, bàn tay thật lớn hơi hơi nổi lông ra nhưng sát khí vẫn không giảm.

“Một người tu tiên Phi Thăng Cảnh mà không tìm địa phương chuẩn bị độ kiếp, ngược lại làm ra hành động hành hung giết người như thế!”

Tán Tiên trong cái khe không lộ diện, lời nói mang theo vẻ nắm giữ toàn cục: “Ngươi nói đi, có người nào sai sử ngươi làm như vậy hay không? Các ngươi có mục đích gì? Đồng đảng ở nơi nào? Nói đi, nói ra thì bốn tọa có thể cho ngươi khỏi bị nổi khổ tán linh, thả cho ngươi một tia tàn hồn chuyển thế, nếu không.....”

“Ha ha.....”

Nam tử áo tang cười cắt ngang lời nói của đối phương, tức giận mở to hai mắt màu đỏ tươi nói: “Tiên môn đệ nhất thiên hạ quả nhiên khí độ bất phàm, hại sư tôn ta, hủy sư môn ta, bây giờ còn ưỡn ngực nói sẽ thả cho ta một tia tàn hồn chuyển thế, ta đây chắc phải cảm tạ đại ân đại đức của ngươi nhỉ? Quả nhiên vô đức vô sỉ, ha ha, ha ha ha --”

“Chết đến nơi còn dám càn rỡ!”

Huyền Thanh cùng bốn đại trưởng lão đều đã hồi phục, nhìn thấy người này cười điên cuồng không dứt, nhất thời tức giận ngập đầu, ai cũng ngửa sử linh khí chém mạnh về phía đối phương!

“Bồng! Bồng! Bồng! Bồng! Bồng!”

Năm đạo linh quang đánh vào trên người nam tử áo tang, đối phương cứng rắn chống lại, tuy rằng tính mạng không ngại nhưng toàn thân tràn vết thương.

“Như thế nào? Nổi giận? Giận? Muốn giết người diệt khẩu?!”

Khóe miệng nam tử áo tang rỉ máu, thở hổn hển, hận ý trong mắt không giảm dù chỉ nửa phần: “Hắc hắc, đây là cái gọi là tiên môn đệ nhất thiên hạ, bất quá là nơi không phân rõ trắng đen, dơ bẩn không chịu nổi mà thôi, những người như các ngươi đều là một đám trợ Trụ vi ngược, ức hiếp đồng đạo.....”

“Câm mồm!”

Bốn đại trưởng lão tức giận quát bảo ngưng lại, ngửa động linh khí chuẩn bị lại cho đối phương một chút giáo huấn, Huyền Thanh giơ tay ngăn lại bốn người nói: “Bốn vị trưởng lão đừng vội, người này dám đến Thiên Nhất Môn ta gây chuyện tất nhiên là có mưu đồ, nói không chừng người này là gian tế của ma đạo, trăm ngàn lần không nên trúng quỷ kế của đối phương.”

Không thể không nói, Huyền Thanh quả thật đảm nhiệm rất tốt cương vị tôn sư một môn, sau khi cơn phẫn nộ ngấn ngui qua đi đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Thân là nhất phái chi chủ, Huyền Thanh làm chuyện gì thì chuyện đầu tiên cũng lấy đại cục làm trọng, được mất của cá nhân chỉ là thứ yếu mà thôi. Hôm nay chính là buổi lễ long trọng trăm năm một lần của Thiên Nhất

Môn, nếu là truyền tin đồn bậy bạ gì thì chẳng những mất mặt mình mà còn mất mặt của Thiên Nhất Môn. Tuy rằng hẳn không để ý việc bị người ghen ghét nhưng là hẳn không thể không để ý tới cái nhìn của người khác với Thiên Nhất Môn. Việc này chẳng những hẳn cần xử lý, hơn nữa cần xử lý một cách quang minh chính đại để tiên môn đồng đạo khắp nơi không có cớ mà bàn ra tán vào.

Dừng một chút, Huyền Thanh nói với nam tử áo tang: “Ta không biết đến tột cùng các hạ là người phương nào? Nhưng hôm nay tiên môn đồng đạo tề tụ, người luôn miệng nói Thiên Nhất Môn ta hại sư tôn của người, hủy sư môn của người, người có chứng cứ gì không? Nếu là không có bằng chứng, Thiên Nhất Môn ta há có thể để người nói xấu? Hôm nay nhất định đem gian tế ma đạo nhà người đánh cho hồn phi phách tán!”

Khá lắm “gian tế ma đạo”, chụp cho người ta cái mũ đen như thế thì dù cho người này dẻo miệng như nào, mọi người cũng chỉ cho rằng hẳn đang nói bậy.

Đám người Thiên Nhất Môn âm thầm cười lạnh, vẻ mặt đàn tu các phương có chút mất tự nhiên.

Người ở đây không có ai là đứa ngốc, sao không nhìn ra manh mối trong đó chứ. Người ta đường đường một cao thủ Phi Thăng Cảnh lại bỏ qua sống chết mà đến nói xấu Thiên Nhất Môn sao? Huống chi, Thiên Nhất Môn làm các chuyện như này cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, tu tiên giới còn có ai không hiểu được. Đương nhiên, hiểu được thì hiểu được, nhưng ai dám nói cái gì? Hôm nay tiên đạo hưng thịnh, Thiên Nhất Môn cường thế, tà ma ngoại đạo đều bị áp chế gắt gao, phàm là có quan hệ với ma đạo cơ bản chỉ có một kết cục..... Không chết tử tế được!

Tất cả mọi người đang chờ đợi nam tử áo tang trả lời, chỉ tiếc đối phương dường như là không muốn nói đạo lý cùng Thiên Nhất Môn mà là vẻ mặt trầm tĩnh nhìn lên trên không.

“Tán Tiên? Tiên khí? Nói vậy đây là chỗ dựa lớn nhất của Thiên Nhất Môn...”

Nghe nam tử áo tang thì thảo tự nói, Huyền Thanh nhất thời sinh ra một loại dự cảm xấu, vì thế không kiên nhẫn nói: “Nếu các hạ không nói lý do đến đây, vậy đừng trách Thiên Nhất Môn ta thay trời hành đạo.”

Huyền Thanh đang muốn xuất thủ, nam tử áo tang lạnh lùng nhìn đối phương nói: “Tốt một cái thay trời hành đạo, các người thực nghĩ rằng các người là trời, các người là đạo ư? Ngu dốt đến phát cười!”

“Người.....”

"Sinh tử chuyển, luân hồi diệt, tiên đạo mang mang hà xử khứ, tam tai cửu kiếp vẫn thiên tâm, triêu mộ bạch phát ti ti tận, tu đắc trường sinh kỷ nhân quy..."

Theo tiếng tụng niệm của nam tử áo tang, một cỗ khí tức quyết tuyệt thế lương xuyên qua cơ thể mà ra, tràn ngập toàn bộ trời đất.

“Ma đồ, người..... Người muốn làm gì?!”

Huyền Thanh cảm thấy một trận hết hồn, lập tức ngự sử linh khí đánh tới.

“Bồng!”

Sóng khí kích động, thổi quét trời đất.

Nam tử áo tang chợt bộc phát ra uy thế ngập trời, trực tiếp giãy ra khỏi bàn tay không lồ đang nắm chặt mình.

Linh khí phản phệ, nội phủ Huyền Thanh chấn động, hắn cũng không kiểm tra thương thế của mình mà kinh hãi nhìn đối phương: “Người..... Người ẩn tàng tu vi!?”

“Đúng vậy! Ta ẩn tàng tu vi.....”

Nam tử áo tang gật gật đầu, vẻ mặt lạnh lùng lộ ra một tia bi thương cùng thê lương: “Ta không tiếc tự hủy khuôn mặt lẫn vào nơi đây, còn cố ý kinh động Tán tiên, người nghĩ rằng ta muốn làm gì? Ta sẽ diệt căn cơ của Thiên Nhất Môn các người, cho Thiên Nhất Môn các người vì tạo nghiệt của mình mà chịu báo ứng.....”

“Hạng người cuồng nghịch! Nhất định phải cho người hình thần câu diệt.”

Bốn đại trưởng lão giận dữ không thôi, mấy ngàn đệ tử đều tự tế ra pháp bảo linh khí muốn tiến lên liều mạng, không ngờ một đạo sóng khí tràn tới đánh bay bọn họ.

Tán Tiên trong cái khe phục hồi tinh thần, lại huyền hóa ra một bàn tay to không chút lưu tình áp hướng nam tử áo tang, nhưng mà vào lúc này, trong trời đất truyền đến từng đợt tiếng động khác thường làm Tán Tiên ngừng lại.

“Oanh!”

“Ầm vang --”

Trên bầu trời lôi đình lóe lên, trong phạm vi trăm dặm nhất thời bị mây đen bao phủ, một loại lực lượng thuần túy hủy diệt nổi lên trên bầu trời.

“Đó..... Đó là cái gì?!”

“Không tốt! Thiên kiếp! Là thiên kiếp, người nợ muốn độ kiếp ở đây!”

“Cái gì?!”

Đàn tu phía dưới đầu tiên cả kinh, sau đó lộ ra vẻ sợ hãi.

Thiên kiếp, mười người độ thì chín người chết, thiên phạt chi kiếp, đây là ác mộng mà người tu tiên vĩnh viễn không thoát khỏi được.

So sánh với sự hoảng sợ của đàn tu, vị Tán tiên phía trên kia lại có vẻ vô cùng trấn định, đối với thiên kiếp hẳn cũng không lạ lắm gì, dù sao thân thể hẳn chính là bị hủy bởi thiên kiếp. Chẳng qua, thiên kiếp cũng phân ra ba bảy loại, ở tu tiên giới, có ba chín hai mươi bảy đạo lôi kiếp, sáu chín năm mươi bốn đạo lôi kiếp, chín chín tám mươi một đạo lôi kiếp, uy lực của nó khác nhau như giữa trời với đất.

Bình thường mà nói, người tu tiên luyện hóa linh khí tìm kiếm trường sinh chính là tranh vận mệnh với trời, nghịch thiên mà đi, bởi vậy mới có thiên kiếp đánh xuống để hiển thiên uy. Nếu công đức chi sĩ được trời phù hộ, bình thường chỉ đánh xuống Tam Cửu Thiên Kiếp, ý là tiếp dẫn thành đạo, mà hạng người nghiệp chướng nặng nề sẽ bị đánh xuống Cửu Cửu Thiên Kiếp, muốn diệt trừ người đó, về phần người không có đức nhưng không có tội lỗi thì lấy Lục Cửu Thiên Kiếp để khảo nghiệm.

.....

“Bất quá là chỉ là Tam Cửu Thiên Kiếp thôi mà muốn phá hư căn cơ Thiên Nhất Môn ta, quả thực si tâm vọng tưởng!”

Tán Tiên cười lạnh lùng đang chuẩn bị xuống tay diệt sát nam tử áo tang thì không ngờ chuyện xấu lại nổi lên!

Chỉ thấy nam tử áo tang giơ tay lấy ra một cái hồ lô màu đen, trong đó chảy ra một cỗ khí âm tà nồng đậm.

Nhìn như thế, cuối cùng mọi người hiểu được đối phương muốn làm cái gì. Oan nghiệt càng nặng, thiên kiếp càng nặng, nam tử áo tang kia hẳn là có đức chi sĩ, nhưng là vì tăng thêm thiên kiếp nên thu thập vật âm tà để thả ra.

Hành động điên cuồng như thế chưa bao giờ xuất hiện ở trong tu tiên giới.

Đáng tiếc, rõ ràng có thể độ kiếp thành tiên nhưng cuối cùng lại muốn đi lên đường cùng, phải biết rằng dưới Cửu Cửu Thiên Kiếp thì vạn vật sinh linh đều phải bụi bay khói diệt, ngay cả cơ hội chuyển thế luân hồi cũng không có.

“Điên rồi, hần điên rồi!”

“Chạy! Chạy mau --”

“Xong rồi!”

.....

Đàn tu kinh hãi muốn chết, xuất hết chiêu thức phòng thân muốn thoát khỏi nơi đây, nhưng dưới thiên uy thì ngay động tay động chân đều quá khó khăn, càng không phải nói đến chuyện ngự không mà đi, không ít người tu tiên đã cảm thấy tuyệt vọng.

“Dưới thiên kiếp, thương sinh tiêu tan..... Các người xuống địa ngục cùng ta đi”.

Vẻ mặt nam tử áo tang bình tĩnh, nhưng trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng: “Lão tặc Huyền Thanh, không phải ngươi hỏi ta là ai sao? Ta liền nói cho ngươi, ta chính là Bạch Mộc Trần, đệ tử Huyền Ất Môn, mà sư tôn ta là Bạch Diệu Tử, trưởng giáo Huyền Ất Môn..... Năm đó Thiên Nhất Môn người nhìn trộm linh sơn bảo địa của Huyền Ất Môn ta, vu hãm sư tôn ta cấu kết ma đạo rồi sát hại hần tàn nhẫn, các người có tưởng tượng sẽ có hôm nay không?”

“Nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai, các người nhớ kỹ, đây là báo ứng!”

“Âm vang!”

Lôi kiếp đánh xuống, vạn vật yên lặng.

“Sư tôn..... Thực xin lỗi.....”

Nam tử áo tang chậm rãi nhắm lại hai mắt, nước mắt cố nén nhiều năm chảy xuống khuôn mặt.

Giờ khắc này, hân nở nụ cười.

Giải quyết xong chuyện hồng trần ngoài thân, từ nay về sau không hận cũng không oán.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tán Tiên

Trong bóng đêm vô tận, từng bóng dáng quen thuộc thoáng hiện ra trước mắt.

Bạch Mộc Trần muốn đuổi tay chạm vào nhưng lại thấy quá xa xôi.

Hư không vô hạn, từng đạo tia chớp màu tím đánh xuống âm âm xé rách tất cả ảo giác, cuối cùng tiêu tán thành vô hình.

Cửu trọng thiên kiếp, vạn lôi tịch diệt.

Tiên ma một niệm, hằng cổ phục nhiên.

...

"Sư tôn —— "

Gầm lên giận dữ, Bạch Mộc Trần từ trong cơn ngủ say bừng tỉnh lại, màu máu trong đôi mắt chưa tan, một loại khí tức bi thương thấm thấu vào chỗ sâu trong linh hồn hắn.

Rốt cuộc là hận ý như nào? Lại là tang thương như nào?

Không có tiếng động gì, không có sinh mệnh gì chuyển động, trời đất cũng vì thế mà trầm lặng!

Từng đoạn ký ức hiện lên trong đầu Bạch Mộc Trần, từ ban đầu đến hiện tại, giống như là bức tranh về cuộc đời của chính mình, trên mặt hắn tràn ngập vẻ buồn vui hợp tan, hỉ nộ ái ố.

Giờ khắc này, tâm hắc như tro tàn.

Giờ khắc này, hàng vạn sự nhớ nhung của hắc đều bị dập tắt.

Giờ khắc này, hắc mờ mịt thất thố.

...

Thời gian dần dần trôi qua, không có quá khứ mà cũng chẳng có tương lai.

Bạch Mộc Trần cứ đợi yên lặng như vậy, hắc không biết vì sao mình còn sống, cũng không biết mình nên làm gì, hắc chỉ biết là cảm giác còn sống cũng không tốt đẹp như mình tưởng tượng.

Tu tiên hơn ba trăm năm, trải qua ngàn nan vạn hiểm, không vì thành tiên thành đạo mà chỉ vì thù hận. Mà nay, thân vẫn đạo tiêu, duy chỉ lưu lại một luồng tàn hồn có thể sống tạm bợ, hết thở cũng đáng giá sao?

Đáng giá sao?

Đương nhiên đáng giá!

Hối hận sao?

Chưa bao giờ hối hận!

Kiên trì sao?

Tuyệt không buông tha!

Mỗi lần tự hỏi mình một câu, nội tâm Bạch Mộc Trần liền kiên định thêm một phần, có lẽ đây là lý do duy nhất mà hắc sống sót.

"Nhân sinh tại thế, thảo mộc nhất thu"

Tám chữ ngẩn ngẩn này lại nói lên hết đạo lý của sinh mệnh. Có một số việc vô luận là đúng hay sai đều không hỏi giá trị, không sợ hãi không ngại ngần, không oán không hối hận.

...

Không biết qua bao lâu, Bạch Mộc Trần dần dần thu liễm tâm thần, bắt đầu dò xét hoàn cảnh xung quanh.

Đây là một không gian kỳ diệu, ngũ quang thập sắc, lộng lẫy rực rỡ, nhưng kỳ quái là trong này không có trời, không có đất, ngoài ba trượng đều là một mảnh mơ hồ, trong không gian tràn ngập Tiên Linh Chi Khí tinh thuần cuộn cuộn.

"Tiên Linh Chi Khí thật đậm đặc, đây rốt cuộc là nơi nào?"

Đang ở một nơi lạ lẫm nhưng trong lòng Bạch Mộc Trần không hiện ra chút bối rối nào. Hơn ba trăm năm tiên lộ bụi mù sớm làm cho ý niệm hần như một, tâm vững như bàn đá không bị ngoại vật lay động, hưởng chi bây giờ hần nản lòng thoái chí, căn bản không muốn để ý tới những thứ khác. Nhưng khi hần cúi đầu nhìn thân thể mình như ẩn như hiện, trong lòng vẫn là nhịn không được nổi lên một trận chua xót.

Bạch Mộc Trần biết rõ tình huống bản thân mình... Dưới thiên kiếp, thân thể bình giải, nếu không phải Nguyên anh may mắn trốn vào thông đạo hư không, chỉ sợ mình sớm đã bụi bay khói diệt. Dù là như thế, tình huống hiện tại của hần cũng là xấu tới cực điểm, một khối Nguyên anh hoàn toàn không có căn cơ, ngay tư cách đầu thai chuyển thế cũng không có, nếu không nhanh chóng ngưng luyện thân thể Tán Tiên thì sớm hay muộn cũng sẽ biến mất trên thế gian này.

Tán Tiên là gì?

"Tán" ý là không có căn cơ, lấy thân thể không có căn cơ ngưng tụ thành tiên là Tán Tiên.

Loại Tiên Sĩ không có căn cơ này vì mất tiên thể mà không thể vào luân hồi, không đạt được đại đạo, xem như là người bị ông trời vứt bỏ, mỗi một ngàn năm phải chịu thiên kiếp trừng phạt, chỉ có vượt qua Cửu Trọng Tán Tiên Kiếp, mới có thể thành tựu Chân Tiên chi đạo. Nhưng tiếc là từ tiên lịch vạn vạn năm đến nay còn không có nghe nói ai có thể lấy Tán Tiên chi tư thành tựu Chân Tiên chi đạo, không thể không nói vận mệnh Tán Tiên nhất định là một loại bi ai.

Đương nhiên, nếu có thể còn sống thì không ai nguyện ý chết đi, cho dù chỉ là một sinh mệnh hèn mọn cũng sẽ ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Dù sao, con kiến còn ham sống hưởng chi là người tu tiên theo đuổi trường sinh.

Nghĩ đến mình phải tu "Tán Tiên", Bạch Mộc Trần cười cười chua xót.

Ngày đó đánh xuống Cửu Trọng Thiên Kiếp, chính mắt hắn nhìn thấy vị Tán Tiên của Thiên Nhất Môn kia hồn phi phách tán, hóa thành bụi bặm, không nghĩ tới hiện tại mình cũng phải đi lên con đường Tán Tiên. Hiện trạng như thế không thể không khiến cho người ta cảm khái, cừu hận quả thật làm cho người ta điên cuồng.

Đối mặt sự thật, Bạch Mộc Trần cũng không nghĩ nhiều, mạnh mẽ xua tan tạp niệm trong lòng rồi xốc lại tinh thần. Hắn phải sống sót bởi vì hắn có lý do phải sống, cho dù lý do này nhỏ bé không đáng kể, cho dù tương lai hy vọng xa vời, hắn cũng phải sống, bởi vì có sống thì mới có hi vọng.

...

Tâm thần ngưng tụ, Bạch Mộc Trần nhẹ nhàng cử động hai tay, linh quang vờn quanh đầu ngón tay diễn biến ra một đạo Tự Linh Pháp Quyết đơn giản nhất để ngưng tụ nguyên khí.

Muốn trở thành Tán Tiên nhất định phải dùng số lượng lớn Tiên Linh Chi Khí tẩy rửa Nguyên anh, nếu như tại tu tiên giới, Tiên Linh Chi Khí loãng chỉ có thể tìm ngoại vật thay thế, tìm lối khác ngưng tụ thân thể Tán Tiên. Mà ở trong không gian có Tiên Linh Chi Khí khổng lồ này thì Bạch Mộc Trần cũng không cần lo lắng những điều đó.

Tiên Linh Chi Khí nhẹ nhàng mờ ảo tưới nhuần Nguyên anh vô cùng ôn hòa.

Từng tia từng tia, từng luồng từng luồng.

Với sự hấp thu Tiên Linh Chi Khí ngày càng nhiều, đầu ngón tay Bạch Mộc Trần xuất hiện một đạo lỗc xoáy cực lớn khiến cho Tiên Linh Chi Khí trong không gian hội tụ lại xung quanh và hình thành một cái kén ánh sáng cực lớn bọc lấy hẳn.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh sáng chiếu ra bốn phía.

...

Trong không gian kỳ dị này không cảm giác được thời gian trôi đi.

Chỉ một lần suy nghĩ như là đã trải qua vài kỷ nguyên, hoặc như là chỉ trong nháy mắt.

Nguyên anh dưới sự tẩy lễ của Tiên Linh Chi Khí bắt đầu dần dần lột xác, chân nguyên linh lực pha tạp chuyển hóa thành tiên nguyên tinh thuần, đây là một bước thành tiên quan trọng nhất, thoát thai hoán cốt, hóa phàm thành tiên, ý là tiên luyện.

"Xuy xuy xuy!"

Mấy trăm vạn vòng linh lực trải qua sự tẩy luyện của tiên khí chậm rãi chuyển hoá thành tiên nguyên...

Một vòng... Mười vòng... Trăm vòng... Cuối cùng, tại ba trăm vòng mới ngừng lại được.

Tiên Linh Chi Khí đạt tới bão hòa, Nguyên anh không thể thừa nhận thêm nữa.

Sau một lát thì cái kén lớn vỡ ra, hào quang tắt đi, rồi một thân ảnh cao gầy dần dần hiện ra.

Thân hình cao gầy của Bạch Mộc Trần đứng ngang nhiên, da thịt trong suốt sáng long lanh không có một tia tạp chất, tóc dài đen bóng không gió mà bay, quanh thân tiên khí lượn lờ, phiêu dật bất phàm. Nhất là hai mắt hắc, ánh mắt thâm thúy lóe lên màu đỏ rồi lại lộ ra vẻ bi thương lạnh nhạt. Trải qua tẩy lễ của sống và chết, trên người hắc có thêm một loại khí chất siêu thoát vạn vật.

"Thành tiên thành ma, vạn kiếp bất phục, một khi đã lựa chọn cũng không nên hối hận, từ nay về sau ta là Tán Tiên..."

Bạch Mộc Trần vung tay lên buộc tóc lại thả xuống bên hông rồi huyễn hóa ra một kiện đạo bào rộng thùng thình che lấp thân thể, rồi sau đó tiên mang nội liễm, cả thân hình giống như một tu đạo chi sĩ bình thường.

Làm xong này hết thấy, Bạch Mộc Trần đang định ra bên ngoài tìm tòi thì phía trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một hắc động, nghịch chuyển mà lên rồi mạnh mẽ hút hắc vào trong mà không chấp nhận nửa điểm phản kháng.

Sau đó, hắc động biến mất.

...

"Đây là nơi nào?"

Trước mắt sáng ngời, Bạch Mộc Trần đột nhiên xuất hiện ở bên trong một quảng trường cực lớn, xung quanh đứng đầy người, ít nhất cũng có mười vạn người. Những người này ai cũng âm thầm không nói, vẻ mặt quái dị như là đang chờ đợi cái gì.

Nơi đây vô cùng rộng lớn, trên quảng trường cực lớn yên tĩnh đến mức đáng sợ, không khí có chút quỷ dị!

Bạch Mộc Trần liếc nhìn xung quanh, có nam có nữ, có già có trẻ, mà bên ngoài những người này tiên nguyên tràn đầy, không hề có căn cơ, không ngờ tất cả đều là thân Tán Tiên!

Tại sao có thể như vậy? Trên thế gian sao lại có nhiều Tán Tiên như vậy? Bọn họ từ đâu tới? Vì sao tụ tập ở nơi này? Đây rốt cuộc là nơi nào?

Ý niệm chuyển động nhanh chóng, trong lòng Bạch Mộc Trần bắt đầu dậy lên một chút bất an. Hắn cưỡng chế cảm xúc rung động, vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể, nhưng vào lúc này có một cỗ lực lượng từ trên trời giáng xuống, giống như cự sơn áp đỉnh giam cầm hắn lại, càng phản kháng thì áp lực càng lớn.

Bạch Mộc Trần không thể động dậy, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi. Tu tiên vài trăm năm, đây là lần đầu tiên hắn gặp tình huống như vậy, không có chút sức phản kháng nào, giống như tánh mạng không nằm trong sự khống chế của mình.

Khó trách người trong này cũng không nói lời nào, thừa nhận áp lực cực lớn như thế thì ai còn có thể nói được chứ.

Lại nhìn phụ cận, thỉnh thoảng lại có bạch quang thoáng hiện, đều là một vị Tán Tiên buông xuống quảng trường. Bọn họ cũng đều có vẻ mặt mờ mịt đứng ở tại chỗ, không biết làm gì, lại càng không dám vọng động.

Thấy cảnh tượng như vậy, trái tim Bạch Mộc Trần băng giá tới cực điểm, một loại dự cảm không may tràn ngập trong lòng hắn. Đáng tiếc là mặc cho hắn giãy dụa như thế nào thì tiên nguyên trong cơ thể cũng không hề có động tĩnh.

Ký đến chi, tắc an chi.

Bạch Mộc Trần thấy giãy dụa không có kết quả, đành phải yên lặng đứng đợi tại chỗ, hòa nhập với đám đông và tận lực không cho để mình biểu hiện ra điều gì khác thường.

...

Trên bầu trời mây mù lượn lờ làm cho người ta thấy không rõ chân thật.

Chính giữa quảng trường có một pho tượng nam tử cao tới nghìn trượng đứng sừng sững, chạm trổ tinh tế, tỏa hào quang vạn trượng.

Bạch Mộc Trần ngẩng đầu nhìn pho tượng nam tử một cách cẩn thận... Mặc cửu long bào, đầu đội tử kim quan, râu ngắn tóc dài, khí độ phi phàm, toàn thân lộ ra một loại uy thế quân lâm thiên địa, bề ngỗ thương sinh. Ở trước mặt hắn, tựa hồ tất cả sinh mệnh đều nhỏ bé và hèn mọn, giống như hết thảy trên thế gian đều phải thần phục. Nhất là đôi mắt của nam tử kia chiếu rọi ra quang mang kỳ dị, khắc sâu vào trong linh hồn làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Vĩ ngạn! Đồ sộ! Hùng kỳ! Không thể vượt qua!

Bạch Mộc Trần kinh ngạc nhìn pho tượng kia, nội tâm rung động không lời nào có thể diễn tả được. Không chỉ là hắn, những người còn lại cũng bị kinh sợ do uy thế của pho tượng mà không tự chủ được sinh ra vẻ thần phục.

Đúng vậy! Chính là pho tượng này phát ra cấm chế làm mọi người ở đây không thể động đây!

...

Không bao lâu sau, cả quảng trường tràn ngập ánh sáng bảy màu, một hư ảnh cực lớn dần dần hiện ra bao trùm cả bầu trời.

"Các người không cần kinh hoảng, đây là thượng giới tiên cảnh "Nhất Trung Thiên", bản tọa là Kim Tiên trấn thủ Tây Tiên Trì này..."

Một thanh âm trầm mạnh hào hùng truyền vào trong tai, bên trong vẻ ôn hòa mang theo một chút uy nghiêm.

Tiên nhân! Đây mới thực sự là tiên nhân!

Chính cái gọi là thiên uy khó dò, ý chí tiên nhân cũng giống như ý chí của trời đất, chỉ cần một ý niệm nho nhỏ liền có thể làm người ở đây sụp đổ tâm thần, không sinh ra được nửa điểm kháng cự.

Mọi người kinh sợ không thôi nhìn lên bầu trời, muốn nói chuyện lại không mở miệng được... Trong này dĩ nhiên là Tiên Giới, là nơi người tu tiên tha thiết ước mơ đi đến trong truyền thuyết!

Nhưng là nghe tin tức như thế nhưng không ai cảm thấy hưng phấn hoặc kích động, ngược lại cảm thấy từng đợt hàn ý nổi lên. Cho dù bọn họ không biết tình huống cụ thể của Tiên Giới nhưng dùng ngón chân mà nghĩ cũng hiểu một điều, tại Tiên Giới nơi mà tiên nhân nhiều như cây cỏ thì một gã Tán Tiên có thể có địa vị gì chứ.

Trong đầu Bạch Mộc Trần tràn ngập sự mê mang, tựa như có cái gì đó đang cướp đoạt ý chí của hắn mà hắn vô lực phản kháng.

Sự sợ hãi vô hình tràn ngập trong lòng mọi người, chỉ nghe thanh âm trên bầu trời kia tiếp tục nói: "Có thể tu tập tại nơi đây cũng là tiên duyên, hôm nay các người đã tu thành thân thể Tán Tiên ở trong Tây Tiên Trì, vậy là có thể nhập Tiên Tịch..."

Vẻ mặt mọi người đều hiện lên vẻ phức tạp, nếu có lựa chọn thì ai muốn tu luyện Tán Tiên chứ? Một ngày là Tán Tiên thì cả đời là Tán Tiên, không thể vào luân hồi, không đạt được đại đạo, ngàn năm sau thân tử đạo tiêu, đến tận cùng là tiên duyên hay là nghiệt duyên?

Điều may mắn duy nhất là không quản nói như thế nào thì ít nhất bọn họ vẫn còn sống.

...

"Canh giờ đã đến, bản tọa liền đưa các người vào bản ghi chép các điện, hy vọng về sau các người sống tốt."

Vừa dứt lời, trên bầu trời tỏa ra từng luồng cực quang màu trắng. Mà người bị cực quang kia chiếu xạ vào thì biến mất tại chỗ, không còn chút dấu vết gì.

Bạch Mộc Trần từ đầu tới giờ đều không hiểu được đến tận cùng có chuyện gì xảy ra, chỉ mơ hồ cảm thấy tương lai sẽ không có ngày nào sống tốt.

"Tán Tiên chi sĩ, đại đạo vứt bỏ, Tiên Tịch là nô, không biết điều thì phải chết, phải tránh... Phải tránh..."

Thanh âm dần dần truyền xa, thân ảnh cực lớn trên bầu trời cũng theo đó mà tiêu tán.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Nô Ẩn

Thăng Tiên Điện dụ ý là đặc đạo thăng tiên, tu thành chính quả.

Nơi này là cánh cửa Tiên giới, vào đến nơi đây tức là tiên nhân.

Điện phủ vô cùng rộng rãi, bên trong bày trí rất đơn sơ, không có chạm vàng dát ngọc, không thấy vẻ xa hoa nơi tiên cảnh mà lại lộ ra một tia khí tức thô lương cổ xưa khiến cho người ta không khỏi giữ vẻ trang nghiêm.

Ở giữa đại điện có một tòa đài cao bằng phẳng, phía trước có khắc hai chữ "Thăng Tiên".

Đài này được xây từ kim thạch màu đen nhánh, đây ba trượng, hình lập phương, tại bốn góc có bốn cái trụ cực cao đứng thẳng, trên các trụ có mây lành đang trôi, kim quang ẩn vào bên trong, phía dưới có nhiều phù văn kỳ dị, mơ hồ tản ra một cổ khí tức thần bí.

Bên dưới Thăng Tiên Đài có một lão giả nhắm mắt ngồi xếp bằng trên không trung.

Người này mặc cẩm bào, già nhưng vẫn tráng kiện, chòm râu dài bay trong gió, tại mi tâm có một đạo văn ấn hình kiếm tỏa ra ánh sáng vàng lóng lánh, phía sau đầu có pháp luân ba màu tỏa ra thần quang chói sáng.

Hai bên đại điện có mấy trăm Tiên Binh sòng vai mà đứng, từng người đều mặc giáp trắng, đầu đội mũ giáp màu trắng, trong tay nắm tiên khí lóe ra hàn quang giống như là binh vệ ở thế gian, nhìn qua càng lộ ra vẻ uy vũ đại khí.

...

"Hữu! Hữu! Hữu!"

Từng tia sáng trắng lóe lên, không ngừng có bóng người xuất hiện ở trên Thăng Tiên Đài.

Người tới đều là Tán Tiên mà trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ mờ mịt.

Không gian lạ lẫm, sự vật lạ lẫm, không thể đoán trước tương lai, không thể nắm giữ vận mệnh... Đồng thời, mọi người cũng bị rung động vì một cảnh tượng vừa rồi. Lấy sức một người đem nhiều Tán Tiên như vậy na di đến đây, rốt cuộc là thần thông kinh thế hãi tục đến mức nào!

"Đây... Đây là nơi nào?!"

"Chẳng lẽ trong này chính là Tiên Giới Nhất Trung Thiên mà vị Kim Tiên kia vừa nói!"

"Chúng ta... Chúng ta thật sự thành tiên?!"

"Tiên khí nơi Tiên Giới quả nhiên tinh thuần hơn nhiều so với linh khí nơi hạ giới, nếu như có thể tu luyện ở địa phương này cũng không phải là chuyện gì xấu."

"Hừ! Tán tiên thế còn có thể tu luyện gì chứ, không có tiên đạo căn cơ, công pháp gì cũng là vô dụng, dưới thiên kiếp còn không phải hóa thành bụi bay ư."

"Ta nghe tiền bối nơi hạ giới nói Tán Tiên tại Tiên Giới có địa vị rất thấp."

"Thấp thì sao, chỉ cần cố gắng thì sẽ có ngày mở mày mở mặt!"

"A?! Chúng ta có thể động đây, không còn cấm chế nữa!"

"Trong này không thích hợp, mọi người cẩn thận một chút."

...

Tán Tiên tề tụ ở điện phủ, Bạch Mộc Trần cũng ở trong số đó, dù cảm thụ được tiên khí gột rửa nhưng trong lòng tràn đầy sự lo lắng.

Sau một lúc đắm chìm ngẩn ngui, mọi người phục hồi tinh thần lại và phát hiện ra bầu không khí trong đại điện có chút không thích hợp. Hiện tại giam cầm trên người bọn họ đã biến mất và có thể tự do hoạt động nhưng giờ này khắc này không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mọi người im lặng không phát ra tiếng động, cẩn thận nhìn Tiên Binh bốn phía.

Bạch Mộc Trần kìm nén sự bất an trong lòng, lẳng lặng đứng đợi tại chỗ và cẩn thận quan sát hoàn cảnh xung quanh. Tán Tiên xung quanh thiếu đi rất nhiều, xem ra một số người chắc là bị đưa đến nơi khác.

Đối với tình huống nơi Tiên Giới, Bạch Mộc Trần cũng chỉ dừng lại ở mức nghe đồn nơi hạ giới cho nên hẳn không thể nắm chắc tương lai của mình, hiện tại hẳn bắt đầu hiểu được vì sao rất nhiều Tán Tiên tình nguyện ở lại tại hạ giới nơi có tài nguyên bần cùng mà không nguyện bước vào Tiên Giới nữa bước. Đúng là hợp với một câu ngôn ngữ: thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng.

Trong lúc Bạch Mộc Trần miên man suy nghĩ thì một giọng nói già nua truyền vào trong tai mọi người: "Các người đứng ở trên đó làm gì?"

Mọi người nghe tiếng nhìn lại chỉ thấy lão giả dưới Thăng Tiên Đài chậm rãi mở hai mắt: "Lão phu là Tiên Quan nhập tịch toà Thăng Tiên Điện này,

phụ trách đăng ký Tiên Sách. Các người còn không mau đi tới ấn nhập Tiên Tịch, nếu như bỏ lỡ canh giờ thì chắc chắn phải chịu chút đau khổ..."

Trên Thăng Tiên Đài, một chúng Tán Tiên hai mặt nhìn nhau, chợt có một người mở miệng hỏi: "Xin... Xin hỏi Tiên Quan tiền bối, đây là nơi nào? Vì sao chúng ta lại xuất hiện ở trong này?"

"Đúng vậy! Có thể trở về hay không?"

"Đúng rồi, những người khác đi đâu rồi?"

...

Những câu hỏi này nói ra nghi hoặc của mọi người. Bọn họ những người này tuy rằng không có vượt qua thiên kiếp, nhưng vô duyên vô cớ bị cái khe không gian hút vào Tiên Giới, quả thật khó có thể tiếp nhận. Dù sao không ít người còn có vương bản nơi hạ giới nhưng không hiểu sao lại rời đi như vậy, thử hỏi sao bọn họ có thể yên tâm cho được.

"Ồ?"

Tiên Quan lạnh nhạt đảo mắt qua trên đài, trong lòng mọi người bốc lên một tia hàn ý, giống như linh hồn cũng sắp bị đông lại.

Vén vén một ánh mắt đã lợi hại như thế, người này tuyệt đối không thể trêu chọc...

Trong lòng mọi người thấp thỏm, nào dám lơ đãng.

Tiên Quan thấy thế hài lòng gật gù đầu, nói với vẻ thản nhiên: "Nơi này chính là Tiên Giới, tiên có tiên quy, thiên có thiên điều, lúc nào cũng phải biết quy củ, lão phu niệm các người vi phạm lần đầu nên không truy cứu tội thất lễ vừa rồi..."

Lần này không ai dám mở miệng ra, Tiên Quan tiếp tục nói: "Ta biết các người muốn nói cái gì, lão phu nói cho các người cũng không sao, nơi này là cánh cửa Tiên giới, là một trong tám mươi một tòa Thăng Tiên Điện. Các người đều là người tu tiên độ kiếp thất bại nơi hạ giới, đáng ra là bụi bay khói diệt hoặc rơi vào nỗi khổ luân hồi, chỉ có điều Tiên Đế nhân từ, cảm thấy ông trời có đức hiếu sinh cho nên thiết hạ cấm chế thần thông tại thông đạo Tiên Giới khiến cho tất cả người tu tiên sau khi độ kiếp thất bại có thể đi vào Tiên Giới, để cho người đó ngưng tụ tiên thể trong Tây Tiên Trì và trở thành Tán Tiên. Còn những Tán Tiên khác tự nhiên có Thăng Tiên Điện khác phụ trách... Bây giờ các người còn có nghi vấn gì nữa không?"

Thấy mọi người hoảng sợ không nói, Tiên Quan trở tay lấy ra một vật ném lên không trung, chính là một lệnh kỳ màu trắng, trên đó có kim văn lưu động và có hai chữ "Tụ Tiên".

"Vật ấy tên là Tụ Tiên Lệnh, là hóa ảnh của chí bảo Tiên Giới, có thể chịu tải Tiên Tịch cũng có thể phong hào Tiên Ấn. Hiện tại các người xếp hàng đi tới rồi lão phu sẽ phong thưởng nhập tịch Tiên Ấn cho từng người các người."

Tiên Quan khom người bái ba bái, sau đó mặc niệm vài câu rồi ngón tay vẽ ra một đạo ký hiệu kỳ dị ấn nhập trực tiếp vào trên tiên kỳ.

"Tụ Tiên Lệnh" khẽ run lên rồi bộc phát ra một vầng sáng màu vàng kim bao phủ cả đại điện.

Ánh sáng vàng từ từ buông xuống rồi hóa thành tơ vàng quấn quanh, từng đạo phù văn thần bí hiện ra phía sau Tiên Quan kia, xếp hàng chỉnh tề rậm rạp khiến cho người ta hoa cả mắt, không thể nhìn rõ.

...

Một chúng Tán Tiên đứng ngốc ở tại chỗ, do dự không biết có nên tiến lên hay không. Đúng lúc này, vị Tiên Quan kia không kiên nhẫn vẫy vẫy

tay, một gã Tán Tiên trung niên trong đám người bị kéo tới.

"Tên ngươi là gì? Tuổi thật bao nhiêu?"

Nghe Tiên Quan hỏi, tâm thần Tán Tiên trung niên căng thẳng rồi đáp: "Vẫn... Vẫn bối Càn Nguyên, tu tiên năm trăm sáu mươi năm..."

Dưới uy áp như có như không của lão giả, Tán Tiên trung niên không dám nói dối, thậm chí ngay ý niệm lừa gạt cũng không dám sinh ra, hẳn có thể cảm nhận được một loại lực lượng ở trên người đối phương so với thiên kiếp còn khủng bố hơn. Hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần mình nói sai một chữ thì kết cục sẽ là bụi bay khói diệt.

Mí mắt Tiên Quan hạ xuống, vẻ mặt hờ hững nói: "Càn Nguyên là nước, thiên chi khí số, thật ra là một cái tên hay..."

Tán Tiên trung niên nghe vậy đang định khiêm tốn vài câu, không ngờ lại nghe đối phương nói: "Tên thì hay, chỉ tiếc ngươi không công có được cái tên này nhưng vẫn không thể vượt qua thiên kiếp, tu tiên năm trăm sáu mươi năm mới có tu vi như vậy, thật sự là làm khó ngươi rồi."

Đối phương châm chọc trắng trợn như thế khiến trong lòng Tán Tiên trung niên vừa phẫn nộ vừa e ngại, chỉ đành cười làm lành: "Tiền... Tiền bối nói đúng, vẫn bối căn cơ nông cạn..."

Tiên Quan lại hỏi tiếp: "Ngươi ứng với thiên kiếp gì? Hôm nay tiên nguyên bao nhiêu vòng?"

Tán Tiên trung niên nói thật cẩn thận: "Vẫn bối ứng với Lục Cửu Thiên Kiếp, hôm nay luyện hóa tiên nguyên là một trăm hai mươi vòng."

"Mới một trăm hai mươi vòng tiên nguyên, quả nhiên là hạng người căn cơ nông cạn."

Tiên Quan cũng không thêm để ý, gật đầu hỏi lại: "Người tu hành tại nơi nào ở hạ giới?"

"Văn bối là đệ tử "Bích Vân Tông" tại Thiên Khung Đại Lục."

Thanh âm Tán Tiên trung niên hơi cao, không tự giác còn ưỡn ngực lên tựa hồ cảm thấy tự hào vì tông môn mình.

Tiên Quan khẽ vuốt cằm nói: "Hồng trần có ba nghìn thế giới, Thiên Khung Đại Lục này cũng là một phương tu tiên thịnh địa nơi hạ giới, chẳng qua lão phu không có nghe nói về Bích Vân Tông..." Dừng một chút, lão giả lại hỏi: "Vậy người có Tiên Môn Lộ Dẫn không?"

"Này..."

Vẻ mặt Tán Tiên trung niên mờ mịt hỏi: "Xin hỏi tiền bối, Tiên Môn Lộ Dẫn là cái gì?"

Tiên Quan nhìn mọi người trên đài, rồi nói với Tán Tiên trung niên: "Tiên Môn Lộ Dẫn là ấn ký truyền thừa trong các đại tiên môn ở Tiên Giới để đệ tử nơi hạ giới sau khi thành tiên dễ dàng nhận chủ quy tông. Các tiên môn nơi thượng giới sẽ thông qua một chút thủ đoạn đem ấn ký truyền thừa của mình truyền xuống tông môn nơi hạ giới. Nếu là tiên nhân không có Tiên Môn Lộ Dẫn thì sẽ bị đưa vào các tiên thành, trở thành tiên dân bình thường tại Tiên Giới... Hiện tại, các người có hiểu được không?"

Lời này tuy là giải thích với Tán Tiên trung niên nhưng những người còn lại cũng nghe rất rõ. Đơn giản chính là thượng giới có người quen là tiên, nếu như không có chỗ dựa vững chắc thì cũng chỉ có thể quy củ làm tiên dân một phương.

Tán Tiên trung niên nói với vẻ khúm núm: "Tiền bối, này... này, văn bối không... không có Tiên Môn Lộ Dẫn như ngài nói, vậy nên làm thế nào cho phải?"

"Không có Tiên Môn Lộ Dẫn?"

Tiên Quan không ngoài ý muốn cười cười: "Không có Tiên Môn Lộ Dẫn, lại là thân Tán Tiên, không thể làm dân mà chỉ có thể làm nô..."

Lời còn chưa dứt, Tiên Quan vung tay phải lên, từ đỉnh đầu Tán Tiên trung niên rút ra một đạo bạch quang tinh thuần rồi đưa vào trong "Tụ Tiên Lệnh".

Ngay sau đó, kim văn trên "Tụ Tiên Lệnh" khẽ lóe lên, một tia sáng màu xám phản xạ lại chiếu vào mi tâm Tán Tiên trung niên hình thành một ấn ký hình tròn màu xám.

Ấn này thật là quái dị, giống như bức tranh mà không phải tranh, giống như chữ mà không phải chữ.

Tán Tiên trung niên còn chưa phản ứng kịp, chỉ cảm thấy tâm thần run lên, trong giây lát thất thần thì trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một chút tin tức.

Càn Nguyên... Vô kiếp Tán Tiên... Thiên Khung Đại Lục Bích Vân Tông... Tuổi thật năm trăm sáu mươi tuổi... Tiên Tịch bạch nô...

Tiên Tịch bạch nô... Tiên Tịch bạch nô...

Hai mắt Tán Tiên trung niên trống rỗng, ngây ngốc đứng tại chỗ, hắn không thể tiếp nhận chuyện như vậy, từng là cao cao tại thượng tại tu tiên giới như hắn không ngờ hiện tại Tiên Tịch là nô!

Tiên Quan thấy Tán Tiên trung niên vẫn không nhúc nhích, không kiên nhẫn phát tay: "Tiên Vệ, còn không đưa hắn đi an bài."

"Vâng!"

Một gã Tiên Binh cất bước tiến lên, ngăn chặn tên Tán Tiên trung niên kia, người sau giống như thất thần: "Ta không muốn làm nô lệ... Ta không muốn làm nô lệ..."

"Ta không muốn làm nô lệ —— "

Một tiếng rống giận không cam lòng vang lên, Tán Tiên trung niên đột nhiên bạo lên, dùng sức tránh khỏi sự khống chế của Tiên Binh rồi vừa chạy như điên ra đại điện vừa hét: "Ta không muốn làm nô lệ... Ta không muốn làm nô lệ..."

"Bắt!"

Tiên Quan ra lệnh một tiếng, Tiên Vệ bên cạnh há mồm phun ra một đạo hàn mang bắn thẳng đến!

Hàn mang có tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt rồi biến mất, Tán Tiên trung niên căn bản không kịp né tránh, chỉ nghe một tiếng nổ vang rồi Tán Tiên trung niên nổ tan xác mà chết, cuối cùng chỉ để lại một đạo Chân Linh phiêu đảng và bị Tiên Vệ kia thu vào bàn tay.

Làm xong chuyện này, Tiên Vệ vẫn giữ vẻ lạnh nhạt tự nhiên rồi lui ra. Tất cả động tác đều như cười xe nhẹ đi đường quen, hiển nhiên đối phương không chỉ trải qua chuyện như vậy một lần.

Tiên Quan thấy thế cũng không có động tác gì, từ đầu đến cuối ngay mí mắt cũng không nhướng lên một lần.

"..."

Trong đại điện lặng như tờ.

Thấy một màn như vậy, không ai dám phát ra chút thanh âm nào, sợ người bị hại tiếp theo là chính mình.

Sự sợ hãi vô hình tràn ngập cả không gian, dần dần ăn mòn dũng khí của mọi người.

Một gã Tán Tiên, nói giết là giết. Một sinh mệnh vừa sống sờ sờ mà trong nháy mắt đã hồn phi phách tán, ngay một tia Chân Linh còn sót lại cũng bị thu đi, đây là loại thủ đoạn hung tàn lãnh khốc đến mức nào, chẳng lẽ đây mới là sự thật về Tiên Giới, hay là nói trước kia mình quá mức khờ dại?

Chết cũng không đáng sợ, đáng sợ là ngay sống hay chết cũng không phải do chính mình quyết định. Trước lực lượng tuyệt đối, bọn họ mất đi tín niệm để phản kháng, chỉ có thể yên lặng tiếp nhận.

Bạch Mộc Trần rốt cục tìm được căn nguyên khiến nội tâm mình bất an... Chính mình không có Tiên Môn Lộ Dẫn, lại là thân Tán Tiên, sau này chỉ có thể làm nô lệ làm người hầu, sẽ không có tôn nghiêm, vận mệnh an bài như vậy quả thực so với giết hãm còn khó chịu hơn!

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì Tán Tiên phải làm nô lệ?! Dựa vào cái gì mà sống chết của mình bị người khác nắm trong tay? Chỉ bởi vì nhược nhục cường thực, cường giả vi tôn? Vẫn là nói mỗi vật có sự lựa chọn của mình, ai thích ứng được thì sống? Hôm nay Tiên Giới này còn có thiên lý tồn tại hay không? Hay không còn nhân quả báo ứng?

Tâm tư một chúng Tán Tiên xoay chuyển liên tục, muốn thoát đi nơi đây. Nhưng vào lúc này bên tai lại truyền đến thanh âm của Tiên Quan.

"Vừa vào Tiên Tịch liền là người Tiên Giới, chỉ cần người tồn tại trong sáu giới thì có thể biết người đang ở chỗ nào... Cho nên, lão phu khuyên các vị không nên có ý niệm gì khác trong đầu, vừa rồi kết cục kia là cảnh cáo cho các người."

Giọng nói lạnh lùng của Tiên Quan không mang theo chút tình cảm nào làm cho người ta nghe xong không rét mà run.

"Người tiếp theo..."

Ho nhẹ một tiếng, Tiên Quan lại tiện tay kéo tới một gã Tán Tiên: "Tên gọi là gì? Tiên quy ở đâu? Tuổi thật bao nhiêu? Ứng với thiên kiếp gì? Tiên nguyên mấy vòng? Có tiên dẫn hay không?"

Tán Tiên này là một vị lão giả râu bạc trắng, nghe Tiên Quan hỏi thì lộ ra vẻ sợ hãi nói: "Vãn... Vãn bối Mao Nguyệt Khô, là tu sĩ ở Thiên Hằng Tinh, vãn... vãn bối là tán tu, không có tông môn, tu tiên được bảy... bảy trăm hai mươi năm, ứng với Lục Cửu Thiên Kiếp, hôm nay luyện hóa tiên nguyên có hai trăm ba mươi vòng..."

Nghe đến đó, Tiên Quan không kiên nhẫn ngắt lời nói: "Tán tu? Đó là không có Tiên Môn Lộ Dẫn, được rồi..."

Dứt lời, Tiên Quan như cũ rút ra một tia thần hồn của Tán Tiên kia rồi đưa vào trong "Tụ Tiên Lệnh"... Sau đó, kim văn trên tiên kỳ chợt lóe rồi bắn ra một tia sáng màu xám chiếu thẳng vào mi tâm tên Tán Tiên kia, giống y như tình huống diễn ra với Tán Tiên trung niên lúc trước.

Mao Nguyệt Khô... Vô kiếp Tán Tiên... tán tu Thiên Hằng Tinh... Tuổi thật bảy trăm hai mươi tuổi... Tiên Tịch bạch nô...

Đọc thầm tin tức trong đầu, vẻ mặt lão giả chua xót, tu tiên hơn bảy trăm năm, trải qua vô số nhấp nhô mới đi đến bước này, mà nay lại chỉ có thể làm nô cho người khác, thật đáng buồn a thật đáng buồn!

"Dẫn đi..."

Tiên Quan phất phất tay, một bên Tiên Vệ trực tiếp đem người áp đi, lúc này không hề phát sinh chuyện phản kháng.

Trên đài yên tĩnh đến đáng sợ, loại cảm giác chờ đợi thâm phán khiến cho ai cũng cảm như đang chịu dày vò.

"Người tiếp theo... Tên gọi là gì? Tiên quy ở đâu? Tuổi thật bao nhiêu? Ứng với thiên kiếp gì? Tiên nguyên mấy vòng? Có tiên dẫn hay không?"

"Vãn bối Thanh Vũ, là đệ tử Văn Hà Tông tại Tử Phi Tinh, tu tiên bốn trăm năm mươi năm, ứng với Lục Cửu Thiên Kiếp, luyện hóa tiên nguyên hai trăm năm mươi vòng, không... không có tiên dẫn."

"Tiên Tích là tỳ, đưa đi Bách Hoa Tông."

"Vâng!"

...

Người tiếp theo rồi lại người tiếp theo.

Thời gian yên lặng trôi đi, từng Tán Tiên trên đài dần dần rời đi.

Trong đám Tán Tiên này không có ai có được ấn ký truyền thừa của tiên môn, mọi người không hề ngoại lệ đều trở thành bạch nô. Ngẫm lại cũng đúng, tông môn có thể có được ấn ký tiên môn thì sao không thể vượt qua thiên kiếp chứ, mặc dù có ngoại lệ nhưng cũng chỉ là một bộ phận nhỏ bé mà thôi.

Nhìn thấy các khuôn mặt mờ mịt tuyệt vọng kia, Bạch Mộc Trần nắm chặt hai nắm tay, cả người khẽ rung động, giống như khó có thể áp chế cơn phản nộ. Hấn phản nộ không phải vì gặp áp bách, mà là không phản kháng được... Phản kháng chính là chết nhưng Bạch Mộc Trần phải sống, cho dù tham sống sợ chết, cho dù nhận hết tra tấn thì hấn cũng phải sống sót. Bởi vì hấn có lý do phải sống.

Thiên đạo chí công, nhưng cũng rất bất công.

Cho dù trong lòng không cam lòng đến cực độ nhưng Bạch Mộc Trần vẫn lựa chọn trầm mặc.

...

"Người tiếp theo."

Vẫn là giọng nói của Tiên Quan, lần này người bị gọi tới là Bạch Mộc Trần.

Đứng ở trước mặt Tiên Quan, Bạch Mộc Trần khẽ ngẩng đầu, tận lực giữ bình tĩnh.

"Tên ngươi là gì? Tiên quy ở đâu? Tuổi thật bao nhiêu? Ứng với thiên kiếp gì? Tiên nguyên mấy vòng? Có tiên dẫn hay không?"

Câu hỏi của Tiên Quan nghìn lần vẫn thế, Bạch Mộc Trần trả lời: "Văn bối Bạch Mộc Trần, truyền nhân của Huyền Ất Môn tại Thần Châu chi địa, tu tiên ba trăm hai mươi năm, ứng với Cửu Cửu Thiên Kiếp, luyện hóa tiên nguyên ba trăm vòng... Văn bối không có tiên dẫn."

"Cửu Cửu Thiên Kiếp!? Tiên nguyên ba trăm vòng?"

Nghe xong tình huống của Bạch Mộc Trần, lần đầu tiên trên mặt Tiên Quan lộ ra vẻ khác thường. Tại Thăng Tiên Điện gần ngàn năm, lần đầu tiên hắn mới gặp được người có thể sống sót dưới Cửu Cửu Thiên Kiếp. Vì thế hắn nhìn đối phương từ trên xuống dưới nói: "Hắc, tiểu oa nhi nhà ngươi cư nhiên ứng với Cửu Cửu Thiên Kiếp, thực không hiểu được ngươi tạo nghiệt gì dưới hạ giới!"

Bạch Mộc Trần nhú mày, không biết nên giải thích như thế nào, Tiên Quan tiếp tục nói: "Người tạo nghiệt gì lão phu không quản, vào cánh cửa Tiên giới thì chuyện hồng trần không có quan hệ với ngươi nữa, chẳng qua đáng tiếc, tu tiên ba trăm năm tự có được tiên nguyên ba trăm vòng, tư chất tốt! Căn cốt tốt! Nói vậy cũng là một phương cường giả tại hạ giới... Huyền Ất Môn tại Thần Châu chi địa? Lão phu tại Tiên Giới mấy vạn năm

còn chưa từng nghe nói qua hạ giới có một địa phương như vậy, chắc là xó xỉnh nào đó."

Bạch Mộc Trần không nói gì, lẳng lặng đứng ở tại chỗ khoanh tay mà đứng.

Tiên Quan khó có được sự thích thú, nhịn không được nhiều lời vài câu: "Tiểu oa nhi, người có thể sống sót dưới Cửu Cửu Thiên Kiếp cũng là có chút bổn sự, chẳng qua lão phu phải nhắc nhở người một câu, không quản người từng là ai, lợi hại như thế nào, một khi trở thành Tán Tiên chắc chắn không có ngày mở mày mở mặt, cho dù tư chất của người có tốt cũng vô dụng... Bởi vì, Tán Tiên thể là do tiên khí ngưng tụ, không có tiên căn thì không thể tu luyện, chỉ có thể tự hấp thu luyện hóa Tiên Linh Chi Khí, một năm một vòng, đợi đến khi tiên nguyên trong cơ thể người đến một ngàn vòng rồi vượt qua một trọng Tiên Kiếp mới là Tán Tiên một kiếp. Cho nên đối với Tiên Giới mà nói thì Tán Tiên chẳng qua là người bị ông trời vứt bỏ, chỉ có làm nô làm tỳ mới có thể thể hiện giá trị để tồn tại, hy vọng người có thể an phận."

Một câu này của Tiên Quan nhắc lên một trận kinh đào hải lắng trong lòng Bạch Mộc Trần! Không ngờ Tán Tiên không thể tu luyện, đã kích như vậy đối với tất cả Tán Tiên mà nói không thể nghi ngờ là trí mệnh.

Lập tức, Tiên Quan hạ xuống mi tâm Bạch Mộc Trần một đạo Tiên Ấn, một chút tin tức hiện lên trong đầu hắn.

Bạch Mộc Trần... Tán Tiên... Huyền Ất Môn tại Thần Châu chi địa... Tuổi thật ba trăm tuổi... Tiên Tịch bạch nô...

Sờ nhẹ ấn ký tại mi tâm, Bạch Mộc Trần đau khổ nhắm lại hai mắt. Đây đâu phải là Tiên Ấn gì, rõ ràng là Nô Ấn, là dấu vết đời đời kiếp kiếp làm nô!

Từ nay về sau mình là Tiên nô.

...

Chú giải: thiên kiếp khác với tiên kiếp, thiên kiếp là ba sáu chín, mà tiên kiếp chia làm chín trọng, về sau sẽ tả chi tiết hơn.

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thiên Uyên Sơn Mạch

Nhất Trung Thiên chính là tầng thấp nhất của Tiên Giới cửu trọng thiên, ngoài ra nó cũng là nơi chèo chống cho căn cơ của cả Tiên Giới.

"Trung" có nghĩa là trung ương, là nền móng xây dựng trời đất và xây dựng căn cơ mười phương. Mỗi một vị tu tiên giả tại hạ giới sau khi độ kiếp phi thăng liền ở tại giới này và bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Bên trên giới này là ngân hà mệnh mông mờ mịt, vô biên vô hạn, không có ban ngày cũng chẳng có ban đêm, vô số tiên dân trải rộng trên mười châu ba đảo, trong đó có các tiên phái to to nhỏ nhỏ san sát nhau, có thể nói là phần vinh hưng thịnh.

Phượng Lân Châu nằm ở vị trí cuối cùng trong mười châu, tại phía Tây của Nhất Trung Thiên, bốn phía có nhược thủy chảy quanh, đến lông ngỗng cũng không nổi được, dù là Tiên Sĩ cũng khó có thể vượt qua. Tại giữa lục địa có một đạo rãnh trời xuyên qua hai cực Nam Bắc chia Phượng Lân Châu thành hai phần, bởi vậy Phượng Lân Châu lại chia ra thành Đông Phượng Lân và Tây Phượng Lân.

Nhắc tới đạo rãnh trời thì nó đã được hình thành ngay từ thuở ban đầu của Tiên Giới, hàng năm bị sương mù màu đen bao phủ và lúc nào cũng có không gian gió lốc hỗn loạn thổi vào. Rãnh này sâu không lường được, được người ở Tiên Giới gọi là "Thiên Uyên sơn mạch" với ngụ ý là một vực sâu vô tận giữa trời đất.

Có điều Thiên Uyên sơn mạch hung hiểm vô cùng nhưng bên trong vách núi hai bên lại ẩn chứa quặng tinh vô cùng khổng lồ làm cho các đại tiên môn trên Phượng Lân Châu đều thèm muốn và liều lĩnh tiến vào khai thác. Dù sao, tại Tiên Giới này thì việc tranh đoạt tài nguyên còn kịch liệt hơn nhiều so với hạ giới, có khi còn gặp cảnh tàn khốc như hủy tông diệt môn.

Tiên Giới đến nay đã trải qua hàng vạn năm và chuyện phân tranh như vậy chưa bao giờ gián đoạn, chắc chắn rằng sau này cũng sẽ không kết thúc.

...

Ở chỗ sâu trong Thiên Uyên rét lạnh vô cùng hình thành một cái chần do thiên nhiên tạo thành.

Đây là một sơn động hẹp dài tối om không có chút ánh sáng nào và trong không khí thì tràn ngập mùi mục nát.

Ở chỗ sâu trong sơn động truyền đến từng tiếng vang chói tai, hóa ra là do một bóng người cô độc đang lặng lẽ đào móc tại cuối tường đá.

Tóc tai người này rối tung, được buộc một cách cầu thả và thả ra sau lưng, trên người mặc một bộ quần áo bằng vải bố màu xanh, mặt mũi thì nhem nhuốc, cổ tay áo vô cùng bẩn thỉu, nhìn qua rất là lôi thôi... Hẳn chính là Tán Tiên Bạch Mộc Trần.

Rất khó tưởng tượng một vị Tán Tiên lại phải chịu một tình cảnh chật vật không thể chịu nổi như thế.

Phải biết rằng Tán Tiên mặc dù kém nhưng dù sao cũng là thân thể tiên nhân có thọ nguyên rất cao, có được thần thông phi thiên độn địa, cho dù không có ích gì nhiều nhưng ít nhất cũng có thể miễn đi nỗi khổ chịu cảnh

cơ hàn. Mà hình dáng Bạch Mộc Trần lúc này so với thẳng ăn mày nơi thế tục hạ giới còn chẳng bằng.

Trên thực tế, nếu là có thể thì ai mà không muốn mình ăn mặc sạch sẽ thoải mái một chút chứ?

Cũng không phải Bạch Mộc Trần ra vẻ nghèo túng mà là bất đắc dĩ. Không chỉ là hắn, các Tán Tiên bị nô dịch tại sơn mạch này cơ hồ mỗi người đều có hình dáng như thế và không có ngoại lệ.

Bởi vì ở trong này không ai có thể không cẩn thận quan sát hoàn cảnh khắc nghiệt xung quanh. Muốn sống sót thì cho dù là một tia tiên nguyên cũng trân quý phi thường, việc sử dụng tiên nguyên tẩy trừ vết bẩn và biến ảo áo khoác cũng như các thủ đoạn khác đều là một hành vi vô cùng xa xỉ, vô cùng lãng phí. Quan trọng hơn là không có tiên nguyên cũng có nghĩa là lúc nào cũng có thể mất đi sinh mệnh. Tiên nô bọn họ căn bản là không có tư cách, cũng không có tiên nguyên dư thừa đi làm các chuyện khác.

Vì khai thác tiên thạch, các đại tiên môn trên Phượng Lâm Châu đều đưa Tiên nô trong môn phái mình đến nơi đây làm việc, hàng năm đều có vài tên Tán Tiên chết ở chỗ này là chuyện bình thường, mà nếu như gặp tai họa thì số người chết càng lớn.

Có thể nói không chút khoa trương nào là trong này chính là nơi chôn xác của vô số Tán Tiên.

...

"Đình —— đình —— đình —— "

Tường đá cứng như sắt thép và chắc chắn dị thường, dùng hết sức đục cái dùi vào tường cũng chỉ thỉnh thoảng móc ra được vài khối đá nhỏ.

Bạch Mộc Trần chính là đực tường như thế này, trên khuôn mặt chết lặng mang theo vài phần chuyên chú.

Thời gian ba mươi năm đối với Tiên Sĩ bề quan hơn trăm năm mà nói chỉ là ngắn ngủi trong khoảnh khắc, đối với Tiên Giới năm tháng vô tận mà nói là bé nhỏ không đáng kể. Nhưng mà đối với Bạch Mộc Trần mà nói thì đây không chỉ vển vẹn là con số mà thôi. Hắn đi vào Tiên Giới đã ba mươi năm, mỗi ngày cũng sinh hoạt tại trong hoàn cảnh như vậy, hắn tận mắt thấy từng đồng bạn bên cạnh mình bị chết, cuối cùng cũng không có lưu lại cái gì.

Từ phần nộ đến đấu tranh, từ tuyệt vọng đến chết lặng, mỗi một bước này đều nặng nề như vậy.

Ba mươi năm qua, Bạch Mộc Trần dụng tâm nhớ kỹ tên của mỗi đồng bạn, hắn cho rằng mình nên làm như vậy, nếu ngay tên cũng không nhớ rõ thì ai có thể chứng minh những người như bọn họ đã từng tồn tại? Nhưng là đợi sau khi hắn chết thì liệu có ai sẽ nhớ đến hắn đã từng tới thế giới này không?

Khán phá sinh tử mới có thể siêu thoát thế giới.

Đây là một câu cửa miệng lúc nào cũng được nghe ở tu tiên giới, nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy mà Bạch Mộc Trần vẫn không thể buông bỏ. Không phải không dám mà là không thể. Hắn đem từng phong bế trí nhớ tại nơi sâu nhất trong óc và không dễ dàng chạm đến, bởi vì hiện tại hắn chỉ là một gã Tán Tiên quặng mỏ nô không có tôn nghiêm mà thôi.

...

"Đương!"

Một tiếng tiếng vang lên giống như kim loại đánh thức Bạch Mộc Trần tỉnh lại từ trong chết lặng.

Hòn đá rơi xuống lộ ra một khối quáng chất lớn lóe ra ánh sáng như ngôi sao khiến trong không gian tối tăm chột chói mắt vô cùng, đây là khoáng thạch kết tinh ẩn chứa Tiên Linh Chi Khí gọi là "tiên thạch".

Tại Tiên Giới, một gã Tiên Sĩ có thể không ăn cơm, cũng có thể không nghỉ ngơi, nhưng trên người tuyệt đối không thể không có tiên thạch. Vật ấy chẳng những có thể dùng để tu luyện, bố trí trận pháp, luyện đan đoán khí mà còn có thể coi như tiền tệ để lưu thông, có thể nói đó là vật phổ biến và có tác dụng nhất trong Tiên Giới.

"Lại thêm một khối, vận khí cũng khá."

Bạch Mộc Trần nở nụ cười theo thói quen, nhưng trong nụ cười không có nửa điểm kích động cùng cao hứng mà chỉ vẫn vương vẻ u buồn.

Kỳ thật, Thiên Uyên sơn mạch trải qua nhiều năm khai thác như vậy, mấy tinh mạch cỡ lớn đã bị tìm tòi và đào móc không còn, mà tinh mạch loại nhỏ như này cũng còn thừa không nhiều. Chỉ có điều với ý nghĩ "thịt kiến muỗi dù nhỏ cũng là thịt" nên các đại tiên môn cũng không buông tha cho nơi đây. Có đôi khi, vì tranh đoạt một cái tinh mạch nhỏ xíu mà các đại tiên phái còn có thể đánh nhau to, nếu không phải phía trên có người trung gian trấn áp thì không biết Phượng Lâm Châu này sẽ loạn thành bộ dáng gì.

Mặc dù là như vậy, sự cạnh tranh trong việc khai thác Tiên Thạch vẫn vô cùng kịch liệt.

Cách một khoảng thời gian ngắn thì Tiên nô nơi đây phải cống nạp một khoản tiên thạch cho tiên môn, nếu ai mà không thể hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn thì chờ đợi bọn họ chính là tra tấn vô tận. Nếu ai chưa tự mình nếm thử qua thì ai cũng không thể hiểu cảm giác thống khổ khi linh hồn bị chân hỏa thiêu đốt, trải qua một lần tuyệt đối không ai muốn lại có lần thứ hai, mà Bạch Mộc Trần chính là một trong số đó.

"Phồn Tinh Quyết • Phá —— "

Hai tay Bạch Mộc Trần chuyển động, đầu ngón tay chọt ngừng tụ ra một đạo ấn quyết rồi truyền vào trong cái dùi... Lập tức cái dùi tỏa ra hòa quang sáng chói và dễ dàng phá vỡ tường đá, khác biệt hoàn toàn so với tình huống vừa rồi.

Tiếp theo, cả khối tiên thạch được bóc ra và được thu vào trong túi chứa đựng bên hông.

Làm xong hết thầy, Bạch Mộc Trần ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm mắt điều tức... Trong tay lại ngừng ra một đạo ấn quyết, Tiên Linh Chi Khí lơ lửng trong không gian bị hấp hút vào trong cơ thể một chút một chút một để bổ túc tiên nguyên vừa bị tiêu hao.

Tán Tiên chính là Nguyên anh ngừng tụ mà thành bán linh chi thân, tuy nói có một chút tính chất đặc biệt của Tiên Sĩ nhưng cũng không thể tu luyện như bình thường mà chỉ có thể dựa vào thời gian mà tích lũy từng chút tiên nguyên. Ba mươi năm nay, Bạch Mộc Trần thử mọi biện pháp, thí nghiệm vô số lần nhưng vẫn không có cách nào luyện hóa Tiên Linh Chi Khí giữa trời đất, mà tiên nguyên trong cơ thể hắn cũng chỉ có vền vẹn ba trăm ba mươi vòng, sau mỗi lần tiêu hao hết đều phải ngừng tụ ấn quyết mới có thể hồi phục.

Đương nhiên, so với những Tán Tiên khác thì tình huống của Bạch Mộc Trần tốt hơn rất nhiều, bởi vì phần lớn Tán Tiên cũng không có biện pháp chủ động hấp thu Tiên Linh Chi Khí bổ sung tiên nguyên mà chỉ có thể đợi tiên nguyên trong cơ thể tự động hồi phục, đây cũng là lý do chủ yếu vì sao mà Tán Tiên lại quý trọng tiên nguyên.

"Phồn Tinh Quyết" vốn là pháp quyết do sư môn Bạch Mộc Trần truyền thừa, chỉ có nửa bộ không trọn vẹn nên cũng không có nhiều uy lực. Lúc trước khi Bạch Mộc Trần tu hành chỉ dùng để phụ trợ việc tu luyện nên vẫn không cảm thấy nửa bộ pháp quyết này quan trọng như thế nào, nhưng làm hắn không ngờ là nửa bộ pháp quyết nơi hạ giới này không ngờ cũng có thể

sử dụng tại Tiên Giới. Cho dù không thể tăng trưởng tiên nguyên trong cơ thể nhưng lại có thể hồi phục tiên nguyên rất nhanh. Đúng là dựa vào nửa bộ "Phồn Tinh Quyết" này nên Bạch Mộc Trần mới có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi mà sống đến hôm nay.

Đáng ra thì số trời không thể cho phép việc này xảy ra.

...

Một lát sau, Bạch Mộc Trần hồi phục tiên nguyên và mở hai mắt ra một cách chậm rãi.

Hắn theo thói quen sờ sờ mi tâm của mình, cái Tiên Ấn kia giống như lúc nào cũng nhắc nhở đến thân phận bây giờ của mình là nô lệ.

"Lại mười năm... Không biết hiện tại nàng ra sao, với tư chất cùng thực lực của nàng chắc hiện tại đã phi thăng Tiên Giới và trở thành tiên nhân chân chính rồi!"

Bạch Mộc Trần cười nhạt, trong mắt hiện lên một vẻ ưu thương cùng bất đắc dĩ. Lúc trước mình khư khư cố chấp vì báo sư cừu mà không tiếc dùng cấm thuật đề thăng tu vi một cách mạnh mẽ, lúc đó hắn đã biết mình sẽ không có kết cục tốt nên làm sao hắn có thể làm liên lụy người khác chứ, có lẽ như bây giờ là kết cục tốt đối với tất cả mọi người.

Một người tại thời điểm cô đơn luôn nhịn không được mà nhớ về quá khứ. Chỉ tiếc, hiện tại hắn không có tư cách để hy vọng mà chỉ có thể cắt đứt một tia mong nhớ không có khả năng trong lòng kia.

Đứng lên, Bạch Mộc Trần phải đi bụi bặm trên người và đi ra ngoài cửa động.

Bóng người cô độc dần dần bị bóng tối bao phủ.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tiên Nô Quảng Trường

Tiên Giới không bờ bến, trời đất như một, không có mặt trăng mặt trời ở trên cao, cũng không có ngày đêm luân phiên mà chỉ có tinh vân trôi lững lờ.

Để ghi nhớ thời gian, các Tiên Sĩ hồi sơ khai Tiên Giới lấy trụ trời làm tâm, tính toán tinh vân tự quay một vòng là một ngày, một vòng quay mất ba trăm sáu mươi lần gọi là một năm. Nhưng tiếc là từ khi Tiên Giới hình thành đến nay chưa ai có thể suy tính chính xác Tiên giới đã tồn tại được bao nhiêu năm, chỉ biết là giới này đã có từ lâu lắm rồi, từ khi vị Tiên Đế đời thứ nhất đăng vị cũng đã là tồn tại thật lâu thật lâu.

.....

Âm phong thổi qua, đá vụn bay đầy trời.

Không bao lâu, ở trong chỗ sâu Thiên Uyên sơn mạch có vài bóng người lục tục lao ra. Tất cả đều là Tán Tiên làm quặng nô.

Đám Tán Tiên này quần áo cũ nát, tóc xoã tung, nhìn qua thì cuộc sống quả thật quá chật vật, trong mắt lộ ra vẻ mỏi mệt. Đợi bọn chúng rơi xuống, hai bên nhìn lẫn nhau nhưng ai cũng trầm mặc không nói gì rồi cả đám đi bộ theo một hướng.

Bạch Mộc Trần đi ở phía sau đám người, nhìn phía trước chỉ thấy lửa thừa ít ỏi vài người mà tinh thần đội ngũ cũng không hề phấn chấn khiến tâm trạng hắn không khỏi nặng nề thêm vài phần. Hắn nhớ rõ, ban đầu bị phân phối đến đây có ít nhất hơn một ngàn quặng nô đồng hành, nhưng mới

chỉ ba mươi năm thôi mà hiện tại còn lại không đến trăm người, thực tại làm cho người ta khó có thể yên tâm.

Đúng vậy, sống chết vốn là chuyện thường, huống chi là ở Tiên Giới.

Sinh linh trên giới này nhiều không kết xiết, sinh mệnh ở trong hoàn cảnh này mà nói thì thật sự quá mức yếu ớt, mà cuộc sống của Tán Tiên bọn họ tại Tiên Giới lại càng tệ, ngay cả sống hay chết đều không phải do mình quyết định. Nếu lấy giá trị để tính thì bọn họ chỉ sợ còn không bằng cả một vài tiên cầm linh thú đi!

Ngạo khí, ngông nghênh, tự tôn, tự tin, dần dần bị sự thật bao phủ.

.....

"Tiên Nô quáng trường" ở ngoài trăm dặm về phía Đông Thiên Uyên sơn mạch, địa thế bằng phẳng, bốn phía đều là núi.

Nơi này chính là nơi tập trung Tán Tiên quáng nô còn từ phía Đông Phượng Lâm Châu là nơi tam đại tiên tông chung tay nắm cương vị quản lý.

Vì phòng ngừa kẻ thù bên ngoài xâm nhập chiếm giữ tài nguyên, xung quanh vị trí này được tam đại tiên tông bày ra vô số cấm chế cường đại. Những cấm chế này cho dù là Tiên sĩ cấp bậc Thiên Tiên cũng đừng mong xông vào, ai muốn xuất nhập quáng trường chỉ có một đường nhỏ vào cửa sơn cốc này, mà mỗi tháng cửa này chỉ mở một lần.

.....

Đi một đoạn trong sơn động ngoằn ngoèo thì trước mắt bừng lên ánh sáng.

Đám Tán Tiên tiến vào sơn cốc không tạm dừng mà bay thẳng đến chỗ trú của tam đại tiên tông.

"Thiên Kiếm Tông" chiếm cứ quang trường phía Bắc, tông này người đông thể mạnh, các đệ tử đều là nam, đồng phục là áo trắng đeo kiếm, bộ dáng tiêu sái bất phàm.

"Ngự Khí Tông" chiếm quang trường phía Nam, tông này đối lập với Thiên Kiếm Tông. Hai tông thường cạnh tranh lẫn nhau. Nhưng tông này có một điều khác biệt với Thiên Kiếm Tông là đệ tử Ngự Khí Tông có cả nam cả nữ, ai cũng ăn mặc hoa lệ, tay cầm kim châu ngọc khí, toàn thân hào quang lượn lờ như sợ người khác không biết bọn họ thuộc hạng người phú quý. Trên thực tế, Ngự Khí Tông quả thật có rất nhiều tiền, bọn họ nổi tiếng về luyện khí, những tiên khí được chế ra không chỉ được ưa thích ở phía Đông mà toàn bộ Phượng Lâm Châu đều rất hoan nghênh.

Nếu so sánh thì "Thiên Huyền Tông" chiếm được quang trường ở góc nhỏ phía Đông. Đây là phương thế lực yếu nhất được chia cho mở quặng bé nhất ở giữa. Tất cả các đệ tử trong tông đều là nữ. Chúng đệ tử am hiểu trận pháp cấm chế, mị công ảo thuật, bởi vậy Thiên Huyền Tông có địa vị đặc thù mà tiên tông hai phương kia cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Bạch Mộc Trần là nô thuộc Thiên Huyền Tông, hắn đi ở đội cuối cùng, nhìn hờ hững về phía trước.

Theo quy định của quang trường Tiên Nô, mỗi Tán Tiên đi ra ngoài lấy quặng thì mỗi tháng phải trở về một lần giao nộp ra số lượng tiên thạch nhất định, nếu vượt quá thời hạn không trở về hoặc không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị trừng phạt vô cùng nghiêm khắc. Mà ở địa phương này đừng có giữ ý nghĩ chạy trốn trong đầu, bởi vì dù người chạy đến chân trời góc biển cũng không tránh được sự khống chế của Tụ Tiên Lệnh, trừ phi muốn chết, nếu không bị bắt lại thì kết cục chắc chắn còn thống khổ hơn so với chết đi.

Lúc mới đến Bạch Mộc Trần từng thấy một gã Tán Tiên thừa dịp ra ngoài lấy quặng trốn thoát, kết quả là người phụ trách ở Thiên Huyền Tông xuất ra Tụ Tiên Lệnh, tên Tán Tiên kia dễ dàng bị bắt trở lại, sau đó bị người chấp hình ném vào trong địa sát hỏa diễm nướng mười ngày rồi mới cho hóa thành tro tàn, chết đi một cách thống khổ.

Chuyện như thế lâu lâu lại phát sinh, nhưng đối mặt với thủ đoạn tàn nhẫn lãnh khốc như thế có rất ít người dám đi đến ranh giới cuối cùng.

.....

“Phía trước bước nhanh lên, phía sau bắt kịp rồi.....”

“Ê ê ê, sao lại chậm thế? Tìm đường chết à! Nếu làm bốn tiên ông chậm trễ giao ban.....”

“Các ngươi là những đứa đê tiện, không quật các ngươi vài cái thật đúng là ngứa ngứa!”

.....

“Lại một tên nô lệ hèn hạ chỉ nộp được bảy khối tiên thạch, con mẹ mày chưa ăn no đúng không!”

“Sư đệ, nói nhiều với tiện nô như vậy làm gì, không sợ bẩn miệng mình à... Được rồi, đưa xuống luôn đi, thiếu một khối tiên thạch phạt mười roi Khổ Đằng.”

“Vâng, sư huynh.”

.....

Hai bên thỉnh thoảng vọng đến tiếng quát mắng của đệ tử tiên tông, chúng vênh vác tự đắc, hoành hành ngang ngược, chẳng còn khí phái tiên

gia, quả thực không khác gì chuyện du côn lưu manh bắt nạt kẻ yếu ở hạ giới, cáo mượn oai hùm.

“A!”

“A!”

“Đại nhân tha mạng! Đại nhân tha mạng! A --”

.....

Tiếng kêu thê lương, tàn nhẫn, thảm thiết vang lên bên tai không dứt.

Thấy cảnh tượng đó, Tiên Nô xung quanh đều bị dọa tới mức sợ run, trong mắt tràn ngập nỗi sợ hãi. Bọn họ không dám đến gần cản, thậm chí không dám biểu lộ ra một chút vẻ oán hận gì mà chỉ có thể chôn vùi sự thống khổ ở trong lòng, một vẻ lo lắng tràn ngập bên trong mỗi người.

Tây Nam có một loại cây sống ở đầm lầy độc, mười năm khô một lần, mười lần khô được một đoạn, ngàn năm thành gỗ gọi là “Khổ Đăng”.

Bởi vì cây này cứng cỏi vô cùng, quanh thân có mọc gai ngược nên thường dùng làm tiên hình, khi đánh mặc dù không thương tổn tiên thể nhưng có thể làm người bị phạt thống khổ muốn chết, tê tâm liệt phế.

Bạch Mộc Trần không đi xem người chịu phạt, bàn tay hắc năm chặt thành năm đấm, sau đó bất đắc dĩ buông ra. Hắc cũng từng nếm trải nỗi khổ phải chịu Khổ Đăng, hắc vĩnh viễn không quên cảm giác đau đớn có thể so với hình phạt tàn khốc ngàn vạn đao đâm vào người. Song mới đầu hắc còn tức giận chứ sau này hắc dần dần trở nên chết lặng.

Mọi người đều có lúc mê mang, hiện tại Bạch Mộc Trần chính là như thế.

.....

Quáng trường phía Tây, phù thạch đột nhiên hiển hiện.

Chợt có lưu quang hiện lên, một gã nam tử áo trắng xuất hiện ở phía trên bãi đá, vẻ mặt hồ hững nhìn xuống phía dưới chân.

Người này anh khí bùng bùng, lưng đeo đơn kiếm, ăn mặc giống hệt đệ tử Thiên Kiếm Tông nhưng lại không giống đệ tử Thiên Kiếm Tông thông thường, người này đầu buộc kim thắt, áo quần nạm vàng, nhìn qua chẳng những phiêu dật linh động còn có sự tôn quý. Đúng vậy, người này là ngoại môn chấp sự Thiên Kiếm Tông Trác Vô Cấu. Y tu tiên đã được hai ngàn ba trăm năm, hơn trăm năm trước y đã bước vào hàng ngũ Chân Tiên chín phẩm, chỉ cần tiến thêm một bước là trở thành Thiên Tiên, nhìn khắp toàn bộ "Nhất Trung Thiên" cũng đáng mặt là cao thủ.

Không bao lâu lại có một gã nam tử hạ xuống, người này diện mạo tuấn dật bất phàm, trong tay cầm hai hạt kim châu tỏa ra hào quang óng ánh.

Người tới tên là Ngô Niệm Tri, chính là ngoại môn chấp sự Ngự Khí Tông, chân linh gã đã hai ngàn một trăm năm và cũng là Chân Tiên chín phẩm, nhưng thực lực của gã không bằng Trác Vô Cấu. Đương nhiên, Ngự Khí Tông luôn luôn lấy luyện khí để thành danh ở Phượng Lâm Châu nên sẽ không ngốc nghếch đánh nhau tay bo với người, bởi vậy mỗi khi đệ tử Ngự Khí Tông tranh đấu thường thường sẽ lợi dụng đủ loại tiên khí làm thủ đoạn đối phó địch nhân, thật sự làm người khác đau đầu không thôi.

“Ha ha, vốn nghĩ bản thân ta tới không chậm, không ngờ Trác sư huynh đã tới trước một bước.”

Ngô Niệm Tri tươi cười bắt chuyện với Trác Vô Cấu. Trác Vô Cấu liếc đối phương một cái rồi thản nhiên gật đầu tỏ vẻ đáp lại.

Mâu thuẫn của Thiên Kiếm Tông và Ngự Khí Tông không phải là một ngày hai ngày, cũng vì lợi ích mỗi tông nhưng song phương vẫn duy trì một kiểu hòa bình ngầm hiểu, ít nhất ở bên ngoài sẽ là minh hữu tương hỗ lẫn nhau, khi gặp kẻ thù bên ngoài thì cùng nhau tiến thoái.

Đối với thái độ của Trác Vô Cấu, Ngô Niệm Tri đã quen, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

“Trác sư huynh, nghe nói Thiên Kiếm Tông các người lần này ở Phi Thăng Điện thu tám trăm tên Tiên Nô, thật sự đáng mừng a!”

Nghe Ngô Niệm Tri nói, Trác Vô Cấu nhú mày, biết rõ đối phương chế giễu mình nhưng phải cố nén không phát tác, chỉ có thể ôn hoà trả lời: “Cũng không có gì đáng mừng, so với Ngự Khí Tông các người thu hơn hai nghìn Tiên Nô thì Thiên Kiếm Tông chúng ta vẫn là kém xa.”

“Ha ha, đâu có đâu có, đều là do các đại tiên tông nâng đỡ.”

Ngô Niệm Tri giả vờ khoát tay áo, lại nói khiêm tốn vài câu nhưng trong mắt khó giấu được vẻ đắc ý.

Cứ mười năm một lần, Phi Thăng Điện bán ra rất nhiều Tiên Nô, các đại tiên tông ở "Nhất Trung Thiên" đều tham dự cạnh tranh, tiên tông càng có tài lực thâm hậu thì mua được càng nhiều Tiên Nô.

Đệ tử Thiên Kiếm Tông một lòng tu kiếm, thực lực tông phái mạnh mẽ nhưng tài nguyên thiếu thốn, trừ mấy mạch khoáng đang khai thác cùng vài toà Linh Sơn đang cho thuê thì trên cơ bản không có nguồn thu nào khác. Cho nên mỗi lần Phi Thăng Điện bán Tiên Nô thì Thiên Kiếm Tông chiếm được không nhiều. mấy lần trước chỉ lấy chừng ba trăm đến năm trăm Tiên Nô, mà lần này bởi vì vài yếu tố nhất định ảnh hưởng nên thu được tám trăm tên Tiên Nô, cũng coi như thu hoạch không tồi.

Dù là như thế, Thiên Kiếm Tông so với Ngự Khí Tông vẫn kém khá xa, dù sao Ngự Khí Tông chiếm cứ hơn một nửa thị trường luyện khí của toàn bộ Phượng Kì Châu, có thể nói tài nguyên cuộn cuộn, hầu bao to thì ăn cũng nhiều, mỗi lần lấy ít nhất một hai ngàn Tiên Nô, những tiên tông khác trông mà thèm thường mãi.

“Ai! Nơi này thật sự là dễ nhàm chán.....”

Ngô Niệm Tri hé mắt, cố ý thay đổi giọng nói:“Lần này Trác sư huynh có hứng thú đấu lại một ván hay không? Lần trước đấu nô ta bại dưới tay người, tiểu đệ không cam lòng.”

“Hừ hừ, tên Ngự Khí Tông này quả nhiên là có máu thương nhân, làm sao có thể tu thành tiên nghiệp.....”

Trong lòng Trác Vô Cấu khinh thường nhưng trên mặt không có biểu lộ ra nửa điểm khác thường:“Là sao, Ngô sư đệ muốn lấy lại danh dự? Vậy lần này người muốn đánh cuộc kiểu gì?”

Trong mắt Ngô Niệm Tri khẽ đảo, nhìn xuống phía dưới chân rồi nói:“Lần này chúng ta so sánh tháng này bên nào lấy được nhiều tiên thạch nhất, điều kiện cho bên thắng giữ nguyên, không biết ý Trác sư huynh như thế nào?”

“Này.....”

Trác Vô Cấu đang muốn mở miệng, một bóng hình xinh đẹp từ trên trời giáng xuống cắt đứt lời.

“Cái này không thể được, hai vị sư huynh hăng hái như thế, sao không tính để tiểu muội một phần? Khanh khách khách --”

Thanh âm phát ra tựa chuông bạc, hoa rơi đầy trời rồi một nữ tử hạ xuống một cách chậm rãi.

Hai người vội vàng nhìn lên, trong lòng phơi phới..... Nàng mặc quần áo lụa mỏng màu xanh biếc, lộ ra nửa bờ vai trần, thân thể xinh đẹp dán chặt vào quần áo như ẩn như hiện, không khỏi làm người ta không kìm được mà ngẩn ngơ mê mẩn.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Quy Củ

Nữ tử vừa xuất hiện đã hấp dẫn vô số ánh mắt nhưng ngoài đám đệ tử của ba đại tiên tông ra thì những Tiên Nô khác đều cúi thấp đầu xuống, không dám ngẩng mặt lên để ngắm nghía.

Người tới là ngoại môn chấp sự Thiên Huyền Tông tên là Liên Vân, từ khi tu tiên đến nay đã một ngàn ba trăm năm, mới bước vào hàng ngũ Chân Tiên chín phẩm trước đó không lâu. Nàng ta bị phái tới nơi đây để phụ trách xử lý sự vụ quảng trường của tông môn.

“Hoá ra là Liên Vân sư muội.....”

Ngô Niệm Tri thầm kêu một tiếng yêu tinh sau đó cười tủm tỉm nói: “Chúc mừng sư muội tuổi còn trẻ đã bước vào hàng ngũ chín phẩm, thiên tư như thế chắc chẳng bao lâu sẽ bước chân vào hàng ngũ Thiên Tiên. Nếu sư muội may mắn được thượng giới nhìn trúng không chừng còn có thể tấn chức Tiên Tịch, đến lúc đó còn mong sư muội quan tâm ít nhiều.”

“Ngô sư huynh thật khách khí quá.”

Tuy rằng ai cũng hiểu đây là khen tặng nhưng Liên Vân vẫn không lộ ra một chút vẻ vui sướng nào.

Tiên Tịch chính là chứng nhận thân phận Tiên Sĩ, đại biểu địa vị cao hay thấp của Tiên Sĩ ở Tiên Giới, Tiên Giới phân biệt đẳng cấp vô cùng nghiêm khắc, Tiên Sĩ nào mà chẳng truy cầu tấn chức Tiên Tịch, thăng tiến cao thêm một tầng?

Có điều kiện tốt mới dễ phát triển lớn hơn nữa..... Câu này ở thế tục hay Tiên Giới đều đúng cả.

Nô tịch không tính, Tiên Tịch chia ra từ một phẩm đến chín phẩm, phẩm chất càng cao thì thân phận đãi ngộ cũng càng cao, thậm chí có cả những quyền lợi đặc biệt. Đương nhiên, muốn tấn chức Tiên Tịch cũng không phải là chuyện dễ dàng, chẳng những cần thượng cấp tiên tông tán thành mà còn phải có nhiều cống hiến có giá trị mới có tư cách xin.

.....

Sau một lúc chào hỏi sơ giao, Ngô Niệm Tri nhắc lại chuyện vừa nói:“Liên Vân sư muội vừa rồi phản đối ta đánh cuộc với Trác sư huynh, không biết có gì chỉ giáo?”

Liên Vân che miệng khẽ cười nói:“Ngô sư huynh rất giáo hoạt nhé, trong cái quán trường thì Ngự Khí Tông có nhiều quặng nô nhất, người bảo Trác sư huynh cùng người so số lượng tiên thạch đã khai thác thì không phải là lừa người ta sao?”

Dứt lời, Liên Vân lại cười nhìn về phía khuôn mặt trầm tĩnh của Trác Vô Cầu.

Nếu là người khác nói câu đó chắc hẳn Ngô Niệm Tri đã nhào tới cho một tát rồi nhưng đối mặt với Liên Vân xinh đẹp quyến rũ thì y thật sự không tức giận chút nào mà ngược lại trong lòng còn tràn đầy mấy phần mơ màng.

Ho khan hai tiếng, Ngô Niệm Tri cười hắc hắc:“Liên Vân sư muội đúng là trí tuệ hơn người, không biết sư muội có ý tưởng gì?”

Ý tưởng gì? Có nghĩ sao cũng không có vấn đề gì.

Trong lòng Ngô Niệm Tri âm thầm bổ sung một câu, giờ phút này y chỉ nghĩ tới làm sao có thể làm quen với tiểu yêu tinh phong tình vạn chủng, tiên thạch hay không tiên thạch không có ý nghĩa gì nếu có thể đoạt được đối phương vào tay..... Hắc hắc, tư vị đó còn mỹ mãn hơn so với kiếm thêm tiên thạch!

Liên Vân trừng mắt nhìn, đôi mắt đẹp đảo qua bên dưới rồi nói:“Ngô sư huynh người xem, quặng nô của các người có đến ba ngàn người còn của Trác sư huynh mới có hai ngàn, cho dù thêm gần ngàn quặng nô của tông ta cũng không bằng các người.....”

Dừng một chút, Liên Vân suy nghĩ xong biện pháp bèn nói:“Như vậy được không? Tiểu muội và Trác sư huynh cùng gom số quặng lại, nếu may mắn thắng Ngô sư huynh cũng không tổn thất bao nhiêu, nếu chúng ta thua thì thêm được phần của tiểu muội. Hai vị sư huynh cảm thấy như vậy thế nào?”

Trác Vô Cấu cá cược không cần thắng hay thua nên đương nhiên sẽ không chối từ ý kiến của mỹ nữ.

Ngô Niệm Tri liếc quặng nô phía dưới, chênh lệch quả thật không lớn, vì thế làm ra vẻ phóng khoáng:“Nếu sư muội đã nói như thế thì sư huynh sao có thể không đáp ứng, thôi thôi, cứ theo ý người mà thực hiện.”

Ba vị chấp sự quyết định như thế, đám quặng nô phía dưới nghe được rõ ràng làm cả đám ứa ra mồ hôi lạnh.

Chính cái gọi là Chân Tiên húc nhau, Tán Tiên gặp họa. Chuyện đánh bạc có thắng có thua, ai thắng ai thua không cần quan tâm nhưng chịu khổ chịu sở vĩnh viễn là quặng nô bọn họ.

Sống là nô, chết cũng là nô.

.....

Nửa ngày đối với tiên sĩ thì chỉ là thời gian một lần hít thở, nhưng đối với phần đông quặng nô thì dài tựa như một năm bởi vì bọn họ không nắm trong tay vận mệnh của chính mình.

Đội ngũ dài dằng dặc dần dần ngăn lại. Số lượng tiên thạch tam phương cứ đuổi theo nhau.

Bạch Mộc Trần chính là quặng nô cuối cùng của Thiên Huyền Tông, hần cúi đầu đi lên phía trước, nhanh chóng lấy ra thân phận ngọc bài và túi quặng của mình rồi đưa cho đệ tử ghi lại.

Trong quảng trường không ai dám tự tiện giấu tiên thạch, bởi vì mỗi đệ tử ghi sổ đều có một con thông linh tiên điều đậu trên vai, con thú này phẩm chất chỉ một giai nhưng lại có phép thông linh có thể cảm giác trên người quặng nô có giấu điểm tiên thạch hay không, cho dù để ở bên ngoài nó cũng có thể tìm thấy.

“Bạch Mộc Trần..... Vô kiếp Tán Tiên..... Thần Châu Huyền Ất Môn..... Chân Linh ba trăm ba mươi năm..... Tiên Tịch bạch nô.....”

Dấu Tiên Ấn trên mi tâm của Bạch Mộc Trần chợt lóe, hiển hiện ra một đoạn dữ liệu thân phận của hần.

Đệ tử ghi sổ cầm ngọc bài xác minh thân phận Bạch Mộc Trần thân phận xong thì mở túi quặng ra, hai mươi ba khối tinh thạch chói mắt lộ ra trước mặt.

“Ồ! Nhiều như vậy à!?”

Tên đệ tử ghi sổ sửng sốt. Gã không nghĩ tới đối phương đưa ra đến hơn hai mươi khối tiên thạch.

Nhiệm vụ của quán trường là mỗi tháng mười khối tiên thạch. Thông thường, một gã quặng nô thu thập được tiên thạch từ mười đến hai mươi khối, nếu đen đui thì một tháng chỉ có thể kiếm được năm sáu khối, vận khí mà tốt thì có khi kiếm đến mười bảy mười tám mười chín khối, về phần khai thác được hai mươi khối tiên thạch trở lên thì hiếm lắm.

Trước đây quặng nô khai thác được tiên thạch nhiều nhất là mười chín khối, Bạch Mộc Trần là người duy nhất xuất ra hơn hai mươi khối tiên thạch, quả thật hẳn vượt xa những quặng nô khác.

Tên đệ tử ghi sổ nhìn sâu vào hai mắt Bạch Mộc Trần thì không cảm thấy khác gì so với Tiên Nô khác.

“Không tệ không tệ, sau này tiếp tục cố gắng.....”

Đệ tử ghi sổ vui vẻ kiểm kê tiên thạch, sau đó khắc số lượng lên ngọc bài thân phận Bạch Mộc Trần lưu lại để xét sự cống hiến.

Đây cũng là quy củ của quán trường, quặng nô mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều căn cứ vào số lượng tiên thạch nộp lên trên để được điểm cống hiến nhất định, nhờ điểm cống hiến này mà quặng nô có thể mua được một ít vật phẩm ở Nô Thị.

Bạch Mộc Trần nhận lại ngọc bài thân phận và đang định thối lui sang một bên thì bỗng nhiên bỗng nhiên vang lên giọng nói của Liên Vân.

“Phạm lỗi phải phạt, có công phải thưởng.....”

Trên đài cao, Liên Vân nhìn về phía quặng nô do mình phụ trách rồi nói: “Không biết quy củ trước kia thế nào, hiện tại ta chương quản nơi đây phải theo quy củ của ta ban ra..... Từ nay về sau, nếu quặng nô không thể hoàn thành nhiệm vụ trừng phạt gấp bội, chấp hành ngay lập tức.”

Câu nói vừa xong, phía dưới đồng thời xôn xao, nhất là những quặng nô vừa rồi không hoàn thành nhiệm vụ sợ tới mức cả người phát run.

Thật độc ác! Thủ đoạn quá cay độc!

Trác Vô Cấu và Ngô Niệm Tri âm thầm kinh ngạc, đệ tử Thiên Huyền Tông quả nhiên không có ai dễ trêu chọc. Bề ngoài ai nhìn cũng tưởng như vô hại nhưng trên thực tế tâm họ còn ác độc hơn so với rắn rết, mới đầu đã dùng cực hình lập uy. Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, bọn họ không cảm thấy có vấn đề gì, bởi vì trong mắt Chân Tiên thì Tiên Nô chỉ là đồ vật sở hữu mà thôi, đừng nói trừng phạt, mặc dù giết chết cũng không có ai bảo rằng bọn họ sai.

“A!”

“A! Đại nhân tha mạng, a --”

.....

Tiếng kêu thê thảm vang lên, Liên Vân cười gật gật đầu tỏ vẻ vừa lòng. Đúng vậy, nàng lấy đánh bạc làm lý do chẳng qua muốn mượn cơ hội này tạo cái uy cho mình, đồng thời giết gà dọa khỉ để về sau ra mệnh lệnh mới dễ dàng được chấp hành.

“Đương nhiên, ta vừa rồi cũng nói sai thì phải phạt, có công sẽ thưởng.....”

Dừng một chút, Liên Vân lạnh lùng nhìn qua bên dưới một lượt rồi nói tiếp: “Cho nên ta quyết định, về sau trong các người ai thu thập nhiều tiên thạch nhất, ta nhất định thưởng cho.”

Dứt lời, ngón tay Liên Vân gảy nhẹ, một đạo lưu quang bay về phía Bạch Mộc Trần.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tính Mạng Rẻ Như Bèo

Lưu quang sáng lên rồi vụt tắt, Bạch Mộc Trần còn chưa kịp phản ứng gì thì một khối ngọc phiến đã lơ lửng trước ngực hắn.

"Đạo tiên phù này gọi là Thiên Quang Phù, khi sử dụng có thể phóng ra Tiên Cương đủ để chống đỡ một kích của Chân Tiên ba phẩm..."

Nghe Liên Vân giới thiệu như vậy, quáng nô xung quanh không khỏi nhìn về phía Bạch Mộc Trần đầy hâm mộ, thậm chí còn sinh ra một cảm giác ghen ghét.

Phải biết rằng đào quặng ở Thiên Uyên Sơn Mạch này có thể gặp nguy hiểm tới tính mạng bất cứ lúc nào, nếu như có một tấm tiên phù phòng ngự thì chắc chắn tỷ lệ bảo mệnh sẽ tăng lên rất nhiều. Thứ tốt như vậy cho dù mình không dùng thì cũng có thể ra Nô Thị bán, hoặc cũng có thể đổi được không ít thứ tốt.

Đương nhiên vật hữu dụng đối với mình thì Bạch Mộc Trần sẽ không dễ bán ra như vậy. Hắn khom người đón lấy tiên phù rồi cất vào trong ngực trước ánh mắt hâm mộ, ghen tỵ hung hãn của mọi người, sau đó hắn tạ ơn và cúi đầu lùi sang một bên, không hề tỏ ra vẻ gì khác thường.

"Được rồi, mọi người đã thấy rồi đấy, chỉ cần các người cố gắng đào quặng có được cống hiến cho Thiên Huyền Tông thì Thiên Huyền Tông chúng ta cũng sẽ không bạc đãi các người."

Ánh mắt hơi mang theo ý cười của Liên Vân quét qua phía dưới, phản ứng của đám quáng nô khiến nàng cảm thấy hơi tự đắc một chút.

Cái gì là tính cách của lũ nô lệ chứ, đây chính là tính cách của chúng đấy. Cho ăn một gậy, lại cho thêm chút ngon ngọt thì bảo đảm những tên quáng nô kia sẽ cam tâm tình nguyện làm trâu làm ngựa cho mình.

...

Sau một hồi, việc thống kê toàn bộ số lượng tiên thạch ở ba nơi trú địa đã hoàn tất.

Thiên Kiếm Tông lấy được hai vạn ba nghìn bốn trăm tám mươi chín khối, Thiên Huyền Tông lấy được một vạn một nghìn sáu trăm bảy mươi lăm khối, mà Ngự Khí Tông thì lấy được những ba vạn năm nghìn một trăm hai mươi hai khối. Nói cách khác, cộng cả Thiên Kiếm Tông và Thiên Huyền Tông lại cũng nhiều hơn Ngự Khí Tông không ít.

"Trác sư huynh, xem ra vận khí của chúng ta không tệ đâu..."

Liên Vân nũng nịu cười khê, tỏ rõ vẻ xinh đẹp phong tình.

Trác Vô Cấu cũng gật đầu cười rồi nhìn về phía Ngô Niệm Tri, sắc mặt Ngô Niệm Tri hờ hững không nhìn ra được nửa phần vui hay giận.

"Ngô sư huynh không nên quá chán nản..."

Liên Vân vẫn nở nụ cười tươi rồi nói: "Thua cuộc lần này chỉ là do vận khí, nếu muốn trách thì phải trách các người bình thường quản lý quá lỏng lẻo nên những tên quáng nô kia mới lười biếng chây ì đến thế."

"Đúng vậy a, sư muội nói quá đúng."

Ngô Niệm Tri bỗng cười một tiếng rồi gật đầu nói: "Xem ra bình thường ngu huynh đã quá nhân từ rồi, thế nên có một số quáng nô đã quên mất thân phận của mình. Nếu không nhờ có sư muội nhắc nhở thì sợ là ta đã gây ra

họa lớn rồi, được mất của cá nhân chỉ là việc nhỏ nhưng nếu để tông môn có tổn thất thì Ngô Niệm Tri ta sẽ trở thành tội nhân của tông môn rồi..."

Ngừng lại một chút, Ngô Niệm Tri quét qua nơi trú ẩn bên mình nói: "Kẻ nào không hoàn thành nhiệm vụ đúng hạn chính là nô lệ vô dụng, nếu chúng đã vô dụng thì chi bằng chết sạch hết đi."

Tiếng nói vừa dứt thì Ngô Niệm Tri đã phất tay một cái ném ra mười mấy đạo hàn mang xuống phía dưới, mục tiêu chính là những tên quáng nô Ngự Khí Tông chưa hoàn thành nhiệm vụ kia.

"Phốc! Phốc! Phốc!"

Hàn mang xuyên thấu qua cơ thể, mười mấy quáng nô chịu phạt còn chưa kịp kêu thảm thiết và cầu tha thứ đã hóa thành tro bụi tiêu tán trong trời đất của Tiên giới.

Mỗi người đều là một sinh mệnh tươi rói, nói không cần là đã biến mất, đây rốt cuộc là Tiên giới hay là khổ ngục đây.

Mở quặng chìm trong sự yên lặng đáng sợ, hàn ý băng lãnh gần như đóng băng linh hồn Bạch Mộc Trần lại. Hắn tưởng rằng Liên Vân đã tàn nhẫn ngoan độc lắm rồi, không ngờ cái tên Ngô Niệm Tri luôn luôn mỉm cười kia lại còn lãnh khốc tuyệt tình hơn thế nữa... Không, không thể nói là lãnh khốc vô tình được. Không có Tiên Sĩ nào lại có tình cảm gì đối với đám Tiên Nô, cũng giống như trong thế tục vậy, mọi người sẽ không đau lòng chỉ bởi vì giết một con kiến, bởi trong mắt Chân Tiên thì đám Tiên Nô chẳng qua chỉ là những con kiến hôi ti tiện, là vật tiện tay mà có, chết cũng có sao đâu.

"Tác phong của Ngô sư huynh thật là quyết đoán, có điều người hạ thủ độc ác như vậy chẳng lẽ là bức mình với tiểu muội hay sao? Ha ha ha.."

Tiếng cười của Liên Vân vang lên vào đúng giờ phút này lại càng có vẻ chói tai, khiến lòng người càng cảm thấy chán ghét.

"Dám đánh bạc phải biết nhận thua, chỉ là một cuộc chơi mà thôi, có gì đáng tức giận chứ, sư muội cứ nói đùa."

Ngô Niệm Tri cười nhạt không thêm để ý, hắn lật tay lấy ra một túi gấm ném cho Liên Vân, sau đó thu tất cả tiên thạch vào trong túi rồi phi thân rời khỏi nơi này.

"Trác sư huynh..."

Liên Vân quay sang nhìn Trác Vô Cấu, nàng còn đang muốn chia đồ trong túi gấm ra thì hắn đã khoát tay áo ngắt lời nói: "Việc phân chia không cần nhắc lại nữa, lần này nếu không nhờ Liên Vân muội muội cơ trí thì Trác mỗ đã phải chịu thiệt trên tay họ Ngô này rồi, những thứ này là do người thắng mà có được vậy người cứ thu lấy đi!"

"Nếu sư huynh đã nói vậy mà tiểu muội từ chối thì bất kính rồi."

Liên Vân cũng không kì kèo gì thêm mà hào phóng thu túi gấm trở về.

Chờ sau khi hai người rời đi, đám Tiên Nô ở mỏ quặng lại khôi phục trật tự trước đây, một cơn phong ba cuối cùng đã bình tĩnh trở lại.

Quáng nô ở các nơi không thể đứng lại ở nơi này nên đều tự tản ra khắp nơi.

...

Ra khỏi mỏ quặng, cảm xúc của Bạch Mộc trần dần dần trở lại như lúc ban đầu.

Đối với những người đã từng chết một lần mà nói thì họ sẽ cực kỳ quý trọng từng giây từng phút khi còn có thể sống, mặc dù Bạch Mộc Trần không đủ sức để thay đổi được điều gì nhưng hắn vẫn nỗ lực hết sức, ít nhất hắn không hề quên là trên vai hắn vẫn còn mang theo trách nhiệm chấn hưng sử môn.

"Ồ?"

Đi được nửa đường, Bạch Mộc Trần bỗng nhiên dừng bước lại một chút rồi sau đó không tỏ vẻ gì mà đi về hướng thạch lâm phía trước.

...

"Vương sư huynh, vừa rồi có phải tiểu tử kia đã phát hiện ra chúng ta không?"

"Phát hiện thì đã sao, chẳng lẽ hắn còn dám chủ động ra tay nữa hay sao? Nếu như muốn chạy thì lại càng tốt, nếu không phải nơi này gần mỏ quặng quá khiến ta sợ dây dưa phiền phức thì lão tử đã sớm bắt hắn lại từ lâu rồi."

Trong bụi cỏ rậm rạp có hai bóng người một cao một thấp đang cúi người thì thầm nho nhỏ với nhau.

Lúc này ở một bên lại có người nói: "Vương sư huynh, thế này có được không, nếu như bị người ta phát hiện thì..."

"Câm miệng!"

Một tiếng quát lớn vang lên, Vương sư huynh kia hừ lạnh nói: "Bị người khác phát hiện thì sao? Chuyện giết người cướp đồ chúng ta còn làm ít hay sao? Tại sao trước kia không nói sợ đi?"

"Nhưng tiên phù là do đích thân thượng tiên cho người kia, nếu chúng ta cướp nó đi thì..."

"Thì sao? Không cướp đồ thì chúng ta có cơ hội đi chuẩn bị tiên khí và đan dược hay không? Chẳng lẽ các người muốn cam tâm suốt đời làm quáng nô hay sao? Các người đừng có quên, Tán Tiên có đại kiếp ngàn năm, nếu hiện giờ không chuẩn bị nhiều nhiều một chút thì đến lúc đó đã muộn rồi, không vượt qua được Tán Tiên chi kiếp thì chúng ta cũng hóa thành tro bụi thôi."

Ngừng lại một chút, giọng nói của Vương sư huynh hơi chậm lại đôi chút: "Không nên coi chuyện này quá nghiêm trọng, ba đại tiên tông chúng ta mặc dù cấm Tiên Nô bên mình lên tranh đấu, nhưng lại không cấm tranh đấu giữa những Tiên Nô ở các thế lực khác nhau, chỉ cần chúng ta không bị bắt quả tang thì người khác cũng không có cách nào để bắt bớ chúng ta cả. Hơn nữa, đấu tranh ngầm giữa ba đại tiên tông ngày càng căng thẳng, chúng ta làm như vậy không chừng còn có thể được phía trên tán thưởng, đến lúc đó hì... hắc hắc, các người đã hiểu chưa?"

Nói tới đây, Vương Đông cố ý ngừng lời lại, hai tên đồng bọn còn lại của hắn không khỏi tỏ ra khát khao.

Có lợi phải chiếm lấy, khoản mua bán này có thể làm, nếu không thì chắc chắn là kẻ ngu nhất Tiên Giới!

"Phải rồi, các người đã điều tra xong thông tin về tiểu tử này chưa?"

"Vương sư huynh, mỏ quặng chỉ lớn có nhiều đó, có thể có bí mật gì được chứ..."

"Phải đấy, chúng ta vừa điều tra qua rồi, tiểu tử này tên là Bạch Mộc Trần, mới phi thăng lên Tiên giới được ba mươi năm, bình thường luôn là độc lai độc vãng, không nghe nói hắn có bằng hữu gì cả, như vậy lại càng tốt để xuống tay."

"Hắc hắc, hắn mới phi thăng Tiên giới có ba mươi năm thì tiên nguyên của hắn tối đa cũng chỉ khoảng chừng hai trăm vòng thôi, ba người chúng

ta đồng loạt xuất thủ thì cho dù hãn có tiên phù phòng thân cũng không cầm cự được bao lâu đâu."

Trong lòng ba người cảm thấy thoải mái, không nhanh không chậm cùng bước về phía trước.

...

Phía ngoài đó trăm dặm, loạn thạch san sát nhau.

Đi tới nơi này, Bạch Mộc Trần bỗng nhiên dừng bước lại rồi xoay người cười hờ hững và nói: "Theo ta đã lâu vậy rồi cũng thật khổ cho các người, ra hết cả đi!"

Vừa dứt lời, ba bóng người lao thẳng về phía Bạch Mộc Trần và bao vây lấy hãn.

Kẻ cầm đầu đứng trước mặt hãn là một nam tử trung niên cao lớn khôi ngô, khuôn mặt đầy râu ria, vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện. Mà ở hai bên trái phải của Bạch Mộc Trần lần lượt là hai nam tử trẻ tuổi một béo một gầy thấp hơn tên cầm đầu một chút, tay cầm kiếm khí toàn thân tỏa ra sát khí ngút trời.

Ba người bọn chúng chính là đám người Vương sư huynh vừa rồi.

"Các người là người của Thiên Kiếm Tông sao?"

Bạch Mộc Trần lạnh lùng nhìn về phía ba người, đều là thân phận quáng nô với nhau, hơn nữa trên vạt áo chúng có thêu ấn ký hình thanh kiếm nên cũng không khó đoán ra lai lịch của chúng. Hơn nữa tiên nguyên trên người đối phương khá mỏng manh, cũng tương đương với hãn là khoảng chừng ba trăm vòng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Bạch Mộc Trần lại càng trở nên bình tĩnh.

Vương sư huynh nói: "Tại hạ Vương Đông, có lòng đến đây mượn các hạ ít đồ."

Một trận chiến như vậy chỉ vì mượn đồ sao? Có thằng ngu mới tin nổi!

"Nếu ta không cho mượn thì sao?"

Sắc mặt Bạch Mộc Trần trầm tĩnh, không nhìn ra được chút nào khác thường.

"Tiểu tử họ Bạch, không cần phải ra vẻ trấn định làm gì, ba huynh đệ chúng ta chẳng lẽ lại còn bị người dọa nữa sao?"

Trong lòng Vương Đông hơi mất bình tĩnh, nếu là bình thường bọn chúng đã động thủ từ sớm, nếu không phải vì cổ kỵ đạo tiên phù trong tay đối phương kia thì việc gì hẳn phải mất thời gian mà nói nhảm với đối phương nữa chứ.

Thấy Bạch Mộc Trần không mở miệng, Vương Đông hung hăng trừng mắt ra vẻ dữ tợn nói: "Tiểu tử thôi, chúng ta đã sớm điều tra ra rõ ràng lai lịch của người rồi, nếu người biết điều thì mau mau giao tiên phù ra đây, không thì lão tử sẽ cho người hồn phi phách tán, ngay cả muốn làm quỷ cũng không được."

"Vậy sao?"

Bạch Mộc Trần phất ống tay áo lên, thản nhiên nói: "Nếu giao ra tiên phù rồi thì chỉ sợ ta lại càng chết nhanh hơn thôi!"

"Cái gì? Người... người dám không giao sao?"

Vẻ mặt Vương Đông lập tức trầm xuống, sát cơ trong lòng tăng vọt.

Không sai, Vương Đông căn bản không có ý định lưu lại người còn sống, hẳn chỉ muốn hù dọa cho đối phương biết điều một chút rồi giao ra tiên

phù, sau đó lại tiện tay thu thập, vừa an toàn vừa gọn gàng, chẳng qua hẳn không ngờ đối phương chỉ nói một câu liền xỏ xuyên qua trò hề của hẳn khiến hẳn thẹn quá hóa giận.

"Giết hẳn cho ta!"

Vương Đông ra lệnh một tiếng, hai người trái phải đồng thời nâng kiếm lao về phía Bạch Mộc Trần, Bạch Mộc Trần ra sức phản kháng lại.

"Oành!"

Ba cổ tiên nguyên đập vào nhau làm bùng lên một đám mây bụi.

Mượn lực va chạm này, Bạch Mộc Trần thoát thân bay vào trong loạn thạch lâm.

Ở nơi này cỏ dại thừa thớt, hoang vu lạnh lẽo nhưng cũng may lại có vô số hòn đá cực lớn che chở nên trở thành một nơi ẩn thân rất tốt.

Vương Đông sao có thể trơ mắt nhìn con dê béo chạy đi chứ, hẳn không nói hai lời liền dẫn huynh đệ đuổi theo.

...

"Ông!"

Ba người vừa mới tiến tới gần đã thấy thân thể đột nhiên nặng trĩu, cảm giác như trên lưng đang bị một hòn đá nặng cả vạn quân đè lên.

Chúng nhìn ngắm xung quanh chỉ thấy thạch lâm xuất hiện những xê dịch rất nhỏ, hẳn đây là dấu hiệu của trận pháp.

Vương Đông thầm kêu không tốt, nhưng vừa mới định rời đi thì lại có một tia sáng nhỏ màu đỏ lóe lên, hai bên trái phải truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết rồi sau đó lại im bật.

"Không! Không được..."

Sự sợ hãi ăn mòn linh hồn Vương Đông, tia sáng nhỏ màu đỏ trong tâm mắt hần trở nên lớn đến vô hạn rồi cuối cùng hần bị bóng tối vô tận bao phủ.

Đây chính là tử vong, là chân chính tử vong.

Khi chân linh tiêu tán trong trời đất thì không thể bước vào luân hồi và không thể siêu thoát.

...

Tại sao nơi này lại có tòa trận pháp như vậy? Tên họ Bạch đó rốt cuộc có tu vi cao đến đâu?

Từ đầu đến cuối, đám người Vương Đông cũng không biết mình bị giết như thế nào.

Chiến đấu chỉ diễn ra trong mấy hơi ngắn ngủi, ngoại trừ ba tiếng kêu thảm thiết ra thì mọi thứ vẫn như bình thường và không có gì thay đổi.

Kỳ thực cũng không phải tu vi của Bạch Mộc Trần cao hơn chúng nhiều mà do hần mượn lực từ trận pháp, tiến hành trói buộc địch nhân trong một khoảng thời gian ngắn rồi sau đó mới xuất thủ, còn tòa trận pháp này chẳng qua chỉ là một tòa Thiên Quân Trận bình thường nhất ở Tiên giới mà Bạch Mộc Trần đã bày cách đây nhiều năm. Dù sao muốn sinh tồn ở nơi này mà không chuẩn bị gì là không được, bởi vậy hần mới cố ý dẫn ba người Vương Đông đến nơi này vì muốn bắt gọn một mẻ. Đối với những chuyện như thế này hần đã sớm quen thuộc như cưỡi xe nhẹ chạy trên đường quen rồi.

"Vẫn còn người muốn mượn đồ hay sao?"

Bóng người Bạch Mộc Trần một lần nữa xuất hiện bên ngoài thạch lâm, hẳn hờ hững nhìn ra xa, thanh âm êm ái như ma chú của tử thần.

Có những tiếng kêu xào xạc vang lên, sau một hồi động tĩnh yếu ớt thì sự vật xung quanh đều khôi phục lại vẻ bình yên vốn có của nó.

Có được tất có mất, chỉ vì một đạo tiên phù nho nhỏ đã dẫn đến nhiều kẻ nhòm ngó đến vậy, thực tế Tiên Giới này còn tàn khốc vô tình hơn nhiều so với hạ giới.

Hồn tán là chết đi, mạng sống còn không bằng ngọn cỏ.

Thiên đạo trường sinh là vô tình hay hữu tình.

Tự hỏi mình phải biết làm sao.

Tiên vân chậm rãi len lỏi qua từng kẽ hở, gió thổi nhẹ nhẹ, trong trời đất giống như chỉ có một mình Bạch Mộc Trần đang đứng lặng lẽ ở nơi đó...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nô Thị

Ở gần Thiên Uyên Sơn Mạch có một nơi khá đặc biệt gọi là Nô Thị.

Nơi này là nơi trung lập của Phượng Lâm Châu, là nơi mà các thế lực đều có tầm ảnh hưởng nên có thể nói đó là nơi rông rãi lẫn lộn.

Lúc ban đầu nơi đây mở ra để tiện cho giao dịch vật phẩm, mua bán Tiên Nô, nhưng về sau nơi đây dần dần phát triển mạnh, rất nhiều Tiên Sĩ thấy có thể buôn bán hết bạc nên mở ra rất nhiều phường thị. Dù nơi này chỉ chiếm chưa quá một trăm mẫu nhưng thôi thì đủ cả khí hành, đan hành, giao dịch hành. Ai muốn vật phẩm gì cũng đều có cả, cần người ngành nghề gì cũng có. Hơn nữa nơi này không chỉ phục vụ Tiên Sĩ mà Tiên Nô ra vào cũng không cần kiêng kị gì, chỉ cần trả tiền đủ là có thể lấy được vật phẩm như ý muốn: về đan dược, pháp quyết, trang bị, thậm chí đến những thứ quý hiếm như là hoa hồn.

Do đó, Tiên Nô tới Nô Thị càng ngày càng nhiều. Sau này Tiên Sĩ chính thống tự cho mình là cao cao tại thượng nên giữ thân phận ít khi lui tới nơi đây, dần dà lâu ngày nơi đây thành thiên đường của Tiên Nô.

Đúng phải gọi là thiên đường.

Trong lòng phần lớn Tiên Nô đều coi Nô Thị mới là nơi cực lạc. Nơi này không có nhiều ước thúc, hiểu theo cách khác là bọn họ được tự do, họ có thể làm những gì mình muốn làm, mua những gì mình muốn mua, điều này làm cho bọn họ có cảm giác mình vẫn tồn tại, cảm giác mình không phải là cái xác không hồn, cảm giác mình còn có được một chút tôn nghiêm.

Chỉ tiếc rằng khái niệm tôn nghiêm của Tiên Nô như thế khiến phần lớn Tiên Sĩ thấy rất buồn cười. Bởi vì hàng hóa bán ở Nô Thị cơ bản đều không phải là loại hàng hóa tốt, nhiều khi còn là các tàn phẩm hoặc chỉ là đồ vứt đi không dùng được, mà giá thành của những đồ này đắt hơn từ mấy lần tới mấy chục lần so với chính nó ở phường thị chính quy. Thông thường phần lớn Tiên Nô chỉ có thể mua một vài vật phẩm cấp thấp nhất.

Không thể không nói thủ đoạn của các Tiên tông quả thật lợi hại, bọn họ dùng hết mọi biện pháp vắt kiệt hết khả năng của Tiên Nô nhưng vẫn trá ngụy để một chút hy vọng le lói. Kể từ đó, bọn họ chẳng những có thể bóc lột đến tận xương tủy để kiếm được đầy lợi ích mà còn có thể khống chế tinh thần, thân thể để họ trở thành nô lệ vĩnh viễn của mình.

Đương nhiên, vì phòng ngừa “mỏ vàng” xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, các tiên tông đều cố gắng phối hợp ăn ý để duy trì cân bằng và trật tự nơi này.

Nô Thị chính là nơi sầm uất nhất vùng Thiên Uyên Sơn Mạch, những Tiên Nô ở xung quanh ghé qua rất đông, khi ít nhất cũng phải hai ba vạn người.

.....

“Đến đi, đến đi, cùng đến mà xem lô linh khí thượng phẩm mới ra, toàn là loại ít tổn hao, tài liệu tốt, hơn nữa giá cả rất hời.....”

“Linh khí thượng phẩm Phong Linh Bảo Giáp, được luyện chế bởi Hàn Tâm Ti nghìn năm do Vạn Bảo Các xuất ra. Món này chính là tinh phẩm, mọi người qua mà xem, không nên bỏ qua.”

“Tiên thuật tàn cuốn đại hạ giá chỉ đổi bằng cống hiến hoặc bằng trang bị, mau tới xem qua đi.”

“Độc Long Đan, Định Hồn Đan, Dưỡng Tâm Đan, Bổ Thần Đan.....
chính là những thứ cần chuẩn bị khi ra ngoài giết người cướp của hay chạy trốn bảo mệnh!”

“Thiết bài thần bí chưa rõ lai lịch, không rõ tác dụng, có vị đạo hữu nào muốn đến thử thời vận hay không?”

“Ba tấc Mộc Tâm ngàn năm chỉ cần ba trăm điểm cống hiến đây, muốn mua mau tới a!”

“Ô Linh Thảo, giá rẻ mà công hiệu thần kỳ.....”

“Hàn Băng Dịch.....”

.....

Hai bên đường liên tiếp vang lên những tiếng rao mời chài người mua.

Bạch Mộc Trần bước chậm trên đường cái Nô Thị, hắn không tự chủ được nên phì cười.

Mỗi tháng hắn ra ngoài một lần đều tới nơi này đi dạo để ngoài việc giải sầu còn xem có mua được vật gì hữu dụng hay không. Cảnh tượng huyên náo xung quanh cũng làm cho Bạch Mộc Trần cảm thấy ấm áp trong lòng, trên mặt từng Tiên Nô không còn lưu lại khí tức trầm lắng mà hiện ra cái vẻ tràn đầy hy vọng và sinh cơ, hắn vô cùng khoan khoái hưởng thụ cảm giác như vậy.

Nhưng dù Bạch Mộc Trần vẫn đang cười, trên người hắn vẫn mang khí tức cô độc không hòa vào cảnh tượng xung quanh. Ba mươi năm đối với Tiên Giới chẳng qua chỉ là nháy mắt thôi nhưng hắn căn bản là không thể quen được với cuộc sống như thế.

.....

Chẳng mấy chốc Bạch Mộc Trần đã đi tới trung tâm Nô Thị. Hắn đưa mắt nhìn quanh. Xung quanh là cảnh tượng người ra người vào tấp nập.

Nơi này là chỗ sầm uất nhất của Nô Thị, ở giữa có một khoảng trống hình tròn được gọi là “Đấu Nô Trường”.

Cái tên đã nói lên hoạt động của nó, “Đấu Nô Trường” là nơi Tiên Nô đánh nhau để xác định thắng thua, chỗ này rất tàn khốc máu lạnh, hai Tiên Nô đi vào chỉ có thể có một người đi ra, các Tiên Nô bên ngoài có thể lựa chọn một người để đặt cược.

Đấu Nô Trường thực chất không khác gì Đấu Thú Trường nơi hạ giới, chẳng qua chuyển từ dã thú không có tình cảm thành Tiên Nô không có tự do.

Bạch Mộc Trần cực kỳ chán ghét sự tồn tại của “Đấu Nô Trường”. Tính chất đánh cuộc như thế đã vượt qua ranh giới của tính người, những Tiên Nô bám xung quanh hò hét trợ uy lại làm cho trong lòng hắn sinh ra cảm giác đau khổ bi ai.

Tự tôn mới có thể tự cường, nếu ngay cả tôn nghiêm cũng mất đi thì cuộc sống kia còn có cái gì có thể quý trọng?

Trên mặt Bạch Mộc Trần mất đi vẻ tươi cười mà chỉ thở dài một tiếng rồi sau đó rời đi.

.....

Hắn rẽ sang con đường khác thì trước mặt hiện ra một tòa nhà rất to mang phong cách cổ xưa.

Bạch Mộc Trần dừng chân và ngẩng đầu nhìn bảng hiệu phía trên. Trên bảng hiệu có khắc ba tiên văn chính tề vuông vắn “Tiên Thảo Đường”.

Bởi vì hạ giới có ba ngàn thế giới mà văn tự mỗi một nơi đều khác biệt với nhau nên để tiện việc trao đổi, vị Tiên Đế đời đầu sau khi lên ngôi bèn thống nhất văn tự Tiên Giới gọi là “Tiên Văn”.

Nhìn ba chữ tiên văn cổ quái, Bạch Mộc Trần chưa xót sờ sờ dấu Tiên Ẩn ở mi tâm. Ở mi tâm cũng là Tiên văn đề chữ “Nô” để nhắc nhở thân phận của hắn. Ngẫm lại xem ra thật là buồn cười, tại hạ giới hắn từng làm thầy giáo thế mà trên Tiên Giới lại là kẻ mù chữ, ngoài mấy chữ Tiên Văn đơn giản có thể phán đoán ra thì các tiên văn còn lại hắn không biết gì cả. Mà càng làm cho hắn buồn bực vì thân là Tiên Nô nên căn bản không có tư cách học tập tiên văn.

Lắc lắc đầu để không suy nghĩ vớ vẩn nữa rồi Bạch Mộc Trần bước vào trong Tiên Thảo Đường.

“Đạo hữu cần mua cái gì?”

Nhìn thấy khách hàng vào cửa, một gã môn nô vội vàng tiến lên tiếp đón, gã thao thao bất tuyệt giới thiệu đan dược Tiên Thảo Đường: “Bách Thảo Đường chúng ta có bất kỳ loại đan dược gì. Đan dược chữa thương, dưỡng thần, giải độc, bổ sung nguyên khí... đều là mặt hàng chính tông, phẩm chất bảo đảm so với những thứ hàng rong thì tốt hơn nhiều...”

Thấy đối phương không có phản ứng, gã môn nô đang nói bỗng chuyển hướng: “Nếu đạo hữu muốn mua Thăng Tiên Đan thì phải đứng xếp hàng chờ ở đằng kia mới được.”

Nghe hắn nói thế, Bạch Mộc Trần không khỏi nhú mày rồi ngoái đầu sang phải nhìn một hàng dài đang xếp hàng để chờ mua Thăng Tiên Đan.

“Thăng Tiên Đan” là loại đan dược rất đặc thù mà sau khi nuốt vào thì sinh ra một loại khoái cảm cực hưng phấn khiến cho người ta sẽ mãi trầm mê trong đó. Bởi vì bị áp bức rất lâu nên rất nhiều Tiên Nô thích dùng cách

này đến phát tiết cảm xúc của mình, vì thế Thăng Tiên Đan được xem như là một vật phẩm hàng đầu.

Bạch Mộc Trần cũng từng thử loại đan dược này, đúng là hiệu quả không ngoa. Nhưng nếu ăn nhiều loại đan dược này rồi thì tâm tình rất hay dao động, tâm tính không yên. Nếu ăn một thời gian dài mà ngừng thì thần hồn suy yếu, tinh thần xáo trộn.

Khi biết sẽ xảy ra tình trạng như vậy, Bạch Mộc Trần lập tức ngừng sử dụng loại đan dược này. Hơn nữa hắn mất một thời gian và tốn nhiều công phu mới bỏ được thói quen dùng loại đan dược này, hắn không muốn sau này mình trở thành một cái xác không hồn.

Bạch Mộc Trần liếc gã nô môn kia rồi không để ý đến đối phương mà đi thẳng đến phía quầy.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tàn Thư Tập

Một vị nam tử trung niên hình dáng mập mạp ngồi trước quầy, y là quản sự Tiên Thảo Đường tên là Lục Hoài Nhân.

Người này am hiểu các mảnh khoé kinh doanh, thường thường nâng giá được giới lên cao. Y là cái đồ không lợi không làm chỉ chuyên áp bức Tiên Nô cho nên rất nhiều Tiên Nô ngầm gọi y là "Lục Phôi Nhân" (DG: Tên họ Lục xấu xa như ma quỷ).

Lục Hoài Nhân cũng có thân phận Tiên Nô như Bạch Mộc Trần, cả hai chỉ khác nhau ở chỗ tại mi tâm của y có vết Tiên Ẩn màu trắng ngà.

Vết Tiên Ẩn màu trắng có nghĩa là người này đã vượt qua đại kiếp nạn ngàn năm lần đầu tiên của Tán Tiên.

Sau ba mươi năm dò dẫm, Bạch Mộc Trần đã có những hiểu biết nhất định về Tiên giới. Thế giới này phân chia theo cảnh giới, phân chia theo thực lực.

Thông thường các vị Tán Tiên sau khi tiên nguyên đột phá nghìn vòng sẽ phải chịu đại kiếp nạn ngàn năm lần đầu tiên, nếu không thể vượt qua thì hóa thành tro bụi, nếu vượt qua sẽ gọi là "Tán Tiên một kiếp"...Cứ vậy mà suy thì Tán Tiên hai kiếp tiên nguyên phải là hai ngàn vòng, ba kiếp là ba ngàn vòng... Về phần Tán Tiên chín kiếp tất nhiên tiên nguyên phải đột phá chín ngàn vòng.

Với các vị tiên theo dòng chính thống thì có sự khác biệt, bọn họ có được tiên căn đạo cốt nên có thể thông qua tu luyện công pháp mà ngưng tụ Tiên

Linh chi khí để tăng cường sức lực. Vì thế cho nên con đường tu hành bằng phẳng hơn nhiều lắm, sự nguy hiểm cũng ít đi khá nhiều. Tỷ như Chân Tiên chỉ cảnh, mỗi lần tiên nguyên đột phá ba trăm vòng là lên một phẩm, sau khi đến chín phẩm và vượt qua tiên kiếp sẽ lên cảnh giới Thiên Tiên, đến cảnh giới này vị tiên này mới được tính là thực sự bước vào giới tiên đạo.

Nói cách khác, Tán Tiên vất vả cay đắng tu luyện một ngàn năm cũng không bằng người khác tu luyện mấy trăm năm hoặc thậm chí mấy chục năm, chênh lệch như thế làm cho Tán Tiên trở thành thấp nhất một giới.

.....

Tán Tiên một kiếp tương đương với Chân Tiên bốn phẩm. Mặc dù Lục Hoài Nhân là thân phận Tiên Nô nhưng địa vị của y cao hơn rất nhiều những Tiên Nô bình thường, bởi vậy mới có thể được tông môn biệt phái đến quản lý cửa hàng.

“Tiểu huynh đệ đến đây rồi à? Ha ha, lần này đến muốn mua tài liệu gì?”

Thấy có người đi tới Lục Hoài Nhân cười ha ha nghênh đón.

Bạch Mộc Trần cũng là khách quen của Tiên Thảo Đường, mỗi tuần trăng đều ghé qua chỗ này mua một vài tài liệu, vài chục năm nay đều có thói quen như thế chưa từng thay đổi.

Nếu chỉ có như thế, Lục Hoài Nhân hẳn không cảm thấy có gì kỳ quái nhưng mỗi lần đối phương đến đều mua một lượng lớn tài liệu, việc này không thể không làm Lục Hoài Nhân quan tâm chú ý. Phải biết rằng, mỗi tháng một Tiên Nô được nhận điểm cống hiến ít đến thảm thương vậy mà mỗi lần Bạch Mộc Trần đến đều có khả năng mua một lượng lớn tài liệu, điều này tự nhiên cho thấy hẳn có bản lĩnh hơn hẳn so với những Tiên Nô khác.

Ở trên người Bạch Mộc Trần, Lục Hoài Nhân có thể cảm giác được người này khác với những Tiên Nô khác. Hẳn không có loại khí trầm mộ [DG: có thể hiểu là khí phàm tục], cũng không có vẻ cực đoan hay điên cuồng. Tóm lại, đối phương thực sự đặc biệt và có thể khẳng định là một kẻ có nhiều bí mật. Lục Hoài Nhân rất tin tưởng vào ánh mắt của mình.

.....

“Lục lão bản, ta muốn mua ba trăm phân linh mộc một giai.”

Bạch Mộc Trần không khách sáo nói thẳng tài liệu bản thân cần.

“Cái gì? Ba trăm phân linh mộc một giai?!”

Lục Hoài Nhân đầu tiên là sửng sốt sau đó lập tức cười khở nói: “Tiểu huynh đệ mọi lần trước không phải chỉ lấy một trăm phân sao? Tại sao lại tăng lên nhiều như vậy?”

Không đợi Bạch Mộc Trần trả lời, Lục Hoài Nhân vỗ cái trán nói: “Lỡ lời lỡ lời, tiểu huynh đệ đúng là ta không nên tò mò quá mới phải... Nhưng mà, tiểu huynh đệ một lần mua đến ba trăm phân thì sợ rằng hơi nhiều đó. Tuy nói linh mộc một giai không phải là loại hàng hiếm nhưng nó lại là tài liệu hay dùng nên rất nhiều chỗ đều cần phải tới, đúng là nhu yếu phẩm. Chỉ tiếc, nguồn cung của Tiên Thảo Đường chúng ta cũng không phải nhiều, nếu một lần bán nhiều như vậy cho người thì khi người khác muốn mua, tại hạ thật sự lâm vào thế khó xử rồi!”

“Giá thêm một thành được chưa?”

Bạch Mộc Trần không muốn cùng đối phương dài dòng vì thế đi thẳng vào việc luôn.

“Ha ha ha, tiểu huynh đệ thật sự là người sáng khoái!”

Lục Hoài Nhân cười lộ ra hàm răng trắng bạch, y vừa đưa tay lên che vừa nói: “Một khi đã như vậy, Lục mỗ cũng nói luôn cho tiểu huynh đệ, một tổ tiên mộc là hai điểm cống hiến thì sao?”

Mười phần tiên mộc gọi là một tổ, thông thường bán cho Bạch Mộc Trần đều là một điểm cống hiến một tổ, nay tăng giá lên gấp đôi, quả thực không khác gì ăn cướp.

“Đúng là gian thương!”

Bạch Mộc Trần thầm mắng một tiếng nhưng cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý.

Hắn có thể đi mua ở chỗ khác nhưng lượng tiên mộc cần mua lớn như vậy có thể gây chú ý hoặc khiến người khác nảy sinh ý định cướp của, mà nếu mua tại Tiên Thảo Đường thì không cần quá mức lo lắng.

Lục Hoài Nhân này cái gì cũng xấu nhưng chỉ có mỗi một điểm tốt là không hỏi người mua sẽ làm gì. Đây cũng là điển hình của người làm ăn. Những người như y đều có nguyên tắc riêng và sẽ không dễ dàng vi phạm, cho nên Bạch Mộc Trần biết rõ đối phương sẽ không hãm hại mình nên vẫn muốn hoàn thành việc mua bán.

Song phương xác định giá tiền xong, Lục Hoài Nhân nhanh chóng gọi một người phục vụ ra sau nhà chuẩn bị hàng.

.....

Một tổ tiên mộc hai điểm cống hiến, ba trăm phân tiên mộc là sáu mươi điểm cống hiến,

Bạch Mộc Trần lấy ngọc bài thân phận chuyển điểm cống hiến sang nhưng thật ra hắn không đau lòng chút nào. Mất hơn ba mươi năm ngọc bài

của hần mới có hơn nghìn điểm cống hiến nhưng lại có một tờ tiên phù tam giai, tính đi tính lại chính mình buôn bán vẫn lời lãi không ít.

“Làm phiền Lục lão bản lấy giúp ta hai lượng Lục La Tiên Trà.”

Trầm ngâm một lát, Bạch Mộc Trần lại lấy ngọc bài ra trả tiếp hai mươi điểm cống hiến cho đối phương.

Lần này Lục Hoài Nhân không tính toán chi li, ngược lại giả vờ có bộ dạng thoải mái hào sảng.

Trên thực tế, Lục La Tiên Trà thuộc loại linh thảo một giai lại không có giá trị làm thuốc chỉ làm cho ngon miệng hơn nên bình thường rất ít người hỏi mua. Dù sao đây là Tiên Giới, quỳnh tương ngọc dịch gì gì đều có, chẳng ai lại lãng phí tiền bạc cho những vật như thế?

Sở dĩ Bạch Mộc Trần yêu thích loại tiên trà này chỉ vì hương vị và mùi vị của chung trà xanh khiến hần hoài niệm chuyện xưa mà thôi.

.....

Sau khi hoàn thành giao dịch, Bạch Mộc Trần rời Tiên Thảo Đường đi đến cuối con phố.

"Tàn Thư Tập" là một lầu các rất đơn sơ nhưng so với Tiên Thảo Đường hay những chỗ khác lại rất vắng lặng.

Đúng như cái tên "Tàn Thư Tập", nơi này cất chứa những cuốn sách tàn phá. Mới đầu không ít người thích đến nơi đây để hy vọng có thể gặp được kỳ ngộ gì đó. Theo dòng thời gian trôi, càng ngày càng ít người đến xem, thậm chí những ai đã tới một lần đều không muốn đến lần thứ hai.

Ngẫm thì cũng đúng, chưa nói một bộ công pháp bí quyết trọn vẹn chưa chắc đã không có chuyện tu luyện sai lầm nữa là những tiên văn thiếu hụt

kia, chưa kể những tàn sách này không có mấy người đọc xong có thể hiểu.

Hơn nữa, Tán Tiên căn bản không thể tu luyện, dù trước mặt có công pháp lợi hại đi nữa thì cũng như thái giám nhìn mỹ nữ, nhìn cũng như không mà thôi. Huống chi thư sách ở đây không phải được xem miễn phí.

.....

Với những chỗ như Tàn Thư Tập, người khác có lẽ chỉ coi như giấy cũ nhưng Bạch Mộc Trần lại cảm thấy rất có hứng thú.

Mỗi lần hần đến Tiên Thảo Đường đều đến đây để nghỉ ngơi một lúc, vừa để lật xem thư sách vừa hy vọng có một đường tu luyện thích hợp với Tán Tiên.

Nhưng mà, hơn hai mươi năm đã qua mà Bạch Mộc Trần vẫn không tìm được cách gì có thể giải quyết vấn đề cho Tán Tiên, nhưng dù sao hần đã học được càng ngày càng nhiều tiên văn cho nên kiến thức càng ngày càng nhiều.

Bỏ qua các khuyết điểm thì Tàn Thư Tập này thật đúng là nơi rất tốt để học tập.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cảm Ngộ Từ Trong Sách

Bạch Mộc Trần vuốt lại vạt áo rồi cất bước vào thư lâu. Bên trong thư lâu rất im ắng.

Trong thư lâu vừa không có giá sách lại không được sắp xếp gọn gàng. Ở góc bên phải có một đống sách lộn xộn, hẳn là đã lâu không có ai chăm chút. Một nơi bừa bãi như thế mà lại bảo là lâu các tàng thư thì thật là hết biết, chỗ này giống như cái kho chứa đồ rác rưởi thì đúng hơn.

Ở bên trái có một ông lão áo xanh đang khoanh chân ngồi cạnh chiếc bàn, bàn tay ông lão đang lật giở một quyển tàn thư.

“Bạch Mộc Trần bái kiến tiên bối.”

Bạch Mộc Trần đi đến trước mặt ông lão rồi cung kính khom người làm lễ.

Ông lão này cũng là một Tán Tiên nhưng mi tâm của ông không có Nô ấn mà chỉ có một hình Tiên Ẩn màu đen huyền. Thông thường rơi vào tình cảnh như vậy chỉ có một khả năng xảy ra, ông lão chắc chắn đã từng là một vị Tiên Sĩ chính thống nhưng về sau mất Tiên thể mới thành Tán Tiên. Dù thế nhưng đối với Bạch Mộc Trần thì ông lão cũng có tu vi sâu không lường được, nhiều năm qua hẳn chưa từng thấy ai dám làm loạn ở Tàn Thư Tập.

“Là Bạch tiểu tử đến đây à, tự tìm chỗ ngồi đi.”

Ông lão uể oải liếc nhìn Bạch Mộc Trần một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Bạch Mộc Trần cũng đã quen với thái độ này nên không nghĩ ngợi trong lòng. Sau khi hẩn tự tìm chỗ ngồi xong bèn chậm rãi bày trà cụ ra rồi thi triển pháp quyết lấy linh lộ (DG: giọt sương tinh khiết) rồi bỏ tất cả Lục La Tiên Trà đã mua cho vào trong bình thạch anh.....

Lá trà nở ra và một mùi thơm thanh nhã bay lên tràn ngập cả lầu.

“Ồ”

Ông lão ngửi thấy hương trà thì tinh thần thanh tỉnh, bàn tay đang cầm quyển tàn thư bỗng nhiên hạ xuống.

Bạch Mộc Trần khẽ cười cười rồi hai tay hẩn bưng một chén tiên trà đầy đến trước mặt ông lão.

Ông lão họ Cổ, mọi người quen gọi lão là Cổ lão đầu nhưng không ai nhắc đến tên thật của ông lão là gì. Tính tình của Cổ lão đầu cứng nhắc bảo thủ, chú trọng phép tắc và lão chưa bao giờ nở nụ cười trước mặt người khác. Dường như lão không quan tâm đến sự vật sự việc gì. Niềm đam mê nhất của lão chỉ là đọc sách và uống trà.

Bạch Mộc Trần rất hợp ý ông lão ở hai sở thích này. mấy năm qua, hai người dần dần thân thiết, Bạch Mộc Trần nhờ thế mà thường xuyên mặt dày ở lại đọc trộm sách.

.....

“Ngon! Trà ngon!”

Cổ lão đầu hít hương thơm tỏa ra từ cốc trà và vui lòng tán thưởng một câu.

Bạch Mộc Trần thấy thế cũng nâng cốc trà lên nhấp nháp, một cảm giác đã lâu rồi mới có hiện lên trong lòng.

Mỗi người có một hoài niệm riêng, mỗi hoài niệm chất chứa một nguyện vọng khác nhau, mỗi một nguyện vọng lại hàm chứa một tình cảm, tình cảm này được đọng lại trong từng giọt ký ức.

Mọi người uống trà là để tu tâm dưỡng tính nhưng Bạch Mộc Trần uống trà chỉ đơn giản là vì muốn nếm vị ngọt và đắng chất của nó. Cũng do khi bắt đầu bước chân vào tu hành thì tài nghệ hần học thành đầu tiên là trà đạo, hần vẫn thường hoài niệm tình cảm ấm áp khi đối ẩm cùng sư tôn, từng câu nói của sư tôn vẫn còn vang vọng bên tai.

Đạo của trà không phải ở tài nghệ mà ở cảm ngộ.

Thường thức việc uống trà đúng là cảm ngộ nhân sinh.

Nhận thấy Bạch Mộc Trần có vẻ hơi khác thường, Cổ lão đầu thở dài. Lão đang định nói hai ba câu khuyên bảo không nên nhớ lại quá khứ mà nên cố gắng sống cho tốt hiện tại, nhưng lời nói chuẩn bị thốt lên thì lão lại nuốt vào trong. Ngẫm lại thì chính mình cũng đâu có tư cách giáo huấn người khác chứ.

“Khục khục!”

Cổ lão đầu ho khan hai tiếng rồi nghiêm mặt nói: “Bạch tiểu tử, người cũng thật nhàn hạ thoải mái. Cách đây vài ngày người ta đưa tới không ít đồ đang vứt đi, người đang nhàn nhã thế thì giúp lão phu xem đồng kia có cái gì không dùng được thì loại đi, đỡ phải để lại cho chướng mắt.”

“Vâng, để vân bối làm.”

Bạch Mộc Trần đặt chén trà xuống, bất giác khuôn mặt trở nên tươi tỉnh. Tuy hần không nói thêm gì nhưng trong lòng rất cảm kích ông lão.

Hơn hai mươi năm qua, Cổ lão đầu luôn mượn cớ này để cho Bạch Mộc Trần đọc sách thoải mái ở trong lầu các, mà nếu Bạch Mộc Trần có gì khó hiểu thì cứ dụng tâm ghi nhớ rồi sau đó nhân khi nói chuyện phiếm thì hăn hỏi để Cổ lão đầu trả lời rõ ngọn ngành chi tiết.

Sau nhiều năm trao đổi, hai người có thể nói vừa là thầy vừa là bạn. Bạch Mộc Trần vui mừng phát hiện đối phương chẳng những học thức uyên bác, trí tuệ phi phàm mà còn tinh thông nhiều loại ngôn ngữ cổ xưa, thậm chí ngay cả văn tự Ma giới và Yêu giới cũng biết đôi chút.

Kể từ đó, Bạch Mộc Trần cố gắng học tập tri thức và càng kính trọng ông lão hơn. Hăn cảm thấy nếu ông lão mà không phải là Tán Tiên như bây giờ thì thành tựu tương lai khó mà hạn định được.

.....

Tàn Thư Tập tuy rằng không lớn, nhưng nơi này cất chứa thư sách quả thật không ít, không đến một vạn cũng phải có tám ngàn, hơn nữa mỗi một thời gian lại được bổ sung thêm một ít.

Trong tàng thư bao hàm công pháp tu luyện, đan phương trân quý, còn có tiên thuật thần kỳ cùng đủ loại ghi chép kỳ lạ cổ quái, nhưng tất cả những bộ sách ở đây không phải tàn chương thì cũng là thiếu trang.

Đến bên cạnh đồng sách, Bạch Mộc Trần ngồi phệt xuống rồi tiện tay hăn cầm lấy nửa cuốn tên là [Đại Nhật Tâm Kinh] lên xem.

“Thiên địa như viên, tuyên cổ như nhất, đại nhật vi tâm, tự tại quang minh, chí dương chí cương, chí cực chí cường, bất tử bất diệt, thành tựu vĩnh hằng.....” (DG: Để nguyên HV cho có phong phạm cao nhân)

Bạch Mộc Trần miên man suy nghĩ trong lòng rồi đắm chìm vào trong đó. Lập tức, trong lòng hần sinh ra sinh cơ vô hạn, đó là một cảm giác ở trên cao chiếu sáng khắp vạn vật.

Đúng vậy, đây là ngộ, dựa theo ý tứ trong sách mà hiểu được đạo tu hành.

Mỗi một bản điển tịch đều là một tâm huyết của Tiên Sĩ, nó bao hàm sự hiểu biết của Tiên Sĩ đối với trời đất và những lý giải đối với sức mạnh.

Mỗi khi đọc kỹ, Bạch Mộc Trần cũng đặt mình vào ý cảnh của người sáng tạo công pháp. Dù ý cảnh không trọn vẹn được như người sáng tạo nhưng hần cũng được lợi không nhỏ, dần dần thần thức của hần cũng theo đó mà tăng trưởng hơn xa những Tán Tiên đồng cấp.

Theo cuốn [Đại Nhật Tâm Kinh] này thì đây là một môn công pháp tu luyện cực kỳ thâm ảo. Đoạn đầu là quy tắc chung, giải thích khởi đầu con người phải coi trời đất như một vòng tròn mà ở đó thời gian không gian vận chuyển quay đi quay lại rồi lại về điểm khởi đầu. Rồi sau đó, người này lại bảo mặt trời là trung tâm của trời đất, lúc nào cũng tỏa ra vô vàn tia sáng để tắm bổ trời đất làm cho vạn vật có sinh cơ. Nếu ai tu luyện công pháp này thì sẽ có sức mạnh vô cùng cường đại, bất tử bất diệt như mặt trời và sẽ trở thành một tồn tại vĩnh hằng.

Công pháp thì tuyệt đỉnh chỉ tiếc là tàn cuốn, quy tắc chung không được đầy đủ lại không có đoạn sau.

Bạch Mộc Trần chỉ mới thoáng hiểu đã phải tiếc nuối bỏ qua. Hần cầm một quyển sách trọn vẹn được xếp ngay ngắn ở gần đó lên xem rồi lại bỏ xuống và lại cầm tiếp quyển khác lên xem.

.....

[Nguyên Thần Liệt] cũng là một quyển tiên quyết kỳ diệu, phải là vị Tiên Sĩ tài năng có tu vi từ Kim Tiên trở lên mới có khả năng tu luyện, có như thế mới có thể đem nguyên thần phân liệt luyện thành thân ngoại hóa thân để công kích địch nhân. Về phần phải làm như thế nào để phân liệt nguyên thần thì nội dung trên đó đã mất rồi.

.....

[Kiếm Độn], đây là một bộ tiên thuật không có thuộc tính, không ở trong ngũ hành, hóa kiếm thành không, xuyên qua khoảng không với tốc độ cực nhanh, là tiên thuật mà kiếm tu tha thiết ước mơ, thế mà không hiểu sao chỉ còn một phần không đầy đủ.

.....

[Thiên Phong Quyết] một bộ tiên thuật về thân pháp, hóa thân thành gió, quỷ dị mờ ảo, rất khó phòng bị nhưng vẫn là tàn trang.

.....

[Cửu Sát],[Linh Đấu Thuật],[Bối Khất Đan Thư],[Kim Tinh Phương],[Thuần Dương Tập Ký],[Vạn Thú Tập].....

Tốc độ đọc sách của Bạch Mộc Trần không được nhanh lắm, nếu bộ sách nào hẳn thấy hứng thú thì sẽ đọc rất cẩn thận nhưng nếu quyển sách đó hẳn không thích thì chỉ liếc mắt xem đại khái mà thôi.

Khi xem mỗi quyển tàn cuốn, trong đầu Bạch Mộc Trần biết được đủ loại kiến thức sơ lược khác nhau, có thể là nơi chốn, có thể là cỏ cây hoặc cũng có thể là một số cảm nhận khác nhau về nhân sinh quan.

Lão nhân thấy vẻ mặt chăm chú của Bạch Mộc Trần thì vừa nhâm nhi tiên trà vừa lộ ra nụ cười mỉm nơi khóe miệng.

Nhìn xong, Cổ lão đầu lại cầm lấy quyển sách đọc tiếp.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đạo Tàng

Có lẽ người cố chấp cũng không nhất định sẽ trở thành cường giả, nhưng một cường giả chân chính thì cần phải có tư tưởng kiên định, bất khuất.

Thời gian cứ thế trôi qua, nháy mắt đã ba ngày.

Bạch Mộc Trần cứ thế siêng năng đọc sách, toàn bộ tâm thần đắm chìm vào trong hải dương huyền ảo, giống như hắn không quan tâm tới hết thảy mọi chuyện bên ngoài.

Trên thực tế, trong ba mươi năm nay, toàn bộ thời gian nghỉ ngơi của Bạch Mộc Trần đều là ở trong Tàn Thư Tập.

Lúc ban đầu, Bạch Mộc Trần cũng thử lợi dụng các loại phương thức cực đoan đến tu luyện, tiếc là cũng không thể thành công. Nhưng mà hắn không từ bỏ, luôn kiên nhẫn đọc qua các quyển sách khiếm khuyết. Cho đến mấy năm gần đây, hắn phát hiện tâm cảnh của mình tăng lên nhanh chóng, thần thức không ngừng tăng trưởng, lúc này hắn mới tỉnh ngộ.

Cho dù trước mắt những quyển sách này không giúp ích gì cho Bạch Mộc Trần, nhưng đủ loại cảm ngộ cùng kiến thức thần kỳ tuy không trọn vẹn trong sách đã mở ra một khái niệm khác về nhân sinh cho hắn.

Ba ngàn thế giới, sáu đạo chúng sinh, từng sinh linh đều có thể tu hành.

Nhân đạo luyện tâm, Quỷ đạo u minh, Ma đạo tung hoành, Tiên đạo mờ ảo, Yêu đạo quỷ dị, Phật đạo không linh....

Mỗi một con đường tu hành đều là con đường đi lên trời, mục đích cuối cùng cũng chỉ vì truy tìm con đường trường sinh vĩnh hằng, nếu một con đường không thông thì tại sao ta không chọn một con đường khác mà đi.

Bạch Mộc Trần là người thoắt đạt, không hề câu nệ vào phương pháp tu hành Tiên đạo mà tập trung vào những phương pháp khác.

Ý nghĩ như thế vừa xuất hiện trong đầu liền không thể không suy nghĩ miên man.

Quả thật, Tán Tiên không cách nào tu luyện, cũng không cần tu luyện, bởi vì nguyên nhân này mà bọn hắn càng có nhiều thời gian hơn để đi làm việc khác so với Tiên Sĩ chính thống. Ví dụ như: rèn luyện thần thức, nghiên cứu trận pháp, luyện khí chế phù, nuôi thú luyện dược v.v... Nhưng cho dù muốn học tập cái gì, đầu tiên cần lấy tiên nguyên làm cơ sở, không có tiên nguyên thì làm thế nào để phát động trận pháp vận chuyển? Làm thế nào để luyện chế đan dược? Làm thế nào để thi triển Tiên Phù?

Đối với đại đa số Tiên Nô mà nói, muốn bọn hắn bỏ thời gian đi học tập các loại như luyện đan hay bày trận thì thật sự là không thực tế. Dù sao với thân phận là một Tiên Nô thì mỗi ngày cần làm rất nhiều việc, cho dù chỉ là một chút tiên nguyên cũng vô cùng quý giá với bọn hắn, thậm chí còn quan hệ đến tính mạng của mình. Cho nên ngoại trừ bị cưỡng bức lao động ra, bọn hắn căn bản không dám lãng phí nửa điểm tinh lực vào việc khác.

Nói đi nói lại thì tiên nguyên vẫn là trói buộc lớn nhất với Tiên Nô.

So với Tiên Nô khác thì ngược lại Bạch Mộc Trần không hề lo lắng về phương diện này. Hắn có thể luyện hóa Tiên Linh Chi Khí, có thể nhanh chóng hồi phục Tiên Nguyên bị tiêu hao, vì thế tất nhiên hắn có thể có thể bỏ ra nhiều thời gian để làm những chuyện mình muốn.

.....

Nhìn một đồng tàn thư lớn trước mắt, Bạch Mộc Trần lưu luyến thu hồi ánh mắt. Hiện tại thời gian đã không còn sớm, hẳn phải chạy về Thiên Uyên Sơn Mạch để thu thập tiên thạch, nếu chậm trễ thì chắc chắn phải ăn một trận ăn đòn đau khổ.

Trong lòng bình tĩnh, ngay lúc Bạch Mộc Trần chuẩn bị đứng dậy rời đi, khước mắt hẳn nhìn vào một quyển trục. Đây là lần đầu tiên hẳn thấy một tàn tích như vậy. Trong cơn tò mò, hẳn cúi người nhặt lên để xem xét, mặt ngoài quyển trục cổ xưa thêu hai chữ “Đạo Tàng”.

“Đạo Tàng!? Đây..... Đây là.....”.

Bạch Mộc Trần kinh ngạc nhìn hai chữ quen thuộc trên quyển trục kia, cả người sững sờ đứng lảng lảng tại chỗ.

Đúng vậy, hai chữ quen thuộc này cũng không phải là tiên văn, mà là một loại chữ viết cổ xưa tại Thần Châu dưới hạ giới. Loại chữ viết này được truyền lưu từ thời kì cổ xưa, bởi vì năm tháng đã quá lâu nên không thể nào tra cứu. Hồi Bạch Mộc Trần còn tu luyện dưới hạ giới có theo một vị đại nho nên có biết sơ sơ qua. Hẳn cũng không ngờ loại chữ viết này sẽ xuất hiện ở Tiên Giới và bị người khác cho là đồ vô dụng nên vứt ở chỗ này.

Mở quyển trục ra, thấy trang lụa vàng trống trơn, Bạch Mộc Trần sững sốt lần nữa, nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn.

“Sao vậy, Bạch tiểu tử?”.

Cổ lão đầu rất ít khi thấy Bạch Mộc Trần thần thờ như thế liền đi tới.

“Á!”.

Bạch Mộc Trần đột nhiên tỉnh lại, cầm quyển trục hỏi: “Tiền bối, người có biết đây là cái gì không?”.

“Ồ? Loại chữ này lão phu chưa thấy bao giờ, nhìn có vẻ rất cổ xưa, cho ta xem một chút.....”.

Cổ lão đầu cầm quyển trục nhìn một lượt từ trên xuống, ngoại trừ chữ bên ngoài thì không phát hiện ra nơi nào đặc biệt: “Nếu đoán không làm thì chữ viết này có từ trước kỷ nguyên tiên lịch, tiếc là bên trong không có nội dung, không thì có thể nghiên cứu một chút.”.

“Trước tiên lịch!?”.

Bạch Mộc Trần rung động trong lòng, vẻ mặt thay đổi không ngừng.

Tiên lịch là thời sơ khai của Tiên Giới, theo đời thứ nhất Tiên Đế đăng vị mà tính toán, đến nay cũng được vạn vạn năm. “Đạo Tàng” này có lịch sử xa xôi như vậy, rốt cục bên trong ghi lại cái gì.

Trầm ngâm một lát, Bạch Mộc Trần bỗng nhiên mở miệng nói: “Tiền bối, ta muốn mua quyển trục này...”

“Cái gì? Người muốn mua nó?”.

Cổ lão đầu nhú nhú mày, cũng không trả lời ngay.

Tàn Thư Tập mở cửa buôn bán, có người mua đồ, lão bản đương nhiên phải bán, nhưng tình huống thực tế lại không phải như thế.

Bất luận là cái loại pháp quyết sách vở hoặc ngọc giản gì đều là rất hiếm thấy tại Tiên Giới, bởi vậy các thế lực khắp nơi sẽ kiểm soát nghiêm ngặt. Trong tình huống bình thường, pháp quyết cấp thấp sẽ bán rất đắt, pháp quyết đẳng cấp trung hoặc cao là cấm bán ra. Tuy nói ở bên trong Tàn Thư Tập này đều là thư tịch không trọn vẹn, thế nhưng giá cả mỗi quyển sách cũng không hề rẻ, bình thường Tiên Nô không thể mua nổi.

Thư lâu được mở đã trên trăm năm, đại đa số Tiên Nô chỉ đến đọc thoáng qua một chút, có rất ít người chịu bỏ tiền ra mua những thứ “rác rưởi” này.

“Tiền bối.....”.

Bạch Mộc Trần đang muốn nói thì Cổ lão đầu cắt ngang lời nói: “Bạch tiểu tử, người nên biết quy củ của nơi này, lão phu không thể làm việc trái với qui định, người muốn mua quyển trục này ta cũng có thể bán nhưng mà giá cả thì không rẻ, nếu không ta không cách nào ăn nói với phía cao tầng.

“Ta hiểu mà, cảm ơn tiền bối.”.

Bạch Mộc Trần lấy ra ngọc bài thân phận rồi chuyển cho đối phương một nghìn điểm cống hiến.

Một nghìn điểm cống hiến cơ hồ là tất cả tích góp của Bạch Mộc Trần trong ba mươi năm qua, Tiên Nô bình thường sợ là không biết bao nhiêu năm mới kiếm đủ số lượng này. Hiện tại vì mua một quyển sách này cũng không biết có đáng giá hay không.

“Ồ!”.

Cổ lão đầu hiển nhiên không thể tin được thẳng nhóc trước mắt này lại giàu có như thế, một phát dùng một nghìn điểm cống hiến mà ngay mặt con mắt cũng không nháy một lần. Lão còn định bán rẻ cho đối phương một chút nhưng hóa ra là chính lão lại coi thường người ta.

“Tiền bối, văn bối còn có việc muốn làm, sẽ không quấy rầy nữa. Về phần đồng sách này thì ít ngày nữa văn bối sẽ đến thu xếp lại...”.

“Ừ, chính sự quan trọng hơn, đi thôi đi thôi!”.

“Văn bối cáo từ.”.

.....

Đi ra Tàn Thư Tập, Bạch Mộc Trần ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la bát ngát. Phía trên những vì sao vô tận kia sẽ là một thế giới như thế nào?

Nhìn nhìn quyển trục trong tay, Bạch Mộc Trần cất vào trong ngực rồi sau đó quay người rời đi.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bí Mật Của Bạch Mộc Trần

Phía dưới Thiên Uyên vô cùng tối tăm lạnh lẽo, trong màn sương đen kịt có lói đing hiện lên.

Đây một con đường nhỏ hẹp, quanh co khúc khuỷu kéo dài đến tận sâu trong sơn mạch.

"Đing! Đing! Đing!".

Bên trong huyết động tối đen, một bóng người đơn bạc đang cầm dùi ra sức đào đào ở phía trên tường đá. Nam tử làm việc rất chăm chú, trên khuôn mặt tái nhợt có vài phần tiều tụy, thế nhưng cánh tay thủy chung vẫn không ngừng lại.

Một hồi sau, bức tường đá cứng rắn lộ ra một khối tinh hạch, được người này gỡ xuống một cách thành thạo và thu vào trong túi đựng khoáng thạch.

"Hô, không sai biệt lắm."

Bạch Mộc Trần thở phào nhẹ nhõm, đặt mông nằm dài ra trên mặt đất, thở hển hển một cách yếu ớt.

Trải qua hơn nửa tháng cố gắng quên ăn quên ngủ, cuối cùng hắn đã đào được mười chín khối tiên thạch nên tinh lực hầu như đã cạn. Cũng may tiên thạch trong túi đã đủ, sau khi trở về giao nộp xong thì hắn cũng không cần tiếp tục làm nữa.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Bạch Mộc Trần khôi phục lại tinh thần rất nhanh và ngồi dậy.

"Phồn Tinh Quyết • Tụ --".

Bạch Mộc Trần hai tay thôi động ấn quyết, từng tia Tiên Linh Chi Khí yếu ớt xung quanh tụ lại, từng chút từng chút một luyện hóa ở bên trong cơ thể, khôi phục lấy tiên nguyên hãn bị tiêu hao.

Thật lâu sau, Bạch Mộc Trần tỉnh lại từ trong cơn nhập định liền cảm thấy tinh thần sảng khoái, trên mặt không còn vẻ tiêu tụy chút nào. Ngay sau đó, hắn đeo túi quặng vào lại bên hông, lấy ra một túi trữ vật từ trong ngực và rút thần thức vào.

Không gian bên trong túi này nhỏ không đến mười mét vuông, bên trong cất chứa tất cả tài sản của Bạch Mộc Trần.

Phía bên trái có ba đôi mộc phiến, đúng là linh mộc mua ở Tiên Thảo Đường, chính giữa bày một khối thân phận ngọc bài, một cái tiên phù ba giai cùng một quyển trục cổ xưa, mà bên phải đặt một thanh phi kiếm màu đỏ.

Phi kiếm tên "Xích Dương", chính là trung phẩm linh khí mà ngày đó hắn mua ở Nô Thị.

Trong số Tiên Nô, không ít người có được hạ phẩm linh khí, nhưng số người có được trung phẩm hay thượng phẩm linh khí cũng không nhiều, về phần cực phẩm cùng tuyệt phẩm linh khí căn bản không phải là đồ vật mà Tiên Nô có thể có được.

Dù "Xích Dương" tại Tiên Giới chỉ là thứ đồ vật tầm thường, thế nhưng tài liệu luyện chế ra nó đích thị là tiên thiết, uy lực của nó còn hơn xa so với cực phẩm linh khí ở hạ giới. Ngày ấy bị bọn Vương Đông vây công, sở

đã có thể đơn giản đánh chết ba người đối phương vì ngoại trừ có trận pháp thì thanh trung phẩm linh khí này có công lao không nhỏ.

Nhớ ngày Bạch Mộc Trần vì thu mua nó mà phải hao phí sức lực không nhỏ. Phải biết rằng, dù là ở Tiên Giới cũng không phải ai ai cũng có thể có được tiên khí, dù sao tiên khí cần có tài liệu cùng phương pháp luyện chế phức tạp hơn nhiều so với hạ giới. Mà một ít tông phái nhỏ đừng nói tiên khí, ngay cả tuyệt phẩm linh khí còn khó mà có.

Tâm thần đảo qua phi kiếm, Bạch Mộc Trần đưa mắt nhìn quyển trục chính giữa... Đây là một quyển trục cổ xưa được hẳn tốn hao một ngàn điểm cống hiến mua về từ Tàn Thư Tập, tên là 《 Đạo Tàng 》. Cũng bởi cả tháng nay một mực chuyên tâm đào khoáng nên vẫn chưa thể nghiên cứu ảo diệu bên trong, hôm nay rảnh rỗi cũng cần phải xem kỹ một chút.

" Đạo Tàng...".

Ý niệm trong đầu khẽ động, quyển trục Đạo Tàng kia liền xuất hiện trên tay, vuốt nhẹ một cái, chậm rãi mở quyển trục ra, bất chợt một cảm giác kỳ dị tràn vào trong óc.

Quyển trục này không khác gì với quyển trục bình thường, trục là cầm thạch, hai đầu cuốn tròn bằng lụa vàng, nhìn qua thấy vô cùng cổ xưa. Mà trên quyển trục ngoại trừ trống trơn cũng không phát hiện cái gì khác lạ.

Nếu không phải vì bên ngoài quyển trục thêm hai chữ có từ trước tiên lịch, chỉ sợ sớm bị người cho là phế phẩm rồi vứt đi. Dù là như thế, Tiên Sĩ có được nó cũng không cho là bảo bối gì thần kỳ nên tùy tiện xếp vào Tàn Thư Tập.

Trầm mặc một lát, Bạch Mộc Trần đem quyển trục ném lên không, rồi đánh vào một đạo tiên nguyên.

Tiên nguyên vừa tiếp xúc với quyền trục thì bị cắn nuốt, giống như là đá chìm đáy biển, biệt tăm biệt tích, không có phản ứng chút nào.

Bạch Mộc Trần thấy thế cũng không nản lòng, lại thả ra thần thức xem xét cẩn thận từng li từng tí xung quanh quyền trục. Thần thức tiếp xúc với quyền trục vẫn không phát sinh phản ứng gì lạ, tựa như đặt ở trước mặt là một vật chết.

Dùng thủy xâm, dùng hỏa luyện, huyết dẫn...

Liên tục thử năm sáu loại biện pháp, quyền trục vẫn y nguyên không có chút động tĩnh.

Thấy thế, Bạch Mộc Trần cau mày bất đắc dĩ thở dài. Hắn cũng không cho là mình tốt số, có thể không công nhật được bảo bối, bất quá hắn vẫn bám lấy một tia hy vọng, nhưng có ngờ đâu đây chỉ là mơ mộng hão huyền.

Ngẫm lại cũng đúng, quyền trục này rất có thể là đồ vật phía trước tiên lịch, nếu thật sự có bí mật gì thì sao có thể bị người ta coi như phế phẩm ném vào trong Tàn Thư Tập, mình thật là khờ, lãng phí một cách vô ích cả ngàn công hiến.

Suy nghĩ một hồi, Bạch Mộc Trần cũng không vứt bỏ 《Đạo Tàng》, dầu gì cũng đã bỏ ra một cái giá lớn mua về, thôi thì giữ lại làm kỷ niệm vậy.

Kỳ thật, cũng không trách Bạch Mộc Trần mong đợi như vậy, bởi vì hắn cũng mang trong mình một bí mật.

Trong thần hồn của hắn một mực cất giấu một miếng ngọc phiến mỏng manh, đây là một linh vật hắn được sư tôn Bạch Diệu Tử tặng cho lúc rời khỏi sư môn để xuống núi rèn luyện. Vật ấy được Bạch Diệu Tử tìm ra trong lúc vô tình, lai lịch cụ thể cũng không thể nào tra cứu. Trước đây hắn vẫn cảm giác miếng ngọc này rất kỳ quái nên vẫn đeo trên người để lúc nào

cũng có thể lấy ra xem xét. Chỉ tiếc nhiều năm qua đi vẫn không kết quả, cuối cùng chỉ có thể vứt xó ngọc phiến sang một bên và sau này cũng không để ý đến nó nữa.

Nào ngờ, sau khi Bạch Mộc Trần phi thăng Tiên Giới rồi thành Tán Tiên, khối ngọc phiến này cư nhiên cũng đi theo đến nơi này, hơn nữa một mực ẩn núp tại trong thần hồn hắc, ngay cả Kim Tiên của Phi Thăng Điện cũng không có phát hiện ra. Nếu không phải nhiều năm trước xảy ra một chuyện ngoài ý muốn bị thương tổn đến thần hồn thì sợ rằng mãi mãi hắc cũng không biết trong thân thể có tồn tại một vật như vậy.

Ngọc phiến này thần kỳ phi thường, sau khi thần hồn Bạch Mộc Trần bị thương lại chủ động chữa trị. Điểm tiếc nuối duy nhất là những năm gần đây Bạch Mộc Trần vẫn muốn câu thông với ngọc phiến nhưng lại không thể sinh ra chút cảm ứng nào.

Thu hồi chút tâm tư không thực tế, Bạch Mộc Trần trở về với hiện thực, chính mình đã không có cái gọi là tiên duyên nên chỉ có thể bước từng bước một. Dù sao trong kế hoạch của hắc cũng không có ý định một bước lên trời.

Cất “Đạo Tàng” vào trong túi trữ vật, Bạch Mộc Trần lại lấy một mảnh linh mộc thả ra trước ngực.

Phiến linh mộc dài rộng không đến ba tấc, chi to bằng lòng bàn tay, bên trong ẩn chứa Mộc Linh chi khí màu xanh lục tuy mỏng manh nhưng cũng coi như ngưng thực.

"Xuy!".

Tâm thần Bạch Mộc Trần ngưng tụ, một đạo tiên nguyên tinh thuần vờn quanh hai ngón tay... Ngón tay khẽ động, đạo tiên nguyên kia lập tức hóa thành một sợi tơ dài bay chậm rãi về phía linh mộc.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tiên Đạo Ngũ Nghệ

Tiên đạo có năm môn: đan, khí, thú, trận, phù.

Hiện thời việc Bạch Mộc Trần có thể làm được chính là chế tiên phù.

Mặc dù môn này ở Tiên Giới bị coi là lạc vào đường tiểu đạo, nhưng thực tế mỗi một loại tài nghệ đều có chỗ độc đáo riêng, thậm chí ẩn chứa rất nhiều quy tắc thiên địa kỳ diệu, những đạo lý tối cao. Cho nên rất nhiều Tiên Sĩ ngoài việc tu hành chính đạo thì đều học tập thêm vài loại trong ngũ nghệ để bản thân sử dụng.

Đạo luyện đan chính là theo đường nghịch thiên, tổn hại có thừa mà lợi ích không đủ. Đan dược có thể là loại khôi phục tiên lực, hay làm tăng tu vi tức thời hoặc phụ trợ tu hành. Có đôi khi chỉ một viên đan dược nho nhỏ có thể xoay ngược sinh tử nên quả thật đó là cái Tiên Sĩ thích nhất.

Đạo Luyện khí là chú trọng về ngoại vật, uy lực của binh khí càng lớn càng tốt để Tiên Sĩ không thể đỡ nổi.

Đạo Ngự thú là tâm thông thất khiếu, linh quang tụ đỉnh. Môn này mà không có thiên phú thì khó mà thành tựu.

Đạo Trận pháp là lấy trận làm cơ sở, lấy pháp lực làm ngòi dẫn để dẫn động sức mạnh trời đất tạo ra một không gian độc đáo trong phạm vi bất định. Đạo này huyền diệu khó giải thích, bé thì như hạt bụi mà lớn thì vô cùng, nếu không có người chỉ giáo thì Tiên Sĩ tầm thường căn bản không thể nhập môn.

Đạo Chế phù là lấy thần làm sức mạnh, lấy phù làm thân thể, tính toán thiên cơ, biến hóa vô cùng, dễ học khó thành công.

.....

Không giống Tiên Sĩ chính thống, Tán Tiên không thể tu hành theo cách bình thường nên nếu muốn tăng cường thực lực của chính mình chỉ có một cách duy nhất đó là học tập Tiên Đạo Ngũ Nghệ.

Trên thực tế, phần lớn Tán Tiên đều không có tư cách tiếp xúc Tiên Đạo Ngũ Nghệ trừ phi người này có thể vượt qua đại kiếp nạn ngàn năm lần đầu tiên. Sau khi Tán Tiên có được tiên nguyên hơn một ngàn vòng thì thân phận địa vị mới có thể tăng lên một chút nhưng vẫn là số kiếp cu li.

Trong vòng Tiên Đạo Ngũ Nghệ thì luyện đan luyện khí là phức tạp nhất. Môn này không chỉ cần rất nhiều tài liệu mà còn cần nhiều thủ pháp và phương pháp chế tạo khác nhau, nhất là đan phương và các loại công cụ phụ trợ cơ hồ đều là bí mật bất truyền, ít được lưu truyền ở bên ngoài.

Thuật Ngự thú cần thất khiếu linh hoạt, linh cảm trời sinh hơn người thì mới có thể câu thông với thú, thậm chí khống chế hồn thú. Đáng tiếc là không có mấy Tiên Sĩ có được loại thiên phú này. Vì vậy Ngự thú sư ở Tiên Giới đã ít lại càng ít. Thông thường chỉ có một ít đại tông đại phái mới có thể có Ngự thú sư.

Về phương diện học tập trận pháp thì đây là một quá trình rất dài, không chỉ cần có thiên tư mà còn phải có người chỉ đạo nếu không rất khó có được thành tựu.

Tính đi tính lại, Bạch Mộc Trần cảm thấy bốn loại tài nghệ đối với Tiên Nô khó có thể có hy vọng, chỉ còn chế phù còn đơn giản hơn một chút xíu, cũng ít hạn chế hơn một tý..... Chỉ cần bản thân có đủ tiên nguyên và kiếm đủ nguyên liệu là có thể vẽ tiên phù, còn thành tựu lớn hay nhỏ thì phải xem mình đặt bao nhiêu tâm tư trí óc bởi chế phù cũng là một quá trình

phức tạp và tích lũy lâu dài. Nếu không đủ kiên nhẫn cùng nghị lực thì lại thành kẻ vô tích sự như trước.

Ở hạ giới, chế phù không xa lạ gì đối với đại đa số người tu tiên nhưng ở Tiên Giới hoàn toàn không có chuyện như thế. Tiên Giới có quy tắc của Tiên Giới, ở nơi này thì mọi thứ đều phải bắt đầu từ số 0 và chế phù cũng như thế.

Hơn hai mươi năm trước, kể từ lúc Bạch Mộc Trần đọc được một chương giới thiệu về chế phù ở trong Tàn Thư Tập, lúc ấy hẳn cảm thấy đây là một cơ hội, vì thế đã hạ quyết tâm học tập chế phù.

Bởi vì không có người chỉ đạo nên Bạch Mộc Trần chỉ có thể tự mình mò mẫm từng chút từng chút một. Vì thế mỗi tháng hẳn phải đi Nô Thị mua thật nhiều linh mộc để luyện tập chế phù.

Vẽ tiên phù không đơn giản như trong tưởng tượng, may mà Bạch Mộc Trần cũng không cho rằng có thể vẽ ra một đạo tiên phù một cách dễ dàng.

Nếu không phải tự mình trải qua thì ai có thể tưởng tượng được một người phải tốn đến hai mươi năm chỉ để luyện tập phù văn một giai nhưng vẫn chưa thành công. Mỗi khi nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Mộc Trần lẫn lộn rất nhiều cảm xúc.

Phải biết rằng, khi còn ở hạ giới dù "Huyền Ất Môn" không phải đại tông đại phái nhưng Bạch Mộc Trần vẫn cho rằng mình có thiên phú về phương diện phù chú nên không thể tưởng tượng được khi lên Tiên Giới mình lại không hiểu chút gì.

Nếu người khác gặp tình cảnh thế này có lẽ đã buông bỏ từ lâu nhưng trong lòng Bạch Mộc Trần không chút dao động mà càng có thêm động lực để càng cố gắng, càng điên cuồng hơn. Có thể nói là hẳn cố chấp, có thể bảo là hẳn quật cường, cũng có thể nói là hẳn cứng đầu, nhưng vì chính hẳn không cam lòng nên không muốn từ bỏ đơn giản như vậy... Hẳn biết đây là

cơ hội duy nhất để hấn tiếp xúc, hơn nữa có thể thay đổi vận mệnh bản thân vì thế hấn tuyệt đối không thể buông tha!

.....

Trong huyết động tối đen thỉnh thoảng lại loé lên một vài tia sáng.

Chân nguyên như nước thấm thấu vào trong linh mộc từng chút từng chút một, linh mộc chợt bộc phát ra hào quang mãnh liệt rồi hiện ra một vài văn ấn méo mó.

“Chủng Phù” là bước đầu tiên của môn chế phù. Bước này lấy tiên nguyên hóa thành tơ cường ép thấm thấu vào bên trong linh mộc để không làm hỏng chất lượng của linh mộc.

Bước đầu tiên này gây đau đầu nhất đối với đại đa số Tiên Sĩ. Việc chuyển tiên lực hoá tơ cần phải có trình độ khống chế tiên nguyên tinh tế, nếu không có hơn mười hai mươi năm tập luyện thật sự khó có thể khống chế tùy tâm được. Bước đầu này với Tán Tiên rất dễ thực hiện.

Tán Tiên là nô lệ, bọn họ không thể tu luyện, bởi vậy không lúc nào là không nghĩ làm thế nào sử dụng tối ưu tiên nguyên bản thân. Nếu tiên nguyên bằng nhau thì chắc chắn Tán Tiên có trình độ khống chế tiên nguyên hơn xa tu sĩ chính thống.

Ở bước đầu tiên này, Bạch Mộc Trần xem ra không hề khó khăn và thuận lợi tiến sang bước thứ hai... Tâm niệm vừa động thì hấn đã phóng thần thức ra bao phủ lấy linh mộc.

“U u!”

Dưới luồng hào quang rực rỡ, ba đạo văn ấn từ từ chạy khắp linh mộc rồi cuối cùng tạo thành một hình dạng kỳ dị.

Bước thứ hai trong vẽ tiên phù gọi là “Luyện Phù”. Quá trình này chủ yếu lợi dụng thần thức khống chế chân nguyên để hình thành phù ấn ở trên Linh Mộc tức tiên phù chú văn. Thông thường tiên phù phẩm cấp càng cao thì phù ấn càng phức tạp, việc khắc ấn càng khó khăn. Bạch Mộc Trần chưa từng nhìn thấy phù ấn cao giai. Cái phù hắc khắc ấn là phù ấn công kích bậc một mà hắn đã từng mua ở Nô Thị gọi là "Phong Mang Thuật".

"Phong Mang Thuật" này dù là hàng chợ mà chỉ có ba đạo phù văn đơn giản, nhưng Bạch Mộc Trần phải mất hơn một năm, lại tổn thất hơn ngàn phiến linh mộc mới khắc đủ ba đạo phù văn này. Dù đã tốn công phu như thế nhưng mỗi lần hắn luyện phù vẫn hết sức chăm chú, tổn hao tâm lực, nếu hơi chút sai lầm chắc chắn luyện phù sẽ thất bại.

Bước thứ ba là “Hóa Phù” là đưa phù ấn thật ăn khớp, nhiều một tí hoặc thiếu một tí đều không được. Bước này bảo đơn giản thì đơn giản, nói khó khăn cũng khó khăn, điều này phải xem là có người tinh thông chỉ dạy bí quyết Hóa Phù hay không.

Lại nói, thần thức của Bạch Mộc Trần không kém, thậm chí cao hơn Tiên Sĩ đồng cấp khác một ít, nhưng người khác chỉ cần hai ba lần có thể thành công nhưng hắn phải cố gắng hơn hai mươi năm mà ngay "Phong Mang Thuật" đơn giản nhất cũng chưa vẽ thành phù. Đây chính là sự khác biệt giữa có người chỉ dạy với không người chỉ dạy.

Nói đi nói lại qua hơn hai mươi năm thất bại và liên tục thực hành, trình độ khống chế thu phát tùy tâm thần thức và tiên nguyên của Bạch Mộc Trần đạt đến cảnh giới làm cho người ta sợ hãi, mà ngay chính hắn cũng chưa phát hiện ra điều này.

.....

“Bùm!”

Một tiếng vỡ vang lên, linh mộc trên không trung không thể chứa thêm tiên nguyên được nữa nên bị nổ tan thành bột phấn. Một lần thử nghiệm lại thất bại.

“Vẫn là không được sao!”

Bạch Mộc Trần lắc lắc đầu, gương mặt đau khổ gượng cười: “Khó trách Cổ tiên bối đã từng bảo chẳng có mấy Tiên Sĩ dùng linh mộc bậc một làm tiên phù, xem ra quả thật khó có thể dùng linh mộc bậc một.”

Linh mộc bậc một phần lớn là loại mới được trăm năm nên phẩm chất quá mức yếu ớt, bởi vậy ít người dùng loại linh mộc này làm vật dẫn tiên phù.

So sánh với các loại linh mộc bậc ba hoặc bậc ba trở lên thì chẳng những loại linh mộc đó phẩm chất tốt hơn mà quan trọng hơn là kết cấu ổn định, có thể viết được nhiều phù văn nên thích hợp dùng làm tài liệu cho tiên phù hơn. Đáng tiếc là Nô Thị hiếm khi bán linh mộc bậc hai thì làm sao có bán linh mộc bậc ba.

Nghĩ tới tiên phù, Bạch Mộc Trần liền lấy tiên phù bậc ba từ trong túi ra.

“Nhìn hoa văn này chắc là linh mộc bậc năm...”

Bạch Mộc Trần cẩn thận quan sát Thiên Quang Phù một lúc, trong lòng cảm khái thốt lên: “Ba đại tiên tông quả nhiên giàu có! Chậc chậc chậc, tiên phù bậc ba lại dùng linh mộc bậc năm để chế. Thật sự là quá xa xỉ.”

Trong nhận thức của Bạch Mộc Trần thì tiên phù bậc một sẽ ứng với linh mộc bậc một, nhưng hẳn không biết việc này xảy ra là do đại đa số Tiên Sĩ vì theo đuổi hiệu suất nên phải dùng linh mộc bậc cao để khắc ấn tiên phù bậc thấp, dù sao vẽ tiên phù chính là đường nhánh mà linh mộc bậc cao cũng không khó tìm. Bọn họ cho rằng tốn nhiều thời gian nghiên cứu tiên phù không bằng tìm vị tiên tử thích hợp làm đạo lữ.

“Làm lại thôi!”

Bạch Mộc Trần thu hồi tâm tư, thả tiên phù bạc ba vào trong túi trữ vật rồi lại ném lên không trung một mảnh linh mộc khác. Hắn lại tiếp tục luyện tập vẽ tiên phù.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tiên Phù Bạc 1

Để vẽ được tiên phù phải cần tâm bình khí hòa. Dù vừa rồi đã thất bại nhưng không làm nhiều loạn tâm tình Bạch Mộc Trần, hắn vẫn đang cẩn thận khống chế tiên nguyên và thần thức để chúng di chuyển đều trên linh mộc.

Chủng phù, luyện phù, hóa phù.....

Ba bước cơ bản này đã được Bạch Mộc Trần làm đi làm lại hàng vạn lần. Trải qua vô số lần thất bại, hắn dần dần tiến bộ. Thời gian luyện phù ngắn lại hẳn, trước kia để luyện chế một đạo phù ấn đầy đủ thì hắn mất gần hai canh giờ, sau hơn hai mươi năm cố gắng miệt mài luyện tập đến giờ hắn chỉ cần thời gian bằng mười lần thờ.

“U u!”

Phù ấn đã thành hình, hiện ra bên ngoài linh mộc.

Ánh mắt Bạch Mộc Trần ngưng trọng, hắn cẩn thận đưa phù ấn kết hợp với linh mộc.

“Oành!”

Phù ấn lóe lên, linh mộc nổ tung, thử nghiệm vẫn thất bại.

“Ta đã khống chế lực lượng rất tinh vi rồi mà tại sao vẫn không thể dung hợp được, không biết là có vấn đề gì đã xảy ra?”

Bạch Mộc Trần nhíu mày vắt óc suy nghĩ. Cho dù tâm tính kiên định nhưng giờ phút này hấn bức tức không thể tả. Thất bại cũng không sao nhưng vấn đề chính là mình cũng không biết sai ở chỗ nào.

Tiên nguyên, thần thức, phù ấn, linh mộc v.v... rất nhiều nhân tố phải suy nghĩ. Bạch Mộc Trần lược lại tất cả quá trình, hấn có cảm giác dường như là bản thân đã bỏ sót một cái gì đó.

.....

Bạch Mộc Trần chưa bao giờ thiếu kiên nhẫn, sau khi ổn định tâm thần, hấn lại lấy ra một đoạn linh mộc chuẩn bị tiếp tục thử nghiệm, mà vào lúc này tâm trí hấn thoáng lướt qua cái túi chứa tẩm Tiên Phù bậc ba, đột nhiên trong đầu lóe lên tia sáng.

“Tiên Phù bậc ba, linh mộc bậc năm... linh mộc...”

Bạch Mộc Trần lại lấy tiên phù ra, hấn để tiên phù trong lòng bàn tay và xem xét cẩn thận một lần nữa. Trầm ngâm một lát, hấn đưa thần thức vào bên trong linh mộc. Bên trong linh mộc giăng đầy phù văn huyền diệu vô cùng làm người ta nhìn hoa cả mắt.

Đây là một cái Tiên phù bậc ba rất bình thường, bên trong ấn chứa tiên lực rất mạnh, ngoại trừ chất liệu ra thì không thấy có gì đặc biệt cả.

“Chất liệu gỗ ư? Chất liệu gỗ!”

Bạch Mộc Trần đột nhiên nảy lên một cái, cả người giật mình bàng hoàng.

Hóa ra bởi vì đường vân của linh mộc bậc một quá nhỏ nên chất liệu gỗ quá yếu, bởi vậy không chịu được quá nhiều tiên lực, chỉ cần hơi quá tay một chút là sẽ xảy ra sai lầm phá hỏng sự cân bằng của chất liệu gỗ làm cho quá trình hóa phù thất bại. Đối với linh mộc bậc năm mà xét thì loại linh

mộc này tồn tại đã ngoài vạn năm chẳng những chất liệu gỗ tinh mịn, độ dẻo dai hơn hẳn mà đường vân rộng lớn nên có thể chứa được nhiều năng lượng.

Bạch Mộc Trần suy nghĩ đến điểm này liền vội vàng đặt hai loại linh mộc ở gần nhau để so sánh, quả nhiên hẳn phát hiện ra ảo diệu trong đó.

Đường vân, khác nhau chính là đường vân.

Đường vân của linh mộc không khác gì kinh mạch trên người phàm nhân. Đường vân càng rộng lớn thì sức sống càng căng tràn mà chất liệu gỗ cũng càng chất lượng. Cái này cũng không khác phàm nhân lấy kinh mạch tụ lực, Tiên Sĩ lấy tiên căn tu hành, linh mộc tất nhiên là lấy đường vân mà thành hình, đây cũng chính là đạo người tu hành thường nói thiên đạo tự nhiên, vạn pháp như một [DG: thiên đạo là thuận theo tự nhiên, vạn pháp đều có điểm chung].

“Lần theo đường vân mà đưa tiên lực vào chắc là sẽ không phá hỏng chất liệu của linh mộc!”

Nghĩ thông điểm này, lòng Bạch Mộc Trần sáng tỏ thông suốt, mọi mờ mịt trong lòng lập tức tan thành mây khói. Vì thế hẳn lại cầm lấy linh mộc đưa thần thức thẩm thấu từng chút từng chút một vào trong.....

Tiên nguyên lực như tơ như nước bao vây hoàn toàn linh mộc, tiên lực di chuyển trong linh mộc rồi hiện lên ba đạo phù văn nhàn nhạt vận chuyển không ngừng kết thành phù ấn.....

Từng động tác thành thạo, mọi thứ được khống chế cẩn thận, mỗi một động tác của Bạch Mộc Trần đều đã trải qua thiên chuy bách luyện nên cứ như nước chảy mây trôi không có chút trúc trắc.

Sau đó, thần thức khống chế tiên nguyên lực chạy dọc theo đường vân của linh mộc rồi kéo dài ra từng chút từng chút một.

.....

Thuận theo tiên nguyên lực ngưng tụ, một tầng hào quang bên ngoài linh mộc dần dần sáng bừng lên, cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung.

Mồ hôi rịn ra trên trán Bạch Mộc Trần nhưng ánh mắt của hắn vẫn kiên định chăm chú không có một chút lo lắng.

“Hóa phù!”

Một tiếng quát nhẹ vang lên, linh mộc bộc phát ra luồng sáng chói mắt.

Nếu là trước đây, hiện tượng này đại biểu cho thất bại, tuy nhiên lần này lại khác.... Trong quầng sáng, tiên nguyên lấy linh mộc làm vật dẫn bắt phù ẩn dung nhập vào linh mộc.

Trong nháy mắt, hào quang thu vào bên trong, ánh sáng dần tắt, linh mộc nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay Bạch Mộc Trần.

“Thành..... Thành công rồi!?”

Sự vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt Bạch Mộc Trần, hắn xoay xoay linh mộc trong tay và cẩn thận quan sát thật kỹ.

Tuy hiện giờ linh mộc ảm đạm nhưng hắn có thể cảm ứng được bên trong có ẩn giấu năng lượng, luồng năng lượng này kém xa Tiên Phù bậc ba nhưng đây đúng là Tiên phù bậc một hàng thật giá thật.

“Phong Mang Phù!”

Trong lòng Bạch Mộc Trần lại nảy ra ý nghĩ đem tiên nguyên đánh vào bên trong tiên phù.

Bỗng nhiên, tiên phù bộc phát ra một đạo hàn quang bắn thẳng vào vách đá phía trước...

“Bịch!”

Một âm thanh vang lên, các mảnh vụn văng tung tóe khắp nơi.

Đợi cho bụi mù tan đi, hắn thấy có một vết dài chừng hai thước trên vách đá.

Tiên phù! Đúng là tiên phù!

Lúc này, trong lòng Bạch Mộc Trần mừng như điên mở miệng khóc lớn cười to.

Khóc tức là khổ còn cười là hy vọng, hơn hai mươi năm kiên trì cố gắng cuối cùng cũng thành công, thành công hôm nay không chỉ là một thành công bình thường mà là hy vọng cho ngày mai.

Bạch Mộc Trần kiểm tra sơ qua thì nhận thấy vách đá ở Thiên Uyên Sơn Mạch cực kỳ cứng rắn, "Phong Mang Phù" có thể để lại một vết dài hai thước là minh chứng cho sự sắc bén của phù này, phù này có thể trực tiếp xuyên thủng Chân Tiên bậc một không có sự bảo vệ, có xác suất khá cao về việc có thể đả thương Chân Tiên bậc hai thậm chí có thể tạo thành chút uy hiếp nhất định đối với Chân Tiên bậc ba.

Đối với Tiên Phù cấp một này, Bạch Mộc Trần rất vừa lòng, dù rằng uy lực không thể so với tiên phù cao cấp, nhưng hiệu quả tuyệt vời đến mức thần kỳ, nhất là khi thực chiến không cần thi pháp, cũng không cần chuẩn bị mà cứ trực tiếp sử dụng.

Kỳ thật Bạch Mộc Trần không biết rằng "Phong Mang Phù" của hắn có uy lực vượt rất xa Tiên Phù bậc một.

Người khác vẽ tiên phù là bắt chước theo hình dạng phù ấn, cái này gọi là chỉ biết làm đúng theo mẫu mà không hiểu gì. Còn Bạch Mộc Trần chế tiên phù chính là hiểu bản chất nên sử dụng Linh Mộc đến mức tối ưu nhất.

Cho nên cổ nhân thường nói, vạn sự vạn vật đều có “Căn nguyên”, chỉ có hiểu rõ nguồn gốc căn nguyên mới có thể sử dụng vật đó đến mức tối đa.

.....

Lau đi nước mắt, ngừng lại nụ cười, cảm xúc của Bạch Mộc Trần từ từ lắng xuống.

Vui mừng khôn xiết nhưng không đến mức quên hết mọi thứ trên đời, Bạch Mộc Trần không lúc nào quên thân phận của mình, giờ đây hẳn là gì có tư cách kiêu ngạo, bởi vì hẳn chỉ là một gã Tiên Nô đào quặng mà thôi.

Chấn chỉnh lại tinh thần, Bạch Mộc Trần lại xuất ra linh mộc để tiếp tục chế phù.

Chủng phù.....

Luyện phù.....

Hóa phù.....

“Thành!”

Ba quá trình liên mạch với nhau, Bạch Mộc Trần lại ngập tràn hưng phấn.

Có kinh nghiệm thành công nên việc này cứ tự nhiên như nước chảy thành sông.

.....

Bóng tối làm mất cảm giác thời gian đang chậm chậm trôi đi.

Bạch Mộc Trần toàn tâm toàn ý vẽ tiên phù, khi tâm thần mệt mỏi liền dừng lại, khi tiên nguyên cạn kiệt cũng nghỉ một chút. Hắn không cho bản thân mình quá nhiều thời gian để nghỉ ngơi, nếu còn khí lực thì phải vẽ tiên phù.

Suốt mười ngày, ba trăm đoạn linh mộc đã bị Bạch Mộc Trần dùng hơn phân nửa, nếu không phải đến ngày nộp Tiên Thạch lên trên chắc chắn hắn sẽ không ngừng lại.

“Phù!”

Làm nốt một đạo tiên phù cuối cùng, Bạch Mộc Trần thở ra một hơi thật dài. Nhìn vào trong túi tích trữ tràn đầy tiên phù, mọi mệt mỏi trong lòng hắn đều tiêu tan hết.

Dùng 220 đoạn linh mộc được 195 đạo tiên phù, thất bại 25 lần. Xác suất thành công lần này đạt gần chín phần mười. Nếu như bên ngoài mà biết được như thế thì chắc chắn sẽ trở thành một chuyện giật gân. Ở Tiên Giới, cho dù là tông phái chuyên môn vẽ tiên phù e rằng dù vẽ Tiên Phù cấp một cũng không có xác suất thành công cao như vậy.

Tuy nhiên vẫn có một vấn đề là một gã Tiên Nô mang nhiều tiên phù như vậy ở trong người mà để Tiên Sĩ phát hiện thì hậu quả khó có thể đoán trước. Nếu vận khí tốt sẽ bị tông phái cầm tù làm cu li chuyên sản xuất tiên phù, vận khí kém sẽ bị tóm lại sưu hồn thăm vấn.

Bạch Mộc Trần do dự một chút rồi cuối cùng quyết định giấu phần lớn tiên phù cấp một tại nơi này. Hắn chỉ mang hơn mười đạo tiên phù dùng để phòng thân.

Sau khi xử lý thỏa đáng hết thấy, Bạch Mộc Trần giữ sạch bụi đất và quay người rời đi.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ba Kẻ Chạy Trốn

“Đừng chạy!”

“Ba thằng nhóc chết tiệt kia đứng lại cho ta!”

“Vẫn chạy hả!? Đợi đến lúc bắt được, ta sẽ dần cho các người một trận cho thành tàn tật một thể!”

“Hừ! Đuổi theo!”

.....

Trong Khô Mộc Lâm, ba bóng người chạy như điên, đằng sau là những tiếng la mắng đe dọa không ngừng.

“Ông trời ơi! Đất mẹ ơi! Tiêu suất ta (DG: Tên nhân vật là Tiêu Thần, nên nhân vật hay tự phụ xưng là: Tiêu suất, ý là anh chàng họ Tiêu đẹp trai chứ không phải là cây trúc đẹp) chẳng hiểu thế nào mà lại đắc tội với mấy vị thần tiên tỷ tỷ kia đây! Con mẹ nó có thiên tôn ở trên cao làm chứng, cái nơi khốn kiếp này là Ma giới chứ Tiên giới khỉ gì?!”

Một gã nam tử tuổi trẻ vừa chạy cuống cuồng vừa quay đầu lại nhìn xem có ai đuổi theo không, miệng gã không ngừng kêu khổ.

Người này tên là Tiêu Thần, cho dù quần áo rách tươm nhưng vẻ ngoài cũng có vẻ tuấn tú. Gã tu hành đã hơn hai trăm năm, lúc độ kiếp bị đồng môn hãm hại nên buộc phải bình giải tu thành Tán Tiên.

Thân là thiên tài đệ nhất tại Thiên Tinh Tông, Tiêu Thần chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày bản thân mình rơi vào nghịch cảnh Tiên Nô không có ba thứ: không tên, không phận, không tự do. Gã càng không nghĩ đến khi xưa đẹp trai phóng khoáng thế mà nay chỉ vì mấy khối Tiên Thạch mà phải đánh nhau, giờ thì bị người đuổi theo đến mức phải chạy điên cuồng như chó nhà có tang.

Nghe thấy Tiêu Thần kêu khổ, đồng bạn bên cạnh không thể nhìn được bèn vừa chạy vừa mắng mỏ: “Tiêu Thần, tất cả đều tại ngươi, nếu ngươi không trêu bọn chúng thì sao chúng ta lại rơi vào tình cảnh này?”

“Thối lắm!”

Tiêu Thần xì một tiếng khinh miệt rồi gân cổ lên cãi lại: “Bọn cậu tặc này muốn cướp Tiên Thạch của chúng ta, chẳng nhẽ tiểu gia phải ngoan ngoãn dâng lên cho chúng ư? Thằng mập chết bầm, ngươi muốn liếm mông người ta là chuyện của ngươi, ta không làm theo ngươi được! Trời ơi, con mẹ nó, khi dễ ma mới sao? Muốn dạy tiểu gia quy củ..... Quy củ ư? Quy củ cái con mẹ hần ấy!”

Thấy gã mồm năm miệng mười chửi rửa thậm tệ như thế, tên đồng bạn chỉ dám thì thầm: “Tiên Thạch không có thì thôi, dù sao vẫn còn hơn bây giờ, nếu bây giờ mà bị bắt được chắc bị đánh chết tươi mất.”

Người đang nói này tên là Nguyên Minh Tử, hình dáng y hơi béo, hai mắt híp lại tựa như hai đoạn dây mảnh. Y tu hành cũng đã hơn hai trăm năm, vì sợ hãi uy lực của thiên phạt cho nên lúc độ kiếp tự binh giải. Hắn vốn muốn làm Tán Tiên khoái hoạt tiêu dao tự tại tại hạ giới nhưng không ngờ bị quy tắc của Tiên Giới mạnh mẽ hút vào.

Tiêu Thần nhìn thấy một đồng bạn khác vẫn im lặng không nói gì nên nảy lòng bội phục vạn phần: “Tên mập chết bầm, ngươi cứ nhìn lão Trần ấy, ôn trọng biết bao! Thật trấn định! Biết cái gì gọi là khí phách không? Đó

gọi là khí phách đấy! Dù trời có sập cũng không đổi sắc mặt, người nên cố mà học lấy.”

“Hứ.”

Nguyên Minh Tử đảo cặp mắt trắng dã, cái đầu đầy mồ hôi lạnh ngoái sang nhìn người còn lại: “Lão Trần, nói đi, người có biện pháp nào không? Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp.”

“Nói gì bây giờ? Trần mỗ cũng chỉ là vô tình đi ngang qua, hai người các người khiến ta phải chạy trốn cùng ấy chứ!”

Nam tử có khuôn mặt chất phác này tên là Trần Tịch, hăn mày rậm mắt to nhìn qua cũng có chút khôi ngô. Người này là tán tu đã tu hành được hơn ba trăm năm. Bởi vì tư chất không tốt mà vẫn gắng gượng độ kiếp nên cuối cùng trở thành Tán Tiên.

Nghe Trần Tịch nói ra nỗi oan, Tiêu Thần và tên béo há miệng không nói được lời nào, thiếu chút nữa thì ngã ụch một cái!

Đúng như lời Trần Tịch nói, lúc đó kỳ thật hăn chỉ đi ngang qua, đang ngu ngơ không hiểu điều gì đang xảy ra thì bị Tiêu Thần kéo vào nhóm trốn chạy, ngay cả chính hăn cũng không hiểu điều gì.

“Con mẹ nó, ông trời thật khéo đùa!”

Lúc này, Tiêu Thần có cảm giác như muốn cắn người.

Vốn là, ba người bọn họ đang hóa tiên thì bị đưa cả đến nơi đây, quan hệ giữa bọn họ cũng không tệ cho nên vừa rồi Tiêu Thần bị truy đuổi vừa vặn thấy Trần Tịch đang tới, vì thế gã không hề nghĩ ngợi mà rất “nghĩa khí” kéo đối phương chạy theo. Bây giờ nhớ lại thì đúng là thì con mẹ nó chẳng phải là hãm hại người khác hay sao!

Tiêu Thần cãi chày cãi cối không chịu nhận lỗi, gãi cẳng chặt rằng nói: “Sợ cái gì, chúng ta cứ chạy đến chỗ có nhiều người. Ta không tin bọn họ dám hành hung.”

“Biện pháp hay!”

Nguyễn Minh Tử gật đầu không ngừng, y đâu có ý kiến gì đâu.

Trần Tịch ở bên cạnh không biết làm gì hơn là thở dài thườn thượt. Hắn rất muốn thề là thật sự mình chỉ đi ngang qua.

.....

Ba người chạy càng lúc càng xa, cuối cùng chạy ra khỏi Khô Mộc Lâm.

“Có người, quả nhiên phía trước có người! Ha ha --”

“Đợi chút! Phía trước đợi một chút nào!”

Vừa nhìn thấy phía trước có một đoàn Tiên Nô đang đi, ba người bọn Tiêu Thần vội vàng chạy vọt đến.

Nhóm Tiên Nô này đột nhiên nghe ở phía sau có người lớn tiếng gọi thì đi chậm lại và quay đầu lại nhìn. Không nhìn thì thôi, vừa mới nhìn thấy thì sắc mặt người người đại biến, tiếp theo cả nhóm chạy như điên cứ như người sống thấy quỷ.

“Thế..... Thế là thế nào!?”

Cả ba người nhóm Tiêu Thần đồng thời trợn tròn mắt, chẳng lẽ mình quá rất đáng sợ làm mọi người khiếp sợ chạy mất sao?

Vừa ngừng lại một chút thì một đám hung thần ác sát phía sau đã đuổi kịp. Chúng vây quanh ba người, hoá ra đám này có chừng hai mươi người.

“Chạy à! Ba thằng nhóc thối tha các người sao không chạy nữa hả!”

Tên cầm đầu là Hạ Khuê, khuôn mặt gã bình thường nhưng trong mắt ánh lên vẻ hằn học hung ác. Người này cũng có chút danh tiếng, là nô lệ của Ngự Khí Tông ở Thiên Uyên Sơn Mạch. Bởi gã sống lâu lên lão làng nên tập hợp thủ hạ tạo thành một băng nhóm đầu gấu chuyên cướp đoạt của người khác.

Chúng định ra quy củ ngầm là Tiên Nô mới tới phải nộp một nửa Tiên Thạch kiếm được lần đầu tiên. Hạ Khuê để mấy tên thủ hạ của mình đi thu, gã không ngờ có kẻ đui mù dám đánh huynh đệ của mình.

Sau khi nghe được báo cáo, Hạ Khuê giận tím mặt. Một tên tiện nô mới tới dám đánh thủ hạ của mình! Thù này không trả thì đúng là ông trời bị lật rồi!

Kết quả là Hạ Khuê không nói hai lời, lập tức dẫn cả đám đàn em đuổi đến đây rồi gây ra một màn hỗn loạn như vừa rồi.

.....

Nhìn khắp nơi không thấy có đường nào trốn thoát.

Tiêu Thần thấy thế dứt khoát vứt hết lo lắng mà nói một cách cứng cỏi: “Ta bảo mấy người kia nhé, các người mặt dày mày dạn đuổi theo ta làm cái gì? Ta tuy rằng ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm, nhưng không có hứng thú đối với đàn ông, các người.....”

Thanh âm đột nhiên ngừng lại, Minh Nguyên Tử giơ tay bịt miệng hẳn, rồi sau đó làm bộ nhăn mặt mà nói: “Thật có lỗi thật có lỗi, đầu óc của hẳn có vấn đề, các đại nhân đừng chấp tiểu nhân, thả chúng ta thôi!”

Trần Tịch thối lui một bước, vẻ mặt dờ dẩn nói: “Không.... không liên quan đến ta, ta không biết gì cả, ta chỉ tình cờ đi ngang qua.”

“Giả vờ đi, các người tiếp tục giả vờ đi! Xem các người làm trò mẹ gì?”

Hạ Khuê nghe vậy tức giận cười lớn, mình mà tin lời nói của đối phương thì đúng là đồ ngốc nghếch.

Tiêu Thần chường cái vẻ mặt lưu manh ra nói: “Vậy rốt cuộc các người muốn gì?”

“Muốn gì hả?”

Hạ Khuê không vội hạ thủ vì đã vây được cả đám lại rồi. Hắn gãi gãi má rồi lạnh lùng cười nói: “Có biết vì sao vừa rồi những người kia nhìn thấy các người lại bỏ chạy không?”

“Không biết.”

Ba người đồng thời lắc đầu.

Hạ Khuê hài lòng đáp lại: “Đó là bởi vì bọn họ thấy chúng ta đang truy bắt người, bọn họ sợ chúng ta.”

Ba người giật mình chột hiều.

Hòa hoãn lại cảm xúc, Hạ Khuê lại hỏi: “Vậy các người có biết tại sao bọn họ sợ hãi chúng ta không?”

“.....” Ba người không nói gì, lại lắc lắc đầu.

Hạ Khuê đắc ý nói: “Đó là bởi vì bọn họ biết chúng ta rất mạnh, nếu đắc tội chúng ta sẽ không có kết cục tốt, cho nên bọn họ không dám xen vào việc của người khác, thấy chúng ta liền lẫn đi mất.”

“.....” Ba người lại không nói gì.

Bỗng nhiên, ngón tay Trần Tịch chỉ vào một nơi cách đó không xa nói: “Tại sao hắc không trốn? Hắc cũng tình cờ đi ngang qua sao.”

“Gì!”

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Trần Tịch chỉ thì thấy trong đám Tiên Nô vừa chạy đi mất vẫn còn một người vẫn đứng nguyên tại chỗ, hơn nữa mặt còn tươi cười cứ như đang xem diễn tuồng.

Người này là Bạch Mộc Trần.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Sức Mạnh Của Phù Đạo

Tiên Giới hoá ra không yên ả tốt lành như trong tưởng tượng nhất là những nơi giống như Thiên Uyên Sơn Mạch.

Vì tranh đoạt tài nguyên, tiên tông khắp nơi mình tranh ám đấu với nhau gay gắt tạo nên những quan hệ phức tạp. Ngay bản thân nội bộ của Tiên Nô cũng vì chiếm lợi ích của nhau nên thường xuyên đánh lộn. Nếu không phải có chỉ dụ của thượng giới ước thúc thì chắc hẳn tình thế đã thành chiến tranh từ lâu rồi.

Dù vậy, mỗi năm đều có đến hơn trăm Tiên Nô vì tranh đoạt lợi ích mà chết đi.

Bạch Mộc Trần phi thăng Tiên Giới chưa lâu lắm nhưng cũng biết tình trạng của Tiên Giới.

Tiên Nô tranh đấu ở một mức độ nào đó vẫn được ngấm ngầm cho phép, đây cũng là một loại thủ đoạn để các đại tiên tông khống chế Tiên Nô. Chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của tông môn và không gây ra chết chóc thì thông thường người của tông môn không nhúng tay. Còn việc ma cũ bắt nạt ma mới thì Bạch Mộc Trần không lạ lắm gì.

Đương nhiên, các đại tiên tông đã họp bàn với nhau từ lâu để tránh xuất hiện tình huống Tiên Nô khắp nơi đánh nhau làm loạn. Mỗi đại tiên tông đều tự xác định phạm vi thế lực của mình, cho nên tình huống truy đuổi vượt quá giới hạn như này là rất hiếm thấy, chỉ ít Bạch Mộc Trần mới gặp lần đầu.

.....

“Hoá ra là người!”

Hạ Khuê nhìn một cái là nhận ra Bạch Mộc Trần, vẻ mặt của gã có vài phần kiêng kị. Lúc trước, chấp sự Liên Vân của Thiên Huyền Tông có ban cho đối phương một đạo Tiên Phù cấp ba. Việc này dẫn tới chuyện vài ba thủ lĩnh đám Tiên Nô dòm ngó, nhưng đối phương cũng là hạng người tàn nhẫn, hăn thẳng tay diệt luôn ba mống làm cho không có ai dám có chủ ý động thủ với y.

Hạ Khuê không muốn chuyện thêm phức tạp, cũng không muốn kết cừ oán gì với đối phương, cho nên gã khách khí chấp tay nói: “Các hạ, đây là chuyện riêng của Ngự Khí Tông, ba người bọn họ chịu sự quản lý của ta. Thỉnh các hạ không nên nhúng tay kéo làm hỏng quy củ!”

“Người muốn luận quy củ? Bạch mõ sẽ nói chuyện quy củ với người...”

Bạch Mộc Trần không cười cợt nữa mà nghiêm mặt nói: “Nếu ta nhớ không lầm, nơi đây đã thuộc phạm vi của Thiên Huyền Tông. Hiện giờ các người đã vượt qua ranh giới, dường như chính các người đã làm hỏng quy củ rồi đấy?”

“Hả?”

Hạ Khuê nghe ra Bạch Mộc Trần không muốn rời đi, trong mắt hiện lên một chút hàn quang. Gã nghĩ thầm đối phương chỉ có một người, nếu thật muốn động thủ thì mình cần gì phải sợ hăn. Nhưng nếu không cần thiết thì hăn không muốn dây vào một kẻ hung hãn như thế.

Hạ Khuê nói với giọng nhần nhịn: “Vượt qua ranh giới là chúng ta sai, vô cùng xin lỗi, chúng ta bắt người xong lập tức rời khỏi đây ngay.”

Vừa dứt lời, cả đám người định lao lên bắt nhóm người Tiêu Thần lại.

“Đi hả? Đi con mẹ người ấy!”

Tiêu Thần hất tay Nguyên Minh Tử ra rồi gân cổ lên mắng: “Tiên Thạch là do chúng ta chịu khổ chịu sở mới lấy được, vì sao phải đem cúng cho các người? Đây là quy củ gì chứ? Chẳng lẽ ta là bố các người sao? Hay là chú ruột người mà phải đưa?”

“Láo toét! Chết đến nơi còn dám cứng đầu!”

Hạ Khuê lạnh lùng vẫy tay, đám người từ từ xúm lại.

Cùng lúc đó, Hạ Khuê kín đáo nháy mắt với mấy thủ hạ hai bên như để nhắc nhở mọi người cẩn thận đề phòng Bạch Mộc Trần đánh lén.

Thấy mọi người sắp tới, khuôn mặt của Tiêu Thần và Trần Tịch đanh lại, Nguyên Minh Tử nói run run: “Các... các người định làm gì, các người đừng làm bậy, nếu bên trên mà biết thì các người cũng không thể sống thoải mái đâu!”

“Sẽ không thoải mái sao?”

Hạ Khuê cười khà khà, vẻ mặt gã càng càng trâng tráo nói: “Bên trên biết thì sao, thì cũng phải mắt nhắm mắt mở thôi. Trong đầu bọn Tiên Sĩ kia thì chúng ta đều là con kiến là thằng nô lệ đê tiện. Các người nghĩ là sẽ có người ra bênh các người ư? Huống chi, ba người các người làm lãng phí sức lực của bao huynh đệ như vậy, phải đòi thêm chút lời mới được, nếu không những người khác noi theo thì sau này huynh đệ chúng ta làm sao đứng được ở quán trường? Các người yên tâm, bốn đại gia không thèm lấy tính mạng các người mà chỉ cho các người tàn phế mà thôi...”

Đám người kia đang định động thủ thì có một trận cười khê truyền vào tai, thì ra là Bạch Mộc Trần bật cười.

“Hừ! Các hạ cười gì?”

Hạ Khuê lạnh lùng xoay người nhìn sang phía Bạch Mộc Trần, trong lòng đề phòng cẩn thận.

Mấy tên đi theo Hạ Khuê vận chuyển tiên nguyên để có thể lập tức đánh một đòn toàn lực.

Bạch Mộc Trần đứng im nói giọng mỉa mai: “Các người cũng thật nhân nghĩa, chỉ đánh người khác cho tàn tật rồi để tự sinh tự diệt... Được rồi, chuyện của các người kệ các người, chiếu theo quy củ ngày trước thì không liên quan gì tới ta nhưng các người đã vượt địa bàn, vậy có nên lưu lại thứ gì không hả?”

“Cái gì!?”

Cả đám trợn mắt nhìn nhau, hai mắt Hạ Khuê chứa đầy sát khí.

Bình thường chỉ có bọn chúng đi hoành hợ người khác chứ chưa khi nào bị người ta bắt nạt? Dù gì thì bên mình cũng có hơn hai mươi người thế mà đối phương lại không nể mặt. Được! Nếu như vậy, ta cũng chẳng cần phải nể mặt người.

“Đã nể mặt lại không biết điều, các huynh đệ.....”

Hạ Khuê nổi ác tâm muốn hạ sát thủ, không ngờ một đạo hàn quang phá không bay tới đâm thẳng vào mặt...

“Không ổn rồi!”

Đòn tập kích quá bất ngờ làm mọi người không kịp phản ứng nên chỉ có thể trơ mắt nhìn hàn quang hiện lên. May thay Hạ Khuê kinh nghiệm phong phú, vận chuyển tiên nguyên hộ thể theo bản năng rồi giơ hai tay lên che chỗ yếu hại.

“Bùng!”

Một tiếng nổ vang lên, Hạ Khuê bị đánh bay lên rồi rơi xuống đất. Tóc tai gã tán loạn, bộ dạng trông rất thảm hại, nhất là đôi tay của gã, nó bây giờ nát bấy chỉ còn máu với thịt.

“Người..... Người.....”

Hạ Khuê hoảng sợ nhìn Bạch Mộc Trần cách đó không xa, nói không hết một câu đã ngất xỉu.

“Thế... thế này là thế nào?!”

“Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy!?”

“Hạ lão đại! Hạ lão đại!”

.....

Sự việc xảy ra đột ngột làm mọi người hoàn toàn sửng sốt không kịp phản ứng. Bọn họ căn bản không nghĩ đến chuyện đối phương một mình một ngựa dám kiêu ngạo như thế. Đối phương dám ra tay đánh trọng thương Hạ Khuê có được năm trăm vòng tiên nguyên.

Trong cơn kinh sợ, cả đám giờ binh khí lên cùng chạy tới định đánh hội đồng Bạch Mộc Trần!

Tuy nhiên, khi bọn chúng nhìn thấy trong tay Bạch Mộc Trần đã cầm sẵn ba đạo tiên phù thì tất cả đều khựng lại, trong mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi.

Tiên phù! Đó là tiên phù, là tiên phù hàng thật giá thật, bên trong có phù văn lưu động, ẩn chứa tiên lực cường đại.

“Con mẹ nó! Tiểu tử kia sao lại có nhiều tiên phù như vậy?!”

“Đúng vậy, không phải nói Liên Vân chấp sự chỉ cho hắn một tấm Tiên Phù bậc ba sao? Chuyện gì xảy ra thế này!?”

“Ta biết rồi! Chẳng lẽ tiểu tử này và Liên Vân chấp sự có điều gì mờ ám ư?”

“Đừng nói lung tung như thế, người ta đường đường là một chấp sự một phương, sao có khả năng xem trọng một gã quặng nô, chắc chắn là hăn lấy trộm đây.”

“Đúng vậy, chắc chắn là ăn trộm.”

.....

Mọi người nói nhỏ khe khẽ, không ai dám tiến thêm một bước. Dù sao có tấm gương tày liếp là Hạ Khuê còn đó, thật sự làm cho lòng người sợ hãi!

Thấy cảnh tượng như vậy, trên mặt Bạch Mộc Trần lộ ra vài phần tiểu ý, ngay cả chính hăn cũng không tưởng được là tiên phù này có độ công kích sắc bén như thế. Thế mà đây mới chỉ là Tiên Phù bậc một, nếu là loại bậc ba, bậc năm, thậm chí bậc chín bậc mười... thì còn mạnh đến mức nào nữa chứ! Nghĩ đến đây, Bạch Mộc Trần không khỏi âm thầm bùi ngùi, xem ra hiểu biết của mình đối với phù đạo vẫn còn quá ít. Nếu có thời gian, phải hoàn thiện một bộ phương thức tác chiến thích hợp cho bản thân mới được.

Ánh mắt Bạch Mộc Trần nhìn lướt qua phía trước rồi nói chậm rãi: “Ta biết các ngươi một mạch đuổi theo tiêu hao không ít tiên nguyên, nếu các ngươi muốn động thủ, Bạch mỗ ít nhất có sáu bảy thành năm chắc lưu được chư vị ở lại, nếu chư vị không tin thì cứ thử tiến lên!”

Thử hả? Ai dám lên? Trừ phi không muốn sống nữa!

Cả đám đưa mắt nhìn nhau mà không ai nói một câu nào.

“Xem ra chư vị đều là người hiểu biết, vậy không cần gây chiến nữa.”

Bạch Mộc Trần cười cười nói tiếp: “Nhóm các người vốn vượt qua ranh giới, làm hồng quy củ đương nhiên phải trả giá một chút, nếu không Bạch mộc cũng không biết phải báo cáo lại như thế nào? Được rồi, như vậy đi, Bạch mộc không làm khó dễ các người, để ba tên tiểu tử kia lại, các người cứ tự rời đi là được!”

“Cái gì!? Rời đi?”

“Ôi? Đây...”

Mọi người không ngờ đối phương bỏ qua dễ dàng như thế. Cả đám ngẩn ra, sau đó bọn chúng vội vàng bế Hạ Khuê đang hôn mê bỏ đi.

Trong nháy mắt, đám người đã biến mất ở phía xa xa.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Vu Hãm

“Bọn.... bọn chúng đã... đã đi rồi à?!”

Nguyễn Minh Tử tròn mắt nhìn ra xa xa, rồi vô thức đưa tay lên trán lau mồ hôi.

Tiêu Thần và Trần Tịch đều có cảm giác vô cùng ngạc nhiên. Cả hai đồng thời thở phào nhẹ nhõm, bọn họ vốn tưởng rằng khó tránh khỏi một trận đại chiến, không ngờ người kia chỉ nói hai ba câu là dọa cho bọn kia cuốn gói.

Cái gì là chênh lệch? Đây là chênh lệch đó!

Tiêu Thần âm thầm cảm khái, trong đầu hiện lên vô số ý niệm: “Không phải là Tán Tiên rất tưng thiếu sao? Sao lại có người lợi hại như vậy? Ông trời ơi, con mẹ nó, chẳng lẽ mình gặp được cao nhân lánh đời trong truyền thuyết sao?! Hắc hắc, chẳng nhẽ là vì Tiêu suất ta mà đến ư? Tiên duyên đây! Ừ ừ, chắc chắn là như thế, Tiêu suất ta anh tuấn tiêu sái, khí chất bất phàm sao lại có cuộc đời bình thường được. Tán Tiên thì sao chứ, chờ ta học được một thân bản lĩnh sẽ đánh cho lũ Chân Tiên rằng rơi đầy đất... Đến lúc đó thì tiên nữ tỷ tỷ, tinh linh muội muội, yêu quái tuyệt sắc, các người cứ chờ ta tới thu thập các người đi! Oa ha ha ha!”

Trong đầu Tiêu Thần tràn đầy tâm ý vui mừng như điên nhưng trên mặt lại không lộ chút biểu cảm nào. Lúc y đang chuẩn bị đi tới bãi phóng thì tên mập đã nhanh chân vượt lên trước.

“Tiên bối!”

Nguyên Minh Tử phi nước đại, hai bên mông ngoáy tí, vọt qua Tiêu Thần và Trần Tịch đến ngay trước mặt Bạch Mộc Trần: “Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, Nguyên Minh Tử không có gì báo đáp, ta nguyện...”

“Bộp!”

Lời còn chưa dứt, Nguyên Minh Tử bị Tiêu Thần đá cho một cước bay ra, sau đó y lách lên vội vàng bái lễ: “Thiên Tôn ở trên cao ơi, cầu cao nhân nhận lấy ta đi, tại hạ tên là Tiêu Thần anh tuấn tiêu sái, trí tuệ trời cho, có thể ăn có thể ngủ..... Ách, không không, là có thể gánh vác được việc lớn, nhận lấy ta tuyệt đối không thiệt thòi.”

“Phù!”

Bạch Mộc Trần nghe thấy hai người tranh đoạt, buồn cười không thờ được thiếu chút nữa thì choáng váng ngã lăn xuống đất.

Đây là những loại người nào thế này? Người này so với người kia còn mặt dày hơn, dù Bạch Mộc Trần từng trải chốn hồng trần cũng cảm thấy khó có thể chịu được.

Thông thường ai trở thành Tán Tiên không phải là tâm tình xuống thấp thì chí khí cũng tan thành mây khói. Hai tên này vẫn còn vô tư biết tự tiêu khiển, vui đùa nghịch ngợm với nhau, hoàn toàn không có cái loại cảm giác sống không bằng chết, quả thực hai tên này đúng là loại tán tu đặc biệt.

“Ách..... Các người không cần phải như thế.”

Bạch Mộc Trần bèn chỉ vào mi tâm của mình rồi ho khan hai tiếng mà rằng: “Xem cái nô ấn màu xám này đi, cái này thuyết minh ta và các người giống nhau, đều là Tán Tiên không kiếp. Tu vi của ta cũng không cao hơn các người bao nhiêu đâu.”

“Cái gì!? Giống hệt chúng ta hả?”

Nghe thấy câu này, Tiêu Thần và Nguyên Minh Tử giật mình ở đường trường. Những lời nịnh nọt vừa rồi bỗng dưng bị ghen lại trong cổ họng, vẻ mặt rất xấu hổ.

Trần Tịch ở bên kia nhìn thấy đồng bạn mất mặt như thế thì vội vàng quay mặt đi hướng khác, liên tục tự nhủ: “Ta chỉ đi ngang qua, ta không biết bọn họ, ta chỉ đi ngang qua...”

....

Một lát sau, Tiêu Thần đã hết bối rồi, y cười gượng: “Hiếu lắm hiếu lắm, ha ha a..... Tuy nhiên nói đi nói lại, vị đại ca này thật sự là lợi hại, vừa ra tay đã làm mấy tên kia kinh hãi cúp đuôi chạy trốn.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Nguyên Minh Tử phụ họa để thêm vào: “Vừa rồi nếu không có huynh đài xuất thủ, chúng ta chắc chắn sẽ phải trả giá thật lớn ở đây. Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh huynh đài.”

“Hai vị khách khí rồi, tại hạ là Bạch Mộc Trần.....”

Nghe đối phương giới thiệu, Nguyên Minh Tử theo thói quen chấp tay đáp lại: “Hóa ra là Bạch đại ca, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu...”

“Ngưỡng mộ đã lâu cái rắm!”

Tiêu Thần tức giận ngắt lời Nguyên Minh Tử: “Tên mập chết tiệt nhà người trước kia đã biết người ta sao? Lần đầu tiên gặp mặt đã nói ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. Ta thấy đầu óc của người chứa nhiều thức ăn đến u mê rồi!”

Bị người chạm vào nỗi đau, Nguyên Minh Tử vừa thẹn vừa giận, gã chửi thề: “Chỉ là lời nói xã giao thông thường, sao Tiêu Thần lại xử sự thất đức

như vậy?”

Bạch Mộc Trần không để tâm lắm, ngửi khí như gió thoảng mây bay: “Các người hẳn là vừa lên Tiên Giới không lâu phải không? Kỳ thật cuộc sống nơi này không tốt đẹp như trong tưởng tượng đâu. Sống ở Tiên Giới có rất nhiều chuyện phải cẩn thận. Nếu các người muốn sống thật tốt thì đừng có thử phá vỡ quy củ ở nơi đây.”

Bách niên tu hành bất tư khổ, nhất triêu thành tiên khước vi nô.

[DG: Trăm năm tu hành không kể là khổ, một là thành tiên hoặc là nô.]

Hàm ý sâu xa trong lời ngâm nga như một tiếng sét cảnh báo ba người, chuyện vừa rồi chính là một ví dụ, không có lực phản kháng thì không có tư cách phản kháng.

Nghĩ miên man, Tiêu Thần buột miệng hỏi: “Bạch đại ca, Tán Tiên chúng ta thật sự không thể tu luyện sao?”

“.....”

Trầm ngâm một lát, Bạch Mộc Trần nhìn về phía chân trời xa xa rồi nói: “Thân hình Tán Tiên chính là linh thể biến thành, giống như là một cái rổ trúc có trăm ngàn chỗ hở, chúng ta cầm cái rổ trúc đi mức nước có thể chứa nước sao? Thân thể vô căn thì làm sao tự lực được, cho nên Tán Tiên không có cách nào tu luyện.”

“Thật sự không có phương pháp nào sao?”

Nguyên Minh Tử vừa không cam tâm lại vừa sợ hãi, gã không muốn bị vĩnh viễn cầm cố trong sơn động tối như mực, cả đời chỉ đào đất kiếm quặng rồi còn bị người sai phái.

Tiêu Thần và Trần Tịch cũng đều nghĩ như vậy, bọn họ không muốn cả đời làm nô lệ, vĩnh viễn sống trong cảnh không có ngày ngóc đầu lên. Tự do, từ trước tới nay bọn họ chưa từng có khát vọng tự do giống như bây giờ.

Bạch Mộc Trần không trả lời, hần im lặng xoay người từ từ rời đi.

Thấy đối phương đã đi rồi mà không nói thêm câu gì, vẻ mặt cả nhóm Tiêu Thần đều mờ mịt và sửng sốt. Sau một lát, ba người lập tức đuổi theo.

Trả lời ư? Trả lời như thế nào đây?

Sở dĩ Bạch Mộc Trần không đáp là vì hần không dám trả lời, hoặc có thể nói hần cũng đang tìm đáp án. Hần nhận ra ba người trước mắt này cũng không phải là kẻ chịu an phận, hần không muốn làm cho đối phương cảm thấy tuyệt vọng. Tuy thế thời gian còn dài, phải xem bọn họ đối mặt với hiện thực như thế nào đã.

.....

Tiên Nô Quảng Trường, không khí chìm trong sự nặng nề, tăm tối.

Bạch Mộc Trần đi vào đây, nhất thời cảm giác có một ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người mình.

Phía sau là nhóm ba người bọn Tiêu Thần, họ cũng đã nhận ra có điều không thích hợp, đang chuẩn bị trốn đi thì đám người bỗng tản ra chừa ra một lối nhỏ.

Tiếp đó, một gã Tiên Sĩ trẻ tuổi từ trong đám Tiên nô bước ra với dáng vẻ hăm hăm như kiểu "ta muốn gây sự".

“Là hần à!”

Bạch Mộc Trần nhướng mày, trong lòng thầm kêu xui xẻo. Người tới chính là đệ tử Ngự Khí Tông Hoa Dương, người này chuyên môn phụ trách giám sát ghi lại số Tiên Thạch. Gã có thực quyền chẳng kém gì chấp sự Ngô Niệm Tri.

Chẳng qua, ấn tượng của Bạch Mộc Trần đối với Hoa Dương chỉ là mỗi một chữ “tôi”.

Người này thường xuyên đặt ra các quy củ tùy hứng, lại hay ngược đãi quặng nô ở tiên tràng, thậm chí còn sát hại tàn nhẫn, thủ đoạn phi thường thô bạo, ai thấy gã cũng đều sợ hãi. Hơn nữa người này còn âm thầm thu Tiên Thạch làm của riêng, bồi dưỡng đám tiên nô đầu trộm đuôi cướp... Rõ ràng, Hạ Khuê là người của gã. Hiện tại chó săn bị đánh, đương nhiên chủ nhân sẽ xuất đầu vấn tội.

“Ra mắt giám sát đại nhân...”

Bạch Mộc Trần đang chuẩn bị ứng phó hai câu thì thành linh có một người nhảy ra chỉ nhóm ba người bọn Tiêu Thần mà mách: “Đại nhân, chính là ba thằng kia, chúng dám cấu kết ngoại nô đả thương Hạ Khuê và cướp đoạt Tiên Thạch của chúng tiểu nhân.”

Người nhảy ra nói tên là Đào Ngạn, Bạch Mộc Trần nhận ra được hình dáng đối phương. Người này vừa rồi vẫn đứng ở bên cạnh Hạ Khuê, y thường lảng lạng hành sự nhưng không ngờ chính là hạng người âm hiểm giả dối.

“Đại nhân, đừng nghe bọn họ nói bậy.....”

Tiêu Thần vừa muốn mở miệng phản bác, không ngờ một đạo khí lăng đập vào mặt làm y ngã nhào xuống đất.

“Phụt!”

Một ngụm tiên huyết phun ra, Tiêu Thần gắng gượng bò dậy nhưng không ai dám tiến đến nâng y dậy.

Hoa Dương khinh miệt liếc đối phương một cái rồi nói lạnh lùng:“Chỉ là một tiện nô mà dám hô to gọi nhỏ ở trước mặt ta, còn có quy củ gì không? Vừa rồi là một chút giáo huấn nho nhỏ.....”

Dừng một chút, ánh mắt Hoa Dương đảo qua chung quanh nói:“Các người phải nhớ kỹ, bản giám sát không hỏi các người thì không ai được phép chen lời, nếu không..... Hừ hừ!”

Trong lòng chúng nô u ám, không dám ngẩng đầu!

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nhẫn Cùng Nhục

Sinh mệnh có thể có tôn nghiêm? Tôn nghiêm có thể có điều kiện? Điều kiện có thể có điểm mấu chốt?

Không có tôn nghiêm! Không có điều kiện! Không có điểm mấu chốt!

Quá nhiều cực khổ khiến phần lớn quặng nô đã chết lặng. Bọn họ không biết mục đích tồn tại của mình mà chỉ đơn thuần sợ hãi tử vong, có lẽ bọn họ đã dần tiếp nhận vận mệnh bị nô dịch của mình.

____oOo____

Nhục nhã! Phẫn nộ! Không cam lòng!

Giờ này khắc này, một cảm giác khuất nhục chưa từng xuất hiện bùng lên trong lòng Tiêu Thần.

Cho dù đã trở thành Tiên nô một thời gian rồi nhưng Tiêu Thần cũng không cho rằng thân phận này sẽ mang đến cho mình nhiều khuất nhục, cùng lắm thì không có tự do, làm việc cực nhọc, vất vả hơn so với Tiên sĩ chính thống một chút thôi. Nhưng một chưởng lạnh lùng vừa rồi đã đánh hấn tỉnh lại.

Thì ra, cái gọi là tôn nghiêm của bản thân ở trong mắt người khác cũng chỉ là thứ đồ chơi tức cười mà thôi!

Thì ra, người khác có thể tùy ý chà đạp không chút kiêng nể tôn nghiêm của Tiên nô!

Càng nghĩ càng phần nộ, Tiêu Thần đang muốn gào lên thì một người bỗng đứng chắn trước mặt hắn, che khuất tầm mắt hắn, đồng thời cũng che khuất ánh mắt cừu hận của hắn.

“Không nhẫn nhịn được thì sẽ chết. Nhắm mắt lại thì còn hi vọng để sống...”

Một giọng nói bình tĩnh vang lên bên tai khiến Tiêu Thần chấn động tâm thần. Dù thế nào đi nữa hắn cũng không ngờ rằng trong tình huống này còn có người chịu đứng ra giúp mình. Hắn nhớ rõ giọng nói này, người đang chắn trước mặt chính là Bạch Mộc Trần.

“Bạch đại ca...”

Trong đầu Tiêu Thần không ngừng vang vọng những điều gã vừa nói khiến tâm tư hắn đấu tranh kịch liệt: “Không nhẫn nhịn được thì sẽ chết... Không nhẫn nhịn được thì sẽ chết...”

“Cám ơn!”

Tỉnh táo lại, thân thể Tiêu Thần run rẩy đầy bất cam, đầu cúi gằm xuống. Hắn thừa nhận chỉ cần vừa rồi mình biểu lộ ra nửa phần bất mãn thì điều chờ đợi mình tuyệt đối là hồn phi phách tán. Bạch Mộc Trần làm như thế đích thật là cứu mình một mạng.

“Xin đại nhân bớt giận.”

Bạch Mộc Trần khom người thi lễ. Lại một luồng khí áp đến đánh gã ngã sấp xuống đất.

“Bạch đại ca, huynh...”

Tiêu Thần thấy Bạch Mộc Trần chịu khổ, trong lòng bất giác tràn ngập chua xót. Hẳn hiểu đối phương vốn có thể không đếm xỉa đến mình, mà lần này thuần túy là vì cứu hãn mới bị người đánh.

Bình thủy tương phùng mà thôi, cần gì phải như thế?

Tiêu Thần nhìn vẻ mặt chết lặng của đám người xung quanh rồi lại nhìn Bạch Mộc Trần đang nằm trên đất mà trong lòng bị đè nén đến không nói nên lời. Hãn muốn tiến lên đỡ Bạch Mộc Trần nhưng chính mình cũng bị thương không nhẹ nên chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Lòng người sao lại lạnh lùng thế này? Rốt cuộc là người khác nô dịch mình hay là tự mình nô dịch linh hồn của chính bản thân?

“Tự mình tìm đánh!”

Hoa Dương lạnh lùng nhìn qua Bạch Mộc Trần, khóe miệng mang theo vẻ đùa cợt: “Bản Giám sát không có bảo người mở miệng, tiện nô nhà người có tư cách gì nói chuyện ở đây? Vừa rồi bản Giám sát đã cảnh cáo, thân là tiện nô nhưng biết rõ còn cố tình vi phạm, cho rằng lời bản Giám sát là gió thoảng qua tai ư?”

“Khụ khụ!”

Sau khi ho khan vài tiếng kịch liệt, Bạch Mộc Trần gắng gượng đứng dậy, vẫn duy trì tư thế khom người, đầu cúi rất thấp. Trên mặt hãn không hề biểu hiện ra một chút cái gọi là phần nô mà trái lại hết sức khiêm tốn.

Đúng vậy, Bạch Mộc Trần rất bình tĩnh, loại bình tĩnh này không phải chết lặng, không phải sợ hãi, mà là tâm tình坦然 nhiên đối mặt với thực tế.

Vũ nhục, lăng nhục, khi nhục.....

Chuyện như vậy, ở Tiên Nô quảng trường lúc nào cũng có thể xảy ra, nhưng có ai rảnh rỗi đến ngăn cản những chuyện này?

Công bình? Đạo lý?

Ở một nơi lạnh lùng thế này, không có công bình để nói, không có đạo lý đáng nói, thậm chí không có tư cách để phản nộ.

Bạch Mộc Trần cúi đầu, đôi mắt từ từ nhắm lại. Hành động rất nhỏ này vừa vạ được Tiêu Thần nhìn thấy khiến trong lòng hắn rung động..

“Nhắm mắt lại thì còn hi vọng sống!”

Lúc này Tiêu Thần rốt cục cũng hiểu được hàm nghĩa của những lời này, đó là sự cố chấp với sinh mạng, đó là tín niệm để sống sót... Bạch Mộc Trần nhắm mắt lại không phải trầm mặc, mà là vì che giấu đi sự phản kháng vốn được giấu ở nơi sâu thẳm nhất trong nội tâm mình.

.....

Thấy Bạch Mộc Trần có vẻ thức thời, Hoa Dương cũng lười động thủ tiếp, phát phát tay nói: “Người đâu, lôi ba tên tiện nô này xuống, ban cho mỗi kẻ ba mươi roi Khổ đẳng, dạy cho bọn chúng biết cái gì là quy củ.”

“Vâng, thưa sư huynh!”

Ba gã đệ tử mặc quần áo gấm xông lên, hai người khống chế Trần Tịch và Nguyên Minh Tử, gã còn lại xách Tiêu Thần.

Chỉ chốc lát sau, tiếng kêu thảm thiết của ba người vang vọng cả khu mỏ.

Đang lúc mọi người cho rằng chuyện đã kết thúc thì Đào Ngạn lại nhảy ra, nhắm vào Bạch Mộc Trần nói: “Đại nhân, còn cả tiểu tử này nữa, hắn vi phạm quy củ của quảng trường, tự tiện vượt ranh giới cướp đoạt Tiên thạch của chúng ta, nhất định không thể buông tha hắn.”

Vô sỉ! Nói năng bậy bạ!

Đối với hành vi của Đào Ngạn, mọi người đều rất khinh bỉ nhưng lại không dám chen miệng vào.

Đối mặt tình huống như vậy, Bạch Mộc Trần không có mở miệng phản bác, đầu vẫn cúi rất thấp. Hắn không thể phản nộ, tuyệt đối không thể phản nộ!

“Đúng là đồ dê tiện!”

Hoa Dương mắng một câu đầy khinh miệt, giơ tay lên định giáo huấn Bạch Mộc Trần. Nhưng đáng tiếc đối phương không hề có ý định kháng cự, hắn cũng không tiện vô cớ khiển trách, vì thế lại buông tay xuống, dù sao thì đối phương cũng là Tiên nô của Thiên Huyền Tông.

Suy nghĩ một lát, Hoa Dương nhượng mảy, nói: “Tiểu tử, bản Giám sát làm việc chú trọng công bằng, nếu ta tùy tiện phạt người thì chắc chắn người sẽ không phục. Nếu đã như vậy, bản Giám sát sẽ cho người cơ hội giải thích, người có gì muốn nói?”

Hít một hơi thật sâu, Bạch Mộc Trần cố gắng khiến mình bình tĩnh lại, nói: “Hồi bẩm đại nhân, bọn người Hạ Khuê vượt ranh giới bắt người, tiểu nhân xuất thủ xua đuổi, không dả thương người, càng không cướp đoạt Tiên Thạch của bọn họ...”

Lời còn chưa dứt, một vệt hàn quang bắn thẳng vào ngực Bạch Mộc Trần.

“Ầm!”

Một tiếng nổ vang, Bạch Mộc Trần lại bị đánh ngã, hộc ra mấy ngụm máu tươi, bị thương nặng hơn trước đó rất nhiều.

Thấy cảnh này, mọi người đều hít sâu một hơi. Đây đâu phải là trả lại công bằng? Quả thật là muốn lấy mạng người ta!

Cuối cùng mọi người cũng hiểu, Hoa Dương tuyệt đối là cố ý đến gây chuyện, cho dù Bạch Mộc Trần có thừa nhận việc cướp bóc hay không cũng sẽ bị đánh.

“Một tên tiện nô còn dám nói láo?”

Hoa Dương định tiếp tục ra tay nhưng lại bị một giọng nói ngăn lại. Người của Thiên Huyền Tông rốt cục cũng lộ diện.

“Hoa sư huynh, người có phải hơi quá đáng hay không?”

Khi nói chuyện, vài cô gái y phục sắc sỡ tiến đến. Người dẫn đầu dung mạo xinh đẹp, mày lá liễu, đôi mắt quyến rũ không sao tả xiết, nàng là Nguyệt Diễm Diễm, Giám sát của Thiên Huyền tông, địa vị gần với chấp sự Liên Vân.

“Thì ra là Nguyệt sư muội.....”

Hoa Dương nhếch miệng cười, ánh mắt đầy tính xâm lược quét qua trên người nàng không chút kiêng dè.

Nguyệt Diễm Diễm trừng mắt nhìn đối phương đầy quyến rũ, có phần bất mãn nói: “Hoa sư huynh, người này là quặng nô của Thiên Huyền Tông chúng ta, cho dù cần xử lý cũng là chuyện của Thiên Huyền Tông, làm sao phiền đến sư huynh động thủ?”

Dừng một lát, Nguyệt Diễm Diễm lại quay sang bên kia nói: “Phong sư huynh, người đã ở đây sao không nói chút lời công đạo!”

Vị Phong sư huynh mà Nguyệt Diễm Diễm nói chính là Phong Hành Chí, Giám sát của Thiên Kiếm tông.

Chỉ thấy một gã trung niên dáng người gầy yếu chậm rãi bước ra, khách khí chấp tay, nói: “Sư huynh sớm có phân phó không thể nhúng tay vào phân tranh giữa hai tông các người, nếu không sẽ bị xử lý theo tông quy, xin hai vị thứ lỗi.”

Lời này không phải chỉ cho có lệ, để duy trì sự cân bằng giữa ba đại tiên tông, cao tăng của các tông đều ra lệnh như vậy.

Hoa Dương cười lạnh chỉ vào Bạch Mộc Trần nói: “Sư muội, kẻ này vượt ranh giới cướp đoạt quặng, còn đả thương quặng nô của Ngự Khí Tông chúng ta, thật sự là phá hỏng quy củ tại quán trường, nếu không xử lý, đến lúc đó bên trên trách tội xuống dưới thì chúng ta đều chịu khổ sở.”

“Người.....”

Không đợi Nguyệt Diễm Diễm mở miệng, Hoa Dương nói tiếp: “Hạ giới có câu: “không thấy quan tài không đổ lệ”, bản Giám sát sẽ cho kẻ này tâm phục khẩu phục!”

Dứt lời, Hoa Dương vung tay phải lên, mạnh mẽ hút túi quặng cùng túi tiền trữ của Bạch Mộc Trần vào tay mình.

“Phốc!”

Hai cái túi to đồng thời bị xé nát, một đồng đồ vật hiện ra tại không trung.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tôn Nghiêm

“Rào rào!”

"Sao h lẫn lại có nhiều đồ như vậy nhỉ!?"

“Ai biết được, không chừng thật sự là do h lẫn cướp đoạt mà có!”

“Nếu đúng như những gì giám sát đại nhân đã nói thì tiểu tử này chịu tội là đúng.”

“Đúng vậy, đáng đời!”

.....

Chung quanh ồ lên, không ai ngờ được một tên quặng nô bé nhỏ mà trên người có nhiều đồ đến như vậy. Thậm chí đã có người bắt đầu tin rằng Bạch Mộc Trần thường xuyên có hành động trộm cắp cướp giết, nếu không với thân phận của một kẻ quặng nô thì làm sao có thể có nhiều của cải như vậy.

Hơn mười khối tiên thạch, một khối thân phận ngọc bài, một quyển trục cổ xưa, lại còn một thành phi kiếm trung phẩm... Mà bắt mắt nhất là hơn mười tấm tiên phù cấp một và một tấm tiên phù cấp ba.

“Sao h lẫn, người còn gì để nói không?”

Hoa Dương âm thầm đặc ý trong lòng, chỉ cần h lẫn nhận tội thì sống hay chết của h lẫn sẽ do gã định đoạt: “Chỉ là một thằng Tiên Nô lấy quặng, làm

sao có nhiều tiên phù như vậy hả? Hừ! Chắc chắn là do người ăn cắp phải không? Còn không mau thừa nhận?”

“Khụ! Khụ khụ khụ!”

Bạch Mộc Trần đang định giải thích thì từ ngực truyền đến một cơn đau nhức, hắc ho khan mãnh liệt không dừng được.

Hàng mi thanh tú của Nguyệt Diễm Diễm nhướng lên không biết nên nói cái gì mới phải. Tiên phù cấp ba là do sư tỷ Liên Vân ban cho đối phương, chuyện này rất nhiều người đều biết, nhưng những tấm tiên phù cấp một thì từ đâu mà hắc có.

Chẳng lẽ thật sự hắc ta đi ăn cắp? Nguyệt Diễm Diễm không tin chỉ bằng mấy điểm cống hiến ít ỏi đến đáng thương của một tên quặng nô mà có thể mua được tiên phù. Phải biết rằng, dù là tiên phù cấp một cũng phải mất đến trăm điểm cống hiến huống chi ở đây có nhiều tiên phù cấp một như thế.

“Sư muội thấy sao? Ta không nói sai chứ!”

Hoa Dương lờm lờm Bạch Mộc Trần đang ngã trên mặt đất. Gã cầm hơn mười khối tiên thạch bỏ vào trong túi rồi sau đó mới nói: “Đồng tiên thạch này chắc chắn là do hắc cướp bóc quặng nô tông ta, ta phải thu hồi. Còn những đồ vật khác của hắc thì giao cho sư muội các người tự mình xử lý nhé.”

Nghe cách phân chia đó, vẻ mặt Nguyệt Diễm Diễm hờ hững, nàng nói: “Thế thì tiểu muội còn phải đa tạ sự khoan dung độ lượng của sư huynh nữa chứ?”

“Không sao, không sao. Là bốn phận phải làm thôi, sư muội quá khách khí.”

Hoa Dương cười hắc hắc thối lui về một bên nhường vị trí đó cho đối phương.

Thần sắc của Nguyệt Diễm Diễm không đổi nhưng trong lòng cười lạnh: “Tên Hoa Dương này trông thì hào phóng nhưng trên thực tế còn không phải muốn mượn tay của bốn cô nương đưa tên quặng nô kia vào chỗ chết à, thực nghĩ Nguyệt Diễm Diễm ta là đồ ngu ngốc sao? Tuy nhiên việc này đúng là có chút phiền phức, không cần biết tên quặng nô này có đánh người cướp của hay ăn cắp tiên phù hay không, chỉ riêng việc không hoàn thành nhiệm vụ nộp tiên thạch lên trên, hơn nữa còn không nộp được một tiên thạch nào thì hai trăm roi Khổ Đẳng chắc chắn không thoát được..... Đánh xong hai trăm roi Khổ Đẳng thì cho dù là ai cũng có kết cục hồn phi phách tán, hừ hừ, tên Hoa Dương này quả nhiên là hạng người tâm ngoan thủ lạt. Sau này cần phải tăng cường đề phòng hẳn.”

Trước mặt nhiều người như vậy, Nguyệt Diễm Diễm không muốn làm cái việc bảo vệ người nhà. Nàng đang định tiến lên hỏi sự tình cho rõ ràng thì không ngờ Bạch Mộc Trần tự mình tiến lên.

“Khụ khụ.....”

Sau một trận ho kịch liệt, Bạch Mộc Trần phỉ bụy bắn trên người. Hắn đứng thẳng người nhìn về phía Hoa Dương: “Thỉnh đại nhân đưa trả tiên thạch cho ta.”

“Cái gì?!”

Hoa Dương ngẩn người, những người khác cũng không kịp có phản ứng.

“Ta chưa từng vượt ranh giới, không cướp đoạt tiên thạch, thỉnh đại nhân trả lại tiên thạch cho ta.”

Bạch Mộc Trần lại lập lại câu cũ. Thanh âm không lớn nhưng ngữ khí quật cường văng vẳng trong tai mỗi người.

“Hắn..... Hắn điên rồi sao? Dám bảo giám sát đại nhân trả lại tiên thạch cho hắn.”

“Tiểu tử này chắc chắn là điên rồi! Điên rồi!”

.....

Xung quanh truyền đến những âm thanh xôn xao kinh ngạc, khuôn mặt của Nguyệt Diễm Diễm toát lên vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên nàng không dự đoán được là Bạch Mộc Trần sẽ đòi Hoa Dương trả tiên thạch, chẳng lẽ gã thực sự vô tội? Hay là một kẻ thiếu hiểu biết?

“Ha ha ha ha!”

Sau khi ngậy người trong chốc lát, Hoa Dương cười như điên cuồng:“Người..... Thằng tiện nô này chắc chắn bị điên rồi..... Ha ha ha ha..... Lại còn đòi ta trả người tiên thạch..... Ta cười chết mất, ha ha ha.....”

Bạch Mộc Trần không nhìn Hoa Dương, thậm chí hắn còn không để ý bất cứ ai ở quanh đó. Hắn đưa ánh mắt xa xăm nhìn về phía chân trời, trong đầu hiện lên vài hình ảnh mơ hồ.

Lúc này, bỗng nhiên Bạch Mộc Trần nhớ tới một câu của sư tôn đã từng nói với hắn..... Nam nhi phải đường đường chính chính, cho dù bất đắc dĩ phải khúm núm, bất đắc dĩ chịu khi nhục nhưng lúc nào cũng phải kiên trì giữ lấy tín niệm của bản thân, đó chính là ranh giới cuối cùng của sự tôn nghiêm. (DG:bạn Mai dịch hay vậy còn biên gì nữa)

Ranh giới của tôn nghiêm! Hy vọng và tín niệm!

Nhiều quặng nô ở đây còn có mấy người kiên trì với tín niệm của mình? Còn mấy ai bảo vệ sự tôn nghiêm của bản thân?

Bạch Mộc Trần không muốn chết, không phải vì hấn sợ chết mà bởi vì hấn phải sống. Chỉ có sống, hấn mới có thể hoàn thành di chí cuối cùng của sư tôn; Chỉ có sống, hấn mới có thể trọng chấn Huyền Ất Tiên Môn; Chỉ có sống, hấn mới có tư cách theo đuổi sự hy vọng. Cho nên, dù chỉ còn chút sinh cơ, hấn vẫn có thể chịu được, có thể lặng lẽ mà sống.

Chỉ tiếc là dường như Hoa Dương không có ý buông tay. Trong mắt của gã thì Bạch Mộc Trần chỉ là tên tiện nô, là con kiến. Một tên dê tiện như vậy lại dám đối nghịch với mình, dám đả thương tay sai của mình, nếu không làm động tác giết gà dọa khỉ thì sau này bản thân mình làm sao có thể ngồi vững ở cái quán trường đầy rẫy Tiên Nô này?

Có lẽ, Hoa Dương cho rằng việc mình làm là đương nhiên đúng, nhưng chắc hẳn gã không biết mình đang làm tan vỡ hy vọng duy nhất trong lòng người khác.

“Tiện nô, người.....”

Nụ cười trên môi của Hoa Dương biến mất. Gã đang chuẩn bị hạ đòn sát thủ tàn nhẫn thì bỗng nhiên cảm thấy một luồng ý niệm chết chóc nồng đậm từ trên người Bạch Mộc Trần toả ra.

“Hấn..... Hấn muốn làm gì!?”

Đám quặng nô xung quanh sợ hãi đều lật đật thối lui vài bước.

“Người này quả thật quá quyết đoán, hấn muốn cùng đối phương đồng quy vu tận a!”

Nguyệt Diễm Diễm kinh ngạc nhìn về phía Bạch Mộc Trần, nàng thấy hai mắt đỏ tươi của hấn lộ ra quyết tâm liều chết, cái loại giác ngộ hấn phải chết này, mặc dù thân là Chân Tiên bậc năm như nàng vẫn có cảm giác rung động từ trong tim.

Khó có thể tưởng tượng được bình thường gã nho nhã yếu ớt, luôn nhẩn nhin lại có cá tính cương liệt như thế, liều lĩnh như thế.

Chỉ tiếc, Tiên Nô vẫn là Tiên Nô, lực lượng quá chênh lệch nên Tiên Nô nhất định phải chịu vận mệnh thê thảm.

.....

Nhân vô tất tử ý, hà dĩ tuyệt lộ hành? [DG: Là người thì không ai muốn chết, có sao cứ dồn người ta đến con đường cùng]

Bạch Mộc Trần từng vì báo thù mà âm thầm ẩn nhẫn hơn mười năm, cuối cùng dẫn động Cửu Cửu Thiên Kiếp đồng quy vu tận với cửu nhân, hẳn đã từng chết một lần rồi nên có gì phải e ngại? Sao phải lùi bước?

“Ta tuy là nô, nhưng cũng là Tán Tiên!”

Bạch Mộc Trần đột nhiên bùng nổ, linh hồn chi hỏa thiêu đốt hừng hực.
(DG: để linh hồn chi hỏa cho nó... cao nhân)

Không chờ Hoa Dương phản ứng, tất cả mười ba tấm tiên phù cấp một đang rơi lả tả trên mặt đất đồng loạt bay lên, chúng hóa thành mười ba luồng phong mang màu vàng đậm thẳng vào đối phương.

Cùng lúc đó, Bạch Mộc Trần hóa thành một đạo lưu quang phối hợp với hoàng mang vọt tới.

“Phồn Tinh Quyết • Phá ”

“Tiện nô người dám!”

“Rầm rầm rầm rầm oanh.....”

Liên tiếp những tiếng nổ mạnh làm bụi mù bay bốc lên đầy trời và bao phủ toàn bộ thân ảnh của Hoa Dương và Bạch Mộc Trần vào bên trong.

Ta tuy là nô, nhưng cũng là Tán Tiên!

Chín chữ thôi nhưng phô bày toàn bộ chua xót, cực khổ của Tán Tiên, và còn có.... tôn nghiêm.

Bạch Mộc Trần dùng hành động chứng minh tôn nghiêm của mình.

TIÊN ẤN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thiêu Đốt Linh Hồn

Sơn cốc yên lặng hoàn toàn, chỉ có cát đá bay loạn đầy trời.

Đối với việc bị tập kích bất thành linh, Hoa Dương căn bản không phản ứng gì, gã tự cao tự đại, từ xưa tới giờ vẫn tin rằng không có tên quặng nô nào dám phản kháng mình. Những gã Tiên Sĩ khác cũng đều tự tin như vậy, cho nên chỉ biết đứng yên nhìn sự tình phát sinh, dù muốn xuất thủ ngăn cản cũng đã không kịp rồi.

Mọi người đang hiện diện ở đây đều nhìn chăm chú, trong lòng họ nảy ra đủ loại cảm xúc phức tạp, có hoảng sợ, có lạnh lùng, lại có rung động, còn có sự tôn trọng!

Cho tới nay, thực lực cách nhau quá xa cùng thân phận chênh lệch quá lớn vô hình chung như một sợi dây buộc chặt Tán Tiên làm bọn họ đều nghĩ rằng mình không có tư cách phản kháng, nhưng chuyện trước mắt này làm cho quặng nô hiện diện nơi đây trợn mắt há hốc mồm khó có thể tin.

Tiên Nô quáng trường thành lập đã được mấy vạn năm, lúc hưng lúc suy luân phiên nhau nhưng Tán Tiên bị nô dịch nhiều không đếm xuể. Đây vẫn là lần đầu tiên xảy ra sự việc quặng nô cả gan ra tay đánh Tiên Sĩ.

“Ta là Tiên Nô cũng là Tán Tiên!”

Trong miệng Tiểu Trần không ngừng lặp lại tám chữ này, trong lòng chỉ toàn là chua xót.

Trần Tịch và Nguyên Minh Tử đều bị quật cho sức cùng lực kiệt, khi Bạch Mộc Trần tự thiêu hồn hỏa, liều mình xuất ra một kích điên cuồng làm cho bọn họ quên đi nỗi đau bởi roi Khổ Đăng.

Hồn phi phách tán còn khủng khiếp hơn sinh tử luân hồi, tự thiêu hồn hỏa còn thống khổ hơn so với hồn phi phách tán. Cùng thứ này so sánh thì bị đánh bằng roi Khổ Đăng có xá gì cơ chứ?

“Sao..... Sao lại như vậy!?”

Nguyệt Diễm Diễm bừng tỉnh, nàng vội vàng lấy "Tự Tiên Lệnh" ra đánh một chiêu, nhưng mặc cho nàng lay động "Tự Tiên Lệnh" như thế nào vẫn không có chút phản ứng.

Tình huống này xảy ra chỉ có một nguyên nhân, đó là thần hồn người này đã bị tổn hại nghiêm trọng đến mức chỉ có thể chết mà thôi, chỉ có như thế thì "Tự Tiên Lệnh" mới không thể khống chế.

Ngẫm lại thì cũng không phải là chuyện kỳ lạ, hồn hỏa nếu đã đốt lên thì sẽ không thể dập tắt được giữa chừng, bất kỳ ai cũng không thể ngăn cản số mạng Bạch Mộc Trần bị hồn phi phách tán!

“Người này thật bất phàm, chết như thế thật đáng tiếc!”

Sâu trong mắt Nguyệt Diễm Diễm thoáng hiện vẻ thất vọng. Nàng có cảm giác là một người quyết đoán như vậy không giống Tán Tiên chút nào, nếu hẳn có thể phát triển hẳn thì tương lai có thành tựu vô hạn lượng... Đáng tiếc cuộc sống không có từ "nếu".

...

Không giống như Nguyệt Diễm Diễm, đại đa số quặng nô quan tâm nhất là kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Bạch Mộc Trần lấy sinh mệnh để đánh đổi lấy một chiêu, đổi lấy tôn nghiêm nhất thời rồi trả giá như vậy có đáng không? Nếu không thể phá bỏ ma chú cho Tiên Nô thì có làm gì cũng chẳng có ý nghĩa.

Mọi người nhìn chăm chăm vào giữa sân, thời gian chỉ vài nhịp thở ngắn ngủn mà dài tựa như vài chục năm.

Một lúc sau bụi mù tan đi, mọi người nhìn thấy một hố sâu mơ hồ, trong hố sau là một thân ảnh đang đứng im.

Cho dù người đó quần áo tả tơi, tóc tai tán loạn, bộ dạng chật vật như chịu không nổi nhưng chỉ cần liếc qua khuôn mặt dữ tợn kia thì ai cũng nhận ra đó là Hoa Dương - giám sát của Ngự Khí Tông.

“Ôi! Vẫn thất bại.”

Không ít quặng nô tiếc nuối trong lòng, trong đầu chỉ còn toàn ý nghĩ tuyệt vọng.

“A! Tiện nô, người dám.....”

Một tiếng thét thảm vang lên rồi đột nhiên ngừng lại, mọi người thấy toàn thân Hoa Dương run rẩy rồi ngã ngửa mặt lên trời, trong mắt gã toàn là sự ngập phần nô và không cam lòng. Kể cả lúc bị ngất rồi mà gã vẫn chưa tin có một tiện nô lại có lá gan tập kích mình.

“Kìa..... Đây là.....”

Trong ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ của mọi người có một thân ảnh khác từ từ đứng lên.

“Cái gì!?”

“Sao... Sao lại có chuyện như vậy!? Hẳn, hẳn vẫn còn chưa chết!?”

Tất cả mọi người xông xáo kinh ngạc, ai cũng không ngờ có người lấy thân thể Tán Tiên va chạm với thân thể Chân Tiên mà người thắng cuối cùng lại là quặng nô.

.....

Bạch Mộc Trần đứng thẳng, toàn thân từ dưới lên trên lỗ chỗ những lỗ máu, cánh tay bên trái đã bị mất..... Thân thể bị tàn phá làm cho mọi người thấy sợ hãi. Nhất là tử khí tràn ngập trong cơ thể hắn, hai mắt xám xịt không còn sự sống. Hiện giờ hắn giống như một người chết.

Khác với mọi người cảm thấy có điều gì kỳ diệu, trong lòng Nguyệt Diễm Diễm lại càng thêm nghi ngờ. Vừa rồi nàng thăm dò "Tụ Tiên Lệnh" đã xác nhận hồn phách của Bạch Mộc Trần đã tiêu tán, nguyên thần ẩn ký cũng theo đó mà biến mất. Nếu đã là người chết, vậy sao hắn vẫn còn sống? Nàng không tin, Thiên Quang Phù bạc ba mà sư tỷ của mình tiện tay ban thưởng có thể bảo vệ đối phương không chết.

“Sư huynh!”

Đệ tử Ngự Khí Tông bừng tỉnh, chúng vội vàng xông lên phía trước để mang Hoa Dương về vì sợ Bạch Mộc Trần đánh xuống thêm một chương.

Về phần đối phó Bạch Mộc Trần ư?

Những đệ tử này luôn luôn sống trong an nhàn sung sướng, lấy việc bắt nạt kẻ yếu làm niềm vui và chưa bao giờ gặp người hung ác thô bạo như thế? Bọn họ bị vẻ điên cuồng của Bạch Mộc Trần dọa cho sợ hãi, thật sự sợ hãi!

.....

Bạch Mộc Trần lẳng lặng nhặt ngọc bài thân phận và quyển trục lên, sau đó tập tễnh từng bước từng bước lê cái thân hình bị hủy hoại của mình đi ra

khỏi quang trường. Từng bước từng bước của hắc trôn rất gian nan nhưng vô cùng kiên định!

Nhìn thấy Bạch Mộc Trần rời đi, không ai tới ngăn cản.

Cái thân ảnh quật cường cổ chấp kia cứ lớn vồn trong đầu của mỗi người mãi chưa thể xoá đi được.

Xung quanh yên tĩnh, miệng Nguyệt Diễm Diễm há hốc vài cái cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài: “Thôi, cho hắc đi thôi! Trước khi chết coi như hắc lấy lại được tự do cho mình.”

Nhưng mà, trả giá lớn như thế có đáng không?

.....

Bạch Mộc Trần vừa rời đi không lâu thì có ba đạo thân ảnh từ trên trời hạ xuống.

Mọi người thấy thế, vội vàng quỳ lạy: “Tham kiến chấp sự!”

“Chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy?”

Ngô Niệm Tri liếc mắt đảo qua nơi vừa xảy ra chiến đấu và Hoa Dương đang trong trạng thái hôn mê, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

“Bẩm chấp sự, vừa rồi phát sinh xung đột giữa một gã quặng nô và Hoa sư huynh...”

Lập tức, một gã đệ tử Ngự Khí Tông bước ra khỏi hàng kể lại hết từ đầu chí cuối không dám giấu diếm chút gì. Dù sao có nhiều người chứng kiến như thế thì muốn nói dối cũng không thể nói được.

Quặng nô chịu nhục, đấu tranh tuyệt vọng, tự đốt hồn hỏa, trọng thương Chân Tiên.

Ba đại chấp sự có cảm giác như mình đang nghe một cuốn thiên thư, ý nghĩ khó có thể hồi phục.

Hoa Dương tốt xấu gì cũng là một vị Chân Tiên bậc năm, thế mà bị một tên quặng nô đánh cho trọng thương, nếu không phải có nhiều người làm chứng thì ai mà tin đây là sự thật?

.....

“Hừ!”

Liên Vân lạnh lùng nhìn Hoa Dương còn đang hôn mê rồi sau đó quay sang nói với Ngô Niệm Tri: “Ngô sư Huynh, người Ngự Khí Tông các người quả nhiên rất giỏi. Vu hãm quặng nô để rồi kết quả là bị đánh thành trọng thương, chuyện này thật sự là khiến cho tiểu muội mở mang kiến thức.”

Trác Vô Cấu tuy rằng không nói gì, nhưng y cũng rất khinh thường Hoa Dương. Không phải tâm địa của y thiện lương gì hay bênh vực kẻ yếu mà là cảm thấy đường đường là Chân Tiên lại dùng cái loại thủ đoạn rách nát vớ vẩn này đi đối phó một gã quặng nô, thật sự là làm mất hết mặt mũi Chân Tiên.

“Hừ! Đồ ngu xuẩn vô dụng!”

Da mặt Ngô Niệm Tri nóng lên, trong lòng rất lấy làm xấu hổ. Gã muốn chửi ầm lên nhưng lại sợ làm mất mặt mũi tông phái.

Đúng lúc này, trên không trung ở quảng trường đột nhiên bị vẩn vọ, thì ra có ba đạo lưu quang phá không bay đến.

“Bùm!”

Ba đạo lưu quang rơi vào tay của ba đại chấp sự, hoá ra tất cả đều là truyền thư ngọc giản từ tiên tông.

“Dùng ngọc giản truyền thư, chẳng lẽ tông môn đã xảy ra đại sự gì chẳng?”

Ba người liếc nhìn lẫn nhau, trên mặt đầy nghi ngờ rồi bọn họ nhanh chóng đem thần niệm nhập vào ngọc giản. Bọn họ vừa đọc qua liền biến sắc!

“Chấp sự, chuyện gì đã xảy ra?”

Nguyệt Diễm Diễm thấy vẻ mặt của ba người đều nghiêm túc nên tiến lên dò hỏi.

Liên Vân thu hồi ngọc giản xong rồi trầm giọng nói: “Có một đại nhân vật buông xuống phía đông Lâm Phượng của chúng ta, ba đại tiên tông chúng ta đều phải ra mặt tiếp đãi, tông chủ bảo ta tức khắc quay về tông hỗ trợ.”

“Cái gì!? Đại nhân vật à?”

Nguyệt Diễm Diễm ngẩn ra, sau đó lập tức hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Chấp sự, cuối cùng là vị đại nhân vật nào buông xuống? Lại còn làm cho cả ba đại tiên tông chúng ta đồng thời phải tiếp đãi. Huống chi, sư tỷ chẳng qua chỉ là phụ trách Thiên Uyên sơn mạch, dù tính toán thế nào đi nữa thì cũng không nên cử chấp sự đứng ra đại diện chứ?”

“Là người tới từ thượng giới.....”

Nói tới đây, Liên Vân lặng im không nói nữa.

Nguyệt Diễm Diễm nghe vậy không dám hỏi tiếp nên nói lảng sang chuyện khác nói: “Sư tử, chuyện gã Tiên Nô kia nên xử lý như thế nào? Có cần chúng ta đưa hắn về không?”

Trầm ngâm một lát, Liên Vân lấy "Tụ Tiên Lệnh" ra tra xét thì phát hiện ấn ký của Bạch Mộc Trần đúng là đã biến mất, vì thế khoát tay áo nói: “Bỏ đi, người này tự đốt hồn hỏa thì hắn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa nên không cần phải quan tâm đến hắn nữa. Mặt khác quầng trường đã xảy ra sự tình bức này cũng cần phải chỉnh đốn lại, nếu không lòng người khó an.”

“Vâng, thưa sư tử.”

“Nếu ai dám lộn xộn, giết không cần hỏi!”

“Dạ!”

Nguyệt Diễm Diễm rùng mình, trả lời cung kính.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tiên Thuật Thông Linh

Nô Thị vẫn náo nhiệt và tập nập như trước.

Bạch Mộc Trần đi từng bước từng bước về phía trước giống như một cái xác không hồn, tử khí nồng đậm khiến ai đi ngang qua cũng phải nhìn hẩn.

“Người kia là ai? Sao tử khí nồng đặc dữ dội!”

“Không biết! Cũng không biết là hẩn đả tội với ai mà bị đánh thành ra bộ dạng như vậy!”

“Thôi đừng nhiều lời, không nên xen vào việc của người khác, không lại rước lấy họa vào thân bây giờ.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

.....

Không ít người qua đường cảm thấy tò mò chỉ trở bàn tán lẫn nhau, nhưng không ai dám xen vào việc của người khác, đạo lý khư khư giữ mình là trên hết không chỉ có ở hạ giới mà ở nơi nào cũng đều như vậy.

Bạch Mộc Trần không biết xung quanh có những ánh mắt khác thường đang nhìn, cũng không nghe thấy tiếng rao hàng inh ỏi ở hai bên đường, hẩn giống như là đã đoạn tuyệt nhân thế, như là đang ở trong một không gian yên tĩnh lạnh như băng. Hẩn cảm thấy cả người mình lạnh như băng, suy nghĩ càng ngày càng mơ hồ, mỗi bước đi giống như là đang công ngàn cân vậy.

.....

Không biết qua bao lâu bỗng nhiên Bạch Mộc Trần dừng lại, một thân ảnh quen thuộc xuất hiện ở trước mắt hắn.

“Sư tôn!”

Trong lúc hoảng hốt, Bạch Mộc Trần thấy được một ông lão tóc bạc mặt mày già nua, tay cầm phát trần, mặt mỉm cười nhìn mình.

“Sư tôn, thực xin lỗi!”

Bạch Mộc Trần lộ vẻ sầu thảm một chân quỳ xuống đất, bái lạy nói: “Đệ tử vô năng, đệ tử vô dụng, đệ tử...”

Đang nói lời tạ lỗi, thân mình Bạch Mộc Trần run lên rồi từ từ ngã ra trên mặt đất.

.....

Bên trong Tàn Thư Tập, Cổ lão đầu đang nhắm mắt dưỡng thần bỗng trong lòng đột ngột rung động, lập tức một cỗ tử khí nồng đậm bao phủ toàn bộ nơi này.

“Hả? Lại xảy ra chuyện gì đây?”

Mặt mày Cổ lão đầu nhăn lại rồi đứng dậy đi ra bên ngoài, không ngờ mới ra khỏi cửa đã thấy một thân ảnh đột nhiên quỳ gối trước mặt mình.

Người này toàn thân đầy máu, cánh tay trái bị đứt, ánh mắt trống rỗng, mắt như tro tàn, tuy rằng thấy không rõ dung mạo người này nhưng có thể nhìn thấy người này bị thương rất nặng, mà tử khí nồng đậm cũng chính là do người này tỏa ra.

Đối mặt với cảnh tượng như thế, dù là người có kiến thức rộng rãi như Cổ lão đầu cũng bị dọa cho sợ hãi.

Thương thế nặng như vậy, đối lại là người bình thường thì đã sớm chết rồi nhưng người này còn có thể đứng được ở đây, rốt cuộc là dạng lực lượng gì mà có thể chống đỡ cho tới bây giờ?

“Sư tôn, thực xin lỗi!”

“Đệ tử vô năng, đệ tử vô dụng, đệ tử.....”

.....

Thanh âm yếu ớt truyền vào trong tai, tâm thần Cổ lão đầu bị chấn động mạnh, vài năm ở chung với nhau, sao hắn có thể không nhận ra thanh âm này chứ.

“Bạch tiểu tử?! Sao lại là ngươi?!”

Cổ lão đầu thấy Bạch Mộc Trần té trên mặt đất vội vàng tiến đến đỡ lấy, không chút do dự mang vào bên trong thư lâu.

.....

Bạch Mộc Trần lạng lẽ nằm trên một cái giường được làm bằng ngọc bích, không hề thở, không hề động đậy, quanh thân tử khí lượn lờ giống một xác chết lạnh như băng.

Bên cạnh giường ngọc, Cổ lão đầu nhẹ nhàng đặt tay lên trên đỉnh đầu Bạch Mộc Trần, một cỗ chân nguyên hùng hậu truyền vào trong cơ thể hắn.

Một lát sau tử khí chung quanh Bạch Mộc Trần tiêu tán, những vết thương trên người cũng dần dần phục hồi như cũ, chỉ có cánh tay cụt nhất

thời không thể khôi phục.

Cổ lão đầu thu tay lại, sắc mặt vô cùng u ám. Hắn không biết trên người Bạch Mộc Trần đã phát sinh những gì, nhưng là hắn có thể khẳng định trên cơ bản đối phương đã như là một người chết, chỉ còn một đạo tàn hồn không có tiêu tan. Hắn có thể đi đến nơi này là dựa vào ý chí cùng nghị lực mạnh mẽ của chính mình.

“Tiểu tử này rốt cuộc là đã gặp chuyện gì? Tháng trước gặp mặt mọi việc đều rất tốt, sao đột nhiên lại xảy ra biến cố lớn như vậy.”

Trầm ngâm một lát, ngón tay Cổ lão đầu chỉ lên trời liền có chín đạo huyền quang từ trên trời rơi xuống bao phủ toàn bộ thư lâu khiến cho người bên ngoài không thể tới gần.

Sau đó, Cổ lão đầu ngồi khoanh chân rồi đưa tay chỉ tới mi tâm của Bạch Mộc Trần.

“Thiên địa minh minh, sinh tử vô lượng, nhất niệm thành hồn, huyền thuật thông linh...”

Trong lúc niệm chú, mắt Cổ Lão Đầu lóe ra ánh sáng màu vàng, một cỗ thần niệm không lồ trực tiếp xuyên thấu qua thân thể và tiến vào trong thức hải của Bạch Mộc Trần.

Thông Linh Thuật hay còn gọi là Dẫn Linh Thuật là tiên thuật hạ phẩm chính tông, có thể có thông qua một tia linh dẫn tìm về căn nguyên thần hồn. Cổ lão đầu thi triển thuật này là lấy linh làm đường dẫn trọng tụ thần hồn cho Bạch Mộc Trần.

Tiên thuật ở từ thời kì xa xưa được xưng là Thần Tiên chi pháp, có thể mượn dùng lực lượng quy tắc trời đất tiến vào thân mình, giơ tay nhắc chân

cũng có được uy thế rất lớn, mặc dù chỉ là tiên thuật hạ phẩm nhưng những Tiên Sư tầm thường khó mà có được.

Xem ra, vị Cổ lão đầu này cũng không đơn giản là một gã Tán Tiên tầm thường như vậy.

“Ông!”

Trong lúc làm phép, một đạo linh quang màu trắng phóng lên cao chiếu sáng cả thư lâu.

Một cảnh kinh thiên động địa như thế nếu như bị người khác thấy được chắc chắn sẽ dậy lên một hồi sóng to gió lớn, may mắn là Cổ lão đầu sớm có chuẩn bị, bày ra cấm chế ở nơi này nên người bên ngoài không thể phát hiện ra Tàn Thư Tập này có điều khác thường.

.....

Giờ phút này, linh hồn Bạch Mộc Trần giống như ngọn nến tàn trước gió, có thể bị tắt bất cứ lúc nào, chỉ dựa vào một cỗ ý chí muốn sống mà cố gắng chống đỡ.

Tình huống nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng, Cổ lão đầu vội vàng làm phép bảo vệ tàn hồn của Bạch Mộc Trần. Hai đạo thần hồn mới vừa tiếp xúc, lập tức một ít hình ảnh vỡ vụn cùng tin tức đều hiện lên ở trong đầu Cổ lão đầu.

Tiên Ẩn: Bạch Mộc Trần, Tán Tiên không kiếp, Thần Châu Huyền Ất Môn, ba trăm ba mươi tuổi, Tiên Tịch bạch nô.

Loạn thế cô nhi, nhân tình lãnh mạc...

Thâm sơn tu hành, thiện lương như nhạc...

Hung địa lịch luyện, độc chiến quần ma...

Hồng trần tẩy tâm, thập niên chủng quả...

Cổ lão đầu âm thầm gật đầu, không khó đoán đây chính là nửa đời trước của Bạch Mộc Trần.

.....

Nặng tình ân sư, sư môn bị thảm sát, vì báo đại cừu mà tự hủy khuôn mặt, ẩn nhẫn trăm năm, khổ tu cực ác.....

Đại diện Tiên môn, giận mà ra tay, dẫn kiếp tự thiêu, cùng địch đồng diệt (đồng qui vu tận)...

Nhìn đến đây, tâm tình Cổ lão đầu vô cùng nặng nề, nhất là tự dẫn thiên kiếp đồng quy vu tận cùng địch nhân làm cho hấn rung động, một người trọng tình trọng nghĩa như thế, kiên cường khí khái như thế thật sự là hiếm thấy trên đời.

.....

Tán Tiên làm nô, chịu nhục....

Tiểu nhân vu cáo hãm hại, bị dồn vào bước đường cùng, tự cháy hồn hỏa, chỉ vì tôn nghiêm.....

Lúc Cổ lão đầu nhìn đến một cảnh tượng cuối cùng, trong lòng vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ. Khiếp sợ sự dứt khoát và ý chí của Bạch Mộc Trần, phẫn nộ với đãi ngộ cùng sự thê thảm của Tiên Nô. Nhưng phẫn nộ có thể làm được gì? Tiên Giới vốn là bất công như thế, đâu phải lực lượng của một mình hấn có thể thay đổi được?

“Đáng khen cho một câu "Ta dù là nô, cũng là Tán Tiên"... Hào hài tử, thật sự là đứa nhỏ tốt.....”

Cổ lão đầu tự nói thì thào, không khỏi tâm sinh cảm giác yêu quý: “Đúng vậy! Mỗi sinh mệnh dù hèn mọn thì cũng đều có tôn nghiêm của mình, đều có quyền phản kháng vận mệnh, Tán Tiên cũng như vậy. Cổ Thiên Hành ơi Cổ Thiên Hành, nhiều năm như vậy mà người còn không dám đối mặt với sự thật, còn không bằng cả một thằng bé nữa!”

.....

Sau khi trầm ngâm thật lâu, trong lòng Cổ lão đầu rốt cục có quyết định: “Đứa nhỏ, vừa rồi người đã gọi ta một tiếng sư tôn, như vậy từ nay về sau người chính là đệ tử của Cổ Thiên Hành ta. Trời muốn người chết, vì sư càng muốn cho người sống, dù có trái với trời đất thì vì sư đây cũng muốn đem mạng của người trở về.”

Dứt lời, Cổ lão đầu đưa tay vào mi tâm, Tiên Ấn hình ngôi sao màu đen rung nhẹ rồi đột nhiên bộc phát ra một đạo thần quang màu vàng.

Uy lực của trời đất thêm vào trong cơ thể, Cổ lão đầu cứ thế lơ lửng trên không trung, một cỗ khí tức hào hùng ngân nga bỗng chốc tràn ngập cả tòa thư lâu.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Miếng Ngọc Thần Bí

Lực lượng mờ mịt từ trên trời cao phủ xuống tận địa ngục.

Theo khí thế tăng lên, mái tóc bạc của Cổ lão đầu dần dần biến thành đen, khuôn mặt già nua cũng dần dần trẻ ra, lộ ra vẻ cương nghị và toát ra vẻ uy nghiêm giống như trời đất.

Sau lưng Cổ lão đầu có vô số ký tự kỳ dị hợp thành một thể theo đó biến ảo thành từng vòng ánh sáng màu vàng chui vào trong cơ thể của Bạch Mộc Trần và bao phủ toàn bộ linh hồn của hắn.

.....

Vàng sáng lấp lánh dung hợp từng chút một tại đỉnh đầu của Bạch Mộc Trần khiến cho tàn hồn vốn đang suy yếu bắt đầu lớn mạnh và dần dần khôi phục.

Không chỉ có như thế, từ trong miệng Cổ lão đầu phun ra một đạo nguyên dịch màu vàng vào bên ngoài thân thể Bạch Mộc Trần.

Màu vàng đại diện cho sự cao quý, đại diện cho sự tinh khiết, mà chất lỏng màu vàng này là một trong các loại lực lượng tinh khiết nhất trên thế gian này.

Dưới tác dụng của chất lỏng màu vàng, cánh tay cụt của Bạch Mộc Trần dần dần dài ra thành cánh tay mới, tiên nguyên khô kiệt trong cơ thể sau khi hấp thu chất lỏng màu vàng lập tức tăng trưởng nhanh chóng.

Mười vòng..... Hai mươi vòng..... Ba mươi vòng.....

Một trăm vòng..... Hai trăm vòng..... Ba trăm vòng.....

Năm trăm vòng..... Năm trăm bốn mươi vòng..... Năm trăm sáu mươi vòng.....

Cuối cùng, tại thời điểm tiên nguyên trong cơ thể Bạch Mộc Trần đạt năm trăm chín mươi vòng thì từ từ ngừng lại.

Nhìn thấy cảnh tượng như thế, trong lòng của Cổ Lão Đầu dấy lên một hồi chua xót. Tuy hiện tại hắn là thân thể Tán Tiên nhưng đồng thời tu vi cũng là Kim Tiên bậc chín hàng thật giá thật, mà bốn mạng tinh nguyên của một Kim Tiên nếu là dùng trên người Tiên Sĩ bình thường thì đừng nói tạo nên Chân Tiên bậc chín mà cho dù là tấn chức Thiên Tiên cũng có khả năng. Đáng tiếc Bạch Mộc Trần lại là thân thể Tán Tiên, căn bản không thể hấp thu tu luyện nên cho dù có hao phí hơn nửa bốn mạng tinh nguyên thì cũng không thể trở thành Chân Tiên bậc hai.

.....

Thời gian lặng lẽ trôi qua nhanh chóng, các loại dị tượng kéo dài suốt mười ngày.

Ở sâu bên trong thức hải, ánh sáng màu vàng biến mất, một vài hình ảnh bị phá vỡ lại một lần nữa ngưng tụ tạo thành bức tranh thật dài, đây là nhân sinh hơn ba trăm năm của Bạch Mộc Trần.

Làm xong tất cả việc này, trên mặt Cổ lão đầu lại lần nữa khôi phục vẻ già nua như ban đầu, đầu tóc đen dần dần bạc trắng như tuyết, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi.

“Hài tử, lão phu đã cố gắng hết sức mình rồi, con có thể tỉnh lại hay không là tùy thuộc vào vận mệnh của con đó”.

Cổ lão đầu thở dài bất đắc dĩ, mặc dù hã đã dùng tiên thuật đoàn tụ hồn phách cho Bạch Mộc Trần nhưng trên thực tế tinh thần đối phương đã chìm vào trong hôn mê, nếu là chính bản thân hã không muốn tỉnh lại thì bất cứ ai cũng không thể gọi hã tỉnh lại được.

.....

-----.

Sinh tử nhập cảnh, lặng yên vô thức.

Ngàn năm luân hồi, vài lần mộng tỉnh.

.....

Bạch Mộc Trần cảm giác mình vừa trải qua giấc mơ thật dài.

Trong giấc mơ, hã là một cô nhi còn sống sót trong chiến loạn, sau đó hã gặp được một vị lão thần tiên và được mang về tiên môn. Từ đó về sau, hã bắt đầu một cuộc sống đầy màu sắc.

Từng ngày trôi qua, trong giấc mơ Bạch Mộc Trần thấy bản thân mình ngày một phát triển, được học tiên pháp, được học phi hành rồi lại được học đạo lý làm người. Hã rất vui vẻ, rất hạnh phúc, hã cảm thấy đây là nơi vui sướng nhất, tự do thoải mái nhất trên thế giới này.

Đây là một giấc mơ đẹp, hã không muốn tỉnh lại.

Nhưng mà, tiếc vui chóng tàn.

Đột nhiên có một ngày, bóng tối phủ xuống nuốt sống gia viên của hã, sư đệ sư muội của hã, còn nuốt sống cả sư tôn của hã, chỉ để lại một mình hã cô độc trong bóng đêm.

Muốn chết, hay là muốn sống.

Để đuổi đi bóng tối vô tận, trong mộng Bạch Mộc Trần đã bùng lên một ngọn lửa, thiêu đốt cả thân thể cùng linh hồn của mình.

Ánh lửa ngày càng sáng hơn, bóng tối cuối cùng bị ánh sáng xua tan. Trong mộng chính hắn cũng biến thành tro tàn và bị gió thổi đến tận chân trời góc biển.

.....

“Không!?”.

Đột nhiên bừng tỉnh, Bạch Mộc Trần phát hiện mình đang ở trong một không gian tối tăm mờ mịt, xung quanh không có cái gì.

“Vừa rồi đó chỉ là mộng? Ta là ai? Ta..... Ta đã chết rồi sao? Đã xảy ra chuyện gì?”.

Trọng nội tâm của Bạch Mộc Trần những nghi vấn đang được đặt ra làm suy nghĩ của hắn hỗn loạn, tất cả trí nhớ giống như thủy triều xông lên đầu.

.....

Từ bản thân không nơi nương tựa đến thiếu niên học nghệ, cho đến khi đi ra đời rèn luyện tu hành..... Chuyện cũ lần lượt hiện ra trong đầu làm cho người ta hoài niệm, làm cho người ta sầu não, khi tất cả hết thảy tan thành mây khói thì còn có gì đáng giá để nhớ lại?

Đã từng cười, đã từng khóc, đã từng quên đi.

Đã từng yêu, đã từng hận, đã từng kiên trì.

Từ khi tỉnh mộng đến lúc này, bây giờ mới phát hiện hết thảy mọi chuyện đều không có gì thay đổi.

.....

Không biết đã trôi qua bao lâu, tâm tình Bạch Mộc Trần dần dần bình phục lại, trí nhớ mơ hồ dần dần bắt đầu rõ ràng. Hắn còn nhớ rõ chính mình ở thời khắc cuối cùng của sinh mệnh liên thiêu đốt hồn hỏa, liều mình một kích làm trọng thương Ngự Khí Tông Hoa Dương, rồi sau đó mình cũng bị trọng thương rồi đi ra Tiên Nô quán trường.

“Ta còn sống?!”.

Bạch Mộc Trần vô ý thức cúi thấp đầu phát hiện mình không có thân hình, chỉ là linh thể, chỉ có tư tưởng.

Đối với tình huống hiện tại của mình, Bạch Mộc Trần cũng không rõ lắm, hắn âm thầm suy đoán mình đang ở sâu trong ý thức của mình. Theo lý thuyết mình tự thiêu đốt hồn hỏa thì không có khả năng sống sót nhưng là giờ phút này mình có tư tưởng, có trí nhớ, hoàn toàn không giống bộ dáng hồn phi phách tán.

“Ông!”.

Ngay lúc Bạch Mộc Trần đang vô cùng nghi hoặc thì đỉnh đầu bỗng nhiên hiện lên một tia sáng yếu ớt, hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một miếng ngọc mỏng manh.

Vật ấy có màu trắng rộng hơn 2 ngón tay, dài ba tấc, phía trên hiện ra một đường văn kỳ dị.

Bạch Mộc Trần nhận ra miếng ngọc thần bí này chính là linh vật mà sư tôn Bạch Diệu Tử đưa cho hắn.

“Lại là nó!”.

Cho tới nay, Bạch Mộc Trần thử câu thông với ngọc phiến này nhưng đáng tiếc không có chút phản ứng nào, mà lần này thần hồn bị trọng thương thì ngọc phiến này lại xuất hiện một lần nữa...

Suy nghĩ lại những việc trước kia, Bạch Mộc Trần có thể suy đoán rằng ngọc phiến này có công dụng bảo vệ thần hồn, cho nên ngày xưa dưới Cửu trọng thiên kiếp thì mình mới không bị thiên kiếp đánh cho hồn phi phách tán. Mà lần này cũng thế, bởi vì thần hồn chịu trọng thương, vật ấy tự động xuất hiện bảo vệ một tia tàn hồn của mình nên hiện tại mới có thể còn sống sót.

“Sư tôn, nhất định là ngài âm thầm phù hộ cho đệ tử!”.

Nhìn miếng ngọc mỏng manh kia, trong nội tâm Bạch Mộc Trần tràn ngập sự ấm áp, không khỏi hồi tưởng lại khuôn mặt hiền lành của Bạch Diệu Tử.

.....

Trầm mặc một lát, Bạch Mộc Trần đem ý niệm trong đầu hướng về phía miếng ngọc.

“Oanh!”.

Một tiếng vang thật lớn vang lên, trời long đất lở.

Bạch Mộc Trần chỉ cảm thấy đầu đau nhức óc và bị một lực lượng mạnh mẽ hút vào trong đó.

.....

Đây là một thế giới tràn ngập tử khí, đá vụn lơ lửng khắp nơi, không cảm giác được thời gian trôi đi, cũng không cảm giác thấy sự sống.

“Đây... Đây là nơi quỷ quái nào?!”.

Bạch Mộc Trần nhìn xung quanh, khắp thế giới đầy ắp một không khí kinh khủng hoang tàn, giống như trời đất thuở sơ khai, tất cả đều ở trong trạng thái vô cùng hỗn loạn.

Rốt cục đây là thế giới như thế nào?

Đang lúc ý nghĩ trong đầu Bạch Mộc Trần vừa lóe lên thì một lực lượng vô hình từ trên trời giáng xuống mạnh mẽ đẩy hắn ra khỏi thế giới này.

Trở lại chỗ sâu trong ý thức, Bạch Mộc Trần nhìn quanh bốn phía muốn tìm kiếm tung tích miếng ngọc lần nữa nhưng thức hải to lớn quá nên không có chút nào manh mối nào.

“Quên đi, vật ấy nhất định bất phàm, nếu cơ duyên chưa tới thì sau này tính sau!”.

Không nghĩ ngợi nữa, ý thức Bạch Mộc Trần kéo dài ra bên ngoài. Chỉ là hắn cũng không có phát giác được ngay lúc hắn rời đi thức hải, trong nháy mắt có một tia khí tức màu đen được hắn đem theo từ thế giới kia đã thẩm thấu vào trong linh hồn hắn.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tiên Chúng

“Hức!”

Một tiếng trầm ngâm, Bạch Mộc Trần từ từ tỉnh lại.

Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, ý thức cùng thân thể đã hòa cùng một nhịp, một cảm giác dễ chịu trải khắp toàn thân.

Ánh sáng xung quanh có hơi chói mắt, Bạch Mộc Trần giơ tay lên che, trong khoảnh khắc hắn giơ cánh tay lên, toàn thân bỗng giật mình.

“Tay của ta sao?! Đây là.....”

Bạch Mộc Trần vội vàng ngồi bật dậy. Hắn nhìn kỹ tay trái rồi lại kiểm tra trên dưới toàn thân, kiểm tra đến đâu hắn lại vui mừng như điên đến đó. Thương thể của mình chẳng những hoàn toàn khôi phục mà tiên nguyên trong cơ thể lại tăng trưởng đến năm trăm chín mươi vòng. Hiện giờ tương đương với một vị Chân Tiên bậc ba.

Hạnh phúc đột nhiên bay tới như thế làm Bạch Mộc Trần ngẩn cả người. Tiên nguyên trong cơ thể bỗng nhiều hơn hai trăm vòng tương đương với việc tu hành hơn hai trăm năm. Không hiểu trên người mình đã xảy ra biến hóa gì? Tu vi nhiều như thế không biết từ đâu đến? Phải biết rằng Tán Tiên không thể tu luyện, cho nên việc tăng trưởng tiên nguyên cơ hồ là do tích lũy năm tháng mà có, bây giờ dựa vào ngoại lực tăng trưởng thì đúng là Bạch Mộc Trần mới nghe lần đầu.

Trong lúc còn nghi hoặc, Bạch Mộc Trần đánh giá hoàn cảnh xung quanh..... ở góc tường có từng chồng thư tịch bị tàn phá chất chồng lên nhau.

“Nơi này là Tàn Thư Tập?! Thì ra ta ở chỗ này?”

Biết được đây là chỗ quen thuộc với bản thân mình, Bạch Mộc Trần thở ra nhẹ nhẹ, lúc này một thanh âm truyền tới.

“Bạch tiểu tử, cuối cùng ngươi đã tỉnh.”

Vừa nói chuyện Cổ lão đầu vừa từ xa xa đi tới.

“Tiền bối.....”

Bạch Mộc Trần nhìn thấy người tới vội vàng đứng dậy đón chào:“Bạch Mộc Trần bái kiến tiền bối, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối.”

Đến lúc này, Bạch Mộc Trần sao lại không đoán được đã xảy ra chuyện gì. Mình có thể bình yên vô sự chắc chắn là được đối phương trị thương cho nếu không bản thân bị thương như thế vị tất đã có cơ hội sống đến bây giờ.

“Không cần đa tạ lão phu, tiểu tử ngươi tự cháy hồn hỏa mà chưa chết là nhờ ngươi có phúc lớn, mạng lớn.”

Cổ lão đầu ngưng thần đánh giá Bạch Mộc Trần vài lần, lúc này mới vừa lòng gật gật đầu:“Khôi phục cũng không tệ lắm, xem ra cũng không uống phí đạo bản mạng tinh nguyên kia.”

“Bản mạng tinh nguyên!?”

Tâm thần Bạch Mộc Trần chấn động. Hắn kinh ngạc nhìn ông lão nghiêm túc trước mắt này.

Bản mạng tinh nguyên chính là căn bản của Tiên Sĩ, tầm quan trọng của nó không khác gì máu huyết của người hạ giới, nếu bị tiêu hao thì rất khó khôi phục lại cho nên rất trân quý, Bạch Mộc Trần không nghĩ đến đối phương lại dùng một thứ trân quý như thế trên người Tiên Nô, phần ân tình này làm cho hắn cảm động mãi không thôi.

“Đại ân tiền bối, văn bối nhất định khắc trong tâm khảm!”

Ngay tức khắc Bạch Mộc Trần quỳ xuống đất trịnh trọng hành lễ với Cổ lão đầu.

Quan tâm chân tình không cần phải nói nhiều, cứ xem việc Cổ lão đầu luôn tỏ vẻ xa lạ với Bạch Mộc Trần là rõ, nhưng Bạch Mộc Trần có thể cảm nhận được tình cảm thân thiết của đối phương. Có lẽ bởi vì chân tình quyến luyến mãi nên dù ở trạng thái thần trí lơ mơ mà hắn vẫn tới được đây.

Nếu bảo thế gian thực sự có cơ duyên thì đây chính là duyên phận của hai người

“Tiểu tử đứng lên đi.”

Cổ lão đầu thản nhiên cúi xuống nâng đối phương lên rồi nói: “Chuyện của người ta đã rõ, tuy rằng lần này người gặp đại nạn nhưng cũng coi như nhân họa đắc phúc.”

“Cám ơn tiền bối!”

Bạch Mộc Trần nghĩ là Cổ lão đầu đang nói về chuyện tiên nguyên tăng trưởng trong cơ thể, đang muốn lại bái tạ không ngờ đối phương khoát tay áo.

“Lão phu đang nói một chuyện khác...”

Dừng một chút, Cổ lão đầu chờ đối phương tìm chỗ ngồi xuống ngay gần.

Bạch Mộc Trần cảm thấy nghi hoặc lại không dám hỏi nhiều chỉ lẳng lặng lắng nghe.

Cổ lão đầu âm thầm gật gật đầu, trên khuôn mặt già nua lộ ra vẻ tươi cười: “Bạch tiểu tử, người biết mình hôn mê bao lâu không?”

“Lộp bộp!”

Bạch Mộc Trần ngẩn cả người rồi mới nhớ tới thân phận mình.

Thân là quặng nô, nhiệm vụ quan trọng nhất là mỗi tháng phải nộp lên trên mười khối Tiên Thạch, nếu không hoàn thành chính là tội lớn, lần này may mắn không chết nhưng không có nghĩa là mình vĩnh viễn có vận tốt như thế.

Nghĩ như thế, Bạch Mộc Trần đang muốn đứng dậy cáo từ thì bị Cổ lão đầu ngăn lại.

“Được rồi, đừng lo lắng, người đã nằm hơn ba tháng, chuyện cần xảy ra cũng đã xảy ra.”

Nghe lời nói của Cổ lão đầu, Bạch Mộc Trần ngạc nhiên.

Nếu dựa theo tình huống lần trước, Tiên Nô một tháng chưa thấy về sẽ bị cường chế gọi trở về, trừ phi người này đã chết. Mà mình đã nằm tại đây hơn ba tháng, sao lại không có việc gì?

Độc được suy nghĩ trong đầu Bạch Mộc Trần, Cổ lão đầu trầm ngâm một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: “Ở rất nhiều năm trước, Tiên Giới xảy ra tranh chấp rất hỗn loạn. Để tiện bề quản lý, Tiên Đế đời thứ nhất sau khi thống nhất Tiên Giới đã lấy sức mạnh căn nguyên của Tiên Giới đúc thành

một kiện vô thượng tiên khí tên là "Tụ Tiên Lệnh". Vật ấy là do căn nguyên Tiên Giới biến thành, vì vậy có thể thu lấy tất cả hồn phách sinh linh tại Tiên Giới để nằm trong tay sống chết của chúng. Mỗi một vị từ hạ giới phi thăng và thành tiên thì nguyên thần mệnh hồn sẽ bị rút ra một tia rồi kết thành Tiên Ấn. Tiên Ấn này là ấn ký tượng trưng cho thân phận Tiên Sĩ, Tán Tiên cũng như thế.....”

Nói xong, Cổ lão đầu chỉ chỉ mi tâm chính mình rồi lại nói:“Tụ Tiên vừa ra, vạn tiên đến châu, Tiên Đế ở Tiên Giới có thể nói là tồn tại cao nhất, lão phu cũng chưa chân chính gặp qua Tụ Tiên Lệnh, nghe nói trừ lịch đại truyền thừa Tiên Đế thì chưa ai nhìn thấy. Thông thường cái ‘Tụ Tiên Lệnh’ mà chúng ta nhìn thấy chính là tiên khí hóa thân mà thôi, lúc đó đơn giản chỉ là được ghi vào Tiên Tích, đóng dấu Tiên Ấn.”

Bạch Mộc Trần lần đầu tiên nghe nói lai lịch Tiên Ấn, mặc dù hẳn không biết đối phương nói thế có quan hệ gì với mình hay không nhưng vẫn lẳng lẳng nghe.

Bỗng thấy Cổ lão đầu thở dài một cái mới tiếp tục nói:“Vốn lúc ban đầu, Tán Tiên cùng Tiên Ấn Tiên Sĩ chính thống không khác nhau nhưng bởi thực lực Tán Tiên quá yếu lại không thể tu luyện bình thường, tổng thể yếu nhược nên mới thành ra cục diện bây giờ: không có địa vị, không có tôn nghiêm, bị người nô dịch..... Dần dần, Tiên Ấn của Tán Tiên bị thay bằng nô ấn, mà mệnh hồn của Tán Tiên cũng bị hút vào trong Tụ Tiên Lệnh khác và trở thành công cụ nô dịch vĩnh viễn của người khác. Đây là vận mệnh của Tán Tiên.....”

Bạch Mộc Trần cúi đầu, trong lòng cũng là trầm mặc. Thân là quảng nô hẳn biết rõ tình cảnh đau đớn này.

“Đương nhiên, thế sự không có gì tuyệt đối mà người chính là ngoại lệ!”

Thấy ánh mắt lão giả dừng ở trên người hắn, Bạch Mộc Trần đầu tiên là kinh ngạc sau đó nhíu mày trầm tư: “Tiền bối, ý của ngươi là bây giờ ta không còn bị Tụ Tiên Lệnh khống chế?”

“Đúng vậy!”

Cổ lão đầu gật đầu một cái khẳng định: “Sau khi mệnh hồn nhập linh, trừ phi là Tiên Sĩ sở hữu Tụ Tiên Lệnh chủ động phóng thích mệnh hồn bên trong, nếu không đời đời kiếp kiếp không thể siêu thoát. Mà tình huống của ngươi lại rất khác lạ, ngươi tự đốt hồn hỏa, bản mạng thần hồn bị hao tổn nghiêm trọng, vốn phải chết không thể nghi ngờ, cho nên tia thần hồn của ngươi ở trong Tụ Tiên Lệnh kia cũng sẽ theo đó mà biến mất... Tuy rằng lão phu không biết ngươi làm như thế nào dựa vào một tia tàn niệm chống đỡ được nhưng lão phu có thể khẳng định bên trong Tụ Tiên Lệnh đã không còn mệnh hồn của ngươi, nếu không tại sao ngươi lại bình yên vô sự ba tháng nay!”

“Ta..... Ta đã tự do!?”

Cảm xúc của Bạch Mộc Trần bắt đầu hưng phấn. Giờ này khắc này, hắn rất xúc động muốn khóc lớn!

Trăm năm tu hành không tư khổ, một khi thành tiên lại là nô!

Mạng đấng nam nhi nhẹ tựa lông hồng, sống chết chỉ vì cố chấp tự do.

Không biết bao nhiêu Tán Tiên theo đuổi cả đời hai chữ “Tự do” này.

.....

“Cám ơn tiền bối!”

Bạch Mộc Trần lại chuẩn bị bái tạ, Cổ lão đầu vội vàng nâng đôi phương lên rồi lại nói: “Mau mau đứng lên, một xá này lão phu không đảm đương

nổi, tự do của người là chính người dùng tánh mạng đổi lấy, ai cũng không có tư cách nhận lễ của người.”

Sau khi bình tĩnh hơn, Bạch Mộc Trần cung kính nói:“Tiền bối là người học rộng tài cao, Tiên Sĩ bình thường không thể sánh bằng, không biết tu vi tiền bối như nào rồi?”

“Lão phu từng là Kim Tiên bậc chín tại thượng giới, nhưng hiện tại chỉ là Tán Tiên không ai chào đón thôi..... Về phần tu vi thì tương đương với La Thiên Thượng Tiên bậc chín đi!”

Cổ lão đầu cũng thẳng thắn nhưng Bạch Mộc Trần nghe xong thì hít một ngụm khí lạnh.

Kim Tiên?! Mà còn là bậc chín!

Bạch Mộc Trần không hiểu biết nhiều lắm về Tiên Sĩ chính thống, hẳn chỉ biết cảnh giới Tiên Sĩ có phân ra thành Chân Tiên và Thiên Tiên, mà trên Thiên Tiên là La Thiên Thượng Tiên, Đại La Kim Tiên cùng Tiên Quân, cuối cùng mới là Tiên Đế thống ngự vạn tiên.

Có thể tưởng tượng thế này, tại cái địa phương này thì Chân Tiên bậc năm cũng có thể diễu võ dương oai, vậy Kim Tiên bậc chín là một khái niệm như nào? Tu vi như thế khiến vô số Tiên Sĩ ngưỡng mộ.

“Kim Tiên!?”

Nghĩ lại, Bạch Mộc Trần lại cảm thấy không đúng:“Tiền bối, không phải nói Kim Tiên là bất diệt sao? Dù cho thân thể hủy diệt cũng có thể trọng sinh, vì sao người lại thành Tán Tiên?”

“Ha ha, tiểu tử người quá ngây thơ rồi, trong thiên địa không có gì là vĩnh hằng bất diệt.”

Cổ lão đầu lắc lắc đầu, đau khổ cười nói:“ Thông thường nếu thân thể Kim Tiên bị hủy quả thật có thể tụ linh trọng sinh, nhưng nếu Tiên Chủng bị hao tổn nghiêm trọng thì căn cơ tiên đạo sẽ bị hủy nên không thể ngưng tụ thân thể mà chỉ có thể chuyển tu Tán Tiên.”

“Tiên Chủng?!”

Bạch Mộc Trần hiếu kỳ nói:“Tiền bối, Tiên Chủng là cái gì? Tại sao vẫn bối chưa thấy ai nói đến?”

Cổ lão đầu bĩu môi nói:“Người chỉ là một Tán Tiên bé tí, giỏi lắm cũng chỉ xem được phá thư tàn cuốn thì biết được cái gì? Tiên Giới lớn như vậy, chuyện người không biết còn rất nhiều đấy!”

Thấy đối phương xấu hổ chấp tay, Cổ lão đầu lại giải thích:“Tiên căn tiên căn, cái gì gọi là tiên căn? Đối với tu sĩ bình thường mà nói thì thân thể chính là tiên căn, nhưng thực tế ‘Tiên Chủng’ mới thực sự là căn cơ tiên đạo.....”

Nghe lão giả giảng giải, Bạch Mộc Trần mở rộng tầm mắt.

Nguyên lai, tất cả các Tiên Sĩ sau khi tấn thăng làm Thiên Tiên đều lựa chọn một loại công pháp thích hợp, đem thân thể cô đọng trở thành một hạt giống bản mạng gọi là “Tiên Chủng”. Mà phẩm chất Tiên Chủng có cao có thấp, phẩm chất càng cao thì tốc độ tu luyện càng nhanh, uy lực công pháp càng mạnh. Bởi vậy, để tăng cường phẩm chất Tiên Chủng thì lịch đại Tiên Sĩ đều tìm kiếm thiên địa linh chủng để tiến hành dung hợp, như Hỏa Linh, Mộc Linh, Thủy Linh, Kim Linh, Thổ Linh, Lôi Linh vân vân gọi là Tự nhiên chi linh.

Trong khi giảng thuật, Cổ lão đầu há mồm phun ra một vật. Vật này là hạt châu đã vỡ, trên hạt ảm đạm vô quang giống như vật chết.

“Đó là Tiên Chủng của lão phu, đáng tiếc.....”

Thở dài một hơi, Cổ lão đầu đặt hạt châu ở lòng bàn tay, trong mắt tràn ngập vẻ phức tạp.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Người Tới Từ Thượng Giới

“Tiền bối, Tiên Chủng của người không thể khôi phục lại sao?”

Bạch Mộc Trần ngắm nhìn khóa hạt châu bị vỡ không còn một tia hoạt động, nếu không phải biết Cổ lão đầu không hay nói đùa thì hẳn khó có thể tin được đó là căn cơ của Tiên Sĩ.

“Nếu có thể khôi phục, lão phu sao lại có bộ dáng như hiện tại?”

Khuôn mặt cổ lão đầu đầy vẻ khổ sở: “Lão phu tu hành vạn năm, kiến thức cũng coi như không ít, các phương pháp có thể nghĩ đến đều đã nhất loạt thử qua, tốt có tệ có, tiên đạo, ma đạo, thậm chí sử dụng cả những gì tìm được trong Tàn Thư Tập, lão phu đã nghiên ngẫm mấy trăm năm, đáng tiếc vẫn không thành công.”

Trầm ngâm một lát, Bạch Mộc Trần bỗng nhiên nói: “Tiền bối, có phải chỉ cần có được Tiên Chủng, Tán Tiên cũng có thể tu luyện giống tu sĩ thông thường?”

Cổ lão đầu nghe thế ngẩn ra, thực sự để tâm suy nghĩ một lát mới nói: “Nếu theo lý luận, hẳn là có thể, dù sao có được Tiên Chủng là có thể đủ để luyện hóa Tiên Linh Chi Khí. Chẳng qua, Tán Tiên không có tiên căn nên không thể ngưng tụ ra Tiên Chủng, dù muốn cướp đoạt Tiên Chủng của người khác, Tán Tiên cũng vô pháp lấy cho mình dùng..... A, Tán Tiên chung quy là người bị thiên đạo vứt bỏ rồi!”

Bạch Mộc Trần vẫn chưa từ bỏ ý định nên hỏi tiếp: “Tiền bối, nếu có thể tìm được một loại đồ vật gì đó thay thế Tiên Chủng thì sao?”

“Phương pháp thay thế ư?”

Cổ lão đầu lắc đầu cười khố nói: “Suy nghĩ của người đứng là lớn mật nhưng lão phu không thể không nhắc nhở người một câu. Tiên Giới mấy vạn vạn năm không thiếu những người tài năng kinh diễm, người có thể nghĩ phương pháp này, người khác sao lại không nghĩ đến đây? Nếu biện pháp này có thể dùng được thì sao Tán Tiên lại có địa vị như hiện nay?”

Ánh mắt Bạch Mộc Trần chớp động một chút, định nói điều gì nhưng cuối cùng lại thôi. Hắn vẫn cho rằng Tán Tiên vị tất đã rơi vào tuyệt lộ, ít nhất thì sau khi trải qua chín đại thiên kiếp trong truyền thuyết, Tán Tiên cũng có thể đại thành tiên đạo. Huống chi, vạn vạn năm tiên giới đã qua có lẽ đã có người nghĩ ra phương pháp thay thế Tiên Chủng, chẳng qua do một nguyên nhân nào đó bí mật này không được công khai lưu truyền, dù sao bí mật trân quý như vậy ai lại phổ biến cho mọi người chứ?

Thấy vẻ mặt quật cường của Bạch Mộc Trần, Cổ lão đầu thở dài cầm hạt châu ném cho đối phương.

“Tiền bối, người định...?”

Bạch Mộc Trần giật mình không dám nhận lấy.

Cổ lão đầu cười nói: “Khỏa Tiên Chủng đã chết, đối với lão phu cũng là vô dụng, ta cứ đưa cho người tìm hiểu, người trẻ tuổi ý nghĩ linh hoạt hơn, nói không chừng người có thể nghĩ ra biện pháp gì đó.”

Thấy Bạch Mộc Trần muốn cự tuyệt, Cổ lão đầu đập tan ý nghĩ của đối phương: “Được rồi, người cứ cầm đi! Lão phu trước giờ không dám đối mặt chuyện này. Dù ta muốn khôi phục Tiên Chủng nhưng hiện giờ đã quên bản chất tu hành, tâm sáng mới nghĩ được, mọi thứ đều cần phải trong sáng vô tư, Tán Tiên cũng có tôn nghiêm của Tán Tiên, đây là lão phu thấy trên người của người..... Vật ấy coi như là một trở ngại không vượt được của lão phu. Nay ta cho người thì lão phu cũng có thể buông tay rồi.”

“Vâng, tiền bối.....”

Bạch Mộc Trần trịnh trọng tiếp nhận Tiên Chủng, hướng về phía lão nhân lại xá một cái, trong lòng tràn ngập cảm kích.

Nghe một hồi lâu như vậy, Bạch Mộc Trần sao lại không rõ sự trọng yếu của Tiên Chủng đối với một vị Tiên Sĩ chứ? Dù cho hạt Tiên Chủng này đã chết, nhưng thật sự đối với Cổ lão đầu có ý nghĩa không tầm thường.

Gật gật đầu, ánh mắt Cổ lão đầu lộ vẻ hoài niệm:“Ha ha, không nên xem thường Tiên Chủng của lão phu, nó đã dung hợp sáu loại Hỏa Linh, phẩm chất liệt vào hàng thượng giai, nếu có thể dung hợp chín loại Hỏa Linh sẽ có thể tiến giai Tiên Đạo Hỏa Nguyên thì cực kì có nhiều điểm ưu việt.....”

“Có ưu việt gì vậy?”

Bạch Mộc Trần theo bản năng hỏi một câu, Cổ lão đầu quay đầu lại liếc đối phương một cái rồi nói:“Lợi ích này có quan hệ gì đến ngươi? Không cần biết những gì quá viễn vông, nếu Tán Tiên không thể ngưng tụ Tiên Chủng vậy chỉ có thể đi đường lối khác, con đường sau này cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.”

“Tiền bối giáo huấn rất phải.”

Bạch Mộc Trần khom mình thi lễ, hẩn nghiêm nghị nói:“Bạch Mộc Trần chắc chắn sẽ không cô phụ tâm ý này của tiền bối.”

Cổ lão đầu vừa lòng cười cười:“Bạch tiểu tử, chuyện sau này ngươi có tính toán gì không?”

“Tính toán ư? Ta..... Ta chưa tính.”

Bạch Mộc Trần cúi đầu bỗng chốc khuôn mặt ngẩn ngơ luống cuống.

Tuy nói rằng hẳn đã khôi phục tấm thân tự do không cần quay lại phục dịch quáng trường, nhưng địa vị Tán Tiên không thể tự do bay nhảy, mặc dù trốn ở đây nhưng nếu xuất hiện không chừng sẽ bị Tiên Sĩ khác bắt làm nô lệ. Không có thực lực tự bảo vệ mình tức là không có tự do chân chính nên nếu tùy tiện đi lại thì làm sao có thể an thân.

Cổ lão đầu dường như đã đoán được ý nghĩ của Bạch Mộc Trần cho nên vỗ vỗ bả vai đối phương nói: “Người còn chưa suy nghĩ kỹ, vậy thì cứ ở lại chỗ lão phu. Hiện tại lão phu đang lo không có người giúp làm việc vất vả đây.”

“Tiền bối.....”

Bạch Mộc Trần ngẩng đầu nhìn thẳng đối phương, trong lòng dâng lên từng trận âm áp.

.....

Nghênh Tiên Thai ở phía đông Phượng Lân Châu chính là chỗ giao giới tam đại tiên tông.

Trong vòng vạn trượng đều bằng phẳng chỉnh tề đều do một mình Thanh Mặc Ngọc tự tay làm ra. Ở đây chỉ có một tòa lầu cô độc đứng sừng sững ở trung tâm làm cho người ta từ xa nhìn lại có một cảm giác cổ kính tang thương.

Lầu này cao trăm trượng có tám cột trụ dựng ở tám hướng, trên đó có khắc ấn vô số ký tự thần bí. Đây cũng là truyền thống cổ trận liên kết các đảo lục địa.

.....

Không bao lâu giữa không trung xuất hiện lưu quang dị thái [DG: ánh sáng có màu kỳ lạ], từng đạo thân ảnh từ trên trời giáng xuống.

Những người này chia làm ba nhóm, mỗi nhóm đều mặc đồng phục đúng là đệ tử tam đại tiên tông.

Những đệ tử này đều là những đệ tử chân truyền kiệt xuất nhất trong lớp đệ tử thanh niên nên người người tu vi bất phàm hơn nữa lại kiêu ngạo dị thường, nếu không phải lần này mang trên mình một sứ mệnh cực kỳ quan trọng thì thật sự rất khó gom bọn họ tụ cùng một chỗ.

Mọi người đều tự thi lễ với người đối diện thái độ không nhiệt tình cũng chẳng lạnh lùng. Tiếp theo, bọn họ nhất tề thi triển pháp quyết làm các cột trụ ở các phương được làm mới, thậm chí ngay cả trên mặt đất cũng hiện một tầng kim sa thật dày.

Đợi làm xong hết thấy, các đệ tử cẩn thận kiểm tra biến đổi, rồi mới lấy ra hạt châu, như ngọc, tán phiến, cờ màu, phiến tràng, chung cổ, kim kiều là những vật phổ thông chốn tiên đạo bay khắp không trung.

Sau khi làm xong thì có ba đạo lưu quang từ ba phương xa xa bay đến, trong nháy mắt liền đi vào Nghênh Tiên Thai.

“Đệ tử bái kiến tông chủ!”

Nhìn thấy người tới, toàn bộ đệ tử ba phái khom người tham bái, cử chỉ dị thường cung kính.

Người tới đúng là tông chủ tam đại tiên tông, phóng mắt ra toàn bộ đất trời cũng là người có địa vị cao cả. Nào ai có thể tưởng tượng ba người này đồng thời đến đây thế cũng chỉ vì nghênh đón một người.

Ba vị tông chủ khoát tay áo để chúng đệ tử mỗi người cứ đứng nguyên một chỗ như thế còn chính mình lại cung kính cùng đợi.

.....

Thời gian một chút một chút đi qua, đợt hết một ngày trời nhưng không ai dám biểu lộ ra sự không kiên nhẫn.

Lại qua thật lâu sau, trên tám cột trụ những ký tự sáng ngời.

Thiên địa bỗng nhiên tối sầm lại, trên không trung của nghênh tiên đài vụn vụn từng đợt sấm chớp lóe lên.

“Đến rồi!”

Không đợi ba vị tông chủ mở miệng, chúng đệ tử vội vàng vận chuyển tiên nguyên đồng thời kích hoạt bảo vật cát tường để nghênh đón.

Bảo quang tận trời, tiên nhạc phiêu phiêu, ánh mây di động, cờ quạt bay múa, kim kiều dẫn đường..... Một cảnh tượng xa hoa quanh quẩn trong thiên địa.

“Ong ong ông!”

Trên bầu trời đột nhiên bộc phát ra vạn trượng kim quang, vô số tiên nguyên ngưng tụ bay múa đầy trời.

Đúng lúc này, một thân ảnh theo hư không mà đến, chậm rãi hạ xuống Nghênh Tiên Đài, một luồng khí tức bàng bạc rất nặng nề tràn ngập toàn bộ thiên địa.

“Chúng ta cung nghênh Thượng Tiên buông xuống Phượng Lân Châu.....”

Dưới sự dẫn dắt của ba vị tông chủ, chúng đệ tử đều quỳ xuống tham bái, thần sắc trong lúc đó không khỏi kích động.

“Thần Tiên Phi Thăng Điện Vân Tổ, ra mắt chư vị đạo hữu.....”

Âm thanh từ vang vọng bầu trời truyền xuống làm cho người người say mê.

Kim quang dần tan một dáng hình tuyệt mỹ lộ ra.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Vân Tố

La sam phiêu phiêu thái vân vũ, nhất điểm hồng nhan vong khinh trần.

[Đạo hữu Bảo Lâm dịch rằng:]

Áo tơ phất phới màu mây gió,

Một nét hồng nhan tuyệt bụi trần.

Ngôn từ đã không thể diễn tả được vẻ mỹ lệ của nàng. Nàng chính là thiên địa chi linh tú, tạo hóa chi kết tinh [DG: Dường như nàng là những gì đẹp nhất của thiên địa tạo hóa kết tinh], dù dùng tất cả từ ngữ hoa lệ trau chuốt nói về nàng cũng đều chưa đủ.

“Chư vị đạo hữu không cần đa lễ, mời đứng lên đi!”

Ánh mắt Vân Tố thản nhiên nhìn xuống bên dưới, Tiên Ẩn hình giọt nước trong mi tâm chợt lóe rồi sau đó thu liễm khí thế.

Mọi người chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái được một sức mạnh mềm mại chậm rãi nâng lên.

Đại La Kim Tiên a! Đó mới chính là tồn tại bất diệt!

Mặc dù ba vị tông chủ có tu vi Cửu Phẩm Thiên Tiên, nhưng đối mặt với Kim Tiên quả thực không dám có lòng phản kháng. Dù sao, sức mạnh của Kim Tiên hòa hợp thiên địa không phải Tiên Sĩ nào có thể chịu được.

“Đa tạ Thượng Tiên.....”

Ba vị tông chủ tuy rằng đứng dậy nhưng ánh mắt không dám nhìn thẳng Vân Tố, dám người còn lại cũng cúi đầu khiêm tốn không dám chậm trễ chút nào.

Người ta đường đường là Đại La Kim Tiên cùng người khách khí, đó là khí độ, người nếu thực tự cho mình là “Đạo hữu” thì đúng là vô lễ!

Ở Tiên Giới, quan niệm về giai cấp rất nghiêm ngặt, thân phận và thực lực có quan hệ trực tiếp, nếu một Tiên Sĩ muốn sống lâu nhất định phải tuân theo quy củ này.

Đương nhiên, để cho ba vị tông chủ cảm thấy kính sợ không phải là thực lực của đối phương mà là bối cảnh thân phận đối phương.

Phi Thăng Điện chính là một trong tứ đại tiên giáo Tiên Giới, thế lực khổng lồ cao thủ đông đảo lại có Tiên Quân một phương tọa trấn giáo phái cai quản toàn bộ tiên cảnh "Ngũ Tội Thiên".

Những Thiên Kiếm Tông, Ngự Khí Tông làm sao so sánh được, có khi ngay cả tư cách gia nhập cũng chưa chắc đã có đủ.

Mà Vân Tố lại là Tiên Sĩ có thực lực rất mạnh trong đời đệ tử thứ ba của Phi Thăng Điện, nếu không phải có ngộ tính cực cao, tư chất vô cùng tốt, phẩm chất Tiên Chủng lại thật tốt dù tu hành đến nay chưa tới ngàn năm mà đã đã tấn chức cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhân vật như vậy phóng mắt mấy trăm vạn năm ở Tiên Giới thật chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Chẳng qua, thiên chi kiêu nữ như thế sao lại buông xuống tiên cảnh Nhất Trung Thiên thấp kém này?

.....

Giây phút trầm mặc ngắn ngủi qua đi, Vân Tố chậm rãi mở miệng nói: “Vân Tố tấn chức Kim Tiên chưa lâu, lần này phụng mệnh ra ngoài lịch

lâm, có nhiều chỗ phải quấy rầy thỉnh chư vị thứ lỗi!”

Ba vị tông chủ ngay cả tán dương cũng không dám, trong lòng có trăm ngàn ý niệm.

Khi bọn họ nhận được thông báo của Phi Thăng Điện nói có đại nhân vật tới bảo bọn họ phải tiếp đãi cho thật tốt thì bọn họ vạn vạn lần không nghĩ tới buông xuống sẽ là một vị Đại La Kim Tiên. Phải biết rằng thông thường thì Tiên Sĩ ở thượng cảnh sẽ không đến hạ cảnh, bởi vì Tiên Linh Chi Khí tại hạ cảnh có độ tinh thuần kém vô cùng so với tại thượng cảnh, tốc độ tu hành vì thế chậm hơn rất nhiều. Mà vị Thượng Tiên đại nhân này lại giải thích là phụng mệnh đến hạ giới để tu luyện, lý do hoang đường như thế thật sự làm cho người khác khó có thể tin phục.

Đương nhiên dù trong lòng có thắc mắc như thế song không thể hỏi tùy ý, càng không thể biểu lộ ra nửa điểm khác thường.

.....

“Ha ha, Thượng Tiên có thể buông xuống nơi đây, quả thật là phúc khí của Phượng Lâm Châu chúng ta, còn thỉnh Thượng Tiên đến chơi Ngự Khí Tông ta chút thời gian để cho đám người tại hạ cảnh giới thiệu cho Thượng Tiên một chút phong thổ của Phượng Lâm Châu chúng ta, không biết Thượng Tiên nghĩ thế nào?”

Người nói chính là tông chủ Ngự Khí Tông Hoa Tử Y, người này tai to mặt lớn, thân thể béo mập, hai chòm râu bên mép hơi hơi nhếch lên, quần áo gọn gàng hiện sự xa hoa, hình tượng này quả thực giống như trọc phú mới nổi tại thế tục nơi hạ giới.

Làm người lãnh đạo thế lực tiên tông một phương, Hoa Tử Y tất nhiên hiểu Đại La Kim Tiên đại biểu cho ý nghĩa gì, nếu mình có thể mời một vị Đại La Kim Tiên đến Ngự Khí Tông thì sau này địa vị Ngự Khí Tông còn

không như nước lên truyền lên sao? Đại La Kim Tiên dù tặng cho mấy thứ linh tinh đều có thể làm cho người ta được lợi vô cùng a!

Không chờ Vân Tố mở miệng, một thanh âm giòn tan dài giọng phản đối:“ Chủ ý này của Hoa tông chủ thật không thỏa đáng, ai chẳng biết Ngự Khí Tông các người làm ăn cực kì bận rộn, Thượng Tiên thân phận tôn quý cỡ nào, nếu có điều chậm trễ chẳng phải là bôi nhọ thân phận Thượng Tiên sao?”

“Người.....”

Hoa Tử Y trừng mắt nhìn mỹ phụ đang mở mồm ở bên cạnh nhưng không biết phải phản bác như thế nào.

Phụ nhân này là phụ nữ duy nhất trong ba người, đó là tông chủ Thiên Huyền Tông Dư Nguyệt Âm.

Liếc nhìn Hoa Tử Y một cái đầy khiêu khích, Dư Nguyệt Âm nói tiếp:“Thượng Tiên có lẽ nên đến Thiên Huyền Tông chúng ta, đệ tử tông phái chúng ta đều là nữ chắc sẽ hầu hạ Thượng Tiên sinh hoạt hàng ngày thuận tiện hơn nhiều?”

Hoa Tử Y nghe vậy vội vàng nói:“Kính xin Thượng Tiên sáng suốt, Ngự Khí Tông ta cũng có không ít nữ đệ tử, cam đoan làm Thượng Tiên vừa lòng!”

“Hừ hừ, nữ đệ tử của các người sợ là hầu hạ nam nhân rất vừa lòng chứ!”

Dư Nguyệt Âm nói một câu thiếu chút nữa làm cho Hoa Tử Y không thể thở nổi.

Thấy hai người đấu võ mồm, Cát Sâm Kiếm không có ý ngắt lời tranh giành. Thứ nhất, tài nguyên Thiên Kiếm Tông không bằng Ngự Khí Tông, thứ hai người Thiên Kiếm Tông cơ hồ tất cả đều là nam đệ tử, nếu làm cho

một Kim Tiên xinh đẹp như yêu nghiệt tới ở hẳn Thiên Kiếm Tông khó được an bình.

Nhưng cứ tranh chấp mãi như vậy cũng không phải là hay ngược lại làm cho người ta nhìn mà chê cười.

Cân nhắc ba bốn lần Cát Sâm Kiếm vẫn phải mở miệng can: “Hoa tông chủ, Dư tông chủ, ở tại nơi nào Thượng Tiên sẽ tự lựa chọn các người không cần tranh nhau làm gì.”

Hoa Tử Y cùng Dư Nguyệt Âm vốn định nói vài câu nữa nhưng nhìn thấy đôi mi thanh tú của Thượng Tiên đang nhíu nhíu mày làm sao còn dám tiếp tục làm can.

Vân Tố liếc nhìn hai người rồi quay đầu hỏi Cát Sâm Kiếm: “Ý tưởng hai người bọn họ khác nhau, không biết Cát tông chủ có ý kiến gì không?”

“Dạ.....”

Cát Sâm Kiếm không ngờ Thượng Tiên sẽ hỏi ý kiến của mình, y vội vàng lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Tại hạ cảm thấy Dư tông chủ nói không sai, Thiên Huyền Tông toàn là nữ đệ tử, Thượng Tiên vào ở quả thật thuận tiện rất nhiều, dù sao lời người khác vô cùng đáng sợ, Thượng Tiên có lẽ không sợ lời đồn đại nhảm, nhưng chúng ta không thể không vì Thượng Tiên mà lo lắng.”

Lời này quả thật rất đúng, Đại La Kim Tiên cũng có nam có nữ, nếu một nữ tử ở tại nhà của nam tử, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Nếu truyền ra tin đồn gì, hậu quả chỉ sợ không ai chịu nổi.

Nghĩ được vậy, Hoa Tử Y tự nhiên không dám tranh cãi nữa mà ảo não cúi đầu.

“Nếu đã thế, Vân Tố sẽ lưu lại Thiên Huyền Tông mấy ngày này nhé.”

Vân Tố hướng về phía Dư Nguyệt Âm khẽ vái chào, tông chủ Thiên Huyền Tông rất vui vẻ trả lễ, liếc nhìn Cát Sâm Kiếm với ánh mắt câu hồn.

Ánh mắt của Dư Nguyệt Âm liếc nhìn Hoa Tử Y lại như ghi hận,

“Thỉnh Thượng Tiên!”

Dư Nguyệt Âm đang định tiến lên dẫn đường, Vân Tố đột nhiên dừng bước.

“Dư tông chủ, xin hỏi Thiên Uyên Sơn Mạch ở chỗ nào?”

Nghe thấy Thượng Tiên hỏi, Dư Nguyệt Âm cung kính trả lời: “Thiên Uyên Sơn Mạch ở chính giữa của dãy Phượng Lĩnh, kéo dài qua hai đầu nam bắc chỉ cần đi về phía tây hơn một ngàn vạn dặm thì tới. Nếu Thượng Tiên muốn xem Thiên Uyên Sơn Mạch, Nguyệt Âm sẽ dẫn đường.”

“Không cần.”

Vân Tố khoát tay áo, ánh mắt thản nhiên nhìn xa xa, sự do dự trong ánh mắt chợt lóe.

“Hay là trở về Thiên Huyền Tông đã.”

Quyết định xong cả đoàn người vây quanh Vân Tố chậm rãi đi về hướng Thiên Huyền Tông.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Biển Học Vô Bờ

Nô thị không kể ngày đêm, lúc nào cũng phồn hoa náo nhiệt.

Trên đường cái, Tiên nô đi lại như mắc cửi. Ai cũng không chú ý tới gian "Tàn Thư Tập" cuối phố kia chẳng hiểu sao lại không tiếp tục kinh doanh đã vài tháng.

...

Ánh sáng nhạt xuyên qua lều các, một bóng dáng đơn độc ngồi ngay ngắn tại bên cạnh đồng sách, chăm chú lật xem cuốn sách cũ trên tay.

Cách thời gian Bạch Mộc Trần tỉnh lại đã hơn ba tháng, mấy ngày này có thể nói là đoạn thời gian nhàn hạ nhất từ khi hãn phi thăng tới nay.

Bạch Mộc Trần luôn ở trong thư lâu, đại đa số thời gian đều đắm chìm trong đồng sách cũ nát. Hãn không cần tu luyện, cũng không bị ai đến quấy rầy, nếu là có chỗ nghi hoặc, hãn còn có thể thỉnh giáo Cổ lão đầu. Ở trong này, ngoại trừ tạm thời không nên đi ra ngoài đi lại, hãn có thể tùy ý sắp xếp thời gian của mình, mà không cần nhường nhịn cùng trầm mặc, không cần trải qua cuộc sống không có tôn nghiêm như trước kia.

Bạch Mộc Trần không chỉ một lần ảo tưởng, nếu chính mình là một Tiên sĩ bình thường, có thể sống như thế này cũng là một loại hạnh phúc. Rất đáng tiếc, hãn không phải tu sĩ bình thường, cuộc sống của hãn đã được định trước không thể giống cuộc sống của tu sĩ bình thường. Mà hiện tại, thứ có thể giúp thay đổi vận mệnh của chính mình chỉ có mấy bộ sách đã rách nát không chịu nổi trước mắt này..

Bên kia, Cổ lão đầu cũng cầm một cuốn sách cũ.

Khác với sự chăm chú của Bạch Mộc Trần, phần lớn thời gian Cổ lão đầu đều ngồi ngẩn người hoặc là nhíu mày. Cuốn sách cũ trên tay được lão tùy ý lật qua lật lại vài lần rồi tiện tay quăng sang một bên. Kỳ thật trong lòng lão hiểu rõ hơn ai hết, có đọc mấy thứ rác rưởi này nhiều hơn nữa cũng hoàn toàn không có tác dụng gì cả.

Lấy lại tinh thần, Cổ lão đầu thỉnh thoảng nhìn về phía Bạch Mộc Trần, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

"Hài tử này thiên tính bướng bỉnh, quá mức cực đoan, không biết là tốt hay xấu đây."

Nói thật, dù thế nào thì Cổ lão đầu cũng đã tu hành cả vạn năm, tàng trữ quả thật không ít thứ. Tuy rằng lão có lòng truyền thừa y bát nhưng là lại không biết xuống tay từ đâu. Thứ nhất, Tán tiên không thể tu luyện. Thứ hai, dù là pháp quyết hay tiên thuật thì cũng đều lấy tiên nguyên làm cơ sở. Với tình trạng của Bạch Mộc Trần hiện tại chẳng khác gì hài tử vung đại chùy, căn bản không làm được gì cả. Về phần dùng những thủ đoạn khác...

Nghĩ một lát, Cổ lão đầu nhìn Bạch Mộc Trần vẫn đang vùi đầu vào đóng sách, cuối cùng vẫn chỉ lắc đầu. Chờ thêm một khoảng thời gian nữa hãy quyết định thôi!

...

"Thiên địa hữu minh, ân trạch vạn vật, bất thi bất vi, tự sinh tự diệt..."

"Vô vi nhi chí tình, hữu vi nhi chí tính, sinh tử nhi đạo tiêu, luân hồi nhi nhập cảnh..."

"Mệnh mạch vi luân, thiên địa nhất thể, chu nhi phục thủy, nãi chi quy luật..."

"Thái sơ chi thủy, giao vu dương chí, thái thủy chi mật, thế vu âm cực, âm dương giao thế, vận chuyển thái cực..."

...

Theo thời gian, khi Bạch Mộc Trần lật xem từng cuốn sách, từng điểm ánh sáng nhạt từ trong sách lóe ra, dần dần hội tụ tại mi tâm và thông qua đó rót vào cơ thể hắn.

Cảnh tượng huyền diệu như thế nhưng không ngờ Cổ lão đầu lại không chú ý đến, mà ngay cả bản thân Bạch Mộc Trần dường như cũng không cảm thấy gì cả. Chỉ thấy hắn nhắm hai mắt, từng chữ tiên văn cổ xưa không ngừng quanh quẩn trong đầu, khi thì vui sướng, khi thì cô tịch, khi thì mờ ảo, khi thì trầm tĩnh.

Trước hiểu rõ tính chất, sau nhìn lại hình thái, đây là ý nghĩa chân chính của học tập. Bạch Mộc Trần cũng như thế.

Đây là một quá trình dài lâu, cần hết lòng cảm ngộ, lấy tư tưởng để thôi diễn. Người đời thường nói hai chữ "ngộ tính", không phải là đọc bao nhiêu sách, trí nhớ tốt thế nào, mà là chỉ cảm ngộ được bao nhiêu, lĩnh hội được bao nhiêu.

Thông qua đọc sách, có thể thấy rõ hình thái vũ trụ.

Thông qua đọc sách, có thể hiểu được quy tắc của thiên địa.

Thông qua đọc sách, có thể hiểu được nhân quả sự vật.

Suy nghĩ của Bạch Mộc Trần trở nên hết sức rõ ràng, tựa như có một cánh cửa đến thiên địa khác vừa được mở ra. Đây là lần đầu tiên hắn không dùng ánh mắt để quan sát thế giới, nhưng trái lại lại thấy được càng nhiều càng nhiều.

Thiên, địa, phong, sơn, thủy, hỏa, lôi, trạch, hết thảy trong thế gian đều huyền diệu như thế, rồi lại tự nhiên như thế.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không biết lại qua bao lâu, Bạch Mộc Trần chậm rãi mở hai mắt, một vầng sáng lóe lên rồi biến mất.

"Tiền bối, ngài có tin tưởng thuyết Vận mệnh hay không?"

Nghe câu hỏi bất ngờ của Bạch Mộc Trần, Cổ lão đầu không khỏi giật mình. Vấn đề này thực sự khiến lão khó trả lời!

Con người tại thời điểm suy sụp, không thể kháng cự hoặc không thể trốn tránh, thường đổ cho hai chữ "Vận mệnh" để an ủi bản thân. Nhưng trên thực tế, Vận mệnh là hư vô mờ ảo, ai cũng chưa từng nhìn thấy, là thật hay giả, không thể chứng thực, càng không thể miêu tả.

Trầm ngâm một lát, sắc mặt Cổ lão đầu trở nên nghiêm túc: "Mỗi cá nhân đều có cái nhìn khác nhau về sự vật. Tuy rằng lão phu không thể chứng minh sự tồn tại của Vận mệnh, nhưng lão phu tin tưởng thuyết Vận mệnh."

Bạch Mộc Trần không tiếp lời. Cổ lão đầu dừng lại một lát rồi khẽ ngẩng đầu, nói: "Theo lão phu thấy, Vận mệnh giống như là dấu ấn của sinh mệnh, từ khi sinh ra đến khi tử vong, vĩnh viễn cũng không sẽ tiêu tán, sẽ không dừng lại. Mặc dù muôn đời luân hồi, hóa thành bụi bặm, dấu ấn của sinh mệnh vẫn sẽ tồn tại."

Bạch Mộc Trần lại hỏi: "Vậy Vận mệnh có thể thay đổi hay không?"

"Có thể!"

Ánh mắt Cổ lão động lại, nói như chém đinh chặt sắt: "Kỳ thật Vận mệnh từ trước đến nay vẫn luôn là kẻ bàng quan. Nó không thể làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của người, càng không thể làm ảnh hưởng đến quyết định của người. Người xem cái này..."

Nói xong, Cổ lão đầu vung tay lên, một bọt khí trong suốt bỗng xuất hiện.

Lập tức, trong bọt khí hiện lên từng cảnh tượng của sự suy tàn...

Một phạm nhân, từ khi sinh ra đến khi tử vong, tức sinh lão bệnh tử.

Một hạt giống, từ khi mọc thành cây giống đến khi thành linh mộc, rồi sau đó khô héo.

Mưa gió lôi điện... Nhật nguyệt giao thế... Ngôi sao vận động...

"Bạch tiểu tử, người cho rằng đây có phải Vận mệnh không?"

Cổ lão đầu nhìn thẳng Bạch Mộc Trần. Bạch Mộc Trần bất giác gật gật đầu.

Vận mệnh chính là tự nhiên, Thiên đạo cũng là tự nhiên. Như vậy nghĩa là, Thiên đạo tức là Vận mệnh.

Thấy đối phương gật đầu, Cổ lão đầu không hề phản bác mà chỉ nhẹ nhàng vung ngón tay lên, bọt khí lập tức vỡ tan.

"Vậy bây giờ thì sao?"

Giọng Cổ lão đầu không lớn nhưng Bạch Mộc Trần lại cảm thấy như sét đánh bên tai, thần hồn run rẩy!

"Bạch tiểu tử, thế gian không có gì là tuyệt đối. Vận mệnh cũng tốt, cơ duyên cũng được, đều cần chính bản thân mình đi sáng tạo, nếu không hết

thầy đều là nói suông. Đạo lý này hết sức đơn giản, cũng giống như đế vương nơi hạ giới có thể tùy ý quyết định sự sống chết của người khác, còn Tiên sĩ có thể tùy ý quyết định sinh tử của Tiên nô. Nói trắng ra là, Vận mệnh chỉ là cái cớ để cường giả lấy ra chơi đùa mà thôi!"

Giọng Cổ lão đầu lạnh lùng đến khác thường. Trong lòng Bạch Mộc Trần càng càng cảm thấy bất lực hơn.

Vận mệnh nếu là cái cớ mà cường giả lấy ra để đùa bỡn, vậy ai có thể thấy được vận mệnh của cường giả?

Bên trong thư lâu bỗng chốc trở nên trầm mặc.

"Người nào!?"

Trong lúc Bạch Mộc Trần ngây người, không gian chung quanh đột nhiên vận vẹo, một cô gái xuất hiện trong lầu sách.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Chí Nguyện Tán Tiên

Nhìn thấy có người đột nhiên xông vào, Bạch Mộc Trần vội vàng lùi vào trong góc, huyết sắc phi kiếm (phi kiếm màu máu) bị nắm chặt ở trong tay.

Một luồng thiên địa chi uy (uy lực của thiên địa) cuộn cuộn bao phủ cả tòa thư lâu. Cổ lão đầu chợt biến sắc. Mà Bạch Mộc Trần lại càng không hít thở nổi.

"Xoẹt!"

Cổ lão đầu lập tức nâng tay lên, một lực lượng vô hình bảo vệ lấy Bạch Mộc Trần.

Vốn tưởng rằng sẽ khó tránh khỏi một trận tranh đấu, nào ngờ cô gái sau khi đi vào cũng không có ý định động thủ mà chỉ lẳng lặng đánh giá hoàn cảnh trong thư lâu.

Bạch Mộc Trần lấy lại bình tĩnh. Theo ánh mắt nhìn lại, hẳn thấy người tới mặc quần áo màu trắng, tóc mây buông xuống, ở mi tâm có một Tiên ấn hình giọt nước tỏa ra ánh kim mờ nhạt.

Đại La Kim Tiên! Lại là một vị Đại La Kim Tiên!

Nhìn dung nhan tuyệt mỹ kia, Bạch Mộc Trần tán thưởng rồi lại không khỏi bất đắc dĩ. Người khác tu hành cả đời cũng khó nhìn thấy Kim Tiên một lần, nhưng bên cạnh mình lúc này dĩ nhiên lại có tới hai vị, mà một trong số đó còn là một nữ tử xinh đẹp như thế. Bạch Mộc Trần thầm nghĩ,

nếu không phải đối phương cố ý thu liễm khí thế thì sợ rằng mình đã bị ép đến hồn phi phách tán rồi!

Có lẽ là cảm nhận được ánh mắt khác thường, nữ tử quay đầu nhìn Bạch Mộc Trần khiến hắn theo bản năng đảo mắt sang chỗ khác.

Thân phận quyết định khoảng cách giữa hai người, Bạch Mộc Trần tất nhiên không có suy nghĩ không an phận gì. Trái lại, vẻ kinh ngạc chột lóe lên trong mắt nữ tử kia rồi biến mất.

"Hồng rồi! Không phải vị Kim Tiên này tới để bắt ta chứ?"

Bạch Mộc Trần đầu tiên thấy rung mình, sau đó trong lòng căng thẳng. Chẳng qua nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, mình chỉ là một gã Tiên nô, sao có khiến đường đường là một vị Đại La Kim Tiên ra tay được? Huống chi, trừ Cổ lão đầu ra, ai cũng không biết tin tức mình còn sống, cho dù muốn bắt mình, cũng không nên xông thẳng vào như vậy chứ!

Trong lúc Bạch Mộc Trần còn miên man suy nghĩ, giọng Cổ lão đầu vang lên bên tai hắn.

"Hài tử, con cuối cùng đã tìm đến đây!"

Cổ lão đầu kinh ngạc nhìn cô gái, khuôn mặt già nua trở nên tái nhợt và bi thương.

"Vân Tố ra mắt phụ thân đại nhân."

Cô gái khẽ thi lễ, vẻ mặt không buồn không vui.

Nàng chính là Vân Tố, đệ tử Phi Thăng điện. Mặc dù nàng tỏ ra hết sức lễ phép, cũng rất khách khí, nhưng giọng nói và sắc mặt lại lạnh lùng như đang nói chuyện với một người xa lạ.

Phụ thân?! Con gái của Cổ lão đầu!?

Bạch Mộc Trần nhú mày, trong lòng nghi hoặc không thôi. Cũng may biết đối phương không phải đến vì mình, hẳn cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cổ lão đầu không có để ý thái độ của đối phương. Lão cười khố, gật đầu nói: "Không ngờ con đã tu thành Kim Tiên, từ nay phúc thọ lâu dài. Tốt! Tốt! Xem ra người của Phi Thăng điện đối với con thật sự không tệ, như thế thì ta an tâm rồi."

"Phụ thân đại nhân, ta đến hạ giới cũng đã một thời gian rồi..."

Vân Tố nhìn Cổ lão đầu thật sâu, rồi sau đó chuyển tầm mắt, nói: "Tuy rằng Vân Tố phụng mệnh mà đến, nhưng mà ta rất do dự, rốt cuộc có nên tới gặp Người hay không!"

"Nhưng cuối cùng con vẫn đến đây."

Cổ lão đầu thở dài, trong mắt toát ra vẻ khổ sở.

Trầm mặc một lát, Vân Tố chợt hỏi: "Ta chỉ muốn biết, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người khác nói như thế nào ta cũng không tin, ta chỉ muốn Người cho ta một câu trả lời."

Khi nói chuyện, đôi mắt cô gái bắt đầu rưng rưng, nhưng lại bị tiên nguyên mạnh mẽ xua tan.

"Ta..."

Cổ lão đầu vài lần há miệng, nhưng lời chưa ra khỏi miệng lại bị nuốt trở vào.

"Cổ Thiên Hành, ta... hận... người..."

Oán hận tràn ngập, Vân Tố tay phải bắt thủ quyết. Thiên địa chi lực cuộn cuộn hội tụ ở ngón tay nàng rồi ngưng tụ thành một thanh băng kiếm đâm

thăng về phía Cổ lão đầu!

"Cô nương dừng tay!"

Bạch Mộc Trần biết rõ sự chênh lệch giữa mình cùng Kim Tiên nhưng vẫn nhịn không được mà tiến lên ngăn cản.

Vân Tố bỗng nhiên quay đầu lại trừng mắt. Bạch Mộc Trần lập tức bị một luồng lực lượng vô hình đánh bay ngay tại trận!

Cùng lúc đó, băng kiếm dừng lại khi còn cách mi tâm Cổ lão đầu chỉ một tấc.

"Cô nương... Khụ khụ khụ khụ..."

Lồng ngực Bạch Mộc Trần kịch liệt phập phồng, ho khan không dứt: "Cô nương bớt giận. Tuy rằng ta không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta biết những năm gần đây Cổ tiên bối luôn rất đau khổ. Nếu không phải là có chuyện gì khó nói, bằng tu vi của lão thì cần gì phải làm khổ chính mình như thế? Có một số việc lão không nói cho cô, có lẽ cũng vì muốn tốt cho cô, cũng có thể chưa đến lúc để nói, hoặc là có nỗi khổ riêng. Nếu cô nương chưa hỏi rõ đã động thủ, tương lai chắc chắn sẽ phải tiếc nuối. Xin cô nương suy nghĩ cho kỹ! Khụ khụ khụ khụ..."

Nói liền một mạch xong, Bạch Mộc Trần lại ho khan liên tục.

Vân Tố thờ ơ, ánh mắt lạnh như băng nhìn Cổ lão đầu, không biết có để tâm đến những lời nói này hay không.

"Hài tử, cho ta thêm thời gian ba tháng, đến lúc đó ta sẽ cho con một câu trả lời."

Cổ lão đầu thở thật dài, lấy tay nhẹ nhàng nắm mũi băng kiếm, vật ấy kêu bồng một tiếng biến thành nhiều điểm sáng tản đi.

"Được! Ba tháng sau ta lại tới tìm người."

Vân Tố trả lời dứt khoát, sau đó xoay người biến mất tại chỗ.

...

Thư lâu yên tĩnh, bầu không khí có phần nặng nề.

Bạch Mộc Trần ôm ngực thở hồng hộc, nói: "Tiền bối, có vài thứ không nên chờ đến sau khi mất đi mới hối hận. Văn bối tự biết không có tư cách nhúng tay vào chuyện giữa hai người, nhưng làm người đứng xem, ta còn muốn khuyên ngài một câu, hi vọng ngài hiểu."

Cổ lão đầu im lặng không nói. Lão phát tay bắn một vệt kim quang (ánh sáng màu vàng kim) vào trong cơ thể Bạch Mộc Trần khiến hơi thở của hắn dần dần bình phục.

"Mộc Trần, người tu hành đến nay đã bao lâu?"

Đây là lần đầu tiên Cổ lão đầu gọi tên Bạch Mộc Trần khiến hắn không khỏi giật mình. Mặc dù hắn không biết đối phương có ý gì nhưng hắn vẫn nghiêm túc trả lời: "Văn bối tu hành đến nay đã hơn ba trăm năm."

Cổ lão đầu lại hỏi: "Vậy vì sao người muốn tu hành?"

"Vì sao muốn tu hành?"

Bạch Mộc Trần suy nghĩ, ánh mắt toát ra vẻ hoài niệm: "Văn bối thuở nhỏ được sư tôn thu dưỡng, sư tôn là người tu tiên, ta tự nhiên muốn đi theo tu hành. Lúc ấy ta chỉ là đơn thuần vì tu hành mà tu hành... Khi ta dần lớn lên, sư tôn nói cho ta biết, tư chất của ta xuất sắc nhất trong số đông đảo đệ tử, sau này ta phải gánh vác trách nhiệm truyền thừa sư môn. Khi đó ta tu hành là vì một phần trách nhiệm... Sau lại sư môn bị diệt. Vì báo thù, ta liều mạng tu luyện, vài lần tẩu hỏa nhập ma..."

Nói tới đây, Bạch Mộc Trần cúi đầu không muốn để cho người khác chứng kiến sự thống khổ trong mắt mình.

"Hiện tại thì sao?"

Cổ lão đầu hỏi lại. Bạch Mộc Trần nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Cổ lão đầu lẳng lặng nhìn đối phương, không có nửa điểm không kiên nhẫn, cũng không có mở miệng thúc giục.

Sau khi trầm ngâm thật lâu, Bạch Mộc Trần thành linh đứng dậy, ngẩng đầu nói từng chữ: "Thiên địa vô căn! Vũ trụ vô tâm! Thế gian bất công! Bạch mỗ nguyện tìm thiên địa chi căn, lập vũ trụ chi tâm, bảo vệ người một phương, vì Tán tiên cầu một hy vọng, sáng tạo ra một tương lai..."

"Bạch mỗ không biết liệu mình có thành công hay không, nhưng ta sẽ cố gắng hết mức có thể, đời này kiếp này, muôn lần chết không hối hận."

Thanh âm càng lúc càng lớn, Bạch Mộc Trần mỗi nói ra một chữ ánh mắt lại càng sáng ngời, cuối cùng bộc phát ra một thứ ánh sáng làm cho người ta kinh hãi, xuyên thấu qua thư lâu xông lên không trung.

Tìm thiên địa chi căn, lập vũ trụ chi tâm, bảo vệ người một phương, vì Tán tiên cầu một hy vọng, sáng tạo ra một tương lai!

Đời này kiếp này, muôn lần chết không hối hận!

Lời này mạnh mẽ vang dội, trong kiên định lộ ra sự cương liệt cùng quật cường làm tâm thần người ta chấn động.

"..."

Cổ lão đầu nhìn đăm đăm vào Bạch Mộc Trần, thật lâu không nói nên lời.

Hắn vốn tưởng rằng Bạch Mộc Trần sẽ nói những lời như chấn hưng sự môn, không nghĩ tới đối phương lại lập một chí nguyện to lớn như vậy. Nếu lời này là người khác nói ra thì không có vấn đề gì, nhưng mà nói lời này lại là một gã Tiên nô, một gã Tiên nô với thân phận thấp hèn!

Có lẽ người khác sẽ cảm thấy buồn cười, nhưng Cổ lão đầu lại hoàn toàn không cảm thấy như vậy. Chẳng những lão không cười, hơn nữa vẻ mặt còn ngưng trọng đến khác thường.

"Bạch tiểu tử, ngươi biết ngươi đang nói gì không? Hứa hẹn bừa bãi, trời tất trách phạt!"

Cổ lão đầu thanh âm rất lạnh, thậm chí không có chút sức sống nào.

Bạch Mộc Trần trầm mặc một lát, vẫn quật cường nói: "Tiên đạo há lại vô tình, vô tình hà tất tu hành. Nguyện vọng của Bạch Mộc Trần tức là chí nguyện chí của Tán tiên. Nếu ta chết đi tất có người sau truyền thừa ý chí. Muôn đời luân hồi, chí này không đổi..."

Không là Tiên nô, sao biết nỗi khổ của Tiên nô?

Không là Tiên nô, sao biết nỗi bi ai của Tiên nô?

Cổ lão đầu tuy là Tán tiên, nhưng lão lại không phải là Tiên nô.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Trí Tuệ Kết Tinh

Vạn thể luân hồi, thử chí bất di! [DG: Dù muôn đời luân hồi thì ý chí này không bao giờ thay đổi!]

Không có quyết tâm cực kỳ cứng cỏi thì làm sao có được sự kiên định lớn như vậy.

Bên trong thư lâu lại yên tĩnh, lão giả cúi đầu thì thào tự nói mà chẳng biết đang nói cái gì.

Ở cạnh đó, Bạch Mộc Trần vô thức sờ sờ nô ấn ở mi tâm, ánh mắt bình tĩnh dị thường.

...

"Được! Ý chí của Tán Tiên thế là được lắm!"

Đột nhiên, Cổ lão đầu cười rộ, cả tòa lâu dao động trong tiếng cười: Tốt, tốt, tốt! Tán Tiên thì đã làm sao? Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn chín, tan biến lần đầu, đây chính là một cơ hội sống lại, trời không tuyệt đường người. Lão phu tin rằng, Tán Tiên sẽ có một ngày xuất đầu, Bạch Mộc Trần nhà ngươi mà làm không được sẽ có người kế tục tiếp sau, chỉ cần vẫn còn Tán Tiên tâm nguyện này sẽ còn tồn tại. Đúng là vạn thể luân hồi, chí này không đổi!"

Trong tiếng cười, Cổ lão đầu đưa ngón tay ấn vào mi tâm, Tiên Ẩn màu đen hóa thành màu vàng phát ngay ra một luồng thần quang tinh khiết màu trắng bắn thẳng đến chỗ mi tâm của Bạch Mộc Trần.

"Bạch tiểu tử, người đã có chí hướng như thế, lão phu sẽ trợ người giúp một tay."

"Tiền bối, người..."

Hắn đang định nói tiếp bỗng nhiên ngừng lại, tâm thần Bạch Mộc Trần run lên. Hắn cảm thấy vô số tin tức lộn xộn dồn dập mãnh tiến vào trong óc mình.

"A!!!"

Một cơn đau đốn vô cùng ập tới, Bạch Mộc Trần ôm đầu rống lên không ngừng, rất nhiều tin tức thẳng tiến vào làm linh hồn và trí nhớ của hắn dường như bị xé thành vô số mảnh nhỏ. Hắn đau đốn không chịu nổi!

...

Phàm tục Tam Thiên Giới, Tiên cảnh Cửu Trọng Thiên, Ma thần Cửu U Địa, Quỷ phủ Thập Bát Cấm, Phật vực Phong Linh Sơn, Yêu đô Quy Hư Loạn...

Thiên địa vô hạn, diễn hóa sáu giới, miếu miếu chúng sinh, ai có thể vĩnh hằng?

...

Tiên đạo ngũ nghệ, đan phương, khí minh, trận đồ, phù ấn, thú phổ...

Trăm ngàn kỹ nghệ, mọi con đường đều có một điểm chung!

...

Công pháp, tiên thuật, cấm chế, bí thuật...

Ngũ hành thuật, từ nông đến sâu!

Theo dòng những tin tức trôi vào, Bạch Mộc Trần hoàn toàn đắm chìm vào biến tri thức mà quên hẳn nỗi đau đớn kịch liệt.

...

Không gian dường như bất động, tâm thần hẳn rung động từng hồi.

Mi tâm của Bạch Mộc Trần thỉnh thoảng lại chớp sáng một cái, mỗi một tin tức đến lập tức loé sáng rồi dung nhập vào bên trong chớp sáng.

Trong thức hải, quang tử lấp lóe tụ lại ngày càng nhiều, hình thành một quang cầu cực lớn, quang cầu tản mát ra từng vầng sáng thánh khiết.

Cùng lúc đó, từng vòng ánh sáng xuất hiện ở trên ót của Bạch Mộc Trần như tượng trưng cho sự thánh khiết.

...

Vầng sáng khuếch tán vô hạn, thức hải của Bạch Mộc Trần dần dần bị lấp đầy, chỉ chốc lát đã dung nhập tới cực hạn!

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang lên, thức hải co rút lại, vầng sáng bên trong biến mất giống như thiên địa tan vỡ, cuối cùng chỉ còn một màu đen ngòm!

Quang quyển trên ót của Bạch Mộc Trần tiêu tan, hẳn từ trong hư vô tỉnh lại thì thấy chung quanh tối như bưng, mà ở chính giữa thức hải có hạt được kết tinh trong suốt đang chậm rãi xoay vòng.

Bốn bề của vật ấy có hình tam giác, mỗi một mặt đều hiện ra hình ảnh Bạch Mộc Trần đang nhắm mắt, khuôn mặt không buồn không vui giống như là đang trầm tư.

"Ồ... Đây là cái gì?"

Bạch Mộc Trần nhìn thấy tinh thể bốn mặt kia thì giật mình tại đương trường. Tu hành đã vài trăm năm, hẳn biết rõ Kim đan, Nguyên anh, Tiên chủng, Nguyên thần. Cho dù là Xá lợi, Ma chủng, Yêu đan, Quỷ nguyên hẳn cũng có chút hiểu biết nhưng vẫn không thể nghĩ ra được vật gì cùng loại với tinh thể này.

Do dự một lát, Bạch Mộc Trần đưa thần thức vào trong vật ấy thì một luồng tin tức bỗng nhiên hiện lên trong đầu hẳn...Trí tuệ chi tinh, đại năng đại lực, vô hình vô tướng, không nhiễm chút bụi không chút tỳ vết.

Thiên địa bắt đầu, vạn vật phẳng lặng, duy có một chút ánh sáng nhạt chiếu sáng lên hy vọng, ánh sáng này có linh hồn gọi là trí tuệ.

Ánh sáng trí tuệ hòa nhập vào vạn vật, sáng tạo hư vô, chính là nguồn suối lực lượng, là hy vọng của sinh mệnh là tín ngưỡng độc nhất vô nhị trong thiên địa. Ánh sáng đã được thắp sáng lần này có thể làm cho thiên địa bất diệt, bóng tối bị đẩy lùi, ngoại vật không mê hoặc được, không rơi vào ma chướng.

Chính cái gọi là trí sẽ như tuệ kiếm chặt đứt ma niệm, có thể nhìn thấu bản chất của sự vật.

"Trí tuệ chi tinh!? Thiên hạ to lớn quả thật không thiếu chi chuyện lạ!"

Bạch Mộc Trần nhìn thấy tinh thể bốn mặt này, nội tâm dậy sóng rất lâu.

Cái gọi là trí tuệ này chính là vật hư vô, vốn là rất trừu tượng không thể sờ mó nắm bắt nhưng hiện tại mình lại ngưng tụ thành một viên tinh thể, thật sự không thể tưởng tượng!

Bạch Mộc Trần không cho rằng tàn thư này sẽ làm mình tràn ngập trí tuệ, chắc hẳn là do nhận được tri thức truyền thừa rộng lớn như biển kia của Cổ lão đầu mới có cơ duyên như thế.

Kỳ thật, Bạch Mộc Trần chỉ đoán đúng phân nửa, thậm chí còn chưa tới một nửa. Hắn tuy nhận được tri thức truyền thừa của Cổ lão đầu, nhưng mấy thứ này không phải của chính hắn, tri thức này giống như là từng bộ sách chỉ thời điểm lật xem mới nhớ tới, trên thực tế rất nhiều thứ hiện tại hắn không dùng được, nhiều lắm chỉ coi như là tạo được một nền tảng vững chắc mà thôi. Để có biến hoá lần này là do hắn lĩnh ngộ và cảm nhận được với thiên địa, ở sâu trong linh hồn còn có một tia vật chất thần bí màu đen nữa.

...

Cổ lão đầu nhắm chặt hai mắt nên không nhận thấy được biến hóa trên người Bạch Mộc Trần.

Ba ngày sau, hai mắt của Bạch Mộc Trần chậm rãi mở ra. Trong ánh mắt có nhiều điểm kiếm quang như ẩn như hiện, sau khi chớp mắt liên tục vài lần thì ánh mắt mới trở lại giống như trước.

"Cảm giác thế nào?"

Cổ lão đầu nhìn thấy trong mắt Bạch Mộc Trần hiện lên vẻ mệt mỏi nên hỏi.

"Đa tạ tiền bối đã giúp đỡ!"

Bạch Mộc Trần ngồi dậy rồi quỳ lạy, nỗi niềm cảm kích không lời nào có thể diễn tả được. Cứ cho là hắn không biết Cổ lão đầu dùng thủ đoạn gì, nhưng hắn có thể khẳng định bí pháp truyền thừa giống như vậy thông thường đều sẽ được truyền cho người mà mình cho là thân thiết nhất, hơn nữa sự trả giá chắc chắn không nhỏ. Đối phương làm như thế sao khiến người không cảm động cho được?

"Đứng lên đi hài tử!"

Thanh âm Cổ lão đầu có hơi khàn khàn: "Ta thành toàn cho người nhưng chẳng phải cũng là thành toàn chính cho ta ư? Lúc trước lão phu có lòng thu người làm đồ đệ chỉ là không biết nên phải nói như thế nào..."

"Tiền bối..."

Bạch Mộc Trần đang muốn nói thì Cổ lão đầu ngắt lời: "Người cứ yên nghe ta nói cho hết lời, người là Tán Tiên vốn không thể tu luyện công pháp. Lẽ ra lão phu muốn truyền cho người một cái gì đó do chúng ta có duyên phận quen biết nhau nhưng lão phu ngờ người sẽ có chí hướng lớn như thế, cho nên sau này cải biến chủ ý đem những gì mình biết truyền thụ cho người..."

Dừng một chút, vẻ mặt Cổ lão đầu buồn phiền thốt lên: "Tuy công pháp tiên thuật đối với người không có tác dụng lớn, nhưng có thể để tầm mắt người nhìn xa hơn, rộng hơn, nói không chừng sau này sẽ có trợ giúp. Hiện giờ người có ba tháng, nếu có chỗ nào nghi hoặc có thể trực tiếp hỏi lão phu, mặt khác tuy rằng tiên nguyên của người tăng lên không ít nhưng thiên kiếp càng ngày càng gần. Việc này không biết là phúc hay họa."

"Vâng!"

Bạch Mộc Trần gật đầu trả lời, trịnh trọng thi lễ.

...

Ba tháng sau, bên trong Tàn Thư Tập.

Cổ lão đầu đang ngồi đối diện với Bạch Mộc Trần nhưng tâm tình mỗi người mỗi khác.

"Hài tử, những gì có thể dạy cũng đã dạy cho người rồi, con đường về sau phải trông vào chính mình."

"Tiền bồi thật sự phải đi sao?"

"Có một số việc sớm hay muộn vẫn phải làm như thế, sau khi ta đi cửa hàng sách này sẽ giao cho người quản lý..."

Trong khi nói chuyện, Cỗ lão đầu lật tay lấy ra một khối ngọc bài và một khối ngọc giản đưa đến trước mặt Bạch Mộc Trần: " Năm đó Lão phu chịu kiếp nạn, tất cả tiên bảo gần như đều bị phá huỷ cho nên không có đồ tốt đưa cho người, ngọc giản này chính là kinh nghiệm nhiều năm tu hành của lão phu, bây giờ tặng cho người coi như là lễ vật cuối cùng. Còn khối ngọc bài kia người cũng giữ lấy, đó là lệnh bài thân phận chủ sự cửa hàng, nếu có người tới đây người đem ngọc bài này đưa ra là được."

"Xin tiền bồi yên tâm..."

Lời vừa thốt ra, Bạch Mộc Trần ghen ngào. Trên tay là ngọc giản và ngọc bài, hẳn không biết nên nói cái gì cho phải.

"Hài tử, không cần phải khổ sở, nếu có duyên ta và người sẽ có ngày gặp lại."

Trong lòng Cỗ lão đầu cũng chua xót lắm, vài chục năm ở chung, ai không lưu luyến một khi ly biệt?

...

"Tiền bồi, để Mộc Trần châm thêm một lần trà cho người nhé!"

Trầm mặc một lát, Bạch Mộc Trần đã mang ra một bộ trà cụ. Hẳn cần thận điều chế trà phẩm.

Thấy cảnh tượng như vậy, Cổ lão đầu hiểu ý mỉm cười vài phần thương cảm cũng ngơ ngai, lão nhớ rõ hai người quen nhau là vì uống trà.

Một chốc qua đi, hương trà tràn ngập.

Bạch Mộc Trần cẩn thận bưng chung trà lên rồi quỳ gối trước mặt Cổ lão đầu: "Mộc Trần là một cô nhi, không thân thích, không bạn bè, may được tiền bối ưu ái mới có thể sống đến ngày hôm nay. Ở bên tiền bối, Mộc Trần cảm thấy ấm áp, cảm thấy an tâm. Bây giờ tiền bối phải đi, Mộc Trần chỉ có một tâm nguyện, hy vọng tiền bối thành toàn."

"Được, người nói đi."

"Nếu tiền bối không chê, Mộc Trần nguyện phụng tiền bối làm cha. Từ nay về sau, Mộc Trần sẽ không phải cô độc một mình."

Ánh mắt Bạch Mộc Trần trong veo nhìn Cổ lão đầu, bỗng lão ngẩn người ra.

"Người... Người nói cái gì?!"

Cổ lão đầu trở nên tỉnh táo, thanh âm hơi run rẩy. Lão không thể tin được những gì vừa nghe thấy.

Bạch Mộc Trần nghiêm nghị nói: "Mộc Trần nguyện phụng tiền bối làm cha, mong tiền bối thành toàn."

"..."

Cổ lão đầu rất vui mừng, rất kích động, lão rất muốn gật đầu đồng ý... Nhưng lão không thể. Một khi có quan hệ với mình, hậu quả sau này không phải một Tán Tiên nho nhỏ có thể chịu được, lão không thể hại hấn được.

Thời gian dần dần trôi qua, Bạch Mộc Trần vẫn quỳ gối tại chỗ như cũ.

"Lão phu là Cổ Thiên Hành, hảo hài tử, hãy bảo trọng!"

Cổ lão đầu cuối cùng đã rời đi như thế, cuối cùng vẫn không nhận trà của Bạch Mộc Trần.

Không đành lòng, không cam lòng, chua xót!

Nhìn thấy bóng lão nhân bỏ đi, trong lòng Bạch Mộc Trần nổi lên nỗi niềm đau xót không rõ nguyên nhân. Đột nhiên hắn sinh ra cảm giác lão nhân đi rồi sẽ không trở về, tựa hồ từ nay về sau sẽ không còn được gặp lại lão nhân.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mai Danh Ẩn Tích

Nô thị hầu hết vẫn bình thường, "Tàn Thư Tập" gần một năm trước đã ngừng kinh doanh, chung quy lại khai trương một lần nữa.

Nhưng kỳ quái là, chủ quán của tòa thư lâu này bây giờ không còn là lão nhân ương gàn trước kia, mà là một tiên nô trẻ tuổi.

Đương nhiên, ở trong môi trường tràn đầy trụy lạc như thế này, có ai lại để ý đến người phụ trách của một cái cửa hàng sách tồi tàn là già hay trẻ, bởi vì thực chất không có người nào quan tâm tới chuyện này.

Trong thư lâu vẫn vắng vẻ như xưa, chỉ thấy một gã nam tử trẻ tuổi đang chuyên tâm lau tấm biển hiệu treo trên cửa.

Người này một thân áo xám, đầu tóc dài buộc sau đầu, bề ngoài chẳng có gì xuất chúng, ngoại trừ ánh mắt vô cùng trong suốt cũng không điểm gì nổi bật.

Đúng vậy, người này chính là Bạch Mộc Trần.

Nói đúng ra, người này là Bạch Mộc Trần sau khi "dịch dung".

Thân phận nô lệ quán trường vẫn như một cái gai trong lòng Bạch Mộc Trần, tuy nói hãn hiện tại đã khôi phục tự do, nhưng vẫn không thể thay đổi thân phận Tiên nô của hắn, nếu lỡ bị người có tâm phát hiện ra, hậu quả sợ là không thể tưởng. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể lựa chọn mai danh ẩn tích, thay hình đổi dạng.

"Dịch dung" thuật chính là một loại tiên pháp kỳ thuật bên ngoài, cùng tiên pháp biến ảo thông thường không giống nhau, "Dịch dung" chẳng những có thể thay đổi diện mạo khí chất của bản thân người thi thuật, ngay cả thuộc tính khí tức cũng có thể che dấu, cho dù là cao hơn Tiên Sĩ một hai cảnh giới cũng khó mà phân biệt thật giả.

Cổ Thiên Hành trước khi đi để lại cho Bạch Mộc Trần quả thật không ít thứ, nhưng hẳn chỉ là một tên vô kiếp Tán Tiên, tiên nguyên chẳng qua năm trăm chín mươi vòng, tự nhiên không dùng được những thứ cấp cao, môn Dịch Dung Thuật này thì ngược lại, đơn giản dễ học, chỉ cần sau khi thi triển, cứ bảo trì vận chuyển tiên nguyên, thì có thể duy trì dịch dung biến hóa, rất thực dụng lại an toàn.

Trong góc phòng, tàn tịch (sách cũ nát) lộn xộn đã được sắp xếp chỉnh tề trên giá sách, công pháp, tiên thuật, trận đồ, phù ấn, tạp ký, các loại tàn tịch đều đã được phân loại, đặc biệt khóa minh châu soi sáng ở trên không kia làm cho cả tòa thư lâu nhìn qua càng có vẻ sáng sủa rộng rãi, quả thực làm cho con người ta có một loại cảm giác khoáng đạt tươi mới.

Một hồi sau, Bạch Mộc Trần đã làm xong công việc trong tay, theo thói quen đi tới cửa, xuất thần nhìn cảnh tượng huyền ảo bên ngoài.

"Ai! Lại một ngày."

Từ lúc Cổ Thiên Hành rời đi đã qua hai tháng, đáng tiếc đến nay vẫn không có tin tức gì, trong lòng Bạch Mộc Trần hiểu rõ, đối phương có thể không bao giờ trở về nữa.

Đối diện với tình trạng này, Bạch Mộc Trần có chút phiền muộn, cho nên mỗi ngày đều tới cửa trông ngóng.

Thân nhân bằng hữu, đối với một Tiên nô mà nói quả là xa xỉ, hoặc có thể nói đó vụn vặt chỉ là một sự mong nhớ.

Bất quá có mong nhớ vẫn tốt, có mong nhớ mới có hi vọng, mới thấy cảm giác chờ đợi không còn dài đằng đẳng. Tuy rằng Cổ Thiên Hành không có đáp ứng lời thỉnh cầu của Bạch Mộc Trần, nhưng ở trong lòng Bạch Mộc Trần, hắn đã xem đối phương như là người thân duy nhất của mình.

Một lúc lâu sau, Bạch Mộc Trần trở lại bàn đá khoanh chân ngồi xuống, lật tay lấy ra một cái ngọc giản, đem thần niệm đầu nhập bên trong.

Tại Tiên Giới, ngọc giản thuộc về một loại phương tiện truyền đạt cao cấp, không phải Tiên Sĩ bình thường có thể có được. Vật này chẳng những có thể thừa nhận rất nhiều tin tức, mà còn có thể chiếu ra hình ảnh con người với đủ các loại cảm xúc cùng cảm ngộ, dưới tình huống thông thường, ngọc giản như thế này được dùng để truyền đạt các tin tức quan trọng như truyền thừa công pháp, bí thuật... Đương nhiên, nếu là những tiên tông có quy mô lớn sẽ dùng ngọc giản làm phương pháp chuyển tin tức quan trọng, lúc thiết yếu còn cần phải có thủ pháp đặc thù mới có thể xem xét nội dung trong ngọc giản.

Không giống như mấy bộ sách cũ nát trên giá sách này, ngọc giản được chế tác phi thường tinh xảo, kết cấu bên trong cũng rất ổn định, chỉ cần không phải hoàn toàn bị hủy thì có thể bảo tồn được một bộ phận tin tức, rất có giá trị cất giữ, bởi vậy Tàn Thư Tập này nhìn mãi không ra nửa cái ngọc giản.

"Thiên Hành Lục", đây chính là tên của ngọc giản này, cũng là lễ vật cuối cùng Cổ Thiên Hành tặng cho Bạch Mộc Trần. Bên trong ghi lại tâm đắc tu hành cả đời của Cổ Thiên Hành, từ Chân Tiên đến Thiên Tiên, sau đó từng bước từng bước vượt qua chướng bích, thành tựu Đại La Kim Tiên chi vị.

Cho dù hiện tại cảnh giới của Bạch Mộc Trần còn thấp, nhưng mỗi lần quan sát nội dung trong ngọc giản, đều có một số cảm ngộ khác nhau.

"Cổ tiên bối rốt cục là người như thế nào? Cửu Phẩm Kim Tiên khẳng định là một đại nhân vật vang danh Tiên Giới, tại sao lại lưu lạc đến nơi này? Còn có Kim Tiên Vân Tổ của Phi Thăng Điện kia, thật là con gái của Cổ tiên bối sao?"

Bạch Mộc Trần thu hồi ngọc giản, mắt lộ ra vẻ trầm tư, rồi sau đó thở dài một tiếng.

Việc cấp bách trước mắt là tìm biện pháp đề thăng thực lực mới là vương đạo, nếu không hết thảy đều là nói suông.

Nói đến đề thăng thực lực, Bạch Mộc Trần không khỏi đau khổ mỉm cười, công pháp tiên quyết bản thân không thiếu, thậm chí ngay cả tiên thuật cấm pháp cũng có mấy bộ, đáng tiếc hiện tại tự mình căn bản không thể dùng được.

Nghĩ ngợi một lát, Bạch Mộc Trần vẫn quyết định buông bỏ tạp niệm, luyện chế tiên phù, dù sao đây là cách duy nhất hẳn có thể nhanh chóng đề thăng thực lực trong thời gian này

Tiên Thảo Đường, vẫn là chiêu bài lâu đời.(chiêu bài lớn)

Bạch Mộc Trần dưới sự tiếp dẫn của người hầu gác cửa, đường hoàng đi thẳng vào đại đường.

"Đạo hữu xin chờ, Lục lão bản ở phía sau đường, để ta đi mời ông ấy ra."

Đợi người hầu gác cửa rời đi, Bạch Mộc Trần tự tìm một nơi kín đáo ngồi xuống.

Khoảng một năm không tới, Tiên Thảo Đường biến hóa cũng không nhỏ, cái quầy biệt lập bán "Thăng Tiên Đan" trước kia biến thành một gian

phòng chuyên dụng, mà Tiên nô mua "Thăng Tiên Đan" so với trước kia nhiều hơn không ít, còn vài cái quầy khác ngược lại không ai ghé thăm.

Nghĩ đến cũng đúng, số Tiên nô mới tiến vào vô cùng nhiều, cơ bản đã thích ứng với cuộc sống trong này, Nô Thị quả thật so với dĩ vãng càng thêm náo nhiệt.

Nhìn thấy Tiên nô tranh nhau giành lên phía trước mua "Thăng Tiên Đan", trong lòng Bạch Mộc Trần không khỏi nặng nề thêm vài phần. Trong lúc lơ đãng, hần liếc nhìn về phía sau đoàn người, một thân ảnh quen thuộc đứng trong đám người lắc lư.

"Là hần!?"

Ngay lúc Bạch Mộc Trần đang ngây người, một thân ảnh mập mạp xuất hiện ở trước mặt hần.

"Không biết vị tiểu huynh đệ này tìm Lục mỗ có chuyện gì?"

Lục Hoài Nhân nói chuyện hòa khí trước sau như một, đối với ai cũng giữ một khuôn mặt tươi cười, gương mặt thương nhân điển hình.

Nhìn thấy con người quen thuộc, khuôn mặt tươi cười quen thuộc, Bạch Mộc Trần không khỏi tự giác cười cười, trong lòng sinh ra một loại cảm hoài chi niệm (cảm giác hoài niệm). Hần đột nhiên cảm thấy, mập mạp này ngoại trừ lòng tham xảo quyệt ra, kỳ thật vẫn rất đáng yêu.

Bạch Mộc Trần vỗ tay, vô cùng khách khí "Lục lão bản xin chào, tại hạ Cổ Trần, vừa mới tiếp quản Tàn Thư Tập, cho nên đặc biệt đến bái phỏng, thuận tiện mua chút Linh Mộc."

"Cái gì!?"

Lục Hoài Nhân kinh ngạc, vội vàng ôm quyền hoàn lễ "Sớm nghe nói Tàn Thư Tập đã đổi chủ sự mới, không nghĩ tới chính là tiểu huynh đệ người a! Chà chà, tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ đã làm chủ quán, sau này khẳng định tiền đồ vô lượng, chúc mừng chúc mừng!"

Nếu là cửa hàng khác hoặc chủ sự khác, Lục Hoài Nhân tuyệt đối sẽ không kinh ngạc như thế, nhưng thế lực sau lưng Tàn Thư Tập này không phải là nhỏ, mà thực lực Cổ lão đầu kia sâu không lường được, làm cho thế lực khắp nơi trong Nô Thị đều kiêng kỵ dè chừng.

Lục Hoài Nhân không biết rõ người khác nghĩ như thế nào, bất quá thượng tầng Tiên Thảo Đường thực sự hạ lệnh cấm không được trêu chọc người của Tàn Thư Tập, bởi vậy có thể thấy được thân phận của người trẻ tuổi trước mắt này tuyệt đối không tầm thường.

"Người trẻ tuổi này cũng họ Cổ, chẳng lẽ cùng Cổ lão đầu kia có quan hệ gì ư?"

Thoáng suy nghĩ, ý cười trên mặt Lục Hoài Nhân càng tăng lên vài phần, lập tức gọi người lo pha trà hầu hạ.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mua Số Lượng Lớn

Sau một trận hàn huyên, Bạch Mộc Trần cùng Lục Hoài Nhân ngồi song song với nhau.

"Tiểu huynh đệ, vừa rồi người nói muốn mua một chút Linh Mộc phải không?"

Lục Hoài Nhân chỉ thuận miệng hỏi, nhưng Bạch Mộc Trần lại không kiêng kị nói thẳng "Đúng vậy, tại hạ phụ trách quản lý Tàn Thư Tập, tự nhiên phải phụ trách việc tu sửa sách, nghe nói cả Nô Thị này chỉ có Tiên Thảo Đường của Lục lão bản là có hàng hóa đầy đủ nhất, cho nên mạo muội tìm đến đây."

"Khách khí, thật sự là khách khí!"

Lục Hoài Nhân trên mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại không thể nào tin lời nói đó của đối phương.

Linh Mộc đích thật là vật liệu chủ yếu để sửa sách, nhưng công việc sửa sách thông thường đều do Tiên Sĩ có học vấn, kiến thức rộng rãi mới có thể đảm nhiệm, Bạch Mộc Trần vốn vẹn chỉ là một tên vô kiếp Tán Tiên, mở miệng nói muốn tu sửa sách, cho dù là ai cũng không thể không sinh ra nghi ngờ.

Đương nhiên, nghi ngờ thì nghi ngờ, sinh ý phải rõ ràng, chuyện không nên hỏi nghìn vạn lần không nên có tâm tò mò, đây là nguyên tắc làm việc cơ bản của Lục Hoài Nhân, cũng là điểm mấu chốt bảo mệnh của hắn.

Nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lục Hoài Nhân, Bạch Mộc Trần cười giải thích "Tại hạ cũng biết năng lực của mình không đủ, chẳng qua một khi thượng tăng đã an bài, tại hạ đành phải kiên trì làm theo, cũng may lúc trước dưới hạ giới cũng có chút tâm đắc về mặt này, định thử làm xem thế nào, lại khiến cho Lục lão bản chê cười, ha haaaa!"

"Tiểu huynh đệ khiêm tốn, tuổi còn trẻ mà có thể ngồi trên vị trí đứng đầu một cửa hàng, há có thể so sánh với người bình thường, Lục mỗ rất rất là xem trọng người đó, ha haaa!"

Lục Hoài Nhân ngoài miệng cười ha ha, nhưng thực tế cảm thấy rung mình. Người này lời nói sắc bén, miệng nói là "thượng tăng" dạn dò, mình thật không nên hỏi ngắn han dài, ngược lại sẽ đắc tội người ta.

Ý nghĩ trong đầu chợt loé lên, Lục Hoài Nhân cố chuyển đề tài "Chẳng biết tiểu huynh đệ lần này muốn mua bao nhiêu vật liệu?"

Bạch Mộc Trần suy tư một lát, nghiêm mặt "Tại hạ từ trước đến nay không thích rầy rà, cho nên dự định lần này mua nhiều vật liệu một chút, tu sửa tàn tích bình thường chỉ cần nhất giai Linh Mộc cũng đủ rồi, chẳng biết chỗ Lục lão bản có bao nhiêu, tại hạ muốn mua hết một lần!"

"Cái gì? Mua hết một lần!?"

Lục Hoài Nhân hoảng sợ, không khỏi âm thầm líu lưỡi, đây là sinh ý lớn a!

Nhất giai Linh Mộc tuy rằng không đáng tiền, giá thành cũng rẻ phi thường, nhưng nếu mua số lượng nhiều cũng có thể thu được không ít lợi nhuận. Tại Nô Thị nhiều năm như vậy, Lục Hoài Nhân trước giờ còn chưa từng gặp được người tài đại khí thô như thế, hơn nữa đối phương lại là thân phận Tiên nô.

Bạch Mộc Trần mỉm cười khẽ gật đầu, lần này cũng không có mở miệng giải thích, không phải hấn ra vẻ ta đây gì, chẳng qua bản thân tỏ ra sợ hãi rụt rè ngược lại sẽ khiến người khác ngờ vực vô căn cứ.

Sự thật cũng đúng như Bạch Mộc Trần suy nghĩ, Lục Hoài Nhân tuy rằng kinh ngạc, nhưng không có hoài nghi chút nào lời nói của đối phương, lấy bối cảnh của Tàn Thư Tập, mua số lượng lớn vật liệu về để tu sửa sách cũng là bình thường, nếu có thể làm thành công bút mua bán này, lão Lục hẳn tại kiểm tra đánh giá hàng năm lại có một bút công tích không nhỏ.

"Không dối gạt tiểu huynh đệ, Tiên Thảo Đường chúng ta sớm có quy định, nguồn cung là không thể đứt đoạn..."

Do dự một chút, Lục Hoài Nhân cười khổ "Tiểu huynh đệ nếu muốn mua toàn bộ nhất giai Linh Mộc, chỉ sợ việc này có chút khó khăn, ta còn cần phải hướng lên thượng cấp xin chỉ thị."

Nghe được lời ấy, Bạch Mộc Trần không nhanh không chậm bưng chén trà thổi thổi, không nói gì.

Lục Hoài Nhân thấy thế cười làm lành "Đương nhiên, tiểu huynh đệ chính là khách quý, Lục mỗ nhất định dốc hết toàn lực vì tiểu huynh đệ tranh thủ chút quyền lợi, còn xin tiểu huynh đệ chờ một lát, Lục mỗ đi một lát rồi về."

"Vậy làm phiền Lục lão bản."

Bạch Mộc Trần mỉm cười gật đầu, không có chút ý khách khí.

Lục Hoài Nhân chấp tay mà đi, trong lòng thầm nghĩ, mấy cái đệ tử thị tộc này quả nhiên không đứa nào là đèn cạn dầu.

...

Đội Lục Hoài Nhân rời đi, Bạch Mộc Trần tự bưng trà uống, ánh mắt thảnh thơi đảo qua hàng người phía trước.

"Quả nhiên là hắc, sao hắc trở lại nơi này?"

Nhìn thấy một cái thân ảnh phương phi lúc ẩn lúc hiện trong đám người, Bạch Mộc Trần nhíu mày không dứt, bởi vì hắc nhận biết người nọ, đúng là nô quáng của Ngự Khí Tông -- Nguyên Minh Tử.

Thăng Tiên Đan giống như độc dược mãn tính, ăn nhiều sẽ làm con người ta trầm luân.

Bạch Mộc Trần không nghĩ tới người mình cứu không ngờ lại tới nơi này mua Thăng Tiên Đan, trong lòng hắc nhất thời có chút khác thường. Vốn định tiến lên hỏi một phen, lại cảm thấy làm như thế không ổn, vì thế đành kìm nén tâm trạng lại.

...

Sau ba lần trà, lúc này Lục Hoài Nhân quay lại đại đường

"Tiểu huynh đệ, Lục mỗ đã hướng thượng cấp xin chỉ thị, giám sát đại nhân nói nếu là người khác khẳng định không thể phá quy củ Tiên Thảo Đường, chẳng qua một khi đã là người Tàn Thư Tập mua đồ, tự nhiên không có vấn đề."

Lục Hoài Nhân bước nhanh đến trước mặt Bạch Mộc Trần, trên mặt lộ vẻ vui sướng.

Đúng như Bạch Mộc Trần sở liệu, đối với vụ mua bán lớn như vậy, phía thượng tầng khẳng định là phi thường ủng hộ, nhất là sau khi biết người mua là chủ quản Tàn Thư Tập liền lập tức đáp ứng yêu cầu của đối phương, cũng thực sự tán thưởng Lục Hoài Nhân một phen.

"Còn phải đa tạ Lục lão bản bên trong dàn xếp."

"Đâu có đâu có!"

Hai người khách sáo một phen, Lục Hoài Nhân lập tức lấy ra một cái túi tiền đưa cho Bạch Mộc Trần "Tiểu huynh đệ, đây là Bách Thảo Đường chúng ta gửi hai vạn ba nghìn phần nhất giai tiên mộc, người có thể kiểm kê một lần, còn giá cả..."

Dừng một chút, Lục Hoài Nhân cười gượng nói: "Giám sát đại nhân còn nói, cùng một cái chợ chính là duyên phận, sao có thể lấy nhiều tiền Tàn Thư Tập các người, hai vạn ba nghìn phần Linh Mộc, chỉ cần một ngàn cồng hiến là được."

"A!?"

Bạch Mộc Trần nghe xong báo giá này không khỏi giật mình, cũng không phải cảm thấy đắt, ngược lại là quá tiện nghi. Nhớ ngày đó, chính mình mua một tổ (nhóm) tiên mộc lại phải mất hai điểm cồng hiến, hôm nay chỉ cần một điểm cồng hiến có thể mua hơn hai tổ tiên mộc, đây không thể không làm cho người ta cảm khái, phía trên có người đỡ đầu thật dễ làm việc a!

"Một khi Lục lão bản đã phóng khoáng như thế, tại hạ nào dám không tuân theo? Ha ha..."

Tiếp nhận túi tiền, Bạch Mộc Trần từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bài, đem một ngàn cồng hiến trực tiếp chuyển cho Lục Hoài Nhân.

Khối ngọc bài này chính là thân phận ngọc bài chủ quản Tàn Thư Lô, trong này cư nhiên tồn hơn ba vạn cồng hiến trị, thời điểm Bạch Mộc Trần lần đầu tiên xem xét ngọc bài này thực sự kinh hãi, nhưng lập tức ngấm lại cũng tự bình thường trở lại. Cổ Thiên Hành ở Tàn Thư Tập vài trăm năm,

mà chính hắn cũng không dùng được mấy cái cống hiến trị này, cuối cùng tự nhiên tiện nghi cho Bạch Mộc Trần.

"Tiểu huynh đệ thật sự là người sáng khoái!"

Lục Hoài Nhân vui sướng mỉm cười, bưng chén trà tiện miệng "Ha hả, tiểu huynh đệ thu nhiều nhất giai Linh Mộc như vậy, nhưng thật ra đột nhiên khiến ta nghĩ đến một người."

"A?"

Bạch Mộc Trần trong lòng chấn động, trên mặt nhìn không ra vẻ khác thường gì "Chẳng lẽ còn có đạo hữu khác muốn tu sửa sách? Thật như thế thì tại hạ muốn thỉnh giáo một chút."

"Không phải không phải."

Lục Hoài Nhân lắc đầu "Người nọ chính là một Tiên nô ở Quáng Trường, trước kia mỗi tháng cũng đến chỗ ta mua một bộ phận Linh Mộc, đáng tiếc người này đã rất lâu rất lâu chưa đến đây, khoảng gần một năm rồi, chắc là hắn thu Linh Mộc chắc là vì học tập chế phù mà thôi."

"Thì ra là thế! Vậy hiện tại hắn vì sao?"

Bạch Mộc Trần cố ý làm ra một vẻ tò mò.

Lục Hoài Nhân buồn bã nói: "Cụ thể như thế nào ta cũng không biết rõ, chẳng qua Thiên Uyên sơn mạch này hung hiểm lắm, chắc người này đã dữ nhiều lành ít rồi!"

"Ha hả, nghe ngữ khí Lục lão bản chắc cùng người nọ giao tình không tệ a!"

Bạch Mộc Trần cúi đầu thổi chén trà, dị sắc trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Lục Hoài Nhân cười khố nói: "Giao tình thì chưa nói vội, chỉ là cảm thấy thiếu một khách quen, có chút đáng tiếc thôi, hắc hắc hắc."

Bạch Mộc Trần nở nụ cười: "Nhìn không ra, Lục lão bản vẫn là người trọng tình cảm đấy!"

"Chê cười, chê cười!"

Lục Hoài Nhân xấu hổ chấp tay, lại hàn huyên vài câu.

Một hồi sau, Bạch Mộc Trần lại mua chút đan dược, lúc này mới hài lòng thỏa dạ rời khỏi.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tin Tức

Trên đường cái Nô Thị, một thân ảnh tròn trịa xuyên qua dòng người đi tới một góc hẻo lánh.

Tính thời gian thì Nguyên Minh Tử đi vào Tiên Giới đã được một năm rồi. Trong một năm này, hắn lúc nào cũng chịu đựng châm biếm cùng trào phúng, lạnh lùng cùng khi nhục của người khác. Nhìn một đám đồng bạn ngã xuống, nổi điên, điên cuồng bên cạnh, Nguyên Minh Tử cơ hồ sắp gục ngã, nhất là nhiều lúc phải đối mặt với tử vong chực chờ, nội tâm hắn luôn tràn ngập sự sợ hãi vô tận.

Nguyên Minh Tử thường xuyên tự hỏi: mình rốt cuộc làm sai cái gì? Trời cao có sao lại đối xử với hắn như vậy! Hắn trước giờ không tranh đấu với người, cũng không hãm hại lừa gạt, hắn chẳng qua hy vọng mình có thể có một cuộc sống tốt đẹp, không có tranh đấu, không có phiền não, chẳng lẽ truy cầu như vậy có gì sai sao?

Oán hận, yếu đuối, tự ti, hối tiếc.....

Nguyên Minh Tử chưa bao giờ cho rằng mình là người có ý chí kiên định, trên thực tế hắn thật sự nhát gan, rất sợ chết, nếu không lúc trước cũng sẽ không buông tha độ kiếp, tự nguyện lựa chọn binh giải mà trở thành một trong vô số Tán Tiên như hiện giờ. Mà hắn sở dĩ bước lên con đường tu tiên, chẳng qua là vì người tu tiên có thể sống lâu hơn một ít thôi. Chỉ tiếc, hắn vẫn còn xem nhẹ thực tại tàn khốc của Tiên Giới, nơi này cuộc sống không hề có tự do, không có khoái lạc, ngược lại làm cho hắn cảm thấy thống khổ, cảm thấy sống không bằng chết!

Cũng may, ngay tại thời điểm Nguyên Minh Tử mất hết can đảm, hắn trong lúc vô tình nghe từ trong miệng các quặng nô thứ đan dược tên Thăng Tiên Đan này.

Thăng Tiên Đan quả thật là đồ vật tốt, cho dù loại đan dược này tiềm ẩn việc làm người ta sa đọa, nhưng loại đan dược này đồng dạng có thể phát tiết ra những tâm tình tiêu cực trong lòng, khiến con người ta đạt tới một loại khoái cảm siêu việt hết thảy. Từ sau lần đầu cảm nhận khoái cảm do Thăng Tiên Đan mang đến, Nguyên Minh Tử biết mình rốt cuộc không thể dứt bỏ cho nên mỗi tháng đều đến Tiên Thảo Đường mua nó.

.....

“Thăng Tiên Đan, Thăng Tiên Đan, ăn sẽ thành tiên..... Ta muốn thành tiên! Ta muốn thành tiên!”

Nhìn viên Thăng Tiên Đan trong tay, hai mắt Nguyên Minh Tử xuất hiện tơ máu, khuôn mặt tròn tròn lộ ra vẻ mừng như điên.

Nhưng mà, lúc Nguyên Minh Tử muốn phục dụng đan dược, một đạo phong ảnh đột nhiên hiện lên, đem Thăng Tiên Đan trong tay hắn mạnh mẽ đoạt đi.

“Ai!? Là ai!?”

Đan dược trong tay bị đoạt đi, Nguyên Minh Tử đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức trở nên hung hăng, nắm đấm vọt đánh người nọ.

“Bình!”

Uych, thân hình đồ sộ kia bất động, mà Nguyên Minh Tử lại bị một đạo lực lượng vô hình văng ra, té lăn thật mạnh xuống đất.

“Người..... Người rốt cuộc là ai? Trả tiên đan cho ta! Trả tiên đan cho ta!”

Cú ngã làm Nguyên Minh Tử thoáng tỉnh, vội vàng thối lui đến chỗ góc tường, muốn tiến lên, nhưng lại không dám, chỉ có thể ra sức kêu gào.

“Tiểu mập mạp, Cổ mõ giết người chỉ cần trong một hơi thở, người nếu dám tiếp tục la hét um sùm, ta có thể tiễn người một đoạn.”

Thanh âm người nọ lạnh như băng, lời nói mang sát khí lồ lộ, khiến cho người ta không dám nghi ngờ tính chân thật của lời nói ấy.

Quả nhiên, đối mặt với sự uy hiếp trần trụi như thế, Nguyên Minh Tử lập tức dùng hai tay che miệng mình lại, sợ rỉ ra nửa điểm tiếng vang.

Tại Thiên Uyên Sơn Mạch, việc giết người cướp của nhìn mãi quen mắt, ai lại để ý sự sống chết của một tên quặng nô chứ? Bất quá, chuyện cướp bóc linh tinh ở trong Nô Thị cũng rất ít khi phát sinh, dù sao nô thị đại biểu quyền lợi chung của thế lực các phương, một khi phạm tội, tất nhiên sẽ chạm đến điểm nhạy cảm của các phương thế lực.

Đương nhiên, Nguyên Minh Tử cũng không cảm thấy sẽ có người đến giúp mình, dù thực sự có người đến giúp, mình ắt hẳn cũng chỉ làm đối tượng trút giận cho đối phương, đến lúc đó bản thân mình đã chết, cái gì cũng trở nên vô nghĩa.

“Đại..... Đại nhân, người..... Người muốn làm gì?”

Nguyên Minh Tử run rẩy giọng nói trở nên nức nở “Ta..... Ta chỉ là quặng nô, không có gì cả, không có gì cả, người không nên, không nên!”

“Ta chỉ cần người trả lời ta mấy vấn đề?”

“Cái gì..... Cái gì vấn đề?”

“Ta muốn biết, tình huống hiện tại của Tiên Nô Quáng Trường.”

Người đoạt lấy đan đúng là Bạch Mộc Trần, chẳng qua bây giờ hắn đã thay hình đổi dạng, Nguyên Minh Tử tự nhiên không nhận ra hắn.

“Quáng trường!?”

Nguyên Minh Tử lúc này không nghĩ tới đối phương lại hỏi chuyện quáng trường, nói không thành tiếng “Quáng trường không..... Không có biến hóa gì a, vẫn..... Vẫn giống như trước đây.”

“Hừ, không có biến hóa gì sao?”

Bạch Mộc Trần nhú nhú mày, trong mắt thoáng hiện lên một nét thất vọng.

Hắn vốn tưởng rằng, một năm trước mình bỏ qua sống chết mà nghịch tập thì hoặc ít hoặc nhiều có thể kích thích tâm huyết của quặng nô, đây cũng là hy vọng gieo một hạt mầm móng trước khi chết của hắn, chỉ tiếc cuối cùng vẫn không thể thành công, xem ra nô tính của Tán Tiên đã đâm sâu vào linh hồn.

Thấy Bạch Mộc Trần nhú mày, Nguyên Minh Tử tâm thần sợ hãi, vội vàng bổ sung “Đại..... Đại nhân, quáng trường quả thật không có biến hóa..... Nhưng.....”

“Nhưng cái gì?”

“Nhưng lại thường xuyên có người gây sự.”

Nguyên Minh Tử ấp a ấp úng nói xong, Bạch Mộc Trần liền động dung “Gây sự? Tiên Nô Quáng Trường không phải có Tiên Sĩ tam đại tiên tông trấn thủ sao? Vì sao còn có người dám gây sự?”

“Cái này.....”

Nguyên Minh Tử liếc trái liếc phải rồi mới cẩn thận dè dặt “Việc này phải kể từ một năm trước, lúc ấy có một tên quặng nô nổi lên xung đột với một vị đại nhân kiểm sát, không nghĩ tới quặng nô kia tính cách cương liệt, lại dám ngang nhiên thiêu đốt hồn hỏa đả thương vị đại nhân kiểm sát kia..... Từ đó về sau, rất nhiều quặng nô tâm tư bắt đầu lung lay, càng ngày càng chống lại quản lý quá đáng. Chỉ tiếc, chỉ sau vài lần gây sự những quặng nô dẫn đầu cuối cùng đều bị đánh chết.”

Nói đến những người này, Nguyên Minh Tử nhin không được rung mình một cái, đối với thủ đoạn độc ác của tam đại tiên tông, ngấm lại đều cảm thấy sợ hãi.

“Nguyên lai là như vậy.”

Bạch Mộc Trần gật gù, trong lòng hơi hơi nặng nề. Xem ra, việc mình chôn mầm móng vẫn nảy mầm trong lòng người, chẳng qua thủ đoạn của tam đại tiên tông quá mức ác liệt, cho nên cuối cùng vẫn là bị trấn áp.

“Thôi, có một số việc nhất thời không thể nóng lòng, phải chậm rãi tìm cách, chỉ cần mầm móng vẫn còn, sớm hay muộn sẽ có một ngày mọc rễ nảy mầm.”

Ngấm lại chuyện này, tâm tình Bạch Mộc Trần thư sướng rất nhiều, cũng không có tiếp tục truy vấn chuyện tình hai người Tiểu Thần cùng Trần Tịch, miễn cho rước lấy ngờ vực vô căn cứ.

“Đại..... Đại nhân, ta có..... Có thể đi rồi sao?”

Nguyên Minh Tử thấy đối phương không nói lời nào, trong lòng nhất thời bất an, hăn căn bản đoán không biết đối phương đến tột cùng muốn làm gì.

“Không cần nóng vội!”

Bạch Mộc Trần đi lên phía trước, không chút đếm xỉa cười cười “Cái tên giám sát bị đả thương kia hiện tại như thế nào?”

Nhìn thấy nụ cười của đối phương, trong lòng Nguyên Minh Tử càng thêm sợ hãi, vội vàng hồi đáp “Kia..... Vị đại nhân giám sát kia vẫn còn, bất quá mặt khác ba vị chấp sự này mấy tháng lại không có lộ diện.”

“Ahh!”

Trong lòng Bạch Mộc Trần vừa động, ra vẻ tùy ý nói:“ Chấp sự của quán trường không phải phụ trách chủ trì sự vụ quán trường sao, như thế nào lâu như vậy không xuất hiện?”

“Việc này..... việc này tiểu nhân cũng không biết, thật..... Thật sự không biết.”

Vẻ mặt Nguyên Minh Tử buồn rười rượi không giống như là đang nói dối.

Bạch Mộc Trần liếc đối phương, lại nhìn phía chân trời thật lâu không nói, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

.....

Một hồi sau, Bạch Mộc Trần thu hồi ánh mắt “ Việc hôm nay, Cổ mẫu không hy vọng có người thứ ba biết, nếu không Cổ mẫu sẽ đích thân đi tìm người, ta biết người là nô hạ của Ngự Khí Tông, Nguyên Minh Tử.”

“Đại..... Đại nhân biết ta à!”

Nghe thấy đối phương một ngụm kêu tên của mình ra, Nguyên Minh Tử cực kỳ sợ hãi. Với hân mà nói, không có sự tình gì khiến cho cuộc sống hàng ngày càng thêm bất an bằng việc bị cừu nhân nhớ mặt.

“Đại..... Đại nhân yên tâm, nay..... Sự tình hôm nay, tiểu nhân tuyệt..... Tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài.”

Nhìn thấy trán Nguyên Minh Tử đỏ đầy mồ hôi, Bạch Mộc Trần biết đã đạt được hiệu quả “Rất tốt! Như vậy rất tốt! Cổ mõ biết lá gan người rất nhỏ, bất quá đây cũng không phải là chuyện gì xấu, bởi vì người nhát gan thông thường đều rất cẩn thận, biết cái gì nên nói, cái gì không. Người là người thông minh, hẳn là hiểu được ý ta muốn nói gì?”

Nguyên Minh Tử liên tục không ngừng gật đầu:“Hiểu..... Hiểu được hiểu được, tiểu nhân hiểu được.”

“Còn có, thứ Thăng Tiên Đan này có độc, về sau không được dùng, nếu không chỉ hại đến bản thân mình. Nguyên Minh Tử, cố gắng sống tốt, chỉ cần sống tốt thì còn có hy vọng.”

Thở dài một tiếng, Bạch Mộc Trần liền biến mất.

“Hy vọng? Thật sự..... Thật sự còn có hy vọng sao?”

Nguyên Minh Tử nhìn con ngõ nhỏ trống không phía trước, bất giác sửng sờ, hẳn nhìn viên Thăng Tiên Đan còn sót lại trong tay, trong lòng không ngừng do dự.

Trầm mặc một lát, Nguyên Minh Tử cầm chặt đan dược, sợ hãi rụt rè rời đi.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ẩn Phù Mới

Đối mặt với sự thật tàn khốc, mọi người thường lựa chọn trốn tránh, cam chịu sa đọa, cuối cùng lại trở nên mềm yếu.

Bước chậm chậm trên đường cái trong thành Nô Thị, nội tâm của Bạch Mộc Trần có chút phiền não.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, hắn có thói quen thờ dài cảm thán, lịch duyệt ở hồng trần tựa hồ cũng không làm cho tâm trí hắn bình lặng, ngược lại còn làm cho tâm tính hắn ngày càng cuồng nhiệt hơn. Trong hơn ba mươi năm ở tại Tiên Giới, hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, có phần ngộ, có trầm mê, thậm chí có khi còn giãy giụa trong ranh giới tử vong, chỉ tại thời điểm hắn một mình yên tĩnh lắng nghe hơi thở của mình, hắn mới cảm giác là mình còn sống, không phải lãnh huyết, cũng chẳng vô tình.

...

"Tụ Bảo Các" tọa ở phía tây của tòa thành Nô Thị, chuyên kinh doanh các loại ngọc thạch tài liệu, tạp vật là chính.

Bạch Mộc Trần bước đến tòa nhà phía trước, chỉ do dự chốc lát rồi cũng bước vào.

So sánh với Tiên Thảo Đường, thì đường đi lại trong Tụ Bảo Các rộng lớn hơn nhưng cũng vắng vẻ hơn, bình thường cũng ít có khách nhân vào xem, hơn nữa bên trong cửa hàng bài trí tương đối đơn giản, trên quầy không thấy vật gì trân quý cả, quả thực cùng ba chữ "Tụ Bảo Các" có cái tương phản quá lớn.

Đây là lần đầu tiên Bạch Mộc Trần tới Tụ Bảo Các, cho nên hẳn không khỏi bị hoàn cảnh nơi này làm cho giật mình, một cái cửa hiệu đơn sơ như vậy, mà có thể gọi là Tụ Bảo Các sao?

Bất quá nghĩ lại cũng không kỳ quái, như loại địa phương Nô Thị này, có thể có bảo vật gì tốt chứ? Cho dù là có cũng không ai mua nổi?

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Bạch Mộc Trần nhếch mép tự giễu, sau đó hướng chỗ quầy hàng đi tới.

"Lão bản, cho ta mua ít đồ."

Bạch Mộc Trần tiến lên hỏi thăm, không ngờ tên chủ quầy kia vẫn tựa ở bên quầy nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ không có nghe người khác gọi.

"Lão bản?"

"Lão bản..."

Bạch Mộc Trần lại hô to hai câu, đối phương vẫn không có phản ứng làm hắn không khỏi nhíu mày. Đều là buôn bán, Tiên Thảo Đường bên kia lại nồng nhiệt tiếp đón, còn cái Tụ Bảo Các này ngay cả người tiếp khách cũng không có, sao lại khác biệt lớn như vậy chứ?!

"Phanh phanh phanh!"

Bạch Mộc Trần liên tục gõ cái bàn, tên chủ quầy đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt bừng bừng rơi trên người đứng phía trước.

"Các hạ là ai? Tới chỗ này làm gì?"

Tên chủ quầy là một nam tử trẻ tuổi, thanh âm có chút khô khốc, mi tâm hẳn lộ ra nộ ấn màu xám chứng tỏ hẳn chưa có vượt qua tiên kiếp.

"Khục khục..."

Bạch Mộc Trần ho khan hai tiếng, khách khí chấp tay nói: "Chào lão bản, tại hạ Cổ Trần, muốn mua chút ăn phù tại quý các."

"Mua ăn phù?!"

Nam tử trẻ tuổi nghe vậy khẽ giật mình, không khỏi đánh giá Bạch Mộc Trần từ trên xuống dưới một phen.

Đối với phần lớn tiên nô mà nói, bình thường khi có điểm cống hiến đều đi mua thăng tiên đan, nếu không thì mua các loại đan dược dùng để phòng thân, ngược lại có rất ít tiên nô lại đi mua sắm ăn phù.

"Người mua ăn phù làm cái gì? Người biết chế tiên phù?"

Nam tử trẻ tuổi hiểu kỳ hỏi hai câu, Bạch Mộc Trần không có trả lời, rất rõ ràng, vấn đề này đã vượt ra khỏi phạm vi giao dịch.

Thấy cảnh như vậy, tên nam tử trẻ tuổi thần sắc có chút xấu hổ, vội vàng chấp tay nói: "Thật có lỗi, thật có lỗi, ta cũng không phải lão bản ở đây, chỉ là người trông coi cửa hiệu, ta gọi là Mạc Ảnh. Hơn nữa từ lâu tự bảo các chúng ta đã không còn mua bán ăn phù rồi, cái đồ chơi kia lợi nhuận thấp, lại ít có người mua, tự nhiên sẽ không bán nữa."

"Không có bán!?"

Bạch Mộc Trần khẽ giật mình, trên mặt không che dấu vẻ thất vọng chút nào: "vậy Mạc Ảnh huynh có biết, ở Nô Thị chỗ nào có bán ăn phù?"

"Ta cũng không rõ lắm."

Mạc Ảnh ngoài miệng nói không rõ, nhưng nội tâm thì cười thầm không thôi.

Tự bảo các được cho là tiệm tạp hóa lớn nhất nô thị, nếu như ngay cả tại đây mà không có bán, chắc rằng ở các địa phương khác rất khó mua được.

Bạch Mộc Trần tự nhiên cũng rõ ràng tình huống này, nhưng là do ngày đó, ấn phù của hắn đang mang là mua được ở tiệm hàng rong bên đường, nên hắn vẫn cho là thứ ấn phù này có lẽ rất dễ dàng mua được, mà lại quên hoàn cảnh thực tế của Nô Thị.

Đang lúc Bạch Mộc Trần chuẩn bị rời đi, Mạc Ảnh vội vàng gọi lại, nói: "Các hạ nếu cần, cũng có thể đặt hàng với lão bản của chúng ta."

"Đặt hàng?"

Bạch Mộc Trần dừng chân lại, quay người hỏi: "VẬY lão bản của các người có ở đây không?"

Mạc Ảnh cười nói: "Thật ngại quá, lão bản của chúng ta tạm thời không có ở đây, qua một thời gian ngắn nữa mới có thể trở về."

"VẬY đại khái là lúc nào?"

"Cái này cũng khó mà nói..."

Mạc Ảnh hướng mặt tới trước nói: "Ta nghe nói, sẽ có tiên sứ thượng giới hàng lâm Phượng Lâm Châu chúng ta, qua một thời gian nữa sẽ khai đàn giảng đạo, có rất nhiều đại nhân vật đều đi, lão bản của chúng ta vì sắp độ tán tiên kiếp lần thứ hai nên bên trên cũng đặc cách cho hắn đi nghe một chút, vì thế cửa hiệu này tạm thời do ta trông coi."

" Tiên sứ thượng giới!?"

Bạch Mộc Trần trong lòng chấn động, trong đầu nhất thời hiện ra thân ảnh Đại La Kim Tiên Vân Tổ, sau đó hắn lại nghĩ tới lời nói Nguyên Minh

Tử, ba vị chấp sự Tiên Nô Cuồng Tràng đã lâu không có lộ diện có thể hay không cùng việc này có quan hệ?

Ngay lúc Bạch Mộc Trần đang suy tư, Mạc Ảnh tiếp tục nói: "Nếu không thì như vậy đi, các hạ mua một bộ truyền tấn phù, đợi khi lão bản của chúng ta trở về, ta sẽ thông tri cho người."

"Truyền tấn phù? Cũng tốt!"

Bạch Mộc Trần thoáng suy nghĩ, sau đó khẽ gật đầu.

"Truyền tấn phù" chia làm tử mẫu hai đạo ngọc phù, tại Tiên Giới tương đối bình thường, tác dụng đơn giản là dùng để truyền tin, cũng không có công năng to lớn gì, phạm vi cũng tương đối nhỏ, trừ phi gặp phải tình huống đặc biệt, nếu không cơ bản sẽ không ai sử dụng. Mà một bộ cần đến mười điểm cống hiến, dù sao đối với tiên nô mà nói đắt cũng không đắt, rẻ cũng không rẻ."

Bất quá Bạch Mộc Trần hiện tại thân mang hơn vạn điểm cống hiến, chút món đồ nhỏ này tự nhiên không có để vào mắt, cùng lúc mua vào năm bộ.

Mạc Ảnh thấy thế tự nhiên vạn phần mừng rỡ, dùng tốc độ nhanh nhất đem năm bộ "truyền tấn phù" đưa tới trước mặt đối phương.

Đợi giao dịch xong, Bạch Mộc Trần để lại một đạo tử ngọc phù, sau đó cáo từ ly khai.

...

"Phi kiểm phi kiểm, các loại phi kiểm, giá rẻ, bảo đảm chất lượng!"

"Hàn thiết tinh một khối, đại hạ giá! Đại hạ giá!"

"Thăng tiên đan, ăn chưa đủ thì đến ah!"

"Hoàng đồng giáp, lão căn tinh..."

...

Trên đường cái, hai bên hàng rong tiếng mời hàng vang lên liên tục.

Bạch Mộc Trần vốn nghĩ tùy tiện dạo chơi, không ngờ một cái âm thanh nặng nề lọt vào trong tai, làm hắn dừng bước.

"Ba khối Trung Phẩm Ngọc Thạch, một bả trung phẩm phi kiếm, một bình thanh tâm đan, một bộ ấn phù... Muốn mua mau tới!"

Nội dung lời rao hàng này cùng những người khác không khác nhau nhiều lắm, bất quá hai chữ "Ấn phù" lại làm cho Bạch Mộc Trần trong lòng vui vẻ, bỗng nhiên có một tia hi vọng, lại một hồi cảm khái.

"Cái ấn phù này của các hạ có thuộc tính gì?"

Bạch Mộc Trần đi đến phía trước hàng rong, khom người ngồi xuống.

"Ấn phù?"

Chủ quán này thực sự không nghĩ đến sẽ có người đến mua ấn phù này, gần người nói: "ấn phù nhất giai thuộc tính công kích, tên là "Bạo Liệt Thuật", có thể trong nháy mắt phóng thích một đạo bạo liệt thuật, tương đương với một kích toàn lực của nhất phẩm Chân Tiên!"

"Mới có lực công kích của nhất phẩm Chân Tiên? Đáng tiếc..."

Bạch Mộc Trần nghe đối phương giới thiệu xong, mặt lộ vẻ thất vọng. Chính tu vi hắn hiện tại tương đương với nhị phẩm Chân Tiên, cái bạo liệt thuật này so với hắn cũng không bằng, còn không có hiệu quả bằng Phong Mang Thuật, xác thực là gân gà rồi.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Gặp Lại Cừu Nhân

Công kích của nhất phẩm Chân Tiên nhiều nhất cũng chỉ có lực lượng ba trăm chuyển tiên nguyên, phóng mắt cả Tiên Giới, đừng nói là Tiên Sĩ cho dù là Tiên Nô cũng chẳng có mấy người để mắt đến!

Thấy người mua lắc đầu, vẻ mặt tên chủ quán thẹn thùng.

Chỉ có điều, hãn dụng quán ở đây nhiều ngày, những thứ khác hoặc nhiều hoặc ít đều có người hỏi đến, duy chỉ có phù ấn này lại không có người hỏi thăm, hôm nay thật vất vả mới có người hỏi mua, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Vị tiểu ca này, công kích của Bạo Liệt Thuật tuy rằng không mạnh, nhưng tại thời điểm nổ sẽ thả ra rất nhiều sương khói, có thể mê hoặc địch nhân, vô luận chạy trốn hay đánh lén cũng phi thường thực dụng."

Chạy trốn đánh lén?! Thực dụng?!

Nghe chủ quán giới thiệu, đầu Bạch Mộc Trần bốc lên khí đen.

Loại sương khói này chỉ có thể che mắt người bình thường thôi, còn đối với thần thức thật không có nửa điểm trở ngại, căn bản là không có tác dụng ngăn địch, tên chủ quán này nghĩ người khác đều là ngốc tử ư? Ngay cái lý do hoang đường như vậy mà cũng có thể đưa ra.

Lắc lắc đầu, Bạch Mộc Trần hỏi: "Lão bản, người còn có phù ấn khác không?"

"Ách!"

Quán chủ nói một cách khó khăn: "Không có, chỉ có một cái này do ta vất vả trao đổi từ trong tay tên tiểu thương khác."

Thấy Bạch Mộc Trần không có ý đồ mua Bạo Liệt phù ấn, quán chủ vội vàng nói: "Tiểu ca, phù ấn này tác dụng quả thật rất tốt, nếu người có hứng thú ta có thể bán rẻ cho."

"Bán rẻ?"

Bạch Mộc Trần cười cười, hiếu kỳ hỏi: "Vậy người muốn bán bao nhiêu?"

"Này... Người xem giá hai mươi điểm cống hiến có được không?"

Kỳ thật, tên quán chủ này cũng rất là bất đắc dĩ, Bạo Liệt Thuật phù ấn vốn không phải thứ gì đáng giá, Tiên Sĩ chương mắt, Tiên Nô lại không thèm, chỉ có thể coi như phế phẩm trong kho, nay đã có người hỏi, không bằng bán rẻ cho xong.

Giá hai mươi cống hiến đối với một đạo phù ấn mà nói quả thật là rẻ, đạo Phong Mang phù ấn lúc trước của Bạch Mộc Trần phải mua với giá ba mươi điểm cống hiến, nhưng Nô Thị không thể so với các địa phương khác, thứ gân gà giống như Bạo Liệt phù ấn, cho dù vứt trên mặt đất, người đi ngang qua chỉ sợ cũng chẳng muốn cúi người nhặt lên.

Thấy Bạch Mộc Trần cười cười không nói, quán chủ vẫn chưa từ bỏ ý định nói: "Tiểu ca, tốt xấu gì ta cũng đi hơn vạn dặm đường mới đến được nơi này, người cũng nên cho ta một chút phí công lao đi chứ?"

"Hơn vạn dặm đường?!"

Bạch Mộc Trần trong lòng chợt động, bỗng nhiên hỏi: "A? Chẳng lẽ các hạ không phải là Tiên Nô ở Thiên Uyên Sơn Mạch?"

Nô Thị này luôn được mở cửa ngoại giao, cho nên có rất nhiều Tiên Nô ở những nơi gần đó thỉnh thoảng cũng tới nơi này làm ăn kiếm chút tiền.

"Ha hả..."

Tên quán chủ cười ngây ngô gãi gãi đầu nói: "Ta gọi là Thác Ô, Thác trong từ khai thác, Ô trong từ ô kim... Ta không phải là Tiên Nô ở Thiên Uyên Sơn Mạch. Ta tới từ Thiên Phương Thành, nghe nói Nô Thị nơi này rất náo nhiệt nên đến xem, quả thật rất dễ buôn bán."

Nghe được lời ấy, Bạch Mộc Trần giật mình.

Tại Tiên Giới, không phải tất cả Tán Tiên đều là nô lệ, giống như Tán Tiên có "Tiên dẫn" sẽ được tiếp nhận về sơn môn của mình, mặc dù địa vị ở tông môn cực thấp nhưng được cái là tự do hơn rất nhiều so với Tiên Nô, bọn họ có thể làm các việc vặt, làm thuê, chạy việc, thậm chí có thể du lịch tứ phương, đứng vào hàng ngũ du thương.

"Thất kính thất kính, nguyên lai Thác lão bản là một vị du thương!"

Bạch Mộc Trần khách khí chấp tay, Thác Ô ngược lại ngượng ngùng đáp lễ.

Sau đó, Bạch Mộc Trần lại hỏi: "Một khi đã Thác lão bản là du thương, nói vậy trên người chắc mang theo đồ giản của Phương Lân Châu đúng không?"

"Ách! Đồ giản (một dạng bản đồ sơ sài - converter)?"

Thác Ô giật mình, ra vẻ buồn rầu nói: "Đồ giản thì có, chẳng qua chính bản thân ta cũng cần..."

Bạch Mộc Trần tự nhiên không tin trên người đối phương chỉ mang theo một phần đồ giả, cho nên nói thẳng: "Thác lão bản, quân tử không nói chơi, du thương các người bốn biển là nhà, sao lại không chu đáo vẹn toàn chứ? Ta rất muốn mua đồ giả của người, người ra giá đi?"

"Giá cả à..."

Thác Ô không có lập tức ra giá, mà lấy ra từ trong túi tồn trữ của mình một ngọc giả hình vuông đưa cho đối phương nói: "Đây là đồ giả mà Thác mỗ dùng, mặt trên ghi lại toàn bộ tin tức của bảy mươi hai thành tại Đông Phương Lâm, còn có địa thế phân bố đại khái, tiểu ca người cứ xem hàng trước đi."

"Hảo!"

Bạch Mộc Trần tiếp nhận ngọc giả, thần thức đảo qua, nhất thời trong lòng vui vẻ.

Tiên Giới quả nhiên rất lớn, chỉ trong Nhất Trung Thiên này mà nói, mười châu ba đảo, vô tận biển mây, căn bản không có biên giới, nếu chỉ đi bộ, muốn đi khắp cả Nhất Trung Thiên, không có hơn vạn năm chắc là không được, vì phòng ngừa bị lạc hoặc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, "Đồ giả" này vì thế mà sinh ra, hơn nữa đều là do Đại tiên tông cấp cho môn hạ, mỗi vị Tiên Sĩ một phần.

Phượng Lâm Châu cũng như thế, Tây Phượng Lâm ba mươi sáu phủ, Đông Phượng Lâm bảy mươi hai thành, khắp nơi thế lực phức tạp, bởi vậy một phần đồ giả hoàn chỉnh này dĩ thường trân quý. Chỉ tiếc loại đồ giả này, Tiên Nô rất khó mà có, mặc dù tìm được cũng rất khó mà dùng.

Bạch Mộc Trần tuy rằng xem qua không ít bộ sách, nhưng đại đa số là các thứ như công phu, tiên quyết, đối với tin tức về Phượng Lâm Châu thì biết rất ít. Mà đồ giả của Thác Ô không chỉ ghi lại địa thế và tin tức bảy mươi hai thành tại Đông Phương Lâm, mà ngay cả những địa phương nổi

danh khác đều có ghi lại, Thiên Uyên Sơn Mạch là một trong số đó, đồ giả như thế sao không thể không khiến cho Bạch Mộc Trần mừng rỡ được.

...

Sau khi đối phương xác nhận xong giá trị của đồ giả, Thác Ô cười hỏi: "Thế nào tiểu ca? Đồ giả này của ta quá chi tiết đúng không? Ta muốn ba nghìn điểm cống hiến của người có được không? Giá cả này tương đương với một ngàn Tiên Thạch, ở bên ngoài giá cả cũng tương tự như thế."

"Ba nghìn điểm cống hiến?"

Bạch Mộc Trần âm thầm lú lười, không khỏi nhú mày. Chính mình liều chết liều sống trong hơn ba mươi năm, mới có thể kiếm được hơn một nghìn điểm cống hiến, mà một phần đồ giả này lại là ba nghìn cống hiến, quả thật không rẻ chút nào. Đương nhiên, đồ giả này đúng là rất có giá trị, hơn nữa Bạch Mộc Trần hẳn sớm muộn gì sẽ khỏi nơi này, cho nên đồ giả này chắc chắn phải mua.

Lúc này đây, Bạch Mộc Trần không có trả giá, sau một lát suy tư cắn răng mua luôn, cũng may hiện tại hắn cũng không thiếu điểm cống hiến.

"Tiểu ca người thật là thống khoái!"

Thác Ô thực hiện thành công vụ mua bán lớn như thế, trong lòng cao hứng không thôi, vì thế tặng luôn Bạo Liệt Thuật phù ấn.

Dù sao thì, hai người đều có lợi.

...

Khi Bạch Mộc Trần xoay người muốn rời đi, bỗng một thân ảnh quen thuộc đập vào trong mắt hắn.

Chỉ thấy ngay lối vào Nô Thị có một đoàn Tiên Sĩ xếp thành hàng đi vào, nơi bọn họ đi qua, đám Tiên Nô đang lui tránh.

Cầm đầu chính là một gã thiếu niên mặc áo tím, trên đường nhìn trái nhìn phải, ánh mắt ngạo nghễ nhìn người bằng nửa con mắt. Mà bên cạnh hắn có một gã nam tử trẻ tuổi mặc quần áo rực rỡ đang nở nụ cười khiêm tốn giới thiệu tình hình trong Nô Thị, thần thái cử chỉ đều lộ ra vẻ lấy lòng.

"Lại là hắn! Hắn tới nơi này làm cái gì?"

Sắc mặt Bạch Mộc Trần trầm xuống, hàn quang trong mắt loé lên. Hắn vĩnh viễn không quên khuôn mặt làm cho người khác cực kỳ chán ghét kia; hắn vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cặp đũa độc thủ đoạn tuyệt hy vọng của hắn kia.

Đúng vậy, nam tử quần áo rực rỡ kia đúng là giám sát Tiên Nô Quáng Trường - Ngự Khí Tông Hoa Dương.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thiếu Niên Áo Tím

Gần trăm năm nay Nô Thi vẫn luôn rất yên tĩnh, ngoài trừ các đội ngũ tuần tra của tiên tông các nơi tổ chức ra thì có rất ít chính thống Tiên sĩ đến nơi đây. Hôm nay đột nhiên có đại nhân vật đến tự nhiên để cho Tiên nô nơi đây khẩn trương vô cùng.

Bầu không khí trầm trọng mà yên tĩnh không tiếng động, toàn bộ Nô Thi bị bao phủ bởi một tầng hơi mù, thậm chí còn có Tiên nô thân thể run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

Cũng may vị đại nhân vật này đối với phố xá cũng không có nhiều hứng thú mà chỉ tùy ý đi dạo một vòng liền đi về phía trung tâm của Nô Thi dưới vòng vây của chúng Tiên sĩ, chỗ đó có Đấu Nô Tràng.

Kim Tiên! Lại là Kim Tiên!

Bạch Mộc Trần cẩn thận nhìn, chỗ mị tâm của thánh niên áo tím kia rõ ràng có nhấp nháy ra kim quang nhàn nhạt.

Nhất Trung Thiên với tư cách là tầng thấp nhất của Tiên giới thì trong tình huống bình thường sẽ không có Tiên sĩ đại năng buông xuống nơi này, thế nhưng đoạn thời gian gần đây, Đại La Kim Tiên cứ một người rồi một người đi vào Phượng Lâm Châu, hiển nhiên không phải tới nơi này để ngắm cảnh.

Bạch Mộc Trần suy tính một lát rồi thu hồi ánh mắt. Hẳn cũng không có quá nhiều hiếu kỳ, sự tình có thể làm cho Kim Tiên coi trọng há lại để cho một cái tán tiên nho nhỏ như hắn có tư cách quan tâm sao?

Nghĩ đến không sai Bạch Mộc Trần liền hướng về một phương khác đi đến.

.....

"Giết! Giết! Giết!"

"Đánh chết hắn! Đánh chết hắn!"

"Đấu nô! Đấu nô! Đấu nô!"

...

Trung tâm Đấu Nô Tràng hình tròn có hai tên Tiên nô cưỡi trần đang tay không đánh nhau, cả người máu chảy đầm đìa trong đó có một tên bị đứt mất một cánh tay.

Điên cuồng! Tội ác! Phẫn khích! Sa đọa!

Bầu không khí sôi sục xung quanh làm nổi lên sự xấu xí của nhân tính. Tất cả đạo đức cùng với lý trí đều bị dục vọng tùy tiện chà đạp.

Cũng không lâu lắm liền có một gã Tiên nô ngã xuống trong vũng máu.

Trong những tiếng hoan hô của mọi người thân thể của tên Tiên nô kia cứ từng chút từng chút tiêu tan như hắc hóa từng xuất hiện trên cái thế giới này.

Một cuộc chấm dứt, tiếp theo là một cuộc khác, mùi máu tanh thô bạo tràn ngập cả Đấu Nô Tràng.

.....

"Tiên sứ đại nhân, nơi này chính là Đấu Nô Tràng của chúng ta, những tên nô kia đánh nhau tuy rằng không đặc sắc như chính thống Tiên sĩ

nhưng cũng rất kịch liệt, đặc biệt là loại giết chóc tay không này càng làm cho người ta phẫn khích."

Trong một căn phòng được trang trí rất độc đáo, Hoa Dương cúng kính cúi nửa người với ánh mắt kích động hướng về bên trong Đấu Nô Tràng.

Bên cạnh hẳn, Thiếu niên áo tím với bộ dạng lười biếng vừa ngồi vừa nằm trên ngọc đài đang thờ ơ thưởng thức chén rượu lưu ly trên tay, hò hét kịch liệt bên ngoài không để cho hẳn có nửa điểm hứng thú mà đến ngay cả tâm tình khinh thường hoặc xem nhẹ cũng đều không có.

Nghĩ lại cũng đúng, một vị Kim Tiên cao cao tại thượng thì làm sao có thể sinh ra hứng thú đối với việc đánh nhau giữa các Tiên nô? Giống như người trần của thế tục vĩnh viễn cũng không quan tâm đến sự sống chết của con kiến. Tiên nô ở trong mắt Kiêm Tiên có lẽ ngay cả con sâu cái kiến cũng không bằng.

Thiếu niên áo tím nhìn một lát rồi nhếch miệng nói: "Từ lúc ở thượng giới đã nghe các sư huynh sư đệ nói rằng Nhất Trung Thiên có rất nhiều Đấu Nô Tràng hơn nữa đều rất thú vị, hiện tại xem ra với hình dạng này thì còn không đáng xem bằng Tử Đấu Tràng của thượng giới.

"Dạ dạ dạ, Tiên sứ đại nhân nói rất đúng!"

Hoa Dương luôn mồm vâng dạ liền phụ họa nói: "Đấu Nô Tràng nho nhỏ thì sao có thể cùng so sánh với thượng giới, tiểu nhân chưa thấy hết được sự to lớn của thế giới thất sự để cho đại nhân chê cười, thất lễ, thật thất lễ!"

Hoa Dương đối xử với thiếu niên áo tím quả thực là như đem người ta trở thành tổ tông của mình, không dám có nửa điểm trái ý.

Phải biết rằng thiếu niên áo tím chính là đại nhân vật của Phi Thăng Điện buông xuống. Người này bất luận là thực lực của cá nhân hay là bối cảnh sau lưng thì cũng không phải là những tiểu nhân vật như Hoa Dương có thể

đắc tội, nếu như hơi có tí sai lầm liền chính là tình cảnh muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Đương nhiên bên trong nguy hiểm cũng thường tồn tại kỳ ngộ.

Trước đó mấy ngày, Hoa Dương tại quảng mỏ đã tạo ra sự phản kháng lớn của Tiên nô để cho hắc tướng rằng từ nay về sau sẽ không thoát ra khỏi, nhưng mà không nghĩ tới cấp trên lại đột nhiên bố trí hắc đến tiếp đón vị đại nhân vật như vậy. Từ một khoảnh khắc kia thì hắc biết rằng cơ hội của mình đã tới.

Kết quả cũng chính như dự đoán của Hoa Dương, dưới sự a dua nịnh hót của hắc thì thiếu niên áo tím xác thực có phần tương đối hài lòng, đồng thời còn cho hắc một chút chỗ tốt. Cho dù "một chút" kia đối với Kim Tiên thì không có ý nghĩa gì nhưng mà ở trong mắt của Hoa Dương liền không nghi ngờ là sự ban ân vô cùng to lớn, không chỉ để cho thực lực của hắc tăng nhiều mà còn làm cho hắc có hy vọng bước vào cảnh giới Thiên Tiên.

"Nếu như đại nhân không hài lòng thì để tiểu nhân đổi một loại thú chiến đấu với nô..."

Hoa Dương đang muốn làm bố trí khác thì thiếu niên áo tím khoát tay áo nói: "Được rồi, cái nên xem cũng đã xem, coi như là thêm một ít kiến thức, giờ là lúc nên làm việc chính rồi."

"Dạ dạ, bây giờ đại nhân muốn đi đâu? để tiểu nhân dẫn đường cho ngài!"

"Nghe nói các người ở đây có một gian Tàn Thư Tập?"

Hoa Dương nghe được câu hỏi của thiếu niên áo tím thì không nhịn được mà giật mình nói: "Có thì có, nhưng mà..."

"Ở nơi nào?"

Thiếu niên áo tím lạnh lùng liếc về Hoa Dương để cho hắn lập tức sợ đến mức mất hồn mất vía: "Bấm... Bấm đại nhân Tàn Thư Tập tại phố tây của Nô Thị, chính là gian lâu các cuối cùng."

"Được rồi, sau lần này người cũng không cần đi theo, bản thiếu gia còn có chuyện quan trọng cần xử lý."

Lời còn chưa dứt thì thiếu niên áo tím đã ngay tại chỗ biến mất chỉ lưu lại một cái lông chim màu đen trước mặt Hoa Dương.

"Cái này... Đây là..."

Tay của Hoa Dương cầm lấy lông đen, trên mặt của hắn hiện lên sự kinh ngạc cùng vui mừng như điên. Vừa rồi hắn thấy thiếu niên áo tím rời đi mà không để ý đến hắn làm trong lòng hắn vô cùng thất lạc, lại không nghĩ tới chỉ trong chớp mắt đã có thể có được một kiện bảo bối.

Lông đen này hào quang giấu vào bên trong, nhìn qua thì nó cùng với lông của các loại linh cầm bình thường không khác nhau bao nhiêu nhưng mà bên trong lại ẩn chứa một cỗ lực lượng rất cường bạo.

"Bảo bối tốt! Quả nhiên là bảo bối tốt!"

Đối với Hoa Dương thứ mà Đại La Kim Tiên xuất ra thì cho dù là cái rắm cũng đủ để long trời lở đất. Vì vậy hắn cẩn thận từng li từng tí đem lông đen để vào trong ngực rồi sau đó ngồi một bên háo hức xem giết chóc trong Đấu Nô Tràng.

.....

Bên trong Tàn Thư Tập, một mảnh lạnh lùng mà yên tĩnh.

Bach Mộc Trần vừa mới trở về đến cả bàn đá cũng còn chưa ngồi ấm liền thấy mắt hoa lên, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

"Ai!?"

Bạch Mộc Trần vận chuyển Tiên nguyên theo bản năng, chỉ có điều khi hắn nhìn rõ ràng hình dạng của người tới thì lập tức bỏ đi ý nghĩ ngu xuẩn của mình. Bởi vì người đến không ai khác mà chính là thiếu niên áo tím trước đó cùng đi với Hoa Dương.

Uy nghiêm của Kim Tiên không cho xâm phạm, uy thế của Kim Tiên không thể chống lại.

Nếu như vừa rồi Bạch Mộc Trần có nửa điểm tư thế động thủ thì hiện tại hắn đã biến thành tro bụi rồi.

"Tiểu nhân bái kiến thượng Tiên!"

"Nơi này là Tàn Thư Tập?"

Thiếu niên áo tím thản nhiên liếc về Bạch Mộc Trần sau đó nhìn nhìn cảnh tượng xung quanh.

"Bẩm đại nhân, đúng vậy, nơi này chính là Tàn Thư Tập?"

Bạch Mộc Trần cung kính khom người trả lời, thái độ vô cùng khiêm tốn. Tuy rằng ánh mắt của thiếu niên áo tím để cho hắn rất không thoải mái nhưng ở trước mặt cường quyền hắn cũng không có chỗ mà phản kháng.

"Ừ."

Thái độ của hắn làm cho thiếu niên áo tím tương đối hài lòng, cho nên lại hỏi: "Người là tiểu nhị của cửa tiệm này? Chủ tiệm của nơi đây có phải là Cổ Thiên Hành không?"

"Đại nhân muốn tìm Cổ tiên bối?!"

Bạch Mộc Trần đầu tiên là ngần ra rồi lập tức vội vàng nói: "Cổ tiền bối hơn hai tháng trước đã rời đi, trước khi người rời đi còn đem ngọc bài của cửa tiệm đưa cho tiểu nhân để tiểu nhân chuyển giao cho đại nhân bên trên."

Nói xong Bạch Mộc Trần cung kính đem ngọc bài của cửa tiệm đưa tới.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Nguy Hiểm Đáng Sợ (Hung Hiểm)

Bởi vì cái gọi là: người đến không thiện, người thiện không đến.

Từ sau khi thiếu niên áo tím xuất hiện Bạch Mộc Trần đã cảm giác được một nguy chưa từng có buông xuống đầu mình.

Đối mặt với Đại La Kim Tiên thì bất cứ phản kháng nào cũng chỉ là vùng vẫy vô ích. Đây là chênh lệch về thực lực mà không cách nào vượt qua, không phải chỉ dựa vào dũng khí cùng niềm tin là có thể bù đắp được. Do đó Bạch Mộc Trần nhiều lần nhắc nhở bản thân mình phải luôn duy trì bình tĩnh và phải tận lực phối hợp với những câu hỏi của thiếu niên áo tím, không thể có mảy may ngỗ ngược hoặc do dự nếu không đối phương chỉ cần sửu hồn một cái thì chính mình chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

.....

"Xem ra Cổ Thiên Hành thật sự đi rồi."

Thiếu niên áo tím nghe nói Cổ Thiên Hành đã ly khai thì sắc mặt cũng không có bất ngờ tí nào mà chỉ lạnh lùng nhếch miệng. Hắn tiện tay tiếp nhận ngọc bài, vừa xem xét thì ánh mắt có hơi dừng lại rồi lộ ra mấy phần kiêng kỵ.

Mặt sau của ngọc bài có in một chữ "Đạo" trông rất cổ xưa, hào quang giấu vào bên trong(nội liễm), ý cảnh thông huyền.

Bạch Mộc Trần tuy rằng không biết chữ này có ý nghĩa như thế nào nhưng nhìn thấy phản ứng của thiếu niên áo tím liền hiểu rằng vật này tuyệt

đôi không đơn giản. Có lẽ là một biểu tượng của một thể lực hoặc là tín vật của một vị cao thủ nào đó.

Thiếu niên áo tím ngăm nghía ngọc bài một lát mà cũng không phát hiện được chỗ nào đặc biệt liền ném trả lại cho Bạch Mộc Trần rồi nhàn nhạt nói: "Ta hỏi người, lúc Cổ Thiên Hành rời đi có để lại vật gì hay không?"

"Có."

Bạch Mộc Trần thu hồi ngọc bài rồi rất dứt khoát gạt đầu.

"Hả? Là vật gì?"

Nghe được câu trả lời của Bạch Mộc Trần để cho thiếu niên áo tím liền khẽ giật mình rồi lập tức mừng rỡ. Hẳn cũng chỉ là tùy tiện hỏi lại không nghĩ tới Cổ Thiên Hành thật sự để lại vật gì đó!.

"Có thì có, nhưng mà..."

"Đừng nói nhiều, mau đem tới!"

Thiếu niên áo tím không kiên nhẫn mà cắt đứt lời nói của Bạch Mộc Trần đồng thời trên mặt lộ ra một chút chờ mong.

"Cổ tiên bối nói, gặp nhau chính là duyên phân cho nên trước khi hắn đi có lưu lại cho tiểu nhân một cái ngọc giản..."

Bạch Mộc Trần cung kính cầm ngọc giản lên, lời nói còn chưa hết thì thiếu niên áo tím đã vẫy tay cầm lấy ngọc giản.

"Ừ! Thiên Hành ghi chép!? Cái quái gì đây?"

Biết được nội dung của ngọc giản liền để cho sắc mặt của thiếu niên áo tím trầm xuống, trong lòng đang tràn đầy chờ mong lập tức biến thành một cổ tức giận.

Tâm đắc cảm ngộ của cửu phẩm Kim Tiên đối với những Tiên sĩ khác chính là bảo bối cực kỳ đặc biệt, nhưng đối với thiếu niên áo tím thì đến xem cũng lười xem liền tiện tay ném trên mặt đất, bởi vì đây không phải là thứ mà hắn muốn tìm.

"Hừ!"

Thiếu niên áo tím lạnh lùng hừ nói: "Ngoài thứ này ra thì Cổ Thiên Hành còn có lưu lại vật gì khác hay không? Hay là nói cái gì không?"

Bạch Mộc Trần suy nghĩ một lát rồi sau đó lắc đầu nói: "Không có."

"Đúng không?"

Ánh mắt của thiếu niên áo tím thản nhiên đảo qua Bạch Mộc Trần để cho tâm thần của hắn mãnh liệt nhảy lên, hắn cảm giác dường như đến cả linh hồn của mình cũng bị người nhìn rõ.

"Trước... Trước mặt đại nhân, tiểu nhân... Tiểu nhân không dám nói dối."

Bạch Mộc Trần cố nén cảm giác nhục nhã cùng xúc động, cái đầu của hắn cúi xuống thật sâu, một loại cảm giác vô lực ở trong lòng hắn nổi lên. Cái này chính là vận mệnh yếu thì vĩnh viễn bị cường giả nắm trong lòng bàn tay!

Sau một lát, tức giận của thiếu niên áo tím thu vào trong(nội liễm) rồi chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Kỳ thật trong lòng của hắn cũng biết đối phương chỉ là một tên Tiên nô thấp hèn cho nên việc mà đối phương có thể biết rõ cũng rất có hạn thậm chí có thể là cái gì cũng không biết, hắn sở dĩ tới nơi này cũng chỉ là phòng trường hợp vạn nhất.

"Cổ Thiên Hành a Cổ Thiên Hành người rốt cuộc đem thứ đó giấu ở đâu? Chẳng lẽ người thật sự đem thứ đó giao cho tông môn của mình?"

Thiếu niên áo tím nhú mày thì thảo tự nói, dường như không đem tiểu nhân vật như Bạch Mộc Trần để ở trong lòng.

Bạch Mộc Trần thấy tình cảnh như vậy thì không khỏi lén lút nhẹ nhàng thở ra, đối thoại vừa rồi nhìn như nhẹ nhàng nhưng mà trên thực tế là hết sức nguy hiểm đáng sợ, chỉ cần hắn có phần hơi chần chừ thì khẳng định đối phương sẽ sinh lòng nghi ngờ.

Đang lúc Bạch Mộc Trần cho rằng thiếu niên áo tím muốn ly khai thì không ngờ đối phương bỗng nhiên đưa tay vẫy hắn lại.

"Đại nhân... Người, người đây là làm gì?"

Toàn thân của Bạch Mộc Trần không thể động đậy, trong nội tâm hắn rung mình lên.

Vẻ mặt của thiếu niên áo tím lãnh đạm nói: "Đừng khẩn trương, sưu hồn mà thôi..."

Sưu hồn mà thôi?! Lại còn đừng khẩn trương?!

Nghe xong lời nói của thiếu niên áo tím thì dù tu dưỡng tốt như Bạch Mộc Trần cũng nhẹn không được mà không ngừng mắng mệ đối phương trong lòng. Hắn đã rất cố gắng phối hợp, đối phương hỏi cái gì thì hắn liền trả lời cái đó không có nửa điểm che giấu, nhưng tiếc rằng thiếu niên áo tím lại trời sinh tính đa nghi bất kỳ một đầu mối nào cũng không dễ dàng bỏ qua, rõ ràng còn muốn sưu hồn.

Trước không nói đến Bạch Mộc Trần cũng có bí mật của mình mà một khi bị đối phương sưu hồn nhẹ thì tổn thương đến tinh thần khó có thể khôi

phục, nặng thì ngay tại chỗ hồn phi phách tán, không thể nói là không tàn khốc.

Tiên Giới sớm đã có quy định, trừ khi là đại thù sống chết nếu không thì giữa các Tiên sĩ cấm sử dụng thuật sưu hồn, người làm trái phạt nặng! Dù sao thủ đoạn như vậy cũng đã không còn thuộc về Tiên đạo mà là hành vi của Ma đạo.

Đương nhiên, trong mắt của thiếu niên áo tím một tên Tiên nô cũng không coi là người mà chỉ là thứ hèn mọn như con sâu cái kiến, cho dù sử dụng thuật sưu hồn cũng không có chỗ nào là không ổn.

"Đại nhân..."

Trái tim của Bạch Mộc Trần lạnh lẽo đến cực điểm, mồ hôi lạnh từ trên trán toát ra, chẳng lẽ kiếp nạn lần này thật sự khó thoát khỏi!

Ánh mắt của thiếu niên áo tím không có chút nào dao động, ngón tay hần nhẹ nhàng điểm vào mị tâm của Bạch Mộc Trần liền một đạo tin tức hiện lên ở trong đầu.

Tiên Ẩn: Bạch Mộc Trần... Vô kiếp tán tiên... Thần Châu Huyền Ất Môn... tuổi thật 330 năm... Tiên tịch bạch nô...

Khuất nhục! Phẫn nộ! Không cam lòng!

Đủ loại tâm tình xông lên trong đầu của Bạch Mộc Trần, hần năm thật chặt năm đấm cố gắng khóa lại tâm thần của mình không cho ngoại lực dò xét.

Dường như ở sâu trong thức hải của Bạch Mộc Trần cảm giác được một loại nguy cơ trước nay chưa từng có mà xung quanh tinh thể đại biểu cho trí tuệ đột nhiên bộc phát ra hào quang vô cùng mạnh mẽ!

Từng vòng quang sáng khuếch tán ra như đang giúp đỡ Bạch Mộc Trần chống lại sự xâm nhập của ngoại lực.

"Ồ? Ý chí của tên Tiên nô này không ngờ cứng cỏi như vậy lại có thể chống lại thần niệm của bản thiếu gia..."

Thiếu niên áo tím đang hứng thú muốn dùng lực mạnh hơn thì không ngờ bị một đạo ánh sáng màu vàng buông xuống ngăn cách giữa hắn và Bạch Mộc Trần ra.

"Vân sư muội, sao người lại tới đây?"

Thiếu niên áo tím bị cắt ngang chẳng những không tức giận mà lại còn mỉm cười.

"Hoa Tử Lệ, người làm gì vậy? Đường đường là Đại La Kim Tiên tôn sư lại sử dụng thuật sư hồn đối với một tên Tiên nô người không cảm thấy nhục nhã sao?"

Đang lúc câu nói vừa ra thì bóng dáng một cô gái bỗng dựng hiện lên, trên trán nàng hiện ra sự lạnh lùng như băng.

Bạch Mộc Trần dần dần tỉnh lại nhìn về phái người vừa tới thì lập tức nhận ra người này là Vân Tố con gái của Cổ Thiên Hành.

Thiếu niên áo tím nghe được cô gái nói như vậy cũng thẹn thùng cười nói: "Để Vân sư muội chê cười, Hoa mô cũng chỉ sợ để sót cái gì dẫn đến không tốt nói rõ với đám người gia gia."

"Đúng không?"

Vân Tố nhàn nhạt liếc mắt về đối Hoa Tử Lệ nói: "Vậy người cho rằng một tên Tiên nô trông coi cửa tiệm thì có thể biết được cái gì?"

"Cái này... Ngược lại là do Hoa mỗ nghĩ nhiều, Nếu như nơi đây đã không có việc gì thì Hoa mỗ xin cáo từ trước."

Hoa Tử Lệ tự biết mình đuối lý nên không tốt dây dưa đành chấp tay rời đi.

...

Vân Tố nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Mộc Trần nói: "Người yên tâm đi, hắn sẽ không trở lại quấy rối người nữa."

"Cảm ơn ân cứu mạng của Vân Tố cô nương."

Bạch Mộc Trần chấp tay cảm ơn, Vân Tố khoát tay áo nói: "Chuyên này cũng bởi vì ta mà ra cho nên người không cần phải cảm ơn ta."

"Xin hỏi Vân Tố cô nương không biết Cổ tiên bối hiện giờ ở nơi nào?"

"Hắn đã rời đi."

Bạch Mộc Trần nghe được câu trả lời của Vân Tố thì liền giật mình hỏi: "Rời đi? Đi nơi nào?"

"Có một số việc người không nên hỏi, về sau tự giải quyết cho tốt a!"

Thần sắc của Vân Tố âm u như đang cất giấu rất nhiều tâm sự, Bạch Mộc Trần đang muốn an ủi mấy câu thì không ngờ đối phương đã quay người tại chỗ biến mất.

"Cổ tiên bối, người bây giờ như thế nào?"

Bạch Mộc Trần suy tính một lát rồi đi đến một nơi hẻo lánh đem ngọc giản mà Hoa Tử Lệ vứt trên mặt đất quý trọng nhất lên thu vào trong ngực.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bạo Liệt Thuật.

Tiên Ẩn – Chương 37: Bạo liệt thuật.

Nằm ở trung tâm của Nhất Trọng Thiên (tầng trời thứ nhất), Côn Lôn tiên đảo là một đảo trong mười châu ba đảo, đây cũng là địa phương chắc chắn phải đi qua nếu muốn đi thông lên thượng giới. Bởi vì nơi này có địa hình hiểm trở, cao vút lên tận trời xanh nên trong tên gọi gắn thêm một chữ “sơn”, thường gọi là Côn Lôn Sơn.

Ở dưới chân Côn Lôn Sơn có một tòa đại điện chính là Phi Thăng Điện. Trong đại điện lúc này có một gã trung niên Tiên Sĩ đang cung kính đứng im lìm như tượng đá, dường như hắn đang chờ đợi một điều gì đó. Ở giữa mi tâm của hắn có một cái Tiên Ẩn hình thoi tỏa ra ánh sáng màu xanh lam nhàn nhạt. Màu xanh lam là tượng trưng cho biển mây rộng lớn khôn cùng chứng tỏ người này đã bước vào La Thiên Thượng Tiên cảnh giới, có được sinh mệnh lâu dài và lực lượng cuộn cuộn không dứt.

Đột nhiên từ trên trời có một đạo kim quang giáng xuống, vào trong đại điện kim quang liền biến ảo thành một thân ảnh khổng lồ râu dài, tóc bạc, thân ảnh lúc ẩn, lúc hiện làm cho người ta không thể thấy rõ được chân diện mục.

“Thiên Phong bá kiến lão tổ...” Vừa nhìn thấy ảo ảnh hiện ra, trung niên Tiên Sĩ vội vàng quỳ rạp xuống đất trên mặt không giấu được vẻ kích động và sùng bái.

“Có tin tức của Lệ nhi hay không?” Thanh âm già nua tựa như tiếng chuông từ xa xưa vọng lại, ngân nga không dứt làm cho trung niên Tiên sĩ như lạc vào cảnh giới không linh cực lạc, tâm thần vô cùng thoải mái.

“Bẩm lão tổ, đây là ngọc giản của Hoa thiếu gia đưa đến, xin người xem qua một chút.” Trung niên Tiên Sĩ cung kính giơ tay nâng ngọc giản truyền tin lên, nó liền chậm rãi bay về phía hư ảnh.

Thần niệm khẽ lướt qua nội dung trong ngọc giản, sắc mặt của hư ảnh vô cùng trầm tĩnh.

“Đáng tiếc, lão già Cổ Thiên Hành này quả nhiên vô cùng giáo hoạt, ngay cả đối với con gái mình cũng không để lộ ra một chút tin tức nào...” Hư ảnh thở dài thất vọng hỏi: “Lệ nhi có nói khi nào trở về hay không?”

“Cái này...” Trung niên Tiên sĩ cẩn trọng nói: “Bẩm lão tổ, Hoa thiếu gia nói muốn rèn luyện thêm một thời gian ở dưới hạ giới, cho...cho nên tạm thời chưa có ý định quay về.”

“Rèn luyện?” Hư ảnh cười nhạt nói: “Có nha đầu Vân Tố kia ở đó chỉ sợ là tôn nhi này của ta quên luôn đường về rồi, ha ha...Thôi kệ, chuyện của bọn trẻ thì để chúng nó tự xử lý, truyền lệnh xuống không cần quấy rầy bọn họ, nếu chúng có yêu cầu gì thì cứ phối hợp hoàn thành cho tốt.”

“Thiên Phong tuân lệnh.” Trung niên tiên sĩ cung kính cúi đầu trả lời, đến lúc ngẩng đầu lên thì hư ảnh đã biến mất tự lúc nào rồi.

...

Nháy mắt đã mấy tháng trôi qua, trong thành Nô Thị đã có biết bao nhiêu người đến rồi lại đi, cửa chính của Tàn Thư Tập vẫn luôn luôn đóng chặt. Bên trong thư lâu, Bạch Mộc Trần ngồi xếp bằng trước một cái bàn đá, một phiến gỗ to bằng lòng bàn tay đang bay lơ lửng trước ngực hắn. Đồ vật này nhìn qua có một chút cũ kỹ, trên bề mặt phiến gỗ có năm đạo phù văn giao

thoa với nhau, giống chữ mà lại không phải là chữ, giống tranh mà lại không phải là tranh, càng nhìn càng thấy giống như một đồ án thần bí nào đó. Bên trong phiến gỗ thỉnh thoảng lại lóe ra từng tia sáng quỹ đạo của nó giống như tuân theo một quy luật nào đó mà bay xẹt qua.

Quả thật, miếng gỗ này chính là phù ấn “Bạo Liệt Thuật”.

Suốt mấy tháng nay, Bạch Mộc Trần ngoài những lúc ngẫu nhiên sửa sang lại một chút các loại tàn tịnh thì toàn bộ thời gian đều vùi đầu vào không ngừng luyện chế tiên phù. Hiện giờ trong tay hắn đã có cả vạn cái “Phong Mang Thuật” rồi. Sản xuất ra số lượng kinh người như thế, nếu tin tức lọt vào tai những Tiên Sĩ khác chỉ sợ thế nào cũng phải đem hắn ra xâu xé cho bằng hết.

Tối hôm nay, Bạch Mộc Trần cảm thấy hơi nhàm chán nên mới đem phù ấn “Bạo Liệt Thuật” ra nghiên cứu, nhìn những đường văn quen thuộc trên phù ấn hắn không ngừng dùng thần thức suy diễn các loại biến hóa trong đó.

....

Qua một lúc sau, khi toàn bộ quy luật biến hóa trên phù ấn đã được Bạch Mộc Trần hoàn toàn hiểu rõ, miếng gỗ liền nhẹ nhàng vỡ tan thành bụi phấn.

Nói ra cũng kỳ quái, mặc dù “Bạo Liệt Thuật” chỉ là phù ấn cấp một nhưng mà cách sắp xếp tổ hợp phù văn của nó dường như lại còn phức tạp hơn “Phong Mang Thuật” một chút. Theo lý thuyết thì phù văn càng phức tạp uy lực phải càng mạnh mới đúng, thế nhưng “Bạo Liệt Thuật” này cũng chỉ có thể phóng thích ra lực lượng khoảng ba trăm chuyển tiên nguyên, bằng với công kích của Chân Tiên nhất phẩm mà thôi, so ra thì kém hơn “Phong Mang Thuật” khá nhiều. Mặt khác phù văn của “Bạo Liệt Thuật

cũng có chút quái dị, giống như là có hai đồ văn khác nhau hợp lại mà thành. Điều này quả thật làm cho Bạch Mộc Trần có chút khó hiểu.

Cho tới bây giờ, kiến thức của Bạch Mộc Trần về phù đạo Tiên Giới quả thực vô cùng thiếu hụt, tất cả thí nghiệm đều là vừa lần mò vừa làm. Đáng tiếc là băng dày ba thước không phải do một ngày lạnh mà thành, nước chảy đá mòn đâu phải chỉ một ngày công phu, thời gian hẩn tìm tòi học tập là không đủ a. Chỗ khiếm khuyết lớn nhất của hẩn chính là không được truyền thụ, học tập một cách có hệ thống. Thằng cho đến cách đây không lâu, khi hẩn nhận được một bộ phận truyền thừa của Cổ Thiên Hành, bấy giờ mới coi như có một chút hiểu biết về bản chất của Tiên Phù chi đạo.

Trong các truyền thuyết về phù văn, có người cho rằng phù văn là loại chữ viết cổ xưa nhất trong trời đất, nếu vận dụng đúng cách thậm chí có thể nắm giữ được lực lượng của thiên địa. Lại có người cho rằng phù văn chính là hình ảnh thu nhỏ của quy tắc, từ không thành có, diễn hóa thành tầng tầng lớp lớp. Cũng có người cho rằng phù văn chỉ là một loại lực lượng được sắp xếp lại, thêm vào pháp quyết phong ấn để ở một thời điểm nhất định có thể phóng thích ra.

Đối với các loại thuyết pháp này trong lòng Bạch Mộc Trần có khuynh hướng nghiêng về cái thứ hai, bởi vì hẩn cảm thấy phù ấn của Hạ Giới không thể vận dụng ở Tiên Giới chính là do sự hạn chế của quy tắc mà ra.

...

Suy tư một lúc, Bạch Mộc Trần tiện tay lấy ra một mảnh Linh Mộc, bắt đầu khắc phù văn của “Bạo Liệt Thuật lên đó thử nghiệm luyện chế loại tiên phù này.

Có nền móng hơn hai mươi năm tìm hiểu chế tạo, bước đầu tiên Chủng Phù đối với Bạch Mộc Trần mà nói thì chính là xe nhẹ đường quen mà thôi, chỉ náy mắt là đã kết thúc một cách hoàn hảo. Kế tiếp chính là bước Luyện

Phù, chân nguyên vận chuyển, thần thức dẫn nhập vào. Chỉ thấy lưu quang lượn lờ nơi đầu ngón tay của Bạch Mộc Trần rồi hóa thành một sợi tơ thật dài chui vào trong Linh Mộc. Ngay sau đó, phía ngoài Linh Mộc dần dần lộ ra từng đạo văn ẩn, càng ngày càng rõ ràng, hoặc là giao nhau hoặc là trùng lên nhau... Công sức bỏ ra không uổng phí, bước thứ hai này cũng rất thành công. Nhưng mà chính vào lúc Bạch Mộc Trần chuẩn bị tiến hành bước cuối cùng Hóa Phù thì bên trong Linh Mộc bỗng nhiên truyền đến một trận rung động, chính là hai đạo phù văn xuất hiện bài xích lẫn nhau!

“Ủa? Chuyện này là sao đây?” Lần đầu tiên gặp phải tình huống này, Bạch Mộc Trần mặc dù kinh sợ nhưng không rối loạn, vội vàng khống chế thần thức bao vây lấy hai đạo phù văn. Dù vậy hai loại lực lượng bài xích dần dần mở rộng phạm vi rồi phát sinh va chạm mãnh liệt, cuối cùng chỉ nghe âm một tiếng, Linh Mộc đã hóa thành một phẫn.

“Đây... Đây là có vấn đề gì? Chẳng nhẽ phương pháp chế luyện của ta không đúng?”

Bạch Mộc Trần cau mày, trầm ngâm một lúc rồi lại lấy ra một mảnh Linh Mộc. Hắn vẫn dựa theo phương pháp quen thuộc bắt đầu khắc phù văn “Phong Mang Thuật” lên trên này.

Chủng Phù, Luyện Phù rồi Hóa Phù, lần này rất thuận lợi hoàn thành.

Lập tức, hắn lại lấy ra một miếng Linh Mộc khác bắt đầu khắc phù văn “Bạo Liệt Thuật” lên trên đó.

Chủng Phù, Luyện Phù, Hóa Phù...

“Bùm!” Lại vẫn thất bại!

Thử lại... Thất bại... Lại thử lại... Lại thất bại...

Làm thử mấy lần rốt cục vẫn chỉ có một kết quả là thất bại.

“Thủ pháp đúng, trình tự đúng, phù văn đúng, biến hóa đúng... Vậy rốt cục là có vấn đề ở chỗ nào?”

Bạch Mộc Trần đau khó chịu, chống cằm suy nghĩ. Sau nhiều lần đối chiếu giữa “Phong Mang Thuật” với “Bạo Liệt Thuật”, cuối cùng hẳn cũng tìm ra vấn đề là ở chỗ nào.

Thực ra, tiên phù cũng chia làm ba loại khác nhau là phòng ngự, công kích và phụ trợ, trong đó tiên phù loại công kích là thường gặp nhất, mà tiên phù các loại phòng ngự hay phụ trợ thì ít gặp hơn. Nhưng mà vừa rồi Bạch Mộc Trần thử nghiệm mấy lần thì “Bạo Liệt Thuật” rõ ràng là không thuộc vào bất cứ loại nào trong ba loại vừa kể.

Nói một cách chính xác thì “Bạo Liệt Thuật không phải là loại phù ẩn công kích đơn thuần mà là phù ẩn kết hợp công kích và phụ trợ, khi sử dụng thì vừa sinh ra hiệu quả công kích nổ mạnh, lại có thêm hiệu quả phụ trợ phóng ra khói mù. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao phù văn của “Bạo Liệt Thuật” rõ ràng là phức tạp hơn nhưng lực công kích lại kém hơn so với “Phong Mang Thuật”.

Thì ra trong phù văn cũng có thể dung hợp trộn lẫn với nhau! Chẳng trách năm đạo phù văn “Bạo Liệt Thuật” kia lại khiến cho người ta có cảm giác bị chấp vá lung tung. Phát hiện ra điều này khiến cho Bạch Mộc Trần không kìm được vui mừng, lý giải đối với tiên phù chi đạo cũng càng sâu sắc hơn!

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thuật Chồng Chất Phù (Điệp Phù Chi Thuật).

Đạo chế Tiên phù cũng thật thiên biến vạn hóa.

Sau khi bình tâm trở lại, Bạch Mộc Trần lại lấy ra một tấm Linh Mộc.

Chủng Phù...

Luyện Phù...

Lúc này, Bạch Mộc Trần không làm biến đổi từng loại trong tổ hợp năm đạo phù văn mà bắt chúng chồng chất lên nhau. Việc làm này giống như việc lấy năm sợi dây khác màu nhau mà tết lại thành một sợi khiến cho phần lực lượng này càng thêm cứng cỏi, càng thêm chân thực.

Quả nhiên, dưới sự khống chế cẩn thận của Bạch Mộc Trần, sự kết hợp giữa linh mộc và phù văn từ từ tiến tới trạng thái cân bằng, dần dần chuyển sang ổn định.

Hóa Phù...

Tiên nguyên ngưng tụ, bên trong Linh Mộc bộc phát ra một tia quang mang sáng rực rồi từ từ tắt dần cuối cùng biến thành một khối mộc phiến bình thường. Bên trên khối mộc phiến có năm đạo phù văn nhợt nhạt như ẩn như hiện hoà quyện thống nhất với nhau.

"Thành!"

Đầu ngón tay Bạch Mộc Trần vuốt ve tiên phù, khuôn mặt hiện lên vẻ vui thích. Từ nay về sau, "Bạo Liệt Thuật" này chính là đạo tiên phù thứ hai

trong cuộc sống của hắn. Đúng là suy nghĩ của mình không sai, có thể dung hợp được các loại phù văn bất đồng với nhau. Việc dung hợp các loại phù văn khác nhau chủ yếu phụ thuộc trình độ khống chế đối với từng loại đạo phù văn có tinh chuẩn hay không.

Đương nhiên, không phải tùy tiện tổ hợp các phù văn với nhau, nó còn liên quan đến sự dung hợp lực lượng và trạng thái cân bằng. Dù sao, các loại phù ấn đang lưu truyền ở Tiên Giới cũng đã trải qua vô số lần thí nghiệm chỉnh sửa của các bậc tiền nhân. Bạch Mộc Trần không cho rằng bản thân có thể phá vỡ truyền thừa như vậy, ít nhất hiện tại hắn chưa có năng lực này.

...

Luyện chế tiên phù "Bạo Liệt Thuật" so với "Phong Mang Thuật" phức tạp hơn rất nhiều, tiêu hao tiên nguyên và thần thức lớn hơn nhiều.

Cũng may việc này cũng đã thành công. Tiếp theo chỉ là luyện tập lại cho thuần thục mà thôi.

Chúng Phù... Luyện Phù... Hóa Phù...

Thời gian trôi đi, Bạch Mộc Trần càng ngày càng quen thuộc quá trình luyện chế "Bạo Liệt Thuật", thao tác sai lầm càng ngày càng ít. Vì thế một lần tạo phù hắn luyện chế một lèo gần mười tấm tiên phù Bạo Liệt cho đến khi tiên nguyên lực trong người hao hết, cơ gân mệt mỏi đến cùng kiệt mới bằng lòng dừng lại. Đợi tiên nguyên khôi phục, tinh thần no đủ, hắn lại điên cuồng vui đầu vào trong việc luyện chế tiên phù.

...

Chớp mắt, hai tháng trôi qua.

Theo thời gian trôi đi, tiên nguyên trong cơ thể Bạch Mộc Trần tuy rằng không có đột phá gì nhưng lại trở nên tinh thuần hơn, việc khống chế lực lượng cũng mượt mà hơn rất nhiều. Trong túi tồn trữ của hắn đã có hơn vạn tấm Phong Mang Tiên Phù và hơn một ngàn tấm Bạo Liệt Phù. Hiện giờ lượng phù tích góp được đã chiếm cứ hơn một nửa không gian.

Nhìn thành tích hơn nửa năm qua của mình, trong lòng Bạch Mộc Trần có cảm giác hơi thoả mãn. Hắn chỉ tiếc nuôi một việc, chính là uy lực của tấm tiên phù này không lớn. Sau này trợ giúp mình cũng chỉ có hạn mà thôi, trừ phi có thể tập trung tất cả lực lượng lại với nhau...

Làm thế nào tập trung tất cả lực lượng lại!?

Tâm thần Bạch Mộc Trần chấn động, giống như cái chuông bị gõ mạnh một cái. Đúng vậy, sao mình lại không nghĩ tới điều này nhỉ? Uy lực một tấm tiên phù không lớn, nhưng nếu như tập trung chồng chất lên cùng một chỗ thì uy lực của nó tất nhiên sẽ gia tăng lên nhiều.

Ý niệm nổi lên, hắn không thể kiềm được sự hưng phấn mà miên man suy nghĩ về vấn đề này.

Trong mắt của Bạch Mộc Trần thỉnh thoảng lại lóe sáng, lúc thì tự nói thì thảo, lúc thì nhíu mày suy nghĩ sâu xa.

Bởi vì cảnh giới của hắn thấp quá, trừ tiên phù ra thì không còn thủ đoạn công kích khác. Bởi vậy, từ khi bắt đầu luyện chế tiên phù, trong đầu Bạch Mộc Trần luôn nghĩ cách vận dụng tiên phù thế nào cho tốt, hoàn thiện một phương thức chiến đấu của riêng mình dựa trên tiên phù.

Tiên phù có hai ưu thế, một là sử dụng nhanh chóng, chỉ cần nhẹ nhàng bóp nát tiên phù, hoặc lấy thần thức dẫn đường đều có thể phóng thích nhanh chóng tiên quyết bên trong tiên phù, dù phòng ngự hay đánh lén đều là lựa chọn không tồi. Một ưu thế khác của tiên phù đó là biến hóa vô cùng,

các chủng loại tiên phù bất đồng phối hợp lẫn nhau xuất kỳ bất ý có thể làm cho người ta đạt hiệu quả quá mức tưởng tượng.

Trên thực tế, đây cũng là phương thức chiến đấu truyền thống của phù đạo.

Đáng tiếc, yếu điểm của tiên phù ai cũng rõ, đó là uy lực rất hạn chế. Thí dụ như là, phóng xuất một tấm Phong Mang Thuật công kích có thể phá vỡ pháp thể của Chân Tiên nhị phẩm thậm chí tam phẩm, nhưng không thể phá vỡ pháp thể của Chân Tiên tứ phẩm trở lên, mặc dù phóng ra thêm nhiều Phong Mang Thuật hơn nữa cũng không thể làm tăng uy lực của bản thân tiên phù.

Dần dần, tiên phù cấp thấp được gọi là gân gà.

Đúng vậy, tất cả Tiên Sĩ đều cho rằng như vậy, kể cả cách nghĩ của Bạch Mộc Trần trước đây cũng như thế. Nhưng vừa rồi chính ý niệm đơn giản kia lại đem đến cho hắn một gợi ý phá cách.

Liên tưởng đến cái cảnh bản thân liều mình phản kháng tại quảng trường ngày trước...

Lúc ấy, mười ba đạo tiên phù đồng thời nổ mạnh sinh ra uy lực cực lớn làm cho một vị Chân Tiên ngũ phẩm bị trọng thương, điều bất ngờ này chứng minh ý tưởng của Bạch Mộc Trần không phải là chuyện nghìn lẻ một đêm, mà là có căn cứ nhất định.

Có điều, ý tưởng chỉ là bước đầu, còn cần mình thử nghiệm đã.

Suy nghĩ như thế, Bạch Mộc Trần đứng dậy mở cửa thư lâu, sau đó lặng lẽ rời Nô Thị.

...

Có một cánh rừng hoang cách phía Bắc Nô Thị hơn ngàn dặm.

Chỗ này hung hiểm, hàng năm bị sương mù bao phủ, cách nhau trăm trượng không thể nhìn thấy vật gì cho nên ít có Tiên Sĩ tới nơi này.

Nhưng vào lúc này, một bóng xám đột nhiên hiện ra. Gã không chút do dự đi vào rừng hoang.

...

Ở sâu trong rừng hoang chính là cấm địa, ở đó có hung cầm mãnh thú thường xuyên lui tới.

Bạch Mộc Trần không dám xâm nhập sâu vào bên trong mà chỉ lần theo chỉ dẫn của đồ giản [DG: bản đồ được ghép lại bằng những thẻ tre] đi đến đồng đá vụn thì ngừng lại. Hắn cẩn thận quan sát xung quanh, sau khi thấy an toàn mới lấy một tấm tiên phù ra.

"Phong Mang Thuật!"

Một tiếng ầm vang lên, mặt đất bị lõm vào vệt be bé chắc chỉ sâu ba trượng.

Bạch Mộc Trần phỏng đoán sơ qua độ cứng của mặt đất rồi đồng thời thả ra mười tấm tiên phù...

"Phong Mang Thuật!"

Mười luồng hàn quang nhất tề phóng ra tới cùng một chỗ.

"Bình!"

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, mặt đất vẫn chỉ hiện một vết sâu ba trượng.

"Hình như không ổn, vì sao lại như vậy?"

Bạch Mộc Trần nhíu mày. Hắn cảm thấy chưa đúng một gì đó, một kích nhìn như sắc bén thế nhưng trên thực tế uy lực tiên phù không biến hóa gì, còn lâu mới bằng một kích ngày trước oanh kích gã Hoa Dương.

Vất óc nhớ lại, Bạch Mộc Trần nhanh chóng phát hiện vấn đề là gì.

Tiên phù phóng ra sẽ có cái trước có cái sau, Tiên Sĩ sử dụng tiên phù gì đều bị như thế. Trong tích tắc ngắn ngủi, ở ngoài nhìn như cùng lúc phóng ra tiên phù nhưng trên thực tế vẫn có khác biệt. Bạch Mộc Trần liệu mình đánh một kích chính là nghĩa rằng chắc chắn phải chết, khi đó tâm thần hắn chỉ có một ý niệm, lúc này mới khiến cho tiên phù bị dẫn động cùng một thời gian mà bộc phát ra uy năng cực lớn.

...

Tĩnh tâm lại, Bạch Mộc Trần lại lấy ra mười tấm tiên phù, từng tấm tiên phù lơ lửng trước ngực. Hắn tinh tế cảm thụ khí tức của tiên phù.

Thần thức hóa thành sợi chui vào trong tiên phù giao thoa xen kẽ, giống như đan vào nhau thành một tuyến.

Giữa những tấm tiên phù tựa hồ hình thành một tia liên hệ như có như không.

Tâm thần Bạch Mộc Trần ra lệnh, ý niệm xuyên thấu qua thần thức đan thành tuyến đồng thời truyền lệnh cho mười tấm tiên phù.

"Phong Mang Thuật! Bạo!"

Mười luồng hàn quang chợt bạo phát, trong đó ba luồng dung hợp lẫn nhau, hào quang chói lòe!

"Rầm!"

Mặt đất khẽ rung rinh, một vết sâu hơn so với lúc trước xuất hiện trên mặt đất.

Thấy cảnh tượng như vậy, mặt Bạch Mộc Trần vừa sợ hãi vừa vui mừng, hẳn biết phương pháp của mình đã đúng!

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Nổ Như Sấm Động

Thuật chông chất phù lấy thần niệm dẫn dắt, lấy ý điều khiển ngàn quân để rồi ngàn vạn hóa thành một!

Mỗi tấm tiên phù đều là một cá thể tồn tại độc lập, giống như binh lính trong chiến trường, lực lượng của mỗi người bạc nhược yếu kém, nhưng một khi được Thống soái tài năng tập trung lại với nhau thì sẽ là lực lượng khí thế quét ngang thiên hạ, công thành chiếm đất.

Bạch Mộc Trần dùng thần thức dệt thành võng, khiến cho lực lượng trong tiên phù liên hệ với nhau, dung hợp rồi bộc phát ra lực sát thương cường đại. Lấy hình ảnh trực quan miêu tả thì có thể bảo hãn là Thống soái điều khiển tiên phù cũng không quá lời.

Lần thử nghiệm này có ý nghĩa cực kỳ to lớn, không chỉ làm cho thực lực của Bạch Mộc Trần tăng lên, mà còn gieo một hạt giống phát triển phù đạo lên một tầm cao mới. Chúng ta nên biết rằng, tiên lịch vạn vạn năm rồi, tiên phù chi đạo dù đã được truyền thừa từ cổ xưa nhưng không thể nhập vào tầng lớp thượng lưu. Bởi vậy ở Tiên Giới ít có Tiên Sĩ chịu nghiên cứu sâu rộng về đạo này, dần dần phù đạo trôi tuột xuống vị trí cuối cùng trong ngũ nghệ của tiên đạo, vị trí này vô cùng xấu hổ. Cũng phải thôi, dưới tình huống như vậy ai muốn tốn quá nhiều thời gian và tinh lực đi nghiên cứu cách vận dụng tiên phù? Nhiều lắm chỉ nghiên cứu cách luyện chế ra tiên phù càng cao giai càng tốt mà thôi!

Đương nhiên, Điệp Phù chi thuật nói thì dễ dàng, nhưng muốn làm được đến trình độ vạn hóa như một không đơn giản chút nào. Chẳng những cần

có khả năng khống chế thần thức một cách tinh tế mà còn cần có tri thức sâu rộng đối với những điều cơ bản tác động đến tiên phù. Chỉ có như thế mới có thể dung hợp những tiên phù bất đồng thành một thể, đồng thời dẫn động tiên phù rồi điều lực lượng kết lại cùng một chỗ.

Thần thức Bạch Mộc Trần tuy yếu nhược, nhưng vô cùng tinh thuần, vô cùng cứng cỏi. Đặc biệt cảm nhận của hắn và cách khống chế đối với thần thức dù Tiên Sĩ cấp Thiên Tiên chi cảnh cũng không theo kịp.

...

"Phong Mang Thuật!"

Bạch Mộc Trần lấy tiên phù ra luyện tập. Hắn không tiếc rẻ mà luyện tập lặp đi lặp lại cách vận dụng Điệp Phù chi thuật.

Trong thời gian hơn nửa tháng, hơn vạn tấm tiên phù có khắc Phong Mang Thuật bị hắn sử dụng hết. Mỗi lần tiên nguyên hoặc thần thức hao hết, hắn tìm một nơi bí ẩn đả tọa khôi phục. Hắn luyện tập liên tục hoàn toàn chẳng biết mệt mỏi.

Lúc mới đầu đầu hắn chỉ có thể dung hợp ba tấm tiên phù, sau đó có thể dung hợp mười tấm, hai mươi tấm, năm mươi tấm rồi một trăm tấm!

Bạch Mộc Trần vốn có ngộ tính rất cao, thuật khống chế tiên phù của hắn thật sự kinh người. Sau này thủ pháp điệp phù của hắn dần dần thuần thục, số lượng tiên phù dung hợp được càng ngày càng nhiều. Tiếc rằng khi khống chế tiên phù phải tiêu hao quá nhiều thần thức, với thực lực hiện thời của Bạch Mộc Trần chỉ có thể dung hợp được trăm tấm tiên phù, nếu không thì uy lực của tiên phù quả thực không thể lường được.

Dù vậy, uy lực của Phong Mang Thuật bây giờ đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Lúc đầu Phong Mang Thuật chỉ có thể đào một hố sâu ba trượng, bây giờ đã đào được một hố sâu hơn ba mươi trượng, uy lực bạo

tăng hơn chục lần. Nói cách khác, cuối cùng Bạch Mộc Trần đã đột phá được gông cùm xiềng xích truyền thống, bây giờ hắn có năng lực phá vỡ pháp thể của Chân Tiên ngũ phẩm, thậm chí lục phẩm.

"Sư tôn, Cổ tiên bối, hai người có thấy không? Ta vẫn đang cố gắng..."

Bạch Mộc Trần ngẩng đầu nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp ngăn cách để thấy bầu trời Tiên Giới. Đột nhiên hắn sinh ra một cảm giác có thể chạm tay lên trời. Hắn tin tưởng rằng, chỉ cần tiếp tục kiên trì như vậy, một ngày nào đó bản thân sẽ bước lên địa vị cao hơn, xa hơn, tìm được một con đường phù hợp cho Tán Tiên. Cho dù con đường này còn rất dài rất gian nan nhưng hắn không sợ hãi, không từ bỏ. Hắn có lòng tin vững chắc vào điều này!

...

Một lúc sau, Bạch Mộc Trần lại lấy ra một tấm Bạo Liệt Tiên Phù rồi nhẹ nhàng kích phát.

Chỉ thấy hồng mang chợt lóe rồi biến mất trong đồng đá, một tiếng "Bình" vang lên, đồng đá nổ tung, phần lớn đá vụn hóa thành bột phấn.

Uy lực vụ nổ vượt qua một kích toàn lực của Chân Tiên nhất phẩm làm Bạch Mộc Trần có hơi bất ngờ. Lập tức, hắn quyết định lấy hơn trăm đạo Bạo Liệt Tiên Phù xếp hàng chỉnh tề trước ngực!

Tâm thần ngoại niệm, hóa tơ thành võng, Diệp Phù chi thuật.

Hơn trăm tấm Bạo Liệt Tiên Phù đan vào nhau cùng một chỗ, sự tiêu hao thần thức nhiều hơn so với trăm tấm Phong Mang Tiên Phù rất nhiều!

Trán Bạch Mộc Trần đổ mồ hôi lạnh, hai tay run nhè nhẹ. Hắn đang hối hận vì mình quá nóng vội. Rõ ràng hắn biết phù văn Bạo Liệt Tiên Phù phức tạp hơn nhiều so với Phong Mang Tiên Phù, tiêu hao thần thức tất

nhiên cũng nhanh hơn nhiều, thế mà hắn lại muốn khống chế một lần hơn trăm tấm tiên phù, đây không phải tự làm tự chịu sao!

Mười tấm tiên phù dung hợp... Hai mươi tấm tiên phù dung hợp... Ba mươi tấm tiên phù dung hợp...

Năm mươi tấm tiên phù dung hợp...

Bảy mươi tấm tiên phù dung hợp...

Khi thấy thần thức đã tiêu hao hết, Bạch Mộc Trần không kịp nghĩ nhiều bèn vội vàng dẫn động tiên phù!

"Bạo Liệt Thuật!"

Ánh sáng màu đỏ bùng lên mạnh mẽ tựa như một hỏa cầu to bằng nắm tay bay vọt tới ngọn núi nhỏ gần đấy.

"Rầm rầm rầm!"

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên như sấm, trong phút chốc, bụi mù đầy trời, đá vụn bắn tung tóe.

"Rầm!"

Một luồng sóng khí mạnh mẽ đột nhiên thổi tới, Bạch Mộc Trần hất ngã lăn trên mặt đất. Các viên đá nhỏ cào rách mặt mà hắn hoàn toàn không cảm thấy gì, hoàn toàn quên đi sự đau đớn trên người mà chỉ chăm chăm nhìn thẳng về phía trước, hắn bị một trận nổ này làm cho rung động thật sâu!

...

Bụi mù tán đi, ánh lửa ngập trời. Sườn núi mới rồi cao hàng chục trượng kia đã bị vạt đi hơn phân nửa!

Bạo Liệt Thuật! Đây mới thực sự là bạo liệt! Uy lực thật khủng bố!

Ngây người một lúc, Bạch Mộc Trần mừng rỡ như điên, hiệu quả của Bạo Liệt Thuật vượt xa sự tưởng tượng của hắn, mang đến cho hắn sự vui mừng lẫn sợ hãi vượt ra ngoài tưởng tượng. Tiếng nổ mạnh làm thần thức của hắn choáng váng một lúc, trong đầu tự nhiên rối loạn. Hơn nữa Bạo Liệt Phù một khi nổ sẽ ảnh hưởng một phạm vi lớn, vì thế chiêu này đối phó với quần công hay phá vây đều là thủ đoạn tốt. So với chỉ dùng mỗi Phong Mang Thuật, Bạo Liệt Thuật thêm vào có thể tạo ra hiệu quả không thể tưởng tượng được.

Nhìn đám lửa cháy rực ở phía trước, Bạch Mộc Trần bỗng nhiên bình tĩnh, lần này đùa lớn rồi! Gây ra động tĩnh lớn như vậy tất nhiên sẽ có không ít Tiên Sĩ tới, chạy sớm thì tốt hơn.

"Ặc!"

Hắn vừa đứng dậy thì cảm thấy choáng váng đầu óc, Bạch Mộc Trần biết thần thức của mình tiêu hao quá độ, vì thế lập tức ăn vào một hạt Uẩn Thần Đan trân quý. Sau đó hắn lê thân hình mỏi mệt rời đi ngay lập tức.

...

Quả nhiên, sau khi Bạch Mộc Trần bỏ đi không lâu, hai đạo lưu quang phá vỡ sương mù hạ xuống, hai người tới đều là Tiên Sĩ. Mi tâm bọn họ có loé bạch quang. Đây là cách nhận biết bọn họ có tu vi Chân Tiên.

"Sao lại không có ai? Chẳng lẽ đã đi mất rồi?"

"A!? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Sườn núi cũng bị nổ tung một nửa!"

"Hỏa nguyên lực thật đậm đặc, xem ra có người gặp mãnh thú chẳng? Sau đó chiến đấu ở đây..."

"Không giống lắm, khí tức cũng không hỗn loạn, chắc chắn không phải tranh đấu."

"Không phải tranh đấu thì là cái gì?"

"Ta làm sao mà biết được, có lẽ có người đang tu luyện tiên pháp gì đó! Tuy nhiên, nguyên khí dao động còn chưa tản mát nhiều, có lẽ người nọ chắc chưa đi được bao xa, có cần đuổi theo để hỏi hay không?"

"Hay là bỏ đi, có thể làm cho sườn núi nổ tung thành như vậy thì người này chắc chắn rất lợi hại, ít nhất phải là cấp Chân Tiên thất phẩm. Nếu chúng ta đuổi theo bừa bãi nhờ người đó hiểu lầm thì không hay."

"Oa, không thể ngờ được Thiên Uyên sơn mạch này cũng có tàng long ngọa hổ, chúng ta còn có nhiệm vụ trong người không nên gây thêm phiền toái."

"Được rồi, chúng ta cũng đi thôi, lại có người đến."

"Đi thôi!"

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đạo Huyền Môn Đồ

Nhanh chóng chạy một mạch trở về, Bạch Mộc Trần cẩn thận đi tránh qua những ba vị Tiên Sĩ để lặng lẽ trở lại Nô Thị.

Hắn luyện tập ở rừng hoang đã hơn nửa tháng, về đến Nô thị ồn ào náo động khiến Bạch Mộc Trần cảm thấy thân thiết, đồng thời cũng gây cho hắn sự trống rỗng vô cớ.

Hắn hiểu rõ bản thân mình chưa bao giờ thuộc về nơi này, một ngày nào đó cũng sẽ phải rời đi. Trước kia hắn cảm thấy tương lai rất mù mịt, nhưng hiện tại hắn tràn ngập hy vọng đối với tương lai, chính xác phải là tràn ngập hy vọng với phù đạo.

Thuật cộng hưởng phù [DG: sau này sẽ dịch là thuật cộng hưởng cho nó dính tý kỹ thuật] là thủ đoạn chiến đấu khác với phù đạo truyền thống, không giống với bất kỳ một loại công pháp gì, cũng không thuộc bất kỳ một loại tiên quyết gì.

Từ trước đến nay, tiên phù chịu sự ước thúc của cấp bậc, mỗi tấm tiên phù chỉ có thể thực hiện một cách đơn độc, uy lực rất hữu hạn. Mà Thuật cộng hưởng phù lấy lực lượng của từng tấm tiên phù giao thoa trùng hợp với nhau, gắn bó với nhau để cộng hưởng uy lực. Kể từ đó, ưu thế của tiên phù có thể phát huy đến cực điểm, uy lực của nó tất nhiên không cần nói cũng biết.

Mặt khác, Thuật cộng hưởng phù không cần tiêu hao quá nhiều tiên nguyên, cũng không có nhiều hạn chế, chỉ cần hiểu được cách vận dụng

thần thức. Đây chính là điểm mấu chốt của thuật, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, tất cả Tiên Sĩ đều có thể làm được, bao gồm cả Tán Tiên bị thiên đạo vứt bỏ.

Nghĩ đến Tán Tiên, trong lòng Bạch Mộc Trần cảm khái vạn phần.

Tuy rằng Tán Tiên không có căn cơ, nhưng thần thức của Tán Tiên cùng Tiên Sĩ chính thống không có gì khác biệt, cũng không có sự thiếu hụt bẩm sinh. Từ phương diện này mà nói, hai bên có thể nói là cùng đứng ở một xuất phát điểm. Chỉ tiếc là thần thức mạnh hay yếu lại do cảnh giới tu vi của Tiên Sĩ quyết định, trừ phi là trải qua kỳ ngộ đặc thù nào đó, nếu không rất khó để thăng mạnh mẽ. Nhìn từ mặt này thì giữa hai bên lại cách một khoảng cách không thể vượt qua.

Bạch Mộc Trần hiểu rõ thuật cộng hưởng phù tất nhiên còn có rất nhiều chỗ thiếu hụt, thậm chí có vài thứ chỉ có thể ngầm hiểu mà căn bản không biết cần phải nói thế nào để truyền thụ cho người khác. Xem ra muốn hoàn thiện thuật này, hẳn còn phải đi một đoạn đường dài nữa.

Đương nhiên, điều trọng yếu nhất trước mắt là phải tìm cho mình một bộ công pháp chuyên rèn luyện thần thức, để thăng tâm cảnh.

Đáng tiếc theo Bạch Mộc Trần biết thì công pháp chuyên rèn luyện thần thức, tâm cảnh vô cùng hiếm thấy. Mặc dù dựa theo số lượng tin tức khổng lồ mà Cổ Thiên Hành truyền thừa cho mình cũng không tìm thấy loại công pháp này. Còn những phương pháp khác... thật ra rất nhiều tiên tông cổ xưa từng vì đệ tử mà thiết lập nơi luyện tâm, thông qua loại hoàn cảnh đặc thù này kích thích tâm thần, để thăng tâm cảnh rất nhanh.

Chẳng lẽ mình cần phải gia nhập tiên tông?

Ý niệm vừa mới nổi lên, Bạch Mộc Trần liền lắc đầu cười khổ, không phải cách này không được mà là không thích hợp với mình. Hẳn thân là Tiên nô, mới rồi thật vất vả lắm mới khôi phục tự do, sao lại nhảy vào trong

hồ lửa chứ, đây không phải là tự tìm đường chết sao! Huống chi, cho dù gia nhập tiên tông với thân phận địa vị của hắc căn bản không có khả năng được vào những địa điểm trọng yếu này, có gia nhập cũng chỉ lãng phí thời gian vô ích.

Lộ mạn mạn hề, nhậm trọng nhi đạo viễn! [DG: Đường xa diệu vợi, gánh nặng này biết bao giờ mới xong]

Trong lòng miên man với trăm mối suy nghĩ, chẳng mấy chốc Bạch Mộc Trần đã đến bên ngoài Tàn Thư Tập.

"Ừ!?"

Bạch Mộc Trần đang định đẩy cánh cửa đi vào trong, trong lòng bỗng dừng cảm thấy cảnh giác... Bên trong có người!

"Kẹt kẹt..."

Cửa phòng tự động mở, một thân ảnh cao gầy hiện ra.

Người này tầm tuổi trung niên, dưới cằm có một chòm râu ngắn, tóc đen dài chỉnh tề, quần áo màu trắng sáng bất phàm. Ánh mắt của y thật đáng lưu ý, nó vừa sắc bén vừa lạnh như băng lại có vài phần âm trầm, ở mi tâm có Tiên Ấn hình ngôi sao lóe ra ánh sáng màu xanh yếu ớt, đúng là một vị Thiên Tiên.

Nhìn thấy Tiên Ấn hình ngôi sao, Bạch Mộc Trần bỗng rung mình. Hắc nhớ là Tiên Ấn của Cổ Thiên Hành cũng là hình ngôi sao.

"Tiểu nhân bái kiến đại nhân... Xin hỏi đại nhân tới đây có chuyện gì phải làm ư?"

Bạch Mộc Trần bước nhanh về phía trước cung kính thi lễ với Tiên Sĩ trung niên. Hắc dám quả quyết người này có quan hệ gì đó với Cổ Thiên

Hành.

"Người là Tiên nô trông coi thư lâu?"

Tiên Sĩ trung niên khoanh tay đứng yên. Y thản nhiên dò xét Bạch Mộc Trần không che giấu sự chán ghét trong lòng.

"Tiểu nhân đúng là người trông coi trong này, không biết đại nhân có phân phó gì không?"

Bạch Mộc Trần cung kính lấy ra ngọc bài chủ quản Tàn Thư Tập mà không hề để ý đến ánh mắt coi thường của đối phương. Trong mắt rất nhiều Tiên Sĩ, Tiên nô chính là sinh linh dơ bẩn không chịu nổi. Từ lâu lắm rồi hắn đã quen với ánh mắt như vậy.

Tiên Sĩ trung niên nhận lấy ngọc bài, hờ hững nhìn thoáng qua, sau đó gật đầu nói: "Ta gọi là Quách Nam, là môn đồ của Đạo Huyền Môn đóng ở Nhất Trung Thiên..."

Nghe đến đó, tâm thần Bạch Mộc Trần chấn động mạnh!

Đạo Huyền Môn, đó là một trong bốn đại Tiên Giáo nổi danh cùng Phi Thăng Điện, khó trách các thế lực trong Nô Thị không dám tới Tàn Thư Tập gây phiền toái. Hắn thật không ngờ tới phía hậu trường của thư lâu nhỏ nhỏ này lại là Đạo Huyền Môn.

"Chẳng lẽ Cổ tiên bối là người của Đạo Huyền Môn? Nếu Cổ tiên bối thật sự là người của Đạo Huyền Môn, vậy vì sao hắn lại ẩn cư ở đây? Còn con gái của Cổ tiên bối nữa, vì sao cô ta lại thành đệ tử của Phi Thăng Điện?"

Từng vấn đề xoay xoay trong đầu Bạch Mộc Trần, trong khi hắn đang miên man suy nghĩ thì thanh âm của Quách Nam tiếp tục vang vọng bên tai

hắn: "Lần này Quách mỗ phụng lệnh của thượng giới thu hồi Tàn Thư Tập..."

"Cái gì!?"

Vẻ mặt Bạch Mộc Trần kinh ngạc đứng sững sờ ở đường trường, tin tức bất thành linh này thực sự khiến hắn không biết phải làm sao.

Thấy vẻ mặt khó có thể tin của đối phương, Quách Nam không kiên nhẫn mà lặp lại một lần nữa: "Ta vừa rồi đã nói, thượng giới hạ lệnh thu hồi Tàn Thư Tập, hiện tại việc ở đây do Quách mỗ tiếp nhận."

"Đại nhân, việc này..."

Trong lòng Bạch Mộc Trần phát lạnh, không biết nên nói cái gì. Khi Cổ Thiên Hành ra đi có dặn hắn trông nom thư lâu cho thật tốt, nhưng không ngờ mới chỉ chớp mắt đã có người đến tiếp quản nơi đây.

Nghĩ đi nghĩ lại, Bạch Mộc Trần thấy sự tình có điểm kỳ quái.

Cổ Thiên Hành tốt xấu cũng từng là Đại La Kim Tiên cửu phẩm, với địa vị này Đạo Huyền Môn quả là không nên làm chuyện tuyệt tình như vậy mới đúng, nhưng giờ đã xuất hiện tình huống như vậy rồi thì chỉ có hai cách giải thích, nếu không phải Cổ Thiên Hành đã xảy ra chuyện, thì là đối phương có mục đích khác.

Cổ Thiên Hành gặp chuyện không may hay không cũng không thể biết được, ngược lại là thái độ của Đạo Huyền Môn khiến Bạch Mộc Trần rất lạ lùng khó hiểu.

Kỳ thật, Tàn Thư Tập nhỏ ở trong mắt còn quái vật lớn như Đạo Huyền Môn căn bản chẳng là cái gì, cần gì phải phái một Thiên Tiên tới tiếp quản chứ? Đạo Huyền Môn sở dĩ vội vã thu hồi nơi này chắc là có quan hệ đến Cổ Thiên Hành ư? Liên tưởng đến thiếu niên Kim Tiên Hoa

Tử Lệ mấy ngày trước xâm nhập vào đây, ý nghĩ trong lòng Bạch Mộc Trần dần dần rõ ràng. Nói vậy, Đạo Huyền Môn và Phi Thăng Điện đều là đang tìm một thứ nào đó, mà thứ này ở trong tay Cổ Thiên Hành cho nên bọn họ mới phải tới đây tìm kiếm.

Suy nghĩ đến đây, Bạch Mộc Trần cảm thấy rất tò mò, không hiểu là thứ trọng yếu gì mà tới những hai môn phái đầu sỏ trong Đại tiên giới tranh nhau tìm kiếm? Hẳn nhớ rõ khi Cổ Thiên Hành ra đi, ngoại trừ lưu lại một cái ngọc giản ghi lại kinh nghiệm tu hành thì không để lại cái gì khác.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Cường Chế Lục Soát.

"Tiểu tử, người tên là gì?"

Quách Nam thấy Bạch Mộc Trần ngô nghê đứng yên một chỗ thì chân mày nhíu lại. Đối phương chỉ là một Tiên nô nho nhỏ mà dám thất lễ trước mặt mình như thế, nếu không phải cấp trên đã dặn dò không được gây chuyện với người trông coi trong này thì chắc là Quách Nam đã ra tay trừng trị đối phương.

"Tiểu nhân..."

Ý nghĩ trong lòng Bạch Mộc Trần thay đổi mấy lần, hần bèn nói một cách cung kính: "Tiểu nhân tên là Bạch Mộc Trần, không biết đại nhân có gì phân phó hay không?"

Quách Nam gật đầu nói: "Ta hỏi người, lúc Cổ Thiên Hành rời đi có lưu lại cái gì hay không?"

"Không có."

Bạch Mộc Trần trả lời rất rõ ràng, trong mắt không có chút dao động nào.

Vẻ mặt Quách Nam sa sầm lại, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Cổ Thiên Hành đi rất bất ngờ, Đạo Huyền Môn mãi sau mới biết được. Hiện giờ đã mất tung tích của Cổ Thiên Hành, chuyện trọng yếu kia không có tin tức gì cả, tất cả rơi vào đường cùng nên Đạo Huyền Môn mới đành

phải phái người đến tiếp nhận Tàn Thư Tập này xem có thể tìm được manh mối gì trong đó hay không.

Tuy nhiên, trong này còn có một nhân vật có thể đóng vai trò rất mấu chốt, đó là Bạch Mộc Trần.

Quách Nam nhận được lệnh của cấp trên rằng gã Tiên nô nho nhỏ này là người cuối cùng gặp gỡ Cổ Thiên Hành, có thể người này biết được tin tức về Cổ Thiên Hành cho nên nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ thì nhất định không được động đến hắn.

Thấy vẻ mặt Quách Nam không vui, Bạch Mộc Trần nói tiếp: "Đại nhân, mấy ngày trước cũng có hai vị Kim Tiên đã tới đây, bọn họ cũng tìm Cổ tiên bối."

"Cái gì? Kim Tiên tới đây sao!?"

Quách Nam nghe vậy chợt rùng mình, trong lòng sinh hoảng hốt và sợ hãi, đó là bản năng kính sợ của kẻ yếu đối với kẻ mạnh: "Người... Người có biết ai đã đến đây không? Bọn họ có nói chuyện gì không?"

Bạch Mộc Trần tỏ vẻ như là không thấy vẻ thất thố của đối phương, hắn cúi đầu nói: "Bẩm đại nhân, hai vị Kim Tiên kia đều là đệ tử của Phi Thăng Điện, trong đó một người gọi là Hoa Tử Lệ, vị kia tên là Vân Tố, nàng tự xưng là con gái của Cổ tiên bối, bọn họ cũng không làm gì mà chỉ hỏi Cổ tiên bối có lưu lại cái gì hay không."

"Hóa ra là bọn họ?!"

Quách Nam hít một hơi khí lạnh, ngón tay không tự chủ được mà run lên.

Hoa Tử Lệ và Vân Tố là một trong những nhân vật hàng đầu của thế hệ trẻ tuổi Phi Thăng Điện nên có uy danh vô cùng hiển hách, nhìn khắp cả

Tiên Giới cũng ít có Tiên Sĩ có thể sánh vai cùng với họ. Cho dù Quách Nam là đệ tử của Đạo Huyền Môn đóng ở hạ giới, có địa vị rất cao ở Nhất Trung Thiên nhưng so với những vị thiên chi kiêu tử như Vân Tổ thì không có cả tư cách rửa chân cho người ta.

"Đã có Kim Tiên tới đây thì Tàn Thư Tập này chắc chắn là bị thu sạch sành sanh rồi, xem ra mình đã mất công chạy tới đây."

Trong lòng Quách Nam dấy lên nỗi thất vọng cùng với sự không cam lòng, vì thế gã lại hỏi: "Tiểu tử, hai vị Kim Tiên kia có lấy đi cái gì ở đây không?"

"Không có chuyện này."

Bạch Mộc Trần lắc đầu nguây nguây.

Quách Nam nghe thấy thế thì thở một hơi nhẹ nhàng, chỉ cần món đồ đó không nằm trong tay Phi Thăng Điện là tốt rồi, ít nhất mình vẫn còn có cơ hội.

Sau đó Quách Nam suy nghĩ một lúc rồi lại tiếp tục hỏi: "Ta lại hỏi người, trước khi Cổ Thiên Hành rời đi có làm việc gì hay không?"

Trong lòng Bạch Mộc Trần suy nghĩ rất nhanh, hẳn ở chung với Cổ Thiên Hành mấy ngày này nhưng chưa từng thấy đối phương làm chuyện khác thường gì, nếu gọi là có hành động gì kỳ lạ thì đó là truyền thừa một khối lượng lớn tin tức cho mình.

Nghĩ đến đây, Bạch Mộc Trần bỗng cả kinh, cảm thấy dường như mình đã xem nhẹ cái gì đó, chẳng lẽ thứ kia có quan hệ gì với mình ư?

Trong lòng dù trong lòng cực kỳ chấn động nhưng ngoài mặt Bạch Mộc Trần vẫn ra vẻ vô cùng bình tĩnh.

Tâm tư thay đổi liên tục, hăn ra vẻ nhớ lại rồi nói: "Đại nhân không hỏi thì thiếu chút nữa tiểu nhân đã quên, lúc Cổ tiên bối rời đi nói rằng sẽ đi gặp con gái của mình, cũng chính là gặp vị Đại La Kim Tiên tên là Vân Tố kia, không ngờ lần này rời đi thì không trở lại nữa."

Giá hoạ cho kẻ khác [DG: Nguyên văn là Hoạ thuỷ đông dẫn có nghĩa là giá hoạ cho kẻ khác], mục đích Bạch Mộc Trần lập lời như vậy vì muốn chuyển hướng chú ý của Quách Nam. Dù sao hăn nghĩ là đối phương chắc sẽ không dám sẽ đi tìm phiền toái với một Đại La Kim Tiên, huống chi sau lưng vị Đại La Kim Tiên này còn có chỗ dựa là Phi Thăng Điện.

"A? Thì ra là thế!"

Thần sắc Quách Nam biến đổi, gã nghĩ thầm chẳng lẽ Cổ Thiên Hành đã giao thứ kia cho người khác chăng?

Ngẫm lại thì khả năng này không phải không thể xảy ra, dù sao Vân Tố cũng là con gái của Cổ Thiên Hành, tuy nói rằng mâu thuẫn giữa hai cha con khá lớn nhưng dù sao cũng là quan hệ máu mủ tình thâm, nếu Cổ Thiên Hành muốn giao thứ đó cho ai thì chắc chắn rằng con gái của mình chính đáng phải là lựa chọn đầu tiên.

"Tin tức này rất quan trọng, xem ra ta phải nhanh nhanh thông tri cho bề trên biết."

Quách Nam đang lo lắng nên báo cáo việc này như thế nào thì Bạch Mộc Trần đứng ở đối diện bỗng nhiên lên tiếng hỏi: "Xin hỏi đại nhân, ngài có biết hiện tại Cổ tiên bối ở đâu không? Có phải lão đã xảy ra chuyện gì?"

"Hừ?"

Suy nghĩ của Quách Nam bị cắt ngang, gã lạnh lùng hừ một tiếng rồi đáp: "Cái gì cần nói, Quách mỗ tự nhiên sẽ nói, cái gì người không nên biết thì tốt nhất người không nên hỏi, nếu không... Hừ hừ!"

"Tiểu nhân biết lỗi rồi!"

Bạch Mộc Trần vội vàng khom người nhận sai rồi lại hỏi: "Đại nhân, ngọc bài kia là Cổ tiền bối lưu lại, có... có thể để tiểu nhân bảo quản hay không?"

"Không được!"

Quách Nam lãnh đạm nhìn đối phương rồi nói: "Đồ của Đạo Huyền Môn chẳng lẽ Quách mỗ lại không giữ sao? Đừng có càn rỡ!"

Bạch Mộc Trần cúi đầu thật sâu, trong lòng vô cùng phần nộ thế mà không thể làm gì.

Trong ngọc bài chủ quản này còn có vài ngàn giá trị cống hiến, cứ giao ra như vậy quả thật đáng tiếc. Đương nhiên, Bạch Mộc Trần cũng không phải quá tiếc giá trị cống hiến này, mà là ngọc bài này rất có ý nghĩa với hắn vì nó là do Cổ Thiên Hành để lại.

"Nếu đại nhân không có dặn dò gì thì tiểu nhân xin phép cáo từ."

Bạch Mộc Trần nản lòng thoái chí. Hắn đang định bỏ nơi này đi thì không ngờ Quách Nam phất tay cản hắn lại.

"Tiểu tử, ai bảo ngươi được đi?"

Bị Quách Nam ép phải ở lại, trên khuôn mặt Bạch Mộc Trần lộ vẻ sợ hãi: "Xin hỏi đại nhân còn có gì phân phó nữa không?"

"Cũng không có gì phân phó."

Quách Nam lạnh lùng nói: "Chỉ có điều, trước kia ngươi là quản sự trong này, trước khi đi Quách mỗ cần kiểm tra túi tiền của ngươi xem ngươi có giấu diếm mang theo vật gì trong thư lâu hay không..."

Dứt lời, ngón tay Quách Nam giơ lên rồi hút túi tồn trữ trong ngực Bạch Mộc Trần vào trong tay.

"Đại nhân, người làm cái gì vậy?"

Bạch Mộc Trần cố nén lửa giận trong lòng, hấn hết sức khống chế sự kích động trong lòng. Những gì diễn ra bây giờ cũng tương tự với cảnh tượng bị Hoa Dương khi nhục lúc trước!

"Láo xược!"

Quách Nam quát lớn một tiếng rồi đưa thần thức vào trong túi tồn trữ...

Một thanh phi kiếm rác rưởi, một khối ngọc bài thân phận Tiên nô, một cái quyển trục trống không cũ nát... Tiên nô chính là Tiên nô, toàn giữ những thứ rác rưởi linh tinh. Trong túi tồn trữ còn có mấy ngàn tấm Linh mộc bậc một và gần ngàn tấm tiên phù Nhất Giai, những thứ này khiến cho Quách Nam cảm thấy hứng thú.

"Tiểu tử, người mua nhiều Linh Mộc như vậy làm gì? Chẳng lẽ người biết luyện chế tiên phù?"

Quách Nam hỏi Bạch Mộc Trần bằng một giọng nói nhạt nhẽo. Hấn cung kính giải thích: "Đại nhân anh minh, tiểu nhân không có sở trường gì, chỉ có thể dựa vào tiểu đạo này kiếm chút điểm giá trị cống hiến, mấy tấm tiên phù này đều do tiểu nhân tích trữ trong mấy năm gần đây, nếu đại nhân nhìn thuận mắt thì tiểu nhân nguyện ý dâng lên hiếu kính đại nhân."

"Hiếu kính?"

Vẻ mặt Quách Nam đầy sự khinh thường rồi nhìn Bạch Mộc Trần mà nói: "Tiểu tử, đừng có mà đùa với Quách mỗ, Quách mỗ nếu thích thì tiêu diệt người cũng dễ như bóp chết một con kiến mà thôi, chỉ là Tiên Phù nhất

giai mà bảo lọt vào trong mắt Quách Nam ta, người thật là quá đề cao chính mình rồi."

Quách Nam vung tay quăng trả lại túi tiền trữ cho đối phương.

Bạch Mộc Trần thu hồi túi tiền trữ, cố ý làm ra vẻ xấu hổ và sợ hãi.

"A!? Đây là cái gì?"

Ánh mắt Quách Nam nhìn lướt toàn thân Bạch Mộc Trần, bàn tay thô lỗ thò vào rồi giật ra vài thứ từ bên hông hắn, đó là một khối ngọc giản và một hạt châu nát ảm đạm không phát sáng.

"Ồ..."

Bạch Mộc Trần thấy hai thứ này bị móc ra, trong lòng âm thầm than hổng rồi!

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Lá Mặt Lá Trái.

Một cái là tâm đắc tu hành của Đại La Kim Tiên cửu phẩm, một cái là mầm móng căn cơ bị hao tổn của Đại La Kim Tiên cửu phẩm, có thể nói hai thứ này đều là chí bảo của tiên đạo, đặc biệt kinh nghiệm tu hành của Kim Tiên còn là vật mà vô số Tiên Sĩ tha thiết mơ ước.

Mà hiện giờ hai thứ này lại cùng nằm trước mắt người ta.

"Tiểu tử, hai thứ này là gì vậy?"

Quách Nam nhìn về phía Bạch Mộc Trần với ánh mắt bất thiện, giọng điệu chất vấn như của một vị chấp pháp chân chính.

Người xưa có câu thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Đạo lý dễ hiểu như vậy chẳng lẽ Bạch Mộc Trần lại không hiểu chứ? Hắn vốn đã vô cùng cẩn thận, từ trước đến nay vẫn cất dấu hai vật này trong người, có điều hắn không ngờ Quách Nam lại bá đạo như thế, chẳng những thẳng tay lục soát túi tiền trữ mà còn trắng trợn tra soát trên người mình, thật sự là làm hắn vừa sợ vừa giận!

"Bẩm đại nhân, ngọc giản này là một vài tâm đắc tu hành tiên đạo mà Cổ tiên bồi lưu lại, còn hạt châu nát kia là do tiểu nhân mua được của một người bán hàng rong ở Nô Thị, lúc đó cảm thấy hạt châu này có chút cổ quái nên mới mang theo bên người..."

Bạch Mộc Trần cung kính trả lời, cho dù hết hồn nhưng trên mặt không có chút lúng túng nào.

"Người... Người nói cái gì? Đây... Đây là tâm đặc tu hành của Cổ Thiên Hành..."

Vừa nghe xong câu đầu tiên của Bạch Mộc Trần, Quách Nam nhất thời run rẩy, không kiềm chế được nổi kích động, còn sau đó đối phương nói gì thì hẳn hoàn toàn không để tâm đến. Chỉ thấy hắn cầm lấy ngọc giản rồi dùng thần thức đảo qua, một lượng tin tức khổng lồ tràn vào trong đầu... Thiên Hành lục?

Quả nhiên là tâm đặc tu luyện của Đại La Kim Tiên cửu phẩm, bảo bối như vậy mà lại nằm trong tay một tên Tiên nô nhỏ nhoi đúng là phí của trời, thật phí của trời mà!

Mừng như điên! Đỗ kỵ! Tham lam! Dục vọng! Sát khí! Do dự!

Chỉ trong nháy mắt, trong lòng Quách Nam đã hiện lên vô số ý nghĩ.

Cảm thấy trên người đối phương đột nhiên lộ ra một tia sát khí, Bạch Mộc Trần liền hiểu có chuyện không tốt nên vội vàng giải thích: "Đúng vậy thưa đại nhân, lúc Cổ tiên bối rời đi có nói đã gặp nhau là duyên phận, vì vậy để lại ngọc giản này cho tiểu nhân, đáng tiếc ngộ tính của tiểu nhân quá nông cạn, không thể nào tìm hiểu được ảo diệu trong đó..."

Dừng một chút, Bạch Mộc Trần ra vẻ giật mình nói: "Đúng rồi, đại nhân đã có tu vi Thiên Tiên, nhất định là thiên tư thông minh, một khi tiểu nhân đã vô duyên với vật này thì không bằng hiến tặng nó cho đại nhân, như vậy đại nhân nhất định có thể phát huy được những tâm đặc của Cổ tiên bối."

"Người... Người nói cái gì?! Người muốn hiến ngọc giản này cho ta?"

Quách Nam nghe vậy liền sửng sốt, hai mắt chăm chú đánh giá đối phương, sát niệm trong lòng tạm thời biến mất.

Bạch Mộc Trần cười gượng gạo rồi nói thẳng: "Không đối gạt đại nhân, thật ra tiểu nhân cũng biết thân biết phận, sau khi có được thứ này thì chẳng có ngày nào được bình yên cả, lúc nào cũng sợ bị người khác biết thì lại hại đến tính mạng của mình. Tiểu nhân chỉ là Tiên nô, nào có phúc để giữ vật ấy chứ. Hơn nữa tư chất của tiểu nhân rất bình thường, cho dù cố giữ vật ấy chỉ sợ cũng phụ sự nhờ vả của Cổ tiên bối."

"Không sai không sai..."

Quách Nam gật đầu liên tiếp, cố nén sự kích động trong lòng rồi nói: "Không ngờ tiểu tử nhà ngươi lại nhanh nhẹn sáng dạ như thế, chẳng những hiểu được nên lấy hay nên bỏ mà còn có thể vượt qua được cám dỗ lớn như thế, có thể xem như là hạng người có tâm chí kiên định."

"Đại nhân quá khen."

Bạch Mộc Trần liên tục chấp tay vái, thái độ vô cùng khiêm tốn.

Thu lại nụ cười trên mặt, Quách Nam nghiêm nghị nói: "Bảo bối trên thế gian nên thuộc về người có đức. Người đã quyết định như vậy thì Quách mỗ sẽ thành toàn cho người... Đương nhiên Quách mỗ cũng sẽ không lấy không đồ của người, sau khi ghi lại ta sẽ trả cho người, hơn nữa nếu về sau người gặp khó khăn gì thì cứ việc tìm đến Quách mỗ."

"Đa tạ đại nhân đã cất nhắc, tiểu nhân vô cùng cảm kích!"

Bạch Mộc Trần tỏ ra cung kính vạn phần, có điều trong lòng thì cười lạnh không thôi.

Cái gì mà trả lại với hứa hẹn giúp đỡ chứ, hết thảy đều chỉ là lời nói suông không đáng một xu. Cuối cùng Bạch Mộc Trần cũng nhìn thấu tiên đạo hiện giờ đã không hề đại biểu cho thiên địa chính đạo, mà đó là một thế giới trong đó quyền lực vi tôn. Cái gọi là đạo đức và tu dưỡng, hay chính trực và thiện lương lại càng không biết đã bị quăng đến xó nào rồi, hạng

người tu vi càng cao chẳng qua cũng chỉ là ý thế hiệp người, hoàn toàn không đáng để tôn trọng và tôn kính.

"Tốt! Tốt lắm!"

Quách Nam vô cùng hài lòng, hắn gật đầu rồi bước đến vỗ vỗ vai Bạch Mộc Trần tỏ vẻ tán thưởng. Sau đó hắn lướt qua hạt châu sứ me kia một chút, thấy không có chỗ nào đặc biệt liền hào phóng trả lại cho đối phương.

Bị Quách Nam vỗ vai hai cái, Bạch Mộc Trần bỗng nhiên kinh hãi trong lòng, cảm giác như có vật gì đó chui vào thân thể mình, nhưng sau khi hắn cẩn thận xem xét vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Càng như vậy càng khiến cho người ta lo sợ.

Bạch Mộc Trần không nghĩ rằng mình bị ảo giác, rất có thể đối phương đã hạ cấm chế gì đó trên người mình, chỉ vì tu vi quá thấp nên hắn mới không phát hiện ra vấn đề mà thôi. Dù là vậy nhưng hắn vẫn không dám tỏ ra có gì bất thường, ngược lại còn giả bộ ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt.

"Nếu đại nhân không còn gì sai bảo thì tiểu nhân không quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi nữa."

"Được rồi, người đi đi, nếu gặp khó khăn gì thì tới đây tìm ta."

"Tạ ơn đại nhân."

Bạch Mộc Trần cung kính trả lời rồi cáo lui, Quách Nam tìm được chỗ tốt nên cũng không làm khó hắn nữa.

...

Tiên hành vô quy xử, mạc tiểu quý thần ngôn.

Sau khi rời khỏi Tàn Thư Tập, Bạch Mộc Trần rảo bước trên một con đường trong Nô Thị, trong lòng có chút mờ mịt xen lẫn trống rỗng. Ở Tiên Giới đã ba mươi năm, đây là lần đầu tiên Tàn Thư Tập mang đến cho hắn cảm giác của một gia đình, đáng tiếc từ nay về sau hắn sẽ không thuộc về nơi này nữa.

"Thôi, sớm hay muộn cũng phải rời khỏi, giờ cũng chỉ là sớm một chút..."

Bạch Mộc Trần thở một hơi dài, sau đó nở một nụ cười đau khổ.

Đôi khi hắn rất chán ghét sự dối trá của mình, nhưng vì sinh tồn nên hắn không thể không lá mặt lá trái, làm ra vẻ nghèo hèn. Khi đối mặt với các thế lực lớn kia, điều duy nhất hắn có thể làm chính là cố gắng giữ được một chút tôn nghiêm bé nhỏ này.

Cây cao ngất trời dễ đổ, cỏ dại chẳng sợ cuồng phong.

Một sinh linh nhỏ nhoi nhưng lại có sức sống mãnh liệt, Bạch Mộc Trần hy vọng mình cũng có thể như vậy.

...

Trong Tàn Thư Tập, Quách Nam quỳ trên mặt đất, bên trong Huyền Quang Kính lơ lửng phía trên hiện ra một thân ảnh mờ ảo không nhìn rõ chân thật.

"Tiểu nhân Quách Nam, xin bái kiến quan gia!"

Quách Nam cung kính dập đầu về phía thân ảnh trong kính, trong ánh mắt chẳng hề có nửa điểm cao ngạo như ban nãy.

"Tình huống hạ giới như thế nào?"

Trong kính truyền ra một giọng nói ôn hòa khiến cho người ta vô cùng thoải mái.

Quách Nam vội vàng nói: "Bẩm quan gia, Tàn Thư Tập đã được thu hồi... Chẳng qua, theo người trông coi nơi này thì đã có đệ tử của Phi Thăng Điện tới đây."

"Hả? Người tới là ai?"

"Một người là Hoa Tử Lệ, tôn nhi của đại trưởng lão Phi Thăng Điện, còn người kia là Vân Tổ, con gái của Cổ Thiên Hành, tiểu nhân hoài nghi Cổ Thiên Hành để lại thứ đó con gái của mình..."

Ngay lập tức, Quách Nam bẩm báo tất cả sự việc vừa phát sinh, chỉ che giấu chuyện mình đoạt được tâm đặc tu hành của Cổ Thiên Hành.

"Quan gia, theo tiểu nhân quan sát thì Tiên nô kia chắc không biết tình hình, có nên bắt hãm..."

"Câm mồm!"

Người trong kính cắt ngang lời nói của Quách Nam một cách lạnh lùng rồi nói với vẻ nghiêm túc: "Người biết được bao nhiêu về những thủ đoạn của Cổ Thiên Hành? Người quan sát? Chỉ bằng người thì có thể quan sát ra cái gì hả? Năm đó đường đường là Tinh Diệu Tiên Quân cũng suýt chút nữa ngã xuống dưới tay Cổ Thiên Hành, huống chi là người?"

"Dạ dạ, là tiểu nhân nói xằng nói bậy."

Nghe được lời ấy, Quách Nam toát mồ hôi lạnh. Vừa rồi quả thật hãn có tư tâm, hy vọng có thể mượn cơ hội diệt trừ Bạch Mộc Trần, sau đó sẽ không có ai biết chuyện hãn đoạt được tâm đặc tu hành của Cổ Thiên Hành.

Trầm mặc một lát, người trong kính thần nhiên nói: "Được rồi, nên xử trí người này như thế nào thì cấp trên đã có tính toán rồi, người chỉ cần giám thị người này cho tốt, không được để hắn phát hiện ra, càng không được động đến hắn, nói không chừng Cổ Thiên Hành có thể sẽ quay lại tìm hắn... Người có hiểu không?"

"Thuộc hạ hiểu."

Quách Nam vâng dạ vái ba lần, Huyền Quang Kính hóa thành một làn khói nhẹ rồi dần dần tiêu tán trong không trung.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Sứ Giả Đến Từ Tử Tiêu Cung.

Thiên Uyên sơn mạch, quặng mỏ Tiên Nô.

Hiện giờ chưa đến thời điểm tập hợp một tháng một lần, ở đây ngoại trừ đệ tử thủ trị của Tiên Tông thì có rất ít quặng nô ra vào, thoạt nhìn vô cùng yên tĩnh và vắng vẻ.

Đúng lúc này, ba đạo lưu quang xẹt qua vùng trời của quặng mỏ rồi từ từ hạ xuống phía trên bệ đá, đó đúng là tam đại chấp sự ngoại môn của Tiên Tông đóng giữ ở quặng mỏ Tiên Nô - Trác Vô Cấu, Ngô Niệm Tri cùng Liên Vân.

Ba người đã rời khỏi quặng mỏ hơn nửa năm, hôm nay đột nhiên nghênh ngang trở về nên đương nhiên kinh động đến toàn bộ quặng mỏ.

.....

Không bao lâu sau, môn hạ đệ tử lục tục chạy đến nghênh đón, ba vị giám sát có mặt.

“Xin tham kiến các vị chấp sự!”.

Sau khi các đệ tử hành lễ, ba gã giám sát cùng nhau ra khỏi hàng bước lên trước, từng người một báo cáo tình hình của quặng mỏ thời gian gần đây.

Cho dù đã đi hơn nửa năm nhưng địa vị của ba vị chấp sự ở mỏ quặng Tiên Nô vẫn không hề thay đổi, nhất là trên người họ lơ mờ toát ra khí tức

cường đại càng khiến mọi người kinh hãi.

Cảm nhận được sự cường đại của ba người, trong lòng Nguyệt Diễm Diễm và Phong Hành càng thêm kính sợ, còn Hoa Dương thì trái lại, lúc cúi đầu thi lễ, trong mắt hẩn ẩn hiện sự đố kỵ và thù hận.

Đúng vậy, Hoa Dương vô cùng ghen ghét, có lẽ người khác không biết ba vị chấp sự đi đâu, còn hẩn thì lại biết rất rõ.

Hơn nửa năm nay, ba người Trác Vô Cấu đối với bên ngoài thì tỏ ra mình có nhiệm vụ khác, trên thực tế là đi nghe Đại La Kim Tiên giảng đạo.

Phải biết rằng không phải ai cũng có cơ hội được tham dự giảng đàn do Đại La Kim Tiên mở. Tính trong cả Phượng Lâm Châu, chỉ có hơn ba trăm Tiên Sĩ được đi nghe Đại La Kim Tiên giảng đạo, mà trong số đó phần lớn đều là đầu sỏ Tiên Tông hoặc Thiên Tiên cao thủ, chỉ có một số rất ít là những hậu bối tiền đồ vô lượng. Nếu không phải ba người Trác Vô Cấu có tư chất không tầm thường, lại được tông phái giới thiệu thì chỉ sợ tam đại Tiên Tông cũng sẽ không trao cho bọn hẩn cơ hội này.

Ban đầu, dựa vào bối cảnh quan hệ của mình thì Hoa Dương cũng có thể có cơ hội này, thế nhưng “Mỏ quặng chi biến” chẳng những khiến hẩn bị trọng thương, hơn nữa còn khiến hẩn từ phượng lân rớt xuống trở thành một trò hề cho mọi người, do đó đã mất đi tư cách nghe đạo.

Trái lại, ba người Trác Vô Cấu may mắn được nghe Đại La Kim Tiên giảng đạo, tu vị lại tăng lên rất nhiều.

Hôm nay Trác Vô Cấu đã từ Chân Tiên cửu phẩm hậu kỳ bước vào cảnh giới đỉnh phong đại viên năn, bất cứ lúc nào cũng có thể hóa cảnh độ kiếp, một khi thành công thì hẩn sẽ trở thành Thiên Tiên, không thể nói đó là không mạnh. Còn Ngô Niệm Tri cũng đã củng cố cảnh giới Chân Tiên cửu phẩm hậu kỳ, thu hoạch khá phong phú. Về phần Liên Vân thì cũng có những bước đột phá, bước vào hàng ngũ Chân Tiên cửu phẩm trung kỳ.

Trước sau chênh lệch như thế sao có thể không khiến Hoa Dương ghen ghét được!

.....

“Chúc mừng sư huynh, được nghe Đại La Kim Tiên giảng giải đạo pháp, xem ra cảnh giới Thiên Tiên đã ở trong tầm tay rồi!”

Hoa Dương dùng vẻ mặt tươi cười để che dấu những ý nghĩ trong nội tâm.

Đương nhiên ý nghĩ cũng chỉ là ý nghĩ, thật ra Hoa Dương cũng không bận tâm lắm, dù sao thì không lâu trước đó hắn cũng đã được một vị Đại La Kim Tiên xem trọng nên nhận được khá nhiều chỗ tốt, xem như là có được có mất.

“Sư đệ quá khách khí rồi, nghe nói vài ngày trước sư đệ đã tiếp đãi một vị Kim Tiên ở thượng giới, hôm nay lại thấy tu vi của sư đệ cũng tăng mạnh, chắc hẳn đã thu hoạch không ít nhỉ!”.

Ngô Niệm Tri khách khí vài câu, cười cười như có thâm ý.

Hoa Dương cười khan hai tiếng, tỏ vẻ buồn rầu nói: “Sư huynh cũng biết đấy, thượng tiên rất khó hầu hạ, nếu có gì không hợp ý đối phương thì bị khinh thường là chuyện nhỏ, xui xẻo mất đi tính mạng thì đúng là không có chỗ để kêu oan.”

“Sư đệ khách khí rồi.”

Ngô Niệm Tri há lại không biết tính cách của vị sư đệ này, có điều mọi người đều là đệ tử Thị Tộc, trò chuyện chỉ là để giữ thể diện cho nhau mà thôi.

Khi mọi người đang ân cần hỏi han nhau, một tên đệ tử thủ trị từ lối vào mỏ quặng vội vã chạy tới.

“Bẩm báo chấp sự, bên ngoài có hai vị đại nhân bái kiến.....”

“Hả? Là người nào?”

“Hắn..... Bọn hắn tự xưng là người của quan gia.”

Nghe môn hạ báo lại, ba vị chấp sự đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Từ trước đến nay Thiên Uyên sơn mạch là nơi căn cỗi hoang vu, mỏ quặng Tiên Nô này càng không có gì đặc biệt, bình thường cũng chẳng có người đến đây chứ nói chi là người của quan gia.

Quan gia là chỉ thế lực của "Tử Tiêu cung" do Tiên Đế cai quản, quyền hạn tương đương với hoàng triều của thế tục hạ giới.

Tử Tiêu Cung là chính phái của Tiên Giới, ít nhất thì trên danh nghĩa là vậy. Toàn bộ Tiên Giới đều nằm dưới sự khống chế của Tử Tiêu Cung, kể cả tứ đại tiên giáo cũng bị quản thúc. Có điều Tiên Đế đã bế quan từ vài ngàn năm trước, từ đó về sau tam đại đế cùng khống chế chính cuộc trong tay, sự tranh đoạt bên trong Tử Tiêu Cung rất gay gắt, nhờ đó tứ đại tiên giáo mới có thể từ từ lớn mạnh, thậm chí còn cùng Tử Tiêu Cung hạn chế lẫn nhau.

Đương nhiên dù Tử Tiêu Cung hỗn loạn hoặc suy yếu thì đều không phải là việc mà một Chân Tiên nho nhỏ có thể can thiệp vào, vì vậy càng không có người dám thờ ơ.

Trác Vô Cấu và Liên Vân còn chưa kịp phản ứng thì Ngô Niệm Tri vội vàng quát lớn: “Mọi người thất thần cái gì? Còn không mau đi mời người ta

đến..... Không! Không được, như vậy thì quá thất lễ, chúng ta nên tự mình ra nghênh đón.”

.....

-----.

Ở lối vào mỏ quặng Tiên Nô, hai người một béo một gầy mặc trang phục thêu chim tước của các Tiên Sĩ trẻ tuổi đang đứng sòng vai nhau, bọn họ chính là hai vị Chân Tiên xuất hiện trong rừng hoang trước đó không lâu.

Thấy quần áo và cách ăn mặc của hai người như vậy, tam đại chấp sự vội vàng bước đến khom người vái lạy.

“Tiểu nhân xin ra mắt hai vị quan gia.”

"Được rồi, không cần đa lễ.”.

Sau khi nhận lễ, hai người phân biệt đưa tay ấn vào mi tâm.

Chỉ thấy một luồng sáng màu xanh lóe lên, hai tin tức liền xuất hiện trước mắt mọi người.

Tiên ấn của Tiên Sĩ béo biểu thị: Trầm Ngọc..... Chân Tiên cửu phẩm..... Tử Tiêu Cung..... Chân linh tám trăm chín mươi năm..... Quan tịch nhất đẳng.....

Còn tiên ấn của Tiên Sĩ gầy là: Dương Quân Thạch..... Chân Tiên cửu phẩm..... Tử Tiêu Cung..... Chân linh chín trăm sáu mươi năm..... Quan tịch nhất đẳng.....

Vừa thấy hai tin tức này, trong lòng mọi người đã không còn nghi ngờ gì nữa, đồng thời vẻ mặt cũng càng thêm cung kính.

Hai người này chỉ mới tu hành ngàn năm đã có tu vi Chân Tiên cửu phẩm, dù có nhìn khắp nhất trung thiên thì những nhân vật như vậy chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hơn nữa đều là Chân Tiên cửu phẩm, ba người Trác Vô Cấu không hề nhìn thấu tu vi của đối phương chút nào, thậm chí còn cảm nhận được một loại khí tức khiến người ta sợ hãi, từ đó có thể thấy được dù chỉ là tiên quan cấp thấp nhất, nhưng nếu đã do Tử Tiêu Cung phái đi thì đều không phải là người mà đám tiểu nhân vật bọn hắn có thể so sánh được.

.....

Sau khi đã xác nhận thân phận quan gia, ba người Trác Vô Cấu ba người lập tức đưa đối phương vào trong mỏ quặng, những đệ tử liên quan cũng đồng thời bái lạy.

Tiên Giới là nơi rất nghiêm ngặt về tôn ti trật tự, bạch thân là dân, tiên tịch làm quan, nếu tiên dân bình thường gặp phải người của quan gia thì phải hành lễ chào hỏi để tỏ lòng tôn kính. Tam đại Tiên Tông cũng có chút địa vị ở Phượng Lâm châu, có điều trong toàn bộ nhất trung thiên thì thực lực tam đại Tiên Tông lại đứng ngoài trăm thứ hạng đầu, đối mặt với một quái vật khổng lồ như Tử Tiêu Cung, bọn hắn hoàn toàn không dám thất lễ.

“Nơi này do ai phụ trách?”.

Trầm Ngọc đảo qua mọi người, sau cùng ánh mắt dừng lại trên người ba vị chấp sự.

Với tư cách là người đứng đầu ba vị chấp sự, đương nhiên việc này sẽ do Trác Vô Cấu trả lời.

“Tiểu nhân là Trác Vô Cấu của Thiên kiếm tông, cùng hai vị chấp khác chịu trách nhiệm xử lý những công việc liên quan đến mỏ quặng, không biết hai vị đại nhân tới đây có việc gì?”.

Nghe xong câu trả lời của Trác Vô Cấu, Trầm Ngọc và Dương Quân Thạch nhìn nhau gật gật đầu. Sau đó Trầm Ngọc lật tay lấy ra một tấm lệnh bài Tử Ngọc, nghiêm nghị nói: “Ba vị đạo hữu, bốn quan phụng lệnh của thượng giới đến trưng thu một vạn Tiên Nô ở Phượng Lâm châu, xin mọi người toàn lực phối hợp.”.

“Cái gì!?”.

Đám Trác Vô Cấu nghe vậy, không khỏi sửng sờ ngay tại trận.

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Quay Lại Nghề Cũ.

Miếng ngọc bài màu tím bay lơ lửng trong không trung, bên trong ngọc bài có kim quang lưu chuyển, bên ngoài ngọc bài từng tia sáng đủ loại màu sắc kỳ lạ tỏa ra bốn phía rồi ngưng tụ lại thành một chữ Đế theo phong cách cổ xưa. Chữ Đế đang bay ở giữa trời như là chúa tể, là đại diện cho dụ lệnh của Tiên Đế. Nó có quyền lợi chí cao, có vinh dự vô thượng.

Dụ lệnh vừa xuất hiện, uy thế ngập trời, vạn linh thuần phục.

Đối mặt với áp lực lớn như vậy, tất cả Tiên Sĩ đều không kìm được đều quỳ rạp xuống đất, thậm chí có một số đệ tử cả người run rẩy, nỗi sợ hãi dường như đã được khắc sâu vào trong linh hồn.

Dương Quân Thạch nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì mỉm cười khinh thường, thầm nghĩ bọn ruồi muỗi này quả nhiên chưa từng trải sự đời, cái “Đế lệnh” này chẳng qua chỉ là một cái bản sao từ trên thượng giới truyền xuống mà đã bị dọa cho sợ tới mức này, nếu như được nhìn thấy Đế lệnh

thực sự chắc là sợ tới mức hồn phi phách tán. Dương nhiên Đế lệnh thực sự cũng chẳng phải là thứ mà một tên Quan Tịch Tiên Sĩ nho nhỏ có thể đụng vào được.

“Được rồi, tất cả đứng dậy đi.” Trầm Ngọc thu hồi lại lệnh bài, chậm rãi khoát tay nói: “Lần này ta đến đây là phụng mệnh hành sự, cũng không muốn khoa trương quá, mấy thứ lễ nghi phiền phức này tốt nhất là bỏ qua đi.”

“Đa tạ đại nhân”. Mọi người liền đứng dậy thi lễ một lần nữa.

Ngô Niệm Tri là người từng trải, biết nhiều hiểu rộng, hẳn cũng đã đoán ra một chút hai vị tiên quan này đến đây là có ý đồ gì nên nhỏ giọng dò hỏi: “Hai vị đại nhân đột ngột đến đây chiêu mộ binh lính từ trong đám tiên nô làm, có phải là Tiên Ma chiến trường lại sắp mở ra rồi ạ?”

“Hả”? Nghe được bốn chữ “Tiên Ma chiến trường” trong lòng hai người Trác Vô Cấu và Liên Vân đồng thời run lên, trong ánh mắt hiện lên vẻ lo ngại, mà đám đệ tử thì lại ngơ ngác không hiểu gì cả.

Ở cực bắc của Tiên Giới, là biển mây mênh mông, vô cùng vô tận, tuy hỗn độn nhưng lại đồng nhất một loại mây. Nghe nói ở nơi tận cùng của biển mây này có một khe nứt không gian thật lớn nối thông Tiên Ma nhị giới, cứ cách ngàn năm sẽ có các tộc từ Ma giới xâm chiếm Tiên giới...

Vì bảo vệ Tiên giới, từ thời xưa đệ nhất Tiên đế đã dùng vô thượng pháp lực thiết lập phong ấn ở xung quan khe nứt không gian, đồng thời bố trí tiên binh chống cự ngoại địch.

Suốt hàng trăm triệu năm qua, Tiên Ma nhị giới giết chóc rất thảm thiết, cho dù là Đại La Kim Tiên mà tham gia chiến đấu cũng không thể biết được lúc nào sẽ vỡ lặc, dần dần khu vực bị phong ấn liền trở thành chiến trường cho Tiên Ma đại chiến, mỗi lần chiến trường chuẩn bị mở ra, thượng giới sẽ phái sứ giả đến các nơi, cùng các thế lực ở nơi đó thỏa thuận và chiêu mộ lượng lớn tiên nô vào quân đội, tiếng là đi làm lính thực chất cũng chỉ là đi làm pháo hôi mà thôi.

Trầm Ngọc thấy có người hỏi thì cũng thẳng thắn trả lời: “Đúng vậy! Phía bắc truyền đến tin tức, phong ấn chiến trường có dấu hiệu bất ổn, trong vòng trăm năm chắc chắn sẽ có một trường đại chiến, chúng ta cần phải chuẩn bị trước cho tốt. Tiên Ma chiến trường mở ra liên quan đến an nguy của toàn bộ tiên giới, mỗi tông phái đều có nghĩa vụ phải tham gia, lần này Tây Phương Lân Thái Nhất Tông đã dâng ra năm ngàn Tiên Nô,

còn lại năm ngàn Tiên Nô phải do Đông Phương Lân Tam Đại Tiên Tông các người bổ sung cho đủ số.”

“Việc này!..”.

Ba vị chấp sự đưa mắt trao đổi với nhau một chút sau đó Triệu Vô Cấu mới cung kính giải thích: “Hai vị đại nhân đi đường xa đến, vốn là không nên làm trì hoãn thời gian của hai vị, nhưng mà việc này ba người chúng ta không thể làm chủ được, vẫn phải bẩm báo về cho ba vị tông chủ thương nghị định đoạt. Hơn nữa, thời gian này cũng chưa đến ngày tập trung, tất cả

quáng nô đều đang đi khai thác quặng, kính xin đại nhân kiên nhẫn chờ thêm vài ngày nữa mới được.”

Trầm Ngọc trầm mặc không nói gì, bên kia Dương Thạch Quân hồ hững phân phó: “Công việc của bọn ta còn rất nhiều, các người mau truyền tin tức đi nhanh đi.”

“Dạ dạ, chúng ta sẽ không làm chậm trễ thời gian của hai vị đại nhân đâu ạ.”

Ngô Niệm Tri cũng vội vàng phụ họa theo: “Xin mời hai vị đại nhân đến động phủ nghỉ ngơi, bọn tại hạ sẽ truyền tin đi ngay ạ.”

Dương Quân Thạch nhìn về phía Trầm Ngọc, sau đó gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Ngay lập tức hai người liền được Ngô Niệm Tri dẫn đường đi tới một cái động phủ.

Thời gian thấm thoát thoi đưa. Ở một địa phương bên cạnh Thiên Uyên sơn mạch, một đội Tiên sĩ tuần tra cưỡi một chiếc thuyền mây từ từ bay lướt qua. Ở Tiên Giới, chỉ có tu vi đạt tới Thiên Tiên trở lên mới có thể ngự không phi hành được, đẳng cấp thấp hơn thì chỉ có thể nhờ vào bảo vật. Rất rõ ràng, đội Tiên Sĩ tuần tra này đang sử dụng một món linh khí chuyên dụng để phi

hành.

“Các người có nghe được tin tức gì không? Mấy ngày trước có người đánh nhau ở ngoài bìa rừng, gây ra động tĩnh rất lớn.

“Đúng đó! Nghe nói là hai vị cao thủ tranh đấu với nhau, lúc sau ngay cả đám hộ vệ Nô Thị cũng đến nữa đó.”

“Không phải, ta nghe nói là có một vị tiền bối tu luyện ở chỗ đó.” “Hắn bị hung thú tấn công.”

“Các người nói bậy hết cả, ta có một người bạn lúc đó đi ngang qua hiện trường, nghe nói là có một vị đại sư ở chỗ đó thí nghiệm Tiên Phù, uy lực rất lớn, ít nhất cũng phải là ngũ giai Tiên Phù.”

“Ngũ giai cơ à! Vậy thì cũng lợi hại lắm đó.”

“Xì, ngũ giai Tiên Phù thì sao chứ, cho dù là thập nhị giai tiên phù cũng không bằng một ngón tay của Đại La Kim Tiên.

“Ừ, mấy cái Tiên Phù này chỉ có tác dụng lớn khi ở cảnh giới thấp mà thôi, lên tới cảnh giới cao rồi, tùy tiện đánh ra một cái pháp quyết đều có uy lực mạnh hơn đám Tiên Phù này nhiều.”

“Hắc hắc, chuyện đó cứ chờ tới khi người đạt tới đẳng cấp cao rồi hẵng nói nhá!”

...

Trên thuyền mây, mười mấy thành viên của đội tuần tra nhao nhao tranh luận, thỉnh thoảng lại cười nghiêng ngả một trận.

Lúc này người trung niên Tiên Sĩ cầm đầu mới không chịu được mà quát lớn: “Các người không cần nhiều chuyện, cứ làm tốt việc của mình đi. Nghe nói dạo gần đây có rất nhiều thượng tiên đến hạ giới, các người phải

cẩn thận một chút, nếu có gì sơ suất, ta cũng không che chở được cho các người đâu.”

“Vâng, đội trưởng.”

Đám đội viên nghe xong thì vội vàng đáp ứng, biểu hiện cũng thu liễm bớt lại, không khí nhất thời trầm hẳn xuống.

Trung niên tu sĩ đang muốn gật đầu tỏ vẻ hài lòng thì đột nhiên quay đầu nhìn xuống phía dưới, hai hàng lông mày bất giác nhíu chặt lại.

“Đội trưởng, có chuyện gì hả?”

Đám đội viên vội vàng nhìn theo ánh mắt của viên đội trưởng nhưng mà ở phía dưới ngoại trừ mấy tảng đá và vài cây gỗ hoang thì chẳng còn gì cả.

Trung niên Tiên Sĩ quan sát một hồi, không phát hiện ra điều gì khác lạ thì chỉ khoát tay áo ý bảo không có gì đáng ngại: “Đi thôi, chúng ta đi sang hướng Bắc xem thử.”

“Vâng!”

Khi chiếc thuyền mây của đội tuần tra vừa đi khỏi được một lúc thì một tảng đá trên mặt đất hơi hơi xê dịch, một thân ảnh từ trong đó lặng lẽ chui ra, vị trí này chính là chỗ mà vừa rồi tên trung niên Tiên Sĩ kia nhìn vào rất chăm chú.

Bạch Mộc Trần đứng thẳng người lên tùy tiện phúi một ít bụi đất trên quần áo rồi hướng về phía đội tuần tra vừa ly khai mà nhìn. Vừa rồi thật sự vô cùng nguy hiểm, tên đội trưởng đội tuần tra quả thật có tính cảnh giác rất cao, nếu không phải ngay lúc khẩn yếu quan đầu Bạch Mộc Trần kịp thời thu liễm tâm thần đi vào trạng thái không minh thì chưa biết chừng đã bị hắn phát hiện ra rồi.

Rời khỏi Nô Thị rồi Bạch Mộc Trần cũng không có lập tức đi xa khỏi chỗ này, bởi vì thế giới bên ngoài đối với hắn vô cùng xa lạ, hơn nữa nơi nơi đều có nguy hiểm rình rập, lấy năng lực của hắn hiện giờ, đừng nói gì đến chuyện thành danh lập nghiệp, ngay cả việc tự bảo vệ mình cũng không nắm chắc được, thế nên suy nghĩ kỹ càng rồi hắn vẫn quyết định tốt nhất là lưu lại chỗ này là địa phương mà mình đã tương đối quen thuộc rồi. Chỉ cần để ý một chút thì chắc là sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Mặt khác, Bạch Mộc Trần dần dần hiểu được, gần đây liên tục có người tìm đến, rất có thể bản thân mình đã dính vào trong vòng xoáy phân tranh nào đó, bây giờ muốn thoát thân chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng. Giờ đây phương pháp duy nhất hắn có thể làm được chính là nhanh chóng nghĩ ra cách để thăng thực lực của mình lên. Đáng tiếc muốn thực lực tăng nhanh cần phải tiêu hao rất nhiều tiền bạc, mua sắm số lượng lớn tiên đan, tiên mộc cùng ấn phù... không có thứ nào không cần tiền? Vạn bất đắc dĩ hắn không thể không làm lại nghề cũ, đi tới Thiên Uyên sơn mạch này lên lút khai thác tiên thạch.

Tâm niệm vừa động, Bạch Mộc Trần liền nhanh chóng nhảy vào màn sương mù đen ngòm của Thiên Uyên sơn mạch.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Yếu Đuối Và Dũng Cảm.

Vực sâu như mực, gió như dao cắt.

Trong mắt của người ngoài thì Thiên Uyên sơn mạch rất rộng lớn, kéo dài qua cả Phượng Lâm Châu, nhìn bề ngoài có thể thu thập tiên thạch một cách dễ dàng. Nhưng trên thực tế, cả Thiên Uyên sơn mạch đều bị dày đặc sương mù màu đen bao phủ, không gian bên trong gió lốc hỗn loạn không chịu nổi, mặc dù là La Thiên Thượng Tiên cũng không dám dễ dàng bước vào.

Để có thể thu thập tiên thạch một cách dễ dàng, Lịch Đại Tiên Tông suy nghĩ ra đủ loại biện pháp, rồi cuối cùng lấy trận pháp cố định lại một khoảng không gian nên Thiên Uyên sơn mạch mới có tình thế ổn định như hôm nay. Mà muốn xuất nhập Thiên Uyên sơn mạch thì phải mang theo ngọc bài có lưu lại ấn ký trận pháp.

Đúng vậy, ngọc bài có lưu ấn ký trận pháp lại chính là ngọc bài chứng minh thân phận của Tiên nô.

Mà trước đây khi Bạch Mộc Trần rời đi Tiên Nô quảng trường cũng vẫn mang theo ngọc bài trên người, không nghĩ tới hôm nay lại có tác dụng.

Cũng giống như trước, ấn ký trên thân phận ngọc bài tương ứng với trận pháp, Bạch Mộc Trần dễ dàng xuyên qua đám sương mù dày đặc. Hắn không do dự bay thẳng đến tuyến đường trong trí nhớ rồi đi vào một cách bí mật.

...

Huyệt động thật dài, tối đen nhìn không thấy ngón tay.

Bởi vì nơi đây hàng năm bị sương mù ăn mòn, trong không khí ngập tràn mùi vị mục nát cùng âm u.

Một đường đi tới, Bạch Mộc Trần chuyển qua vô số động khẩu, mỗi khi thấy dấu vết do quáng nô lưu lại thì hẳn đều cẩn thận né qua.

Cuối sơn động là một vách đá.

Nhìn thấy từng dấu vết quen thuộc, trong lòng Bạch Mộc Trần vạn phần xúc động. Một năm qua, hết thầy trong này vẫn chưa thay đổi, hẳn đẩy đi đồng đá vụn nơi góc tường rồi lấy ra Linh Mộc cùng tiên phù mà bản thân đã chôn sâu ở đây.

Hôm nay Bạch Mộc Trần không cần tuân theo quy củ của Tiên Nô quáng trường, tất cả thời gian đều có thể mình an bài cho nên hẳn cũng không vội mà đào móc tiên thạch, ngược lại khoanh chân ngồi, định đem tất cả Linh Mộc luyện thành tiên phù, ít nhất cũng để cho mình có chút năng lực tự bảo vệ bản thân.

...

Trong một chỗ quặng mỏ khác dưới Thiên Uyên sơn mạch, một bóng người béo mập đang ra sức huy động cái dùi.

Tiếng kim loại vang lên là đá vụn bay tung tóe.

Người này sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt chán nản, trong ánh mắt chết lạng thỉnh thoảng hiện lên vẻ thống khổ, hẳn đúng là Nguyên Minh Tử.

Từ lần trước bị Bạch Mộc Trần hù dọa, Nguyên Minh Tử liền không quay lại Nô Thị. Hẳn một bên chịu sự ăn mòn do nghiện dược, một bên

thông qua việc đào tiên thạch để phát tiết những gì tích tụ trong lòng.

Không thể không nói, càng trong hoàn cảnh tàn khốc càng là khảo nghiệm năng lực sinh tồn của một người.

Nguyên Minh Tử có lẽ rất nhát gan, rất yếu đuối, thậm chí vô cùng sợ chết nhưng tính cách của hắn cũng vô cùng cứng cỏi. Hắn có thể sinh tồn trong Thiên Uyên sơn mạch hung hiểm đến bây giờ cũng nói lên ý chí cùng sự nhẫn nại của hắn vượt xa sự tưởng tượng của người thường. Từ ý nghĩa nào đó mà nói thì hắn chính là dũng cảm, bởi vì hắn có dũng khí để sống sót như thế nên mới có loại sinh mệnh cứng cỏi này.

Kỳ thật, trên thế gian chỉ có hai loại người có thể sống lâu, một là loại người rất sợ chết, một loại khác là loại không coi cái chết ra gì.

Dù là yếu đuối hay dũng cảm cũng đều là vì mục đích sinh tồn mà thôi.

...

Thật lâu sau, một tiếng động trong trẻo truyền vào trong tai.

Nhất thời Nguyên Minh Tử lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, càng liều mạng mà thúc dục cái dùi, đào ra khối tiên thạch đang nằm trần trụi trên vách đá kia. Nhưng mà, đúng lúc hắn định bỏ tiên thạch vào túi quăng mỏ thì một loạt tiếng bước chân từ cửa động bên cạnh truyền đến.

"Hắc hắc hắc! Thằng béo, thu hoạch cũng tốt nhỉ!"

Tiếng cười ngày càng gần, một gã quáng nô đáng người khô ngô dẫn theo năm tên tùy tùng tiến lên chặn đường của Nguyên Minh Tử.

"Người... Các người muốn làm gì?"

Nguyên Minh Tử khẩn trương nhìn người tới, trong lòng vô cùng đau khổ. tình thế hiện giờ, hắn sao lại không nhìn ra ý đồ của đối phương chứ,

chỉ là hăn không cam lòng mà thôi.

Người cầm đầu tên là Chu Bát, bởi vì tu vi khá cao, lịch lãm lão luyện, liền đứng đầu một đám Tiên nô côn đồ, chuyên môn ức hiếp quáng nô thân đơn thế cô.

Nhiều khi Chu Bát cũng suy nghĩ rằng làm quáng nô cũng không có gì không tốt, ít nhất hăn hiện tại sống cũng thoải mái, có ăn có uống lại có thứ cướp đoạt được, không có việc gì thì dạo chơi Nô Thị, đánh cuộc đấu trường, nếu không thì tìm một cái hoa hồng (chắc là kỹ nữ tồn tại dạng linh hồn như Tán Tiên) để thỏa mãn dục vọng của mình.

Cái gì là cuộc sống hạnh phúc? Đây chính là cuộc sống hạnh phúc.

Chu Bát rất có phong độ vạch vạch vạt áo, vẻ mặt ôn hòa nói: "Thằng béo, đừng sợ, chúng ta đều là người nói chuyện đạo lý, sẽ không xằng bậy. Đương nhiên, nếu ai muốn xằng bậy thì chúng ta có thể giúp người, chỉ cần trả thù lao nhất định là được... Thế nào? Rất có lợi đúng không?"

Đàm phán ích lợi trắng trợn như thế chẳng những không khiến Nguyên Minh Tử bình tĩnh, ngược lại làm trong lòng hăn trở nên lạnh lẽo.

"Ta... Ta không cần hỗ trợ."

Nghe Nguyên Minh Tử nói những lời này, bọn người Chu Bát lập tức lộ ra vẻ hung ác, một lời không hợp liền có thể động thủ.

Tiên Nô quáng trường ai chẳng biết là mập mạp này yếu đuối nhất dễ bắt nạt nhất, cho tới bây giờ đều là bị mắng không dám nói lại, bị đánh không dám chống đỡ, nhẫn nhục chịu đựng... Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên dám cự tuyệt!

Chu Bát cũng không hề giả vờ giả vịt, mở miệng nói lạnh lùng: "Thằng béo, sự kiên nhẫn của Chu mỗ có hạn mà thôi, tốt nhất người không nên

khieu khích ta, nếu không... Hừ hừ hừ!"

"Thằng béo, có nghe hay không? Còn không mau giao ra túi quặng mỏ!"

"Giao nhanh giao nhanh, nếu không thì sẽ cho người hồn phi phách tán."

"Đúng vậy, dù sao người chết rồi thì thôi, cũng không ai để ý sống chết của người."

...

Vài tên lâu la mở miệng phụ họa, đối mặt với sự uy hiếp trắng trợn, Nguyên Minh Tử đành phải bất đắc dĩ thỏa hiệp, giao ra túi quặng mỏ của mình.

Vì sao? Vì sao ai cũng đến khi dễ mình?! Mình cũng chỉ muốn sống sót mà thôi.

Trong lòng Nguyên Minh Tử thống khổ vô cùng, mỗi lần hấn đào tiên thạch đều cố gắng tránh xa mọi người, tìm kiếm một huyết động chỉ có một mình mình, đáng tiếc trốn được lần đầu không trốn được các lần sau, cuối cùng vẫn bị người khác bắt nạt.

"Chà, mười bốn khối tiên thạch, cũng khá đấy!"

Chu Bát ước lượng túi quặng mỏ trong tay rồi lấy từ trong đó ra năm khối tiên thạch, sau đó trả lại túi quặng mỏ cho Nguyên Minh Tử.

"Lão đại, sao không lấy nhiều hơn vài khối? Hoặc là lấy tất..."

Nghe thủ hạ hỏi, Chu Bát ra vẻ hào phóng nói: "Được rồi được rồi, lấy năm khối là được rồi, nếu là lấy hết thì chắc chắn thằng béo này sẽ bị Khô Đăng Tiên đánh chết... Nếu như thằng béo này chết thì về sau biết thu tiên thạch ở chỗ nào hả? Hạ giới có câu nói rất đúng là: "thanh sơn thường tại, tế thủy trường lưu", như vậy nuôi mới có lời."

Một tên thủ hạ khác lại hỏi: "Vậy vì sao lão đại không thu bốn khối? Trên tay thằng béo này chỉ có chín khối, trở về vẫn bị ăn roi mà."

"Chuyện này mà người cũng không hiểu ư."

Chu Bát mân mê cảm nói: "Kém một khối thì chịu hai mươi roi, lấy bộ da thô thịt dầy của thằng béo này chắc không thành vấn đề, để hằn nhớ lâu cũng tốt, cái này kêu là ân uy đều bày ra, có biết không?"

"A! Thì ra là thế!"

Chúng thủ hạ bình tĩnh đại ngộ: "Lão đại thật sự là trí tuệ phi phàm, chúng ta theo ngài lăn lộn thật sự là tiền đồ vô lượng a!"

Chu Bát nghe vậy cười mà không nói, thu lấy tiên thạch rồi chuẩn bị rời đi...

"Đứng lại! Các người làm gì?"

Một tiếng quát lớn, bọn người Chu Bát sững sờ ở đường trường.

Cách đó không xa, hai bóng người dần dần đến gần, Nguyên Minh Tử thấy hai người không khỏi cúi đầu xấu hổ.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Sự Giác Ngộ Của Kẻ Mạnh.

Dưới ánh mắt khác thường của nhóm Chu Bát, Tiểu Thần và Trần Tịch hiên ngang chặn cửa động lại ra vẻ không cho phép ai bỏ đi.

Thấy cảnh tượng như vậy, khuôn mặt của Chu Bát và vài tên thủ hạ lộ ra vẻ căng thẳng.

Đều là sai dịch quặng mỏ của Ngự Khí Tông, Chu Bát không xa lạ gì cái mặt hai người Tiểu Thần, Trần Tịch. Trong vòng một năm ngắn ngủn, hai người này từ thân phận một người mới đến chưa biết cái gì bắt đầu liều chết đánh nhau, trải qua hàng chục trận đánh giết mà không bị thua lần nào nên ác danh hầu hết quặng mỏ nô đều biết. Cho nên, thông thường chỉ cần không chạm đến ích lợi cá nhân thì sẽ không có tên nô đầu [DG: đầu gấu trong nhóm quặng nô] nào đi gây chuyện với hai người, thậm chí còn có không ít nô đầu liên tục tìm mọi cách mời chào bọn họ gia nhập băng nhóm.

Băng của Chu Bát chỉ có thể coi là tầm trung trong các thế lực Tiên nô quặng mỏ. Băng nhóm của y không dám làm bậy chống lại mấy tên khó giải quyết như Tiểu Thần và Trần Tịch.

"Tiểu tử, các người muốn làm gì?"

Nghe Chu Bát chất vấn, Tiểu Thần hùng hùng hổ hổ nói: "Làm gì? Ông trời trên cao con mẹ nó, các người ở trong này khi dễ huynh đệ của ta mà còn dám không biết xấu hổ hỏi chúng ta muốn gì sao? Làm cái em gái người ấy!"

"Huynh đệ người?"

Chu Bát rùng mình rồi cười lạnh nói: "Người nói sao thì là vậy ư? Chẳng nhẽ muốn dây máu ăn phần ư?"

"Ăn phần cái em gái người ấy!"

Tiểu Thần tức giận nói: "Các người cướp tiên thạch của huynh đệ ta, còn không mau trả lại cho nó!"

Chu Bát bữu môi nói: "Cái gì mà cướp với không cướp, người đừng có mà ngậm máu phun người. Chúng ta chỉ ở trong này tán gẫu mà thôi, thằng béo này sợ bị người khác bắt nạt nên tự nguyện dâng tiên thạch cầu chúng ta che chở, chúng ta còn chưa chạm một ngón tay vào người hắn, không tin người hỏi huynh đệ của người đi... Thằng béo kia, người nói xem có đúng thể hay không?"

Trong khi nói chuyện, ánh mắt bất thiện của Chu Bát nhìn chằm chằm vào Nguyên Minh Tử, gã khúm núm gật gật đầu mà không dám phản bác.

"Đúng cái con em gái người! Thằng béo chết bầm nhà người có phải trả tiền cho chúng nó hay không?"

Tiểu Thần xông lên hung hăng tát cho ba tát, có cảm giác gã chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Tiếp theo gã quay sang nói với Chu Bát: "Trả lại tiên thạch mau lên, nếu không đừng trách ta không khách khí với người!"

"Hừ! Muốn động thủ hả? Ta muốn xem người không khách khí thì như thế nào đấy!"

Chu Bát cũng không phải là đèn cạn dầu. Y bị người ta quát mắng như thế nếu như không ngang tàng thì sau này còn ai dám lấn lộn cùng y.

Song phương lời qua tiếng lại, không khí trở nên ngưng trọng.

Trần Tịch thấy đối phương nhìn mình cảnh giác nên vội vàng lui về phía sau một bước, vẻ mặt chất phác hỏi: "Người... các người nhìn ta làm gì? Ta không thích đánh nhau, ta chỉ là một người đi ngang qua thôi..."

Nghe thấy thế, Chu Bát thoáng thở ra nhẹ nhàng, xem ra đối phương không đồng lòng hiệp sức. Như vậy càng dễ xử lý.

Nhưng bất ngờ, Trần Tịch lao nhanh đến, hăn điều khiển hai đạo hàn quang lao tới Chu Bát.

Cùng lúc đó, Tiểu Thần cầm một thanh phi kiếm màu sáng bạc xông vào từ bên kia, mục tiêu cũng là Chu Bát!

Bắt giặc đầu tiên phải bắt kẻ cầm đầu, đây là thủ đoạn nhất quán của hai người, chiến thuật này đã ăn ý với nhau trong một năm lại đây.

"Xú tiểu tử, dám lừa ta, xông vào đây với ta đi!"

Mọi người gầm lên giận dữ rồi cùng động thủ.

Dù gì Chu Bát cũng là người lão luyện, khi gặp nguy hiểm liền vận chuyển tiên nguyên theo bản năng chống đỡ. Năm tên thủ hạ phía sau đều lấy linh khí của bản thân ra rồi ném về phía Tiểu Thần và Trần Tịch!

"Bình bình bình!"

Một loạt tiếng va chạm kịch liệt vang lên, chỉ trong chớp mắt đã có ba người bị hất bay vào tường đá.

Chu Bát bị một đạo hàn quang đánh trúng bụng, y ngã lăn trên mặt đất khóc thét vì đau đớn, Tiểu Thần và Trần Tịch cũng bị đánh cho thương tích đầy mình. Tuy nhiên chỉ sau một lát, hai người lập tức lồm cồm bò dậy rồi lại phóng về phía Chu Bát.

Lúc này Chu Bát đã có chuẩn bị, các thủ hạ bảo vệ Chu Bát nên một hồi chiến đấu ác liệt lại diễn ra.

Lấy hai địch năm, Tiểu Thần và Trần Tịch không chiếm được chút ưu thế nào. Nhưng bọn họ cũng không phải hạng người dễ chọc, lúc nào đánh nhau cũng thường là lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng, xuống tay vô cùng tàn nhẫn vào những nơi trí mệnh, quả thực xuống tay hung tàn tới cực điểm!

Đối mặt loại đấu pháp liều mạng này, nhóm Chu Bát kinh hồn táng đờm, bó tay bó chân.

...

"Đừng, đừng đánh nữa, các người đừng đánh nữa..."

Nguyên Minh Tử sợ đến mức co quắp thân hình ngồi nép vào một góc.

Hắn sợ, hắn sợ cái chết, cả người hắn sợ đến mức run bần không dám đứng lên phản kháng. Hắn nghe thấy tiếng kêu gào của Tiểu Thần và Trần Tịch, hắn nhắm chặt con mắt, bịt kín lỗ tai.

Sinh mệnh, tình nghĩa, tôn nghiêm, cái nào đáng quý hơn?

Giờ khắc này, trong lòng Nguyên Minh Tử đầy những mâu thuẫn, hắn hy vọng mình có thể có được lực lượng to lớn biết bao, ít nhất hắn sẽ không trở mặt nhìn thấy bằng hữu, đồng bọn của mình bị người khác bắt nạt, nhưng tiếc là hắn cũng không có cái giác ngộ của kẻ mạnh.

Kẻ mạnh, nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, cười lớn với trời cao.

Kẻ mạnh, dũng cảm gan dạ, không chịu uốn gối.

Kẻ mạnh, đứng trên vạn người áp đảo chúng sinh, ý chí hoá thành lực lượng.

Đây mới là tư thái mà kẻ mạnh phải có.

...

"Nguyên Minh Tử, nhà ngươi là đồ nhát gan!"

"Thằng béo đáng chết, ngươi chỉ biết chạy trốn thôi sao?"

"Ta sợ! Ta sợ lắm! Tiểu Thần, lão Trần... Thật xin lỗi, thật sự thật xin lỗi! Ta không xứng làm huynh đệ của các người... Ta không xứng..."

Tâm tư chạy loạn trong đầu trăm ngàn lần, trong cơn hoảng hốt, một bóng dáng hiện ra trong óc Nguyên Minh Tử.

Cái lưng kia rất thẳng, can đảm dứt khoát, tinh thần bất diệt, giống như một hạt giống chôn sâu trong sinh mệnh hắc, giờ đây dần dần mọc rễ nảy mầm dần dần lớn lên!

Kích đấu vẫn đang diễn ra, hai thân ảnh bị thương lắc lư liên hồi, dường như lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Kích thích ở trong lòng Nguyên Minh Tử càng ngày càng sâu, cuối cùng không kiềm chế được mà bộc phát ra!

"A -- "

Trong gào lên giận dữ, Nguyên Minh Tử liều lĩnh xông lên phía trước, trong tay hắc chỉ cầm một cái dùi xấu xí.

Mạnh mẽ không phải chỉ là khái niệm tuyệt đối là dành cho sức lực, có đôi khi chỉ phụ thuộc vào ý niệm đơn giản trong đầu.

...

Với sự gia nhập của Nguyên Minh Tử, tranh đấu càng thêm hỗn loạn nhưng thế cục cũng dần dần rõ ràng.

"Lão đại, bọn nó điên rồi, tất cả đều điên rồi!"

"Chạy! Chúng ta chạy thôi!"

"Xú tiểu tử, các người chờ đấy."

Chống lại ba người liều mạng, Chu Bát và thủ hạ càn sạch dùng khí, cuối cùng chỉ còn cách bỏ tiên thạch lại để thoát khỏi nơi đây.

...

"Ông trời trên cao ôi, con mẹ nó thật là thống khoái!"

Ba người đặt mông ngồi xuống đất, lưng dựa vào nhau rồi đột nhiên cất tiếng cười to.

"Thằng béo đáng chết, người thế nào rồi?"

Tiểu Thần hỏi Nguyên Minh Tử, các vết thương trên người khiến thần kinh hắn đau đớn.

"Ta... Ta không sao."

Nguyên Minh Tử cảm thấy ấm áp trong lòng, ghé đầu xuống hỏi: "Tiểu Thần, lão Trần, người... Sao các người lại đến đây?"

"Chúng ta chỉ đi ngang qua mà thôi."

Trần Tịch tùy ý nhún vai vẫn nói những câu cũ rích.

Tiểu Thần đảo cặp mắt trắng dã nói: "Ta bảo lão Trần này, giờ không phải là lúc khiêm tốn, người có thể nói gì đó có ích được không? Nói thẳng là được, chúng ta tuy không thích bộ dáng suốt ngày sợ sệt của người,

nhưng tốt xấu gì cũng là huynh đệ cùng nhau tới đây, sao có thể không quan tâm đến người chứ? Chúng ta không yên lòng với người cho nên lúc nào cũng ở gần người, vừa mới nghe được động tĩnh liền chạy tới ngay."

"Tiểu Thần, lão Trần, ta... Ta còn tưởng các người..."

Lời đến miệng rồi nhưng Nguyên Minh Tử ghen ngào không nói ra được. Hắn biết mình có tật nhát gan yếu đuối, hắn vốn nghĩ rằng Tiểu Thần và Trần Tịch khinh thường mình nên mới bỏ đi, xem ra mình đã hiểu lầm rồi.

"Thằng béo đáng chết, khóc cái gì mà khóc, người không thể giống nam nhân ư, vứt cái tính đàn bà của người đi!"

Tiểu Thần mắng ngoài miệng nhưng trên mặt lại cười cười.

"Cám ơn! Cám ơn các người!"

"Cám ơn cái em gái người à, ta giúp được người một lần nhưng không giúp người cả đời được..."

"Đúng vậy, ta không thể lần nào cũng đi ngang qua đây."

"Ta hiểu."

"Bỏ đi bỏ đi, về quán trường rồi nói sau."

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Phù Ẩn Tụ Linh.

"Leng keng leng keng leng keng!"

Từ sâu trong huyết động vang ra từng đợt âm thanh.

Trong bóng đêm có bóng người một mình múa kiếm cuồng vũ làm cho đá vụn văng ra tung tóe.

Chỉ chốc lát sau, vách đá bị đục một lỗ sâu chừng hai trượng, vài khối tinh thạch rơi xuống mặt đất lóe ra tia sáng lấp lánh.

Người nọ thu kiếm lại, nhặt hết tiên thạch trên mặt đất vào trong túi tồn trữ, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

...

Trong động không tuế nguyệt, nhoáng cái lại nửa năm trôi qua.

Trong thời gian này, Bạch Mộc Trần một lòng một dạ chuyên tâm vào việc thu thập tiên thạch, hẳn không quan tâm tới việc xảy ra bên ngoài.

Có lẽ là do chuyên tâm nên lúc vừa bắt đầu Bạch Mộc Trần chỉ biết cầm phi kiếm chém lung tung một hơi, hiệu suất đào tiên thạch không cao, nhưng sau đó hẳn dần dần từ trong hỗn độn nghĩ ra một vài kỹ xảo sử dụng lực lượng, thậm chí lấy kiếm thuật đã lâu không dùng dung nhập vào trong đó. Mỗi một lần xuất thủ hẳn chém thẳng vào chỗ tập trung đường vân của các vỉa đá nên dễ dàng phá rời từng tảng ra, có thể nói là lấy yếu đánh mạnh.

Kể từ đó, Bạch Mộc Trần vừa đề cao hiệu suất đào tiên thạch, lại vừa phát tiết sự phiền muộn và sự cô đơn trong lòng mình.

Bộ kiếm pháp này không có tên, chẳng qua việc vận dụng lực lượng lại vô cùng tinh diệu. Trong khoảng thời gian này cũng có vài nhóm quặng nô đến đây tìm kiếm nhưng đều bị đuổi ra chỗ khác. Dần dần, không có ai dám tùy tiện bước vào trong động.

...

Một lúc sau Bạch Mộc Trần đã khôi phục thể lực xong, khi hắn chuẩn bị tiếp tục làm thì "Truyền Tấn Phù" trong túi tồn trữ đột nhiên rung khẽ.

"Ồ?!"

Hắn lấy "Truyền Tấn Phù" ra xem thì ra là Mạc Ảnh của Tụ Bảo Các truyền đến tín hiệu. Hắn nghĩ chắc là lão bản Tụ Bảo Các đã trở lại.

Nghĩ đến đây, Bạch Mộc Trần vui sướng khôn nguôi. Hắn vội vàng sắp xếp mọi thứ rồi rời khỏi nơi đây.

...

Trở về Nô Thị, một cảm giác khác lạ sinh ra trong lòng Bạch Mộc Trần.

Hàng quán hai bên đường cái vắng lặng hơn rất nhiều so với trước đây, Tiên nô đi lại trên đường cũng thưa thớt hẳn, kỳ quái nhất là Đấu Nô Trường với chiêu bài lấy náo nhiệt để nổi tiếng cũng đóng chặt cửa lớn, xung quanh nhìn không thấy bóng dáng ai, chẳng nhẽ tất cả mọi người đã đổi tính rồi ư?

Bạch Mộc Trần đi thẳng đến Tụ Bảo Các mà trong lòng tràn đầy nghi vấn.

...

"Cổ huynh, người quả nhiên đã đến."

Trong đại sảnh, Tiên nô Mạc Ảnh đã chờ ở đó. Lão thấy Bạch Mộc Trần đến theo ước hẹn nên vội vàng cười cười bước ra đón.

"Mạc Ảnh huynh thật khách khí."

Bạch Mộc Trần vừa cùng đối phương hàn huyên, vừa quan sát toàn bộ cửa hàng. Hóa ra cửa hàng này cũng lạnh tanh như cửa hàng khác.

Trong lúc hai người nói chuyện rôm rả với nhau, một gã nam tử trung niên mặc áo đen từ phía sau tiến tới.

Khuôn mặt người này thanh tú, chòm râu dài bay phấp phới, mặt như đao khắc làm cho người ta có cảm giác có phần mạnh mẽ nghiêm nghị. Mi tâm có nốt ấn màu đen cho cảm giác nặng nề, còn tỏa ra hàn ý lạnh như băng.

Màu đen như vực sâu cho thấy người này đã vượt qua đại kiếp nạn thứ hai của Tán Tiên, trong nhóm Tiên nô có địa vị khá cao, sẽ không bị bỏ qua một cách tùy tiện.

Không đợi Mạc Ảnh giới thiệu, Bạch Mộc Trần vội vàng chấp tay chào: "Cổ Trần bái kiến tiền bối, chúc mừng tiền bối vượt qua tiên kiếp."

"Tiểu hữu khách khí."

Tiên nô trung niên thoáng dò xét đối phương một lần rồi hỏi: "Nghe Mạc Ảnh nói người muốn mua phù ấn?"

"Đúng vậy tiền bối."

Thái độ cử chỉ của Bạch Mộc Trần rất cung kính, thái độ này không phải hăn cố ý bày trò.

Dù người này cũng là Tiên nô nhưng vì đã vượt qua thiên kiếp Tán Tiên lần thứ hai, riêng tu vi và nghị lực như thế cũng đáng giá để người khác tôn kính. Huống chi, đối phương tuy có vẻ lạnh lùng nhưng trên thực tế không tỏ ra vẻ ngạo mạn và thành kiến, chỉ thế thôi nhưng còn tốt hơn so với những gì Đại La Kim Tiên kia làm đáng làm vẻ.

Tiên nô trung niên gật đầu nói: "Ta là chủ quản Tụ Bảo Các này, họ Dịch, đạo hiệu là Dịch Nha Tử, ở thượng trường nói chuyện thượng trường, tiểu hữu có thể gọi ta là Dịch lão bản."

Nghe đối phương nói đạo hiệu của bản thân, trong lòng Bạch Mộc Trần hơi ngẩn ra, theo hẩn biết thì chỉ có người có địa vị có thân phận nhất định mới được tông môn ban cho đạo hiệu. Từ đó mà suy thì thân gia của Dịch Nha Tử không đơn giản như bề ngoài.

Suy nghĩ trong đầu chuyển động liên tục nhưng trên mặt Bạch Mộc Trần vẫn không vẻ khác thường gì.

Dừng một chút, Dịch Nha Tử hỏi tiếp: "Chẳng biết tiểu hữu muốn mua loại phù ấn gì?"

Bạch Mộc Trần chấp tay nói thẳng: "Dịch lão bản, ta thích tất cả các loại phù ấn, chẳng biết Dịch lão bản có phải chẳng là có sẵn."

Dịch Nha Tử nghe vậy rung mình rồi sau đó bèn lắc đầu rồi chậm rãi nói: "Nói vậy tiểu hữu đang nghiên cứu tập luyện đạo tiên phù, tuy thế Dịch vẫn muốn khuyên tiểu hữu một câu, phù đạo chỉ là bàng môn tiểu kỹ, nếu muốn bước xa hơn thì nên tu tâm dưỡng tính."

Bạch Mộc Trần cười khố nói: "Lời Dịch lão bản nói sao vẫn bối lại không biết, nhưng Tán Tiên không có căn cơ, nếu không mượn ngoại lực để dùng thì cuối cùng vẫn là thân tử đạo tiêu. Văn bối mong muốn thế lắm nhưng sống vậy cũng chỉ là sống đau sống khổ, sống chìm sống khổ mà thôi. Hơn nữa văn bối không cảm thấy phù đạo chỉ là bàng môn tiểu kỹ, đại

đạo trăm nghìn lối, trăm sông đổ về một biển... Tán Tiên cuối cùng sẽ có một con đường để đi."

Tán Tiên, thật sự sẽ có đường để đi sao?

Mạc Ảnh đứng bên cạnh, trong lòng suy nghĩ miên man. Nếu có thể sống tử tế thì ai muốn làm nô chú, chỉ vì thân là Tán Tiên, bọn họ căn bản không có quyền phản kháng.

Dịch Nha Tử trầm mặc không nói, cũng không phản bác lại lời của Bạch Mộc Trần. Đều là Tán Tiên, y rất hiểu sự đau khổ trong đó, đừng thấy y đã vượt qua hai kiếp, trên thực tế nếu không có tông môn che chở thì y đã biến thành tro bụi từ lâu rồi.

Nhìn vẻ mặt của hai người, Bạch Mộc Trần thấy không ổn, vừa rồi chẳng khác nào mới quen mà đã buông lời gan ruột ra vì thế hẳn không nói thêm gì nữa.

Nghĩ một lát, Dịch Nha Tử quay lại chính đề: "Tiểu hữu, phù ấn tuy không phải là vật gì hiếm lạ nhưng ít lưu thông trên phường thị, hơn nữa thứ này không quá nhiều tác dụng, nhất là phù ấn cấp thấp không bao giờ bán được giá tốt, vì vậy cũng hiếm thấy, nhưng Dịch mỗ vừa đúng lúc có một loại phù ấn có thể khắc lục/chép lại cho người."

"A!"

Tinh thần Bạch Mộc Trần phấn chấn hẳn lên. Dịch Nha Tử lật tay lấy một khối ngọc phiến tỏa ánh sáng long lanh ra, sau đó đưa một đạo thần niệm vào trong đó.

"Ti ti!"

Một loạt tiếng động vang lên, trên ngọc phiến từ từ hiện ra năm đạo văn ấn giao thoa với nhau.

Đây là lần đầu tiên Bạch Mộc Trần nhìn thấy người khác chế tác phù ấn, quy luật này tương phản với luyện chế tiên phù. Việc chế tác này phải làm cho phù văn khắc ngược vào phía trên ngọc phiến, sự khó khăn còn cao hơn in khắc phù văn lên Linh Mộc nhiều.

"Đây là phù ấn Tụ Linh Thuật nhất giai..."

Dịch Nha Tử đưa phù ấn cho Bạch Mộc Trần rồi giải thích: "Tụ Linh Thuật chính là một loại tiên phù phụ trợ, khi sử dụng phù này có thể ngưng tụ Tiên Linh Chi Khí rất nhanh, khôi phục nhanh chóng tiên nguyên của bản thân, đối với Tiên Sĩ cấp thấp thì đây là vật không thể thiếu trong hành trang. Trước đây ta cũng dựa vào phù này mà vượt qua rất nhiều cửa ải khó khăn. Chỉ tiếc, cấp bậc của phù này rất thấp, đối với tu sĩ có tu vi cao là đồ bỏ."

Bạch Mộc Trần nghe Dịch Nha Tử nói, trong lòng hơi thất vọng, hiện giờ hẳn rất mong mỗi tìm được phù ấn phòng ngự, như thế mới có thể bảo đảm an toàn cho mình trong những kế hoạch tiếp theo. Tuy nhiên có còn hơn không, cuối cùng cũng không phải đi một chuyến về tay không, hơn nữa theo lời nói của đối phương thì Tụ Linh Thuật thuộc loại dễ sử dụng.

Đương nhiên, thất vọng thì thất vọng, Bạch Mộc Trần sẽ không biểu lộ ý nghĩ của mình ra mà vui vẻ cầm lấy: "Dịch lão bản, Tụ Linh Thuật rất hay, nhưng vẫn bối còn muốn mua nhiều loại phù ấn khác, nhất giai hoặc nhị giai trở lên cũng được."

Dịch Nha Tử bật cười bảo: "Phù ấn nhất giai ta còn có thể tìm kiếm chứ từ nhị giai trở lên thì trừ phi là chợ có quy mô lớn hoặc chỉ tiên tông thị tộc mới có..."

Trầm ngâm một lát, Dịch Nha Tử nghiêm mặt nói: "Như vậy đi, cuối tháng này ta có về tông môn, đến lúc đó ta sẽ giúp người tập hợp phù ấn."

"Đa tạ Dịch lão bản."

Bạch Mộc Trần cảm kích thi lễ rồi lại nói: "Còn nữa, văn bối còn có một yêu cầu quá đáng."

"Người nói đi."

"Văn bối hy vọng có thể có một bản ghi một phần kinh nghiệm độ kiếp từ Dịch lão bản, coi như là văn bối mua đi."

Nghe lời Bạch Mộc Trần thỉnh cầu, Dịch Nha Tử nhìn đối phương thật chăm chú. Đột nhiên y phát hiện mình có thể cảm thụ một loại khí chất không tầm thường trên người đối phương, khí chất này hoàn toàn khác với khí chất yếu đuối và cam tâm của Tiên nô.

"Hóa ra tiểu huynh đệ lại là người tâm chí cao xa."

"Cố gắng hết sức mà thôi."

"Hay lắm! Hay cho câu cố gắng hết sức mà thôi!"

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thiên Triệu (1).

Thấy Bạch Mộc Trần đi rồi, Dịch Nha Tử khẽ chớp mắt, vuốt nhẹ chòm râu dài.

Mạc Ảnh đứng bên cạnh nói với vẻ tiếc nuối: "Sư tôn, sao ngài lại cho không hẳn như vậy? Chúng ta là mở quán bán hàng chứ không phải mở nhà từ thiện, nếu như để các đại nhân thượng tầng biết e rằng chúng ta sẽ bị trách tội."

"Trách tội? Trách tội cái gì?"

Dịch Nha Tử nói với vẻ tự nhiên: "Cái Phù ấn kia là do vi sư tự tay viết ra, là những tâm đắc của ta khi độ kiếp. Việc này đương nhiên không có quan hệ với phía thượng tầng, bọn họ dựa vào cái gì mà trách tội ta?"

"Nhưng chúng ta đã bị thiệt thòi rồi!"

Mạc Ảnh vẫn không cam tâm, trong quan điểm của hắn thì bỏ ra mà không có thu vào gì cả là lỗ vốn.

"Chát!"

Dịch Nha Tử tát văng tên đồ đệ mình ra ngoài rồi nói với vẻ tức giận: "Người tu hành đã vài trăm năm mà chỉ có chút kiến thức thế này thôi ư? Có lúc bỏ ra tỷ vốn không nhất định phải đòi hỏi sự báo đáp, vi sư cảm giác người này khác với những Tiên nô khác, trong mắt hắn không có sự tuyệt vọng sống mòn, ngay cả vi sư cũng nhìn không thấu hắn. Có thể sau này nó sẽ trở thành đại nhân vật hùng bá một phương. Cho nên nếu chúng ta giúp

hắn tại thời điểm hắn gặp khó khăn thì tương lai khi hắn có năng lực, chắc chắn hắn sẽ nhớ phần nhân quả này, đây chính là cơ duyên..."

Dừng một chút, giọng nói của Dịch Nha Tử dần trầm xuống: "Ảnh nhi, vì sự hy vọng người có thể hiểu rõ một điều, thân là Tán Tiên thì vận mệnh chúng ta đã không ở trong lòng bàn tay của mình nữa, cơ duyên sẽ không tự nhiên đến, mà chúng ta cần nắm bắt lấy hay sáng tạo ra."

"Nhưng... Người này tu vi cũng không hơn gì ta, trên người hắn có thể có cơ duyên gì chứ?"

Mạc Ảnh nói thầm, trên khuôn mặt quật cường biểu lộ vẻ nghi ngờ.

Dịch Nha Tử thấy thế, buột miệng nói thật: "Ảnh nhi, nếu trên thương trường thì nhất định người chắc không đủ tư cách. Chúng ta buôn bán bình thường đều là bỏ ra ít mà thu vào nhiều, đầu cơ trục lợi, nghìn vạn lần không nên khinh thị bất cứ ai, như vậy mới có thể sống lâu. Người ngầm lại xem, nhiều năm như vậy những hạng người nịnh nọt, ỷ thế hiếp người, có mấy tên có thể sống lâu? Chúng ta vốn là người mà thiên đạo vứt bỏ, có tư cách gì mà khinh thường người khác?"

"Sư... Sư tôn, đệ tử biết sai rồi."

Tâm thần Mạc Ảnh chấn động mạnh, hồ thẹn quỳ trên mặt đất. Đúng vậy! Hiện thời bản thân mình chỉ là Tiên nô có thân phận đê tiện, có phải là đại thiếu gia tông môn, có tư cách gì mà khinh thường người khác.

"Được rồi, người hiểu được là tốt rồi, đứng lên đi."

Dịch Nha Tử kéo Mạc Ảnh đứng dậy rồi không quên dặn dò: "Nếu có cơ hội thì về sau nên kết giao nhiều hơn với người này, nếu sau này hắn có thành tựu gì đó, đối với chúng ta chỉ có chỗ tốt mà không có chỗ hại. Lui một bước mà nói, cho dù sau này hắn thân tử đạo tiêu thì chúng ta cũng

không có tổn thất gì? Một chút tiên thạch, vài điểm cống hiến, hoặc là chút ít lương thực ư?... Tính đi tính lại thì chúng ta cũng không bị thiệt hại gì."

"Dạ, đệ tử đã rõ."

Mạc Ảnh nghiêm mặt, khom người bái hạ.

"Người hiểu được là tốt rồi."

Dịch Nha Tử vỗ vai đồ đệ, trên khuôn mặt lạnh lùng có thêm vài phần ôn hòa.

...

Rời khỏi Tụ Bảo Các, Bạch Mộc Trần không trở về Thiên Uyên sơn mạch ngay lập tức mà thay một bộ quần áo khác rồi đi mua sắm thỏa sức trong Nô Thị.

Quan trọng nhất dĩ nhiên là mua thật nhiều tiên mộc, sau đó là đan dược dùng để khôi phục, ngoài ra còn phải mua vài nhu yếu phẩm hàng ngày.

Bởi vì không còn điểm cống hiến nên Bạch Mộc Trần không thể không giao dịch trực tiếp bằng tiên thạch. Hơn nửa năm nay hắn thu thập ước chừng ba trăm khối tiên thạch, tương đương với hơn một năm chi tiêu. Chỉ tiếc là hắn có nhu cầu rất lớn nên cho dù nhiều tiên thạch hơn cũng vẫn là không đủ.

Nhưng như thế thì có chút tiên thạch chảy vào Nô Thị cũng sẽ không khiến cho nhiều người chú ý.

...

Trên đường bí mật quay về Thiên Uyên sơn mạch, Bạch Mộc Trần bỗng thấy sao rất nhiều quặng mỏ có ít quặng nô ra vào thế, mà ngay cả đội ngũ tuần tra cũng không thấy bóng dáng. Xem ra trong khoảng thời gian ngắn hăn bề quan chắc chắn đã xảy ra biến hóa gì đó.

Tạm thời bỏ qua khúc mắc trong lòng, Bạch Mộc Trần tìm một địa phương bí ẩn rồi lấy ra phù ấn "Tụ Linh Thuật" và bắt đầu học tập.

Trên Tụ Linh Phù này có tổng cộng năm đạo phù văn, khác với Bạo Liệt Phù, năm đạo phù văn này tuy có năm nét bút khác nhau, độ dài ngắn khác nhau nhưng làm cho người ta có cảm giác liên thông như nhất thể.

Bạch Mộc Trần đem thần thức bám vào những đạo phù văn này thì thấy năm đạo phù văn đan xen vào nhau, không ngừng biến hóa thành từng hình dạng khác nhau cho đến khi kết hợp đủ năm tầng biến hóa mới thôi.

Mấy hình dạng này thay đổi thất thường, đầu tiên là chia ra, tiếp theo là giao cắt và cuối cùng chồng chéo lên nhau.

...

Phù ấn loại chỉ phụ trợ thuần túy này quả nhiên phức tạp hơn nhiều so với những loại hình tiên phù khác.

Một lúc sau, ngọc phiến bỗng nhiên vỡ vụn, tất cả biến hóa của phù ấn rốt cục đã khắc sâu vào trong trí óc của Bạch Mộc Trần.

Hăn lấy ra một khối Linh Mộc và bắt đầu: Chủng Phù, Luyện Phù, Hóa Phù...

Sau lần thử nghiệm thứ ba, tấm Tụ Linh Phù thứ nhất đã được luyện chế thành công, thuận lợi như vậy quả thực vượt qua dự đoán ban đầu của Bạch Mộc Trần. Sau đó hăn lại mượn sự quen tay mà hăng hái luyện chế thêm hai mươi bảy đạo Tụ Linh Phù nữa mà không thất bại một lần nào.

Nhìn ngắm tấm Tụ Linh Phù trong tay, trong lòng Bạch Mộc Trần không khỏi thở dài, Tụ Linh Phù này đối với Tiên Sĩ thấp phẩm bình thường mà nói tất nhiên là khá tốt, nhưng trong tay hắn đã có "Phồn Tinh Quyết" nên tác dụng phù này cũng không quá lớn.

"Tụ Linh Thuật!"

Tiên phù vỡ ra, một đạo linh quang chọt bùng lên rồi trong khoảnh khắc thu liễm lại và hình thành một vòng xoáy.

Trong nháy mắt, Bạch Mộc Trần chỉ cảm thấy Tiên Linh Chi Khí trong trời đất xuyên thấu qua từng tầng cách trở chen chúc nhau đi tới...

Vòng xoáy càng lúc càng lớn, dần dần chuyển hóa thành từng tia tiên nguyên nhập vào trong cơ thể Bạch Mộc Trần, bổ sung bộ phận tiên nguyên bị tiêu hao.

...

"Tì tì!"

Sau khi Linh quang mờ dần, vòng xoáy tan đi, mọi thứ lại khôi phục nguyên trạng.

Cả quá trình diễn ra trong khoảng gần trăm lần thở, Bạch Mộc Trần tính toán sơ sơ mình đã hồi phục được khoảng ba mươi vòng tiên nguyên. Cái phù này chỉ kém chút ít so với "Phồn Tinh Quyết", nhưng đối với Tiên Sĩ cấp thấp có tầm quan trọng như có thể nghịch chuyển sinh tử, tác dụng không thể nói là không lớn. Điều tiếc nuối duy nhất là Tụ Linh Tiên Phù này chỉ có thể sử dụng từng tấm một nên rất hạn chế, bởi vậy Tiên Sĩ cao giai căn bản sẽ không sử dụng loại tiên phù này. Dù sao, Tiên Sĩ cao giai tùy ý thi triển một bộ pháp quyết cũng phải tiêu hao ngàn vạn vòng tiên nguyên, nếu là chỉ dựa vào Tụ Linh Tiên Phù thì biết đến bao giờ mới có thể hồi phục được?

Đương nhiên, bởi vì Bạch Mộc Trần có Thuật cộng hưởng phù nên chỗ khiếm khuyết này đối với hắn thì không thành vấn đề, thậm chí chờ sau khi thần thức hắn tăng trưởng lên thì uy lực của Thuật cộng hưởng phù còn có thể tiếp tục tăng lên không tưởng được. Mặc dù hắn tiêu hao nhiều tiên nguyên hơn nữa thì cũng có thể bổ sung lại trong thời gian nhanh nhất.

Nếu Tụ Linh Thuật chồng lên nhau thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong lòng, Bạch Mộc Trần đã bỏ ra mười tám Tụ Linh Tiên Phù bay lơ lửng xung quanh.

Thần thức phóng ra bên ngoài hóa thành sợi tơ xâu chuỗi mười đạo tiên phù lại với nhau, theo cảm nhận ngày càng rõ thì biến hóa của mỗi một đạo tiên phù cũng hiện ra trong óc Bạch Mộc Trần, chia ra rồi hợp lại và chồng lên nhau...

"Tụ Linh Thuật!"

Do liên thông với nhau, mười đạo tiên phù đồng thời vỡ tan rồi hóa thành mười đạo linh quang quấn lấy nhau.

Linh quang bao bọc quanh cơ thể Bạch Mộc Trần, một đạo khí xoáy cực lớn ngưng tụ thành hình lấy hắn làm trung tâm, Tiên Linh Chi Khí mệnh mệnh như thác nước chảy thẳng với trong đó.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả huyết động rung lên ầm ầm, thậm chí mặt đất còn rung rinh nhẹ nhẹ.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thiên Triệu (2).

"Hả?! Đang xảy ra chuyện gì vậy?"

Ở phụ cận Thiên Uyên sơn mạch có ba đội ngũ tuần tra phát hiện ra sự khác thường bèn lập tức dừng lại, lúc bọn họ đi tới chỉ cảm thấy mặt đất xung quanh khẽ rung động, Tiên Linh Chi Khí xung quanh giống như bị thứ gì đó hấp dẫn, phá tan sương mù màu đen bao phủ mà vọt tới một chỗ ở sâu trong Thiên Uyên sơn mạch.

"Đội trưởng, đây là chuyện gì vậy?"

"Đúng vậy đội trưởng, chúng ta có cần đến xem hay không...?"

"Đến hả? Hiện tại đang xảy ra chuyện gì cũng chưa rõ, còn muốn xông vào hả, không phải là người muốn chết sao? Đội trưởng, ngài nghìn vạn lần đừng nghe hấn."

"Ta... Ta không có ý như vậy."

"Hắc hắc, vậy người có ý gì?"

"Được rồi, câm miệng hết cho ta!"

Tên tu sĩ trung niên cầm đầu mở miệng quát bảo ngưng lại, sau đó gã tìm hai vị đội trưởng khác thương nghị.

"Các người nói đi liệu có phải là do gió lốc hỗn loạn sinh ra dị tượng hay không?"

"Gió lốc hỗn loạn mỗi một thời gian ngắn lại xuất hiện, nhưng lần này với lần trước quả có khác nhau."

"Ta cũng cảm thấy không giống, lần này linh khí dao động không phải quá lớn."

"Nhìn kia, có người đi ra!"

...

Ba vị đội trưởng nhìn kỹ thì chỉ thấy từng bóng người từ trong sương mù màu đen lao ra, bộ dạng ai cũng hốt ha hốt hải như gặp chuyện kinh hoàng.

"Người nói xem, cuối cùng bên dưới kia đã xảy ra chuyện gì!?"

Tên tu sĩ trung niên bước lên phía trước kéo một gã quặng nô đang hoảng hốt bỏ chạy vào hỏi. Hắn ập a ập ứng nói: "Bấm... Bấm đại nhân, vừa rồi không biết đã xảy ra chuyện gì, không khí xung quanh bị rối loạn, ta... chúng ta sợ gặp chuyện không may cho nên chạy ra trước."

"Chẳng lẽ thật sự là gió lốc hỗn loạn?"

Lông mày tên tu sĩ trung niên nhăn lại. Gã hỏi liền vài tên quặng nô liên tiếp nhưng họ đều có cùng một câu trả lời như thế. Hơn nữa những tên quặng nô phía dưới Thiên Uyên sơn mạch cũng đang lục tục chạy ra tụ tập lại một chỗ.

"Các người thấy thế nào?"

"Hiện tại tình huống bên dưới không rõ, không nên đi xuống là hơn."

"Đúng vậy, nhiệm vụ của chúng ta chỉ là tuần tra, việc này không xử lý được mà nên trở về bẩm báo một tiếng, mời cấp trên đến xử lý là tốt nhất."

"Vậy thì ta lập tức quay về quảng trường báo cáo việc này với nghị trường."

"Tốt, hai người chúng ta ở lại đây theo dõi để tránh xảy ra tình trạng hỗn loạn."

...

Ở sâu trong huyết động, lốc khí xoáy dần dần khuếch tán, lan đến mỗi một tắc không gian.

Càng ngày càng nhiều Tiên Linh Chi Khí từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, mà ở giữa lốc khí xoáy, vẻ mặt Bạch Mộc Trần vô cùng thống khổ, lúc này dù hắn muốn dừng lại cũng không thể. Giờ phút này hắn như là một con thuyền nan lênh đênh trên biển mà gặp phải sóng to gió lớn. Linh khí tùy ý nhập thể, hắn không thể khống chế sinh tử.

Trải qua việc hư thoát thần thức ngoài ý muốn lần trước, Bạch Mộc Trần vận dụng Thuật cộng hưởng phù vô cùng cẩn thận, nhưng hắn không ngờ lần này vẫn có sơ xuất. Mười tám Tụ Linh Tiên Phù bạo phát rồi ngưng tụ tiên nguyên lực vượt xa dự đoán của hắn, hơn nữa còn theo sự khuếch tán của lốc xoáy mà gia tăng. Điểm chết người chính là bởi vì nơi đây có quá nhiều Tiên Linh Chi Khí với cả âm khí nhiều năm nằm dưới Thiên Uyên sơn mạch va chạm, bài trừ lẫn nhau mới gây nên cảnh hỗn loạn này.

Lực lượng như thế với tu sĩ cao giai có lẽ không tính là gì, nhưng đối với một Tán Tiên còn chưa có vượt qua tiên kiếp mà nói thì đây chính là đòn đánh trí mệnh.

Đúng vậy, thân thể Tán Tiên không có căn cơ, không thể chứa tiên lực, nhưng cũng không có nghĩa là Tán Tiên có thể không kiêng nể gì mà cứ hấp thu bừa phứa ngoại lực, đạo lý này cũng tương tự với cái phễu, khi tốc độ tăng trưởng tiên nguyên trong cơ thể Tán Tiên quá lớn thì sẽ tràn ra. Nếu để sự việc như vậy xảy ra thì rất có khả năng nổ tan xác mà chết. Chính là

đạo lý nước đầy thì sẽ tràn, mà không tràn thì sẽ phình ra, cái gì có quá nhiều thì sẽ có hại.

Hiện thời, tiên nguyên trong cơ thể Bạch Mộc Trần đã đến mức dung nhập cực hạn, thân thể không thể nạp thêm tiên lực, cho dù chỉ là vài chuyển. Dưới sự tích lũy tiên lực, thân thể hẳn dần dần phình lên giống như quả bóng, nếu như điều này tiếp tục diễn ra tất nhiên kết quả sẽ là hồn phi phách tán.

"Thật sự là buồn cười, trước kia vì tiên nguyên không đủ mà oán này oán nọ, hiện tại tiên lực quá thừa mà không thể luyện hóa..."

Miệng của Bạch Mộc Trần không thể thốt lên, khoé miệng hiện ra một tia chua xót, tiên lực mệnh mông như thế, chẳng những không thể hóa tất cả thành của mình mà ngược lại thành mối nguy hiểm đến tính mạng. Sự trở trêu này sao không khiến người ta tức giận cho được.

"Ong ong ong!"

Lốc xoáy lại khuếch tán, lại thêm một luồng Tiên Linh Chi Khí nhập vào trong đó!

Thân thể Bạch Mộc Trần bắt đầu xuất hiện từng vết rạn, bên trong tràn ra linh quang lúc nào cũng có khả năng sụp đổ.

"Làm sao bây giờ? Nên làm gì bây giờ?!"

Gặp cảnh sinh tử như vậy, càng lúc càng nguy kịch, nhưng trong tình cảnh thế này Bạch Mộc Trần lại càng bình tĩnh... Muốn sống thì phải đem tiên lực dư thừa trong cơ thể đẩy ra bên ngoài cơ thể, nhưng bây giờ hẳn không thể động đây, muốn phát tiết cũng không tìm ra cái để phát tiết.

Phương pháp này không được, phải tìm phương pháp khác.

Bạch Mộc Trần đem thần thức chìm vào ý thức hải, trí tuệ chi tinh chợt sáng ngời, hình chiếu bốn mặt mở to hai mắt, vô số tin tức từ bên trong này hiện lên giống như những tia sáng di chuyển tạo nên từng quầng sáng xua tan bóng tối.

Công pháp, tiên quyết, trận đạo, tạp ký...

Trong ý thức hải, trí tuệ chi tinh luân chuyển cực nhanh, rất nhiều tin tức bị bỏ qua, cuối cùng Bạch Mộc Trần dừng ý thức ở phần phù đạo.

...

Cởi chuông phải tìm người buộc chuông, sự cố lần này chính là vì tiên phù gây ra, chắc sẽ có cách hóa giải.

Hóa giải? Hóa giải... Một khi không thể bài trừ tiên lực ra bên ngoài cơ thể, sao không hút sạch toàn bộ đi!

Trong lòng chợt động, Bạch Mộc Trần nhất thời hoảng sợ vì ý tưởng điên rồ của mình, chẳng qua bình tĩnh suy nghĩ lại thì đây tựa hồ là biện pháp khả thi duy nhất. Nhưng Tán Tiên không có căn cơ, làm cách nào để hấp thu tiên nguyên đây?

"Căn cơ? Căn cơ... Đúng! Là căn cơ!"

Tâm thần Bạch Mộc Trần chấn động, trước tiên hẩn nghĩ tới Tụ Linh Thuật.

Vật cực tất phản, tính thống nhất của các sự vật tương phản, không có chuyện gì là tuyệt đối. Nếu đem Tụ Linh Thuật khắc trong cơ thể chắc có thể hấp thu tiên lực trong cơ thể, có khi còn có thể trở thành vật thay thế tiên căn.

Suy nghĩ này vừa nổi lên hẩn liền miên man suy nghĩ không ngừng.

Trong cơn điên cuồng, Bạch Mộc Trần cũng bất chấp hậu quả, dù sao cũng là chết, cứ phải liều mạng giành giật một đường sinh cơ. Vì thế hắn nhét một mảnh Linh Mộc vào trong cơ thể, rồi khắc hạ phù ấn Tụ Linh Thuật lên trên đó nhưng không chấn vỡ tiên phù.

"Tụ!"

Phù văn trên Linh Mộc lóe ra, tiên lực trong cơ thể Bạch Mộc Trần bắt đầu chấn động nhẹ nhàng.

"Ti ti ti!"

Quả nhiên, xung quanh Linh Mộc xuất hiện phản ứng, một tia tiên lực thực sự bị hút vào bên trong Linh Mộc.

Bạch Mộc Trần thấy cảnh tượng như vậy kinh hãi không thôi, nhưng hắn còn chưa có hành động tiếp theo thì Linh Mộc do không thể chứa quá nhiều tiên lực nên "Bình" một tiếng hóa thành bột phấn.

"Phốc!"

Tiên huyết màu xám phun ra khỏi miệng, cơ thể Bạch Mộc Trần càng hỗn loạn không chịu nổi. Tiên lực bão hòa giống như ngựa hoang mất cương, chúng chạy loạn xạ khắp nơi làm cho vết nứt quanh cơ thể lại càng to ra.

Không được, không được, vẫn không được!

Linh Mộc nhất giai quá mức yếu ớt, sao có thể dung nạp tiên lực khổng lồ như thế chứ? Nhưng là bây giờ biết chạy đi đâu tìm vật liệu cao giai đây?

Trong lẫn ranh sống chết lại thêm sự sợ hãi vô cùng, một cảm giác tuyệt vọng xuất hiện trong lòng Bạch Mộc Trần.

Hồi tưởng lại quá khứ, hẳn đột nhiên phát hiện mình quá mức ngây thơ, quá mức khờ dại, thậm chí ngu dốt đến mức đáng thương. Cái gì trọng chân sư môn, cái gì Tán Tiên chi chí, cái gì tiên đạo đỉnh phong, kia chẳng qua là một mộng tưởng tốt đẹp mà thôi.

Mộng tưởng? Đúng vậy, đều là mộng tưởng...

Như vậy cũng tốt, hiện tại chính mình cũng sắp chết, để cho chính mình giữ giấc mơ tốt đẹp này rồi chết nhé!

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thiên Triệu (3).

Thần trí ngày càng mơ hồ, đạo tâm Bạch Mộc Trần đã sinh ra một tia sơ hở, ý chí cũng bắt đầu dần dần trở nên yếu đuối.

Đúng vậy, yếu đuối.

Tiên nhân cũng là người, chỉ cần là người thì sẽ có thất tình lục dục, sẽ có một mặt yếu ớt nào đó.

Dứt bỏ hết thảy thì kỳ thật Bạch Mộc Trần cũng giống người thường mà thôi. Giống nhau là đều đau khổ giãy dụa ở trong hồng trần, giống nhau là bồi hồi hoang mang trên tiên lộ mờ ảo, điểm khác biệt duy nhất chính là hẳn vẫn giữ vững một phần tín niệm cùng kiên trì.

Tín niệm?

Kiên trì?

Nhân ngôn vi tín, lập địa vi kiên.

[DG: Lời nói của con người cần có uy tín, mà muốn xây một sự nghiệp to lớn thì phải kiên trì]

Có lẽ mấy câu này đa phần cho là không cần thiết, thậm chí không hề có chút giá trị nào nhưng là từ xưa đến nay vẫn có người lặng lẽ giữ vững quan điểm chính yếu này. Bạch Mộc Trần không phải là người đầu tiên và cũng sẽ không phải là người cuối cùng.

Chết ư? Trước cái chết sao thời gian trôi qua chậm như thế!

Bạch Mộc Trần nghĩ mình sẽ chết rất nhanh, đột nhiên trong lòng vẫn còn có một cái gì không thể buông nhưng lại không thể làm gì.

Nếu có thể sống thì ai lại nguyện ý mà chết chứ?

Giải thoát? Hay là không cam lòng?

Giờ này khắc này, sự phức tạp cùng mâu thuẫn nhân tính trên người Bạch Mộc Trần thể hiện ra một cách rõ ràng. Đây không phải là lần đầu tiên hắn đối mặt với cái chết nhưng điều này cũng không có nghĩa là hắn quen với sự sợ hãi, biết rõ mình phải chết lại làm cho tâm trạng của hắn lại bình tĩnh trở lại.

Hoài niệm, hồi ức, lại bắt đầu trở lại...

Kiếp sau, nếu còn có kiếp sau thì hắn sẽ không tu tiên đạo, chỉ nguyện sống một cuộc sống vui vẻ bình yên bên người thân và bạn bè.

...

Một thanh phi kiếm cũ nát, một quyển trục rách nát, một tấm ngọc bài thân phận, vài khối tiên thạch, một số tiên phù, Linh Mộc và đan dược... Còn có, còn có một hạt Tiên Chủng đã bị héo mòn.

Thần thức lần lượt đảo qua mấy vật này, cuối cùng Bạch Mộc Trần dừng lại trên hạt Tiên Chủng ảm đạm không ánh sáng, trên mặt hắn hiện ra một chút phiền muộn.

Hạt Tiên Chủng này xem như là một lễ vật duy nhất hắn nhận được tại Tiên Giới, mà chủ nhân của vật ấy cũng là một tiên bối duy nhất khiến hắn cảm nhận được sự ấm áp. Chỉ tiếc, sống chung với nhau trong thời gian quá ngắn sau này chẳng biết có còn ngày gặp lại.

"Tiên bối, ta thất hứa rồi... Tiên Chủng... Tiên Chủng..."

Bạch Mộc Trần kinh ngạc nhìn hạt châu âm đạm không ánh sáng kia, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Thí nghiệm lúc trước về mặt lý luận là thành công, chỉ là phẩm chất Linh Mộc quá thấp không thể hấp thụ ngoại lực nên mới thất bại trong gang tấc. Nếu là lấy Tiên Chủng làm mộc, lấy phù văn để dẫn thì sao nhỉ?

Cho dù hạt Tiên Chủng này đã mất đi linh tính nhưng phẩm chất của nó rất cao, chính là Đại La Kim Tiên cửu phẩm lấy sáu loại thiên địa chi linh dung luyện mà thành. Huống chi, Tiên Chủng này là căn cơ của Tiên Sĩ, còn có thứ gì thích hợp hơn Tiên Chủng để làm vật chịu tải cho Tán Tiên chứ?

Thiên đạo vô thường, vạn vật đều có thể thay thế.

Sinh tử vô thường, vạn vật đều có thể chết đi.

Được một mất một, mất một lại được một, đây là nhân quả.

Mầm móng héo rũ rồi sau đó sống lại, giữa trời đất thì vạn sự vạn vật đều có sinh mệnh của mình. "Sinh" này chính là thời điểm vạn sự vạn vật tồn tại mà "Mệnh" chính là quỹ tích vạn sự vạn vật vận hành. Đây cũng giống như quỹ tích của ngôi sao, sự chuyển động luân phiên giữa mặt trăng và mặt trời, sự luân hồi giữa sống và chết, sự cô quạnh của trời và đất, vì thế sự sống chết của Tiên Chủng cũng không phải là ngoại lệ.

"Xuy xuy xuy!"

Một quầng sáng xuất hiện trong đầu Bạch Mộc Trần, hắc đột nhiên đồn ngộ. Giờ khắc này hắc thật sự hiểu rõ, ánh mắt hắc trong suốt và sáng ngời, giống như hiểu thấu tất cả sự vật trong thiên địa.

Lúc tuyệt vọng thì càng phải hy vọng.

Một tia sáng bùng lên, xua tan mọi lo lắng trong lòng Bạch Mộc Trần, một luồng ý chí cường đại từ sâu thẳm trong linh hồn bộc phát ra, hần phải cố gắng giãy dụa đến cùng, cho dù ngay sau đó có chết đi thì hần cũng tuyệt không hối hận.

...

Tâm niệm đồng nhất tràn ngập đầu óc.

Bạch Mộc Trần cố nén sự đau đớn vô cùng do thân thể nứt vỡ truyền đến. Hần lấy Tiên Chủng nhét vào trong cơ thể rồi sau đó hần hóa thần thức tinh thuần thành từng tia thần thức sợi mỏng manh xâm nhập vào trong các vết rạn trên Tiên Chủng.

Bên trong Tiên Chủng là một cõi tử khí nặng nề, nơi nào cũng tràn ngập vật chất dạng tinh thể nhưng đã bị vỡ nát chỉ lưu lại hơi ấm nhè nhẹ.

Bạch Mộc Trần do thám không chỉ một lần bí mật của Tiên Chủng, nên rất quen thuộc với kết cấu của Tiên Chủng. Vì thế hần không do dự chút nào mà trực tiếp vận chuyển thần thức khắc từng đạo phù văn Tụ Linh Thuật ở phía trên Tiên Chủng.

Thời gian không đợi người, cơ hội chỉ có một lần thôi nên Bạch Mộc Trần không thể không cẩn thận vạn phần.

Chỉ thấy hần hết sức chăm chú thao tác thần thức bao phủ lấy Tiên Chủng, sau đó tán hóa thần thức để phân bố tại khắp ngõ ngách của Tiên Chủng giống như một ngón tay mềm mại đang nhẹ nhàng mơn trớn mỗi một đường văn rồi lưu lại dấu vết sinh mệnh của mình.

Không thể không nói trình độ khống chế thần thức tinh vi của Bạch Mộc Trần đã đến mức khiến cho người ta ghen tỵ. Mỗi một bước đi, mỗi một chi tiết, đều không sai chút nào, quá trình Chủng Phù cùng Luyện Phù vốn dài dòng dưới tay hần chỉ vùn vụt một lát sau liền hoàn thành viên mãn.

Không có phản ứng!

Mặc cho Bạch Mộc Trần thúc giục như thế nào thì Tiên Chủng vẫn không có phản ứng, giống y như là vật chết.

...

"Vẫn không được sao..."

Thân thể đã sắp đến ranh giới tan vỡ, trong lòng Bạch Mộc Trần càng chua xót. Hắn cắn chặt hàm răng cố nén sự thống khổ mà không đành lòng buông tha như vậy.

Không có sợ hãi, không có tuyệt vọng, chỉ có sự không cam lòng vô cùng và phẫn nộ.

Tán Tiên thì sao? Chẳng lẽ Tán Tiên thì nên chết sao? Chẳng lẽ Tán Tiên sẽ không có tư cách sinh tồn sao?

Đại đạo bắt ép như vậy thì đường sinh cơ kia ở đâu? Ở đâu!?

Bạch Mộc Trần gào rú trong lòng, áp lực cùng oán khí mấy trăm năm chột bùng lên, vì thế hắn để tất cả tiên nguyên, thần thức, thậm chí sinh cơ của mình liều mạng đưa vào bên trong Tiên Chủng.

Tiên nguyên, thần thức cũng được, dù tiêu hao nhiều hơn đi nữa cũng có thể khôi phục, nhưng sinh cơ của Tiên Sĩ chính là căn bản để Tiên Sĩ sinh tồn, nó giống như tuổi thọ của người phàm vậy. Nếu bị tổn hại thì cho dù cảnh giới tu vi cao tới đâu cũng không thể khôi phục như lúc ban đầu.

Tuổi thọ của Tán Tiên là một kiếp một ngàn năm, đây là quy định mà thôi nhưng nếu bị tiêu hao thì căn bản không cần chờ đến khi độ kiếp mà sẽ chết vì già.

Bạch Mộc Trần hành động điên cuồng cố chấp như thế cũng có thể thấy được hẳn đã có dũng khí cùng quyết tâm tất phải chết.

...

"Tì tì!"

Lấy sinh cơ làm đại giới, Tiên Chủng cuối cùng cũng có chút phản ứng.

Những chỗ bị hủy hoại bên ngoài dần dần khép lại, Tiên Chủng vốn đầy tử khí nặng nề cũng sinh ra một tia sức sống.

Nhanh! Nhanh! Nhanh!

Ở trong khoảnh khắc thân hình Bạch Mộc Trần sắp sửa tan vỡ, Tiên Chủng đột nhiên sáng ngời rồi hấp thu sạch tiên lực thừa thừa. Cơ thể hẳn lúc phồng lên lúc co lại, rồi phun ra một ngụm tiên huyết.

Sinh tử một đường, kiếp sau sống lại.

Dù ý chí Bạch Mộc Trần kiên định nhưng trong lòng cũng ngập tràn hàng trăm loại cảm xúc. Một cảm giác yếu ớt truyền khắp toàn thân nhưng hẳn không dám lơ lửng chút nào bởi vì bên ngoài cơ thể hẳn, lốc xoáy cực lớn chẳng những không tiêu tan đi mà ngược lại càng thêm kịch liệt.

"Ong ong ong!"

Cả ngọn núi giống như trời rung đất chuyển, trong hỗn loạn có một tia sáng màu đỏ máu từ trên trời giáng xuống, xuyên thấu qua đỉnh đầu Bạch Mộc Trần rồi nhập vào trong cơ thể hẳn, sau đó bám vào phía trên hạt Tiên Chủng dị thường kia.

Nhìn những việc đang xảy ra Bạch Mộc Trần giật mình nhưng không đợi hẳn có phản ứng thì một cơn đau nhức thấm thấu cả linh hồn giống như muốn nuốt sạch toàn bộ linh hồn ý chí của hẳn.

"Đây... Đây là thứ gì!?"

Trong cơn kinh hãi, Bạch Mộc Trần vội vàng giận dữ phản kháng, đây là một trường độ sức về ý chí.

Mà đang lúc hắc đang dở sống dở chết, hắc không biết rằng hành vi của mình đang gây ra sóng to gió lớn gì ở bên ngoài.

Phía trên bầu trời, những ngôi sao vốn muôn đời lưu chuyển khẽ dừng lại, từng ngôi sao lóe ra ánh sáng màu đỏ đậm, ngưng tụ hào quang rồi hóa thành một ngân hà màu đỏ trút xuống Nhất Trung Thiên và nhuộm cả thiên giới thành màu đỏ máu.

Đây là, điềm thiên triệu bất thường.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Kinh Động.

Thế giới thuở ban đầu đất trời còn chưa thành hình.

Vạn vật sơ khai, đạo pháp tự nhiên.

"Pháp" này chính là vì đó mà tuân theo, vì đó mà định ra quy tắc, vì đó là định luật, là bắt thế giới vận chuyển theo quy luật, người thuận theo thì sống mà người chống lại thì chết.

Thành tiên hay thành ma, người muốn siêu thoát ra ngoài thế giới này, muốn tranh vận mệnh với ông trời, hưởng ân huệ từ đất, ý là vì nghịch thiên nên đánh xuống sự trừng phạt, đó chính là thiên kiếp. Ai vượt qua kiếp nạn này thì thiên đạo tự thành, nếu bại thì chỉ có đường chết đi.

Nhưng mà, trên thiên kiếp nữa là thiên triệu.

Thiên triệu vận chuyển ngược chiều là đại hung đại hiểm, nếu là lành thì càng lành, nếu là hung thì càng hung, trời đất điên đảo, sống chết khó lường.

...

Ở Nhất Trung Thiên, bên trong Thiên Uyên sơn mạch.

Sương mù màu đen bao phủ hàng vạn năm khi thiên triệu xuất hiện liền quay cuồng kịch liệt, giống như đang sợ hãi đang giãy dụa.

Tất cả ánh mắt Tiên Sĩ đều nhìn lên bầu trời ngập trong màu máu, trong mắt không giấu được vẻ kinh hãi, ai cũng không chú ý tới một tia sáng màu máu lẳng lặng chiếu xuống rồi chui vào bên trong vực sâu.

...

"Đã xảy ra chuyện gì vậy!?"

"Không biết, sao trời lại biến đổi như thế, cảnh tượng thật kinh hãi!"

"Chắc chắn là sắp có chuyện lớn xảy ra."

...

"Máu! Là màu máu!"

"Đúng vậy, lão phu tu hành đã vài trăm năm nhưng đây là lần đầu tiên lão phu thấy bầu trời màu máu như thế này, thật sự là khủng bố!"

"Có thể có quan hệ gì đến chiến trường tiên ma không?"

"Ai mà biết được."

"Nhìn kia, lại có người đến."

"Là ba vị nghi trượng đại nhân!"

...

Chúng quặng nô không dám ồn ào náo động, người người chỉ có thể len lén nhỏ giọng nghị luận.

Tất cả cao thủ tại quảng trường đều được theo ba vị nghi trượng đến. Đối với dị tượng thiên địa thành linh xảy ra, tất cả bọn họ đều cảm kinh hãi, nhưng bọn họ vẫn giải tán đám quặng nô, lệnh cho bọn họ trở về quảng trường chờ lệnh.

Đợi đến khi bọn quặng nô đi hết rồi, Liên Vân nhìn bầu trời nói: "Nhị vị sư huynh, thời gian các người tu hành lâu hơn ta chắc biết là đã xảy ra chuyện gì chứ?"

"Ta cũng không biết." Sắc mặt Trác Vô Cấu ngưng trọng lắc đầu rồi trầm giọng nói: "Ngô sư đệ, người kiến thức rộng rãi, liệu có biết chuyện gì không xảy ra?"

"Cái này..."

Ngô Niệm Tri cười khố nói: "Ba người chúng ta thì Trác sư huynh tu hành lâu nhất, ngay cả sư huynh người cũng chưa nghe nói, sao tiểu đệ có thể biết được. Vì thế ta đã gửi truyền thư về bốn tông hỏi rồi, chắc là sẽ sớm có tin tức truyền lại thôi."

"Nhị vị sư huynh, hiện tại chúng ta nên làm như nào?"

Trong lòng Liên Vân tràn đầy áp lực, cảm giác như sắp sửa phát sinh chuyện lớn gì đó.

Trầm ngâm một lát, Trác Vô Cấu nhíu mày nói: "Phía dưới Thiên Uyên cũng xuất hiện dị động, trước tiên chúng ta hạ xuống xem thế nào, nếu quả thật chỉ là gió lốc hỗn loạn thì cũng báo lại cho cấp trên ngay."

"Được."

Ngô Niệm Tri gật gật đầu, y thò tay lấy ra một cái khăn gấm rồi ném lên không trung.

Khăn gấm không ngừng phóng to lên rồi biến ảo thành một cái vòng bảo hộ màu sắc rực rỡ bao phủ lấy ba người bọn họ.

Lập tức, ba vị nghi trượng bay xuống Thiên Uyên sơn mạch phía dưới.

...

Ở Thượng Cảnh Tiên Giới, tại Bát Trầm Thiên.

Ở chỗ sâu trong biển mây mờ mịt có một tòa cổ thành nguy nga lộng lẫy đứng sừng sững giữa trời đất.

Diện tích cổ thành những hàng trăm vạn dặm, Tiên Sĩ đi lại giống như sóng triều, thỉnh thoảng xẹt qua một đạo tia sáng kỳ dị. Đây là thành trì lộng lẫy và lớn nhất cả Tiên Giới gọi là Thiên Đô Hoàng Thành.

Tại trung tâm Hoàng Thành có một tòa cung điện cổ xưa bay lơ lửng phía trên bầu trời, giống như thần minh cao cao tại thượng nhìn xuống vạn linh chúng sinh nhỏ bé. Tòa thành có không khí trang nghiêm, thần thánh không dám xâm phạm.

Nơi này là nơi có quyền lợi lớn nhất và quang vinh nhất tại Tiên Giới — Tử Tiêu Cung.

...

Ở sâu trong cung điện, muôn hoa khoe sắc, thảo loạn bay múa.

Lúc này, trong một dòng suối đang từ từ chảy trong mây có một bóng hình xinh đẹp đang gặt nước mà đi, trong ao phủ đầy cánh hoa đang dập dờn bồng bềnh trên mặt nước.

Âm thanh thiên nhiên vang vọng, bóng hình xinh đẹp nhẹ múa, trong khoảng thời gian ngắn, cánh hoa bay đầy trời, mùi hương tỏa ra bốn phía.

Đang lúc âm thanh đang rất gợi tình thì vang lên một loạt tiếng bước chân vội vã đánh vỡ sự du dương tuyệt vời này.

"Lập Nhi bá kiến Hoa Phi nương nương..."

Một cô gái mặc cung trang quỳ ở bên cạnh ao nước, thanh âm thật sốt ruột vội vã.

Bóng hình xinh đẹp trong ao ngập tràn sương khói dừng một chút rồi truyền ra một giọng nói dịu dàng: "Đứng lên đi nha đầu, có chuyện gì nảy sinh khiến người phải vội vàng như thế?"

Lập Nhi đứng lên, nói với vẻ cung kính: "Khởi bẩm nương nương, vừa rồi thiên địa dị động, bầu trời đột nhiên có dị tượng, Hạo Thiên Giám đại nhân lệnh cho Lập Nhi tới đây báo cáo chuyện này."

"A? Việc gì mà khiến cho vị lão đại nhân Hạo Thiên Giám này cũng kinh động?"

Hoa Phi vẫn đang tắm rửa trong suối nước trong, trong giọng nói uể oải lộ ra một tia kinh ngạc. Chỉ thấy nàng nâng tay lên rồi ngưng tụ ra một linh kính cực lớn, bên trong linh kính tràn ngập ánh sáng màu máu.

"A!"

Hoa Phi hơi rùng mình, giọng nói mang theo vài phần xúc động: "Đây... Đây là thiên triệu, thiên triệu muôn đời khó gặp, chỉ có đại năng hoặc dị bảo xuất thế mới có thể khiến thiên triệu hàng lâm, bảo sao lão đại nhân Hạo Thiên Giám lại kinh hãi đến như thế... Ha ha, bao nhiêu năm Tiên Giới không xuất hiện thiên triệu rồi, xem ra sắp có một hồi náo nhiệt."

Lập Nhi lẳng lặng đứng bên cạnh không dám hỏi nhiều.

Một lát sau, Hoa Phi mở miệng nói với vẻ lãnh đạm: "Bây giờ Linh Phi muội muội và Lãnh Phi muội muội đang bế quan, thế nên không cần phải đi quấy rầy các nàng, người truyền pháp dụ của bản cung lệnh cho Âm Bộ phái người xuống hạ giới điều tra việc này, nếu có tin tức gì thì không được hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên phải thông tri cho bản cung, người có hiểu không?"

"Lập Nhi hiểu rồi."

"Được rồi, người đi làm nhanh lên, thuận tiện gọi tiểu Sư Nhi tới đây, bản cung có chuyện muốn nói với nó."

"Dạ, Lập Nhi cáo lui."

Ở Nhất Trung Thiên, tại núi Côn Lôn Sơn, bên trong trụ sở Phi Thăng Điện.

Một Tiên Sĩ trung niên đang quỳ ở giữa đại điện, phía trên có một hư ảnh khổng lồ đang lơ lửng.

"Thiên Phong bái kiến lão tổ."

"Đứng lên đi."

"Cám ơn lão tổ."

Thiên Phong cúi đầu rồi nói với vẻ cung kính: "Khải bẩm lão tổ, Nhất Trung Thiên có dị tượng, không biết là biến cố gì, mong lão tổ chỉ điểm."

Hư ảnh cười nhạt rồi nói: "Đây là thiên triệu, qua dị động thì sẽ tan đi, các người không cần lo lắng."

"Thiên triệu!?"

Mặt Thiên Phong lộ vẻ kinh ngạc, trong đầu hiện ra một ít thông tin truyền thuyết về thiên triệu hàng lâm.

Dừng một chút, hư ảnh tiếp tục nói: "Tuy nhiên mỗi khi thiên triệu hàng lâm tất có biến cố lớn, lần này thiên triệu ứng với Nhất Trung Thiên, các người phải mau chóng điều tra rõ ràng."

"Việc này..."

Thiên Phong vốn là nên đáp ứng ngay lập tức nhưng lời đến bên miệng thì không biết nói thế nào. Hẳn tu hành mấy ngàn năm nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thiên triệu hàng lâm, hẳn thật sự không biết mình nên thăm dò như thế nào vì hiện giờ không có một chút manh mối nào.

Hư ảnh hiểu suy nghĩ trong lòng đối phương, vì thế chỉ điểm: "Lệ nhi và nha đầu Vân Tố kia vẫn còn ở hạ giới, người có thể tìm bọn họ để cầu sự hỗ trợ."

"Đệ tử tuân mệnh, cảm ơn lão tổ."

Thiên Phong nghe vậy, trong lòng vui mừng quá đổi vội vàng bái tạ.

Không chờ đến khi hắc ngẩng đầu lên thì hư ảnh đã biến mất.

...

Thiên Uyên sơn mạch, tại Nô Thị.

Trong Tàn Thư Tập, một chiếc Huyền Quang Kính lơ lửng trên bầu trời, bên trong hiện ra một bóng người mờ ảo.

Quách Nam quỳ rạp trên đất, giọng nói run nhè nhẹ: "Không biết quan gia đột nhiên triệu kiến có gì phân phó?"

Trong kính truyền ra một giọng nói lạnh lùng: "Thiên triệu hàng lâm, việc này quan hệ trọng đại nên bản tọa muốn người âm thầm điều tra việc này."

"Thiên triệu?!"

Quách Nam kinh ngạc hỏi: "Quản gia muốn nói bầu trời ngập màu máu bên ngoài kia là thiên triệu?"

"Đúng vậy."

Người trong kính trầm giọng nói: "Bản tọa sẽ cho người một chút trợ giúp nhưng việc này phải tiến hành âm thầm, không thể hành động thiếu suy nghĩ. Sau khi điều tra rõ sự tình phải lập tức báo cho ta biết."

"Dạ dạ dạ, tiểu nhân rõ rồi."

Quách Nam gật đầu không ngừng, trong lòng y vừa sợ vừa vui. Sợ là thiên triệu dị động tất nhiên có chuyện lớn phát sinh, vui mừng chính là đối phương hứa trợ giúp mình thì trong đó tất nhiên có không ít chỗ tốt.

Người trong kính nói tiếp: "Đúng rồi, hiện tại gã Tiên nô kia sao rồi?"

Quách Nam vội vàng đáp lời: "Người này chỉ ẩn núp tại Thiên Uyên sơn mạch tu hành mà không có dị động gì, hẳn cũng không có ý định rời đi."

"Không hề có động tĩnh gì ư?"

Người trong kính trầm ngâm một lúc rồi nói: "Có lẽ người này không biết một chút gì, người cứ tiếp tục theo dõi là được."

"Dạ"

Quách Nam không dám thể hiện điều gì khác thường, tất nhiên là y khom người tuân lệnh.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Một Mạch Luân.

Thiên triệu hàng lâm, tình thế tại Nhất Trung Thiên vốn phức tạp bây giờ còn phức tạp hơn, các thế lực ngầm bắt đầu hành động, thậm chí còn có sự nhúng tay của Đại tiên nơi thượng giới.

Đối với tất cả những chuyện phát sinh ở bên ngoài, Bạch Mộc Trần đương nhiên không biết chút gì. Giờ phút này, Tiên Chủng trong cơ thể hắn đang bị một tia huyết ấn màu đỏ quấn quanh, một cỗ sát ý mênh mông đánh sâu vào linh hồn hắn, mà cỗ ý chí này có nguồn gốc từ hư không thiên địa dường như muốn xóa bỏ hắn.

Đúng vậy, xóa bỏ sự hiện diện! Huy diệt một cách triệt để!

Cỗ ý chí này bị dẫn phát ra cũng là do Bạch Mộc Trần trồng xuống một mầm tiên cơ mà nên.

Tán Tiên vốn là kẻ bị thiên đạo vứt bỏ, sao có thể lấy đồ vật thay thế mà tu hành? Đây là hành động đại nghịch bất đạo, là khiêu khích một cách trắng trợn đối với quy tắc trong trời đất, có thể nói nghiệp chướng nặng nề, trời đất làm sao có thể dung tha?

...

"Răng rắc!"

Một tiếng nứt vỡ vang lên, Tiên Chủng vốn rất vất vả mới khôi phục được tự nhiên lại xuất hiện vết nứt.

Thấy tình hình như vậy, Bạch Mộc Trần vừa sợ vừa giận! Hắn cứu tử nhất sinh, phải trả giá thật đắt bằng cả sinh cơ mới có thể duy trì một đường sinh cơ này, sao hắn có thể cho phép ngoại lực phá hư hy vọng của mình? Cho dù thiên đạo không dung tha thì hắn cũng tuyệt không thỏa hiệp.

Tính cách quật cường trong hắn sinh ra cảm xúc cực đoan, thần thức của Bạch Mộc Trần bao phủ lấy Tiên Chủng, không tiếc bất cứ điều gì mà đánh tới tia huyết ấn bên trong Tiên Chủng kia như thể muốn bức đối phương ra khỏi thân thể mình.

"Ong ong ong!"

Một bên là hủy diệt, một bên là muốn sống, hai cỗ ý chí cường đại va chạm lẫn nhau khiến Tiên Chủng khẽ run rẩy.

"Phốc!"

Bạch Mộc Trần vốn đã có thương tích trong người nên làm sao có thể chống lại va chạm kịch liệt như thế. Sau một phen độ sức, khí tức trong cơ thể hắn hỗn loạn nhộn nhạo, tiên nguyên vốn phải khổ sở để ổn định lại bạo phát, trong người lúc lạnh lúc nóng, ngoài da lúc đỏ lúc trắng.

"Người muốn hủy diệt ta, ta liền diệt người!"

Trong cơn giận dữ điên cuồng, hai mắt Bạch Mộc Trần đỏ rực, trên mặt lộ ra vẻ khủng bố dữ tợn, tóc trên đầu bay loạn trong gió, quả thực giống y như bị ác ma xâm chiếm thể xác.

" Ong ong ong!"

Một lần, một lần, lại một lần.

Bạch Mộc Trần liên tục va chạm, hắn không chút sợ hãi tử vong mà chỉ có không cam lòng và phẫn nộ.

...

Chẳng biết phải qua bao lâu, thần hồn Bạch Mộc Trần dần dần ảm đạm, ý thức cũng tới bên bờ sụp đổ... Nhìn thấy thần hồn hắt sẽ bị diệt, không ngờ huyết ấn ngoạn cổ kia đột nhiên có một chút dấu hiệu tan rã.

"Ong ong ong!"

Một lần va chạm rồi lại một lần, tình thế càng lúc càng kịch liệt. Ý chí Bạch Mộc Trần giống như tảng đá cắm rễ liền chết vật lộn cùng cổ ý chí hủy diệt kia, dưới tình huống này, không ngờ hai cổ ý chí này có xuất hiện khả năng có thể dung hợp lẫn nhau.

Đúng vậy, dung hợp, hai cổ ý chí hoàn toàn đối lập nhau lại sinh ra kỳ tích xuất hiện một điểm khế hợp.

Bạch Mộc Trần thấy thể tinh thần run lên, ý thức tỉnh táo lại từ trong mê mang rồi tiếp tục phản kháng...

Một bên thừa cơ khởi xướng thể công mạnh mẽ, một bên lui rồi dần dần bị diệt vong.

Cứ thế cứ thế, tia huyết ấn màu đỏ kia rốt cục hoàn toàn biến mất, dung nhập với ý chí của Bạch Mộc Trần vào trong Tiên Chủng.

Cùng lúc đó, thiên địa dị triệu bên ngoài cũng theo đó mà biến mất. Bầu trời khôi phục lại vẻ xinh đẹp như cũ.

...

"Cuối cùng cũng qua!"

Bạch Mộc Trần chậm rãi mở mắt ra, thở ra một hơi trọc khí thật dài.

Lần này thật sự là một lần kinh động tâm phách nhất từ khi hắc tu hành tới nay, mặc dù trải qua vài lần tẩu hỏa nhập ma ở hạ giới cũng còn lâu mới sánh được sự hung hiểm vừa rồi.

Một luồng cảm giác suy yếu lan ra khắp toàn thân, Bạch Mộc Trần cảm thấy như bất cứ lúc nào mình cũng có thể ngã xuống.

Cho dù hiện giờ đã giải trừ được nguy cơ nhưng lực lượng của hắc đã bị tiêu hao hết rồi, cần phải tu dưỡng cho tốt trong một thời gian ngắn.

"Ồ? Có người đến đây!"

Trong lúc suy nghĩ, Bạch Mộc Trần cảm ứng được có người từ xa đang đến gần, vì thế hắc quyết định phải bỏ đi đã rồi nói sau.

Bạch Mộc Trần cố gắng đứng dậy. Hắc nhìn một đồng bừa bãi trên mặt đất nên phải dừng lại một chút. Sau đó hắc vung tay phải lên đánh tan đồng đá vụn xung quanh rồi trải đều ra các nơi để không ai nhìn được bất cứ dấu vết tu luyện gì.

Làm xong hết thấy, thân ảnh Bạch Mộc Trần chợt lóe rồi biến mất tại chỗ.

...

Quả nhiên, chẳng bao lâu từ lúc Bạch Mộc Trần bỏ đi, bên ngoài cửa động xuất hiện ba bóng người đang xông thẳng vào.

"A?! Sao lại không có cái gì cả!"

"Dao động của Tiên Linh Chi Khí rõ ràng kết thúc ở trong này, vì sao không có cái gì nhỉ?"

"Chẳng lẽ chúng ta đã nghĩ sai."

"Tuyệt đối không thể thế được, ta vẫn có cảm giác trong này có dao động linh khí còn sót lại"

"Vậy không hiểu đã xảy ra chuyện gì?"

Ba người nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Một lát sau, Trác Vô Cấu lắc đầu nói: "Bỏ đi, chúng ta đi về trước đã! Thiên Uyên sơn mạch này nhiều động lăm, chỉ bằng ba người chúng ta căn bản chẳng tìm kiếm ra đầu mối gì đâu, tốt hơn là về rồi phái người điều tra."

"Ừ."

Liên Vân gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý nhưng vẻ mặt Ngô Niệm Tri cạnh đó lại thay đổi.

"Ngô sư huynh, sao thế?"

Nghe Liên Vân hỏi, vẻ mặt Ngô Niệm Tri ngưng trọng nói: "Tông môn truyền đến tin tức về chuyện thiên địa dị tượng."

"Đi, chúng ta đi ra ngoài rồi nói sau."

Trác Vô Cấu khẽ vuốt cằm rồi ba người sóng vai đi ra.

...

Sơn động âm u lạnh lẽo và ẩm ướt, trong không khí tràn ngập mùi mục nát.

Làm việc trong huyết động tối đen ba mươi năm, Bạch Mộc Trần rất quen thuộc với từng thứ trong động, sau khi đi xuyên qua từng thông đạo

nhỏ hẹp, hắn dừng lại ở một chỗ trong góc vách núi.

Chỗ này thuộc góc chết, bình thường không có ai vào đây, là nơi rất thích hợp để ẩn nấp hoặc tu luyện.

...

Hắn khoanh chân ngồi xuống thì có một cơn hoa mắt chóng mặt truyền tới.

Tuy rằng hiện tại tinh thần Bạch Mộc Trần vô cùng suy yếu, nhưng sau khi trải qua lần sống chết lần này, hắn cảm giác rõ ràng thần thức của mình tăng lên không ít, nhất là vừa rồi có người muốn đến thì hắn đã cảm ứng được khí tức của người tới từ xa, đây là chuyện rất đáng vui mừng. Bạch Mộc Trần tin tưởng rằng giờ đây nếu hắn cộng hưởng một trăm tấm Bạo Liệt Tiên Phù thì cũng không phải là việc quá mức khó khăn, ít nhất sẽ không hư thoát quá độ giống như lần trước.

Vội vàng ăn vào vài khóa đan dược, Bạch Mộc Trần lập tức khôi phục được một chút. Sau khi bình tâm lại, tâm thần hắn chìm vào trong cơ thể và bắt đầu xem xét kỹ càng tình huống của bản thân, nhưng không nhìn thì thôi chứ vừa nhìn thì hắn nhất thời tròn trợn mắt.

"Đây... Đây là mạch luân!?"

Tán tiên thể vốn không có căn cơ, bên trong chỉ là một không gian hỗn độn.

Nếu trước kia, thân thể Bạch Mộc Trần căn bản không thể hấp thu luyện hóa Tiên Linh Chi Khí mà chỉ có tác dụng chứa tiên nguyên mà thôi, nhưng hiện giờ trong cơ thể trống rỗng không ngờ sinh ra một đạo mạch luân! Đúng vậy, chính là mạch luân, thứ này chỉ có pháp thể của Tiên Sĩ chính thống mới có thể sinh ra, cũng giống như kinh mạch của người phàm, chẳng những có thể khai thông lực lượng mà còn có thể luyện hóa tiên lực,

mà số vòng (chuyển) [DG: từ nay sẽ gọi chuyển thành vòng] của tiên nguyên chính là căn cứ vào sự vận chuyển của mạch luân mà đo lường.

Mỗi một vị tu tiên giả sau khi độ kiếp thì thân thể phàm sẽ chuyển hóa thành pháp thể của tiên nhân, trong quá trình này nếu trong cơ thể sinh ra càng nhiều mạch luân nghĩa là tiên căn người này càng tốt, tư chất càng mạnh. Do đó nhiều mạch luân mới có thể được tông phái tôn trọng. Mà trong cơ thể Tán Tiên chính vì không có mạch luân nên mới trở thành nô lệ, mới có vận mệnh thê thảm.

"Sao có thể như vậy!? Sao có thể như vậy!?"

Môi Bạch Mộc Trần run lên nhè nhẹ, trong lòng hẫng kích động khó có thể nói nên lời. Trong cơ thể mình đột nhiên sinh ra một đạo mạch luân, tuy rằng chỉ có vền vẹn một đạo nhưng cũng đủ làm hẫng mừng rỡ như điên.

Ma chú trói buộc Tán Tiên nghìn vạn năm rốt cục đã bị đánh vỡ.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hình Dạng Ban Đầu Của Tiên Ẩn.

Sau khi mừng rỡ như điên một lúc, Bạch Mộc Trần dần dần bình tâm lại.

Bây giờ không phải là lúc để đắc ý vênh váo, cho dù mình đã phá vỡ sự trói buộc của ma chú nhưng trên thực tế giữa Tán Tiên và tu sĩ chính thống vẫn tồn tại một khoảng cách không thể vượt qua. Hẳn biết rất rõ khi mới ngưng tụ pháp thể thì trong cơ thể Tiên Sĩ có tư chất kém cỏi nhất cũng sẽ xuất hiện từ mười đến hai mươi cái mạch luân, mà Tiên Sĩ có tư chất tuyệt hảo sẽ xuất hiện hơn trăm cái mạch luân, hơn nữa mạch luân trong cơ thể có thể gia tăng tùy theo tu vi.

Chưa cần nói đến việc một cái mạch luân có thể tạo ra bao nhiêu tác dụng, mà chỉ cần so sánh với Tiên Sĩ có tư chất kém cỏi nhất cũng không bằng, đừng nói đến những vị con cưng của trời có tư chất tuyệt hảo. Hơn nữa, thân thể của Tán Tiên phải nhờ ngoại lực làm "Tẩy Tiên Trì" rồi ngưng tụ mà thành, thủy chung không so được với pháp thể của Tiên Sĩ chính thống. Điều này cũng giống như sự khác nhau giữa một khối gỗ và một khối thép tinh. Đây là khác nhau về chất, không thể lấy số lượng san bằng được.

Bởi vậy, đừng bao giờ so sánh Tán Tiên với Tiên Sĩ chính thống.

Đương nhiên, Bạch Mộc Trần cũng không tức giận. Có hi vọng còn hơn không có hi vọng. Đây là một khởi đầu, nó biểu thị rằng suy nghĩ của mình là chính xác. Con đường tương lai còn rất dài, chỉ cần kiên trì đi tiếp thì hẳn tin tưởng sẽ có một ngày thành công.

...

"A!?"

Một tiếng hô kinh ngạc, bất chợt Bạch Mộc Trần cảm giác có một dao động yếu ớt từ cánh tay trái truyền đến. Dao động này như có như không, nếu không phải thần thức hắn đã mạnh lên rất nhiều thì chắc chắn không phát hiện ra được.

Chỉ có điều, luồng dao động kỳ quái này này không có nguy hại gì mà chỉ là một loại lực lượng ẩn giấu đặc thù nào đó.

"Đây có thể là ấn ký mà Quách Nam lưu lại trên người mình rồi."

Bạch Mộc Trần bực dọc trong lòng, hắn chán ghét vị Tiên Sĩ kiêu ngạo này tới cực điểm. Lúc đầu hắn định khu trừ ấn ký này thì trong lòng chợt nghĩ ngợi lại. Hắn tạm thời không suy nghĩ về việc này vì không chừng về sau ấn ký này lại có tác dụng.

Suy nghĩ trong lòng thay đổi, Bạch Mộc Trần hướng sự chú ý về mạch luân trong cơ thể.

Sau khi quan sát cẩn thận, hắn phát hiện mạch luân này có một đầu nổi thẳng đến huyết thiên linh, tử phủ còn một đầu nổi với một hạt châu màu đỏ. Hạt châu này bóng loáng mượt mà, trông như thủy tinh. Trên hạt châu đó có năm đạo văn ấn như ẩn như hiện đan xen lẫn nhau giống như một ngôi sao năm cánh khiến cho người ta có cảm giác huyền diệu thần bí. Kỳ lạ hơn từ hạt châu truyền đến nhịp đập nhẹ nhẹ giống như đập theo nhịp của trái tim của hắn trầm trọng mà tràn ngập sức sống.

Đúng vậy, hạt châu này là viên Tiên Chủng tàn lụi mà Cổ Thiên Hành đã tặng cho Bạch Mộc Trần. Hiện giờ Tiên Chủng đã được chữa trị và được tiếp tế một tia sinh cơ vừa vận dùng để làm vật thay thế tiên căn.

Sau đó, Bạch Mộc Trần đưa thần thức vào trong Tiên Chủng, một cảm giác huyết mạch tương liên nảy lên trong lòng khiến cho hắn có cảm giác khoan khoái và yên tâm chưa từng có bao giờ.

Theo luồng ý niệm đi vào bên trong, linh hồn hắn đột nhiên run rẩy. Một luồng khí tức ẩn chứa sự phá hoại và hủy diệt đập vào mặt khiến hắn sợ đến mức không thể bình tĩnh được.

"Khí tức này... chẳng lẽ là tia huyết ấn ta vừa dung hợp kia sao?! Chẳng lẽ..."

Trong lúc còn choáng váng, Bạch Mộc Trần dường như thấy được một điều gì đó.

Tán Tiên bị thiên đạo bỏ rơi mà bản thân mình lại tu ra mạch luân gián tiếp phá hủy quy tắc của Tiên Giới, vì thế thiên đạo mới giáng xuống kiếp số muốn hủy diệt mình. Chỉ có điều, vạn sự vạn vật đều luôn muốn sống, trời đất giáng ý muốn xuống và người chống lại phải chết, nhưng nếu không chết thì sẽ được thừa nhận. Đây cũng là một trong những quy tắc của trời đất, tồn tại tức là hợp lý.

Nói cách khác, từ nay về sau việc Tán Tiên biết tu hành coi như đã được trời đất tán thành không còn là việc làm ngược với đất trời nữa.

Bạch Mộc Trần cũng không biết sau khi dung hợp tia huyết ấn vào Tiên Chủng là tốt hay là xấu đối với mình, nhưng thu hoạch lần này là vô cùng tốt. Sự cố gắng và những gì mình làm cuối cùng đã được đền đáp... Niềm tin, sự góp nhặt, trí tuệ, cảm ngộ, cơ hội, tất cả dồn lại mới tạo ra cơ duyên to lớn bằng trời như thế.

...

Sau khi cơn xúc động qua đi, Bạch Mộc Trần thoáng trầm ngâm rồi giờ tay phất ra một đạo pháp quyết.

"Phồn Tinh Quyết • Tụ!"

Pháp quyết vừa hình thành, Tiên Linh Chi Khí giữa trời đất hội tụ đến với tốc độ mỗi lúc một nhanh hơn.

Từng tia, từng sợi, từng luồng...

Tiên Linh Chi Khí chạy vào trong cơ thể, từ trên đỉnh đầu trút xuống rồi được mạch luân hấp thu và sau đó chạy tới Tiên Chủng.

"Vù vù vù!"

Tiên Chủng như bị thứ gì kích thích, khê rung lên rồi sinh ra một tia khí tức dị thường.

Thấy cảnh tượng đó, Bạch Mộc Trần rung mình một cái, hẳn có thể cảm giác tia khí tức kia rõ ràng là do phù ấn lưu chuyển mà sinh ra lốc khí xoáy.

Tụ Linh Thuật!

Bên trong Tiên Chủng bộc phát ra một vầng sáng chói lóa, tất cả Tiên Linh Chi Khí đều bị chuyển hóa thành tiên nguyên của bản thân, chẳng những phục hồi toàn bộ tiên nguyên bị tiêu hao lúc trước mà còn tăng lên một chút.

Tiên nguyên trong cơ thể chuyển động lớn dần, ba trăm vòng... Bốn trăm vòng... Năm trăm vòng...

Năm trăm ba mươi vòng... Năm trăm sáu mươi vòng... Năm trăm chín mươi vòng...

Cuối cùng, khi đạt tới sáu trăm vòng thì ngừng lại.

Sáu trăm vòng tiên nguyên! Thật sự là sáu trăm vòng tiên nguyên! Tương đương với tu vi Chân Tiên nhị phẩm rồi!

Cảm giác được sự tăng trưởng của lực lượng, Bạch Mộc Trần vui sướng lẫn sợ hãi vạn phần. Mình suy đoán quả nhiên không sai, sau khi lấy vật thay thế tiên căn thì Tán Tiên có thể tu hành. Hai năm trước, tu vi hắn chỉ là ba trăm ba mươi vòng mà giờ đây lại có được sáu trăm vòng tiên nguyên. Điều này khiến người ta không thể không cảm khái tiên đạo vô thường.

...

Một lúc sau, Tiên Linh Chi Khí xung quanh từ từ tán đi.

Bạch Mộc Trần lại đánh giá tiên nguyên trong cơ thể, sau khi hắn đánh giá sơ bộ thì hắn nhận ra trong một năm hắn đại khái có thể luyện hóa ba vòng tiên nguyên, so với tốc độ tu luyện trước kia cao hơn gấp ba lần. Hơn nữa ảo diệu của Tiên Chủng cũng không chỉ như vậy, còn cần nghiên cứu kỹ lưỡng thêm, nói không chừng sẽ có không gian để thăng lớn hơn nữa.

"Điệp Phù chi thuật" làm Tán Tiên có thủ đoạn công kích mạnh mẽ, mà "Mạch luân" cùng "Tiên căn" xuất hiện có ý nghĩa là rốt cục Tán Tiên cũng có tư cách tu hành. Tuy rằng phương pháp tu luyện này còn chưa hoàn thiện nhưng cũng mang tới ánh bình minh cho Tán Tiên hy vọng.

Tương lai của Tán Tiên cũng không phải là một màn đêm.

"Cổ tiên bối, người có thấy được không? Đây là hy vọng của Tán Tiên... Cảm ơn người! Cảm ơn..."

Nhìn thấy biến hóa nghiêng trời lệch đất của bản thân, Bạch Mộc Trần vô cùng cảm kích Cổ Thiên Hành, nếu không phải đối phương tặng cho mình Tiên Chủng, chỉ sợ mình đã thân tử đạo tiêu, đâu còn hy vọng gì nữa.

Nhưng là Tiên Chủng giờ đã thay đổi rất nhiều thì nên gọi nó là gì bây giờ?

Nó vừa có đặc tính của Tiên Chủng, lại có đặc tính của phù ấn thì nên gọi là tiên căn được chăng? Hay là Tiên phù? Hay là phù ấn nhỉ?

Trầm ngâm một lát, Bạch Mộc Trần thì thảo lẩm bẩm: "Một khi Tiên Chủng làm gốc, lấy phù ấn để phát triển, vậy gọi nó là Tiên Ấn... Tiên Ấn, đúng vậy, gọi là Tiên Ấn!"

Nhắc đến hai chữ "Tiên Ấn", Bạch Mộc Trần lại sờ sờ vào ấn ký ở mi tâm, hẳn muốn ấn ký đại diện cho sự khuất nhục này trở thành Tiên Ấn thực sự, hẳn muốn tất cả Tán Tiên có thể đứng thẳng lưng, đường đường chính chính.

Đến lúc này, Bạch Mộc Trần có cảm giác giấc mộng điên cuồng của hắn không hề xa xôi mờ mịt nữa.

Đi tìm căn nguyên của thiên địa, làm trọng tâm của vũ trụ, che chở người một phương, vì Tán Tiên cố kiếm một hy vọng để sáng tạo một tương lai!

Đời này kiếp này, muôn lần chết không hối hận!

Ta là Bạch Mộc Trần, ta có thể làm được.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Một Luồng Hàn Quang!

Dịch: Nguyễn Đán

Choang! Choang! Choang!

Tận sâu nơi huyết động đen kịt truyền ra một loạt những âm thanh đục đẽo vào đá cứng.

Bên trong động, mười mấy bóng người tụ lại một chỗ đang hì hục đào bới bốn vách đá lạnh lẽo xung quanh.

- Lão Trần, Mập mập, các người có nghe được tin gì không?

Tiểu Thần vừa vung vẩy cái dùi vừa hỏi vọng sang hai người bên cạnh.

- Không..!

Trần Tịch lắc đầu, trả lời dứt khoát.

Nguyễn Minh Tử do dự một chút rồi thấp giọng:

- Khi ta buôn bán ở Nô Thị từng nghe được mấy cái thuyết pháp, thiên địa dị biến tất bảo vật xuất thế; Huyết ma phệ thiên là triệu chứng cực xấu, sẽ có đại yêu ma giáng xuống... hoặc có một cách giải thích nữa, kiểu như một đại nhân vật nghịch thiên đã xuất hiện, khiến trời cao cũng phải nẩy ra điềm báo.

- Ông trời trên cao ời! Thế mà cũng gọi là giải thích à?

Tiểu Thần đảo cặp mắt trắng dã, không chút khách khí:

- Người dám chắc mình không kể chuyện cổ tích đấy chứ? Dị bảo xuất thế? Người cho rằng dị bảo là rau muống rau cải hay sao? Hở một tí là mọc ra đầy đường? Yêu ma giáng xuống? Xin người đấy, đây là Tiên giới người có biết không, yêu ma đui mù nào dám kiêu ngạo như thế, giáng xuống đây mà làm ra động tĩnh lớn như vậy, ngại mình chết không đủ nhanh sao? Còn nữa... Đại nhân vật? Dẫn động điềm báo của trời? Cái chỗ này đã là chốn thấp hèn nhất trong toàn Tiên giới, đại nhân vật nào ăn no rừng mỡ, không chuyện gì làm lại chạy đến đây chơi đùa?

Nguyên Minh Tử cúi đầu không nói, cũng chẳng phân trần, kỳ thực trong lòng hắn cũng chẳng mấy tin tưởng điều này. Hắn đã dò hỏi nhiều lần, căn bản vẫn không tìm hiểu được tường tận. Những hiểu biết của hắn hiện tại, cũng chỉ là lấy từ suy đoán của người khác!

- Khoảng thời gian trước đây Thiên Uyên đột nhiên có biến động lạ, nay dị tượng lại đến bất ngờ. Hai cái này, chẳng hiểu có quan hệ gì với nhau không nhỉ?

Tiểu Thần lăm bầm một lúc rồi quay sang Trần Tịch:

- Lão Trần, người nghĩ sao?

- Phiền phức...

Thần thái của Trần Tịch vẫn lơ lơ, ngay cả ngữ khí cũng chẳng có chút biến hóa.

Tiểu Thần tự cười giễu mình rồi lắc đầu:

- Quên đi, nghĩ nhiều làm gì, cho dù là cơ duyên có đến, cũng chẳng thể rơi trúng đầu mình. Chúng ta cứ nhẫn nhịn chịu đựng, nếu có thể vượt qua đại kiếp nạn của Tán tiên, nói không chừng sẽ có ngày ngóc đầu lên được!

Nghe được lời ấy, Nguyên Minh Tử chẳng chút cao hứng, hỏi nhỏ:

- Độ kiếp? Chúng ta không thể tu luyện công pháp, Tiên quyết lại càng không, một món linh khí phòng ngự còn chẳng có, lấy cái gì mà sống qua Tiên kiếp đây?

Trần Tịch im lặng không đáp, Tiểu Thần lòng trầm hẳn xuống, bởi rõ ràng một điều, khoảng thời gian sắp tới của bọn họ chẳng có bao nhiêu hi vọng để mà đợi chờ.

...

Ba người đàm luận một lúc thì hàng loạt tiếng bước chân dồn dập kéo tới gần vang lên.

- Có chuyện rồi..!

Tiểu Thần dừng tay nhìn về phía cửa động, chỉ thấy mười mấy bóng người lao vọt tới, vây chặt lấy huyết động đến giọt nước cũng không thể lọt ra.

- Là chúng, mọi người cẩn thận.

Trần Tịch sa sầm mặt, cùng Tiểu Thần và Nguyên Minh Tử tụ lại một chỗ.

Bên cạnh họ, vài mỏ nô mặt mày xanh xám, sợ đến lạnh run, im thin thít không một tiếng động.

- Hắc hắc, tiểu tử Thần, lần này xem người chạy đằng nào.

Trong chuỗi tiếng cười lạnh lùng, một đám nam tử hung thần ác sát dần tiến tới đứng dàn thành một hàng.

Tiểu Thần vừa thấy liền hiểu, những người nọ đều là tiểu đầu lĩnh trong đám mỗ nô, và đại đa số trong đó đều có hiềm khích với hắn. Dẫn đầu đoàn người là một nam tử dáng vóc khá khôi vĩ.

Người này tên là Xích Hồ, không chỉ khí lực vô cùng lớn mà tu vi cũng cao cường hơn hẳn những mỗ nô thông thường. Trong đám đầu lĩnh y là người nổi bật nhất, bởi vậy kẻ thân cận đều thích gọi y là Hồ Đầu Nhi.

- Lão Hồ, ta và người xưa nay nước sông không phạm nước giếng, người làm vậy là có ý gì?

Tiểu Thần kinh mà không hoảng, lạnh lùng trừng mắt nhìn Xích Hồ.

- Có ý tứ!

Thanh âm Xích Hồ rất hùng hậu, vừa mở miệng đã oang oang chấn động khắp nơi:

- Tiểu tử Thần, người và đám huynh đệ của người đều là hảo hán tử, lão hồ ta vốn tán thưởng các người, nên chỉ cần các người không chọc đến ta, ta cũng chẳng muốn tính toán. Nhưng, người nghìn vạn lần không nên xen vào chuyện của người khác mới đúng...

Dừng một chút, Xích Hồ mới tiếp tục nói:

- Nghề nào nghiệp nấy, cái gì cũng có qui củ của nó. Ba huynh đệ người không giao cống nạp cũng xong đi, đằng này được đằng chân lân đằng đầu, lại muốn bao che cho cả người khác nữa. Các người làm vậy, rõ ràng đã chặt đứt tài lộ của người ta rồi! Thế tục có câu, không cho ta kiếm tiền khác gì diệt sạch cả nhà ta! Chúng huynh đệ ở đây cũng vì thế mới tìm người tính toán một phen!

Nghe được lời ấy, đám mỗ nô bên cạnh Tiểu Thần nhất thời hoảng loạn.

Những người này bình thường bị không ít các thế lực mỏ nô khác đè đầu cỡi cổ, phải vất vả lắm mới tìm được một chỗ có thể dựa dẫm, luôn lo sợ bị người bỏ rơi, tự nhiên trong lòng thấp thỏm bất an.

- Mọi người đừng có loạn động!

Tiểu Thần vỗ về vài câu rồi quay sang đám Xích Hồ:

- Các vị đại ca, chúng ta đều là nô lệ của kẻ khác, chẳng ai cao quý hơn ai, có gì phải áp bức làm khổ lẫn nhau vậy? Huống chi từng này con người sống mái với nhau, nhất định tử thương không nhỏ, đến lúc đó bề trên trách tội xuống, ai cũng đừng hòng sống an ổn được.

- Thối lắm...

Không đợi Xích Hồ mở miệng, đã có người bên cạnh y quát lớn:

- Bọn ta xuất lực che chở cho đám mỏ nô này, tự nhiên phải thu lấy chút hồi báo, cái gì bức với không bức chứ? Người bớt ở đó phóng rầm đi, bày ra bộ dạng hiên ngang lắm liệt để làm gì? Đừng có nghĩ bọn ta không biết, ba anh em các người cũng từng kín đáo giờ trò uy hiếp sỉ nhục những ai không chịu tham gia, bộ nghĩ mình thật sự là một đại nhân vật hay sao?

Giọng nói này Tiểu Thần rất quen thuộc, chính là Thạch Chu Bát, kẻ lần trước đã đe dọa Nguyên Minh Tử.

- Hừ!

Tiểu Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn đối phương:

- Họ Chu kia, miệng thì người nói che chở người ta, người che chở được sao? Những người ở đây cũng chỉ mong yên thân khai thác mỏ, không hề muốn đụng chạm gì đến các người, các người dựa vào cái gì mà đem ý muốn của mình áp đặt lên người khác? Ai hoa hòe hoa sói chẳng phải chính

các người rõ ràng nhất ư? Tiểu Thần ta tuy không tự cho mình là nhân vật gì, nhưng huynh đệ chúng ta nhất định không phải là hạng người như thế!

- Người...

Chu Bát đang muốn phản bác thì Xích Hồ chợt ngắt lời:

- Tiểu tử Thần kia, người nghĩ riêng người là người tốt sao? Chúng ta làm lão đại, ai không có bang phái huynh đệ ở dưới cần nuôi sống? Nói vậy người cũng rõ, để có thể sống sót tại đây Thiên Uyên này, chỉ dựa vào lực lượng của cá nhân đích thực quá nhỏ bé không đáng kể, phải tập hợp lại mới có thêm hi vọng sinh tồn! Tuy thế lực của bọn ta có chút cường hoành, nhưng cũng đã che chở cho đại đa số người được an toàn, chứ không đoạn tuyệt hoàn toàn đường sống của họ. Làm như người, mới chính là hại chết nhiều người đó!

Tiểu Thần cười lạnh:

- Lão Hồ, người coi như cũng là một nhân vật, vậy mà định dùng mấy lời dụ con nít đó lừa gạt chúng ta sao? Ta hỏi người, các người người nhiều như vậy, chân tay lại đầy đủ cả, cố sao lại bức người khác cống nạp Tiên thạch cho mình?

Xích Hồ trầm giọng:

- Thu Tiên thạch là để mua trang bị, chỉ khi chúng ta càng mạnh thì những kẻ mới đến này mới có khả năng sống sót lâu hơn...

- Hay, nói hay lắm! Hắc hắc hắc...

Tiểu Thần giận dữ cười lớn, vẻ mặt hầm hầm:

- Các người đúng là mạnh mẽ nhỉ, nhưng ngoại trừ ức hiếp người mới đến, các người còn có thể làm được gì? Sao không thấy các người phản

kháng lại Hoa Dương, phản kháng lại đám Tiên Sĩ chính thống cao cao tại thượng kia?

-...

Không ai nói gì, tất cả đều chìm vào im lặng.

- Lão Hồ, chúng ta không cần nhiều lời vô ích với tiểu tử này!

Chu Bát tàn bạo nhìn chăm chăm phía trước:

- Tiểu tử thối kia, người đã không biết tốt xấu thì chớ trách anh em ta ra tay ngoan độc.

Nói xong, Chu Bát liền quay qua đám mỏ nô xung quanh Tiểu Thần:

- Đây là ân oán giữa chúng ta và bọn Tiểu Thần, không liên quan đến các người. Ta cho các người một cơ hội, lập tức lặn ra ngoài, anh em ta sẽ coi như chưa từng có chuyện gì phát sinh trước đây. Sau này cần làm gì thì tự nên biết lấy, còn nếu nghĩ muốn ở lại đây kết giao cùng kẻ xấu thì...

Đối với sự uy hiếp trắng trợn của y, đám mỏ nô lại càng rung động trong lòng.

- Mọi người chớ có nghe hấn, chúng ta cùng nhau liều mạng!

Tiểu Thần hét lớn, dẫn động phi kiếm vọt tới chắn trước mọi người, bộ dáng chỉ cần một lời không hợp lập tức sẽ động thủ.

Thấy tình thế như vậy, Trần Tịch và Nguyên Minh Tử biết hôm nay lành ít dữ nhiều rồi, vì vậy đều lấy phi kiếm ra, chuẩn bị tận lực mà đánh một trận. Chỉ có đám mỏ nô xung quanh vẫn bàng hoàng nhìn nhau, trong lúc nhất thời vẫn chưa biết quyết định phải làm gì.

- Khoan... khoan đã...

Một âm thanh rụt rè bất chợt vang lên, từ trong đám người sau lưng Tiểu Thần có một gã nhỏ con lúng túng vạch đám đông đi ra, sau đó lại có thêm năm ba kẻ khác, găm đầu xấu hổ rời đi.

- Người... các người...

Thấy những người nọ bỏ đi, Tiểu Thần đau đớn trong lòng, lẽ nào họ thực sự cam chịu như vậy sao? Sợ hãi và nhu nhược còn không tính là gì, nhưng ngay cả linh hồn cũng chai cứng và trở lì thì còn gì là hi vọng!

Nguyên Minh Tử mặc dù thần tình khẩn trương, thân hình khẽ run rẩy, nhưng vẫn gắt gao nắm chặt phi kiếm trong tay, không hề có bất kỳ dao động gì.

Không chỉ hãn, mà những mỏ nô còn lưu lại đều có bộ dạng như vậy.

Nhìn thấy phần lớn đám mỏ nô đều ở lại, trong lòng Tiểu Thần lúc này mới cảm thấy dễ chịu một ít.

- Người... là các người muốn chết...

Chu Bát mặt mũi âm trầm, đang muốn động thủ thì một đạo hàn quang đã phá không mà đến, như cuồng phong ở đâu bất ngờ ào tới, kinh khiếp lòng người.

Phốc!

Hàn quang vụt lóe lên rồi tắt ngóm, phân biệt như cảnh tượng giữa sinh và tử, cắm thẳng xuống giữa hai phe.

Trong động hoàn toàn yên tĩnh, ai nấy đều bất tri bất giác ngừng hãn lại...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hạt Giống Của Tự Do!

Dịch: Nguyễn Đán

- Chuyện gì... là chuyện gì?

Song phương chợt lâm vào thế giằng co, trừng mắt nhìn nhau, nhưng không ai làm ra hành động gì thiếu suy nghĩ.

Dưới tác động của hàn quang, mặt đất toác ra một vết nứt sâu hoắm dài chừng ba trượng ngay trong huyết động nhỏ hẹp, nhìn thấy cũng đủ giật mình.

Ai nấy đều kinh ngạc quan sát vết nứt trên mặt đất, miệng hít một luồng khí lạnh, sống lưng bất chợt cảm thấy rờn rợn.

Đất đá ở dãy núi Thiên Uyên này cứng đến mức độ nào thì không ai rõ ràng hơn đám mỏ nô. Vậy mà có thể tạo ra một vết nứt lớn đến thế tại đây thì nhất định đó là một lực lượng rất mạnh, mạnh hơn xa bọn họ.

...

- Ồi...

-...Ai...

-...Là ai...

Từ phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận huyên náo. Xích Hồ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đang bước dần đến.

Người vừa tới áo quần tả tơi, đầu tóc tán loạn, toàn thân dơ bẩn rồi nùi, nhìn thoáng qua còn tệ hại hơn cả đám mỗ nô. Thế nhưng sống lưng của hắn thẳng tắp, khiến cho người ta có cảm giác tiều tụy nhưng bất phàm. Nhất là ánh mắt của hắn, so với sao trời còn muốn lấp lánh hơn, sâu trong đó lóe lên sắc thái gì đó như cố chấp hòa cùng trí tuệ. Nhân vật như vậy, dù bề ngoài có chật vật đến thế nào thì cũng không ai dám khinh nhờn đến, huống chi trên mặt đất, vẫn còn nguyên vết nứt kinh hồn kia nữa.

Người này chẳng lẽ là Bạch Mộc Trần vừa phá quan ra?

- Các... Các hạ là ai? Tới đây có chuyện gì cần?

Xích Hồ tỏ ra kiên kỳ nhìn người nọ, mấy đầu mục xung quanh cũng bắt đầu đề phòng, chỉ có điều không ai dám tùy tiện xuất đầu.

- Người là Xích Hồ?

Bạch Mộc Trần từng bước tiến lại gần, hắn đi tới đâu, người ta né ra tới đó.

- Chính thị, các hạ có gì chỉ giáo?

Xích Hồ sầm mặt xuống, nhanh chóng trấn định lại. Y vốn là một đầu mục rất có danh tiếng trong đám mỗ nô, lúc này tự nhiên không thể lùi bước, bằng không về sau lấy gì mà chế phục chúng nhân.

Bạch Mộc Trần không chút khách khí, trực tiếp hỏi:

- Các người mới vừa nói gì, ta đây nghe được cả. Ra các người cho rằng, lấy thể lực của mình mà che chở cho những mỗ nô khác là đúng là tốt sao?

- Có gì không tốt chứ?

Xích Hồ đầu tiên là kinh ngạc, sau lập tức lạnh lùng:

- Chí ít là có thể sống sót, đó mới là điều trọng yếu nhất...

- Sống sót sao?

Bạch Mộc Trần không phản bác, chỉ cảm khái nói:

- Đúng nhỉ, còn sống thì mới còn hi vọng. Nhưng để rồi như đám người kia ư..?

Vừa nói hắn vừa chỉ tay về lũ người chưa lâm trận đã rút lui khi này.

Ai nấy đều hướng mắt nhìn theo, ánh mắt không thèm che giấu, có trào phúng, có lạnh lùng, có hận ý...

Xích Hồ im lặng, không rõ đối phương làm vậy là có ý gì. Nếu không phải cố kỵ thực lực của hắn, y có lẽ đã động thủ bắt lấy Bạch Mộc Trần từ lâu.

- Sợ hãi dưới áp lực, ích kỷ, nhu nhược, trở cứng rồi chai sạn...

Bạch Mộc Trần nhấn từng chữ một:

- Đó gọi là sống sót... Như vậy sao?

Dừng một lúc, Bạch Mộc Trần lại tiếp:

- Ban đầu, đại bộ phận mở nô vì muốn giữ mạng mà bất đắc dĩ tập hợp lại, giúp đỡ tương trợ lẫn nhau. Nhưng rồi càng về sau tư tâm càng lớn, bắt đầu phân hóa biến chất, cướp đoạt, giành giật, chiếm hữu, đánh giết... dần dần ai nấy đều quên hắn đi mình đang ở đâu, quên hắn đi thân phận của mình. Các người... các người chỉ là đám nô lệ khai thác mỏ, trong mắt những tu sĩ chính thống kia, các người còn không bằng con kiến. Các người ở đây sống chết với nhau, bọn họ cũng chẳng thèm nháy đến cái lông mi! Vậy, các người cảm thấy cuộc sống như thế là đáng sao?

- Tiểu tử thôi, người nói cái mẹ gì thế...

Một tiếng quát vang lên, Chu Bát hướng ánh mắt về phía đám thủ hạ ra ý thúc dục. Kỳ thực, trong lòng y không thực sự sợ đối phương, bởi y tin, chỉ cần đối phương động thủ, đám người Xích Hồ nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Bọn họ có hơn mười mấy người, nếu đồng loạt ra tay, nhất định sẽ thắng...

Chỉ tiếc, Chu Bát đánh giá quá cao uy tín cũng như thực lực của y.

Xích Hồ và đám đầu mục vẫn kiên kỵ Bạch Mộc Trần chẳng ai dám ra tay. Mà đám thủ hạ của Chu Bát càng nhìn tới thì càng không có ai đại diện xuất đầu động thủ.

- Người... các người phản sao? Lên cho ta... các người...

Y còn đang hung hăng hét gọi thì một đạo hàn quang vụt lóe lên, mạnh mẽ quăng Chu Bát đập vào vách đá, rơi xuống bất động.

...

Trong động im phăng phắc, ai nấy nhìn Chu Bát bầy nhầy trên đất, tay chân nhất thời tê bại đi.

Trong đám đông đầu mục, Chu Bát cũng không tính là cao thủ, thế nhưng y tu hành đã lâu, thật không ngờ cuối cùng chỉ với một chiêu liền bị quăng đi. Nếu không tận mắt nhìn thấy, bọn họ có nghe cũng chẳng tin.

Người vừa xuất thủ đương nhiên là Bạch Mộc Trần, nhưng đáng tiếc là không một ai thấy hắn ra tay như thế nào. Nhưng cứ nhìn vết nứt trên nền đá, ai nấy đều phải kinh hãi đề phòng.

- Ếch chết tại mồm.

Bạch Mộc Trần không để ý đến những ánh mắt khác thường xung quanh, bởi nếu hấn chân chính động sát ý, thì đám người Xích Hồ hôm nay một kẻ cũng đừng hòng còn sống thoát thân.

Mặc kệ đám thủ hạ chấn động bất an, Xích Hồ cố tự trấn định:

- Chốt lại là ngươi muốn gì...?

- Ta muốn gì ư?

Bạch Mộc Trần cúi đầu lăm bằm, cứ như đang suy tư.

Mãi lúc sau hấn mới ngẩng đầu lên, trong ánh mắt vốn mơ hồ, bất chợt lộ ra một loại tín niệm và sự kiên trì bất khuất:

- Tự do... ta muốn... Tự Do!

- Ngươi... ngươi nói cái gì..?

Đám người Xích Hồ càng nghe càng kinh hoàng. Bọn họ không phải không hiểu được ý trong lời nói của đối phương, nhưng căn bản một chút bọn họ cũng không dám suy nghĩ đến điều đó.

Trái ngược với bọn họ, bên phía Tiểu Thần ai nấy ánh mắt sáng ngời, trong lòng bất tri bất giác sinh ra chút chờ đợi. Tuy bọn hấn không biết đối phương có tính toán hay kế hoạch gì, nhưng bọn hấn nguyện ý tin tưởng, tin tưởng để có được hi vọng...

- Ta nói... ta muốn tự do.., lẽ nào các người không muốn?

Bạch Mộc Trần nửa cười nửa không nhìn Xích Hồ, thần thái hấn như toát lên ý niệm, nào đến đây đi, theo ta cùng tạo phản, cùng ta tìm tới tự do!

- Điên rồi... người này điên rồi...

Đám người Xích Hồ kinh hãi vạn phần, liên tục lùi lại đằng sau, như rất sợ mình có nửa điểm dính vào quan hệ với đối phương vậy!

Trong mắt bọn người này, tu sĩ chính thống là trời, là đất, là tất cả quyền uy tối thượng. Bọn họ không phải chưa từng thấy người phản kháng, nhưng kết quả tất cả đều bị trấn áp dã man, chết không tử tế. Mà ngay lúc này, đột nhiên lại có người nhảy ra nói muốn "Tự Do", trời ạ, ở đâu lại nảy ra ý muốn đó, quả thật là muốn chết, hơn nữa là chết đến không thể chết hơn.

Từ trong kinh hoàng, Xích Hồ chợt nảy lên ý nghĩ, người này tu vi cao như vậy, vì sao lại ở nơi đây. Trong ấn tượng của y, bất luận mô nô nào tu vi đạt tới trình độ nhất định, đều đi khỏi nơi này được trở về tông phái, đợi sau này vượt qua đại kiếp nạn Tán tiên sẽ phân công nhiệm vụ khác. Bởi dù sao một Tán tiên đã độ kiếp, giá trị vẫn cao hơn rất nhiều lần Tán tiên chưa độ kiếp.

Mặc kệ đối phương nghĩ gì muốn gì, Xích Hồ cũng nguyện không đại đột động đến loại người như Bạch Mộc Trần. Chính vì vậy, y dẫn người của mình bỏ đi.

Mấy đầu mục còn lại thấy cảnh tượng như vậy, nào dám lân la, vội vã nói vài câu rồi nhanh chóng lùi ra.

Bạch Mộc Trần lẳng lặng đứng yên, trong mắt ánh lên nét cười bình thản.

Có sợ hãi mới sinh ra động lực và dũng khí. Có lòng tham mới muốn sinh tồn. Đám người Xích Hồ còn biết sợ, biết tránh tai họa, đã nói rõ bọn họ vẫn còn biết suy nghĩ, vẫn còn ý niệm, chứ không hẳn đã chai cứng trở lỳ.

Những điều hắn vừa nói lúc này, cũng không phải tùy tiện thốt ra, mà là Bạch Mộc Trần muốn từ trong lòng mọi người, gieo cho họ một hạt giống, hạt giống của Tự Do...

Tâm tư có lung lay chấn động, thì con đường hướng tới tự do mới có thể bắt đầu...

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Công Tác Chuẩn Bị

Mãi cho đến khi đám người Xích Hồ đều rời khỏi thì đám người Tiêu Thần mới hoàn hồn trở lại.

Lúc này Bạch Mộc Trần đã thay đổi một gương mặt khác nên không ai có thể nhận ra hắn.

Tiêu Thần cùng Trần Tịch trao đổi với nhau bằng ánh mắt mà cũng không dám tùy tiện tiến lên. Khi bọn hắn nhận thấy lai lịch của đối phương không rõ, lời nói thì quá mức động trời, lại không biết được mục đích là gì khiến cho trong nội tâm bọn hắn vẫn luôn duy trì sự cảnh giác.

"Xin hỏi, các... các hạ là ai? Sao lại giúp chúng ta?"

Tiêu Thần khách khí khom lưng chấp tay biểu thị cảm tạ, trên thực tế bọn hắn đúng là nên cảm tạ Bạch Mộc Trần bởi vì nếu Bạch Mộc Trần không đột nhiên xuất hiện thì trận chiến ngày hôm nay liền khó tránh khỏi việc có tử thương.

"Ta gọi là Cổ Trần, Cổ trong cổ xưa, Trần trong hồng trần... Còn vì sao lại giúp đỡ các ngươi thì chính là vì các ngươi đáng giá để ta giúp đỡ."

Bạch Mộc Trần mỉm cười dùng ánh mắt tràn đầy thiện ý đảo qua đám người Tiêu Thần. Mấy ngày qua hắn vẫn đi qua từng cái huyết động nhưng mà ở đây nơi nào cũng tràn ngập sự tuyệt vọng cùng với chết lặng khiến cho hắn vô cùng thất vọng.

Đúng vậy, thất vọng.

Đối với tình trạng như vậy của phần lớn quặng nô, Bạch Mộc Trần có một cảm giác vô cùng bất lực. Nếu như ngay cả bản thân bọn hắn mà bọn hắn cũng vứt bỏ thì hắn lấy gì để cứu vớt linh hồn của những quặng nô này? May mắn thay sự chống cự của đám người Tiêu Thần đã làm cho hắn thấy được một tia hy vọng, cho dù chỉ là một ánh sáng vô cùng nhỏ nhoi thì đôi khi cũng có thể dẫn dắt phương hướng ở trong thế giới tối tăm. Thế là một ý nghĩ điên cuồng hiện lên trong đầu hắn.

"Tại hạ là Tiêu Thần, vừa rồi thật sự đa tạ Cổ huynh ra tay tương trợ."

Tiêu Thần cảm giác được Bạch Mộc Trần không có ác ý liền tiến lên cảm tạ cung kính, sau đó những người còn lại cũng nhao nhao chào hỏi.

Bạch Mộc Trần nhìn ba người Tiêu Thần, Trần Tịch cùng với Nguyên Minh Tử một chút. Hắn vẫn còn nhớ rõ nguyên nhân lúc trước hắn suýt nữa chết trong quặng mỏ Tiên nô là vì ra tay cứu giúp ba người này, đồng thời cũng vì đó mà hắn thoát khỏi trói buộc của quặng mỏ và phục hồi lại tự do. Nghiêm túc mà nói thì hắn có một phần quan hệ nhân quả với ba người này.

Về phần những người khác qua sự giới thiệu của Tiêu Thần thì Bạch Mộc Trần cũng đã biết, những người này đều bị bán vào quặng mỏ Tiên nô cùng với ba người Tiêu Thần, bởi vì không cam lòng bị chèn ép dọa nạt nên tụ hợp lại với ba người Tiêu Thần, có thể xem như là những người cùng chung chí hướng.

"Cổ huynh, người đắc tội với đám người Xích Hồ chỉ sợ sau này sẽ gặp rất nhiều phiền toái, người nên cẩn thận một chút."

Tiêu Thần mặc dù không cho là Xích Hồ có năng lực đi trả thù Bạch Mộc Trần nhưng hắn vẫn nhin không được mà mở miệng nhắc nhở.

Trần Tịch cũng nói: "Tuy rằng đám người Xích Hồ không tính là gì nhưng mà sau lưng của bọn hắn lại có người khác."

"Không việc gì."

Bạch Mộc Trần thần nhiên gật gật đầu và cũng không quá mức bận tâm.

Hắn sống ở Thiên Uyên sơn mạch đã hơn ba mươi năm cho nên hiểu rất rõ về toàn bộ nơi này. Nhìn bên ngoài thì đám đầu mục quặng nô vô cùng cường thế bá đạo nhưng trên thực tế sau lưng đám đầu mục này đều bị ràng buộc bởi ba đại cự đầu trong quặng nô.

Hồng Vũ của Thiên Kiếm tông, Điền Ngọc Sơn của Ngự Khí tông, Hầu Vận của Thiên Huyền tông.

Theo sự hiểu biết của Bạch Mộc Trần thì ba đại cự đầu này không một ai mà không phải là quân cờ mai phục của ba đại Tiên tông, nhằm thắng bằng mâu thuẫn bên trong quặng nô cũng như nắm rõ tất cả tin tức về quặng nô. Đây chính là kế sách lấy nô chế nô.

Dưới tình huống bình thường thì ba đại cự đầu rất ít khi lộ diện, bản thân bọn hắn chịu sự khống chế của ba đại Tiên tông và phụ trách giám sát quặng nô cùng tiến độ thu thập Tiên thạch. Lúc trước Bạch Mộc Trần thế đơn lực bạc nên không hề có giao tiếp với ba đại cự đầu, nhưng mà hiện tại hắn đã có mục tiêu nên không thể không tiếp xúc với đám cự đầu này.

Đây là một ván cờ vô cùng hung hiểm, không phải sống thì chính là chết. Nếu như muốn phá vỡ cục diện này thì biện pháp tốt nhất chính là bồi dưỡng được một cỗ lực lượng mới mà đám người Tiêu Thần chính là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi biết được một số tình huống của mọi người thì Bạch Mộc Trần liền nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, sao ta có cảm giác như Tiên nô khai thác quặng bây giờ ít hơn rất nhiều, chẳng lẽ gần đây xảy ra điều gì ngoài ý muốn sao?"

"Hả?! Cổ huynh... không biết?"

Đám người Tiêu Thần cùng Trần Tịch nhìn nhau một cái, trên mặt của mọi người đều hiện ra vẻ kinh ngạc.

Suy nghĩ trong lòng chợt hiện, Tiêu Thần thấp giọng nói: "Cổ huynh, một thời gian ngắn trước đây, Tử Tiêu cũng có phái sứ giả tới quặng mỏ này thu thập 5000 Tiên nô, nghe nói chiến trường Tiên Ma sắp mở ra cho nên cần rất nhiều Tiên nô đi lính. Vì vậy hiện tại Thiên Uyên sơn mạch vắng vẻ hơn rất nhiều."

"Thì ra là thế."

Nghe xong nguyên nhân thì Bạch Mộc Trần liền tỉnh ngộ, chẳng trách vừa rồi nét mặt bọn hắn quái dị như vậy. Xảy ra chuyện lớn như vậy thì chỉ cần là quặng mỏ đều phải biết mà mình lại lỗ mãng hỏi như thế chẳng phải là nói thẳng cho người khác biết lai lịch của mình có vấn đề sao.

Bạch Mộc Trần xấu hổ sờ sờ cái mũi cười nói: "Lai lịch của Cổ mộ thì sau này chư vị sẽ biết nhưng mà bây giờ thì kính xin mọi người tạm thời bảo mật."

Cho dù không vạch trần nhưng nghe được thỉnh cầu của Bạch Mộc Trần thì mọi người vẫn vui vẻ đáp ứng, dù sao bọn hắn cũng không muốn đưa tới phiền toái không cần thiết.

...

Sau một hồi chào hỏi thì dưới sự ám chỉ của Tiêu Thần, những Tiên nô khác lần lượt rời đi chỉ còn lại Trần Tịch cùng với Nguyên Minh Tử.

"Cổ huynh..."

Tiêu Thần do dự một lát rồi nghiêm mặt nói: "Hôm nay tại đây có ba huynh đệ chúng ta, nếu như Cổ huynh có lời gì thì cứ nói thẳng, chuyện

hôm nay lọt vào tai ba người chúng ta thì tuyệt đối không có người thứ tư biết, nếu như làm trái thì Tiêu Thần ta sẽ hồn phi phách tán!"

"Ha ha, tiểu tử này vẫn là rất thông minh."

Bạch Mộc Trần âm thầm khen một câu rồi thu lại vẻ tươi cười nói: "Chắc hẳn các người cũng đã đoán được một vài điều, nhưng mà hiện tại các người cũng đừng nghĩ ngợi gì và cũng không phải làm gì..."

Bạch Mộc Trần thấy Tiêu Thần muốn mở miệng liền giơ tay ra hiệu rồi nói: "Trước tiên các người nghe ta nói cho hết lời, còn làm như thế nào thì các người tự quyết định. Kỳ thật Cổ mỗ cũng đã từng là quặng nô trong Thiên Uyên sơn mạch, chỉ là may mắn nên mới khôi phục lại tự do, ý định ban đầu của ta là ở lại một ít thời gian rồi rời đi nhưng mà trước khi rời đi ta hy vọng có thể làm được một chuyện."

"Vì chúng ta?"

Trần Tịch bỗng nhiên xen vào một câu lại thấy Bạch Mộc Trần chỉ cười mà không nói.

"Người... Người rốt cuộc muốn làm gì?!"

Tiêu Thần nắm chặt nắm tay, trong lòng dâng lên một dự cảm mơ hồ.

Bạch Mộc Trần suy tính một lát, vẻ mặt trầm ngâm hiện ra một chút đau buồn: "Chuyện ta muốn làm rất khó khăn đến mức ngay cả chính ta cũng không biết có thể thành công hay không. Bây giờ các người vẫn không thể biết bởi vì thực lực của các người quá yếu, nếu như biết quá nhiều thì cũng không phải là chuyện tốt với các người. Có lẽ ta cũng không giúp được gì cho các người, ta chỉ là cho các người một cơ hội, cơ hội cải biến số phận của các người."

"Vì sao người nói cho chúng ta biết những việc này?"

Trần Tịch lại nói xen vào lần nữa.

Bạch Mộc Trần lại cười cười và nói với vẻ bình thản: "Kỳ thật ta không biết các người có thật sự đáng tin cậy hay không, nhưng mà ta nguyện ý đánh cược một lần, cũng đáng giá ta vì các người mà đánh cược."

"Vậy người cần chúng ta làm gì?"

Tiêu Thần mơ hồ cảm thấy được đây là một cơ hội ngàn năm có một, hẳn không cho rằng Bạch Mộc Trần đang lừa gạt mình bởi vì trên người mình không có bất kỳ thứ gì có giá trị để lừa gạt. Nếu như nắm chắc cơ hội lần này thì không chừng thật sự có thể cải biến số phận của nhóm người mình."

"Ta không thể tự mình ra mặt cho nên cần các người giúp đỡ ta tích lũy thế lực."

Bạch Mộc Trần nhìn thẳng vào đối phương mà nói ra mục đích của mình: "Ngoài ra, trước tiên ta truyền cho các người một số thứ, có những thứ này thì các người mới có thể sống dễ dàng hơn ở nơi này. Nếu sau này có người tìm các người gây phiền toái thì ta cũng sẽ bí mật giải quyết thay các người, nhưng mà tuyệt đối không thể để cho người khác biết được sự tồn tại của ta. Một khi có việc thì các người có thể lưu lại ký hiệu ở trên huyết động rồi ta sẽ tự đi tìm các người."

Bạch Mộc Trần nói xong liền không đợi đối phương phản ứng mà vận chuyển pháp quyết xuất ra một tia thần thức của mình sau đó hóa thành ba đạo ấn ký chui vào thiên linh của ba người.

...

Thần niệm nhập vào cơ thể diễn sinh ra một bộ pháp quyết.

"Phồn Tinh quyết!? Đây là..."

Trong lòng đám người Tiêu Thần vô cùng rung động liên khoanh chân ngồi xuống dựa theo chỉ điểm của Bạch Mộc Trần mà tu luyện pháp quyết này.

Một lúc sau, vẻ mặt của ba người đều lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng, hiển nhiên bọn hắn hiểu được giá trị chính thức của bộ pháp quyết này.

Bạch Mộc Trần thấy tình cảnh như vậy liền gật đầu cười.

Tại thời điểm hắn muốn rời đi thì bỗng nhiên dừng chân lại nhìn về người ở sau cùng nói:

"Nguyên Minh Tử, kỳ thật... người cũng không tồi đâu..."

Bạch Mộc Trần nhìn bóng dáng đang có chút sợ hãi kia mà nói với vẻ nghiêm túc: "Nhất gan không có nghĩa là nhu nhược, có lẽ đó là một loại cẩn thận, là thái độ đối với sinh mạng. Ít nhất tại thời điểm người sợ hãi mà người không vứt bỏ bằng hữu để sống tạm một mình, đây là điểm mấu chốt đáng giá người dùng mạng sống để bảo vệ. Điều này còn quan trọng hơn cả trí tuệ, còn quan trọng hơn cả lực lượng cho nên người cũng mạnh mẽ hơn so với rất nhiều người... Tiểu huynh đệ, hy vọng người có thể nhớ kỹ người yếu đuối thì luôn mơ màng trong khốn cảnh, luôn ảo tưởng trong tuyệt vọng, còn người dũng cảm thì đi lên từ trong thất bại, luôn kiên cường trong khó khăn."

Đi lên từ trong thất bại, kiên cường ở trong khó khăn...

Người đã rời đi nhưng tiếng nói vẫn quanh quẩn ở bên tai ba người.

Thân thể Nguyên Minh Tử run khẽ, hắn cắn chặt môi và không nói gì.

Chỉ có điều, Tiêu Thần cùng với Trần Tịch có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt Nguyên Minh Tử có nước mắt chảy ra.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tiên Ma Bắt Đầu Rục Rịch.

Ba năm sau, sao Thiên Cương hiện lên, sao Địa Sát lặn đi, sao Khôi tinh đứng bóng.

Đây là điềm đại cát đại hung, không nên làm bất cứ việc gì.

Việc này kèm với thiên triệu trước đây buông xuống làm cho thế cuộc của Nhất Trung Thiên vốn đã phức tạp lại càng thêm hỗn loạn.

Từ khi có sự can thiệp của thượng giới thì thế lực khắp nơi bắt đầu rục rịch, không ít Tiên tông thị tộc đã biến thành cát bụi của Tiên hà, lại cũng có không ít Tiên tông thị tộc mạnh mẽ vùng lên trở thành bá chủ một phương.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn toàn bộ Nhất Trung Thiên phân tranh không ngừng.

Có câu thơ minh chứng là:

Thiên đạo mang mang ý nan trắc,

Lạc mệnh khai hoài kỷ nhân hưu.

Thế gian bản vô anh hùng lộ,

Đạp phá thương khung vạn cổ không.

Dịch tạm:

Thiên đạo mệnh mông ý khó dò,
Hiu quạnh mở lòng mấy người vui.
Thế gian vốn không đường anh hùng,
Đạp phá trời xanh muôn đời không.

[Đạo hữu andylai606 dịch là]

"Đạo trời thăm thăm khó dò
Đường đời cô tịch mấy người thông dong
Thế gian dễ có anh hùng
Vẫy vùng non nước từng bừng dọc ngang"

[Cô nương Tịch Địa dịch là:]

Thiên đạo mệnh mông ý khó dò
Cô đơn khoái ý mấy người thôi
Đường anh hùng, nhân gian chẳng có
Trời xanh muôn thuở đổ ai qua

[Đạo hữu Bảo Lâm dịch là:]

Dịch nghĩa:

Lẽ trời mờ mịt ý tứ khó dò,

Chán nản thất vọng hay phẫn khởi nao nức có mấy người ngừng lại đâu.
(ý nói ít kẻ thoát ra được cái vòng tâm lý đó)

Thế gian này vốn chẳng có con đường của kẻ anh hùng,
Giẫm nát trời xanh kia cả vạn năm xưa cũng chẳng có ai.

Dịch thơ:

Có lời rằng:

Mờ mịt lẽ trời khôn tỏ ý,
Chán chường nao nức mấy người ngồi.
Thế gian vốn chẳng đường anh kiệt,
Đạp vỡ cao xanh khuyết vạn đời.

[Đạo hữu kurama dịch thơ]

Lối trời mờ mịt, ở nơi mô
Lơ thơ chỉ mấy bóng người vô
Kiếm mãi chẳng ra anh hùng đạo
Đành phá trời xanh để bước dzô.

[Đạo hữu vnhero dịch là:]

Tạm dịch:

Đường Thiên đạo mịt mờ, khó dò ra lối

Dù tịch mịch hay vui vẻ, có ai quan tâm đâu
Thế gian này vốn không còn đường nào cho người anh hùng cất bước
Đạp rách bầu trời để phá tan muôn vàn cõi hư vô xa xưa.
Thiên đạo mông lung thật khó lường
Vui vầy, cô tịch mấy ai thương
Hào kiệt trần gian mờ mịt lối
Đả phá trời cao vượt hư không.
[Đạo hữu suonggiodoitrai có thơ rằng]
(thất ngôn tứ tuyệt)
Đạo trời thâm ảo mấy người hay
Tĩnh mịch nhân gian trải tháng ngày
Tuần kiệt ai cam lòng mắc cạn
Vẫy vùng phá giới cõi tiên bay
(song thất lục bát)
Vẫn biết rằng đạo trời thâm ảo
Sao lòng người sâu nảo mông lung
Trần gian chẳng giữ anh hùng
Cổng trời đạp phá vẫy vùng bay lên

Thiên cơ dị tượng đã qua được ba năm, mọi người cũng đã dần dần lãng quên sự tình. Rất nhiều sự việc, rất nhiều sinh mệnh con người dường như cũng không còn lưu lại trên thế gian quá nhiều dấu vết.

...

Ngày hôm nay, sao trời tĩnh mịch, mây trôi nước chảy.

Ở vùng Cực Bắc, Tiên Linh chi khí đang bị từng cơn chấn động, từ sâu trong biển mây mênh mông có một luồng khí lưu đang xoay chuyển hỗn loạn rồi đột nhiên bộc phát ra một luồng hào quang màu đen xông thẳng lên trời!

Cùng với đó là hư không giống như bị xé rách bởi một cỗ lực lượng khổng lồ tạo thành một vết nứt thật sâu.

Hào quang màu đen dần dần lan rộng, khí tức hỗn loạn cuốn bay tất cả mọi thứ trong thiên địa dẫn động cả cửu trọng Tiên cảnh.

Dị động đột nhiên xuất hiện làm cả Tiên giới lâm vào sự khủng hoảng mà trước nay chưa từng có, giống như Càn Khôn đảo lộn, đại kiếp nạn bùng xuống.

May mắn là dị động không duy trì lâu, thiên địa nhanh chóng khôi phục lại trạng thái như ban đầu nhưng trong nội tâm của hàng tỉ Tiên dân vẫn còn kinh hoàng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Trong lòng mọi người vẫn có một sự lo lắng mờ mịt.

...

Từ vết rách ở trong hư không, mười hai gã nam tử từ từ hạ xuống.

Người cầm đầu là một nam tử trung niên có mái tóc trắng như tuyết, khuôn mặt lãnh khốc. Hắn đứng chấp tay sau lưng, ánh mắt lạnh lùng mà

ng nghiêm nghị nhìn về hư không đen tối. Nhóm người đứng cạnh hai bên hẳn đều trầm mặc.

"Lại một ngàn năm, chiến trường Tiên Ma cuối cùng cũng đã mở ra..."

Nam tử trung niên lăm bắm một mình, hẳn giơ tay lên nhẹ nhàng sờ dấu Tiên ấn màu cam ở mí tâm hay còn được gọi là Nô ấn.

Đúng vậy, đó là Nô ấn.

La Hạo Nhiên... Tán Tiên tám kiếp... Tử Tiêu cung... Tuổi thực là tám ngàn sáu trăm ba mươi tuổi... Binh nô cấp chín...

Đây là lần thứ chín La Hạo Nhiên đứng ở biên giới vết nứt cũng chính là lần cuối cùng hẳn tham gia chiến cuộc Tiên Ma.

Nghĩ lúc xưa, hẳn sinh ra vốn đã là hạng cùng nô, bị đưa đến chiến trường Tiên Ma này, chín phần chết một phần sống, chật vật vùng vẫy. Hẳn đã trải qua thống khổ, qua hồi hận, qua mơ màng, qua tuyệt vọng, nhưng hẳn từ trước tới giờ lại chưa hề trải qua sự [tê liệt]mất phản kháng, chưa hề trải qua sự buông xuôi. La Hạo Nhiên từ trong chém giết nhanh chóng phát triển, hẳn giành được nhiều chiến công, cuối cùng cũng đạt được tu vi Tán Tiên bát kiếp như ngày hôm nay. Lần này nếu hẳn có thể sống sót thì có thể đoạt được tự do, chính thức tự do.

Tự do, hai chữ vô cùng đơn giản nhưng bao hàm trong đó khát vọng cùng niềm tin và hy vọng của vô số Tiên nô.

...

Đứng sau lưng nhóm La Hạo Nhiên là mấy trăm vạn Binh nô, bọn họ đều mặc khôi giáp dày đặc phù văn chia từng đội riêng biệt. Mỗi đội đều mặc theo một loại đồng phục, đứng theo ba trăm sáu mươi số chu thiên.

Phía trước mỗi đội ngũ đều có một đầu lĩnh ngồi ở trên luân bàn bằng kim loại vô cùng to lớn, luân bàn toả ra ánh sáng đan xen hợp thành một đạo phòng tuyến đông nghịt.

Ở phía sau nữa có gần trăm vạn Tiên binh Tiên tướng. Chúng nhân đều tự mình đứng thành trận, trang bị tinh xảo, khí thế phi phàm. Đáng lưu ý nhất là sát khí trên thân giống như ngưng tụ thành một con cuồng long gào thét muốn hủy diệt thiên địa.

Trên bầu trời có hàng ngàn hàng vạn chiến thuyền Tiên gia lớn nhỏ khác nhau lẳng lặng lơ lửng. Trên mỗi chiến thuyền có từng tòa quang tháp vô cùng thần kỳ, có vô số phù văn đang lưu chuyển, hào quang lóng lánh toả ra từng tia lạnh lẽo.

Phía trên tinh vân có một hư ảnh vô cùng to lớn bao phủ toàn bộ chiến đội Tiên quân, hai mắt của hư ảnh nửa khép nửa mở nhìn xuống phía dưới.

Ồ sộ! Hùng vĩ! To lớn!

Đối mặt với đội ngũ khổng lồ như vậy thì bất kỳ Tiên sĩ nào cũng sẽ sinh ra một cảm giác nhỏ bé như hạt cát. Mà đây mới chỉ là chiến đội tiên phong của Tiên giới, cao thủ chân chính còn chưa hiện thân.

Đây chính là lực lượng chiến tranh, đây chính là đại quân Tiên đạo.

...

Khe nứt càng lúc càng lún sâu, bên trong đó phát từng luồng khí tức hoang vu máu tanh.

Bầu không khí vừa căng thẳng vừa ngưng trọng, mỗi người đều nín thở thu liễm tâm thần chờ đợi khoảnh khắc sắp tới.

"Oành!"

Một tiếng nổ lớn vang lên làm cho ma khí tăng vọt thiên địa biến sắc.

Phong ấn cổ xưa hoàn toàn mở ra, một cái thế giới hoang vu như ẩn như hiện bên trong màn sương mù màu đen.

Gió tanh mưa máu, sấm sét chớp động, tử khí trầm lắng âm hàn thấu xương...

Nơi đây không có bầu trời, không có ngôi sao. Chỉ có mỗi những mảnh nhỏ của lục địa vỡ nát, xung quanh còn lại đều là hư vô và hỗn loạn.

"Bình nô nghe lệnh..."

"Xuất phát!"

Một tiếng ra lệnh truyền đến, mấy trăm vạn Bình nô dưới sự dẫn dắt của đám người La Hạo Nhiên đồng thời xông vào bên trong thế giới hoang vu kia.

Đây mới chỉ là sự bắt đầu của Tiên Ma chi tranh!

...

Tiên vân phiêu lãng về nơi đâu,

Vật đổi sao dời người đã chết!

[Đạo hữu Bảo Lâm có thơ rằng:]

Mây Tiên phiêu lãng về đâu hỡi,

Vật đổi sao rời đoạn kiếp người

Thiên Uyên sơn mạch vẫn như trước kia.

Tiên Ma chiến trường mở ra cũng không gây ảnh hưởng quá lớn đối với cuộc sống nơi đây. Chỉ có sự tuần tra của Tiên sĩ ít hơn rất nhiều.

Trong một huyết động bí mật ba người Tiêu Thần cùng với Trần Tịch và Nguyên Minh Tử ngồi đối diện nhau, vẻ mặt của cả ba người đều rất nghiêm túc.

Ba năm đã trôi qua, mấy người Tiêu Thần đã không còn như ngày xưa. Dưới sự bí mật giúp đỡ của Bạch Mộc Trần, bọn hắn đã lôi kéo được gần một ngàn quặng nô. Hiện tại được xem là thế lực một phương trong quặng mỏ, mà thực lực của bản thân bọn hắn cũng tăng lên không ít.

Bạch Mộc Trần không chỉ truyền thụ Phồn Tinh quyết cho ba người mà còn chỉ điểm về thuật chế phù cho bọn hắn lại không dấu diếm chút gì.

Đương nhiên bởi vì liên quan đến việc chế phù mà ba người trước kia vẫn luôn hoài nghi về thân phận của Bạch Mộc Trần đã mơ hồ có chút suy đoán, chỉ là bọn hắn rất sáng suốt không dám hỏi nhiều, dù sao có một số việc sau khi nói thẳng sẽ không tốt.

...

Sau một hồi yên lặng, Tiêu Thần mở miệng nói: "Lão Trần, chắc hẳn người cũng đã nhận ra gần đây huynh đệ của chúng ta không ngừng mất tích mà không hiểu nguyên nhân. Nội vụ trong đó nhất định có điều kỳ quặc."

"Có người nhắm vào chúng ta."

Trần Tịch nêu lên ý nghĩ đơn giản nhưng làm cho Tiêu Thần và Nguyên Minh Tử đồng thời khẽ gật đầu.

"Lão Trần, người cảm thấy nên làm gì?"

Tiêu Thần nghiêm túc hỏi Trần Tịch, hẳn muốn nghe ý kiến của đối phương.

Trần Tịch suy tính một lát rồi thận trọng nói: "Sự tình có biến nên sớm chuẩn bị."

"Ta cũng nghĩ như vậy."

Tiêu Thần lặng lẽ khẽ gật đầu rồi hùng hổ chửi: "Con mẹ nó ông trời trên cao ôi, trong khoảng lúc này chúng ta đang tranh chấp cùng với những đầu mục quặng mỏ khác, cho nên việc một số huynh đệ mất tích chắc chắn là bọn hắn làm. Hừ hừ, may mà bình thường chúng ta không để lộ tin tức nếu không thì lập tức sẽ có tai họa giáng xuống."

Tiêu Thần dừng một lát rồi lại buồn rầu thốt lên: "Nhưng mà, nhìn vào tình huống này thì chuyện của chúng ta chỉ sợ cũng không dấu diếm được bao lâu vì vậy phải nhanh chóng chuẩn bị... Mặt khác, nghe nói Tiên Ma chiến trường đã mở ra, tình hình chiến đấu vô cùng kịch liệt có thể sẽ dẫn đến việc Tử Tiêu cung hướng các thế lực khắp nơi chiêu mộ Tiên nô, ta sợ đến lúc đó phía trên sẽ chiêu mộ chúng ta đi làm Binh nô. Như vậy thì tất cả kế hoạch đều sẽ trở thành công cốc!"

"Phải động thủ trước!"

Trần Tịch thản nhiên nói ra bốn chữ làm cho sắc mặt của Tiêu Thần trở nên đanh lại không biết nên trả lời thế nào.

Nguyên Minh Tử tự biết thân mình cho nên chỉ ngồi yên lắng nghe mà không phát biểu bất kỳ ý kiến nào.

Kỳ thật Tiêu Thần và Nguyên Minh Tử đều hiểu, Trần Tịch nhìn qua có vẻ chất phác thô thiển chứ mọi khi chỉ vì không thích biểu lộ bản thân mà thôi. Nhưng chuyện này không phải là do y hẳn không có trí tuệ mà hoàn toàn ngược lại [DG: Đây gọi là đại trí giả ngu]. Tiêu Thần có thể được cho

là thông minh nhưng mà suy xét về các sự việc lại không thể sâu sắc và thận trọng như Trần Tịch.

"Động thủ trước sao?"

Tiêu Thần hơi do dự, không phải là tại hấn sợ hãi mà chỉ là sự việc này vô cùng trọng đại liên quan đến tính mạng của gần một ngàn huynh đệ nên không thể không cân nhắc một cách cẩn thận cân được.

Nguyên Minh Tử thấy hai người im lặng một lúc lâu mà không nói liền yếu ớt đề nghị: "Tiêu Thần, lão Trần, không... không bằng chúng ta hỏi ý kiến của Cổ đại ca đi!"

"Đúng vậy!"

Tiêu Thần vỗ mạnh một cái vào đầu rồi thốt lên có phần chán nản: "Hơn hai năm qua không liên hệ với Cổ đại ca không biết hấn hiện tại như thế nào... Xem ra, gần đây chúng ta luyện phù đến mức dần dần rồi, đến cả việc này cũng quên mất. Mập mập chết bầm biểu hiện không tệ nhá. Thật đúng là ứng với câu châm ngôn của thế tục: kẻ trí nghĩ đến ngàn điều tất có điều bỏ sót, kẻ ngu nghĩ đến ngàn điều tất có điều phù hợp!"

"Ngu ngốc!"

Trần Tịch trợn trắng mắt khinh thường liếc về Tiêu Thần.

Nguyên Minh Tử không để ý đến hấn mà đứng dậy ra phía ngoài huyệt động.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Ẩn Độn.

"Ti ti!"

Trong động đen như mực, một tấm linh mộc lơ lửng ở trên không trung. Bên trên nó có phù văn đan xen vào nhau thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng lung linh..

Sau một lúc hào quang thu lại mà linh mộc thì hóa thành một tấm phù chậm rãi rơi xuống.

"Phù..u..u! Lại thành một tấm... ông trời trên cao ời, việc luyện chế Tiên phù đúng là không chỉ cần kỹ thuật mà còn cần rất nhiều sức lực đấy!"

Tiêu Thần đưa tay cầm lấy tấm Tiên phù để vào trong túi trữ vật rồi xoa xoa mồ hôi trên trán, ánh mắt của hắn tự nhiên bị hấp dẫn về một hướng khác.

Trong góc, Trần Tịch và Nguyên Minh Tử đang tĩnh tọa điều tức, Tiên phù của bọn hắn đã sớm luyện chế xong. So với Tiêu Thần thì hai người này có vẻ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Này! Lão Trần, mập mập..."

Tiêu Thần vẻ mặt đau khổ nói: "Các người thử nói xem, Cổ đại ca để cho chúng ta luyện chế nhiều Tiên phù như vậy là để làm gì? Đồ chơi này không phải dễ như ăn cơm, hai năm qua ngày nào chúng ta cũng chỉ luyện phù khi không khai thác quặng, ta luyện đến mức tay mềm như bún, khi nào mới được học những thứ khác nhỉ!"

"Không biết thế nào là đủ!"

Nét mặt của Trần Tích không biểu tình nhưng trong ánh mắt của y chỉ toàn vẻ xem thường.

Nguyên Minh Tử chỉ cười gượng hai tiếng mà không nói cái gì. Đối với gã cuộc sống như vậy cũng đã là không tệ rồi, so với trước kia thì hiện tại bọn hắn sống ung dung thoải mái hơn rất nhiều, ít nhất tạm thời cả bọn không có nguy hiểm đến tính mạng mà cũng không vì việc thu thập Tiên thạch mà phải lo âu.

Tiêu Thần tức giận nói lớn: "Ta mới nói như thế thôi vậy mà các người lại ánh mắt kiểu này nhìn ta là sao? Tiêu Thần ta là loại người như vậy sao?"

"Đúng!"

Trần Tích cùng với Nguyên Minh Tử đồng thanh nói ra rồi nhìn nhau cười rộ.

Tiêu Thần thấy thế vừa tức vừa đau khổ, hắn chỉ còn biết than thở mình không biết tìm bạn tốt mà chơi. Kỳ thật hắn cũng không phải là người không biết thỏa mãn mà chỉ là trong lòng hắn vẫn luôn hy vọng có thể nhanh chóng tăng tu vi của mình lên, như vậy thì mới có tư cách đối mặt với những sự việc sắp sửa xảy ra.

"Đã qua mấy ngày rồi, không biết Cổ đại ca đã nhận được tin tức hay chưa."

Tiêu Thần than thở, trên mặt hắn không che dấu vẻ lo lắng.

Trần Tích và Nguyên Minh Tử cùng cúi đầu không nói gì, cả hai lặng lẽ lấy ra một tấm linh mộc rồi lại bắt đầu luyện chế Tiên phù.

...

Ngay tại thời điểm ba người đang trầm mặc thì bỗng có một bóng dáng xuất hiện trước cửa động không một tiếng động.

"Ai!?"

"Người nào thế!?"

Lập tức ba người đồng thời đứng dậy với vẻ mặt đề phòng. Nhưng khi bọn hắn nhìn rõ khuôn mặt người đến thì trong lòng lập tức buông lỏng, mặt mũi tràn đầy sự vui mừng.

Người đến chính là Bạch Mộc Trần. Hơn hai năm không gặp nhau, hắn cũng không có quá nhiều biến hóa, chỉ mỗi quần áo trông rách nát nhiều thêm.

"Cổ đại ca, cuối cùng người cũng đã đến!"

Ba người liền đồng thời tiến lên chào hỏi Bạch Mộc Trần.

"Đã hai năm không gặp, ba vị huynh đệ vẫn khỏe chứ."

Bạch Mộc Trần nhìn ngắm ba khuôn mặt quen thuộc này, trong lòng hắn cũng bỗng sinh ra cảm giác thân thiết, trên mặt không ngờ lại hiện ra mấy phần ôn hòa.

"Cổ... Cổ đại ca, tu vi của người lại tăng lên à?!"

Vẻ mặt của Tiêu Thần thật kinh ngạc còn Trần Tịch cùng với Nguyên Minh Tử cũng đồng thời giật mình.

Lúc gặp nhau trước kia thì khí thế toàn thân Bạch Mộc Trần thật lâm liệt, tu vi tuy cao nhưng vẫn có thể dò xét được đôi chút. Nhưng bây giờ hắn đứng ở trước mặt lại để cho ba người Tiêu Thần cảm giác khí thế đối

phương rất thường thường nhạt nhạt. Ngay cả khí tức cũng lúc ẩn lúc hiện, thật sự là làm cho người ta nhìn không thấu.

Tẩy trần duyên hoa, phản phác quy chân?! [DG: Rửa sạch son phấn, trở lại nguyên trạng ban đầu]

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu ba người, trong lòng bọn chúng vừa kinh ngạc vừa hâm mộ, đồng thời cũng sinh ra tò mò. Tán Tiên không thể tu hành, vậy mà chỉ trong hai năm ngắn ngủi tu vi của đối phương dường như tăng lên, điều này đúng thật không hợp với lẽ thường!?

"Các người đã hiểu lầm rồi..."

Bạch Mộc Trần khẽ cười rồi giải thích: "Ta đang tu hành một bộ bí thuật có thể ẩn giấu tu vi và khí tức, luyện đến mức độ nhất định thì có thể lên trời xuống đất [DG: nguyên văn là phi thiên độn địa*]..."

"Oa oa! Phi thiên độn địa* lợi hại như vậy sao!"

Hai mắt Tiêu Thần tỏa sáng rồi làm ra một bộ mặt đáng thương nhìn về phía Bạch Mộc Trần than: "Cổ đại ca, bí... Bí thuật này dường như rất hay đó! không biết có thể truyền cho chúng ta hay không? Ngài yên tâm, tên mập mập kia thì không tính, còn ta với lão Trần đều là người thông minh, ngộ tính rất cao, cam đoan vừa học liền biết, nhất định có thể làm phát dương quang đại bộ bí thuật này..."

Mặc dù hai người Trần Tịch và Nguyên Minh Tử không nói một câu nhưng trong mắt hai người tràn đầy khát vọng

Trước đây, Bạch Mộc Trần đã lĩnh giáo qua sự vô liêm sỉ của Tiêu Thần nhưng cũng do hăn vốn cũng không có ý định dấu diếm. Bây giờ nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của ba người tự nhiên là đẩy thuyền thuận dòng liền gật đầu đáp ứng.

"Bí thuật này tên là "Ẩn Động", là một lão tiên bối truyền thụ cho ta..."

Bạch Mộc Trần dùng thần niệm đem trọn bộ bí thuật dẫn vào trong đầu ba người Tiêu Thần rồi biểu diễn thử mấy lần.

...

Hơn hai năm qua, Bạch Mộc Trần vừa phải nghiên cứu tính toán con đường tu hành của "Tiên Ẩn", lại vừa phải đọc những tin tức mà Cổ Thiên Hành truyền thừa cho mình, có lẽ do đó thực lực của hắn tăng lên không ít.

Giờ đây, Tiên nguyên trong cơ thể Bạch Mộc Trần đã đạt tới 620 vòng, tốc độ tu luyện có thể nói là nhanh gấp mười lần Tán Tiên bình thường. Chỉ tiếc một điều là trong số những pháp quyết và Tiên thuật mà Cổ Thiên Hành lưu lại cho hắn thì không có nhiều thứ thích hợp để hắn tu luyện.

Đại đa số pháp quyết Tiên đạo đều không thích hợp cho Tán Tiên bởi vì pháp quyết hay Tiên thuật một khi thi triển thường cần pháp thể dẫn dắt, mà thân thể của Tán Tiên thì căn bản không đủ khả năng dung nhập được sự mạnh mẽ của lực lượng thiên địa.

Với bộ "Ẩn Động" này thì bộ bí thuật chính là sự kết hợp giữa công pháp và Tiên quyết, nó tổng cộng chia làm hai phần. Phần đầu nói về việc làm thế nào để khống chế tâm thần ẩn giấu tu vi và khí tức. Phần sau thì chỉ điểm cho Tiên sĩ làm thế nào để thông qua Tiên nguyên khống chế thân thể tự do qua lại trong không gian.

Phần đầu thì với thần thức mạnh mẽ của mình, Bạch Mộc Trần tu luyện không quá khó khăn, nhưng mà khi thi triển phần sau thì thân thể lại phải thừa nhận sự đè ép của không gian. Khi Bạch Mộc Trần thử nghiệm lần đầu thuật này thì suýt nữa mất mạng. Cũng may trong cơ thể hắn có một mạch luân nên so với thân thể của Tán Tiên bình thường mạnh mẽ hơn một chút. Sau đó trải qua hơn một năm gian khổ tu luyện hắn mới có thể động đi trong một phạm vi nhỏ. Dù chỉ có như thế nhưng mỗi lần thi triển thuật này cũng

làm cho thân thể chịu một áp lực cực lớn, hơn nữa lại không có cách nào thi triển liên tục.

...

Qua một lúc, sau khi Bạch Mộc Trần chỉ điểm thì ba người bọn Tiêu Thần cũng đã ghi nhớ kỹ thuật Ấn Độ. Trong lòng bọn hắn vô cùng kích động!

"Các người nhất định phải nhớ kỹ rằng bí thuật này chỉ có thể tu luyện phần đầu, phần sau thì với thể chất của các người thì tạm thời không được tu luyện."

Bạch Mộc Trần lại nhắc nhở lần nữa, hắn tin rằng ba người Tiêu Thần đều là người thông minh nên sẽ không tùy tiện đem tính mạng của chính mình ra đùa giỡn.

"Cổ đại ca..."

Ba người Tiêu Thần nhìn nhau một cái sau đó "Bộp" một cái cùng nhau quỳ xuống.

"Người... Các người định làm cái gì!?"

Bạch Mộc Trần bị việc này làm cho kinh ngạc một thoáng, sau rồi bèn vội vàng nâng ba người lên.

Ba người đồng thời trầm mặc, không ai mở miệng tranh nói trước.

Dù là "Phồn Tinh Quyết" hay là "Ấn Độ" thì đối với Tán Tiên đều là pháp quyết cực kỳ quý báu.

Quý báu như vậy lại không chút do dự mà truyền thụ cho mình. Việc này làm cho trong lòng ba người Tiêu Thần nổi lên từng cơn đau xót, bọn hắn

đối với Bạch Mộc Trần lại càng cảm kích hơn. Cái cảm kích khắc sâu vào trong linh hồn này không thể dùng lời nói để diễn đạt.

Nếu như lúc này còn có người dám trước mắt ba người Tiêu Thần nói Bạch Mộc Trần bụng dạ khó lường thì bọn hắn nhất định sẽ cùng nhau xông lên dùng nước bọt làm cho người nọ chết đuối.

Chú Thích: - Phi thiên độ địa: lên trời xuống đất/ bay lên trời chui xuống đất.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Mười Đồi.

Cổ Trần, không hiểu tính cách của người này thế nào?

Khi gặp nhau lần đầu tiên, Tiêu Thần cảm thấy tu vi của người này không tầm thường và vô cùng thần bí. Thế nhưng sau mấy lần tiếp xúc hẳn lại có cảm giác người này vô cùng chân thành không hề có giả dối, hơn nữa lời nói đầy trí tuệ làm cho người ta tin phục.

Đáng tiếc, trải qua một thời gian dài mà Tiêu Thần vẫn không thể nhìn thấu được tâm tư của đối phương. Rõ ràng có thể chỉ cần lo riêng bản thân mình mà sao lại cứ một mực bước vào vũng nước đục này, chẳng lẽ thật sự là vì thương hại hoặc đồng cảm.

...

Trần Tịch và Nguyên Minh Tử đều lặng lẽ không nói, cả ba người mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Bạch Mộc cảm nhận được nhưng hẳn không muốn nói tới điều này. Đối với hẳn dù đối phương nghĩ như thế nào cũng không quan trọng, nói nhiều hơn nữa cũng không thể tốt bằng hành động. Mà việc hẳn cần làm chính là cho tất cả các Tán Tiên một tia hy vọng, đây mới chỉ là bước đầu, hẳn vẫn còn nhiều kế hoạch khác nữa.

Đương nhiên, Bạch Mộc Trần cũng có cái lý của mình nên mới chọn ba người nhóm Tiêu Thần.

Ba người này từ khi mới bắt đầu bước vào Tiên giới đã cùng đi với nhau, nữnhng năm gần đây trải qua nhiều chuyện như vậy làm cho bọn hần không rời nhau nửa bước. Cả nhóm cùng tiến cùng lùi, việc này đủ để nói bọn hần là đều là người trọng tình trọng nghĩa, người như vậy chẳng lẽ không đáng để giúp đỡ?

Mỗi người đều có khuyết điểm của mình, nhưng mà chỉ cần trên người có một điểm tốt đẹp, như vậy cuộc sống mới có thể phát ra những tia sáng rực rỡ tươi đẹp... Những điểm "tốt đẹp" này có thể là đức tính ngay thẳng lương thiện, cũng có thể là tính cách dũng cảm kiên cường hay là tâm tình lạc quan cần cù, tất cả hàm chứa tinh túy của nhân tính, là cái đẹp của linh hồn, là sắc màu tươi đẹp của cuộc sống.

"Tiêu Thần, ta thấy các người phát tín hiệu vội vã tìm ta, thế là đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Mộc Trần, ba người nhóm Tiêu Thần mới chợt nhớ còn chưa nói đến chính sự.

"Ừ, Cổ đại ca, tình huống bây giờ có hơi cấp bách, chuyện là như vậy..."

Lập tức Tiêu Thân kể tất cả những sự việc xảy ra gần đây cộng với sự lo lắng của chính mình. Hần nói cả chính kiến và dự định của bản thân nữa.

"Thế ra là các người muốn ra tay sớm hả?"

Bạch Mộc Trần khẽ chau mày, bàn tay nhẹ bóp cằm.

Theo kế hoạch ban đầu của Bạch Mộc Trần, trước tiên hần muốn ổn định về mặt con người, đợi tới khi thực lực tăng lên mới hành động. Tuy nhiên đáng tiếc là việc dự tính không tính được sự biến đổi thế cục quá nhanh. Dường như trời cao không có ý định để hần có thời gian chuẩn bị đầy đủ. Nếu như đã xuất hiện tình huống như vậy thì chỉ có thể mạo hiểm một lần rồi tính tiếp.

Suy nghĩ như vậy, Bạch Mộc Trần khẽ gật đầu rồi trầm giọng nói: "Lo lắng của các người không phải là không có lý, ta cũng đồng ý ra tay luôn nhưng tất cả hành động đều phải nghe ta sắp đặt."

"Đương nhiên là như vậy."

Ba người nhóm Tiêu Thần phấn khởi. Chờ đợi đã ba năm, đến bây giờ thì kế hoạch của bọn hắn cũng bắt đầu...

Làm phản, hoặc nói cách khác là chiến đấu vì tự do! Đối với quặng nô thì cuộc sống chỉ là chuỗi ngày đau khổ, cứ thoải mái đánh cược một lần vẫn còn hơn cả đời sống ở nơi tối tăm này. Cho dù cuối cùng thất bại thì bọn hắn cũng không oán hận, không hối tiếc.

Bạch Mộc Trần dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Hiện tại dưới trướng các người có bao nhiêu người có thể dùng được? Ý của ta là người đáng tin tưởng được."

Trần Tịch và Nguyên Minh Tử đều đưa ánh mắt nhìn Tiêu Thần, lúc này Tiêu Thần nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Cổ đại ca, hiện giờ thủ hạ của chúng ta đã thu nạp được gần một ngàn tên quặng nô. Nhưng tương đối đáng tin thì chỉ có ba mươi hai người đi theo chúng ta từ lúc ban đầu, bọn chúng cũng giống như ta. Tất cả đều trải qua đồng sinh đồng tử có thể nương tựa lẫn nhau, ta tin tưởng bọn chúng. Tuy rằng bọn chúng không biết kế hoạch của chúng ta nhưng ta tin rằng nhất định bọn chúng sẽ ủng hộ."

Tiêu Thần nói đến đây liền có chút cảm khái nói: "Kỳ thật Cổ đại ca không cần quá lo lắng, Tiên nô trong Thiên Uyên sơn mạch này có ai nguyện ý cam lòng cả đời làm nô lệ? Ai nguyện ý sống trong chỗ mù mịt đen tối này mặc cho người sai khiến, sống chết không trong tay chính mình... Đúng là vì đại đa số quặng nô thấy không có hy vọng cho nên mới có thói quen chịu đựng rồi dần dần biến thành tê liệt, lạnh lùng, ích kỷ, tàn

nhân. Nếu như trời cao cho Tiên nô một tia hy vọng dù chỉ là nhỏ nhoi cũng sẽ làm cho bọn họ đều liều mạng chiến đấu quên mình."

"Ta hiểu rồi."

Bạch Mộc Trần vỗ vai Tiêu Thần rồi cười gượng gạo. Có một số việc hẳn không phải không hiểu nhưng chỉ vì trên lưng hắn còn gánh nặng tính mạng cùng an nguy của hơn một ngàn quặng nô nên buộc hắn phải cẩn thận. Hắn không cho phép mình có một chút sai lầm.

...

Sau đó, Bạch Mộc Trần nói kế hoạch của mình rồi dặn dò từng người.

Đầu tiên, bọn hắn cần gây náo loạn ở Thiên Uyên sơn mạch, càng loạn càng tốt, tốt nhất là có thể vang đến tai bên trên.

Tiếp theo, nếu muốn giải phóng quặng nô thì nhất định phải cướp được "Tự Tiên lệnh" để giải phóng tất cả Nguyên thần bị nhốt ở trong, chỉ có như vậy mới làm cho quặng nô có được tự do chân chính.

Khâu cuối cùng là làm thế nào để thu xếp được một cuộc sống yên ổn cho nhiều quặng nô như thế.

So sánh với hai khâu đầu tiên thì đây mới là khâu quan trọng nhất. Một khi kế hoạch của bọn hắn thành công thì việc phát triển lại rất khó dự liệu. Tiên nô bạo loạn với quy mô lớn như vậy thì nhất định sẽ tạo ra một chấn động lớn ở Nhất Trung Thiên và sẽ dẫn đến ba đại Tiên tông phái ra cao thủ lấy huyết tẩy để trấn áp. Bởi vậy nhất định không thể tiếp tục ở lại Đông Phương Lâm mà phải chạy sang địa phương khác.

Đối với tình huống này thì Bạch Mộc Trần cũng đã tính trước cho nên đã có chuẩn bị.

Phượng Lâm Châu bị Thiên Uyên sơn mạch chia ra làm hai phía Đông và Tây. Bình thường nếu muốn qua lại giữa hai phía thì cần phải đi qua những chỗ có Truyền Tống trận mới có thể tự do đi lại, nhưng những chỗ có Truyền Tống trận này đều nằm trong tay các đại Tiên tông nên bọn hắn không có cách nào động đến. Nhưng trời cũng không tuyệt đường người, ở vùng đất Cực Bắc có một chỗ giao giới gọi là đầm Hồng Vụ, chỉ cần mọi người đi đến nơi này thì có thể đến được Tây Phương Lâm. Đến được chỗ này là thoát khỏi hoàn toàn ràng buộc của ba đại Tiên tông.

"Đầm Hồng Vụ à?!"

Tiêu Thần tỏ vẻ nghi ngờ bèn hỏi lại: "Cổ đại ca, người muốn chúng ta chạy qua đầm Hồng Vụ đến Tây Phương Lâm sao?"

"Đúng vậy!"

Bạch Mộc Trần gật đầu nói: "Đầm Hồng Vụ là một nơi hung hiểm, hung cầm mãnh thú nhiều vô số, muốn đi qua nơi đó thì không phải là một việc dễ dàng, rất có thể chúng ta sẽ phải trả giá tương đối lớn. Nhưng ngoại trừ con đường này thì chúng ta không có đường khác để chọn..."

Bạch Mộc Trần nói xong liền lấy địa đồ giản lược mà trước đó hắn chuẩn bị đưa cho Tiêu Thần rồi lại bàn bạc tiếp: "Đây là địa đồ cơ bản của Đông Phương Lâm, các người nhất định phải cất kỹ, ta đã giúp các người đánh dấu các lộ tuyến di chuyển cũng như phạm vi của các thế lực khắp nơi và một vài việc cần chú ý. Chỉ cần các người cẩn thận một chút thì chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn... Mặt khác, ba đại Tiên tông mặc dù khống chế tuyệt đối Đông Phương Lâm nhưng tại vùng đất Cực Bắc thì lực ảnh hưởng của bọn chúng rất nhỏ, đây cũng là cơ hội duy nhất của chúng ta."

Tiêu Thần cầm lấy địa đồ bèn nhìn một lúc rồi lại đưa cho Trần Tịch và Nguyên Minh Tử.

"Cổ đại ca..."

Tiêu Thần vẫn còn lo lắng hỏi tiếp: "Nếu như bọn họ không đi theo chúng ta thì nên làm thế nào?"

Bạch Mộc Trần nghe câu hỏi này, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ mà chỉ thở một hơi dài. Kỳ thật trong lòng hắn cũng hiểu, thời điểm vì tự do thì mọi người có thể sẽ đồng tâm hiệp lực cùng nhau chống chọi với cường địch, nhưng mà một khi náo loạn kết thúc, sau khi mọi người khôi phục lại tự do thì chắc chắn có không ít quặng nô sẽ sinh ra ý nghĩ khác.

Bạch Mộc Trần suy tính một lát rồi thản nhiên nói: "Con đường di chuyển vốn nguy hiểm trùng trùng đến ngay cả ta cũng không biết là có thành công hay không. Nếu như thật sự có người muốn rời nhóm thì cứ để tùy hắn không cần miễn cưỡng."

"Ta đã hiểu, Cố đại ca."

Tiêu Thần gật đầu đồng ý, rồi sau đó bắt đầu thảo luận kế hoạch chi tiết.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Rắc Rối.

Sau một hồi bàn bạc thì cuối cùng kế hoạch cũng đã xác định để cho bốn người đều nhẹ nhàng thở ra.

"Đúng rồi..."

Tiếng nói của Bạch Mộc Trần chợt vọng lại, hần hỏi: "Tiêu Thần, ta cho các người luyện chế Tiên phù, hiện tại đã luyện chế được bao nhiêu?"

"A..."

Tiêu Thần giật giật miệng rồi then thùng nói: "Một ngàn tờ Phong Mang Phù đã hoàn thành, nhưng mà Bạo Liệt Phù thất bại khá nhiều nên chỉ mới luyện được sáu trăm bảy mươi lăm tờ."

Trần Tịch cũng nói: "Phong Mang Phù một ngàn tờ còn Bạo Liệt Phù tám trăm hai mươi tám tờ."

Bạch Mộc Trần nghe xong hai người trả lời cũng chỉ nhẹ gật đầu mà không nói gì thêm.

Luyện chế Tiên phù xác thực không dễ dàng, chủ yếu là dựa vào lực khống chế thần thức. Trước kia Bạch Mộc Trần cũng tự mình tìm tòi hơn hai mươi năm mới đặt được một nền móng kiên cố, mà đám người Tiêu Thần mặc dù có Bạch Mộc Trần chỉ điểm cũng không thể có khả năng chỉ trong ba năm đã sánh vai được với hắn. Dù sao bọn hắn ngoại trừ luyện chế Tiên phù thì vẫn còn phải thu thập Tiên thạch cũng như mở rộng thế lực, cho nên không thể đặt yêu cầu quá mức với bọn hắn.

Lúc này, Nguyên Minh Tử mới truyền đến âm thanh yếu ớt: "Cổ đại ca, ta có một ngàn tờ Phong Mang Phù và một nghìn năm trăm sáu mươi ba tờ Bạo Liệt Phù..."

"Cái gì? một nghìn năm trăm sáu mươi ba tờ?!"

Không chỉ Tiêu Thần cùng Trần Tịch kinh ngạc mà đến ngay cả Bạch Mộc Trần cũng cảm thấy bất ngờ, chênh lệch thế thì lớn quá đi mất!

Tiêu Thần hiển nhiên không tin nên trêu đùa: "Mập mập chết bầm, người nói khoác không sợ đau lưỡi à? Hặc hặc hặc!"

"Ta... Ta không nói khoác, đó là sự thật."

Nguyên Minh Tử rất sốt ruột sợ Bạch Mộc Trần hiểu lầm liền lấy túi trữ vật của mình đưa cho đối phương xem xét.

"Tiêu Thần, lần này người nói sai rồi, Nguyên Minh Tử không bao giờ nói khoác."

Bạch Mộc Trần cầm túi trữ vật nhìn lướt qua, hần liền kinh ngạc đồng thời mỉm cười tán thưởng. Trong ba năm mà luyện chế được hơn hai ngàn năm trăm tờ Tiên phù đối với người mới học quả thực là một cố gắng.

So sánh ba người với nhau thì Tiêu Thần là người lanh lợi nhất, Trần Tịch là người chín chắn nhất còn Nguyên Minh Tử thì là nhát gan mà tâm tư lại tinh tế nhất. Có lẽ tư chất cùng ngộ tính của Nguyên Minh Tử không bằng hai người Tiêu Thần và Trần Tịch, nhưng mà nói đến thiên phú luyện phù thì Nguyên Minh Tử lại là người lợi hại nhất.

"Không thể nào!"

Tiêu Thần cướp lấy túi trữ vật bèn nhìn vào, y lập tức tròn mắt nói: "Hần... Con mẹ nó ông trời ở trên cao, mập mập chết bầm đúng là đã luyện

chế ra nhiều Bạo Liệt Phù như vậy, chỗ này còn nhiều hơn cả ta và lão Trần cộng lại, cái này còn có công lý hay không hả trời?!"

"Nguyên Minh Tử làm tốt lắm!"

Bạch Mộc Trần cười vỗ vỗ bả vai Nguyên Minh Tử cổ vũ. Lúc này, Nguyên Minh Tử chỉ biết xấu hổ gãi gãi, trong mắt khó nén được vẻ xúc động.

Đối với người khác thì việc luyện chế Tiên phù có lẽ không tính là cái gì to tát nhưng với Nguyên Minh Tử lại có ý nghĩa rất to lớn... Cả đời Nguyên Minh Tử là người nhát gan trốn tránh, không có ai để mắt đến hắn thậm chí ngay cả chính hắn cũng xem thường chính mình. Mặc dù Tiêu Thần cùng Trần Tịch không nói gì nhưng không có nghĩa là hắn không tự biết mình.

Giờ khắc này Nguyên Minh Tử dường như đã tìm được mục tiêu cần phải theo đuổi, dường như đã biết được thế giới của mình. Tự ti trong lòng hắn dần dần mất đi rồi hắn đột nhiên cảm giác được mình không phải là một gánh nặng, mình cũng là một người có ích.

"Hắc hắc hắc, đúng là không ngờ mập mạp chết bầm người cũng có một chút tài năng. Không tệ không tệ, cũng sắp vượt qua được một nửa mệnh mẽ của Tiêu soái ta rồi."

Tiêu Thần khoác tay lên cổ Nguyên Minh Tử rồi vừa cười vừa mắng.

Trần Tịch cũng khoác tay lên trên vai đối diện của Nguyên Minh Tử, khuôn mặt hiện ra một nét tươi cười mà bình thường khó có được.

Bạch Mộc Trần thấy bọn hắn thật sự đều vì huynh đệ mình mà vui vẻ. Cái tình cái nghĩa này làm cho hắn đứng xem ở bên ngoài cũng phải tán thưởng mãi không thôi.

...

Sau một lúc cười đùa thì Tiêu Thần chợt nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, Cổ đại ca, người bảo chúng ta luyện chế nhiều Tiên phù như vậy là để làm gì vậy?"

"Đương nhiên phải có chỗ để dùng..."

Bạch Mộc Trần ngừng nụ cười rồi nghiêm mặt nói: "Tán Tiên không có phương pháp tu luyện, nếu như muốn tăng thực lực của mình thì chỉ có thể dựa vào ngoại lực, mà phù đạo là lựa chọn tốt nhất cho Tán Tiên."

Tiêu Thần vẫn khó hiểu hỏi: "Tiên phù đúng thật là rất tốt, thế nhưng có ai dùng nhiều như vậy đâu! Uy lực của Tiên phù cấp thấp có hạn, mỗi người chỉ cần có hơn mười tờ là được rồi, luyện nhiều cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi."

"Người cảm thấy thế là nhiều sao?"

Bạch Mộc Trần lơ đãng nói: "Các người bây giờ vẫn còn chưa chính thức biết cách vận dụng Tiên phù cho nên mới cảm thấy nhiều, nhưng mà trên thực tế thì ta còn sợ thiếu đấy."

"Cách vận dụng Tiên phù? Việc này chúng ta đều biết mà, có gì khó hay sao? Xem ta này..."

Lời của Tiêu Thần chưa dứt thì hắn đã đánh ra một tờ Phong Mang Phù, chỉ thấy hàn mang chợt lóe sau đó đâm vào tường đá một dấu vết sâu gần hai thước.

Bạch Mộc Trần liền khoát tay áo nói: "Dùng Tiên phù như vậy thì uy lực có hạn chế rất lớn cho nên không nên dùng như vậy. bây giờ ta sẽ dạy cho các người làm thế nào vận dụng Tiên phù để có hiệu quả tốt nhất, ta gọi đây là thuật cộng hưởng phù... Dùng mấy tờ Tiên phù giao hòa thành một thể rồi đồng thời đánh ra, phù chập lại càng nhiều thì uy lực càng lớn..."

Trong lúc nói chuyện thì Bạch Mộc Trần cũng đồng thời lấy ra mười tờ Phong Mang Phù nâng lên trước ngực.

Thần thức hóa sợi, phù văn tương liên.

"Phong Mang thuật!"

Mười tờ Tiên phù đồng thời bộc phát thành mười đạo hàn mang to bằng ngón tay sau đó dung hợp thành một đoàn rồi bắn ra, nó lưu lại trên tường đá một vết sâu đến năm thước, so với dấu vết mà Tiêu Thần đánh ra vừa rồi thì sâu hơn gấp hai lần.

"..."

Trong động không khí liên đột nhiên trầm tĩnh, ba người Tiêu Thần trợn mắt há hốc miệng nhìn về tường đá.

Cũng không phải vì dấu vết quá sâu dễ làm cho người ta chú ý mà chính là vì Bạch Mộc Trần vận dụng Tiên phù thật sự không thể tưởng tượng được. Ít nhất thì cho tới bây giờ bọn hắn đều chưa hề nghĩ tới việc Tiên phù có thể cộng hưởng cho nhau hơn nữa uy lực lại không nhỏ.

"Ta làm thử cái đã!"

Tiêu Thần cắn răng một cái rồi đồng thời lấy ra mười tờ Phong Mang Phù giơ lên trước ngực.

"Phong Mang thuật!"

Mười tờ Tiên phù đồng thời lóe lên nhưng chúng không dung hợp với nhau mà từng tấm riêng biệt bắn về phía tường đá. Uy lực của nó không lớn hơn chút nào.

"Đây... Đây là chuyện gì!?"

Tiêu Thần đứng im sững sờ nhìn tường đá rồi lại nhìn Bạch Mộc Trần nói: "Cổ... Cổ đại ca, ta cũng đồng thời dùng mười tờ Tiên phù nhưng vì sao lại hoàn toàn khác với người!?"

Trần Tịch cùng Nguyên Minh Tử cùng tự mình thử một lần nhưng mà cũng đều giống như Tiêu Thần.

Cũng là mười tờ Tiên phù nhưng vì sao ở trong tay Bạch Mộc Trần lại có chênh lệch lớn như vậy so với trong tay bọn hắn đây?

Thuật cộng hưởng phù ư? Thế nào gọi là thuật cộng hưởng phù?

Khuôn mặt của Trần Tịch lộ ra trầm tư mà Nguyên Minh Tử thì lại kinh ngạc đến thất thần.

Bạch Mộc Trần không trả lời mà chỉ là bắn ra một luồng Tiên nguyên từ đầu ngón tay, Tiên nguyên không ngừng kéo dài rồi hóa thành từng sợi tơ.

Nhận được ý niệm biến hoá trong đầu thì những sợi tơ này hóa thành lưới tơ.

Ba người nhìn đến đây thì dường như đã hiểu được chút gì đó nhưng mà cẩn thận suy nghĩ thì lại không rõ ràng lắm.

Lúc này Bạch Mộc Trần mới mở miệng nói: "Muốn cộng hưởng được phù thì cần có thần thức điều khiển. Ta sở dĩ bảo các người khổ luyện Tiên phù chính là vì để cho các người có thể điều khiển thần thức thành thạo hơn."

Ba người bỗng nhiên tỉnh ngộ rồi Tiêu Thần đột nhiên hỏi: "Vậy Cổ đại ca, người có thể cộng hưởng được bao nhiêu Tiên phù?"

"Một lần khoảng ba trăm tờ a..."

Bạch Mộc Trần đã tự mình thử nghiệm, nhưng mà những năm gần đây tu vi của hắn tăng lên dẫn đến thần thức cũng tăng nên có thể đồng thời khống chế ba trăm tờ Phong Mang Phù mà không thoát lực. Về phần Bạo Liệt Phù có lẽ chỉ có thể đồng thời khống chế khoảng hai trăm tờ.

"Hiện tại các người cũng đã hiểu vì sao ta cảm thấy chỗ Tiên phù đó không đủ rồi nhé!"

Tiêu Thần nghe Bạch Mộc Trần nói như vậy thì hiếu kỳ hỏi thêm: "Cổ đại ca, vậy người có bao nhiêu tấm Tiên phù?"

"Những ngày này tâm tư của ta đều đặt trên tu luyện nên không thể luyện phù..."

Bạch Mộc Trần khiêm tốn trả lời rồi lẩm nhẩm tính toán: "Cộng thêm trước kia luyện chế thì Phong Mang Tiên phù có khoảng hơn tám nghìn tờ mà Bạo Liệt Phù có hơn sáu nghìn tờ."

"Ặc! Ta muốn chết đây!"

Tiêu Thần chớp chớp mắt rồi nhất thời nhụt chí.

...

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, thế cục trong quặng nô cứ lặng lẽ phát sinh biến hóa. Chỉ có điều loại biến hóa này quá mức nhỏ bé đến nỗi hầu như không ai chú ý.

Nửa năm sau có một sự kiện làm khiếp sợ Tiên nô quặng mỏ đã bộc phát!

Một đội Tiên sĩ tuần tra bỗng nhiên biến mất mà không hiểu nguyên nhân ở phụ cận Thiên Uyên sơn mạch, toàn bộ "Mệnh bài" đều vỡ nát.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hành Động.

Mấy trăm năm yên bình ở Thiên Uyên sơn mạch cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Tin tức này giống như một loại ôn dịch, nhanh chóng truyền bá khắp cả Tiên Nô ở quặng mỏ và Nô Thị.

Có người nói đây là chuyện ngoài ý muốn, có người nói đây là một âm mưu, cũng có người yên lặng không nói gì.

Tuy vậy, ai cũng không ngờ được mọi chuyện mới chỉ bắt đầu. Một ngày sau đó, hai ba đội tuần tra liên tục gặp phải tập kích, có không ít Tiên Sĩ bị mất tích nhưng đến tận bây giờ vẫn không phát hiện ra kẻ địch là ai.

Không khí sợ hãi bao trùm cả Thiên Uyên sơn mạch làm cho lòng người bàng hoàng, sự việc cuối cùng cũng kinh động tới ba vị chấp sự đại nhân.

Để tìm hiểu tình hình, ba vị chấp sự đã phái đi hơn ba mươi vị đệ tử thâm nhập quặng trường, tất cả đệ tử đều có tu vi từ Chân Tiên bậc năm trở lên nhưng kết quả đều là có đi mà không về, thậm chí cả một chút tin tức truyền về cũng không có.

Chuyện này quả thật cổ quái, chỉ cần là người có chút hiểu biết đều có thể cảm giác được chuyện này không tầm thường.

.....

Trong một phòng lớn ở trong một động phủ nơi quặng mỏ.

Nơi này chính là nơi ba đại tiên tông tụ hội, bình thường nơi đây chỉ dùng để trao đổi chuyện quan trọng. Hiện giờ mọi người đều tụ tập đông đủ.

Ở phía trên, ba vị chấp sự đứng cạnh nhau, sắc mặt vị nào cũng âm trầm nhìn chúng đệ tử phía dưới, không khí nặng nề vô cùng.

“ Sư huynh, đây nhất định là một âm mưu!”

Về mặt Hoa Dương cực kỳ bức bối, mắt lóe lên hận ý. Ở bên cạnh y, sắc mặt Phong Hành Chí và Nguyệt Diễm Diễm cũng rất khó coi.

Lần này ba đại giám sát đồng thời xuất động, mang theo đông đảo đệ tử điều tra chuyện này nhưng cuối cùng vẫn không thu được kết quả gì, thật sự là mất hết mặt mũi.

Ngô Niệm Tri lạnh lùng liếc nhìn Hoa Dương một cái rồi hừ một tiếng nhưng không nói gì.

Thấy cảnh tượng như vậy, Liên Vân liền cất tiếng: “Nguyệt sư muội, lần này các người đi ra ngoài có điều tra được manh mối gì không?”

Nguyệt Diễm Diễm cung kính nói:“ Hồi bẩm chấp sự, ở mấy chỗ hiện trường ngoại trừ dấu vết đánh nhau thì không có phát hiện bất kỳ manh mối gì. Địch nhân vô cùng狡 hoạt, tất cả các cuộc chiến đấu đều là lấy nhiều đánh ít, một kích là trúng tuyệt đối không để cho sống sót, thậm chí ngay cả truyền tin cũng bị cắt đứt. Theo bước đầu suy đoán thì chuyện này do một thế lực gây nên, đây chắc chắn không phải chuyện mà năm ba người có thể làm được.”

Dừng một chút, Nguyệt Diễm Diễm cẩn thận đưa ra ý kiến: “ Chấp sự, chuyện này liệu có phải do những quặng nô tác quái không? ”

Nghe câu, ba vị chấp sự nhìn nhau rồi sau đó đều lắc đầu một cái, hiển nhiên không ai cho là chuyện này có liên quan đến quặng nô.

Liên Vân suy nghĩ một chút rồi khoát tay nói: “ Sau lần trấn áp mấy kẻ cầm đầu quặng nô đến nay thì Tiên Nô ở quặng mỏ yên ổn hơn rất nhiều. Ít ra thì trước mắt không thấy quặng nô có dị động gì. Huống chi Tụ Tiên Lệnh còn ở trong tay chúng ta, cho dù toàn bộ mấy ngàn quặng nô cộng lại cũng không có năng lực đánh chúng ta. ”

Ngô Niệm Tri cũng phụ họa theo: “ Liên Vân sư muội nói quả không sai, trong quặng nô có không ít người của chúng ta nằm vùng, nếu quả thật có chuyện gì phát sinh thì tất nhiên bọn chúng sẽ truyền ra tin tức. Hơn nữa còn có ba người Hồng Vũ áp chế nên tiện nô cũng không gây được bất cứ chuyện gì. ”

Trác Vô Cấu gật đầu một cái rồi cũng không nói thêm câu gì nữa mà quay qua hỏi thăm tình hình: “ Phong sư đệ, vậy nhóm các người có mạnh mẽ gì không? ”

“ Chuyện này”

Vẻ mặt Phong Hành Chí xấu hổ báo cáo: “ Tình huống bên ta cũng tương tự với Nguyệt sư muội, khi đến cũng không thấy bóng dáng kẻ địch, xung quanh chỉ là một bãi hỗn loạn. Tuy thế cũng có một việc khá kỳ quái, đó chính là hỏa nguyên lực vô cùng nồng nặc, đối phương đều sử dụng pháp quyết thuộc tính hỏa. ”

“ Hỏa nguyên lực? ”

Ngô Niệm Tri cau mày tựa hồ nhớ tới điều gì nhưng trong lòng lại không xác định rõ.

Lúc này, Hoa Dương mới thấp giọng dò hỏi: “ Sư huynh, chúng ta có nên báo việc này lên để tông môn xử lý hay không? Nếu quả thật có cường

địch chỉ sợ chúng ta khó mà ngăn cản. ”

“ Ngu ngốc! Đầu người mọc ra ở trên mông đít à? ”

Ngô Niệm Tri lạnh lùng mắng một tiếng rồi nói không chút khách khí nào: “ Báo cáo hả? Báo cáo như thế nào đây? Người biết kẻ địch là ai sao? Người có đầu mỗi báo lên sao? Bây giờ tình huống thế nào chúng ta đều không hiểu rõ, một khi báo lên cho tông môn thì những tên chuyên gây chuyện sẽ trách cứ chúng ta không có năng lực, đến lúc đó chúng ta sẽ ngồi chờ hậu quả nhé. Hừ!”

“ Ngô sư huynh...”

Liên Vân khuyên giải: Giám sát Hoa Dương cũng chỉ là lo xa một chút, người đừng trách hấn. ”

Ngô Niệm Tri không muốn làm mất thể diện của Liên Vân nên đành thờ dài rồi bảo: “ Sư muội, không phải ta cố ý muốn phản bác người mà là chuyện này không thể báo lên mà chúng ta nhất định phải tự xử lý. Quặng mỏ chính là vùng đất để khai thác tiên thạch, dính dáng tới quá nhiều lợi ích. Nếu chúng ta không cẩn thận chính là rơi vào kết quả vạn kiếp bất phục. Hơn nữa chúng ta tử thủ ở đây cũng không sao, dù sao người ngoài cũng không vào được quặng mỏ.”

Trác Vô Cấu hơi do dự rồi cũng đồng ý: “Ngô sư đệ nói không sai, Trác mỗ cũng cho là chuyện này tạm thời không nên báo lên, ít nhất cũng phải chờ hiểu rõ tình hình rồi hãy báo. ”

Liên Vân gật đầu: “ Theo ý kiến của hai vị sư huynh thì kế tiếp chúng ta nên làm như nào? ”

Đối với việc bàn mưu tính kế, Trác Vô Cấu tự biết không bằng Ngô Niệm Tri nên nhìn về phía đối phương, ý bảo đối phương cứ tự nhiên sắp xếp.

Ngô Niệm Tri không khách khí bèn nói thẳng: “Một khi chúng ta đã không tìm ra được manh mối gì thì hãy để cho người khác tìm giúp chúng ta...”

Liên Vân hơi ngần ra, nhẹ giọng nói: “ Ngô sư huynh nói là... Nô Thị?”

“Không sai!”

Ngô Niệm Tri khẽ mỉm cười nói : “Nô Thị có bối cảnh phức tạp, phía sau dính dáng đến không ít lợi ích của tiên môn thị tộc, những thế lực này tuy không bằng ba đại tiên tông chúng ta nhưng bản lãnh dò xét tin tức của bọn chúng cũng rất mạnh, chỉ cần có thể mời được bọn chúng hỗ trợ thì chuyện trong Thiên Uyên sơn mạch không thể che giấu được ai. ”

“ Ta nghĩ điều này được đấy. ”

Trác Vô Cấu khẽ vuốt cằm bày tỏ thái độ ủng hộ.

Ngô Niệm Tri lại nói tiếp: “ Mặt khác, chúng ta còn phải tăng thêm nhân lực tiếp tục điều tra, nhưng các đệ tử nhất định phải hành động thống nhất. Việc này không thể chậm trễ, các người hành động ngay lập tức đi!”

“ Vâng.”

Sau một hồi an bài, chúng đệ tử dần dần giải tán, chỉ có ba vị chấp sự ở lại tiếp tục bàn bạc những chi tiết khác.

.....

Tại Nô Thị ở Thiên Uyên sơn mạch.

Những ngày gần đây, bởi vì Tiên Nô ở quặng mỏ thường xuyên phát sinh sự cố khiến cho Nô Thị cũng không được an bình.

Để phòng ngừa vạn nhất, các thế lực khắp nơi rồi rít tăng thêm nhân lực, họ kiểm tra gắt gao những người ra vào Nô Thị. Chính bởi như thế, Nô Thị vốn dĩ náo nhiệt cũng dần trở nên yên tĩnh.

.....

Lúc này, Bạch Mộc Trần đang ngồi ngay ngắn trong đại sảnh của Tụ Bảo Các. Tay hắn đang bưng tiên trà từ từ thưởng thức.

Việc buôn bán của Tụ Bảo Các quả thật không suôn sẻ, ít nhất trong khoảng thời gian Bạch Mộc Trần ở đây thì trừ hắn ra căn bản không có một vị khách hàng nào khác tới cửa hàng. Xem ra đầu năm nay việc buôn bán thật khó khăn.

Chỉ chốc lát sau, Dịch Nha Tử và Mạc Ảnh đi ra từ hậu đường.

“ Tiểu huynh đệ, gần bốn năm không gặp không biết người có khỏe không? ”

Dịch Nha Tử đi về phía Bạch Mộc Trần khách sáo chấp tay hỏi han, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị có thêm cả sự hòa nhã.

Bạch Mộc Trần không dám coi thường, hắn vội vàng đứng dậy hoàn lễ: “ Nhờ hồng phúc của Dịch lão bản, cuộc sống cũng không tệ. ”

“ Bạch huynh người khỏe chứ ”

Mạc Ảnh nhiệt tình gật đầu một cái với Bạch Mộc Trần coi là làm lễ ra mắt, Bạch Mộc Trần mỉm cười đáp lễ.

Đợi Dịch Nha Tử ngồi xuống, Mạc Ảnh liền dâng một chén tiên trà cho sư tôn, sau đó lẳng lặng đứng ở một bên.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Ẩn Phù Mười Loại Đường Vân.

Ba mươi năm, đối với tiên sĩ mà nói chỉ là một cái nháy mắt.

Nhưng với tiên nô thì đó là một khoảng thời gian dài đằng đằng trải đầy đắng cay.

Bạch Mộc Trần không kể hắn đã làm gì những năm qua, Dịch Nha Tử cũng biết ý nên không hỏi nhiều.

...

Sau một hồi chuyện trò, Bạch Mộc Trần mới đi vào vấn đề chính: "Dịch lão bản, phải chăng quý tiệm đã mua được ẩn phù mới?"

"Đương nhiên, đây chính là bốn đạo phù ẩn mà Dịch mỗ đã chuẩn bị cho người..."

Dứt lời, y lật tay lấy ra một hộp gỗ có phong cách xưa cũ, trong ấy đặt bốn miếng ngọc, bên trên có vẽ những nét ngoằn ngoèo.

Đây là "Phá Không Thuật", thuật này thi triển vô thanh vô tức, có công hiệu phá mở cấm chế. Đương nhiên, thuật này chẳng qua là ẩn phù bậc nhất nên uy lực rất hạn chế. Nó chỉ có thể phá mở một ít cấm chế thấp phẩm như các loại về mê huyền, chúơng nhãn, nếu đương lúc gặp phải hiểm nguy thì tác dụng của nó không quá lớn nên sử dụng cần phải cẩn thận..."

Không đợi Dịch Nha Tử nói xong, Bạch Mộc Trần mừng rỡ nhận lấy tám phù ẩn này. Hắn cầm lấy ngăm ngăm mãi không thôi.

Ấn phù Phá Không Thuật được tạo thành từ chín đạo phù văn giao thoa lẫn nhau và phân bố dày đặc, nhìn thoáng qua thì vô cùng phức tạp, thì thoáng lại có một vài tia sáng loé lên.

Theo hiểu biết của Bạch Mộc Trần, ấn phù được phân làm mười cấp, tiên phù cấp một chỉ có tối đa mười loại phù văn, mà mỗi khi tăng thêm mười loại phù văn thì ấn phù ấy lại tăng lên một cấp. Nói cách khác, ấn phù cấp mười hai tổng cộng có một trăm hai mươi loại phù văn.

Hiển nhiên, trong số tất cả các loại ấn phù cấp một thì Phá Không Thuật này được xem như vô cùng trân quý.

Hơn nữa, Phá Không Thuật có khả năng phá mở cấm chế. Đây cũng là một thủ đoạn mà hãn đang cần, nên tác dụng của nó không hề nhỏ. Về chuyện nó ở trong tay hãn phát huy được bao nhiêu uy lực thì cần phải thử mới biết được.

Kế đến, Dịch Nha Tử từ từ lấy ra hai tấm ấn phù khác: "Đây là hai tấm ấn phù thuộc loại phòng ngự, tên là "Nguyên Giáp Thuật" cùng "Ngự Thuần Thuật", nó có thể phát ra một tầng cương khí bao quanh người làm phép, tuy nhiên lực phòng ngự hơi yếu một chút. Nó chỉ có thể chống lại một kích của Chân Tiên nhất phẩm. Cái thứ hai thì lực phòng ngự mạnh hơn, khi thi triển sẽ phát ra một lớp khí thuần, có thể chống lại một kích của Chân Tiên Nhị phẩm..."

"Tốt, tốt quá!"

Bạch Mộc Trần vui mừng ra mặt. Hãn hoan hỉ gật đầu nhẹ nhàng. Bên trên hai tấm ấn phù này chỉ có bảy đạo phù văn, dù không trân quý bằng Phá Không Thuật, nhưng đối với hãn cũng có chỗ hữu dụng. Chỉ ít khi có phù này, vào thời khắc hiểm nguy có thể tăng khả năng bảo toàn tính mệnh.

Ngừng một lát, Dịch lão bản lấy ra đạo phù ấn cuối cùng: "Tiếp theo, Dịch mỗ còn thu được một tấm ấn phù loại phụ trợ tên là "Thần Hành

Thuật", ẩn phù phụ trợ vốn là cực kỳ khan hiếm, mà loại này chính là loại thực dụng nhất trong số đó..."

"Ah!"

Bạch Mộc Trần nghe vậy nao nao. Hắn cẩn thận nhận lấy phù này từ trong tay người môi giới.

Với ánh mắt của Dịch Nha Tử, có thể làm y coi trọng thì đủ thấy đây không phải vật tầm thường, Bạch Mộc Trần cẩn thận quan sát thì phát hiện ẩn phù này có đến mười loại phù văn giăng ở khắp nơi.

"Đây là..."

Bạch Mộc Trần vừa nhìn thấy thì trong mắt liền hiện lên một tia kinh ngạc.

Dịch Nha Tử lại nói tiếp: "Thần Hành Thuật mặc dù là ẩn phù cấp một, nhưng công hiệu còn mạnh hơn so với nhiều ẩn phù cấp hai, chỉ cần thi triển thuật này thì trong một thời gian ngắn có thể tăng tốc độ trốn chạy hoặc phi hành..."

"Cái gì!?"

Bạch Mộc Trần chấn động, hắn lập tức hiểu rõ ý nghĩa của Thần Hành Thuật, đồng thời tâm lý kích động không thôi.

Ẩn phù phụ trợ được coi là loại ẩn phù khó chế tạo nhất. Điều này cũng không phải là không có nguyên nhân, yếu tố quan trọng nhất là do mức độ hiểu biết cùng cảm ngộ của Phù Sư đối với phù đạo. Nhất là loại phù ẩn có thể gia tăng ngoại lực cho bản thân như Thần Hành Thuật.

"Như có thần trợ giúp!"

Trong đầu Bạch Mộc Trần bỗng hiện lên một chữ, chữ "Thần" này có thể nói là thần linh mà cũng có thể xem là tinh thần.

...

Phá Không Thuật, Nguyên Giáp Thuật, Ngự Thuần Thuật, Thần Hành Thuật.

Tay nắm lấy bốn đạo ấn phù, Bạch Mộc Trần âm thầm thở nhẹ, lần này đến đây quả thật không uổng phí.

"Dịch lão bản, đối với ta những đạo phù ấn này đều rất trân quý, ta muốn mua lại toàn bộ, không biết là giá cả như thế nào?"

Nghe Bạch Mộc Trần hỏi giá, Dịch Nha Tử từ từ nâng tách trà lên uống một ngụm, sau đó mới nói: "Nói thật với cậu, ấn phù nhất giai đối với Tiên Sĩ thì không quá quan trọng, chính bởi như thế, cho nên có rất ít người chế tạo ấn phù nhất giai để mang ra giao dịch. Bốn đạo ấn phù này là Dịch mỗ phải tìm người chuyên môn khắc ấn. Việc này cũng không tốn bao nhiêu công sức, Dịch mỗ cứ thu của cậu bằng với tiền vốn thôi... Phá Không Thuật hai trăm tiên thạch, Nguyên Giáp Thuật và Ngự Thuần Thuật một trăm tiên thạch, Thần Hành Thuật năm trăm tiên thạch..."

Nghe Dịch Nha Tử báo giá xong, Bạch Mộc Trần thầm gật đầu, không ngoài ý muốn chút nào. Hắn chưa từng qua phường thị khác nên tự nhiên không có biện pháp so sánh giá cả giữa các ấn phù, nhưng cùng Dịch Nha Tử tiếp xúc một thời gian, đoán chừng y cũng không phải là loại người chỉ mong kiếm lời. Huống chi, đối phương trong miệng cứ nói không tốn quá nhiều công sức, nhưng trên thực tế chắc hẳn là uổng phí không ít tâm tư.

Tuy chín trăm tiên thạch là cái giá không nhỏ, cao gấp mấy chục lần so với ấn phù bình thường, nhưng với thứ đồ tốt, chỉ cần đáng giá thì Bạch Mộc Trần sẽ không keo kiệt. Cũng may là ba năm qua hắn cũng tích lũy được không ít tiên thạch, phần lớn tiên thạch là do mấy người Tiểu Thần

góp vào, phần còn lại do hẩn tích lũy. Tổng cộng bây giờ là trên dưới bốn - năm ngàn.

"Cảm ơn Dịch lão bản đã giúp, tại hạ sẽ khắc sâu trong lòng."

Bạch Mộc Trần cười chấp tay, xem như nhận lấy phần nhân tình này.

Một thoáng yên lặng, Dịch Nha Tử thấy đối phương hiểu rõ tâm ý của mình thì không nói thêm gì nữa.

"Dịch lão bản, tại hạ còn cần mua thêm một số thứ khác..."

Sau đó, Bạch Mộc Trần lại đưa ra một danh sách, gồm một lượng lớn đan dược, Truyền Tấn Phù cùng linh mộc nhất giai.

...

Một lúc sau, hai bên hoàn thành giao dịch một cách nhanh chóng thuận lợi.

Đương lúc Bạch Mộc Trần chuẩn bị rời đi, Dịch Nha tử thình lình gọi hẩn lại: "Tiểu huynh đệ, gần đây Thiên Uyên sơn mạch không còn yên ổn nữa, khi cậu đi ra bên ngoài cũng phải cẩn thận một chút."

"Á?"

Bạch Mộc Trần dừng bước, xoay người hiếu kỳ hỏi: "Dịch lão bản cơ có gì nói ra lời ấy? Tại hạ chỉ toàn bế quan nên đối với sự tình bên ngoài không hiểu rõ lắm. Không biết gần đây đã xảy ra chuyện gì?"

Dịch Nha Tử không cho là phải bèn trả lời: "Nghe nói gần đây quặng mỏ có một thế lực nào đó xâm nhập làm cho lòng người hoang mang..."

"Điều này cũng khó trách!"

Bạch Mộc Trần làm ra vẻ giật mình: "Lúc tại hạ đến đây cũng phát hiện Nô Thị dường như có vẻ ảm đạm. Chắc hẳn là có ảnh hưởng vì chuyện này. Càng ngày đúng là buôn bán càng khó khăn nhỉ!"

Dịch Nha Tử khẽ gật đầu: "Đúng vậy! Công việc làm ăn khó khăn như thế này không khéo Tụ Bảo Các của ta sợ rằng phải đóng cửa..."

Dịch Nha Tử chợt đổi giọng: "Nhưng mà, nghe nói phía quặng mỏ đã nhờ các cửa tiệm ở Nô Thị hỗ trợ, chắc chắn sẽ nhanh chóng có tin tức."

"Ah! Vậy à? Thế thì tốt rồi..."

Bạch Mộc Trần giả bộ tươi cười, nhưng trong lòng lại khẽ giật mình. Dịch Nha Tử hiển nhiên có suy đoán, xem bộ dáng thì hẳn đã nhìn ra điều gì đó, hơn nữa trong lúc vô ý lại tiết lộ cho mình một tin tức quan trọng, chính là phía quặng mỏ đang bắt đầu hành động.

Bạch Mộc Trần không khỏi không cảm khái tự nhủ trong lòng, đúng là gừng càng già càng cay!

Đương nhiên, Bạch Mộc Trần cũng biết, hành vi xử sự của mình so với những Tiên Nô bình thường có sự khác nhau rất lớn, chỉ cần cẩn thận cân nhắc sẽ dễ dàng nhận ra. Xem ra hiện giờ hẳn không còn nhiều thời gian nữa.

Mặc kệ Dịch Nha Tử thực sự đã biết hay là đang suy đoán, nếu đối phương đã không nói ra, Bạch Mộc Trần cũng giả bộ hồ đồ.

"Cảm ơn tiền bối chỉ điểm."

Bạch Mộc Trần khom người thi lễ một cái, sau đó cáo từ rồi rời khỏi nơi này.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Manh Mối.

Chờ cho Bạch Mộc Trần đi khỏi, Tụ Bảo Các lại quay về vẻ yên tĩnh vốn có.

Sau một hồi yên lặng, Mạc Ảnh nói với tâm sự nặng nề: “ Sư tôn, ngài cảm thấy chuyện xảy ra gần đây có liên quan tới Cổ Trần hay không?”

“ Có liên quan hay không thì có quan hệ gì với chúng ta chứ. ”

Dịch Nha Tử để chén tiên trà xuống rồi nói chậm rãi: “ Ảnh nhi, bất cứ việc gì cũng phải nhìn xa một chút, chúng ta là thương nhân thì chỉ nên làm điều có lợi mà tránh xa những việc rắc rối, càng không nên tham gia vào những việc thị phi. Hơn nữa, người xem Cổ Trần này giống như hạng người ngu dốt sao? Nếu thật sự hắc có mưu đồ thì tuyệt đối không phải là những chuyện nhỏ nhặt nhằm chiếm tiện nghi, nếu như chúng ta tùy tiện nhúng tay vào không chừng sẽ chết rất thảm. Ta có dự cảm Thiên Uyên sơn mạch sắp xảy ra chuyện lớn rồi.”

“Cái gì? ”

Trên mặt Mạc Ảnh lộ rõ vẻ kinh sợ rồi suy nghĩ cẩn thận về những lời này.

Mặc dù Dịch Nha Tử không trực tiếp trả lời vấn đề nhưng trong lời nói lại tiết lộ một chút tin tức... Tên Cổ Trần này nhìn qua có vẻ là người hòa nhã nhưng thực ra là một nhân vật nguy hiểm, ngay tới Tán Tiên nhị kiếp cũng cho là nguy hiểm thì nhân vật như vậy liệu sẽ đơn giản sao? !

Mạc Ảnh đứng bên cạnh Dịch Nha Tử đã mấy trăm năm nên rất hiểu tính cách của sư tôn mình. Nếu như không biết chắc chắn thì Dịch Nha Tử tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như thế.

“ A! ”

Dịch Nha Tử thở dài một hơi rồi nghiêm trọng bảo: “ Ba đại Tiên Tông cũng không đơn giản, chẳng những thực lực hùng hậu mà còn có chỗ dựa trên thượng giới, muốn làm gì họ tuyệt đối không phải là việc dễ dàng. Huống hồ, Tiên Nô ở quãng mông mẫm dù trọng yếu nhưng cũng không ảnh hưởng gì nhiều tới ba đại Tiên Tông... Bây giờ ta lại đang rất tò mò muốn biết mục đích của Cổ Trần là cái gì? ”

Bỏ qua tâm tư của mình, Mạc Ảnh lại cung kính hỏi: “ Sư tôn, vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào? ”

“Yên lặng theo dõi tình hình.”

Dịch Nha Tử hơi cười cười: “ Chuyện đã đến nước này thì bất luận có kết quả như nào cũng không liên quan đến chúng ta, hôm nay coi như không có chuyện gì xảy ra, người tự biết phải làm gì chứ. ”

“ Vâng, đệ tử đã hiểu. ”

Mạc Ảnh hơi nhíu mày, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Hai người im lặng nhìn nhau, lúc này bọn họ mới phát hiện ra mình đã đặt hết sự chú ý lên trên người Cổ Trần.....

Ở một góc khác của Nô Thị, một bóng người thấp bé lướt qua thật nhanh, cuối cùng dừng lại ở trước cửa Tàn Thư Tập.

“ Quách sư huynh, Mi Nhung cầu kiến! ”

Một tiếng nói khẽ vang lên, cánh cửa hàng ngày vẫn đóng chặt từ từ mở ra.

Đợi cho bóng người kia bước vào, cánh cửa lại một lần nữa khép lại.

.....

Lúc này, Quách Nam đang ngồi ngay ngắn trên thạch đài, xung quanh còn vương lại vài tia linh khí, hiển nhiên hẳn là mới luyện công xong.

Ở trước mặt Quách Nam có một nam tử đang đứng khom người. Người này mặc áo đen, đầu trọc lốc, ánh mắt sắc bén, trên người tỏa ra khí tức nóng rực.

“ Mi Nhung ra mắt Quách sư huynh. ”

Sau khi làm lễ ra mắt, Mi Nhung vội vàng đưa lên một chiếc ngọc giản rồi nói với giọng khàn khàn: “ Bẩm sư huynh, đây là tin tức mà Ẩn Tinh đại nhân tra xét được từ ba đại Tiên Tông. Mời sư huynh xem. ”

“ Ừ. ”

Quách Nam bình tĩnh nhận lấy ngọc giản. Hắn không tra xét nội dung trong đó ngay lập tức mà đánh ra một đạo pháp quyết kỳ dị về phía ngọc giản.

“ Phốc! ”

Một chùm ánh sáng xanh bắn về phía ngọc giản, chỉ thấy bên ngoài ngọc giản tỏa ra ánh sáng chói mắt và sinh ra một vòng hào quang màu trắng.

Tiếp theo, ý niệm Quách Nam chợt động, hắn liền đưa thần thức vào trong ngọc giản.

Với các thể lực khác nhau, vì đề phòng tin tức quan trọng bị lộ ra ngoài nên bình thường đều thiết lập cấm chế bí mật ở ngọc giản truyền tin, Muốn xem nội dung trong đó thì phải thi triển đúng mật pháp, nếu không ngọc giản sẽ bị vỡ nát ngay lập tức.

.....

Trước đây ba năm, trời giáng dị triệu (trời xuất hiện những hiện tượng lạ) đã kinh động tất cả các thể lực.

Quách Nam vốn theo lệnh từ thượng giới liên tục phái người âm thầm điều tra chuyện này. Đáng tiếc, thời gian lâu như vậy mà hắn vẫn không có chút tin tức nào. Vì chuyện này, hắn không ít lần nổi giận dùng dùng trừng phạt mấy tên đệ tử.

Dĩ nhiên, tức giận thì tức giận nhưng công việc thì vẫn phải làm.

Tuy là bất đắc dĩ nhưng Quách Nam không còn cách nào khác mà phải nhờ môn phái trên thượng giới giúp đỡ, “Ấn Tinh đại nhân” trong lời của Mi Nhung chính là người mà thượng giới phái xuống để giúp đỡ điều tra.

Nói là giúp đỡ nhưng trên thực tế Quách Nam hiểu mình phải nghe lệnh mà hành động, nếu không cũng không bị thượng giới phái xuống nơi đây để “ôm cây đợi thỏ”. Mà vị Ấn Tinh này cũng rất thần bí. Hắn không hề biết chút gì: không rõ tu vi, không rõ lai lịch, không rõ thân phận, cũng không chủ động xuất hiện. Quách Nam cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đối phương truyền tin tới.

Tâm thần quét qua nội dung trong ngọc giản, trên mặt Quách Nam lộ rõ vẻ vui mừng.

Tin tức trong ngọc giản rất ngắn gọn nhưng lại vô cùng quan trọng.

Trong khoảng thời gian này, rất nhiều cao thủ Tiên Sĩ xuất hiện ở Phượng Lâm Châu, nhất là ba đại Tiên Tông hoạt động một cách thường xuyên mà sau lưng dường như còn có bàn tay của Phi Thăng Điện. Thông qua sự điều tra âm thầm của Ẩn Tinh, hắn phát hiện ra ba đại Tiên Tông dưới sự ủng hộ của Phi Thăng Điện lặng lẽ mời được một vị “ Chiêm Tinh Sư ” để suy đoán sự việc. Trời phát sinh dị tượng rất có thể là xảy ra ở trên Phượng Lâm Châu, chỉ tiếc là Thiên Triệu chỉ là một trong những dị tượng trời phạt nên rất khó có thể đoán được nguyên nhân sự việc, chỉ có thể cảm ứng được một chút đầu mối rất nhỏ cho nên tạm thời chưa có kết luận cụ thể.

“Chiêm Tinh Sư” là một danh xưng vô cùng đặc biệt, vừa cổ xưa mà cũng vừa thần bí. Bọn họ không có được lực lượng cường đại giống như Tiên Sĩ nhưng bọn họ thờ phụng thần linh nên có được một năng lực huyền bí. Ở Tiên giới, mỗi một ngôi sao đại biểu cho một thần linh mà quỹ tích của các ngôi sao này thiên biến vạn hóa, quý dị khó lường, lại ẩn chứa thiên đạo trong đó và thường chỉ dẫn những việc phát sinh trong tương lai. “Chiêm Tinh Sư” chính là người có thể đọc được những chỉ dẫn đó.

Vì vậy, khắp cả Tiên giới thì những người được gọi là “Chiêm Tinh Sư” chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, mỗi lần “Chiêm Tinh Sư” gieo quẻ bói cũng phải trả một cái giá rất lớn. Dù sao tiết lộ thiên cơ, nhẹ thì giảm thọ mà nặng thì mất đi tính mạng, muốn mời được một vị “Chiêm Tinh Sư” làm việc thì thù lao nhất định không nhỏ.

.....

Sau khi Quách Nam xem xong liền tiêu hủy ngọc giản.

“Mi sư đệ, Ẩn Tinh đại nhân còn giao phó việc gì không? ”

Nghe Quách Nam hỏi, Mi Nhung nghiêm mặt nói: “ Bẩm sư huynh, Ẩn Tinh đại nhân chỉ nói một chữ: chờ. ”

“ Chờ? ”

Quách Nam hơi ngẩn người ra rồi sau đó cúi đầu suy tư cặn kẽ... Chờ? Là bảo chúng ta kiên nhẫn chờ đợi sao? Nhưng Phi Thăng Điện đã có hành động, việc này nên báo lên như thế nào?

“ Ồ! ? ”

Trong lúc Quách Nam trầm tư, trong lòng đột nhiên nảy ra ý nghĩ rồi cứ lẩm bẩm nói một mình: “Sao hắn lại đến đây Ủ? Phía nam, hắn đi phía nam làm gì? ”

Thấy cảnh tượng như vậy, Mi Nhung nghi hoặc: “ Sư huynh sao vậy? Người đang nói người nào thế? ”

“Một Tiệp Nô mà thôi...”

Quách Nam phất tay áo một cái cổ làm ra vẻ không có gì, hiển nhiên là không muốn để cho quá nhiều người biết tình huống của Bạch Mộc Trần.

Hơi dừng lại một chút, Quách Nam lật tay lấy ra một khối ngọc bài nói: “Mi sư đệ, ta có việc quan trọng phải làm, người cầm lệnh bài của ta đi Côn Lôn một chuyến báo việc này cho Cao Tri Cảnh đại nhân, người sẽ tự biết phải xử lý như thế nào. ”

“Vâng, sư huynh. ”

Mi Nhung cung kính nhận lấy ngọc bài rồi rời đi.

Quách Nam trầm ngâm chốc lát rồi đứng dậy bước ra khỏi Tàn Thư Tập, hắn đi về phía nam của Nô Thị.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Mai Phục.

Rời khỏi Nô Thị, Quách Nam đi thẳng về phía nam. Y đang rất tò mò và nghi ngờ.

Từ khi lặng lẽ lưu lại dấu hiệu trên người Bạch Mộc Trần, Quách Nam luôn theo dõi mọi hành động của đối phương, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, đối phương dường như vẫn lẫn trốn ở Thiên Uyên sơn mạch nửa bước cũng không rời. Điều này làm y cảm thấy không thể làm gì được. Nếu không phải lần này đột nhiên cảm ứng được dấu hiệu trên người đối phương có chút thay đổi, Quách Nam cũng quên mất sự tồn tại của Bạch Mộc Trần.

“ Tiểu tử này đi tới phía nam làm cái gì? Nơi đó cũng chỉ là một bãi đá ngổn ngang, chẳng lẽ tiểu tử này đi gặp mặt Cổ Thiên Hành sao? ”

Suy nghĩ như vậy, nội tâm Quách Nam không khỏi kích động một phen. Lẳng lặng chờ đợi ba năm cuối cùng cũng có một tia hy vọng. Chẳng lẽ không khiến y mừng rỡ!

Đương nhiên, Cổ Thiên Hành dù sao cũng là Kim Tiên, mặc dù hiện tại có thân phận là Tán Tiên nhưng không phải là tiên sĩ bình thường có khả năng đối phó được. Cho nên Quách Nam phải cẩn thận hơn, thậm chí y còn lấy ra một món tiên bảo hộ thân mà thượng giới ban thưởng, chỉ cần có tình huống bất ngờ xảy ra, y sẽ lập tức chạy trốn.

.....

Đi thẳng tới chỗ nọ, Quách Nam vì tránh cho Bạch Mộc Trần phát hiện ra mình nên luôn luôn duy trì một khoảng cách thích hợp với đối phương.

Quách Nam suy nghĩ khá chu đáo, đáng tiếc y không biết rằng hành tung của mình đã bị Bạch Mộc Trần nắm trong lòng bàn tay, thậm chí đối phương chính là cố ý dẫn y tới đây.

“ Quái lạ? ! Thế nào lại chỉ có một mình tiểu tử này? ”

Tới Loạn Thạch Lâm, Quách Nam vẫn đi theo sau lưng Bạch Mộc Trần, nhưng từ đầu tới giờ khác không phát hiện ra bất cứ người nào, hành động của đối phương thật cổ quái. Nhưng càng như thế, Quách Nam càng cảm thấy suy đoán của mình chính xác.

“ Hắc hắc, thằng nhãi này quả là cẩn thận, nhưng mà hử...? ”

Mãi mê suy nghĩ, Quách Nam bỗng nhiên dừng bước, y phát hiện dấu ấn của mình trên người Bạch Mộc Trần mất đi liên hệ.

“ Đây Là xảy ra chuyện gì? ”

Quách Nam quan sát bốn phía xung quanh. Trong lòng y có một dự cảm không tốt.

“ Người ở đâu rồi? Đáng chết”

Quách Nam chạy nhanh về phía trước hai bước nhưng không phát hiện ra bất cứ người nào.

“ Xuýt! ”

Vào lúc này, từ trong đồng loạn thạch đột nhiên bộc phát ra mấy chục luồng hàn mang Hàn mang bao phủ khắp nơi, từ bốn phương tám hướng bắn về phía Quách Nam bít kín toàn bộ đường lui.

Nếu như đối với Tiên sĩ bình thường, một chiêu này đúng là dồn đối phương vào đường cùng, mục tiêu dù không chết cũng phải trọng thương. Nhưng đây lại khác, Quách Nam chẳng những tu vi đạt tới Thiên Tiên tam phẩm, lại có được một món tiên bảo mà thượng giới ban thưởng để phòng thân, những luồng hàn mang này làm gì được hắn?

“ Oành ! Oành ! Oành ! ”

Một vòng lửa hộ thân bao phủ khắp người Quách Nam hấp thu toàn bộ hàn mang.

“ Khốn..... khốn kiếp thật ! Chỉ là tên tiện nô lại dám bày kế hãm hại Quách mỗ, quả thật mi chán sống rồi chẳng.

Mặc dù Quách Nam không có một chút tổn thương nhưng vừa rồi quả thật dọa y sợ hết hồn. Thủ đoạn công kích thật là sắc bén, nếu không phải hắn có “Cửu Long Thần Hỏa Tráo” hộ thân thì giờ phút này chắc đã chịu nhiều thiệt thòi.

Vừa nghĩ tới việc suýt chút nữa mình thua trong tay của một tiện nô, một cảm giác nhục nhã chột dâng lên trong lòng Quách Nam. Nhưng suy nghĩ kỹ lại một chút, y lại cảm thấy mọi chuyện hình như không đúng lắm. Bạch Mộc Trần chỉ là một tên tiện nô, làm sao có can đảm đánh lén mình. Chẳng lẽ nó có thể lực gì sau lưng sao?

Lại liên tưởng tới những sự việc mới phát sinh gần đây, Quách Nam càng cảm thấy khẩn trương hơn.

“ Tất cả đi ra ngoài cho ta ! ”

Quách Nam bay lên bầu trời. Y há mồm phun ra một mặt gương đầy hoa lệ, sau đó mang chiếu xuống phía dưới.

“ Oanh oanh oanh oanh oanh ! ”

Ánh sang chiều tối đâu, từng đám loạn thạch vỡ tung tóe, những tiếng rên la vang lên khắp nơi.

.....

Sau một hồi, Quách Nam thu tay lại đứng nhìn, phía dưới đã là một đồng hoang tàn.

Trong đồng loạn thạch, không ít mỏ nô bị đánh trọng thương, thậm chí còn có tên hồn phi phách tán.

.....

Cách đó không xa, Bạch Mộc Trần nắm chặt tay thành quả đấm, sắc mặt âm trầm nhìn lên bầu trời. Tu vi của Thiên Tiên quả nhiên không phải là hăn có thể đối phó được. Đánh đến mấy chục đạo Phong Mang Thuật tăng cường mà không chạm được vào vạt áo của đối phương ngược lại thương vong quá nhiều.

Dẫn sự tức giận trong lòng, Bạch Mộc Trần tỉnh táo lại.

Chuyện lần này quả thật có nhiều điểm sơ hở. Hăn chưa biết được thực lực đối phương ra sao đã bố trí cạm bẫy. Đây quả thật là một hành động không có suy nghĩ.

Sự việc xảy ra, Bạch Mộc Trần vốn là không kịp tính toán nhưng hăn không có con đường nào khác để lựa chọn. Quách Nam để lại ký hiệu trên người hăn nên lúc nào cũng có thể theo dõi hành động của hăn. Ngày nào chưa diệt được người này thì ngày ấy vẫn là một mối nguy hiểm ẩn. Nhờ vào lúc quan trọng thì y có thể ảnh hưởng rất lớn tới kế hoạch của bọn hăn. Cho nên bất luận như thế nào, Bạch Mộc Trần cũng muốn mạo hiểm thử một lần.

Nếu thành công sẽ tiến hành bước kế tiếp của kế hoạch, nếu thất bại vậy cũng chỉ có thể chịu chết.

“ Cổ đại ca, hăn mạnh quá, đánh lén không được rồi. ”

Tiểu Thần đến bên cạnh Bạch Mộc Trần, dáng vẻ rất hưng phấn và nóng nảy.

Chân Tiên và Thiên Tiên mặc dù chỉ khác nhau một chữ nhưng thực lực cũng khác nhau vô cùng. Không trách bọn họ phải lo lắng.

Bạch Mộc Trần trầm giọng nói:“ Lão Trần và Nguyên Minh Tử đã chuẩn bị chuyện kia thế nào rồi? ”

Tiểu Thần nghiêm nghị nói:“ Mọi việc đã chuẩn bị đã thỏa đáng chỉ chờ Cổ đại ca ra lệnh...”

“ Vậy thì thi hành theo kế hoạch đi! Muốn thành công cũng chỉ có thể liều mạng, nếu không tất cả sẽ thành công cốc hết. ”

Khuôn mặt Bạch Mộc Trần lãnh đạm, trong mắt lại thoáng có tia quyết đoán. Thật ra thì hăn không phải là không có cơ hội, chỉ cần mình có thể có cơ hội đến gần mục tiêu thì hăn có thủ đoạn để giết người, cùng lắm thì đồng quy vu tận.

“ Tốt, sống hay chết phải đánh cược một phen vậy!”

Tiểu Thần cắn răng, lặng lẽ đi sang bên kia.

.....

Trên bầu trời, Quách Nam lạnh lùng nhìn xuống phía dưới. Y thấy có mấy trăm ánh mắt căm tức nhìn mình, hơn nữa tất cả những người này đều là quặng nô, tất cả đều quần áo rách nát.

“ Tại sao lại xuất hiện nhiều quặng nô như vậy nhỉ? Bọn chúng muốn làm gì? Chẳng lẽ là tam đại Tiên Tông muốn đối phó ta sai? Không đúng Tam đại Tiên Tông chẳng lẽ muốn trở mặt với Đạo Huyền Môn? Chẳng lẽ chẳng lẽ là Phi Thăng Điện? Đúng rồi, Ân Tình đại nhân đã từng nói, sau lưng ba đại Tiên Tông là Phi Thăng Điện..... Nhưng những tiện nô này và Phi Thăng Điện thì có liên quan gì? Vì sao bọn chúng phải hãm hại ta? ”

Trong lòng y đặt ra rất nhiều tình huống nên lại hơi rối loạn.

“ Các người là ai? Người nào phái các người tới đánh lén ta? Nói mau! ”

Quách Nam lôi một tên quặng nô tới quát hỏi đầy vẻ tức giận. Y thấy đối phương không trả lời liền trực tiếp kiểm tra linh hồn, nhưng cũng không thu hoạch được gì.

“Các người chờ đó, nếu các người không nói, Quách mỗ sẽ tiêu diệt hết tất cả các người.....”

“ Dừng tay ! ”

Quách Nam đang muốn ra tay thì bị một tiếng quát to làm y dừng lại.

Nhìn lại nơi tiếng nói phát ra y chỉ thấy một tên quặng nô trẻ tuổi từ trong đám người đi ra, những mỏm khác rồi rút nhường đường.

“ Người là kẻ cầm đầu bọn chúng hả? ”

Nghe câu hỏi của Quách Nam, Tiểu Thần ngẩng đầu hiên ngang nói:“ Không sai, ta chính là người cầm đầu nơi đây. Người có biết người đang gặp đại họa không?”

“ Cái gì? ”

Quách Nam không bao giờ ngờ tới có lúc mình bị một tiện nô quất tháo.
Điều này làm cho hắn sững sờ một lúc.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Mượn Dao Giết Người.

Một không khí âm u bao phủ khắp vùng loạn thạch, từng đợt gió lạnh thổi qua hốc đá kêu u u từng đợt nghe như vong linh quỷ lệ đòi mạng,

“ Tai họa đã ở trước mắt? ! Tên tiện nô này lại dám nói ta sẽ gặp tai họa ngay trước mắt! Hửn sao lại nói như thế! ? ”

Trên không trung, câu nói của Tiểu Thần vắng vắng bên tai làm Quách Nam trở nên âm tình bất định. Càng làm cho hửn cảm thấy bất ngờ chính là từ sâu trong lòng sinh ra một cảm giác căng thẳng.

Đúng vậy, căng thẳng và lo lắng.

Đột nhiên bị người khác nói mình sắp gặp đại họa thì có mấy người lại không cảm thấy lo lắng căng thẳng đây?

Quách Nam không cho rằng Tiểu Thần nói năng bậy bạ, tên đó cũng chỉ là thân phận tiện nô, nếu dám nói những lời “ đại nghịch bất đạo ” như vậy thì người này chắc chắn còn có chỗ dựa trong lòng, mà chỗ dựa này rất có thể đến từ thế lực phía sau.

“ Tiểu tử, người cho rằng Quách mỗ là người dễ bị hù dọa sao? Người thử nói xem, Quách mỗ có tai họa gì chứ? Nếu người nói linh tinh Quách mỗ sẽ cho người cầu sinh không được, muốn chết không xong? ! Hử ! ”

Với tâm lý cẩn thận Quách Nam không lập tức ra tay mà hành động rất dè chừng. Thật ra trong lòng hửn mơ hồ đã có suy đoán, chẳng qua hửn

muốn biết được đáp án từ chính miệng đối phương. Dù sao việc này cũng ảnh hưởng tới an nguy tính mạng của hần.

Đây chính cái gọi là không sợ lúc trộm ra tay, chỉ sợ lúc chúng đang rình rập, tâm trạng của Quách Nam lúc này cũng y như thế.

May sao sự cẩn thận của Quách Nam làm cho Tiểu Thần có thêm cơ hội mở miệng.

“ Họ Quách, ở dưới hạ giới từng có câu nói gọi là thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. Người chắc cũng hiểu rõ đạo lý này. Chẳng qua người cũng chỉ có tu vi thiên tiên thì lấy tư cách gì để giữ món bảo bối đó..... Ồi! ”

Tiếng nói đột nhiên im bặt, Tiểu Thần vội vàng che miệng giống như đã hở ra một chuyện gì đó, trên mặt y lộ rõ nét ảo não. Hành động này của y cũng là để cho Quách Nam phải suy đoán. Đối phương nghĩ như thế nào thì y mặc kệ, mà y cũng không cách nào quản được.

“ Tiểu tử thôi, người người biết cái gì ! ? ”

Quả nhiên, Quách Nam ngẩn tò te, ngay sau đó trong lòng vừa sợ lại vừa kinh hoàng còn thêm giận giữ vô cùng.

Cuối cùng hần cũng hiểu, việc mình mang theo tâm đắc của Đại la kim tiên đã bị bại lộ, về phần việc này bại lộ như thế nào thì hần không cần suy nghĩ cũng biết. Tất nhiên là do Bạch Mộc Trần ghi hận trong lòng đem việc này báo cho cho người của Tam đại tiên tông.

“ Hèn chi, khó trách tên tiên nô kia có thể lẫn trốn ở Thiên Uyên sơn mạch, thì ra là Tam đại tiên tông bao che cho hần. Đáng ra ta phải nghĩ ra ngay từ đầu mới đúng, đúng là tính toán không chu đáo rồi!”

Quách Nam càng nghĩ lại càng thấy hối hận, nếu sớm biết chuyện sẽ xảy ra thế này thì khi đó cứ mạnh tay diệt trừ Bạch Mộc Trần, cho dù có bị

thượng giới trách phạt cũng được. Bây giờ nó đúng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt.

Tiểu Thần không cho Quách Nam quá nhiều thời gian để suy nghĩ, y tiếp tục chọc giận đối phương: “ Làm sao ta biết ư? Đương nhiên là chấp sự đại nhân nói cho ta biết, người cho rằng mình giấu diếm được sao? Hắc hắc hắc ! ”

Quách Nam cố nén sát ý mà nói : “Đồ vật trong thiên địa, người nào có đức sẽ được hưởng. Tam đại tiên tông thì sao, Quách mỗ chính là người của Đạo Huyền Môn. Chẳng lẽ ta lại sợ bọn chúng, hừ ! ”

“ Người cũng chỉ là thiên tiên sao có thể gọi là người có đức? ”

Tiểu Thần lại cao giọng: “ Chấp sự đại nhân của chúng ta bảo, chỉ cần người giao đồ vật giao ra thì sẽ thả người đi, không ai được làm khó người”

"Nói càn! ”

Quách Nam quát lên một tiếng, toàn bộ quặng nô phía dưới bỗng thấy khí huyết sôi lên, Tiểu Thần miệng ứa máu, thân hình lão đảo như sắp ngã xuống.

Quách Nam đáp lại đầy vẻ khinh thường: “ Nếu như Quách mỗ không giao thì bọn mi định thế nào? Chỉ bằng một đám kiến hôi các người mà có thể giữ ta ở lại sao? ”

“ Hừ, chúng ta cũng chỉ là quặng nô, cùng lắm là chết có gì mà phải sợ? ”

Tiểu Thần xông hẳn ra ngoài, nói năng càng không kiêng kỵ: “ Chẳng lẽ, người tưởng là chỉ có mỗi chúng ta thôi sao? Giám sát đại nhân của

chúng ta sắp tới, hơn nữa chấp sự đại nhân đã mang chuyện này để bẩm báo với tông môn, chẳng bao lâu sẽ phái ra cao thủ tới để bắt người.....”

“ Thật vậy sao? Quách mỗ cứ giết người trước rồi sẽ sau sẽ đến lượt tất cả bọn chúng”

Quách Nam còn chưa kịp nói hết câu, Tiểu Thần giận dữ hét lớn chen lời: “ Tất cả xông lên! Hôm nay chúng ta nghịch thiên, giết tiên vì tự do ! ”

“ Vì tự do ! ”

Tất cả tiên nô xông lên mãnh liệt. Vì tự do chúng nô đồng lòng, liều chết để đánh một trận.

“ Xuy ! Xuy ! Xuy ! ”

“ Rầm rầm rầm ——”

Hàn quang bắn lên cùng một lúc, tiếng nổ chấn động đất trời!

Ở trên không trung, Quách Nam lạnh lùng cười một tiếng, hắt nhìn phía dưới với ánh mắt khinh thường. Có tiên bảo hộ thân thì mấy cái công kích như vậy thì tính là gì? Chẳng qua là hắn còn mãi nghĩ mãi chưa hiểu một chuyện, với tu vi thiên tiên của mình, thần thức đã bao trùm toàn bộ phía dưới, vì sao không phát hiện được bóng dáng của Tiểu Thần và Bạch Mộc Trần.

“ Ông ! ”

Luồng sáng của chiếc gương chiếu rọi đến đâu là người chết đến đó. Chẳng mấy chốc mấy trăm mỗ nô đã chết hơn phân nửa.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tiểu Thần cảm thấy rất lo lắng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, nhóm người của mình sợ là không chờ được Nguyên Minh Tử

tối.

“ Ông trời ơi là ông trời, cung phụng ngài nhiều năm như vậy, lần này nhất định ngài phải phù hộ ta đó!”

Tiểu Thần cắn răng vỗ vào túi trữ vật lấy ra năm mươi tờ Bạo Liệt phù. Y để chúng bay lơ lửng ở trước ngực.

Sau nửa năm cố gắng luyện tập, Tiểu Thần đã có thể đồng thời dung hợp ba mươi tám tờ Bạo Liệt phù. Năm mươi tờ Bạo Liệt phù vượt qua quá nhiều sức chịu đựng của y, một khi làm không tốt có thể ảnh hưởng tới tính mạng.

“ Con bà của nó chứ, ta liều mạng ! ”

Nhờ đồng loạn thạch che chở, Tiểu Thần tập trung tất cả tinh thần lên năm mươi tờ Bạo Liệt phù.

Thần thức bao phủ, hóa sợi thành lưới.

“ Bạo Liệt thuật ! ”

Năm mươi đạo hỏa cầu dung hợp lẫn nhau bay lên không trung, cả người Tiểu Thần mềm nhũn ngã trên mặt đất nhưng y vẫn cố nén để không bị hôn mê.

Đột nhiên bị đánh lén nhưng Quách Nam không thềm để ý. Với thủ đoạn của quặng nô, cho dù có đưa tiên bảo cũng khó phát huy được một phần vạn uy lực.

“ Bình ! ”

Một tiếng nổ rất to vang lên, quả nhiên Quách Nam không bị bất cứ tổn thương nào nhưng hẳn không ngờ là dưới uy lực của đòn đánh này, thần

thức của mình trở nên vẩn vơ, bụi mù đầy trời ngăn cản tầm mắt của hắn. Cảnh tượng xung quanh trở nên rất hỗn loạn.

.....

Cùng lúc đó, một đội tiên sĩ ngồi trên vân thuyền nhanh chóng từ xa xông đến.

“ Đại nhân nhìn kia, tặc nhân ở ngay phía trước mặt! ”

Đây là thanh âm của Nguyên Minh Tử, nghe được tiếng hô đám mô nô còn lại trong đồng loạn thạch liền rối rít chạy về phía đám tiên sĩ. Tinh thần của Tiểu Thần qua đó cũng càng thêm phấn chấn. Tại thời điểm mấu chốt, cuối cùng Trần Tịch và Nguyên Minh Tử cũng dẫn ba vị giám sát ở quảng trường tới.

“ Ba vị đại nhân, chính là hắn, chính hắn giết người của quảng trường chúng ta, còn nữa trên người họ Quách còn có vật kia nữa! ”

Không hiểu sao Tiểu Thần lại tự nhiên bạo dạn, y gân cổ hét thật to.

Trên không trung, bụi mù vừa mới tan, Quách Nam nghe thấy tiếng gào của Tiểu Thần là đồ vật ở trên người mình, hắn tự nhiên ngăn người nhìn đám người của quảng trường đang hung hắn bay tới nên lập tức hiểu rõ tình huống thế nào.

“ Tốt, tốt, tốt! Nếu các người đã muốn chết, Quách mỗ sẽ tiễn tất cả các người lên đường. ”

Ý định giết người diệt khẩu đã manh nha trong lòng Quách Nam, bỗng nhiên sát ý tăng vọt.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Liễu Mạng.

Mấy ngày gần đây, tâm trạng của Hoa Dương và Nguyệt Diễm Diễm và Phong Hành Chí quả thật có hơi bức bối.

Thiên Uyên Sơn Mạch liên tiếp để xảy ra những vụ nghiêm trọng đến hai ba lần, thân là giám sát của mỏ quặng nên bọn họ không tránh khỏi có liên đới trách nhiệm. Thêm vào đó ba vị chấp sự đã phát nghiêm lệnh, nếu trong vòng nửa tháng không tìm ra được đầu mối gì thì chức vụ giám sát này của bọn chúng cũng không cần phải làm nữa. Thực ra thì mười ngày qua, nhóm thuộc hạ dưới quyền Hoa Dương gần như đã lật tung toàn bộ mỏ quặng và phụ cận xung quanh đến cả Nô thị cũng không tha, nhưng lật đi lật lại cũng không có chút manh mối nào.

Thời hạn nửa tháng sắp sửa trôi qua, đúng lúc ba người đang lo lắng thì nhận được một manh mối truyền về.

Người đến báo tin là một nhóm quặng nô quần áo rách nát, thương tích đầy mình. Tất cả đều là người của Ngự Khí Tông. Hoa Dương nhận ra hai người trong nhóm đó, một là Trần Tịch tính tình ít nói, một là Nguyên Minh Tử vô cùng nhút nhát.

Dựa theo những gì nhóm Nguyên Minh Tử bẩm cáo thì nhóm quặng nô bọn họ đang rời khỏi Thiên Uyên sơn mạch để trở về quán trường giao nộp tiên thạch thì đột nhiên có một cao thủ xuất hiện đánh lén. Cao thủ này chẳng những cướp đoạt tiên thạch mà còn đánh cho không ít quặng nô hồn phi phách tán. Những người còn lại như Trần Tịch và Nguyên Minh Tử kịp

thời trốn vào sâu Thiên Uyên Sơn Mạch không lộ mặt ra mới may mắn tránh được một kiếp.

Nghe thế, mấy người Hoa Dương tự nhiên vừa giận vừa sợ lại vừa mừng rỡ. Nguyên Minh Tử không cần phải cố ý dẫn dắt mà chúng cũng đoán được sự kiện xảy ra gần đây cùng với cao thủ chặn cướp tiên thạch chắc chắn có sự liên quan.

Ba vị giám sát cho rằng đám quặng nô không dám lừa dối mình, chúng còn lo mục tiêu chạy mất cho nên chúng không có thời gian suy nghĩ cẩn thận liền theo lời đám người này chạy tới hiện trường xảy ra sự việc.

.....

Quả nhiên, khi ba vị giám sát và một nhóm đệ tử chạy như gió đến thì từ xa xa đã thấy rải rác nhiều quặng nô lơ nhố ở đó. Người thì chết, người bị trọng thương. Quang cảnh làm cho ba vị giám sát không kiềm được sự giận dữ mà bật thành lời. Tất nhiên họ không phải vì mấy tên quặng nô người chết người bị thương mà phẫn nộ mà là giận người khiêu khích sự uy nghiêm của Tam đại tiên tông.

Nhưng khi ba vị giám sát thấy rõ ràng thực lực của địch nhân thì tất cả đều tròn tròn mắt.

Địch nhân đang lơ lửng ở giữa không trung, ở giữa mi tâm của y lóe lên những tia sáng màu xanh, điều đó cho thấy địch nhân có tu vi thiên tiên.

Đường đường là một vị thiên tiên sao lại đi cướp đoạt tiên thạch của quặng nô, hơn nữa lại vẫn để cho tiên nô sống sót chạy trốn?

Ba vị giám sát không đủ thời gian suy nghĩ thông suốt vấn đề này hiện giờ bọn họ đang quá kinh hãi, trong lòng lạnh run, mồ hôi lạnh trên trán toát ra. Họ chỉ muốn mọc thêm mấy đôi cánh để bay cho nhanh khỏi đây.

Thiên tiên đấy! Đây chính là một vị thiên tiên đấy !

Trác Vô Cấu được coi là người mạnh nhất ở quảng trường mà cũng chỉ mới là chân tiên, mới bước nửa bàn chân vào thiên tiên chi cảnh. Dù họ Trác có ở trước mặt người này cũng không được coi là cái gì.

Lúc này, ba vị giám sát nảy sinh ý định rút lui nên không còn tâm trí để suy nghĩ đối phương có phải là hung thủ gây ra những vụ mất tích ở quảng trường hay không.....

Vậy mà, ngay khi bọn họ đang kiếm cách nói giảm nói tránh thì tiếng của Tiểu Thần bỗng vang lên : “ Ba vị đại nhân, chính là hắc. Hắc chính là kẻ giết người ở quảng trường chúng ta, còn nữa hình như gã là họ Quách gì đó thì phải! ”

Nghe thấy câu này của Tiểu Thần, ba vị giám sát đâm hoảng. Nếu như không ai nói gì thì tất cả mọi người còn có thể giả bộ như chỉ là hiểu lầm nhau mà việc lớn hoá nhỏ việc nhỏ hoá không nhưng bây giờ bị phá cho loạn xà ngầu thì chuyện đâm ra rất khó xử lý.

“Thiên thiên tiên”

“ Chạy ! Chạy mau ! Truyền tin cầu viện”

Không biết là ai hô lớn làm cho không khí đột nhiên ngưng trọng lại.

“ Thật là khốn kiếp, đứa nào kêu loạn lên vậy”

Trong lòng Hoa Dương bực mình chỉ muốn bóp chết cái đứa phá đám nhưng đôi chân không dám dừng lại chút nào, gã vội vàng gọi một đám mây rồi tự mình cưỡi đám mây quay đầu bỏ chạy mà không thèm để ý tới sự sống chết của môn hạ đệ tử.

Nguyệt Diễm Diễm và Phong Hành Chí đều phản ứng không chậm chút nào. Hai người cũng gọi pháp bảo phi hành của chính mình rồi bay về quảng trường.

Thấy ba vị giám sát đại nhân không nói câu nào đã bỏ chạy, những đệ tử khác vừa tức lại vừa sợ rồi cả đám như một bầy khi hỗn loạn, mạnh ai nấy chạy tán loạn.

“ Muốn chạy ư? Hắc hắc hắc Toàn bộ các người chết hết cả đi! Chết đi! ”

Khuôn mặt Quách Nam hiện vẻ dữ tợn, cổ kính trong tay đột nhiên hoá lớn rồi bộc phát ra mấy chục luồng ánh sáng lạnh màu bàng bạc bắn về phía những người đang chạy tứ tán bên dưới.

Không ai kịp tránh né, không ai kịp gào thét. Chỉ trong chốc lát hơn mười vị tiên sĩ đã hóa thành tro bụi. Ba vị giám sát đều bị một sức mạnh vô hình ngăn trở, cả ba đều bị giữ lại.

Trần Tịch và Nguyên Minh Tử cùng đám quặng nô đã lảng ra xa từ lâu nên may mắn thoát khỏi cái chết.

.....

“ Nên làm gì bây giờ? Làm gì bây giờ? ”

Hoa Dương nóng ruột đến mức mồ hôi chảy đầy đầu. Nếu vẫn tiếp tục tình trạng như vậy thì chính mình hẳn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa nên gã hò hét một cách đầy lo lắng: “ Phong sư huynh, Nguyệt sư muội, dựa theo tác phong của tên này chắc chắn hẳn sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Thay vì đứng yên chờ chết thì chúng ta cứ liều mạng một lần.....”

“ Đúng lắm, cùng lắm thì chết. Liều cái mạng này đi ! ”

“ Liều mạng mới được! ”

Phong Hành Chí và Nguyệt Diễm Diễm đều lẳng lặng gật đầu đồng tình. Bọn chúng đã rõ địch nhân mà mình đang đối mặt là hạng người lòng dạ độc ác chắc chắn không lưu cho bọn chúng con đường sống. Nếu như toàn lực đánh một trận mặc dù có chết nhưng nếu may mắn còn có thể để một tia tàn hồn chạy thoát được. Nếu buông tay luôn thì bản thân sẽ rơi vào trong tay đối phương, phân nửa là kết quả hồn phi phách tán, thậm chí còn dờ sống dờ chết.

Trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, khí thế ba người chợt tăng vọt, chuyển hướng Quách Nam phản công.

Phía bên kia, Trần Tịch và Nguyên Minh Tử lẳng lẽ dời tới chỗ Tiểu Thần, bọn họ khẩn trương nhìn lên không trung, ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong. Bọn họ hao hết tâm lực thậm chí phải hy sinh mười mấy huynh đệ chính là vì để quáng trường và gã Thiên tiên này xảy ra tranh chấp. Bây giờ thành hay bại chỉ chờ vào giờ khắc này.

.....

Thật ra, thiên tiên cũng không phải là vạn năng, chênh lệch giữa chân tiên với thiên tiên chưa chắc đã không thể vượt qua vì dù sao thiên tiên không thể so với Đại la kim tiên. Đại la kim tiên có nguồn tiên lực dồi dào mãi mãi do có thể hấp thu tiên lực trong thiên địa đạt tới cảnh giới thân thể bất diệt. Vì vậy mà nhóm ba người Hoa Dương không phải là không có khả năng liều mạng.

“ Giết ! ”

Thủ đoạn công kích của Hoa Dương là một miếng ngọc bội hình rồng biến hóa thành một con giao long.....

Phong Hành Chí lấy thân hóa thành kiếm, hóa thành một mũi nhọn cực lớn.....

Trên đỉnh đầu của Nguyệt Diễm Diễm xuất hiện một viên bảo châu ba màu rực rỡ ánh sáng nhưng bên trong có hàm chứa sát cơ.....

Ba người đồng loạt ra tay, đòn đầu tiên đã sử dụng sát chiêu mạnh nhất của chính mình nên có thể nói thanh thế thật lớn.

“ Một lũ kiến hôi mà cũng đòi cùng Quách mỗ liều mạng sao? ”

Quách Nam tỏ vẻ khinh thường khoát tay sinh ra một ngọn lửa. Ánh lửa chợt lóe lên rồi làm thành một bức tường lửa bảo vệ toàn thân, vật này chính là thượng giới tiên bảo "Cửu Long Hỏa Thần Tráo".

“ Rầm, rầm, rầm ——”

Những tiếng nổ vang lên mạnh mẽ, Quách Nam vẫn đứng yên tại chỗ, còn ba vị giám sát thì bị bắn ra thật xa.

Không đợi ba người kịp phản ứng, ba đạo ngân quang thật lớn từ trên trời giáng xuống

“ A! ”

Phong Hành Chí cùng Nguyệt Diễm Diễm ở trong ngân quang đau khổ dẫy dụa, pháp thể nhanh chóng bị tan ra, chẳng mấy chốc đã mất đi nửa người.

Về phía Hoa Dương, khi ngân quang phủ xuống thì một chiếc lông vũ đen nhánh từ trong ngực hắt bay ra tỏa ra từng đợt hắc quang bao phủ cả người gã.

“ Đó đó là vật gì vậy! ? ”

Mi tâm của Quách Nam run lên, trên mặt hiện vẻ ngưng trọng. Y cảm ứng thấy cái lông vũ đen kịt kia toát ra một hơi thở hủy diệt bá đạo làm y sợ hết hồn hết vía.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Vận Khí Và Tâm Kế.

Trời đất vạn vật có đủ loại kỳ dị, trong đó có loài quỷ tên Đạm Minh. Quỷ Đạm Minh sinh ra từ sự cô đọng của tất cả các loại tử khí, một ngàn năm thì hoá hình, sau một vạn năm thì hóa kiếp biến thành tiên cầm. Trong khi nó hóa tiên cầm như vậy thì một lần nữa lại dùng tất cả lệ khí trong người ngưng đọng lại làm một bộ lông giáp trên người, kết cấu bằng các sợi vong hồn người chết.

Hoa Dương cũng không biết cái cọng lông hắc vũ màu đen mang bên mình chính là lông của chim Đạm Minh luyện chế ra. Vật ấy là do trưởng bối Hoa Tử Lê được ban tặng từ hồi còn nhỏ dùng để bảo vệ tính mạng. Bây giờ lão đã tu thành một Đại La Kim Tiên, cái món đó tự nhiên trở thành của nợ, bỏ thì tiếc mà mang theo thì vô dụng; lão liền tiện thể hào phóng ban thưởng cho Hoa Dương. May sao trùng hợp, tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc lại cứu cái mạng nhỏ của gã.

“Ha ha ha!” Hoa Dương tay cầm hắc vũ miệng cười điên cuồng, la hét: “Ta có kim tiên che chở chắc chắn không thể chết, không ai có thể giết chết ta, sẽ không bao giờ chết, ha ha ha!”

Hủy diệt! Tử vong! Tàn phá!

Quách Nam kinh ngạc nhìn cái hắc vũ, trong lòng hoảng sợ như người thấy rắn độc.

“A!” Một tiếng kêu thê lương, thảm thiết vang vọng trời đất.

Ngay sau khi tiếng thét phát ra, Nguyệt Diễm Diễm và Phong Hành cùng đột nhiên lao lên, liều lĩnh hung hãn phóng tới Quách Nam...

Khi con người lâm vào cảnh tuyệt vọng thì sẽ làm những chuyện điên rồ.

Nguyệt Diễm Diễm và Phong Hành tự biết mình không có bảo vật hộ thân như Hoa Dương thì kiểu gì gì cũng sẽ chết nên quyết không để Quách Nam nghênh ngang tự đắc, mà thà tự tay trả thù bằng cách liều mạng tất cả ôm nhau cùng chết.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Quách Nam cảm thấy không ổn. Hắn lập tức lấy “Cửu Long Hỏa Thần tráo” ra để bảo vệ bản thân, sau đó cực kỳ nhanh lẹ vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể, đưa thân mình nép vào trong bảo kính để tránh bị mất mạng.

“Cổ kính thiên quang, vạn linh dưới ánh sáng...Tất cả chết đi cho ta!”

Dưới sự thao túng thúc dục của Quách Nam, cổ kính lập tức phình lên to gấp mấy lần, bắn ra hào quang vạn trượng. Hắn muốn tiêu diệt tất cả đám mấy người Hoa Dương.

“A!” “Không!”

Nguyệt Diễm Diễm và Phong Hành thống khổ giãy dụa dưới ánh hào quang chiếu gắt gao. trong khi đó dù đang lúc cao hứng vui vẻ, Hoa Dương cũng bị dọa cho hồn bay phách lạc.

“Hắc...Hắc vũ, bạo ra cho ta!”

Dưới sự gào thét của Hoa Dương, hắc vũ trước mắt phun ra một màn lưu quang màu đen, cùng lúc một sức mạnh cuồng bạo ép theo hướng về phía Quách Nam. Tất cả lập tức làm thành một thế bức người bay đi, không giữ lại tí gì, thể hiện không phải người chết thì là ta vong.

“Oanh!” “Ầm ầm ầm!”

Hai cỗ cự lực, mãnh liệt va đập vào nhau, tạo ra một khối khí loãng khùng bốc lan tràn, đem tất cả chung quanh san phẳng thành bình địa, báo hại một đám quáng nô đứng bên ngoài gần đó cũng bị hại lây, ào ạt ngã xuống đất bị trọng thương.

Trong mưa bụi mịt mù, Phong Hành và Nguyệt Diễm Diễm hóa thành tro bụi, ngay cả tàn hồn cũng không lưu lại dấu vết. Gã Hoa Dương thì nằm im trên mặt đất, trên người bị những vết thương trí mạng, nếu không có bảo bối hộ thân mà “xếp” lớn ban cho, thì có lẽ cũng đã hồn bay phách lạc.

So ra, Quách Nam mặc dù bị hắc vũ công kích làm đầu óc choáng váng, tai mắt lúng búng, nhưng dưới sự bảo vệ của “Cửu Long Hỏa Thần tráo” thân thể vẫn nguyên vẹn không tổn hao gì.

“Tiên...Tiên khí!...”

Hoa Dương nhìn chăm chăm vào cương tráo trên đầu Quách Nam, miệng phun ra tiên huyết, mắt ánh lên đầy vẻ oán hận, độc ác và sự không cam lòng.

Tiên bảo, hay cũng gọi là tiên khí, đối với tu sĩ bình thường, phổ thông mà nói, chỉ là những vật chỉ có thể tình cờ may mắn gặp được chứ không thể cưỡng cầu. Cho dù là loại phẩm chất kém thì ở Nhất Trung Thiên này cũng không có gì so bằng được.

Giờ khắc này, Hoa Dương đã hiểu: gã đã đắc tội với nhân vật mà gã không nên đắc tội.

“Tiểu...Tiểu tử đáng chết...Ta, ta đem ngươi đi trừu hồn luyện phách, làm cho ngươi muốn sống không được, mà chết cũng không xong!”

Quách Nam há miệng to, thở hỗn hển, trong mắt hấn chứa toàn sát khí, nhưng vẻ mặt xem ra lại cực kỳ mệt mỏi. Dù sao hấn cũng chỉ là thiên tiên tam phẩm, khí lực có hạn nên chưa thể hoàn toàn tự do thoải mái sử dụng tiên bảo theo ý mình. Vừa rồi cố sức thi triển “Cửu long hỏa thần trảo” làm cho bây giờ đã rất đuối sức. Đương nhiên, mặc dù suy yếu, nếu muốn lấy cái mạng nhỏ nửa sống nửa chết kia của Hoa Dương thì không hề nói khoác.

“Đừng...Đừng giết ta, đừng giết ta!”

Hoa Dương khó nhọc mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi tột cùng. Gã không muốn chết, thật sự là không muốn chết, gã còn trẻ, tương lai còn có tiền đồ sáng lạn.

“Bây giờ mới biết hối hận ư? Chậm rồi...”

Ngay khi Quách Nam chuẩn bị tư thế động thủ, một cái thân ảnh từ phía xa phóng nhanh tới, chợt lóe lên rồi lặng lẽ hiện ra phía sau Quách Nam.

Ẩn đột thuật, vô thanh vô tức.

Ba trăm tấm Phong Mang phù hòa vào làm một, chợt bốc ra hàn mang chói mắt!

“Là đứa nào?”

Trong tâm của Quách Nam cảm giác phía sau có điều gì bất ổn.

Đáng tiếc, hấn còn chưa kịp quay đầu lại thì một đạo hàn mang thô to cỡ cánh tay, trực tiếp xuyên qua mi tâm làm đầu hấn nổ banh xác khói.

“Bịch!”

Một âm thanh khô khốc vang lên, thân hình không đầu của Quách Nam đổ xuống, run rẩy nhẹ vài cái, rồi nằm im bất động.

Sự việc tự nhiên biến đổi ra như vậy làm trong lòng Hoa Dương xáo trộn.

Mặc dù không có cảnh tượng giết chóc, máu chảy đầm đìa, nhưng cái màn xảy ra trước mắt này gây cho gã một sự khủng bố, uy hiếp vô cùng.

Chết rồi sao! Đường đường là cao thủ cấp thiên tiên mà thành linh nghen ngào lăn quay ra chết, thậm chí đến lúc chết cũng không biết ai ra tay.

Đây là tiên sĩ cao cao tại thượng, bình thường không xem ai ra gì, thế mà giờ đây một phát hủy diệt. Vừa rồi còn lớn lối ra vẻ cao ngạo, ngông nghênh, giờ đây trong lòng mọi người âm thầm cười nhạo.

Bầu trời yên tĩnh trở lại, từng đám mây chậm rãi trôi.

Quặng nô dè dặt, từ từ tiến lại gần thăm dò, vẻ mặt vui mừng có, băn khoăn khó hiểu có, không dám tin có, còn lẫn cả vẻ sợ hãi.

Tiểu Thần nhờ Trần Tịch và Nguyên Minh nâng đỡ hai bên. Cả ba bước nhanh đến bên cạnh Bạch Mộc Trần.

“Cổ đại ca...”

Thanh âm Tiểu Thần gọi lạc giọng thành khàn khàn còn có chút run rẩy, lời nói ra đến miệng nhưng lại không thoát ra được.

Trần Tịch và Nguyệt Minh Tử kiểm tra cái xác của Quách Nam, lộn qua lật lại vài lần, tái xác nhận hẳn đã chết không thể sống lại thì mới cất tiếng cười to hơn hở.

Thành công! Bọn họ đã thật sự thành công! Bây giờ bọn họ suy ngẫm lại, đúng là trước đây còn không dám vọng tưởng, với thân phận quặng nô có thể dám tính toán một vị thiên tiên to đùng trước mắt. Thế mà giờ đây đã làm được, không những vậy mà còn làm rất “đẹp.”

Bọn họ vừa vô cùng thống khoái, vừa có chút kiêu ngạo hãnh diện. Giờ đây có ai bảo Tán tiên là vô địch thiên hạ, họ cũng hoàn toàn tin tưởng, không nghi ngờ. Ngay cả Thiên tiên mà còn trúng đòn chết thảm, thì còn sợ cái gì nữa? Bọn họ giờ chỉ hận là không thể thắng tiến quáng trường, đem tất cả đệ tử ba tông phái toàn bộ làm gỏi, chiếm lĩnh quáng tràng, giải phóng quặng nô, khôi phục tự do, quyền làm tiên.

Tự do! Nguyên vọng khao khát chưa bao giờ cảm thấy gần gũi như bây giờ, cứ như vươn tay ra là có thể nắm được.

Nhìn cái xác dưới chân, Bạch Mộc Trần im lặng trù tính.

Không giống các người khác, hắn không cảm thấy kích động, thậm chí thâm tâm cũng không thấy hưng phấn gì. Chỉ có mình hắn hiểu lần này thành công là một sự may mắn, không nằm trong dự tính.

Vận khí? Năng lực? Tâm kế? Vậy cái nào quan trọng hơn?

Bạch Mộc Trần không tin vào vận khí, nó là một cái gì mơ mơ hồ hồ, không rõ rệt, nằm ngoài vận mệnh trong tầm tay. Hắn không quen đem vận mạng sinh tử của mình đặt vào cái hư vô mờ mịt.

Tĩnh lại! Tự trách!

Mỗi một lần nhìn kẻ thù trước mặt, Bạch Mộc Trần đều âm thầm tự đề tỉnh chính mình: sinh tử chỉ sai biệt một “nanometer,” xảy một ly là đi một dặm, phải cẩn thận.

Sau một trận kinh hoàng, mọi người dần bình tĩnh lại, tất cả đều hướng ánh mắt nhìn đến Bạch Mộc Trần. Trong ánh mắt có chứa vẻ tín nhiệm tuyệt đối pha chút sùng kính.

Bọn họ đều hiểu, bây giờ không phải là lúc kích động làm loạn. Bởi vì nguyên thần bọn họ còn bị ba đại tam tông nắm giữ. Trừ phi đoạt lại Tự

Tiên lệnh, còn không cho dù có tụ tập đông thêm nữa quặng nô, thì cũng chỉ là muối bỏ biển, cát trong sa mạc mà thôi, không ăn thua gì.

“Cổ đại ca, đây là đồ vật của gã họ Quách...Huynh xem coi...”

Tiểu Thần moi từ trong thi thể Quách Nam ra mấy món đồ, trong đó có một cái vòng tay màu đỏ, một cái cổ kính to cỡ ba bàn tay cùng một cái lồng sắt cỡ đầu người nho nhỏ.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ẩn Nhẫn.

Vừa rồi Quách Nam đã sử dụng hai loại pháp bảo cổ kính và lồng sắt. Pháp bảo này không cần nhìn cũng biết chắc chắn không phải là vật phàm, uy lực kinh người.

Còn cái vòng tay màu đỏ

Bạch Mộc Trần cầm vòng tay rồi đưa thần thức vào trong. Một không gian rộng lớn liền xuất hiện trong đầu.

Hoá ra đây là một loại bảo vật dùng để chứa đồ, ước chừng lớn hơn túi trữ vật khoảng một ngàn lần. Không gian quá rộng dường như có thể chứa được cả một ngọn núi. Bên trong không gian chất đầy châu ngọc lóa mắt, tiên thạch, đan dược, pháp bảo, còn có một vài đồ vật kỳ lạ cổ quái. Có thể nói là cái gì cần có đều có, còn có cả tâm đắc trong tu hành của Cổ Thiên Hành là "Thiên Hành Lục" được đặt ở nơi dễ chú ý nhất. Đây là thứ mà Bạch Mộc Trần quan tâm nhất so với những thứ khác.

.....

Trầm ngâm trong chốc lát, Bạch Mộc Trần thu hồi lại tất cả rồi nhìn xuống cổ thi thể ở dưới chân.

“ Bình ! ”

Một âm thanh vang lên, cổ thi thể đã bị cắt thành hai khúc. Từ trong thi thể từ từ bay ra một viên hạt châu to bằng ngón tay.

Cả nhóm Tiểu Thần biết là Bạch Mộc Trần không phải là muốn tàn hại thi thể, cho nên tất cả tập trung chú ý vào hạt châu kia.....

“ Cổ đại ca, đây là..... đây là vật gì? ”

“ Đây là Tiên chủng. ”

“ Tiên chủng à? Cổ đại ca, Tiên chủng là cái gì? ”

“ Tiên chủng là căn cơ để tiên sĩ tu hành, chỉ có những ai bước vào cảnh giới thiên tiên mới có thể ngưng tụ ra được. Tán tiên không thể tu luyện được thì nguyên nhân chính là vì Tán tiên không có căn cơ, vì vậy không có cách nào ngưng tụ ra Tiên chủng”

Bạch Mộc Trần không giải thích quá nhiều mà cầm lấy Tiên chủng quan sát cẩn thận.

Bên ngoài viên Tiên chủng này âm đạm không ánh sáng nhưng bên trong lại có linh khí lưu chuyển dường như vẫn ẩn chứa một chút sinh cơ mỏng manh.

Viên này hoàn toàn khác với viên Tiên chủng giập vỡ của Cổ Thiên Hành. Tiên chủng trong cơ thể của Quách Nam chỉ bị tổn thương do y bị chết một cách đột ngột. Viên Tiên chủng cũng chỉ là bị tiêu hao quá độ nên mới âm đạm không ánh sáng. Trên thực tế, viên Tiên chủng này ngoại trừ phẩm chất hơi thấp ra thì vẫn tương đối nguyên vẹn. Thông thường khi tiên sĩ chiến đấu sinh tử, Tiên chủng trong cơ thể rất khó được bảo toàn hoàn hảo, thậm chí có người còn bất chấp tất cả lấy Tiên chủng tự bạo.

Một vị Thiên tiên tự bạo chính là một chuyện vô cùng kinh khủng và nguy hiểm. Chỉ có thể nói, Bạch Mộc Trần đã quá may mắn vì ngay từ đầu Quách Nam không có ý định liều chết, nếu không hậu quả khó có thể lường trước được.

“ Tiên chủng Tiên chủng”

Mọi người nhìn hạt châu trong tay Bạch Mộc Trần, trong lòng mỗi người nảy sinh mỗi tâm tình phức tạp, thì ra là đây chính là cái làm lên nỗi bi ai cho Tán tiên, là nguyên nhân chính của lời nguyện.

Tiểu Thần bèn nói tránh đi không dám hỏi nhiều: “ Cổ đại ca, mấy tên giám sát Quáng trường nên xử lý như thế nào bây giờ? ”

“ Hức! ? ”

Mọi người đang chìm trong cảm giác sung sướng vì đã giết chết được một vị Thiên tiên nên hồn nhiên quên mất mối họa vẫn chưa được diệt trừ tận gốc.

.....

Ở một góc khác, Hoa Dương thấy mọi người nhìn về phía mình thì đột nhiên có cảm giác rợn cả tóc gáy, nhất là khi gã nghe thấy câu nói của Tiểu Thần lại càng bị dọa cho hồn lìa khỏi xác. Giám sát quáng trường hả? Không phải là đang nói đến gã hay sao !

“ Đạo đạo hữu”

Lúc này Hoa Dương không còn chút sức lực nào để phản kháng. Gã chỉ có thể làm ra vẻ cảm kích: “ Cám ơn! Cám ơn đạo hữu đã cứu tại hạ, tại hạ là người của Hoa gia ở Thiên Khôi Thành, hôm nay người và đám quặng nôà không, là các đạo hữu có ơn cứu mạng, cả đời này tại hạ không quên. Các vị theo ta trở về quáng trường đi, tại hạ tất có tạ ơn, Hoa gia cũng sẽ có trọng tạ. ”

Mặc dù Hoa Dương hay kiêu căng tự đại nhưng chắc chắn không phải là người không có đầu óc. Gã có thể leo lên tới vị trí giám sát Quáng trường,

tuy nói là có sự giúp đỡ không nhỏ của gia tộc nhưng cũng phải dựa vào thực lực của chính mình mới có thể ngồi vững ở vị trí đó.

Khi Bạch Mộc Trần đánh lén Quách Nam, Hoa Dương cũng đã hiểu ra rằng mình đã rơi vào kế của người khác, nhưng gã nghĩ nát óc vẫn không hiểu ai kích động được đám quặng nô bình thường vốn nhút nhát trở nên to gan can đảm dám hãm hại tiên sĩ. Tuy thế Hoa Dương đương nhiên sẽ không ngu đến mức ở trước mặt đám người này nói thẳng vấn đề này ra, gã làm ra vẻ cảm kích để lựa cơ hội đánh lảng thì mới có cơ hội để thực hiện âm mưu sau này.

Mọi người không một ai lên tiếng, tất cả chỉ nhìn chăm chăm vào Hoa Dương.

Ân oán giữa Tiên nô và Tiên sĩ quá nặng, dù có dốc hết nước Cửu Thiên Tiên Hà cũng rửa không hết, huống chi Hoa Dương cũng chẳng phải người tốt. Vậy ai sẽ đồng tình ủng hộ hắn đây?

“ Hắc hắc, Giám sát đại nhân, người cho rằng chúng ta sẽ tin người sao? ”

Không chờ Bạch Mộc Trần lên tiếng, Tiểu Thần mở miệng liền cắt đứt đường lui của đối phương.

Sắc mặt Hoa Dương vốn đã tái nhợt, giờ nghe được lời này càng làm ra bộ thảm thương. Gã giả bộ ngu ngốc cầu khẩn: “ Các vị tha cho ta đi! Chỉ cần các người tha ta, ta nhất định sẽ báo đáp. Ta còn giải phóng nguyên thần của các người từ Tụ tiên lệnh. ”

“ Không cần”

Tiểu Thần cười một tiếng dữ tợn rồi nói : “ Chúng ta nếu đã dám làm đương nhiên sẽ dám gánh chịu hậu quả. Hắc hắc, đám người tiên sĩ các

người vẫn tự cho mình là cao quý bề trên, coi chúng ta như nô lệ, như súc vật. Bây giờ cũng là lúc người phải trả giá. ”

Khuôn mặt Hoa Dương hiện vẻ cực kỳ hoảng sợ: “ Người Các người muốn tạo phản phải không? Ta Ta là tu sĩ Nếu các người dám đụng đến ta, toàn bộ các người toàn bộ toàn bộ, chắc chắn phải chết, phải chết ! ”

Nghe lời uy hiếp này mọi người vẫn cứ làm thinh không chút biểu cảm.

Tiểu Thần cười lạnh: “ Vậy thì sao, dù sao chúng ta cũng đã giết quá nhiều tiên sĩ rồi, bây giờ giết cả Thiên tiên, người nghĩ rằng chúng ta biết sợ hãi? Kế tiếp sẽ đến lượt người”

“ Cái cái gì ! ? ”

Thân hình Hoa Dương run lên, miệng ấp úng không ngừng: “ Chuyện chuyện này cũng cũng là do các người làm hả? ”

“ Không sai ! ”

“ Người Các người”

Hoa Dương thở dốc, gãi liều mạng hô lên : “ Đừng đừng giết ta, ta ta chấp nhận làm con tin, cho ta sống làm con tin ta biết rất nhiều thứ, ta còn có ích cho các người, cầu xin các người đừng giết ta, các người bắt ta làm gì cũng được, chỉ cần đừng giết ta! Đừng giết ta! ”

Đây chính là tiên sĩ, là tiên sĩ luôn kiêu ngạo bề trên đấy. Thế mà khi đối mặt với cái chết cũng biết sợ biết hãi giống như bất cứ ai.

Đám quặng nô vây quanh Hoa Dương, ai cũng hiện lên một vẻ khinh bỉ trong ánh mắt.

Tiểu Thần vẫn không động đậy mà đưa mắt nhìn sang Bạch Mộc Trần. Hắn hơi trầm mặc.

Hoa Dương có thân phận đặc thù, nếu như có thể khống chế được thì tất nhiên đối với hành động của bọn họ trợ giúp rất lớn. Nhưng Bạch Mộc Trần cũng rất hiểu một điều là Hoa Dương là một kẻ tiểu nhân phản phúc vô thường, căn bản không cách nào khống chế. Lưu lại người như vậy giống như nuôi con chó dữ, chỉ cần cho nó một chút cơ hội nó sẽ quay đầu lại cắn cho một phát thật đau.

Người này chắc chắn không thể lưu lại !

Ý Bạch Mộc Trần đã quyết nên không do dự nữa, hắn cúi người xuống gần Hoa Dương buông ra một câu ngắn gọn. Gã nghe thấy thì kinh ngạc vô cùng, sau đó toàn thân co quắp như gặp phải quỷ.

“ Người ngườithì ra là người lại là người”

Ngón tay Hoa Dương run rẩy chỉ vào Bạch Mộc Trần, mà hắn không cho gã có thêm cơ hội nói gì. Hắn đưa tay đặt thẳng lên linh đài ở đỉnh đầu của gã.

“ Sưu hồn”

Chỉ hai chữ thôi nhưng giống như ma quỷ đến đòi mạng kéo Hoa Dương xuống vực sâu địa ngục.

“ A! ”

Tiếng kêu thảm thiết, thê lương vang dội khắp thiên địa, ai cũng có thể cảm nhận được nỗi thống khổ của việc bị sưu hồn. Vậy mà, quặng nô ở xung quanh không có một chút lòng thương hại nào mà chỉ có sự vui sướng và hưng phấn.

.....

Một lúc sau, tiếng kêu thảm thiết yếu dần, ánh mắt của Hoa Dương đã không còn chút sinh cơ.

“ Cổ đại ca, bây giờ nên làm gì? ”

Tiểu Thần nhìn Hoa Dương đã chết hẳn trong lòng cảm thấy hả giận nhưng vẫn còn một chút lo lắng.

Bạch Mộc Trần bình tĩnh nói: “ Thiên tiên và Giám sát đều không phải là người bình thường, cái chết của bọn chúng sẽ kinh động thế lực phía sau. Chắc chắn chúng sẽ phái người tới điều tra nguyên nhân Hôm nay chúng ta gặp may mắn nhưng người đến sau này chắc chắn không phải thứ mà chúng ta đối phó được. Nghiêm túc mà nói thì thời gian của chúng ta còn không nhiều lắm. ”

Dừng một chút, Bạch Mộc Trần nói tiếp: “ Mặt khác, ta ở Nô thị nghe được tin tức là Tam đại tiên tông nhờ các thế lực đứng sau Nô thị giúp sức. Tiếp theo chúng ta không nên hành động lộ liễu mà ẩn nhẫn chờ thời cơ, ta tự có tính toán ”

Đối với phán đoán của Bạch Mộc Trần, không ai hoài nghi, bọn họ có niềm tin hẳn nhất định có thể đưa mọi người ra khỏi cảnh khốn cùng này để lấy lại tự do.

“ Đại ca yên tâm, chúng ta nhất định nghe lời người căn dặn. ”

Tiểu Thần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Có đôi khi càng tiến thì tầm mắt sẽ càng thu nhỏ, lui một bước sẽ thấy biển rộng trời cao, chiêm nghiệm được nhiều thứ.

Ẩn giấu cũng là vì chuẩn bị cho hành động kinh thiên tiếp theo.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Phản Ứng.

Vào lúc Hoa Dương chết thì ở trong từ đường của Hoa gia tại Thiên Khôi Thành, một miếng mệnh bài đang treo trên cao đột nhiên vỡ vụn làm cho người trông coi từ đường cực kỳ hoảng sợ.

Từ đường này chính là khu trọng địa của Hoa gia trọng địa, bên trong cất giữ mấy trăm mệnh bài là những đệ tử trực hệ của Hoa gia, mấy trăm năm qua chưa từng có một thay đổi gì thế mà nay lại có một miếng mệnh bài tan vỡ, nói cách khác một vị đệ tử trực hệ của Hoa gia đã cười hặc về trời.

Chuyện này nguyên có ra sao! ?

Hoa gia là gia tộc đứng đầu Thiên Khôi Thành, đôi khắp Phượng Lâm Châu cũng là một thế lực uy quyền một phương, bây giờ một hậu duệ trực hệ chết bất thành linh thì việc này chắc chắn không phải một sự việc đơn giản có thể coi thường.

Nhận được thông báo của người trông coi từ đường, trưởng bối Hoa gia cũng kinh sợ vô cùng. Lập tức lão phái người điều tra sự việc cho rõ ngọn ngành.

.....

Cùng lúc đó, cái chết của Quách Nam cũng kinh động không ít người.

Ở chân núi Côn Lô, bên trong Đạo Huyền Môn.

Hai vị đại tu vi La Thiên Thượng Tiên đang ngồi cùng với nhau thương nghị một chuyện gì đó, bỗng có một tên đệ tử xông vào bảo có chuyện gấp cần bẩm cáo.

Hỏi qua thì biết, trong Hộ Hồn Điện mệnh bài của Quách Nam đã vỡ nát nhưng trước đó không có truyền về một tin tức liên quan gì.

Hai vị lão giả đồng thời đứng lên, vẻ mặt rất đổi ngạc nhiên.

Dù cho Quách Nam mới chỉ có tu vi thiên tiên nhưng ở Nhất Trung Thiên cũng có thể coi là một cao thủ trấn một phương, không phải ai muốn động là có thể động, hơn nữa y còn lấy thân phận là “ đệ tử của Đạo Huyền môn”, thế thì ai dám đối địch với Đạo Huyền Môn đây?

“ Sư huynh, việc này nên xử trí như thế nào cho phải? ”

Khi tinh thần hồi phục trở lại, lão giả áo đen nét mặt u ám hỏi ý kiến của lão giả áo trắng, lão giả áo trắng cũng chau mày không biết nói làm sao.

Việc Quách Nam chết đi đối với hai người này thì cũng không có cảm giác khó chịu gì, chỉ là hai người không biết nên nói thế nào đối với nhiệm vụ thượng cấp giao phó. Tên Quách Nam này dù gì cũng là một con cờ do thượng giới phái xuống, y chết ở Nhất Trung Thiên một cách không rõ ràng như vậy nhất định thượng giới sẽ trách tội.

Im lặng một lát, lão giả áo trắng mở miệng ra bàn luận: “ Quách Nam vốn nằm chờ ở Đông Phương Lân. Chỗ này là địa bàn của Tam đại tiên tông. Giờ đây Quách Nam gặp chuyện không may, bọn chúng cũng phải biết một vài thông tin nào đó. Người lập tức phái người đi trước điều tra rõ mọi chuyện nhưng nhớ tránh nảy sinh xung đột với bọn chúng.....”

Dừng một chút, lão giả áo trắng lại bảo: “Mặt khác, cũng phải tìm một lý do hợp lý về cái chết của Quách Nam để báo cho thượng cấp. Không

chừng chuyện này có liên quan với Cổ Thiên Hành cũng nên. Người mau bố trí pháp đàn, ta muốn bẩm báo chuyện này lên thượng giới. ”

“ Vâng, thưa sư huynh. ”

Lão giả áo đen đáp một tiếng rồi lui ra, tên đệ tử cũng vội vàng đi theo.

.....

Trong Thiên Uyên Sơn Mạch, ở Tiên Nô Quáng Trường.

Bên trong đại điện, ba Đại Chấp Sự cau mày trợn mắt lạnh lùng nhìn đám đệ tử phía dưới.

Mười ngày trước, ba vị Giám Sát cùng với đệ tử tuần tra đi ra ngoài, sau bao lâu vẫn không thấy có một tin tức nào truyền về, sống không thấy người, chết không thấy xác, mà mệnh bài của cả nhóm đều vỡ nát.

Mới vừa rồi, ba vị Chấp Sự nhận được tin tức báo cáo, ở phía nam Loạn Thạch Lâm có dấu vết đánh nhau kịch liệt, hơn nữa tử khí vẫn chưa tiêu tan hết. Có khả năng đây là nơi mà nhóm Hoa Dương gặp nạn. Tiếc là, ở đó chỉ có mỗi dấu vết một trận chiến còn lại thì có manh mối, không có xuất hiện vật gì khác lạ. Điều này làm cho ba vị Chấp Sự nổi giận cực kỳ.

.....

“ Trác sư huynh, Ngô sư huynh, hiện giờ đến cả ba tên Giám Sát cũng gặp nguy hiểm, chuyện này sợ là nghiêm trọng hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta. ”

Liên Vân âu sầu ảo não, nét mặt không còn giữ được vẻ kiêu mị trước đây.

Trác Vô Cấu liếc về phía Ngô Niệm Tri đang trầm mặc không nói, trong lòng hẩn bắt đầu bức dọc.

Ban đầu chính Ngô Niệm Tri đề nghị không báo việc này lên trên, bây giờ không những không giải quyết được vấn đề mà chuyện còn vỡ lở có thể gây thành đại họa. Nên biết, người có thể lạng lẽ vô thanh vô tức tiêu diệt toàn bộ ba tên Giám Sát và đệ tử đi kèm thì thực lực của đối phương không phải chuyện đùa, thực lực này đã vượt xa phỏng đoán của bọn họ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho nhau.

Cân nhắc một lúc, Trác Vô Cấu quyết định nói: “ Truyền mệnh lệnh của ta, mở Hộ Sơn Đại Trận, phong ấn quáng trường, gọi tất cả các đệ tử ở bên ngoài trở về đợi lệnh. Mặt khác, chuyện này không nên kéo dài nữa, lập tức bẩm cáo tông môn, chờ thượng cấp định đoạt. ”

Mặc dù Trác Vô Cấu không mấy khi xử lý sự tình trong quáng trường, nhưng uy tín của hắn không giảm chút nào. Một khi hắn đã quyết định thì dù là Ngô Niệm Tri hay Liên Vân cũng không dám phản đối. Thực tế, hắn mới là người chỉ đạo ở Tiên Nô Quáng Trường.

Liên Vân gật đầu đồng ý nhưng vẫn hỏi thêm: “ Phong ấn quáng trường cũng được, những quáng nô nên xử lý như thế nào đây? ”

Nghe vậy, Trác Vô Cấu lại suy nghĩ một hồi rồi trầm giọng bảo: “ Địch nhân rõ ràng là nhắm vào Quáng Trường chúng ta, những quặng nô này là thuộc về tông môn chúng ta nên đương nhiên phải gọi bọn chúng về. Tuy nhiên để tránh cho địch nhân trà trộn vào quáng trường, các người nhất định phải phái người kiểm tra thân phận của các quặng nô Còn nữa, bây giờ là thời điểm quan trọng, trong những quặng nô sẽ có mấy tên không biết an phận, các người để ba Đại Đầu lĩnh Tiên Nô ra mặt để khống chế tất cả quặng nô. Nếu tên nào dám phản kháng cứ giết chết rồi xét sau. ”

Sau một loạt các sắp đặt không người nào dám phản bác, nhất là ba chữ “Giết không tha”. Ba chữ đó vừa được nói ra thì dường như có một luồng sát khí lạnh lẽo tràn ra khắp đại đường làm cho các đệ tử run sợ. Từ trước tới giờ tiên sĩ tu kiếm coi trọng nhất là khí thế, Trác Vô Cấu sắp bước chân lên con đường Thiên Tiên nên cái khí thế này một tên Chân tiên nho nhỏ có thể chống lại sao.

Đợi chúng đệ tử lui ra, ba vị Chấp Sự lấy một cái ngọc giản truyền tin ra đưa toàn bộ những chuyện phát sinh gần đây truyền vào ngọc giản, sau đó truyền đi.

.....

Mây trắng chậm chậm trôi, mặt trăng, mặt trời thay nhau mọc rồi lại lặn.

Trong Thiên Uyên Sơn Mạch, Bạch Mộc Trần và cả nhóm Tiểu Thần tụ họp một nơi, quặng nô ngồi sát vào nhau làm thành một vòng xung quanh bốn người, ai ai đều đang tu luyện chế tạo tiên phù cho thuần thục.

Mười ngày qua, mọi người được Bạch Mộc Trần truyền thụ, chẳng những tất cả đều học được cách luyện chế tiên phù mà còn hiểu được một vài tình huống cơ bản của tiên giới.

Đến tận bây giờ, cả nhóm Tiểu Thần mới hiểu được sự nguy hiểm của tiên giới, ít nhất đối với tiên nô không có chỗ dựa mà nói thì tiên giới là một nơi vô cùng nguy hiểm. Đồng thời bọn họ cũng rất may mắn có quý nhân tương trợ, cuối cùng cũng có một cơ hội để nghịch chuyển vận mạng.

.....

Trước ngực Tiểu Thần có năm mươi tờ Phong Mang Phù bay lơ lửng đang dung hợp vào nhau. Bây giờ hẳn đã có thể dễ dàng khống chế năm

mười tờ Phong Mang Phù dung hợp với nhau, uy lực thật không tầm thường.

Tuy thế nếu đem so sánh với hai tên Trần Tịch và Nguyên Minh Tử thì lại không bằng.

Bây giờ Trần Tịch có thể khống chế sáu mươi tờ Phong Mang Phù dung hợp, mà Nguyên Minh Tử càng khá hơn, đã đạt tới chín mươi tờ Phong Mang Phù.

Dĩ nhiên, so sánh với số lượng ba trăm ba mươi cái tiên phù của Bạch Mộc Trần thì hai đẳng còn chênh lệch trình độ quá xa.

Khi khởi đầu, ba người nhóm Tiểu Thần nghe Bạch Mộc Trần bảo có thể dung hợp trên trăm đạo tiên phù, trong lòng không lấy làm lạ nhưng khi chính mình luyện tập thì mới biết khó khăn lớn như thế nào.

Còn về những quặng nô khác, dù tâm tình xúc động cố gắng vạn phần, dù chưa thể sánh với ba người trên nhưng cũng có thể khống chế hai mươi tới ba mươi tờ Phong Mang Phù.

“ Cộp cộp cộp! ”

Khi mọi người đang tu luyện thì nghe thấy hàng loạt tiếng bước chân tiến đến gần.

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tính Mạng Thật Mong Manh.

Cảm nhận thấy có người tới gần, nhóm của Bạch Mộc Trần lập tức ngừng lại, ai nấy đều khẽ cau mày.

Hang động vô cùng bí ẩn này là do chính tay Bạch Mộc Trần khai quật để mọi người có thể tập trung tu luyện, hơn nữa ở bên ngoài còn bố trí người canh gác, tại sao mà một nhóm người có thể tiến tới nơi này mà không có báo động?

Bạch Mộc Trần nháy mắt với đám người Tiểu Thần, sau đó lặng lẽ nấp vào một góc hòa vào đám quặng nô xung quanh.

.....

Chỉ một lát sau, một đám người từ từ tiến vào hang động, chúng đứng vây kín cửa động lại.

“ Chà, Ở đây có khá nhiều người! ”

Chu Bát đi đến trước mặt mọi người, y dùng ánh mắt bất thiện lướt qua đám người Tiểu Thần: “ Nhiều người các ngươi tụ tập ở chỗ này làm gì? Hắc hắc, có phải muốn tạo phản không? ”

Người ta có câu: hai người có thù gặp nhau mặt mày đỏ gay, Chu Bát nói chuyện độc địa không cho người ta một con đường sống, gã chỉ giận không thể làm tất cả mọi người ở đây chết ngay tức thì.

Lần trước gã bị Tiểu Thần cho ăn quả đắng nên ở quán trường không thể ngóc đầu lên được, thủ hạ và huynh đệ đều nhất loạt bỏ đi, thậm chí ngay cả quặng nô bình thường cũng không còn sợ gã nữa. Trần Tịch muốn nhân cơ hội đó diệt trừ tận gốc người này đi nhưng Tiểu Thần lại cho là chưa đúng thời cơ, vì vậy quyết định để mặc cho gã tự sinh tự diệt. Mấy năm trôi qua, Chu Bát cố gắng “ kiên cường ” sống sót, đúng là thật giống với câu nói xưa, người tốt mệnh không sống dài, họa hại tới ngàn năm.

“ Họ Chu kia, người tới đây làm cái gì? Lần trước người bị đánh còn chưa đủ đau sao? ”

Như tính cách trước đây của Tiểu Thần thì sẽ bất kể đúng sai đã nhảy xổ ra tay nhưng hiện tại y dù gì cũng coi là đầu lĩnh quặng nô một phương, bây giờ y làm việc không còn theo cảm tính nữa. Người tới bất thiện, nếu như tùy tiện động thủ thì thua thiệt rất có thể là chính mình.

Dĩ nhiên, không phải Tiểu Thần kiêng dè gì Chu Bát, nhóm Tiểu Thần căn bản đặt đối phương dưới tầm. Nguyên nhân là bọn họ hiểu rất rõ con người Chu Bát, người này là hạng người xum xoe nịnh hót bợ đỡ bề trên, điển hình cho loại người giống lừa ưà nặng. Nếu gã đã dám dong trống mở cờ xuất hiện ở đây thì rõ ràng đối phương có chuẩn bị nên không thể không đề phòng !

“ Hừ ! ”

Chu Bát không trả lời trực tiếp mà lui sang một bên.

Rất nhanh chóng lại có mấy tên đầu lĩnh quặng nô khác đi ra. Xem ra trong trận chiến này, các đầu lĩnh quặng nô của Ngự Khí Tông đều đã tới đủ, Xích Hồ cũng có mặt những gã chỉ âm thầm đứng một bên xem ra cũng không phải là người chủ trì trận này.

“ Xích Hồ, các người có ý gì thế hả! ? ”

Khuôn mặt Tiểu Thần đành lại, nhiều đầu lĩnh quặng nô tụ đột nhiên nhóm họp ở đây chắc chắn không phải chỉ là chuyện trùng hợp.

“ Bịch! ”

Một thân hình bay qua đỉnh đầu mọi người, rơi xuống chân Tiểu Thần. Hóa ra đó là thi thể của một tên quặng nô.

Nhìn thấy tên quặng nô này, sắc mặt của Tiểu Thần thay đổi. Người này phụ trách việc canh gác bên ngoài động, không ngờ chết bất thành lình, ngay cả cơ hội báo tin cũng không có.

“ Đứa nào! ? Ai đã làm chuyện này ! ? Có can đảm đứng ra nhận cho ta ! ”

Tiểu Thần quỳ trên mặt đất, y ôm lấy thi thể của huynh đệ mình hét to một tiếng, trong lòng sinh ra cảm giác tức giận và đau xót..... huynh đệ của mình không chết trong lúc chiến đấu, mà lại chết trong tay “đồng loại”, đây quả thật là buồn cho hiện thực trần trụi.

“ Tiểu tử, ngươi muốn cùng ta nói chuyện sao? Hừ hừ ! ”

Một tiếng cười lạnh lẽo vang lên, cả đám Chu Bát dật sang hai bên nhường đường cho một bóng người từ từ đi tới.

Người này có khuôn mặt khá già, thân hình gầy gò, lưng hơi còng, hình dáng của lão dường như chỉ một trận gió có thể thổi bay. Tuy nhiên đám Tiểu Thần nhìn thấy người đó lại không dám khinh thường mà ngược lại không khí khẩn trương như gặp phải đại địch.

Điền Ngọc Sơn, đại đầu lĩnh của quặng nô Ngự Khí Tông, tu vi đạt tới Tán tiên nhị kiếp.

“ Điền lão đại, ngươi có ý gì đây? ”

Tiểu Thần cố nén sự tức giận, hăn lạnh giọng hỏi đối phương : “Tiểu Thần ta tự thấy chưa bao giờ đắc tội với ngài điều gì, phần hiếu kính cũng không dám giảm bớt chút nào, sao ngài lại tới ra tay với huynh đệ của ta, chẳng lẽ làm lão đại lại có thể như thế? ”

Điền Ngọc Sơn liếc nhìn thi thể trên mặt đất rồi nói giọng khinh thường : “ Người này đã thấy ta dám không đi tới bãi kiến lại còn muốn chạy đi báo tin, sao ta có thể tha cho hăn? Còn các người”

Dừng lại một chút, vẻ mặt Điền Ngọc Sơn lạnh lùng:“ Mỗi phụng lệnh đến đây để đưa bọn người về quán trường ngay lập tức, nếu quá hạn không về thì hồn phi phách tán”

“ Cái gì? ! ”

Tiểu Thần ngó người theo thói quen bèn quay đầu lại nhìn về phía Bạch Mộc Trần, nhưng đúng lúc này Trần Tịch vội vàng vỗ vào bả vai Tiểu Thần để y tỉnh táo lại.

Điền Ngọc Sơn không nhìn ra điều dị thường, lão lại nói tiếp : “ Được rồi, bắt đầu từ bây giờ tất cả các người đều do ta quản lý, đưa hết túi trữ vật và quặng vật ra đây, tên nào phản kháng giết không tha! ”

Thế cục hiện nay ở quán trường hết sức khẩn trương, vì vậy chuyện của quặng nô đều giao cho đại đầu lĩnh quặng nô toàn quyền phụ trách. Để tránh phát sinh ngoài ý muốn, Điền Ngọc Sơn quyết định mạnh tay trấn áp toàn bộ quặng nô.

“ Điền lão đại, người làm như vậy có phải là quá quắt không? ”

Tất nhiên, Tiểu Thần không đồng ý yêu cầu của Điền Ngọc Sơn, dù sao trong túi trữ vật có chứa không ít tiên thạch và tiên phù. Nếu đối phương trông thấy thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

“ Quá đáng á? Thật không Ta lại không thấy như thế? ”

Điền Ngọc Sơn dường như đã đoán trước đối phương sẽ không dễ thỏa hiệp, cho nên lão không nói nhiều mà duỗi ngón tay nhẹ nhàng búng một cái. Chỉ thấy một luồng sáng bắn về phía Tiểu Thần, y tránh né không kịp nên bị luồng sáng hất ngã dúi dụi trên mặt đất.

“ Mới vừa rồi ta có nói, tên nào dám phản kháng sẽ giết không tha! Đây chỉ là một trừng phạt nho nhỏ, nếu các người vẫn u mê cố chấp, ta sẽ không nương tay thế đâu! ”

Trong lúc nói chuyện, Điền Ngọc Sơn rút ra một ngọn trường tiên, trường tiên giống như ngân xà cuồn vũ vòng quanh người lão.

Thấy cảnh tượng như vậy, tâm trạng Chu Bát nhất thời vui mừng, gã hùng hổ lao lên phía trước giơ tay chửi mắng : “ Này, các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Muốn chết phải không? Còn không mau đem tất cả mọi thứ dâng lên Điền lão đại ! ”

“ Muốn chết hả? ”

Tiểu Thần được Nguyên Minh Tử đỡ dậy, y lấy tay lau vết máu ở khoe miệng rồi thốt lên : “ Đúng vậy, chúng ta đang muốn chết đây, chúng ta làm tất cả những việc này không phải là đang tìm chết sao. Ha ha, loại người giống như người mãi mãi sẽ không hiểu không điên cuồng làm sao có thể thành công? ”

“ Người người nói hươu nói vượn gì đó! ? ”

Chu Bát nhìn thấy ánh mắt Tiểu Thần ở trạng thái kích động trong lòng đâm ra sợ hãi. Gã đang định lui về phía sau thì có một luồng hàn mang từ sau lưng Tiểu Thần chọt bộc phát bay về phía Điền Ngọc Sơn.

“ Cái gì ! ? ”

Điền Ngọc Sơn kinh sợ vô cùng, giờ muốn tránh né thì đã không kịp nên lão chỉ có thể huy động ngân tiên trong tay định đánh tan hàn mang.

“ Phốc ! ”

Một âm thanh vang lên, roi bạc bị hàn mang đánh văng ra.

Điền Ngọc Sơn quá kinh hãi, lão đành trơ mắt nhìn hàn mang bắn vào thân thể của mình.

Sợ hãi ! Đau khổ ! Ý thức dần dần mơ hồ

Trong lúc hoảng hốt, Điền Ngọc Sơn phảng phất nhìn thấy trong bóng tối có một đôi mắt lạnh lùng đang theo dõi chính mình, giống như là đang thử dài lại như là thương hại.

Sinh mạng vốn mỏng manh cho nên vô cùng trân quý, hẳn nhiên phải cố mà trân trọng.

Khi người coi thường sinh mạng của người khác thì đồng thời người khác cũng coi thường sinh mạng của người.

Cho tới lúc chết, Điền Ngọc Sơn dường như đã hiểu chút gì nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

.....

Biến hóa xuất hiện đột ngột làm cho đám Xích Hồ trở tay không kịp, ai mà ngờ rằng đến cả Điền Ngọc Sơn tự mình ra mặt mà đám Tiểu Thần vẫn còn càn rỡ như thế, còn dám ra tay giết người, hơn nữa giết một cách dứt khoát như vậy.

Một vị Tán tiên Nhị kiếp cứ như thế chết đi, chết một cách dễ dàng, thậm chí không có một chút lực phản kháng.

Thế mà đám Tiểu Thần đối với cái chết của Điền Ngọc Sơn chẳng biểu lộ bất ngờ gì cả, cứ như đó là chuyện đương nhiên, là việc thường ngày.

Tiên phù đúng là thủ đoạn đánh lén tuyệt hảo, đặc biệt là uy lực lớn kinh người của thuật dung hợp và cộng hưởng tiên phù. Chỉ cần sử dụng đúng cách thì dù gặp phải cường địch cũng không phải là không có sức mà đối chọi lại.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Trở Lại Mỏ Quặng.

Hàn ý tràn ngập, trong hang động thình lặng như tờ!

Mọi người nhìn chăm chăm vào thi thể Chu Bát và Điền Ngọc Sơn hóa thành vầng sáng dần dần tan vào trong không khí. Trên mặt đất chỉ còn một cái ngân tiên và hai túi trữ vật, chỉ còn hai món này để chứng minh sự tồn tại của hai người.

Tiểu Thần cầm lấy ngọn roi bạc và túi trữ vật, trong túi trữ vật có không ít tiên thạch và đan dược. Những thứ này hẳn là Điền Ngọc Sơn đã cướp của người trước nhưng giờ người khác lại được hưởng.

Lúc này, Bạch Mộc Trần từ trong đám người đi ra đứng cùng nhóm Tiểu Thần. Ánh mắt của hắn nhìn lướt xung quanh.

"Thì ra là người!"

Ánh mắt của Xích Hồ đột nhiên trợn trừng kinh ngạc nhìn về phía Bạch Mộc Trần. Bây giờ thì gã đã hiểu vì sao nhóm Tiểu Thần có thể nhanh chóng nổi lên như thế, thì ra có cao nhân chỉ điểm phía sau bọn chúng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Mộc Trần, Xích Hồ đã biết người này cực kỳ nguy hiểm. Sự nguy hiểm gã cảm nhận được còn rõ ràng hơn nhiều so với Điền Ngọc Sơn. Gã vốn tưởng rằng cuộc gặp gỡ ba năm trước chỉ là ngẫu nhiên, bây giờ nghĩ lại thì dường như sự tình không đơn giản như vậy.

"Cố đại ca, nên xử lý những người này như thế nào?"

Tiểu Thần nhìn Bạch Mộc Trần rồi hỏi khẽ, khuôn mặt tỏ vẻ khó xử. Y không phải một người thích giết chóc, nếu để cho hắn đem toàn bộ những người trước mắt này diệt khẩu, hắn thật không đành lòng tàn nhẫn xuống tay, nhưng lưu lại những người này, xác thực lại hậu hoạn vô cùng.

"Người... Các người muốn làm gì!?"

Đầu lĩnh quặng nô và quặng nô đối địch đột nhiên bừng tỉnh đứng tụ lại một đội. Tất cả cảnh giác nhìn đám người Tiểu Thần, ai ai cũng lộ ra dáng muốn liều mạng. Kỳ thực những người này cũng hiểu, chính mình căn bản là không đủ tư cách liều mạng, chỉ có thể làm ra dáng vẻ mà thôi, người ta có khả năng giết chết Tán Tiên dễ dàng, đối phó với bọn họ cũng không cầm động ngón tay.

Đám người Tiểu Thần cũng chuẩn bị sẵn sàng đón quân địch, chỉ đợi một tiếng ra lệnh liền hành động.

Bạch Mộc Trần nhú nhú mày, trong lòng không khỏi thở dài. Cả đời này hắn làm ra không ít sát nghiệt, từ sớm quen với cảnh sinh ly tử biệt trong cuộc sống, nhưng điều này cũng không nói lên hắn có thói quen giết người, thích giết người, nhất là có cùng kiếp "Tiên nô" với mình.

"Bỏ đi, tạm thời nhốt bọn chúng lại! Chỉ cần phong bế nơi này lại thì tạm thời bọn chúng cũng ra không được."

Bạch Mộc Trần vừa nói như thế, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, ai cũng muốn không có chém giết là tốt hơn.

Xích Hồ không phục, gãi cằm răng hỏi giọng lạnh lùng: "Các hạ là ai? Muốn giết cứ giết, vì sao lại muốn giam chúng ta ở đây?"

Không đợi Bạch Mộc Trần đáp lời, Tiểu Thần ở bên lạnh lùng khiển trách nói: "Xích lão hổ, ngươi cho là mình là ai? Các người cũng chỉ là thủ hạ của Điền Ngọc Sơn, là chó săn mà thôi, có tư cách gì mà xưng anh hùng

hảo hán hả? Cũng là Cổ đại ca nhân từ, khoan hồng độ lượng để lại tính mạng cho bọn người bằng không ta sẽ tiễn các người một đoạn đường."

Nghe thấy lời đáp, mặt Xích Hồ nóng bừng lên không nói được lời nào.

Một gã đầu lĩnh khác run run hỏi: "Người... Cuối cùng là các người muốn làm gì!?",

"Làm gì à?"

Tiểu Thần nhìn xung quanh hai bên rồi cười quái dị hai tiếng: "Vừa rồi tên Chu Bát kia không phải đã nói rồi sao? Chúng ta, muốn tạo phản..."

"Cái... Cái gì!?"

Đám người Xích Hồ sợ quá mặt mày tái mét.

"Người... Các người... Điên rồi! Tất cả các người đều điên rồi!"

Vài tên đầu lĩnh quặng nô nhìn đám người Tiểu Thần như thấy quỷ, thân thể chúng run sợ không dám nhìn thẳng vào mặt mọi người.

Xích Hồ tỉnh táo lại bèn tức giận nói: "Tiểu Thần, người biết mình đang nói cái gì sao? Nếu người dám làm xằng bậy, hại... mình đã đành, còn liên lụy người khác, người đầu gù cũng đứng đầu mỏ quặng một phương, quản gần nghìn huynh đệ thủ hạ, tại sao người không quan tâm đến sự sống chết của mọi người, chỉ vì một câu nói nhất thời của người khác mà tự bán mình."

"Bán à?"

Tiểu Thần không giận ngược lại cười lớn: "Xích lão hồ, người muốn ta nói người ấu trĩ hả? Hay ngây thơ? Lẽ nào người muốn cứ sống thế này hết cả đời?"

Không đợi đối phương đáp lại, Tiểu Thần nói tiếp: "Xích lão hổ, dù gì người cũng là nhân vật có chủ kiến, sao lại ngu muội thế? Người nghĩ rằng chúng ta còn có lựa chọn khác sao? Tam đại tiên tông sẽ cho chúng ta một con đường sống sao? Từ xưa tới nay, kết cục cuối cùng của những quặng nô này là gì? người biết rõ hơn ta mới phải chứ! Phán cũng là chết, không phản cũng là chết, nếu là thật sự có một con đường sống, chúng ta cần gì đâm đầu vào tuyệt lộ này. Sở dĩ chúng ta nhốt bọn người lại chỗ này cũng là vì bảo vệ danh tính cho các người. Lần này khởi sự nếu thành công, các người có thể tự do tự tại rời khỏi nơi này, nếu chúng ta thất bại thì đều chết hết, các người cũng sẽ không phải gánh trách nhiệm quá lớn..."

"Tự do ư?"

Nhìn vẻ mặt cuồng nhiệt đám người Tiểu Thần, Xích Hổ không nói lên lời. Đã bao nhiêu năm, gã cho là mình đã không còn muốn phản khác, từ lâu đã cam chịu số mệnh. Gã không ngờ đối phương chỉ nói mấy câu đã như không như kim châm vào nỗi sợ hãi tận sâu trong tâm của mình.

Tiểu Thần không hề để ý tới người khác mà quay sang Bạch Mộc Trần nói: "Cổ đại ca, nếu quáng trường có hành động thì chúng ta phải trở về gấp, người có kế hoạch gì không?"

"Ta theo các người trở về mỏ quặng."

Bạch Mộc Trần móc lấy đất bồi lên mặt để cho mình giống hệt các quặng nô bình thường khác.

Nghe được câu này tâm thần Tiểu Thần đại chấn. Y vội vàng kéo Bạch Mộc Trần nói: "Cổ đại ca, người làm như vậy quá nguy hiểm, hay là nghĩ biện pháp khác xem sao!"

Bạch Mộc Trần khoát tay áo nói: "Căn cứ vào tin tức ta có được từ trong trí nhớ của Hoa Dương, Tụ Tiên Lệnh luôn được ba vị Chấp Sự mang theo bên mình. Do đó, phải diệt trừ bọn chúng mới có thể giải phóng cho bọn

người. Nguyên thần các người cũng bị ràng buộc trong đó nên không thể đối phó với tiên sĩ giữ Tụ Tiên Lệnh. Muốn làm thật trót lọt việc này chỉ có thể là ta..."

"Không! Người không thể mạo hiểm."

Nguyên Minh Tử và Trần Tịch cũng tiến lên khuyên can, thanh âm nức nở của tên béo vang lên: "Cổ đại ca, chúng ta chết thì đã chết, nhưng trên người ngài phải gánh trọng trách rất nặng, người là hy vọng của cả bọn ta, chỉ cần người còn sống chắc chắn sẽ có một ngày thành công, người không thể đi!"

Đừng nhìn bình thường Nguyên Minh Tử nhu nhược nhất gan nhưng tâm tư tinh tế của y thì không kém ai.

Bạch Mộc Trần vỗ vai ba người bảo: "Các người muốn gì ta đều biết, thế nhưng có một số việc không thể trốn tránh được, ta và các người đều như nhau, đều có sự yếu đuối và sợ hãi. Bởi vậy, cho nên chúng ta càng cần thêm dũng khí để đối mặt. Thành công thì có tự do, thất bại thì coi là giải thoát, không cần biết thành công hay thất bại, ít nhất chúng ta đã nỗ lực hết mình, như vậy là đủ rồi."

Dứt lời, Bạch Mộc Trần rời sơn động.

Không đợi bọn Xích Hồ kịp phản ứng, nhóm Tiểu Thần cũng bỏ nơi đây. Trước khi bỏ đi thì lấp cửa động lại.

Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều im lặng, dường như mỗi người đều có nỗi niềm riêng.

...

Lối vào quảng trường được canh phòng nghiêm ngặt, có hàng lối nghiêm chỉnh rõ ràng.

Tam đại tiên tông đều phái ra đệ tử cùng nhau canh gác, mấy nghìn quặng nô xếp thành một hàng dài, kiểm tra xong thì người nào người nấy mới được đi vào. Mặc dù hàng ngũ rất dài nhưng không quặng nô nào có can đảm oán thán nửa câu.

Trái với ở dưới, những đệ tử tiên tông này lại cảm thấy chán nản, vì vậy từng tốp từng nhóm ba lại nói chuyện phiếm với nhau.

"Ôi! Cứ kiểm tra thế này thì khi nào mới lại được ngủ đây."

"Không phải là thế sao? Vài nghìn quặng nô, kiểm tra từng người một rất vất vả."

"Bên trên rõ thật là xem thường mọi chuyện, quảng trường có cấm chế, không có Tiên Ẩn lệnh bài phù hợp chứng minh thân phận thì đừng có mong trà trộn vào đây, cần gì phải làm chuyện căng thẳng như vậy"

"Không thể nói như vậy, Tiên Giới rộng lớn không thiếu điều lạ, cũng không chừng có người không cần lệnh bài cũng có thể đi vào, cẩn thận vẫn hơn."

"Cẩn thận cái rắm, đáng chết vẫn phải chết, nghe nói bên trên đặc tội với một đại nhân vật nên người ta tới trả thù."

"Là sao? Bản thân ta cảm thấy đó là một âm mưu, nhất định là có thế lực nào đó muốn cướp quảng trường của chúng ta."

"A! Có thể là vậy đấy."

Trong khi mấy người nói chuyện phiếm, một gã tiên sĩ lớn tuổi đi thẳng tới chỗ này, chúng đệ tử lập tức ngậm mồm chuyên tâm làm việc của mình.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Đại Trận Hộ Sơn!.

Dịch: Nguyễn Đán.

Nhìn về đội ngũ quặng nô dài dằng dặc trước mắt, nội tâm Bạch Mộc Trần không khỏi nhớ lại tình cảnh trước đây mà sinh lòng cảm khái.

Từng có thời gian, hãn chính là một kẻ trong số nô lệ đó, vì sinh tồn mà đau khổ giãy giụa đấu tranh. Năm năm sau, hãn một lần nữa đứng ở chỗ này, tựa hồ mọi chuyện lại quay về điểm khởi đầu. Chẳng qua lần này, hãn không lựa chọn trầm mặc và cam chịu nữa!

...

Thời gian chậm chậm trôi qua, tâm tình mọi người dần dần thêm nóng vội, nhất là những đệ tử Tiên tông phụ trách điều tra thân phận của quặng nô, lâu lâu lại nổi giận quát mắng, bộc lộ sự phiền não trong lòng.

Dẫu sao, cứ làm đi làm lại một việc tới mấy ngàn lần, thì dù là Thiên tiên cũng cảm thấy mệt mỏi chứ đừng nói tới đám đệ tử Tiên tông tâm tính đã không yên này. Bạch Mộc Trần cố ý đứng ở cuối đội ngũ, chính là muốn làm cho những đệ tử Tiên tông này mất hết tính nhẫn nại. Lúc này nhìn dáng vẻ của bọn chúng, hình như hiệu quả thật không tồi.

- Tiếp theo..!

Nghe tên đệ tử bảo vệ lạnh lùng quát, Bạch Mộc Trần liền bước tới, cung kính đưa lên ngọc bài chứng minh thân phận của hãn, sau đó đưa tay đề lên Tiên Ẩn ở mi tâm.

- Bạch Mộc Trần... Tán tiên vô kiếp... Huyền Ất Môn ở Thần Châu...
Ba trăm ba mươi lăm năm chân linh... Bạch nô...

Tên đệ tử Tiên tông nhìn tin tức của Bạch Mộc Trần, không khỏi gật nhẹ, Tiên Ẩn tương xứng với thân phận trong ngọc bài, chứng tỏ người này đúng là tiên nô trong mỏ quặng. Hơn nữa cái tên Bạch Mộc Trần này khá là quen thuộc, dường như đã từng nghe nhắc đến ở đâu đó, và dĩ nhiên, chính vì chút quen thuộc này mà tên đệ tử Tiên tông càng thêm chắc chắn, đối phương tuyệt đối là tiên nô của mỏ quặng. Nếu không y sẽ không có loại cảm giác như vậy.

Nhìn vẻ mặt của tên đệ tử Tiên tông kia, Bạch Mộc Trần biết mình đã qua được ải này.

Mặc dù cái tên Bạch Mộc Trần từng một thời vang dội ở mỏ quặng Tiên nô, nhưng nhiều năm qua đi, có một số việc sớm đã bị lãng quên, đặc biệt là chuyện về những nô lệ khai thác quặng. Cho nên đệ tử của ba đại Tiên tông đối với cái tên Bạch Mộc Trần chẳng qua chỉ là “man mán” chứ không hẳn là “nhớ”.

Tên đệ tử Tiên tông đã kiểm tra thừa nhận thân phận của Bạch Mộc Trần, nhưng trình tự thì vẫn phải tiếp tục. Theo lệ thường sẽ hỏi tiên nô này do Tiên tông nào quản lý, đồng thời tìm vài kẻ đồng bọn đến để làm chứng.

Đối mặt với sự tra hỏi của đệ tử Tiên tông, Bạch Mộc Trần cung kính nói:

- Hồi bẩm đại nhân, tiểu nhân là do Thiên Huyền Tông quản lý, mấy người phía sau cũng thuộc tông môn với tiểu nhân, bọn họ có thể chứng minh tiểu nhân là người của mỏ quặng.

- Vậy à?

Nhìn ánh mắt dò hỏi của tên đệ tử Tiên tông, mấy quặng nô phía sau liên tục gật đầu, xưng hô quen biết, chứ không để lộ bất kỳ tình tiết nào khác thường.

Từ xưa tới nay, vật hợp theo loài, người sống bầy đàn.

Tên đệ tử Tiên tông tuy không thể biết tất cả quặng nô, nhưng giữa quặng nô với nhau tất sẽ có người quen biết. Vì vậy ba đại Tiên tông để cho đám quặng nô kiểm chứng lẫn nhau, chính là phòng ngừa ngoại nhân lẫn vào mỏ quặng. Mà mấy tên quặng nô vừa rồi, đều là người mà Bạch Mộc Trần đã an bày tỉ mỉ, tự nhiên sẽ không lộ ra chân tướng gì.

- Được rồi, vào đi, về tông phái mình đợi lệnh.

Tên đệ tử Tiên tông sốt ruột phát tay áo, đuổi Bạch Mộc Trần vào mỏ quặng.

Cách đó không xa, đám người Tiểu Thần thấy cảnh tượng như vậy, rốt cục âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ cứ nghĩ là chuyện này sẽ có chút rắc rối, đồng thời đã có sự chuẩn bị, nhưng không nghĩ tới mọi chuyện lại thuận lợi quá mức tưởng tượng đến thế.

- Cổ đại ca thật là thần cơ diệu toán!

Nghe Tiểu Thần tán thưởng, Trần Tịch và Nguyên Minh Tử không khỏi gật đầu. Đứng thấy mới rồi Bạch Mộc Trần nói đơn giản vài câu đã vào được mỏ quặng, hung hiểm trong đó chỉ bọn hăn mới hiểu, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ba cái thiếu một cũng đều không thể thành công.

...

Với đường đi lối lại trong mỏ quặng Tiên nô, Bạch Mộc Trần có thể nói là khá quen thuộc, hăn tự mình đi về phía Thiên Huyền Tông, âm thầm quan sát tình huống của mỏ quặng.

Cùng lúc đó, tại sảnh lớn bên trong động phủ, ba vị Chấp sự lại tụ họp, sắc mặt kẻ nào kẻ nấy đều không vui vẻ chút nào.

Đại nô đầu của Thiên Kiếm Tông và Thiên Huyền Tông đã lần lượt trở về, mọi chuyện coi như thuận lợi, chỉ có đại nô đầu của Ngự Khí Tông là vẫn không có nửa điểm tin tức.

Trước đó, trong lòng Ngô Niệm Tri chợt truyền đến một trận chấn động, y vội vàng lấy Tụ Tiên lệnh ra tra xét, liền phát hiện nguyên thần của Điền Ngọc Sơn trong Tụ Tiên lệnh đã tiêu tan.

Điền Ngọc Sơn đã chết!

Trác Vô Cấu và Liên Vân nghe được tin tức này không khỏi ngẩn người, nhưng cũng không phản ứng quá mức kịch liệt.

So sánh với đám người Hoa Dương, cái chết của Điền Ngọc Sơn có vẻ không gây chấn động lớn. Tuy vậy, ba vị Chấp sự lại cảm giác được trong đó có điều khác lạ, chuyện này làm bọn hắn nhận thấy mỗi nguy cơ chưa từng có, thậm chí sợ hãi. Trước sự vật không thể biết không thể lí giải, ai nấy đều có cái tâm kiêng dè và đề phòng, bọn họ cũng không ngoại lệ.

- Thôi thôi, chỉ là một nô đầu, chết thì chết vậy...

Ngoài mặt Ngô Niệm Tri cố làm ra vẻ nhẹ nhõm nhưng thật ra trong lòng tức giận dị thường. Mỏ quặng Tiên nô liên tiếp phát sinh nhiều sự cố như vậy, mà hết lần này tới lần khác, ngay cả địch nhân là ai cũng không biết, đây là tội thất trách rất lớn. Bất luận kết quả cuối cùng như thế nào thì khi tông môn truy cứu, cũng sẽ cho đây chính là biểu hiện của vô năng.

Trác Vô Cấu liếc nhìn Ngô Niệm Tri rồi trầm mặc không nói gì.

Liên Vân thấy vậy bèn nói:

- Ngô sư huynh, huynh có đầu mối gì không?

- Đầu mối gì..?

Ngô Niệm Tri chợt sửng sốt rồi cẩn thận rà soát lại tình huống đám quặng nô mà y quản lý. Điền Ngọc Sơn thân là đại nô đầu, bên người khẳng định có không ít người, có phải tất cả những người này đều đã chết hay không? Bây giờ phần lớn quặng nô đó đã trở lại, dĩ nhiên sẽ có người đã từng gặp Điền Ngọc Sơn, vậy có phải bọn họ biết được chút gì đó hay không?

Khi tỉnh táo lại, Ngô Niệm Tri suy nghĩ thật nhanh. Y vốn là người thông minh, vừa nghĩ liền thấy được có rất nhiều vấn đề dần dần bộc lộ.

Nhìn thấy đối phương lâm vào trầm tư, Trác Vô Cấu và Liên Vân lặng lẽ đợi một bên, không quấy rầy.

Nhưng chưa được bao lâu thì một tên đệ tử Thiên Kiếm Tông đã tiến lại nói:

- Bẩm đại nhân, tất cả quặng nô ở đây Thiên Uyên đã quay về mỏ quặng, bên dưới đã chuẩn bị thỏa đáng, mời đại nhân chủ trì mở ra đại trận hộ sơn.

- Ủm, thời điểm cũng không sai lệch lắm, ý sư muội như thế nào?

Trác Vô Cấu không để ý đến Ngô Niệm Tri, mà dò hỏi ý tứ của Liên Vân.

- Tuân theo sự chủ trì của Trác sư huynh.

Liên Vân cười nhạt, không đưa ra bất kỳ ý kiến gì. Nàng biết Trác Vô Cấu chỉ tỏ ra khách khí, chứ thực tế đôi mắt cả mỏ quặng Tiên nô cũng chỉ mỗi Trác Vô Cấu là có năng lực và tư cách mở đại trận hộ sơn mà thôi.

- Vậy tốt lắm, mời sư muội theo ta.

Trác Vô Cấu gật đầu rồi cùng Liên Vân đi ra bên ngoài.

Sau khi báo tin, tên đệ tử cũng vội vã rời đi, cả đại sảnh đường trống rỗng chỉ còn lại một mình Ngô Niệm Tri.

...

Giữa mỏ quặng, đám quặng nô lặng im tụ tập.

Bất chợt có hai bóng người thấp thoáng, Trác Vô Cấu và Liên Vân đã xuất hiện ở một cái đài cao trên vách núi.

Hai người vừa xuất hiện liền đưa tới một trận xôn xao, nhưng rất nhanh sau đó đã an tĩnh trở lại.

- Các người nghe đây...

Trác Vô Cấu lạnh lùng lướt mắt xuống phía dưới, nhạt nhẽo nói:

- Mỏ quặng Tiên nô lần này gặp phải đại địch, trước sau đã có gần trăm đệ tử Tiên tông gặp phải bất trắc, trong đó bao gồm ba vị Giám sát cùng vài đội tuần tra. Địch nhân hung tàn dị thường, để tránh cho nhiều người gặp độc thủ, Trác mỗ quyết định mở ra đại trận hộ sơn, toàn bộ đệ tử đều đã gọi về.

Ồ!

Bên dưới, quặng nô chụm đầu ghé tai xầm xì, khi Trác Vô Cấu hừ lạnh một tiếng thì bọn họ mới yên tĩnh lại.

Tiếp theo, Trác Vô Cấu lật tay lấy ra một cái đĩa tròn cổ quái ném thẳng lên bầu trời.

U u u..!

Cái đĩa tròn bị tiên nguyên thúc động, không ngừng phóng to, lơ lửng phía trên bầu trời mỗ quặng.

Khi Trác Vô Cấu bấm quyết khởi động trận pháp, từng luồng ánh sáng vàng rực rỡ từ trong chiếc đĩa tròn bắn ra, tạo thành những ký hiệu kỳ dị. Những ký hiệu này tựa hồ có sinh mạng, tự động lao về phía bốn phương tám hướng của mỗ quặng.

Mặt khác, đệ tử của ba đại Tiên tông chia ra nạp một số lượng cực lớn Tiên thạch vào chín vị trí đã lập trận sẵn trong mỗ quặng.

Chín cột sáng ngưng tụ từ Tiên thạch xông thẳng lên bầu trời, cùng chiếc đĩa tròn tương hỗ lẫn nhau, từ từ sinh ra một tầng hào quang màu vàng kim, bao trùm lấy toàn bộ mỗ quặng.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tập Kích!.

Dịch: Nguyễn Đán.

Đại trận khai mở, đất trời biến sắc.

Cảnh tượng thần kỳ như thế, ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Ai nấy nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên không, nội tâm liền có cảm giác như vô cùng vô tận áp lực đang truyền tới, tựa hồ một tảng đá cực lớn đang đè nặng trong lòng.

- Đây chính là trận bàn sao?

Bạch Mộc Trần đứng lẫn trong đám đông, lẳng lặng nhìn lên bầu trời, đôi mắt hẩn ẩn hiện vẻ gì đó rất khác lạ.

Trong tiên đạo ngũ nghệ thì thuật luyện đan vốn được coi trọng hơn cả, nhưng nói đến phức tạp nhất, bác đại tinh thâm nhất, vẫn chính là trận pháp.

Thuở ban đầu, trận pháp chính là bắt nguồn từ những diễn biến tự nhiên của trời đất. Qua vô tận năm tháng phát triển, đến nay đã được ứng dụng hết sức rộng rãi, nhỏ thì trận bàn cấm chế hoặc to lớn hơn như không gian biến ảo..., chẳng những chủng loại cực kỳ phong phú mà còn biến hóa vô cùng. Và đến tận bây giờ, vẫn không một ai dám nói là mình đã hoàn toàn thấu hiểu những ảo diệu bên trong trận pháp.

Rất rõ ràng, vật mà Trác Vô Cấu sử dụng chính là trận bàn, là hạch tâm để vận chuyển đại trận, hay còn được gọi là mắt trận. Loại trận bàn này tự bản thân nó không có tác dụng quá lớn, thế nhưng nếu kết hợp cùng trận pháp xung quanh thì sẽ sinh ra uy thế và năng lực kinh người.

Chẳng qua, không hề dễ dàng để luyện chế thành công một trận bàn, thậm chí có đôi khi nó còn phức tạp hơn nhiều so với trận pháp. Bởi khi luyện chế nó, không những phải tốn kém một lượng tài liệu cực lớn, mà đối với một vài loại trận bàn to lớn, thậm chí còn phải cần từ vài trăm đến cả nghìn vị cao thủ trận pháp hợp lực với mới may ra mà thành.

Bạch Mộc Trần chưa bao giờ thấy một cái trận bàn thực sự, cũng không hiểu được phương pháp luyện chế nó, nhưng trong truyền thừa của Cổ Thiên Hành lại có không ít trận pháp cùng cấm chế. Đáng tiếc là hiện giờ hãn căn bản không có năng lực để thử nghiệm chúng.

Ừ ù ù ù!

Đột nhiên vào lúc này, cuồng phong nổi lên! Trong chu vi trăm dặm, nguyên khí trong thiên địa cuồn cuộn lao đến, mặt đất và những dãy núi lân cận rung lên liên hồi.

Suốt mấy trăm năm qua, đây là lần đầu tiên đại trận của khu quặng mỏ được mở ra. Bất luận là đệ tử Tiên tông hay đám nô lệ khai thác quặng, thì trong lòng đều nảy sinh một cảm giác sợ hãi.

Dẫu vậy, Trác Vô Cấu cũng chẳng mấy may quan tâm, đại trận đã mở ra thì Tiên nô trong khu quặng mỏ sẽ tạm thời an toàn. Chỉ cần đợi cao thủ của tông môn đến đây tương trợ, liền có thể giải trừ nguy cơ lần này.

Nhủ thầm trong bụng như vậy, Trác Vô Cấu không khỏi thở ra một hơi nhẹ nhàng.

Bên cạnh y, Liên Vân đang biểu lộ vẻ tán thưởng, trận bàn này không hổ là bảo vật truyền thừa từ xa xưa, uy lực quả nhiên kinh người, không ngờ khi mở ra còn dẫn tới cả dị tượng thiên địa.

...

Lập tức quặng mỏ thoáng hỗn loạn, lực chú ý của mọi người đều bị trận bàn trên không hấp dẫn.

Nhân cơ hội này, Bạch Mộc Trần được dám nô lệ khai thác quặng yếm hộ xung quanh, lặng lẽ đi về phía đại sảnh đường trong động phủ, rồi sau đó thi triển bí thuật ẩn giấu khí tức.

Đúng ra khi thi triển pháp quyết thì xung quanh sẽ tự nhiên sinh ra những rung động rất nhẹ, nhưng vì nguyên khí trong trời đất lúc này đang cực kỳ hỗn loạn, nên chẳng ai có thể phát giác được chút khác thường đó.

...

Đường núi ngoằn nghèo dài dằng dặc dẫn sâu vào trong khu quặng mỏ, hai bên vách núi đều được khảm ngọc dạ quang để chiếu sáng.

Bạch Mộc Trần nương theo con đường trong trí nhớ của Hoa Dương, cẩn thận từng li từng tí lò dò bước đi.

Động phủ này thuộc về khu vực trung tâm của quặng mỏ Tiên nô, ngoại trừ đệ tử của ba đại Tiên tông, người bên ngoài chẳng ai có thể vào được. Chính vì vậy, nơi đây không có sự canh phòng nghiêm ngặt như bên ngoài.

Đi đến trước một cái cửa đá, Bạch Mộc Trần đột nhiên dừng lại.

Căn cứ theo trí nhớ của Hoa Dương, phía trên bề mặt của cửa đá có cấm chế ngăn cách, nếu như dùng sức mạnh thì sẽ kinh động đến người khác. Hơn nữa lúc đại trận mở ra, chỉ có Trác Vô Cấu và Liên Vân xuất hiện, duy

Ngô Niệm Tri là không biết đi đâu, chắc hẳn lúc này y vẫn còn ở trong động phủ.

Để cẩn thận hơn, Bạch Mộc Trần thay một bộ trang phục của đệ tử Thiên Kiếm Tông, đổi kiểu tóc, cố gắng làm sao để làm cho bản thân thật giống với những đệ tử bình thường.

Kế đến, hắn lấy trong túi trữ vật ra một tấm lệnh bài đã thu được ở trên người Hoa Dương, rồi khai mở cấm chế ở nơi này.

Hắn vừa xuyên qua cửa đá, lập tức cảm thấy trước mắt sáng bừng lên.

Rộng rãi và quang đãng, đơn giản mà sạch sẽ, đây là ấn tượng đầu tiên của Bạch Mộc Trần với cái động phủ này. Chẳng qua bây giờ không phải lúc để tham quan, hắn khẽ đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, bất giác thân ảnh của Ngô Niệm Tri hiện lên ngay trước mặt.

...

Lúc này, Ngô Niệm Tri đang trầm tư, ngẩn ngơ như đang nghĩ tới điều gì!

Đầu lĩnh đám nô lệ..! Nhất định là đầu lĩnh đám nô lệ..!

Phần lớn Tiên nô của Ngự Khí Tông đều trở về quặng mỏ, duy chỉ có những đầu lĩnh đám nô lệ kia là biệt tằm biệt tích. Vì vậy y vội vàng lấy Tự Tiên lệnh ra để xem xét, liền phát hiện nguyên thần của những đầu lĩnh nô không hề tiêu tán, trong đó chỉ có một đầu lĩnh tên là Tiểu Thần là đã quay về quặng mỏ.

- Tiểu Thần? Tất cả những đầu lĩnh đám nô lệ của tông ta đều lưu lại mỏ quặng Tiên nô, sao chỉ mỗi tên này trở về? Nhất định là hắn có vấn đề...

Thầm phỏng đoán một hồi, Ngô Niệm Tri càng lúc càng hoài nghi về cái tên Tiểu Thần này. Đang lúc y chuẩn bị đi tìm người để điều tra, thì đã thấy một tên đệ tử Thiên Kiếm Tông vội vàng bước đến, khom lưng đứng trước mặt.

- Bẩm đại nhân, đại trận đã mở ra, hai vị chấp sự sai thuộc hạ mời đại nhân đến bàn bạc một số sự tình.

Tên đệ tử Thiên Kiếm Tông này chính là Bạch Mộc Trần giả trang, hẳn thu liễm khí tức Tán tiên, nô ấn nơi mi tâm cũng đã dùng tóc xoa xuống che lại. Bởi vậy, một Ngô Niệm Tri đang lo lắng dĩ nhiên đã không chú ý chút nào tới sự khác thường của tên thuộc hạ đối diện.

- A! Đúng lúc lắm, ta cũng cần thảo luận với hai người họ một ít manh mối mới tìm được...

Ngô Niệm Tri gật gật đầu, xoay người rời khỏi động phủ.

Đợi Ngô Niệm Tri đi khuất tầm mắt, Bạch Mộc Trần mới chậm rãi ngẩng đầu, cố gắng bảo trì vẻ mặt bình tĩnh, không lộ ra nửa điểm dị thường.

Chân Tiên cửu phẩm tại Nhất trung thiên đã có thể coi là một cao thủ. Bọn họ đối với sát niệm hoặc nguy cơ đều miễn cảm như là bản năng, đó cũng chính là một loại cảm ngộ với thiên địa pháp tắc. Người thế tục thường nói thần tiên có thể xu cát tị hung (tránh xấu tìm tốt), chủ yếu chính là nhờ vào năng lực này.

Mà ngay thời khắc Ngô Niệm Tri bước đến cửa động, sâu trong linh hồn y đột nhiên dâng lên một tia cảnh giác, một cảm giác sợ hãi xông lên tận đỉnh đầu.

Tử vong! Là tử vong đang đến gần!

Ngô Niệm Tri xoay người một cách vô thức, chỉ thấy một luồng sáng lạnh lẽo bắn thẳng đến trước mặt...

Ầm!

Khuôn mặt co rút lại vì đau đớn, còn chưa kịp phản ứng thì Ngô Niệm Tri đã thấy đầu óc choáng váng, khí huyết toàn thân hỗn loạn, trời đất dường như sụp đổ, cả người bốc lên rồi đập thẳng vào vách đá trong động phủ một cách nặng nề!

Là chấp sự của Ngự Khí Tông, Ngô Niệm Tri tự nhiên có pháp bảo hộ thân, khi gặp nguy hiểm liền có thể tự động hộ chủ, bảo vệ tính mạng của y vào thời khắc mấu chốt. Chẳng qua ông trời lúc này lại ngoảnh mặt đi, ngay lúc y còn chưa rơi xuống đất thì Bạch Mộc Trần đã công kích thêm một lần nữa.

Xoẹt!

Một luồng ánh sáng lạnh lẽo khác lại phóng đến, bắn thẳng vào mặt Ngô Niệm Tri.

Lúc này vòng hộ thể cứng rắn nọ cũng phải vỡ tan, tia sáng lạnh lẽo đó đã xuyên thấu mi tâm của y.

...

Chết? Ta sẽ chết sao..?

Không..! Ta không thể chết! Ta không thể chết được..!

Ta muốn trở thành Thiên Tiên, ta muốn trở thành Tiên chủ...

Làm sao ta có thể chết? Làm sao..!?

Ánh mắt y dần dần mờ mịt, mơ hồ trong đó, từng gương mặt tuyệt vọng từ từ lướt qua... Những tiếng van xin, cầu khẩn vang lên không ngớt bên tai, ấy là những nô lệ khai thác quặng đã chết trong tay y! Chưa bao giờ y coi đám nô lệ khai thác quặng là những sinh linh, nhưng trước khi chết lại nhin không được mà nhớ đến bọn họ.

- Không..! Đáng chết..! Tất cả các người đều đáng chết..!

Ngô Niệm Tri lộ vẻ dữ tợn, gào lên một cách điên cuồng. Ngay khi y muốn tự bạo thì một bóng người đã hiện ra trước mặt, không chút lưu tình đánh tan ý niệm cuối cùng đó của y.

Ai..? Là ai!?

Một tia tàn niệm cuối cùng cũng tan đi, khí tức của y triệt để biến mất. Y không hề nhìn rõ được khuôn mặt của đối phương, chỉ nhận lấy một ánh mắt lạnh lùng và ngập tràn cừu hận...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bạo Loạn!.

Dịch: Nguyễn Đán.

Ngô Niệm Tri chết một cách không cam lòng trong tuyệt vọng, mang theo sợ hãi vô tận cùng với oán hận ngập trời.

Toàn bộ quá trình nhìn thì có vẻ phức tạp nhưng trên thực tế diễn ra chỉ trong giây lát. Ngô Niệm Tri hoàn toàn không có một cơ hội chống đỡ.

Có thể giết chết được Ngô Niệm Tri đúng là chuyện ngoài ý muốn của Bạch Mộc Trần. Đạo phù đánh ra một cách bất ngờ quả thật cường đại hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn, nhất là thuật cộng hưởng phù (điệp phù) đã được hắn diễn luyện ngàn vạn lần. Trăm mảnh Tiên phù tùy tâm tùy ý đã có thể ngay lập tức bạo phát.

Lấy thân phận Tán tiên vô kiếp mà tập kích rồi giết chết Chân Tiên cửu phẩm, thủ đoạn như thế quả thật có thể nói là hết sức kinh khủng!

Nhìn cái xác Ngô Niệm Tri im lìm không còn chút sự sống, lúc này Bạch Mộc Trần mới có thể buông lỏng tâm thần phần nào.

Hắn không điều tức mà vội vàng dốc một nắm linh đan vào miệng. Đan dược này Bạch Mộc Trần lấy từ trong người của cao thủ cấp Thiên Tiên Quách Nam, chúng trân quý dị thường, nhưng vì muốn hồi phục một cách nhanh chóng mà lúc này hắn nhai như nhai đậu phộng. Nếu để cho đám Tiên sĩ bình thường trông thấy, chỉ sợ ngay lập tức sẽ bị chửi là đồ phá gia chi tử.

Linh đan vào miệng liền tan ra, ngay tức khắc đã khiến Tiên nguyên và thần thức của Bạch Mộc Trần khôi phục lại như cũ.

...

Ngay sau đó, Bạch Mộc Trần bắt đầu thu dọn xung quanh, đồng thời kiểm tra một lượt đồ đạc của Ngô Niệm Tri. Thời gian của hắn không còn nhiều, vừa rồi lại thêm Ngô Niệm Tri rống to một tiếng, mặc dù đã có tấm cửa đá ngăn cách, nhưng cũng khó tránh khỏi việc bị đám đệ tử bên ngoài để ý tới.

Quả nhiên, ngay lúc hắn vừa thu dọn xong thì đã có hai tên đệ tử Tiên tông bước nhanh tới, mở cửa đá ra mà tiến vào đại sảnh trong động phủ.

- Ủa? Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Rõ ràng ta nghe được tiếng hét của Ngô chấp sự mà..?

- Ta cũng thế, nhưng sao ở đây lại không có ai? Kỳ quái thật!

Hai tên đệ tử Tiên tông đang chuẩn bị kiểm tra xung quanh một lượt, thì bất chợt một thân ảnh giống như quỷ mị vô thanh vô tức xuất hiện ngay sau lưng bọn chúng.

Xoẹt! Xoẹt!

Hai luồng ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, một trước một sau xuyên thủng qua đầu hai tên đệ tử Tiên tông.

Bọn chúng không có bảo vật hộ thân giống như Ngô Niệm Tri, nên chỉ dưới một chiêu của Bạch Mộc Trần đã lập tức chết ngổm mà không kịp gây ra bất cứ động tĩnh gì.

...

Cửa đá của động phủ một lần nữa khép lại, ba cái xác của đám Chân tiên dần dần tiêu tan trong không khí chỉ còn vật ngoại thân của chúng. Khí tức của bọn chúng biến mất hoàn toàn phảng phất như chưa từng tồn tại trên thế gian này vậy.

Bạch Mộc Trần cất mấy túi trữ vật của hai tên đệ tử Tiên tông trước, sau đó cầm túi trữ vật của Ngô Niệm Tri lên.

Ngô Niệm Tri không hổ là chấp sự ngoại môn của Ngự Khí Tông, trong túi y tích trữ tiên thạch và đan dược vô số kể, ngoài ra tài liệu và bảo bối cũng rất nhiều, trong đó không thiếu cực phẩm linh khí cùng tuyệt phẩm linh khí.

Nhìn đồng linh bảo trước mặt, Bạch Mộc Trần thầm than may mắn và đồng thời sợ đến run người. May mắn là hắn đánh lén như ý, một chiêu chế địch thành công. Bằng không, nếu để cho Ngô Niệm Tri kịp định thần thì hắn khó khăn đánh đám gì cho mất công, bởi chỉ cần đối phương thả hết đám linh bảo này ra cũng có thể giết chết hắn đến mấy lần.

Tuy nhiên, thứ khiến Bạch Mộc Trần chú ý không phải là đồng bảo vật này mà là cái mà Ngự Khí Tông dùng để quản lý nô lệ khai thác quặng, chính là Tụ Tiên lệnh.

Một cái Tụ Tiên lệnh nho nhỏ, nhưng lại nắm giữ trong tay sự sống chết của hàng ngàn nô lệ.

Bạch Mộc Trần than thở trong lòng, vì tiên nô và cũng vì chính bản thân hắn.

Có lúc cái chết không hề đáng sợ, mà đáng sợ là sống chết của mình bị người ta nắm giữ trong tay. Đối với cảm giác này thật sự Bạch Mộc Trần đã trải qua không ít.

Tự Tiên lệnh của Ngự Khí Tông đã lấy tới tay, mặc dù Bạch Mộc Trần vô cùng kích động nhưng hắn vẫn không dám tùy tiện đem đám nguyên thần trong đó thả ra. Dù sao nếu cùng lúc thả ra mấy ngàn nguyên thần, động tĩnh thật quá lớn, hơn nữa còn cần có một quá trình, mà hiện tại thời cơ vẫn còn chưa tới.

Bạch Mộc Trần cẩn thận cất Tự Tiên lệnh đi rồi đến ngồi xuống chiếc ghế thủ tọa trong đại sảnh đường. Đây vốn là chỗ ngồi của ba vị chấp sự cao cao tại thượng, nơi mà những đệ tử Tiên tông luôn phải ngước nhìn, nay không ngờ lại bị một gã Tiên nô thân phận thấp hèn đặt móng lên, sự đời nhiều lúc cũng thật trớ trêu.

Bạch Mộc Trần đang đợi! Hắn đợi Trác Vô Cấu cùng Liên Vân đến, hai người này mới thật sự là những kẻ khó đối phó nhất, và muốn đối phó với bọn họ, hắn nhất định phải chuẩn bị thật đầy đủ.

Gần ngàn tờ Phong Mang phù cùng Bạo Liệt phù được bố trí khắp đại sảnh đường, lại có cả vài chục tờ Phá Không phù treo lơ lửng trên không.

Bố trí xong hết thấy, Bạch Mộc Trần thoáng do dự một chút rồi dứt khoát lấy ra một viên đan dược trong suốt. Hắn dùng Tiên nguyên bao bọc lấy viên đan này rồi nhẹ nhàng bỏ nó vào miệng, để phòng ngừa sự cố lập tức có thể ăn vào ngay thời điểm chuẩn xác nhất.

Viên đan này tên gọi Phá Thần, là một viên Tiên đan chân chính. Lúc cần thiết có thể tổn hại đến tu vi của bản thân để trong nửa canh giờ có thể nâng cao thực lực lên gấp ba lần. Quách Nam giữ lại viên thuốc này vốn là để đến thời khắc mấu chốt nhất dùng bảo vệ tính mạng bản thân, nhưng y lại chết một cách quá đột ngột, nên cuối cùng viên thuốc này thành ra lại làm lợi cho người khác.

Với thần thức của Bạch Mộc Trần hiện tại, dù có thi triển toàn lực thì nhiều nhất chỉ có thể dung hợp được bốn trăm mảnh Phong Mang phù,

hoặc hai trăm mảnh Bạo Liệt phù. Nhưng lúc này hắn dựa vào viên Tiên đan Phá Thần, trái lại có thể liều mạng một phen. Còn về phần di chứng bị hạ thấp tu vi, đối với hắn mà nói, cũng chỉ là điều gì đó quá nhỏ bé không đáng kể.

Lần này ra tay coi như đã dốc toàn lực, không thành công cũng có thể thành người.

Sinh tử, quyết định ở chính phút giây này!

...

Lần trong đám đông, sắc mặt bọn người Tiểu Thần càng lúc càng thâm trầm, thỉnh thoảng lại liếc mắt về phía động phủ.

Bạch Mộc Trần tiến vào động phủ đã khá lâu, đến tận bây giờ vẫn không có chút phong thanh gì truyền ra, khiến bọn họ ruột gan như có kiến bò, nhấp nhồm như đang ngồi trên chảo lửa.

Trước khi trở lại quặng mỏ, vốn đám Tiểu Thần định gây ra hỗn loạn nhằm đánh lạc hướng để che giấu cho Bạch Mộc Trần, nhưng hắn lại yêu cầu bọn họ không được phép làm điều gì thiếu suy nghĩ. Bởi lần hành động này hung hiểm vạn phần, chỉ cần lơ là một chút thôi, ngay lập tức sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục! Bạch Mộc Trần không muốn đám người Tiểu Thần gặp phải phiền toái, chính vì vậy hắn cố ý một mình tiềm nhập, thành hay bại chỉ một mình hắn gánh chịu!

- Tiểu Thần, Cố đại ca vào đó lâu như vậy rồi, liệu có thể đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?

Nghe Nguyên Minh Tử dò hỏi, Tiểu Thần khẽ lắc đầu, tâm thần khá là phiền muộn:

- Lão Trần, người thấy thế nào?

Trần Tịch cau mày suy nghĩ một lúc rồi lạnh nhạt:

- Không có tin tức gì mới chính là tin tức tốt nhất!
- Không sai, lão Trần nói rất đúng, không có tin tức mới là tin tức tốt.

Tiểu Thần và Nguyên Minh Tử nghe vậy mới thoáng an tâm.

...

Bầu trời bên trên quặng mở, ánh hào quang lúc này đã thu lại, đại trận cũng đã hoàn toàn mở ra.

Trác Vô Cấu hướng về phía Liên Vân gật đầu, sau đó cùng nàng rời khỏi đài cao, tiến về phía đại sảnh đường trong động phủ.

Nguyên Minh Tử thấy vậy vội vàng lôi Tiểu Thần nói:

- Mau! Hai tên chấp sự đã tiến vào rồi, mau thông báo cho Cố đại ca..!
- Để ta..!

Tiểu Thần không chút chậm trễ, lập tức âm thầm bóp nát Truyền Tấn phù, báo tin cho Bạch Mộc Trần.

...

Không lâu sau đó, biến động kịch liệt nổi lên!

Ầm!

Một tiếng nổ vang vọng khắp trời, khiến đất đai núi rừng xung quanh cũng phải chấn động.

Khi ai nấy còn đang bàng hoàng kinh hãi, từ phía động phủ lại truyền đến một luồng hơi nóng rực, làm toàn bộ quặng mở cuộn lên như sóng dậy.

Rồi ngay sau đó, một quầng lửa mạnh mẽ bùng lên, làm cho toàn bộ động phủ nổ tung thành phần mạt. Nếu không nhờ có đại trận bảo vệ, chỉ sợ toàn bộ vách núi xung quanh quặng mỏ cũng bị sạt lở mà sập xuống.

Từ trong ánh lửa, ba bóng người nhoáng lên lao vút ra rồi lần lượt té lăn trên đất.

- Cồ... Cồ đại ca, là Cồ đại ca!

Nguyên Minh Tử quát lên một tiếng kinh hãi, khiến vô số nô lệ khai thác quặng phải ngạc nhiên nhìn gã.

Tiểu Thần thấy vậy liền nghiêng răng gầm lên:

- Không thể đợi thêm nữa, mọi người, liều mạng..!

- Động thủ..!

Một tiếng quát vang lên, lập tức vô số những luồng sáng hoặc lạnh băng, hoặc nóng rực từ trong đám người ào ào bắn ra bốn phía xung quanh!

Dưới cảnh cuồng oanh loạn tạc đó, hàng loạt đệ tử Tiên tông trở tay không kịp, nháy mắt đã chìm trong đợt tấn công hung hãn vô tình...

Bọn họ cũng chính là những kẻ sẽ tận mắt chứng kiến, một trận bạo loạn chưa từng có trong lịch sử, sắp sửa bắt đầu!

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Kịch Liệt

“ Giết...”

“ Phản... Phản rồi Đám tiên nô này làm phản thật rồi!”

“ Chấp sự đại nhân đâu rồi?... Đại nhân đang ở chỗ nào? ”

“ Mau...Nhanh chóng đi tìm Chấp sự đại nhân!”

“ Cần thận! A...”

.....

Tiếng chém giết và gào thét như hòa lẫn với nhau, khói lửa cuộn cuộn tràn ngập khắp nơi, cả tòa quặng mỏ giờ đây hoàn toàn lâm vào cảnh hỗn loạn.

Gần vạn năm qua, đây mới là lần đầu tiên Tiên giới xuất hiện một trận bạo loạn có quy mô lớn như thế. Trong quá khứ dù có cũng chỉ là các trận ẩu đả của các tiên nô với nhau, nhưng lần bạo loạn này hoàn toàn khác trước. Nó có tổ chức, có quy mô, có kế hoạch, chỉ có điều rất ít người ý thức được ý nghĩa và hậu quả của nó.

Sau một thoáng rối loạn, phần lớn các đệ tử tiên tông đã kịp bình tĩnh trở lại và cầm linh khí lên triển khai phản kích. Tiên sĩ dù sao cũng là chính thống mà Tán tiên không thể so sánh được, những đệ tử tiên tông này một khi đại triển thần uy khiến đám quặng mỏ nô mà Tiểu Thần suất lĩnh bắt đầu xuất hiện thương vong.

Song phương tranh đấu kịch liệt, những tên quặng mỏ nô còn lại thì nấp trong một góc quáng trường, kinh hãi nhìn mọi chuyện đang xảy ra trước mắt.

“ Hả? Sao bọn họ lại làm thế...? ”

“ Điên rồi... Bọn họ điên mất rồi!”

“ Đại nghịch bất đạo... đây... đây là tội chết a!”

.....

Sợ hãi ...Oán trách ...Trầm mặc ...

Những tên quặng mỏ nô nấp trong các góc biểu lộ những cảm xúc, tâm tình khác nhau, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì có đánh chết bọn họ cũng không dám tin rằng có quặng mỏ nô dám tạo phản. Hơn nữa còn giết chết nhiều đệ tử tiên tông như vậy, bọn họ vốn là chúa tể cao cao tại thượng a!

“ Oanh oanh oanh ...”

Tiếng nổ vang như sấm, bên phía động phủ lại nổ tung một lần nữa rồi một làn khói đen dày đặc đang dâng lên cuộn cuộn.

Từ trong đám bụi mù, hai thân ảnh bắn tung ra và đập mạnh vào trên vách núi, còn một thân ảnh khác lại đang cố gắng đứng dậy, quanh thân được bao bọc bởi ánh lửa nhàn nhạt.

“ Đó là Chấp sự đại nhân, mau lên... Mau tới hỗ trợ!”

Không ít đệ tử tiên tông vừa động thủ vừa tiến gần về phía vách núi. Bọn chúng muốn ra tay hỗ trợ Chấp sự đại nhân vì chỉ có như thế bọn họ mới có cơ hội sống sót. Nếu không, khi đối mặt với nhiều quặng mỏ nô như vậy mà

đội ngũ bọn họ chỉ còn chưa tới trăm người thì chắc chắn cuối cùng cũng kiệt lực mà chết.

“Không ổn... Không thể để cho những tên đệ tử tiên tông đi qua đó, ngăn tất cả bọn chúng lại...”

Tiêu Thần quát to một tiếng rồi nhanh chóng dẫn theo mười mấy tên quặng mỏ nô lao đến chặn lại, trong khi đó thì Trần Tịch và Nguyên Minh Tử vội phóng nhanh tới chỗ của Bạch Mộc Trần.

.....

Trong đồng loạn thạch, Bạch Mộc Trần đang đứng lên một cách chật vật, cả người toàn là máu me mà người hắc lão đảo như muốn ngã, giống như chỉ một trận gió nhẹ thổi qua cũng có thể khiến hắc lão ngã lộn.

Khi hắc lão đem đại lượng tiên phù dung hợp lại khiến thần thức của hắc lão gần như cạn kiệt, mà vụ nổ kịch liệt vừa rồi làm cho hắc lão không còn sức phản kháng, nếu không phải có tiên bảo “Cửu Long Hỏa Thần Tráo” hộ thân, sợ rằng giờ đây hắc lão đã bị tan xác rồi.

Thực lòng mà nói thì hắc lão còn phải đa tạ Quách Nam đã vô tư cống hiến bảo vật này cho hắc lão, nếu bây giờ Quách Nam ở trên trời mà có linh thiêng thì không biết có vì điều này khiến cho tức giận mà chết thêm lần nữa không?

Mặc dù giờ phút này Bạch Mộc Trần đã kiệt sức, thậm chí ngay cả mắt cũng bị hoa lên nhưng hắc lão vẫn kiên trì không để mình ngã xuống. Không thể ngã xuống! Sống chết của bao nhiêu quặng mỏ nô đang ký thác trên người hắc lão, hắc lão sao có thể ngã xuống!

So sánh với hắc lão, tình huống của bọn Trác Vô Cấu cùng Liên Vân càng thêm thảm thương.

Lúc đó, khi bọn hắc bước vào động phủ, do không có phòng bị chút nào nên hai người bọn hắc gặp phải sự tập kích của Bạch Mộc Trần. Đừng nói bọn họ không phải là Thiên tiên, cho dù có là Thiên tiên cũng khó tránh khỏi bị trọng thương. Ngay thời điểm phù bạo, hai người bị hất bay đi, Liên Vân bị bất tỉnh tại chỗ chỉ thở thoi thóp, còn Trác Vô Cấu thì bị nổ nát bấy tay phải, cả người quy dưới mặt đất, hô hấp khó khăn. Trong tình cảnh như vậy, dù là một đứa trẻ cũng có thể lấy tính mạng hai người bọn họ.

“Cổ đại ca!”

Vừa kêu gào, bọn Trần Tịch cùng Nguyên Minh Tử vừa chạy tới bên cạnh Bạch Mộc Trần.

Thấy Bạch Mộc Trần không có bị làm sao, hai người bọn hắc mừng rỡ như điên, bọn hắc vốn định đỡ Bạch Mộc Trần ngồi xuống điều tức nhưng lập tức lại bị hắc khoát tay chặn lại.

“ Ta không sao, Tụ Tiên Lệnh của Ngự Khí Tông ở trên người ta, các người nhanh chóng cướp lại Tụ Tiên Lệnh của hai tông phái kia, đừng để cho nó rơi vào trong tay những đệ tử tiên tông, mau lên!”

Nghe Bạch Mộc Trần phân phó như vậy, Trần Tịch cùng Nguyên Minh Tử vừa mừng rỡ, lại vừa do dự. Nhìn bộ dáng của Bạch Mộc Trần bây giờ dường như đã tới cực hạn, nếu như có tên đệ tử tiên tông nào đến đánh lén, rất có thể hắc không chịu được một chiêu.

“Béo, người lưu lại đây, ta sang kia hỗ trợ một tay. ”

Trần Tịch trịnh trọng vỗ vỗ vào bả vai Nguyên Minh Tử rồi sau đó sử dụng Thần Hành Phù rời đi.

Trong tình huống nguy cấp, Nguyên Minh Tử mặc dù rất muốn đóng vai tác chiến cùng đám người Tiêu Thần nhưng hắc hiểu rõ trách nhiệm của

mình, bảo vệ Bạch Mộc Trần quan trọng hơn nhiều so với những thứ khác, mình tuyệt đối không thể làm việc theo cảm tính.

.....

Ở phía bên kia, đám người của Tiêu Thần đang kịch chiến không ngừng cùng với các tên đệ tử tiên tông, song phương đều có thương vong. Nhưng nhờ có Trần Tịch dẫn người tới trợ giúp nên thế cục dần dần nghiêng về phe quặng mỏ nô.

Dùng tiên phù để tác chiến chính là phương châm tốc chiến tốc thắng, Tiêu Thần cùng Trần Tịch một công một thủ làm cho đám đệ tử tiên tông vô cùng khốn đốn.

“ Là tiên phù ...? ”

“ Sao... Sao có thể như thế ...? Sao đám tiên nô này lại có nhiều tiên phù đến thế...?”

“ Không tốt... Mau lùi lại...”

“ Oanh oanh oanh...”

Tiên phù bay tới rồi nhanh chóng phát nổ làm cho chúng đệ tử tiên tông bị choáng váng đầu óc.

Chờ cho bọn chúng vừa tỉnh táo lại thì lại có một đợt tấn công khác bức tới.

Đối mặt với thế công mãnh liệt như thế, không ít đệ tử tiên tông lập tức đổi công thành thủ, co rút trận hình, tận lực giảm bớt thương vong phe mình. Dù sao bọn họ cũng cho là tính mạng của mình phi thường trân quý, tất nhiên sẽ không ra sức liều mạng cùng với đám tiên nô.

.....

Thấy đám người Tiêu Thần tấn công giằng co mãi, trong lòng Nguyên Minh Tử vô cùng nóng nảy nhưng hăn lại không dám quấy rầy Bạch Mộc Trần.

Vì vậy hăn hướng tới đám quặng mỏ nô đang núp trong một góc rồi hô lớn: “Ê! Các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau ra hỗ trợ một tay?”

Đám quặng mỏ nô hai mặt nhìn nhau rồi sau đó nói với vẻ lạnh lùng: “Thằng béo đáng chết, người nói hươu nói vượn cái gì đấy?... Sao chúng ta lại phải hỗ trợ các người?”

“Đúng vậy, là các người muốn chết... liên quan gì tới chúng ta?”

“Người... Các người chết chắc rồi, các vị đại nhân sẽ không tha cho các người!”

“Không sai, các người đừng liên lụy tới chúng ta!”

“Không cần để ý bọn họ, chỉ cần chúng ta không động thủ thì các vị đại nhân sẽ không trách tội chúng ta.”

Một người phản bác khiến cả bầy quặng mỏ nô phụ họa theo.

“Các người câm miệng cho ta!”

Nguyên Minh Tử vừa vội vừa tức, tức giận gầm hét lên: “Các người thật sự cho là chỉ cần chúng ta chết thì các người sẽ được sống tử tế sao? Các người thật sự cho là đám tiên sĩ kia sẽ bỏ qua cho tất cả mọi người nơi này? Để cho các người sống sót? Các người nằm mơ đi! Nếu chúng ta thất bại, tất cả các người đều phải chết... Đều phải chết hết.”

“.....”

Mọi người bị vẻ mặt tức giận cực độ của Nguyên Minh Tử chấn nhiếp ngay tức khắc, từng tên trợn mắt há mồm nhìn về hắn.

Đây... đây là kẻ đáng thương nhứt nhát mà mọi người biết tại quặng mỏ Tiên Nô sao?

Bắt đầu từ khi nào mà hắn cũng dám nói lên sự bất mãn của mình?

Bắt đầu từ khi nào mà hắn cũng dám lớn tiếng quát mắng người khác?

Bắt đầu từ khi nào mà hắn cũng dám phản kháng sự nô dịch của Tiên sĩ? Hơn nữa còn liều sống liều chết như vậy!

Không để ý tới những suy nghĩ của những tên quặng mỏ nô, Nguyên Minh Tử tiếp tục nói: “Cho dù các người không chết thì sao? Sống một cách tạm bợ như vậy ư? Chẳng lẽ các người muốn cả đời làm nô dịch? Chẳng lẽ các người muốn giao tính mạng mình cho kẻ khác, ngay cả sống chết của mình cũng không quyết định được ... Các người còn chờ cái gì nữa? Trước sau gì cũng chết, chi bằng liều mạng thì ít ra còn có ít hi vọng. Trước kia ta cũng như các người, nhưng ta tin tưởng sau này các người sẽ giống ta, vì tự do... ta không hối hận, vì tôn nghiêm... ta không từ bỏ!”

Không một ai mở miệng, không một ai nói tiếp, từng ánh mắt khác thường nhìn vào trên người Nguyên Minh Tử.

Bạch Mộc Trần đang ngồi điều tức bên cạnh cũng yên lặng gật đầu, cảm thấy khoan khoái trong lòng. Từ bây giờ Nguyên Minh Tử coi như đã chân chính trưởng thành, bởi vì sợ hãi cho nên càng dửng dưng, bởi vì mềm yếu cho nên càng kiên cường.

.....

Trận đánh bên kia cuối cùng cũng có kết quả, dưới sự hỗ trợ của vài vị cao thủ, đám đệ tử tiên tông rốt cục cũng chạy tới bên người Trác Vô Cầu

và Liên Vân, tạo thành hàng ngang chắn trước bọn họ.

“ Chấp sự đại nhân...? ”

“ Nhanh lên, cho Chấp sự đại nhân ăn linh đan ...”

Hai tên đệ tử tiên tông đỡ hai người Trác Vô Cấu và Liên Vân dậy rồi đưa mấy viên linh đan vào miệng hai người bọn họ.

Linh đan vừa nuốt xuống, sắc mặt hai người lập trở nên tốt hơn, có vẻ như tỉnh táo lại một chút.

Cách đó không xa, đám người Tiểu Thần và Trần Tịch thấy vậy càng thêm khẩn trương, dẫn đám quặng mỏ nô tấn công một cách điên cuồng.

Tóm lại, bọn họ tuyệt đối không thể để cho hai tên Chấp sự khôi phục như cũ, hơn nữa còn phải nhanh chóng đoạt lấy “Tụ Tiên Lệnh”, nếu không hậu quả rất khó lường.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Giải Phóng nô lệ

Một bên là quặng mỏ nô đang tấn công điên cuồng, một bên là Tiên sĩ đang bị dồn đến đường cùng.

Cuối cùng bên nào sẽ thắng? Bên nào sẽ thua?

Những quặng mỏ nô trong góc vẫn đang quan sát, chưa dám đưa ra quyết định gì.

Từ tận đáy lòng bọn họ, cuộc sống tại quặng mỏ quả là vô cùng khó khăn, bọn họ cũng thừa nhận những lời nói vừa rồi của Nguyên Minh Tử hoàn toàn không sai chút nào. Ai mà không hy vọng tự do? Ai mà không hy vọng được tôn trọng? Bọn họ sinh ra đâu phải là nô lệ, mặc dù hiện tại nô tính đã ăn sâu vào tận xương tủy, nhưng từ sâu thẳm trong tâm hồn, họ đều khát vọng có được tương lai, đều hi vọng có thể giành được tự do, nhất là tại thời khắc hỗn loạn như thế này, bọn họ cảm thấy được đây có lẽ là một cơ hội tốt.

“Ta... Ta đi giúp một tay”

Phía trong góc, một thân ảnh dứt khoát xông ra ngoài, lao về phía loạn chiến.

Không ai nhớ được tên của hắn, thậm chí khuôn mặt hắn cũng không thấy rõ, ngay cả thân ảnh của hắn cũng dần dần bị sương mù bao phủ.

Một sinh mạng nhỏ nhoi sao có thể chống lại vận mệnh của chính mình?

Đúng vậy, con kiến vĩnh viễn không có cách nào lay động được gốc cổ thụ, cũng như Tán tiên vĩnh viễn không có cách nào phản kháng Tiên sĩ.

Nhưng... nhưng bọn họ có thể cam tâm chấp nhận như vậy sao?

Từ sâu thẳm trong tâm hồn, một thanh âm mãnh liệt như đang tự hỏi bản thân, ánh mắt những quặng mỏ nô trong góc đã cháy rực lên, căm hận nhìn về đám đệ tử Tiên tông.

“ Ta muốn đi giúp một tay...”

“ Ta cũng đi!”

“ Cùng lắm là chết... dù sao cũng hơn hiện giờ, người không ra người, quý không ra quý.”

“ Không sai... liều mạng thôi, mặc kệ thắng thua thế nào!”

.....

Trong tiếng hét lên giận dữ, lại có ba bốn tên quặng mỏ nô gia nhập chiến đấu.

Có mấy người dẫn đầu khiến tâm tư của những tên quặng mỏ nô khác cũng bị kích thích rồi liều lĩnh tiến về phía trường hồn chiến.

Nhân tâm vốn là rất mềm yếu, cần được bảo hộ, cần được khích lệ, cần có thời gian trưởng thành. Nhưng khi “tâm” có thể tìm được một lý do để kiên cường thì nó lại trở thành thứ cứng rắn nhất trên thế giới.

“Đông tay vỗ nên kêu”, câu nói đó tại thời điểm này quả thật không sai chút nào.

Chân Tiên tuy mạnh, nhưng cũng có lúc tiên lực cạn kiệt, hưởng hồ là dưới sự vây công của đám quặng mỏ nô thì có thể kiên trì được bao lâu. Cứ

như vậy, hơn ngàn quặng mỏ nô lao tới hỗ trợ thêm vào đã hoàn toàn áp đảo được đám đệ tử Tiên tông.

Thế cục đã định, không ít đệ tử Tiên tông lộ ra vẻ tuyệt vọng, những người khác lại đem hi vọng ký thác vào hai tên Chấp sự.

.....

Sau một hồi gắng gượng, Trác Vô Cấu cuối cùng cũng khôi phục được một chút thần trí. Biết được mọi chuyện đã quá khẩn cấp, hắn không kịp nghĩ nhiều, vội vàng lấy ra một vật từ túi trữ vật trong lồng ngực, đó chính là "Tụ Tiên Lệnh" của Thiên Kiếm Tông.

Vật này vừa xuất hiện, những quặng mỏ nô do Thiên Kiếm Tông quản lý đều lộ rõ vẻ kinh hãi, không ít người thân thể như nhũn ra, tay chân co quắp ngồi xuống đất.

“ Đám tiện nô các ngươi lại dám ngang nhiên tạo phản, tất cả các ngươi đều chết đi!”

Đang lúc Trác Vô Cấu chuẩn bị động thủ, hai đạo hàn mang từ xa xuất hiện, bắn tới với tốc độ cực nhanh.

Nếu tại thời điểm bình thường, Trác Vô Cấu tự nhiên có thể dễ dàng chặn đứng công kích như thế, đáng tiếc hắn bây giờ thân mang trọng thương, căn bản không có chút lực phản kháng nào. Mà những đệ tử tiên tông ở chung quanh cũng phản ứng không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trác Vô Cấu bị hai đạo hàn mang đánh trúng.

“ Oành...”

“ Oành...”

Một đạo hàn mang trong đó đánh trúng tay trái của Trác Vô Cấu làm “Tự Tiên Lệnh” văng tới nơi xa. Mà một đạo hàn mang khác trực tiếp bắn thẳng tới mi tâm của hắn khiến hắn mất mạng tại chỗ.

“.....”

Tất cả mọi người đều ngừng lại, trường đấu bỗng chốc im ắng.

Mắt nhìn Chấp sự đại nhân chết ở trước mặt, một đám đệ tử tiên tông đầu tiên là kinh ngạc rồi ngay sau đó một cảm giác sợ hãi tràn ngập toàn thân. Ngay cả Chấp sự đại nhân cũng chết, vậy bọn họ sẽ như thế nào đây?

Mọi người đưa ánh mắt nhìn lại, cách đó không xa là hai thân ảnh đang sóng vai đứng cạnh nhau, đúng là Bạch Mộc Trần và Nguyên Minh Tử đồng thời ra tay.

“ Hay quá...”

Tiêu Thần hưng phấn kêu to, Trần Tích cũng nhanh chóng phục hồi tinh thần, lập tức mang theo đám huynh đệ chung quanh tiếp tục lao lên.

Lần này, đám đệ tử Tiên tông rốt cục vô lực phản kháng, dưới sự vây công của mấy ngàn quặng mỏ nô, tất cả Tiên tông đệ tử rất nhanh liền bị đồ sát, trong đó bao gồm cả Liên Vân do Tiêu Thần trực tiếp ra tay.

Không một ai hạ thủ lưu tình, cũng không một ai cảm thấy thương hại.

Đây là một trường đấu sinh tử! Không phải là người chết thì ta vong.

Đây là một cuộc chiến đấu nhất định phải sống sót! Vì sinh tồn, vì tự do.

.....

Trận chiến kết thúc, cả tòa quặng mỏ Tiên Nô một lần nữa lâm vào sự yên lặng.

Thành công... Thực sự thành công rồi!

Giây phút thất thần trôi qua, có người hô to, có người khóc lớn cười lớn, không khí xung quanh thật bi tráng.

Lúc trước kia, cuộc sống của bọn họ ở chỗ này có biết bao đau khổ, nào biết tới ngày mai, nào thấy được tương lai. Nhưng hôm nay, bọn họ đã dùng sức lực của mình, dùng tánh mạng của mình, mạnh mẽ mở ra cánh cửa số phận.

.....

Được Nguyên Minh Tử nâng đỡ, Bạch Mộc Trần từ từ đi tới.

“Cổ đại ca!”

Đám người Tiêu Thần liền vội vàng tiến lên nghênh đón, đưa Bạch Mộc Trần đứng ở trung tâm đám đông, ánh mắt đầy nước mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Lúc này, Trần Tịch đã thu lấy hai đạo “Tụ Tiên Lệnh” khác và giao vào tay Bạch Mộc Trần.

Ba đạo “Tụ Tiên Lệnh” nho nhỏ nhưng lại nằm trong tay tánh mạng của mấy ngàn quặng mỏ nô, đây rốt cục là nhẹ hay nặng đây?

Ánh mắt mọi người đều tập trung lại đây, Bạch Mộc Trần nhẹ nhàng nâng “Tụ Tiên Lệnh” lên, từ từ đem tâm thần tiến vào trong đó.

“ Thích!”

Một tiếng vang lên, từng luồng nguyên thần như khói xanh từ trong “Tụ Tiên Lệnh” bay ra.

“ Ông!”

Nguyên thần trở về cơ thể, tất cả quặng mỏ nô lòng tràn đầy vui sướng, đây là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được đầy đủ sinh mệnh, cảm giác sợ hãi và trống vắng không còn nữa, chỉ còn tràn đầy niềm tin và hy vọng.

Nhìn từng khuôn mặt vui sướng, một cảm giác vui vẻ đã lâu không thấy xuất hiện trong lòng Bạch Mộc Trần, loại vui vẻ này không phải bởi vì thả ra mấy ngàn quặng mỏ nô, mà là thả ra vô số hy vọng.

Đúng vậy, những quặng mỏ nô này trải qua tẩy lễ của máu và lửa, cuối cùng sẽ có một ngày trở thành hy vọng của Tán Tiên.

“Đa tạ Cổ đại ca có ơn tái tạo!”

Tiêu Thần là người thứ nhất quỳ xuống, tiếp theo là đám người Trần Tịch và Nguyên Minh Tử.

Sau đó, một đám quặng mỏ nô rồi rít tự phát quỳ xuống đất, không ngừng bái tạ.

Tình cảnh như thế làm cho người khác cả đời khó quên!

Ai lại không muốn tự do?

Nhưng đối với đại đa số Tán Tiên mà nói, đây là một loại hi vọng xa vời. Mà nay, Bạch Mộc Trần đã phá vỡ quy tắc và thả ra tất cả nguyên thần của quặng mỏ nô. Điều này đối với bọn họ mà nói không thể nghi ngờ chính là ân đức lớn bằng trời, bảo bọn hắn làm sao mà không cảm tạ cho được.

.....

Tại một góc khác, Hồng Vũ cùng Hầu Vận nhìn nhau gật đầu một cái và đi tới trước mặt Bạch Mộc Trần.

Bọn họ một người là đại nô đầu của Thiên Kiếm Tông, một người là đại nô đầu của Thiên Huyền Tông, tu hành đến nay đã hơn hai ngàn năm, có

thể nói là tu vi thâm hậu. Từ khi bạo loạn bắt đầu, bọn họ đã không có ý định nhúng tay mà là lẫn trốn vào trong đám quặng nô, yên lặng quan sát thời cuộc. Bất quá, mọi chuyện phát sinh tựa hồ vượt xa dự liệu của bọn họ, thậm chí ngay cả bọn hăn cũng không nghĩ tới chính mình lại được tự do. Hết thấy chuyện này giống như đang nằm mơ vậy, quả là không thể ngờ được.

“ Tại hạ Hồng Vũ, đa tạ vị huynh đệ này có ơn tái tạo!”

“ Tại hạ Hầu Vận, đa tạ tiểu huynh đệ có ơn tái tạo!”

Hồng Vũ cùng Hầu Vận hướng về phía Bạch Mộc Trần lạy ba lạy, bày tỏ lòng biết ơn của mình.

Bọn họ đúng là thật lòng cảm tạ, sống ở Tiên giới hơn hai ngàn năm, đừng nghĩ hai người họ là Tán Tiên nhị kiếp, hơn nữa còn là đại nô đầu của quặng mỏ nhưng trên thực tế bọn họ không có lúc nào cảm thấy yên tâm. Tính mạng của mình nằm trong tay người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể chết, không những thế còn bị xem thường và chịu khuất nhục. Bọn họ vĩnh viễn không bao giờ quên từng gương mặt cao cao tại thượng kia cùng những đòn roi bọn chúng đánh lên thân.

“ Hai vị tiền bối không cần khách khí, ta cũng chỉ là cố hết sức mà làm thôi.”

Bạch Mộc Trần bình tĩnh thi lễ, không hề tỏ vẻ kiêu ngạo.

Đối với danh tiếng hai vị đại nô đầu này, hăn cũng có nghe qua, so với Điền Ngọc Sơn thì danh tiếng hai người này cũng không tệ, ít nhất bọn họ cũng không làm điều ác, phần lớn đều là phụng mệnh làm việc. Vì vậy Bạch Mộc Trần cũng không muốn truy cứu chuyện đã qua, dù sao tất cả mọi người vẫn còn trong khốn cảnh, cần đồng tâm hiệp lực mới có cơ hội sống sót.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Mầm Mống Của Hy Vọng

Hồng Vũ và Hầu Vạn yên lặng lui sang một bên, đám người Tiểu Thần thấy Bạch Mộc Trần không truy cứu chuyện cũ nên bọn họ cũng không dám nói gì mà chỉ cảnh giác đề phòng đối phương.

Đến lúc này, cuộc bạo loạn tại quảng trường tạm coi như đã kết thúc, nhưng trong lòng Bạch Mộc Trần hiểu rất rõ, nguy cơ gốc rễ vẫn chưa được giải trừ.

“Cổ đại ca, người nói với mọi người vài câu đi!”

Tiểu Thần cười hì hì đứng ở bên cạnh Bạch Mộc Trần, vẻ mặt gầy đầy cảm giác tự hào.

Thật ra khi mới bắt đầu cuộc bạo loạn này thì ngay cả bọn chúng cũng không tin tưởng lắm chứ đừng có nói tới những tên quặng nô khác. Tất cả bọn họ có thể kiên trì đến bây giờ hoàn toàn là nhờ vào khát vọng tự do, hi vọng vào tương lai. Kết quả là bọn họ đã thành công, thật sự đã thành công!

“Mọi người ơi, chúng ta tự do rồi!”

Bạch Mộc Trần đưa mắt nhìn chung quanh, hẳn thấy trên mặt mỗi người đều tràn trề hy vọng và vui sướng.

Đúng vậy, bọn họ đã tự do. Mỗi trái tim của họ đã từng mất hết cảm giác, sinh mạng bọn họ đã từng bị trói buộc, linh hồn của bọn họ đã từng tuyệt vọng, nhưng kể từ giờ phút này nó sẽ bắt đầu đấu tranh với số phận, sẽ tự nắm chặt vận mệnh mình trong tay!

Nhưng... con đường của tự do chắc chắn sẽ không bằng phẳng.

Bất chợt Bạch Mộc Trần đổi giọng, hắn nói với vẻ rất nghiêm trọng: “Các vị huynh đệ, mặc dù bây giờ mọi người đã tự do, nhưng tiên giới liệu có chỗ cho chúng ta dung thân không? Đám tiên sĩ kia liệu có chừa cho chúng ta một con đường sống không? Cho nên, kính xin mọi người đừng vội cao hứng quá!”

“.....”

Nghe xong câu nói này, vẻ vui sướng trên mặt mọi người liền biến mất, một bầu không khí lạnh lẽo tràn đến, dường như tương lai tươi sáng chợt bị bóng đêm phủ lấp.

Niềm vui sướng vừa rồi đã làm cho bọn họ quên mất đi thân phận của mình, bọn họ là Tán tiên, là Tiên nô, dù có đi đến nơi nào, nô ấn trên người bọn họ vẫn vĩnh viễn tồn tại, đây là sự thật mà không ai có thể thay đổi được. Huống chi, bọn họ đều tham gia bạo loạn, trên tay mỗi người đều dính máu của đệ tử Tiên tông, Tam đại tiên tông tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Kinh hoàng ! Sợ hãi !

Không ít quặng nô nhìn nhau, trên mặt họ biểu hiện những cảm xúc khác nhau.

Tiên nô tạo phản, nói ra thì cũng là đại sự trên toàn bộ tiên giới, bọn họ bây giờ đã cưỡi lên lưng hổ không còn đường trở lại. Nếu như không thể tính được bước đường tiếp theo, vậy thì số phận bọn họ sẽ rất thảm.

Đám người Tiểu Thần lại vô cùng bình tĩnh, họ tập trung đứng bên cạnh Bạch Mộc Trần, lắng nghe hắn nói hết lời.

“Lối ra khỏi quảng trường là ở kia...”

Bạch Mộc Trần dùng tay chỉ phía trước cách đó không xa, ánh mắt nghiêm nghị nói: “ Ra khỏi nơi này, tiên giới tuy bao la rộng lớn, nhưng lại không có một chỗ cho chúng ta dung thân. Vì thế hiện tại mọi người có hai con đường để lựa chọn, một là đi cùng chúng ta, sau này chúng ta đồng sanh cộng tử, cùng chung sức chống lại sự nô dịch của tiên sĩ. Còn đường thứ hai là mỗi người các người tự do rời đi, ta sẽ bảo Tiểu Thần đưa cho mỗi người một phần tiên thạch, sau này dù sống hay chết đều phải xem thiên mệnh. Thời gian còn lại không nhiều lắm, hy vọng mọi người có thể sớm ra quyết định. ”

Sau khi nói một hồi, mọi người im phăng phắc.

Độc mộc nan chi khuynh thiên chi lực (tạm dịch là “một thân một mình thì khó mà chống lại số trời”), chẳng lẽ bắt bọn họ một ngày làm nô, suốt đời phải làm nô sao?

Không ít người do dự, không ít người kiên định, cũng không ít người mê man.

“ Cổ đại ca đã nói, tất cả mọi người đều nghe rõ cả chứ! Ai muốn đi cùng chúng ta thì hãy lại đứng vào cạnh chỗ ta. ”

Đám người Tiểu Thần mới vừa rời cầm đầu tạo phản, bây giờ uy vọng vẫn còn, lời nói vừa dứt, phần lớn quặng nô nhanh chóng chạy sang phía gã. Con người thường thích sống ở chỗ đông người, tụ tập thì lại thường theo nhóm, chỉ cần đại đa số làm cùng một chuyện, những người khác cũng sẽ theo sau.

.....

Chỉ chốc lát sau, trong sân chỉ còn lại không tới mười tên quặng nô, mà Hồng Vũ cùng Hầu Vận cũng đứng trong đó.

Những quặng nô này, có người trong lòng vẫn còn nghi ngờ Bạch Mộc Trần, có người lại có thói quen thích độc hành. Giống như Hồng Vũ cùng Hầu Vận hai người bọn họ chính là Nhị kiếp Tán tiên, coi như cũng có thực lực để tự vệ, tùy tiện đi tới đâu cũng có thể sống sót, bọn họ không muốn bị đám người Bạch Mộc Trần quản thúc, cho nên quyết định chính mình rời đi.

Đối với việc này, Bạch Mộc Trần không những không ngăn cản, ngược lại còn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hai người Hồng Vũ cùng Hầu Vận đều là cao thủ, người như vậy không phải đám người Tiểu Thần có thể sai khiến, nếu ở lại trong đội ngũ, tuyệt đối là họa không phải phúc.

Phía bên kia, Trần Tịch cùng Nguyên Minh Tử cũng đã kiểm tra toàn bộ quặng trường, có thể nói là có thu hoạch cực lớn.

Ngoài tiên thạch cùng đan dược còn có đại lượng pháp bảo và tài liệu ... Khó có thể tưởng tượng, lượng tài phú tích lũy ở Tiên nô quặng trường có thể so sánh với quy mô của một gia tộc.

Sau khi nhận lấy một phần tiên thạch, Hồng Vũ cùng Hầu Vận và một số quặng nô khác đều rời đi.

Nhìn bóng lưng mấy người bọn họ, một cảm giác cảm thương thoáng qua trong lòng mọi người.

.....

“ Cổ đại ca! Cũng đã đến lúc rồi! ”

Tiểu Thần đem đội ngũ tổ chức lại một lần, chuẩn bị động thân rời khỏi nơi đây.

Bạch Mộc Trần cúi đầu nhíu mày một cái, trong lòng mơ hồ sinh ra một tia tâm tình bất an. Bọn họ nhiều người như vậy cùng nhau rời đi, mục tiêu

quá lớn như vậy nếu như bị cao thủ của Tam đại tiên tông ngăn trở, rất có thể cuối cùng toàn bộ chết hết.

“ Cổ đại ca, huynh ...”

Tiểu Thần thấy Bạch Mộc Trần trầm mặc không nói, lòng hẫng cũng thấp thỏm.

Bạch Mộc Trần khoát tay áo một cái, đem lời nói ngắt lại: “ Tiểu Thần các người đi trước đi, ta ở lại đoạn hậu. ”

“ Cái gì ! ? ”

Mọi người kinh hãi, Tiểu Thần liền vội vàng kéo Bạch Mộc Trần nói: “ Cổ đại ca, người ở lại làm cái gì? Cao thủ của Tam đại tiên tông sẽ tới, nếu ở lại sẽ rất nguy hiểm, chi bằng chúng ta cùng đi!”

“ Không được! ”

Bạch Mộc Trần vỗ vỗ bả vai Tiểu Thần, lạnh nhạt nói: “ Sức lực một người dù mạnh bao nhiêu, cũng có giới hạn. Ta đã từng đáp ứng một vị tiền bối, đem toàn bộ sức lực của mình, vì Tán tiên mở ra một con đường, hôm nay chẳng qua là mới bắt đầu, Tam đại tiên tông một khi triển khai trả thù, hậu quả thiết nghĩ sẽ không tưởng tượng nổi, ta nhất định phải lưu lại, giúp các người tranh thủ một chút thời gian. ”

Dừng một chút, Bạch Mộc Trần ngẩng đầu nhìn trần bàn trên không trung đang không ngừng chuyển động, lòng cực kỳ bình tĩnh nói: “ Các người yên tâm, ta sẽ không cùng bọn họ chiến đấu, Tiên nô quá trường đã tồn tại qua vạn năm, hộ sơn đại trận vô cùng chắc chắn, nếu như có người thao túng, mới có thể trì hoãn một ít thời gian. Chờ ta dẫn dụ cao thủ Tam đại tiên tông xong, ta chắc chắn sẽ đi tìm các người. Mặt khác, sau khi các người rời khỏi đây, cũng thả bọn Xích Hồ ra đi, thêm một người là

thêm một phần sức mạnh, nếu như bọn họ không muốn đi cùng các người, liền cho bọn hắn một ít tiên thạch, sau đó đường ai nấy đi là được. ”

Vừa nói, Bạch Mộc Trần lấy từ trong ngực ra hai túi trữ vật đưa cho Tiểu Thần, một cái trong đó là của Thiên tiên Quách Nam, một cái khác là của Ngô Niệm Tri, bên trong chứa đựng những đồ vật tuyệt đối không tầm thường.

“ Cổ đại ca, huynh không thể lưu lại, nếu như muốn lưu lại thì cũng là chúng ta lưu lại, mọi người cần tới huynh ...”

Tiểu Thần không có nhận lấy túi trữ vật, mà là gắt gao nắm lấy cánh tay Bạch Mộc Trần không chịu buông ra. Trong mắt của hắn, Bạch Mộc Trần chẳng những trí khôn hơn người, mà tu vi còn rất cao thâm, trừ Bạch Mộc Trần ra, cũng không có ai có thể đưa bọn họ tới bờ ánh sáng. Cho nên, nếu có người phải hi sinh, người đó nhất định không thể là Bạch Mộc Trần.

“ Yên tâm, ta có thể nắm chắc. ”

Bạch Mộc Trần đẩy tay của Tiểu Thần ra, lại lấy ra một chiếc ngọc giản thấp giọng truyền âm nói: “ Đây là ta do cơ duyên xảo hợp thăm ngộ ra một bộ công pháp, làm cho Tán tiên có thể tu hành ...”

“ Cái gì!? ”

Tiểu Thần đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó trên mặt lộ vẻ mừng rỡ như điên: “ Cổ đại ca, người ...người nói là ...”

Thấy Bạch Mộc Trần nhàn nhạt gật đầu một cái, Tiểu Thần lập tức đem ngọc giản trân trọng thu hồi. Có công pháp mà Tán tiên cũng có thể tu hành này, đây mới thực sự là con đường sửa đổi vận mệnh của Tán tiên, nếu không thì hết thảy chỉ đều là lời nói suông.

Bất chợt, Tiểu Thần tựa hồ hiểu ra cái gì.

Nếu như, Bạch Mộc Trần có chết đi, bọn họ cũng nhất định phải sống tiếp, giữ được mầm mống hi vọng này, đây mới chân chính là ý tứ của Bạch Mộc Trần.

“ Cố gắng lên, mọi người. ”

Bạch Mộc Trần đưa ánh mắt khích lệ nhìn mọi người, cuối cùng mắt nhìn về xa xăm nói: “ Tìm thiên địa chi căn, lập vũ trụ chi tâm, bảo hộ người một phương, vì Tán tiên truy cầu một tia hy vọng, tạo ra một cái tương lai. Ta tức là nô, cũng là Tán tiên, đời này kiếp này, dù chết vạn lần tuyệt không hối hận!”

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Nếu Như Còn Có Kiếp Sau

Trong hơn vạn năm qua, Tiên nô quáng trường mới có một lần phong ấn sơn môn.

Tin tức này đối với các gia tộc tu tiên cũng không có quá mức kinh động. Dù sao sự kiện trước đó ở Thiên Uyên sơn mạch cũng đã tạo nên tiếng vang quá lớn, ai để ý một chút cũng dễ dàng phát hiện ra tất cả tiên sĩ chết đi đều là người của Tiên nô quáng trường, đây quả thật là một âm mưu thâm độc được tính toán từ trước, mà đệ tử của Tam đại tiên tông lại chết thảm như vậy, tự nhiên bọn họ sẽ không khoanh tay đứng nhìn, vì vậy phong ấn sơn môn là lựa chọn duy nhất của bọn họ lúc này. Tuy nhiên, có nhiều người lại vô cùng hiếu kỳ, không hiểu là thế lực nào mà có thể ép người Tam đại tiên tông thành bộ dáng như thế này, làm cho họ không có chút lực phản kháng nào.

Tiên nô quáng trường gặp đại nạn làm cho không ít thế lực bắt đầu chú ý đến. Nhưng cho dù muốn thừa cơ nhảy vào hay là muốn ngồi hưởng lợi tất cả đều trong trạng thái yên lặng chờ đợi.

Không có đội ngũ tuần tra, không có quặng nô gây rối, cả Thiên Uyên sơn mạch yên tĩnh hơn trước rất nhiều.

.....

Nửa tháng chớp mắt qua đi.

Mấy chục luồng lưu quang từ phía xa bay đến, tốc độ lưu quang thật nhanh xẹt ngang qua bầu trời, dừng lại ở phía trên Tiên nô quáng trường.

Dựa vào cách ăn mặc của những người này, bọn họ chắc là đệ tử nội môn của Tam đại tiên tông.

Cầm đầu nhóm này là ba người, hai nam một nữ, bọn họ tướng mạo trẻ trung nam thanh nữ tú, phong tư trác tuyệt. Ở mi tâm của bọn họ đều có một dấu tiên ấn màu xanh lóe sáng, chỉ rõ ràng toàn bộ đều là cao thủ có tu vi Thiên tiên.

“ Trác Vô Cấu đâu? Chấp sự quán trường ở đâu? ”

Người mở miệng tiếng như chuông đồng, lời nói mang theo một khí thế không giận mà uy, hẳn chính là ngoại môn trưởng lão Thiên Kiếm Tông Vu Cửu Động.

Mà hai người kia là ngoại môn trưởng lão Ngự Khí Tông Hoa Lạc Quần và ngoại môn trưởng lão Thiên Huyền Tông Lô Tình.

Đột nhiên nhận được tin tức cầu cứu từ Tiên nô quán trường, thượng tầng của Tam đại tiên tông đầu tiên là kinh hoàng và nghi hoặc. Sau khi thương nghị bên phái người tới tiếp ứng, đáng tiếc bọn họ tới trễ một bước nên không biết Tiên nô quán trường hiện đã đổi chủ.

“Ngô Niệm Tri ở đâu? Bốn tọa ở đã đến đây, còn không mau mở cửa ra?”

Hoa Lạc Quần sắc mặt thâm trầm, trong ánh mắt lóe ra sát ý nhàn nhạt. Y chẳng những là trưởng lão Ngự Khí Tông mà còn là thúc tổ của Hoa Dương, mặc dù bình thường không quá thích đứa cháu của mình, nhưng dù sao Hoa Dương cũng là hậu duệ dòng chính của Hoa gia, bây giờ lại chết một cách khó hiểu nếu không tìm ra nguyên nhân chính đáng thì Hoa gia sau này làm sao còn ngẩng đầu ở Ngự Khí Tông?

“ Hai vị đạo hữu, tình huống tựa hồ có chút lạ lùng!”

Lôi Tình hơi nhú mào, ánh mắt của y ngưng trọng nhìn về phía dưới nhưng nhìn mãi cũng không thấy có gì khác lạ.

Vu Cửu Động cùng Hoa Lạc Quần cũng cho là như thế, nhưng do có trận pháp cách ly nên nhất thời bọn họ cũng không biết tình huống bên trong Tiên nô quán trường ra sao.

“ Bây giờ chúng ta nên làm gì? ”

Hoa Lạc Quần quay sang hỏi Vu Cửu Động. Vu Cửu Động ngẫm nghĩ một hồi rồi lấy ra một cái ngọc phiến màu xanh vứt vào trong đại trận bên dưới.

Một lúc sau, ngọc phiến kia giống như đá chìm xuống biển không thấy có bất cứ động tĩnh gì.

“ Chẳng lẽ quán trường đã xảy ra chuyện gì sao? Ta phải xuống xem một chút ...”

Vu Cửu Động đang muốn hành động thì không ngờ không gian trên đỉnh đầu đột nhiên vặn vẹo. Từ trong đó bắn ra ba luồng linh quang rơi vào tay ba vị trưởng lão. Đó chính là ngọc giản truyền tin khẩn cấp của Tam đại tiên tông.

Ba người cầm lấy đưa thần thức quét qua nội dung trong ngọc giản, nhất thời sắc mặt đại biến.

Nội dung trong ngọc giản cũng không nhiều lắm, trong đó chỉ nói một chuyện là mệnh bài của ba vị chấp sự quán trường đều bị vỡ vụn.

Đã xảy ra chuyện gì! Hơn nữa còn đặc biệt nghiêm trọng!

Đám đệ tử Tiên tông nhìn thấy ba vị trưởng lão phản ứng như thế, tâm tình cũng căng thẳng theo.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao lại như vậy? Cả vạn năm qua chưa từng xảy ra chuyện như vậy ở Tiên nô quáng trường, vì sao trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà lại phát sinh chuyện như vậy?

Ba vị trưởng lão nhất thời nhìn nhau rồi chìm vào suy nghĩ.

.....

“ Bây giờ chúng ta nên làm gì? ”

Lôi Tình nhìn hai người bên cạnh rồi hướng ánh mắt xuống phía dưới.

“ Hiện giờ ba gã chấp sự đều đã chết hết, những tên đệ tử khác chắc chắn không thể nào may mắn thoát khỏi ...” Hoa Lạc Quần mặt lạnh lùng nói: “ Tuy nhiên dù có thể nào thì Tiên nô quáng trường không thể rơi vào trong tay người khác. Trước tiên chúng ta cứ nghĩ biện pháp phá vỡ đại trận rồi tính tiếp. ”

“ Được!”

Ba người đã thống nhất ý kiến, vì vậy ra lệnh cho tất cả các đệ tử bắt đầu phát công công phá bên dưới.

.....

“ Âm!”

Một tiếng nổ thật lớn truyền tới tai, Bạch Mộc Trần mở hai mắt ra ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Cái gì tới, cuối cùng cũng đã tới. Hẳn biết, cao thủ cứu viện mà Tam đại tiên tông phái ra cuối cùng đã tới.

Dưới sự công kích của các đệ tử tiên tông, cả quáng trường rung lên, những tiếng âm âm vang lên không ngớt.

Bạch Mộc Trần ngồi yên ở trận nhãn thao túng biến hóa trận pháp, vẻ mặt rất là thông dong.

Trận này tên là "Cửu Cực Cửu Diễn Thiên Cương Đại Trận", chính là sau khi Tam đại tiên tông khống chế Tiên nô quáng trường bố trí trận pháp này. Trận này chỉ có mỗi khả năng phòng vệ mạnh, ngoài ra không có công hiệu gì khác. Trải qua hơn vạn năm ứng dụng và cải tiến, hiệu quả phòng ngự mạnh đến mức cho dù là Thiên tiên cũng không thể xông vào.

Dĩ nhiên, trận pháp tuy có hiệu quả tốt nhưng lại cần có người điều khiển mới có thể phát huy công hiệu tối đa. Với thực lực của Bạch Mộc Trần rất khó duy trì trận pháp trong một thời gian dài.

.....

Thời gian chậm chậm trôi qua, đệ tử tiên tông vẫn không ngừng công kích vào Tiên nô quáng trường bên dưới.

Trong trận nhãn, sắc mặt của Bạch Mộc Trần càng ngày càng tái nhợt, vẻ mặt mệt mỏi cùng cực, hiển nhiên hẳn phải chịu nỗi thống khổ rất lớn.

Hắn đã kiên trì ngồi đây ba ngày, dường như dốc hết tinh lực của mình. Hiện tại hẳn hoàn toàn dựa vào đan dược và nghị lực để duy trì. Hẳn hiểu rõ chỉ cần mình kiên trì thêm được một khắc, đám người Tiêu Thần sẽ thêm được một phần an toàn, vì thế hẳn mới không thể buông tay.

.....

Lại một ngày nữa qua đi, phía trên Tiên nô quáng trường lại rung động dữ dội.

Dưới sự công kích điên cuồng của đám đệ tử Tiên tông, "Cửu Cực Cửu Diễn Thiên Cương Đại Trận" rồi cũng xuất hiện vết nứt!

Thấy cảnh tượng này, thần sắc của Bạch Mộc Trần đại biến, hai chân mày nhíu lại. Tinh lực của hắn đã lên đến cực hạn không tiếp tục chịu đựng được nữa. Nếu không có biện pháp khác thì khi đám đệ tử tiên tông phá trận, hắn tất chết không có chỗ chôn.

“ Đã đến lúc rời đi rồi. ”

Ý niệm thay đổi, Bạch Mộc Trần ăn vào một viên “ Phá Thần Đan” còn sót lại. Tiếp theo hắn lấy thần niệm dung nhập vào trong trận bàn để tự huỷ trận pháp.

Mỗi một trận pháp đều cần phải có thiên địa chi lực để cân bằng, mà mấu chốt chính là trận bàn. Một khi trận bàn bị huỷ, trận pháp tự nhiên bị phá giải. Nhưng còn có một tình huống khác, đó chính là do người thao túng trận pháp chủ động tự huỷ trận bàn, lợi dụng trong lúc thiên địa lực hỗn loạn, bộc phát ra một công kích cường đại.

Đây chính là thủ đoạn cuối cùng, Bạch Mộc Trần hắn đã tính toán từ trước. Chỉ có như thế, hắn mới có thể có chút cơ hội.

.....

“ Nhìn kìa! Trận pháp sắp bị phá!”

“ Ha ha, mọi người tăng thêm lực công kích đi, địch nhân đang núp ở phía dưới, bọn chúng không kiên trì nổi nữa rồi!”

Nhìn thấy trận pháp sắp vỡ, đám đệ tử tiên tông phấn khích hẳn lên, lực công kích trong tay còn tăng thêm mấy phần.

“ Ầm!”

Đại trận tan vỡ, đám đệ tử tiên tông còn chưa kịp hoan hô thì thấy một luồng ánh sáng hoàng kim phóng lên cao làm cho thiên địa chi lực đang rối

loạn kết thành một đoàn.

“ Ong ong ong!”

Không gian chung quanh không ngừng rung động, từng âm thanh nứt vỡ bắt đầu lan tràn ra.

Đám đệ tử Tiên tông không hiểu chuyện gì xảy ra còn ba vị trưởng lão thấy thế hơi ngẩn ra, rồi sau đó như nhớ đến cái gì họ lập tức chạy như tên bắn.

“ Mau lui lại! Mọi người lui ra!”

“Ầm ầm ầm!”

Từng luồng khí bốc lên cao, rất nhiều đệ tử tiên tông không kịp phản ứng liền bị nổ tung hóa thành tro bụi.

Ba vị trưởng lão vô cùng kinh sợ, họ cũng không kịp làm gì khác mà vội vàng bọc những đệ tử lại tránh thương vong nhiều.

Mà ngay tại lúc này, ánh mắt Lôi Tình nhìn ra xa thì thấy có một thân ảnh nhàn nhạt nhanh chóng bỏ chạy.

“ Tặc tử muốn chạy ư!”

Lôi Tình hừ lạnh một tiếng, phi thân đuổi theo.

Vu Cửu Động và Hoa Lạc Quần thấy vậy cũng dặn dò các đệ tử ở lại chăm sóc người bị thương rồi cũng phi thân đuổi theo.

.....

Tại biên giới Thiên Uyên sơn mạch, một thân ảnh chạy rất nhanh, rồi nhảy vào vực sâu hắc vụ.

Không lâu sau, lại có mấy đạo thân ảnh đuổi tới. Chúng đến gần bờ vực sâu thì ngừng lại.

“ Tặc tử kia đã nhảy xuống đây!”

Sắc mặt Lôi Tình lạnh lẽo, gã lạnh lùng nhìn luồng khói đen mờ mịt phía trước nhưng không dám tùy tiện xông vào. Thiên Uyên sơn mạch rộng lớn như vậy, vực sâu kia lại càng hung hiểm, nếu như địch nhân có mai phục tại đó sợ là phải chịu nhiều thua thiệt.

Vu Cửu Động và Hoa Lạc Quần im lặng, sắc mặt hai người cũng nhăn nhó cực kỳ khó coi.

Bọn họ không ngờ đường đường ba đại Thiên tiên đồng thời truy đuổi mà đối phương lại có thể trốn thoát ngay trước mắt mình.

“ Hai vị đạo hữu, địch nhân thân phận không rõ, tiếp tục đuổi theo hay là dừng đây?”

Khuôn mặt Hoa Lạc Quần đầy vẻ bức tức, muốn đuổi theo nhưng lại không dám mạo hiểm.

Vu Cửu Động trầm giọng nói : “ Người này rõ ràng là Tán tiên, hãn trốn thoát là nhờ có độn thuật quý dị, thậm chí ngay cả thần thức Thiên tiên cũng không thể khóa được hãn, hơn nữa hãn lại có ẩn nặc thuật cao minh dị thường, nếu không phải thần thức bọn ta vượt xa so với đối phương thì chắc hãn trốn thoát từ lâu rồi. Không được! Tên này nhất định phải bắt được, nếu không hậu hoạn vô cùng. ”

Âm thanh vừa dứt, Vu Cửu Động dẫn đầu xông vào trong hắc vụ.

“ Đi, chúng ta cùng xuống. ”

Hoa Lạc Quần và Lôi Tình nhìn nhau gật đầu một cái, sau đó theo sát phía sau.

.....

Lúc này, toàn thân Bạch Mộc Trần nhuộm máu. Hắn tựa vào một khối đá nhô ra trên vách núi há mồm thở dốc. Liên tục mấy lần thi triển bí thuật ẩn độn, thân thể của hắn đã vượt qua giới hạn từ lâu nên trở nên mệt mỏi đi thường. Hiện giờ ngay cả cử động cũng rất khó khăn chứ đừng nói là chạy.

Từng luồng lưu quang xông vào mây mù chướng khí. Chúng sắp đến gần, phảng phất như tử thần đang phủ xuống.

Cảm nhận được từng ánh mắt lạnh lùng, bức tức, khinh miệt lướt qua, Bạch Mộc Trần ngẩng đầu lên nhìn qua một cách khó khăn.

“ A a a ... ”

Bạch Mộc Trần chợt cười cười, cười rất vui vẻ, cười rất tự nhiên.

Ngược lại, đám đệ tử tiên tông nhìn hắn mỉm cười, trong lòng lại cảm thấy lạnh lẽo. Một người sắp chết, tại sao lại lộ ra nụ cười như thế? Chẳng lẽ, đối phương còn có âm mưu gì sao?

“ Các hạ cuối cùng là ai? Vì sao lại đối địch với tiên tông chúng ta? ”

Hai mắt Vu Cửu Động lộ rõ sát cơ. Y cố nén tức giận hỏi Bạch Mộc Trần. Trong mắt y đối phương hiện giờ đã sa cơ lỡ vận, không thể làm gì được nhưng y lại không vội bắt người.

“ ”

Bạch Mộc Trần không trả lời, hẩn nhìn sâu vào gương mặt của ba vị trưởng lão và từng khuôn mặt của đám đệ tử tiên tông, vẫn nụ cười như cũ.

Hoa Lạc Quần không nén được nên bảo: “ Nói nhiều với hẩn làm gì, bắt hẩn sửa hồn thì chẳng phải cái gì cũng rõ ràng. ”

Dứt lời Hoa Lạc Quần đang muốn động thủ bắt người thì trời đất chợt truyền đến dao động kịch liệt.

“ Ô ô ô!”

Gió cuốn mây bay, quỷ khóc sói tru.

Một luồng gió xoáy màu đen hỗn loạn từ vực sâu bộc phát xông thẳng lên phía trên.

“ Gió lốc hỗn loạn sao? ”

Ba vị trưởng lão đồng thanh kêu lên, đám đệ tử xung quanh cực kỳ kinh hãi.

Gió lốc hỗn loạn, chính là do không gian tan vỡ mà sinh ra gió lốc cực mạnh. Đây là thứ giết người như chơi, cho dù là Kim tiên bị cuốn vào cũng phải mất mạng, trừ phi là Tiên quân lĩnh ngộ được quy tắc không gian mới có cơ hội sống sót.

“ Không được rồi! Mau chạy mau!”

Lúc này, Vu Cửu Động làm sao còn nhớ tới chuyện bắt người, cả đám rối rít chạy trốn về phía Thiên Uyên sơn mạch. Nhưng lực hút gió lốc quá lớn, đệ tử tiên tông nào tu vi hơi kém liền bị cuốn mạnh vào trong đó, chỉ có ba vị trưởng lão may mắn chạy thoát.

.....

Trong gió lốc, Bạch Mộc Trần vẫn mỉm cười, chẳng qua là thấy ba vị Thiên tiên cao thủ thoát khổn thì trong mắt hẳn lộ vẻ tiếc nuối.

Đúng là có mưu tính đến mấy nhưng cuối cùng cũng không chống lại nổi ý trời.

Nếu như còn có kiếp sau, hẳn tuyệt đối sẽ không lãng quên.

Nếu quả thật có luân hồi, hẳn tuyệt đối sẽ không trầm mặc.

Gió lốc màu đen sôi trào, cuốn bay Bạch Mộc Trần vào trong vực sâu vô tận.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Khúc Đạo Đầu!

Dịch: Nguyễn Đán.

Dãy Thiên Uyên cuối cùng cũng đã xảy ra chuyện!

Tiên nô quáng trường bùng nổ một trận bạo động trên quy mô lớn, ba vị chấp sự cùng hơn trăm đệ tử Tiên tông toàn bộ bị giết, mấy ngàn nô lệ khai thác quặng không biết tung tích.

Không biết là ai đã để lộ phong thanh mà những việc phát sinh tại Tiên nô quáng trường liền giống như một trận phong ba thốc lên tận chín tầng trời, trong tích tắc quét ngang toàn bộ châu Phượng Lân. Thậm chí tận các châu đảo khác cũng đều nghe biết. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, nơi nơi vì thế mà khiếp sợ, ba đại Tiên tông lại càng trở thành trò cười lớn nhất tại Nhất Trung Thiên.

Đường đường là ba đại Tiên tông, thế nhưng ngay cả đám Tiên nô dưới trướng đều không quản lý được, lại còn bị tạo phản! Đây quả thực là một chuyện bôi nhọ mặt mũi vô cùng!

Vì để lấy lại thể diện, ba đại Tiên tông không tiếc bỏ ra một số tiền lớn treo thưởng hồng tìm về tất cả những nô lệ khai thác quặng đã bỏ trốn. Thêm vào đó, bọn họ còn lập tức phái ra hàng loạt đệ tử tỏa đi khắp nơi truy tìm bắt bớ, khiến cả nửa châu Phượng Lân thần hồn nát thần tính, lòng người hoảng sợ, không ít môn phái nhỏ lẻ khác vì lần hành động này mà chỉ trong một đêm đã vĩnh viễn xóa tên.

Nên biết rằng, tuy châu Phượng Lân xếp dưới cùng trong mười châu ba đảo, nhưng ranh giới của nó thì không hề nhỏ chút nào. Nếu đám nô lệ khai thác quặng nọ đều nhằm hướng rừng sâu núi thẳm mà ẩn náu hoặc trốn chui nhủi tại một nơi hoang vu không người ở nào đó, thì với diện tích mênh mông như vậy, muốn tìm người nói dễ vậy sao?

Hơn nửa tháng trôi qua, ba đại Tiên tông không hề thu về được một chút manh mối nào, thực tế đó càng khiến cho những kẻ đang cười nhạo có được một hồi giễu cợt thống khoái vô cùng.

...

Dãy Thiên Uyên, chợ nô lệ.

Từ sau chuyện xảy ra tại Tiên nô quán trường, nơi này vẫn hoang vắng như trước, không ít Tiên gia thị tộc đã muốn rời bỏ khỏi nơi này, mang theo toàn bộ tài nguyên của cải. Tuy vậy, sau khi ba đại Tiên tông treo giải thưởng, đám Tiên sĩ kéo tới nơi đây tìm hiểu tin tức lại càng nườm nượp không dứt.

Tụ Bảo Các, một ngày như thường lệ.

Trước quầy hàng, Dịch Nha Tử đi tới đi lui, trên mặt lộ rõ nét trầm tư.

- Sư tôn...

Mạc Ảnh vội vã chạy tới, đang muốn mở miệng nói gì đó thì chợt bị Dịch Nha Tử ngăn lại.

- Đi, vào nội đường rồi nói sau!

- Vâng, sư tôn.

...

Vừa vào nội đường, Dịch Nha Tử còn chưa an tọa thì Mạc Ảnh đã khẩn cấp nói:

- Sư tôn, hiện tại Tiên nô quán trường thật sự giống như một đám phế tích, chỉ có điều những nơi lân cận với mỏ quặng đều có cao thủ của ba đại Tiên tông canh giữ, con không có cách nào để tới gần, nên không tra ra được điều gì.

- Không điều tra được chút gì sao?

Dịch Nha Tử lắc đầu thất vọng, rồi sau đó thở dài:

- Ngay cả ba đại Tiên tông đều không có nửa điểm manh mối thì chúng ta có năng lực gì hơn? Từ ngày Tiên nô quán trường thành lập đến nay đã có mấy vạn năm, không nghĩ tới giờ đây hóa thành phế tích, thật là thế sự vô thường!

- Sư tôn, người nghĩ có phải...

Mạc Ảnh muốn nói gì đó lại thôi, trong ánh mắt chứa vài phần lo lắng.

Dịch Nha Tử thần nhiên cười:

- Ảnh nhi, có việc gì cứ nói thẳng, ở trước mặt vi sư còn ấp a ấp úng là làm sao!

-Vâng...

Mạc Ảnh hơi do dự một chút rồi hạ giọng:

- Sư tôn, người nói những chuyện vừa xảy ra tại Tiên nô quán trường có thể liên quan tới người kia hay không?

Dịch Nha Tử nghe vậy liền im lặng không đáp, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, nghiêm túc dị thường:

- Ảnh nhi, sự tình lần này ảnh hưởng quá lớn, ba đại Tiên tông tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, cho nên chúng ta nhất định chớ có dính dáng vào đó, nếu không, hậu quả sẽ khó mà tưởng tượng! Con phải nhớ kỹ, chúng ta đây là kẻ làm ăn, chỉ để ý đến thuận mua vừa bán, còn thì cứ mặc kệ người ta, cái gì chúng ta cũng không quản không biết.

- Đệ tử đã hiểu!

Mạc Ảnh biết mình vừa rồi đã quá lỗ mãng, hổ thẹn cúi thấp đầu, đồng thời âm thầm cảnh tỉnh bản thân, không nên việc gì cũng suy đoán lung tung.

- Hiểu được thì tốt!

Dịch Nha Tử thấy đệ tử có vẻ đã khắc cốt ghi tâm những lời nói của mình, mới thoáng an tâm, vì thế mới dặn dò tiếp:

- Ảnh nhi, con tiếp tục chú ý chuyện tình ở Tiên nô quán trường, một khi đám người từ tổng hội của ba đại Tiên tông đến kiểm tra chợ nô lệ, con nhất định phải ứng phó cẩn thận.

- Vâng.

Mạc Ảnh ứng tiếng trả lời, đang định lui ra thì bất chợt thần sắc Dịch Nha Tử khẽ biến đổi, lão nhìn về phía ngoài đường:

- Có người đến, chúng ta đi ra xem sao.

...

Lúc này, một hán tử dáng người khôi ngô đang đứng tại đại sảnh của Tụ Bảo Các, y liếc trái nhìn phải đánh giá toàn cảnh xung quanh, sắc thái vừa

tò mò lại xen lẫn chút gì đó khấn trương.

- Xin hỏi các hạ cần mua gì?

Mạc Ảnh bước nhanh tới, trên mặt nở một nụ cười chuyên nghiệp, Dịch Nha Tử bất động thanh sắc đi theo sau.

Hán tử nọ không để ý đến Mạc Ảnh, mà lại hướng tới Dịch Nha Tử chấp tay nói:

- Tại hạ Thác Ô, là một kẻ đi buôn, tiền bối có phải là Dịch lão bản hay không?

- Đúng là Dịch mỗ.

Dịch Nha Tử không khỏi ngẩn người nhưng ngay sau đó lập tức trở lại bình thường:

- Không biết các hạ tìm Dịch mỗ có chuyện gì?

Thác Ô biết được đây đúng là người y cần tìm, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng:

- Dịch lão bản, tại hạ chịu sự nhờ vả của người khác, đặc biệt đến đây để đưa lên vật này, thỉnh Dịch lão bản cất giữ cẩn thận.

Nói xong, Thác Ô lấy từ trong tay áo ra một khối ngọc giản, đưa tới tận tay Dịch Nha Tử.

- Ồ? Đây là..?

Dịch Nha Tử nhận lấy ngọc giản, còn chưa kịp xem xét bên trong thì Thác Ô đã xoay người rời đi.

- Sư tôn, là cái gì vậy?

Mạc Ảnh thấy người nọ bộ dạng thần thần bí bí, trong lòng cảm thấy vô cùng tò mò. Nên biết, ngọc giản thường chỉ dùng để cất chứa những tin tức trọng yếu, một con buôn nhỏ nhỏ hà cớ gì lại đem thứ này tặng cho người khác chứ?

- Cái gì!? Đây... Đây là..!

Vừa xem qua nội dung trong ngọc giản, sắc mặt Dịch Nha Tử lập tức đại biến, hơi thở trở nên dồn dập, trên mặt tràn ngập vẻ kinh hoàng xen lẫn nghi ngờ, bàn tay cầm ngọc giản bắt đầu run rẩy.

- Sư tôn người làm sao vậy?!

Mạc Ảnh đi theo Dịch Nha Tử nhiều năm, lần đầu tiên mới thấy sư tôn mình thất thố như thế.

Dịch Nha Tử bưng bình, vội vàng đóng sầm cánh cửa lớn của Tụ Bảo Các lại, sau đó còn bày ra mấy tầng cấm chế xung quanh, ngăn không cho bên ngoài có thể nhìn trộm.

Xong hết thủ, Dịch Nha Tử mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Sư tôn...

Mạc Ảnh ngơ ngác không hiểu gì mới tò mò:

- Trong ngọc giản kia rốt cuộc có thứ gì, sao có thể khiến sư tôn khẩn trương đến thế?

Dịch Nha Tử lấy lại bình tĩnh, xiết chặt ngọc giản trong tay:

- Cái này... trong ngọc giản này ghi lại... phương pháp tu luyện của Tán Tiên... là phương pháp tu luyện của Tán Tiên đó!

- À!

Mạc Ảnh gật gật đầu, cũng không có quá để ý, bắt quá cái đầu vừa gật được một nửa thì toàn thân lập tức cứng lại:

- Sư... Sư tôn, người nói gì? Đây... Đây là phương pháp tu luyện của Tán Tiên?! Thật hay giả? Sao... Làm sao có thể?!

Dịch Nha Tử không để ý đến sự khiếp sợ của đệ tử, lão si ngốc nhìn ngọc giản trong tay mà lặng câm không nói gì. Tuy lão không thể lập tức phán đoán nội dung trong ngọc giản này là thật hay giả, nhưng lão cũng không nghĩ có ai đó nhàm chán tới mức tạo ra một bộ công pháp giả rồi mang đến lừa gạt mình mà lại còn không cần báo đáp thứ gì. Bởi vậy, lão tình nguyện tin tưởng nội dung trong ngọc giản là thật.

Rồi lão hồi tưởng tới những chuyện đã xảy ra ở Tiên nô quáng trường, việc này nhìn giống như hai sự kiện chẳng dính dáng gì nhau, nhưng trong đó tựa hồ lại có một tia liên hệ.

- Châu Phượng Lâm..... Không! Cả Nhất Trung Thiên này từ nay sẽ có thay đổi cực lớn. Có lẽ, có lẽ còn có thể ảnh hưởng đến toàn bộ Tiên Giới...

Dịch Nha Tử thì thào một lúc mới đem ngọc giản trình trọng thu lại. Trong mắt lão đã toát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ, thứ ánh sáng của kẻ thấy được hy vọng! Hy vọng của Tán Tiên...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Dòng Họ Nam Môn!

Dịch: Nguyễn Đán.

Dãy Cảnh Lan, nằm ở phía nam của miền Tây châu Phượng Lân, trực thuộc sự quản lý của Thiên Vi Phủ, một trong ba mươi sáu phủ của châu Phượng Lân.

Bởi nơi đây có hơn mười vạn ngọn núi tụ hợp, chằng chịt liên miên, Tiên linh khí cực kỳ nồng đậm, nên có không ít Tiên gia thị tộc khai sinh. Mà ở thời đại này, những thế lực lớn nhất chính là nhà họ Nam Môn, nhà họ Tổ và nhà họ Vũ, cả ba nhà đều có cao thủ Thiên Tiên tọa trấn.

...

Đỉnh Vọng Thiên. Đỉnh núi cao vạn trượng, xuyên thẳng vào mây xanh, vô cùng đồ sộ và hùng vĩ.

Xung quanh nó còn có mười hai ngọn núi nguy nga khác sừng sững vây quanh, hình thành nên thế triều bái.

Nơi đây chính là căn cơ của dòng họ Nam Môn, nếu ngọn Vọng Thiên dành cho dòng chính, thì mười hai ngọn núi chọc trời kia thuộc về các chi thứ. Toàn bộ đám núi non này liên cùng một mạch, được một nhân vật thần thông dùng những thủ đoạn tuyệt diệu kết thành một trận pháp thủ hộ khổng lồ, đời đời bảo vệ cho dòng họ Nam Môn.

Qua hơn vạn năm phát triển, đến tận bây giờ dòng họ Nam Môn chẳng những đứng vững tại dãy Cảnh Lan, mà còn thu phục hết thảy những thế

lực quanh đó ngàn dặm. Dòng họ này có thể nói nhân khẩu cực kỳ hưng thịnh, thực lực hùng hậu, đã trở thành một trong ba họ tộc lớn đứng đầu Cảnh Lan.

...

Dưới mười hai đỉnh núi là một dải đất phì nhiêu, nơi đó mấy ngàn tòa trang viện mọc lên san sát, toàn bộ đều là nơi mà môn hạ của dòng họ Nam Môn sinh sống.

Bên ngoài gia trang, lúc này có một tiểu cô nương đang lom khom trên linh điền, cặm cũi vun vén những khóm tiên thảo linh chủng trong linh điền ấy.

Đứa nhỏ này tên là Nam Môn Ưc Khổ, thuộc chi thứ của họ Nam Môn.

Tuy là chi thứ, nhưng tình cảnh hiện tại của nó lại chẳng khá khẩm gì mấy, thậm chí cuộc sống còn vô cùng cơ cực. Đứng ra với thân phận tộc nhân thì nó đã có thể sống ở trên một trong mười hai đỉnh Thiên Phong, tiếc thay một hồi tai ương bất chợt đổ xuống, khiến cho cuộc sống vốn đang tươi đẹp của nó chẳng mấy chốc liền tan biến như bọt xà phòng.

Chuyện là mười hai năm về trước, trong một lần làm nhiệm vụ cho tộc họ, phụ thân của tiểu cô nương này và vài người khác đều chết cả, để lại một thân mẹ góa con cô nương tựa vào nhau mà sống. Nhưng sau đó, các trưởng bối vì tranh đoạt lợi ích trong tộc mà xua đuổi hai mẹ con xuống núi. Cũng do chuyện này mà mẫu thân của nó mới nảy sinh xung đột với các trưởng bối trong tộc, rốt cuộc bị đánh cho trọng thương đến nay vẫn còn chưa khỏi hẳn.

Để chăm sóc cho mẫu thân, tiểu cô nương nọ mới kiên quyết giành lấy trách nhiệm gánh vác mọi thứ trong nhà.

Cái tên Nam Môn Ưc Khố này cũng do mẫu thân đặt cho nó, hi vọng nó luôn nhớ đến những cay đắng ngọt bùi khi xưa mà sống tích cực lạc quan. Và tiểu Ưc Khố quả thật đã không phụ lòng kỳ vọng của mẫu thân, năm tháng trôi qua, tiểu Ưc Khố mặc dù đã gánh chịu không biết bao nhiêu đau khổ, nhận lấy bao nhiêu là khinh bạc, thế nhưng nó vẫn không ngừng cố gắng. Để bây giờ trở thành một nữ đồng trong Linh bồ viên, được nhận một khoảnh linh điền riêng, khiến cho cuộc sống cũng dần sung túc hơn.

Chỉ có điều, tiểu cô nương nọ chỉ biết mình tên là Ưc Khố, còn về cái họ thì từ lâu nó đã không thừa nhận nữa rồi.

...

Vừa hứng từng giọt sương trên Tiên thảo, tiểu Ưc Khố vừa bất giác ngẩng đầu lên nhìn về phía những ngọn núi chọc trời phía trước, trong mắt ẩn hiện nét đau thương mờ nhạt. Không một ai có thể cảm nhận được thứ tình cảm đang ẩn sâu trong tâm tư đơn thuần của đứa nhỏ này, bởi nó vừa giống oán hận, lại như là day dứt.

Vọng Thiên... Vọng Thiên sao, có phải là con sâu cái kiến nhìn trời không!

Lúc tiểu Ưc Khố còn đang suy nghĩ vấn vơ, bất chợt có một cái bóng xám xuất hiện, nhảy vọt lên bả vai nó, là một con chồn tiên.

Chit chit chit..!

- Tiểu điều nhi (con chồn nhỏ), mi lang thang tận đâu mà giờ mới về hả?

Tiểu Ưc Khố ôm con chồn vào lòng, vừa mắng vừa vuốt ve.

Không ngờ tiểu gia hỏa nọ lại vọt khỏi tay nó, chạy thẳng ra bên ngoài gia trang.

- Mi lại đi đâu thế, mau trở lại!

Tiểu Ưc Khố vừa ra khỏi linh điền liền thấy một bóng người nhỏ bé đang vội vã chạy đến, còn con chồn nhỏ thì đang lóc chóc nhảy quanh chân y.

- Ưc Khố! Ưc Khố!

Bóng người tới gần, thì ra là một tiểu nam hài tuấn dật bất phàm.

Thấy rõ khuôn mặt của đứa trẻ nọ, tiểu cô nương vốn đang vui vẻ, lập tức xụ mặt xuống, cố ý bày ra một bộ dáng lạnh lùng, quay ngoắt người cất bước về lại linh điền.

"Ưc Khố, là ta nè, sao ngươi lại không để ý tới ta?"

Nghe cậu bé kia la lên, tiểu Ưc Khố thản nhiên:

- Ngươi đường đường là tam thiếu gia, tự nhiên đến cái nơi rách nát này làm gì?

- Đây... Ta... Hắc hắc...

Thằng nhóc cười lên một tiếng quái dị rồi gãi gãi đầu, dương dương tự đắc:

- Ta vừa mới đột phá xong, hiện giờ đã ngưng tụ ra Kim Đan, cho nên đặc biệt đến đây nói với ngươi một tiếng! Như thế nào? Ta đây có lợi hại không?

- Khoe khoang đáng ghét, ngươi đột phá thì có liên quan gì đến ta? Thật vô vị!

Tiểu Ưc Khố chẳng đoái hoài gì đến đối phương, cô bé ôm lấy con chồn nhỏ rồi cầm lấy cái gùi đựng thuốc đeo lên vai, lấy thêm một sợi dây thừng, đi thẳng ra ngoài gia trang.

- Ủa? Ưc Khổ, người đi đâu vậy? Người... Đây..! Ưc Khổ... chờ ta với...

Đứa nhỏ thấy cô bé cứ thế mà đi thì khuôn mặt xụ xuống, vội vã hét toáng lên rồi đuổi theo.

Tiểu nam hài này tên là Nam Môn Phi Vũ, là người thuộc dòng chính trên đỉnh Vọng Thiên, hơn nữa còn là đứa con trai thứ ba của gia chủ dòng họ Nam Môn, địa vị không giống với những người khác, tộc nhân bình thường thấy nó đều phải cung kính lễ bái.

Hai đứa nhỏ này quen nhau từ thuở bé, quan hệ cũng rất tốt. Những năm gần đây, nếu không có Nam Môn Phi Vũ âm thầm giúp đỡ, chỉ sợ tiểu Ưc Khổ sẽ rất khó mà sinh sống. Thế nhưng xưa nay dòng chính và chi thứ lúc nào cũng mâu thuẫn tầng tầng, cho nên vị tam thiếu gia này cũng vô pháp đòi lại công bằng cho hai mẹ con họ. Tuy rắc rối là vậy, song trong lòng tiểu Ưc Khổ vẫn cảm kích vô cùng.

Song thân phận của hai người khác biệt như trời với đất, nếu tiếp tục gặp nhau, đối với ai cũng đều không có lợi.

Tiểu Ưc Khổ trải qua nhiều cay đắng, tâm trí sớm thành thực, bởi vậy nó quyết định phân rõ giới hạn với đối phương, không còn lui tới nữa.

...

Ở phía bắc đỉnh Vọng Thiên, có một vách đá dựng đứng.

Bởi vì vực sâu này quanh năm có gió mạnh mang theo màu đen u tối thổi ra, nên còn gọi là Hắc Phong Nhai.

Mặc dù nơi này kỳ lạ hiểm trở, nhưng lại mọc đầy một loại rêu xanh gọi là Mặc Tiên, loại rêu này có thể dùng làm vị thuốc chữa trị thương tổn kinh mạch cho Tiên sĩ. Chính vì thế, có rất nhiều tu sĩ trong tộc đến nơi này tìm hái, tiểu Ưc Khổ cũng là một người trong số đó.

Bởi thân mẫu của nó cũng bị thương tổn kinh mạch, đến nay chưa khỏi, nên cách một khoảng thời gian thì tiểu Ưc Khổ lại đến đây một lần.

Đối với một tiểu hài tử còn chưa ngưng tụ ra Kim Đan mà nói, leo lên vách đá dựng đứng trên Hắc Phong Nhai để hái thuốc quả là một chuyện vô cùng nguy hiểm. Nhưng Tiểu Ưc Khổ thật sự không có bao nhiêu Tiên thạch nên đành đem mạng ra mà liều thôi.

...

Tiểu Ưc Khổ buộc chắc dây thừng rồi chậm rãi đu người hạ xuống, tìm kiếm rêu Mặc Tiên, bỏ vào túi thuốc sau lưng.

Một loạt những động tác được nó thực hiện thành thạo phi thường, khiến cho Nam Môn Phi Vũ đang lo lắng đứng nhìn trên vách núi cũng thở phào nhẹ nhõm, tiện tay ném một khối thịt khô cho con chồn nhỏ, làm nó mừng rỡ nhảy nhót không thôi.

Một lúc sau, Tiểu Ưc Khổ đã tìm hái đủ rêu Mặc Tiên, chậm rãi leo trở lại lên vách đá.

Ngay lúc đó, bên dưới vực sâu chợt truyền đến trận trận chấn động, một luồng gió đen tối cực mạnh từ sâu trong lòng đất bùng phát, cuộn cuộn từ dưới đáy vực trào lên!

Vù vù vù!

- Không ổn rồi!

Tiểu Ưc Khổ đâu nghĩ rằng nó lại xui xẻo như vậy, rõ ràng theo tính toán thì hôm nay sẽ không có cuồng phong bộc phát, nhưng nào ngờ lại xảy ra sự việc này, khiến cho nó cuống cả tay chân.

Nam Môn Phi Vũ bị cơn lốc màu đen đó làm cho kinh hãi, mãi đến khi nghe được tiếng thét của tiểu Ưc Khố mới giật mình nhìn lại. Nó vội vàng túm lấy sợi dây thừng ở bên cạnh mà kéo, đồng thời lấy ra một cái ngọc bàn, đem hai đứa chúng nó che phủ lại.

...

Trận gió mạnh màu đen đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ để lại một cảnh tượng bừa bãi lộn xộn.

- Ưc Khố! Người không sao chứ?!

Nam Môn Phi Vũ ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển từng cơn.

Tiểu Ưc Khố cũng sợ hãi không thôi, nếu vừa rồi Nam Môn phi vũ phản ứng hơi chậm một chút, chỉ sợ nó đã bị cuồng phong cuốn bay mất rồi.

- Chít..! Chít chít chít chít..!"

Chợt cách đó không xa truyền đến tiếng kêu kỳ lạ khác thường của con chồn, hai đứa nhỏ đưa mắt nhìn nhau đầy hiếu kỳ rồi đứng dậy tiến lại gần.

Sau khi đi tới một đồng đá hỗn loạn, bọn chúng liền nhìn thấy con chồn nhỏ dường như đang đào đào một cái gì đó.

Thấy vậy, tiểu Ưc Khố và Nam Môn Phi Vũ mới tiến lại gần giúp đỡ, ai mà ngờ vừa lật tảng đá lên, cả hai liền được một phen giật mình kinh hoàng!

Bên dưới đồng đá, rõ ràng đang vùi lấp một người, một nam nhân toàn thân đầm máu...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lòng Trắc Ẩn!!

Dịch: Nguyễn Đán.

Là... Là người..?

Nam Môn Phi Vũ vốn an nhàn sung sướng xưa nay, chưa bao giờ thấy cảnh tượng như thế. Mà tiểu Ưc Khố từ nhỏ sinh ra tại dòng họ Nam Môn, lớn lên cũng ở dòng họ Nam Môn, dù cuộc sống hiện tại có phần quần bách nhưng chưa từng biết đến cái gì gọi là tranh đấu thảm thiết.

Vì vậy, khi cả hai thấy một người xa lạ toàn thân đầm máu nằm trước mặt, làm sao có thể không kinh hoàng?

Rốt cuộc tiểu Ưc Khố cũng vẫn thành thực già dặn hơn cả, sau khi qua cơn khiếp sợ nó lập tức gạt đồng đá vụn ra, định cứu gã “huyết nhân” ấy.

- Ưc Khố, người muốn làm gì thế?

Nam Môn Phi Vũ vội vàng tiến tới ngăn tiểu Ưc Khố lại, bởi nó có cảm giác, gã “huyết nhân” nằm trên mặt đất này còn nguy hiểm hơn vạn phần so với thú hoang trong dãy Cảnh Lan.

- Người này vẫn còn thở...

Tiểu Ưc Khố hất tay của Nam Môn Phi Vũ, tiếp tục kéo “huyết nhân” ra từng chút một.

Tiểu cô nương này quanh năm làm công tại Linh Bồ Viên, đối với y thuật cũng biết được vỏ vẻ, mà xuất phát từ lòng yêu quý cuộc sống, tự nhiên sẽ

không muốn nhìn thấy một sinh mệnh cứ thế mà mất đi ngay trước mặt mình.

- Ồ, sao lại là một Tiên nô? Hắc hắc, Ưc Khổ à, người uống phí tâm sức rồi.

Nam Môn Phi Vũ tiến lại gần nhìn “huyết nhân” một phen, phát hiện trên trán đối phương có khắc một dấu ấn nô lệ.

Tiểu Ưc Khổ nghe vậy lập tức nhú mày, giọng không chút thiện cảm:

- Tiên nô thì sao? Tiên nô không phải là sinh linh sao?

- Cái này...

Nam Môn Phi Vũ há miệng, muốn nói lại thôi.

Trong ấn tượng của đứa nhỏ này, Tiên nô đúng là không được coi như sinh linh. Bởi nó từng thấy, Tiên nô trong tộc ngoài việc làm công ra thì không có bản lĩnh gì khác. Chẳng những có thể đánh có thể mắng mà giết đi cũng chẳng việc gì, địa vị không bằng cả một con tiểu linh cầu, như vậy Tiên nô còn được gọi là sinh linh sao?

Có điều nhìn dáng vẻ không vui của tiểu cô nương kia, Nam Môn Phi Vũ tự nhiên không dám nói gì thêm, vì vậy đành bấu môi rồi ngồi xuống bên cạnh.

Lòng trắc ẩn, không phải ai cũng có, điều này không liên quan tới tình cảm, mà ở lòng người. Loại tiểu thiếu gia như Nam Môn Phi Vũ làm sao có thể hiểu được thế nào là lễ vui mừng hợp tan, làm sao có thể hiểu được nhân tình ấm lạnh, trăng lúc khuyết lúc tròn?

Còn tiểu Ưc Khổ lại không giống vậy! Nó đã từng trải qua hạnh phúc và khổ đau, đã nếm thử cảnh khốn cùng và kiên trì chịu đựng, tình cảm của nó

so với Nam Môn Phi Vũ phong phú hơn nhiều. Chính vì vậy khi chứng kiến một sinh mạng đang hấp hối, nó liền không chút do dự muốn cứu người ta, bất kể đối phương mang trên mình thân phận Tiên nô.

- Nam Môn Phi Vũ, người còn ngồi đó làm gì? Sao không mau tới giúp ta một tay!

Tiểu Ưc Khố kéo Nam Môn Phi Vũ lại, đem “huyết nhân” giao cho nó.

Nam Môn Phi Vũ ngơ ngác hỏi:

- Ưc Khố, người... người đưa tên này cho ta làm gì?

- Làm gì là làm gì, đưa hãn về chữa trị chứ làm gì.

Tiểu Ưc Khố thản nhiên trả lời khiến Nam Môn Phi Vũ thất thanh kêu lớn:

- Cái này... làm sao có thể?

- Làm sao lại không thể?

Tiểu Ưc Khố hỏi ngược lại, đầy vẻ khẳng khái hùng hồn.

Nam Môn Phi Vũ đau khổ nói:

- Ưc Khố à, người này không rõ lai lịch, vạn nhất... vạn nhất xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Đừng động tới hãn, chúng ta mau đi báo cho người khác tới xử lý thì tốt hơn.

- Không được!

Tiểu Ưc Khố quật cường:

- Bớt nói nhảm đi, rốt cuộc người có muốn giúp hay không?

- Giúp! Ta giúp..!

Nam Môn Phi Vũ ưỡn ngực đứng thẳng, nâng tên “huyết nhân” lên.

Sau lưng hắn, tiểu Ưc Khố bất giác nở nụ cười thật tươi, nhưng rất nhanh sau đó đã lập tức khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng, đi xuống chân núi.

...

Dưới đỉnh Vọng Thiên, kẻ đến người đi, đúng là cảnh tượng náo nhiệt của đệ nhất danh gia vọng tộc.

Lúc này đã là thời điểm mọi công việc kết thúc, không ít Tiên sĩ đang trên đường trở về nhà, tụ tập thành từng nhóm, có kẻ lại đang vội vã xử lý linh điền, cũng có kẻ nhàn nhã dạo chơi.

Những người này đều là Tiên dân làm công cho Nam Môn thế gia, vì mưu cầu sinh tồn, bọn họ không thể không dựa dẫm vào một Tiên gia thị tộc nào đó. Tuy mang tiếng làm công cho người khác nhưng đổi lại sẽ được Tiên tộc đó che chở, chẳng những an toàn mà còn nhận được tiền công không ít, tu luyện cũng mau hơn nhiều so với những địa phương khác.

Tiên giới chính là thực tế như thế, tàn khốc như thế! Nếu không có thực lực và thế lực thì chỉ có thể trở thành miếng thịt ngon cho người khác xâu xé mà thôi.

...

- Ở, đó không phải là Tam thiếu gia của ngọn chủ phong sao? Cậu ta đến nơi này làm gì nhỉ?

- Còn có thể làm gì, nhất định là đến tìm Thất tiểu thư rồi, người không thấy hai người bọn họ đang đi cùng nhau sao?

- Hắc hắc, còn gọi là Thất tiểu thư sao? Tên gọi đó đã sớm lui vào quá khứ, thân phận của nó bây giờ có khi còn không bằng chúng ta.

- Cũng không thể nói trước được, người ta dù gì cũng là người trong tộc, không chừng ngày nào đó sẽ có thể thay đổi được hoàn cảnh thì sao?

...

- Nhìn kia, là Tam thiếu gia!

- Ủa? Tam thiếu gia đang công cái gì vậy?

- Hình như là người?

- Khắc khắc khắc, cái tên đó trông đến thâm, toàn thân đều là máu, đừng nói là bị Tam thiếu gia đánh đó?

- Hừ! Be bé cái miệng một chút, nếu để cho Tam thiếu gia nghe thấy, thì đời người coi như xong.

- Dạ dạ dạ...

...

Hai đứa nhỏ dắt nhau đi tới, đã hấp dẫn không ít ánh mắt khác thường, đôi ba kẻ còn chỉ chỉ chỏ chỏ. Nếu không phải đối phương là Tam thiếu gia, chỉ sợ đám đông xung quanh đã sớm bu đen bu đỏ mà hỏi rõ ngọn ngành rồi.

Nam Môn Phi Vũ và Tiểu Ưc Khổ chưa từng gặp qua cảnh tượng nào như thế, hận không thể bỏ chạy thật nhanh, tìm một cái lỗ nào đó để chui vào.

Hai tiểu gia hỏa trong bụng nơm nớp lo sợ đi tới trước cửa nhà, cùng lúc đó từ bên trong có một thiếu phụ bước ra, Tiểu Ưc Khổ vừa thấy nàng liền

vội vàng chạy ùa tới đón.

Thiếu phụ mang vẻ mặt của người lâm trọng bệnh nhưng vẫn không che giấu được nét xinh đẹp và khí chất thanh nhã, khiến cho người ta có cảm giác tĩnh lặng như nước hồ sâu. Nàng chính là thân mẫu của tiểu Ưc Khố, tên gọi Ôn Nhã, là đại tiểu thư của nhà họ Ôn, một trong những gia tộc nhỏ phụ thuộc vào dòng họ Nam Môn.

Những gia tộc nhỏ muốn dựa dẫm vào các dòng họ lớn, thường thường sẽ dùng thủ đoạn kết thông gia, Ôn gia cũng không ngoại lệ.

Vốn sau khi Ôn Nhã được gả vào nhà Nam Môn, êm ấm ở cùng với trượng phu, vợ chồng đãi nhau như khách, lâu ngày tình thâm nghĩa trọng, ân ái ngọt ngào. Chỉ tiếc thế sự vô thường, kể từ khi một nhà bọn họ thất thế và bị chà đạp, Ôn gia lập tức cắt đứt quan hệ với vị Đại tiểu thư này, đoạn tuyệt tình nghĩa, tránh như là tránh tà tránh hủi. Điều này càng làm cho Ôn Nhã bi ai đến cùng cực, thương thế vì vậy mà không thể nào khỏi hẳn.

...

- Mẫu thân, người làm xong việc rồi à?

- Phi Vũ bái kiến phu nhân.

Thấy hai đứa nhỏ thi lễ, Ôn Nhã chỉ khẽ khàng gật đầu rồi tò mò nhìn “huyết nhân” mà Nam Môn Phi Vũ đang công trên vai.

- Các con đang làm gì vậy?

Nghe mẫu thân hỏi, tiểu Ưc Khố liền tỉ mỉ kể lại sự việc mới vừa phát sinh lúc nãy, không giấu giếm chút nào.

- Có chuyện như vậy sao?

Ôn Nhã bất giác nhíu mày, khẽ chớp mắt vài lần.

Ngay sau đó, nàng lại quay sang phía Nam Môn Phi Vũ, nói với thái độ nhu hòa:

- Tiểu nữ không hiểu chuyện, đã phiền tới Tam thiếu gia, xin ngài đặt người nọ xuống đi.

- A, không phiền! Không phiền toái mà!

Nam Môn Phi Vũ thấy bộ dáng Ôn Nhã như đang muốn tiễn khách, tự nhiên cảm thấy không nên lưu lại, đành thi lễ một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Thấy nó đã đi xa, Ôn Nhã mới nói:

- Khổ nhì, mẹ đã nói với con rất nhiều lần, không nên lui tới quá nhiều với đám con cháu trong dòng họ, thân phận chúng ta bây giờ đã khác xưa, không có tư cách...

- Mẹ..! Khổ nhì hiểu rồi...

Tiểu Ưc Khổ hơi cúi đầu, không để người khác thấy được ánh mắt của nó.

Ài!

Một tiếng thở dài vang lên, Ôn Nhã tỏ ra bất đắc dĩ:

- Thôi, vào nhà trước rồi hãy nói!

- Vâng!

...

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tâm Tính!!!

Dịch: Nguyễn Đán.

Nhà chia làm ba gian, bố cục đơn giản, trang trí mộc mạc. Bên trong có rất nhiều nơi được dành riêng để trồng đầy tiên hoa linh thảo, làm cho cảnh trí thêm vài phần thanh nhã.

Sau khi mang “huyết nhân” đưa vào gian sau, hai mẹ con liền quay lại phòng khách.

...

Trầm mặc trong chốc lát, tiểu Ưc Khổ cúi đầu:

- Mẹ, mẹ đang tức giận sao?
- Con nói đi, bây giờ nên làm thế nào?

Ôn Nhã bình tĩnh nhìn nữ nhi của mình, thủy chung không có một lời oán trách.

Tiểu Ưc Khổ vâng dạ:

- Khổ nhi thấy người đó bị thương quá nặng, nên mới quyết định đem hẳn về chữa trị, xin mẹ bớt giận.
- Con...

Vẻ mặt Ôn Nhã chợt tỏ ra u sầu:

- Ài! Mẹ đã nói với con không biết bao nhiêu lần, lòng người khó đoán... Phụ thân con và các vị trưởng bối đã chết như thế nào con còn nhớ chứ? Những kẻ gọi là tộc nhân kia đối xử với chúng ta thế nào? Những điều ta dạy năm đó chẳng lẽ con đã quên hết rồi sao? Con tùy tiện đem một kẻ xa lạ về nhà, vạn nhất hắn là người xấu thì sao? Hoặc giả hắn đang bị cừu nhân đuổi giết thì sao? Đến lúc đó chỉ sợ chính chúng ta mới là người bị tổn hại đó.

- Mẹ, con... con thấy hắn không giống người xấu.

Tiểu Ưc Khổ nhỏ giọng phản bác, càng lúc càng cúi đầu thấp hơn.

Ôn Nhã nhíu mày một cái, lạnh lùng quát:

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, người tốt hay xấu chỉ dựa vào mắt thường là có thể phân biệt được hay sao? Năm xưa lúc nhà chúng ta còn quyền thế, xung quanh chẳng phải toàn những gương mặt hòa ái thân thiện đó ư? Nhưng con xem sau khi chúng ta thất thế thì sao, có phải chỉ toàn là những bộ mặt độc ác và tàn nhẫn vây lấy hay không?

Tiểu Ưc Khổ nhớ lại quá khứ, ánh mắt ầng ậng nước, nhưng nó chỉ ngần ngừ một lúc đã nói:

- Mẹ, người nọ không giống như vậy, hắn... hắn và Nhạc gia gia cũng giống nhau, đều là Tiên nô...

- Hừ, Tiên nô thì không có người xấu sao?

Ôn Nhã quát lớn, tuy nhiên nét mặt cũng hòa hoãn đi không ít.

Nhạc gia gia trong lời van xin của Tiểu Ưc Khổ chính là quản gia của phụ thân nó, hơn nữa còn là một Tán Tiên nhị kiếp, chẳng những tuyệt đối trung thành với dòng họ Nam Môn, mà còn hết mực yêu quý tiểu nữ tử này.

Đáng tiếc, nhiều năm về trước đã không vượt qua được tam kiếp mà chết đi, khiến nó vô cùng thương tâm.

Đối với Tiên nô thì Ôn Nhã không có bất cứ thành kiến gì, cũng không cho rằng một Tiên nô nho nhỏ có thể làm hại được mình, bất quá trong lòng nàng thủy chung vẫn có sự nghi ngờ, “huyết nhân” kia đến tột cùng đã xuất hiện như thế nào? Rõ ràng chỉ là Tán tiên, bị thương nặng như vậy mà vẫn còn sống thì quả thật là một kỳ tích.

...

Trầm ngâm trong giây lát, Ôn Nhã mới nói:

- Khổ nhi, vậy con muốn làm sao với người này đây?

- Mẹ... con...

Tiểu Ưc Khổ ngẩng đầu lên, cố thu hết dũng khí mà nói:

- Mẹ, người thì cũng đã mang về rồi, chúng ta tạm thời cho hắn ở nhờ trong nhà đi. Mà thương thế của hắn nặng như vậy, nhất định sẽ không làm hại được chúng ta. Còn nếu mẹ không yên lòng, con sẽ đợi hắn tỉnh dậy rồi bảo hắn rời đi.

- Tiểu nha đầu nhà ngươi, thật không khiến mẹ yên tâm chút nào.

Ôn Nhã khẽ gật đầu rồi nói tiếp:

- Ài! Thôi được rồi, mẹ tha cho người lần này, nếu về sau nha đầu ngươi còn tùy tiện làm thế, ta sẽ thực sự giận đấy!

Tiểu cô nương nghe vậy, trên khuôn mặt lập tức lộ rõ vẻ mừng rỡ:

- Con biết mẹ sẽ không giận mà, mẹ là tốt nhất! Hi hi hi..!

- Con bé láu lỉnh này!

Ôn Nhã vừa giận vừa buồn cười ôm nữ nhi vào lòng, ve vuốt một hồi.

...

Hai mẹ con rủ rủ nói chuyện với nhau, không để ý tới từng câu từng chữ đều truyền tới bên kia bức vách.

“Huyết nhân” đang nằm bất động trên giường, tựa hồ nghe được hết mọi chuyện, mí mắt hơi rung động mấy cái.

Có bao nhiêu người trải qua tang thương mà không đổi, có bao nhiêu người chịu đựng khó khăn mà bất biến?

Con trẻ thật như ngọc, tâm thuần khiết như băng!

Đó chính là ấn tượng của Bạch Mộc Trần đối với tiểu cô nương kia.

Không sai, “huyết nhân” đang nằm bất động trên giường lúc này đây chính là Bạch Mộc Trần.

Ngày đó, sau khi Bạch Mộc Trần bị cuốn vào cơn lốc xoáy điên cuồng nọ, hắn đã nghĩ rằng mình chắc chắn sẽ chết. Không ngờ tại thời khắc sinh tử quan đầu, phiến ngọc thần bí lần thứ ba xuất hiện, từ bên trong phiến ngọc đó tràn ra một tầng khí màu đen bao phủ toàn thân hắn, cứu sống tính mạng của Bạch Mộc Trần.

Trải qua một phen chịu dày vò quăng quật, Bạch Mộc Trần gặp phải một đạo khí lưu khác, hai luồng khí chạm thẳng vào nhau, trực tiếp đem hắn quăng ra khỏi không gian vực sâu, rơi xuống Hắc Phong Nhai.

Mặc dù bây giờ Bạch Mộc Trần không bị nguy hiểm tới tính mạng, nhưng thương thế của hắn quá nặng, thân thể gần như tan nát, căn bản

không thể động đậy. Cũng may thần thức hần vẫn còn tỉnh táo và minh mẫn, có thể cảm nhận được mọi việc xảy ra xung quanh.

...

Trong hồi ức ba trăm năm của mình, đây là lần thứ ba Bạch Mộc Trần đứng trước bờ vực tử vong.

Độ kiếp tại Phàm giới, thiêu đốt linh hồn ở mỏ quặng, và rơi vào lốc xoáy cuồng phong.

Đối với một kẻ từng trải qua ba lần chết mà nói, tâm trí Bạch Mộc Trần sớm đã vững như bàn thạch, tựa hồ không gì có thể dao động tâm tư của hần. Vậy mà hành động của tiểu cô nương kia lại khiến cho cõi lòng dường như đóng băng ấy xuất hiện từng vết rạn.

Sinh mệnh có quý giá không?

Dĩ nhiên rất quý giá!

Như vậy, chắc hẳn mỗi người đều vô cùng yêu quý sinh mệnh của mình?

Không hẳn vậy!

Thế gian này, có lẽ không ít người đều cho rằng mình là kẻ nhiệt liệt yêu quý sinh mệnh, trân trọng sinh mệnh, nhưng ngay khi có một sinh mệnh sắp sửa biến mất trước mắt của họ thì sao? Có người lựa chọn đứng nhìn, có kẻ lựa chọn im lặng, có người lựa chọn giễu cợt, lại có kẻ đưa ra những lựa chọn vô cùng tàn nhẫn...

Những kẻ như thế, chỉ coi trọng lợi ích và sinh mệnh của bản thân, chứ nào quan tâm tới sự sống chết của người khác? Bọn họ, không phải những người biết quý trọng sinh mệnh chân chính.

So ra mà nói, lúc tiểu cô nương trợ giúp Bạch Mộc Trần đâu có suy nghĩ gì nhiều, lại càng không ẩn chứa bất cứ mục đích hay động cơ nào. Đó chỉ là hành động đơn thuần để cứu giúp một sinh mệnh đang bị đe dọa. Chính cái điều đơn thuần này mới bộc lộ rõ ràng một tâm tính vô cùng đáng quý của tiểu cô nương kia.

Thiên địa sinh dưỡng vạn vật sinh linh, sinh mệnh vốn không nhan sắc.

Chỉ cần hiểu được thế nào là cảm ân, hiểu được thế nào là quý trọng, hiểu được thế nào là bao dung, liền có thể hiểu được ý nghĩa của sinh mệnh.

Đúng vậy, Bạch Mộc Trần vô cùng cảm kích, cũng vô cùng cảm động.

Hắn nhớ tới sự quan tâm của Cổ Thiên Hành, nhớ tới tình cảm của đám huynh đệ Tiêu Thần, lại càng nhớ tới nhiệt huyết của hàng ngàn nô lệ khai thác mỏ. Xem ra Tiên giới đâu chỉ có lạnh lùng và tàn khốc, còn có rất nhiều điều đáng nhớ, còn có rất nhiều thứ cần phải trân trọng.

Trong lơ đãng, một giọt nước mắt từ khóe mi của Bạch Mộc Trần lăn dài xuống má.

...

Vùng cực bắc, nơi băng tuyết phủ dài vạn dặm, khắp chốn tuyền một màu trắng xóa.

Mặc dù Tiên giới không phân ra bốn mùa, nhưng tại nhiều địa phương, khí hậu lại có những khác biệt rất lớn.

Đứng trên đỉnh núi, đám người Tiêu Thần đang hướng mắt nhìn về xa xa, xung quanh bọn hắn một luồng khí lạnh lẽo đang lượn lờ vây bọc.

Ba năm, đối với con đường tu tiên dài đằng đẳng mà nói, chỉ như một cái chớp mắt. Nhưng với đám người Tiêu Thần, đó là sự xoay chuyển của vận mệnh, là sự giãy giụa giữa sinh và tử, là khởi đầu cho một tương lai mới. Bọn họ phải mất ba năm để chạy trốn từ dãy Thiên Uyên cho tới tận phương bắc, từ trong chém giết và hi sinh mà mãi miết đi cho tới tận bây giờ. Qua không biết bao nhiêu gian nan thăng trầm, ngày hôm nay phía trước bọn hắn là một vùng đầm lầy rộng lớn, bị bao phủ bởi một tầng sương mù màu đỏ, không khí xung quanh cực kỳ âm trầm và quỷ dị.

Không sai, đó chính là đầm lầy Sương Đỏ trong truyền thuyết, một địa phương nguy hiểm đến cùng cực.

Chỉ cần đi vào đầm lầy này, thì dù là ba đại Tiên tông cũng không làm gì được họ.

...

- Ông trời ở trên cao con mẹ nó, chỉ cần qua được đầm lầy, chúng ta sẽ an toàn, ba đại Tiên tông kia chỉ xứng người rằm của chúng ta, khắc khắc khắc..!

Tiêu Thần hưng phấn vỗ tay bồm bộp, trên khuôn mặt mệt mỏi hiện rõ một nụ cười rạng rỡ.

Sau lưng hắn lộ lên tiếng cười sáng khoái của những người nô lệ khác.

Trần Tịch cùng Nguyên Minh Tử lắc đầu cười khổ, đối với người anh em thích náo nhiệt này, bọn họ cũng hết cách rồi.

Đối với tương lai sắp tới, thật ra hai người đều không quá mức lạc quan. Ảnh hưởng từ vụ bạo loạn của nô lệ khai thác quặng mang lại vẫn còn chưa biến mất, các địa phương khác tỏ ra vô cùng bài xích đối với những Tiên nô từ nơi xa đến, thậm chí không ít Tiên sĩ vì giải thưởng của ba đại Tiên tông mà tổ chức truy sát bọn họ. Hơn nữa, đầm lầy Sương Đỏ chính là vùng đất

nguy hiểm cực kỳ, bên trong hung cầm mãnh thú vô số kẻ, còn có làn sương mù màu đỏ ăn mòn tâm trí con người, muốn thay đổi vận mệnh thật dễ vậy sao?

Nhưng chắc chắn một điều, dù gian khổ khó khăn hơn nữa, bọn họ vẫn tuyệt đối không lùi bước, tuyệt đối không từ bỏ. Bởi sâu tận trong đáy lòng họ, vẫn kiên trì hi vọng, vẫn tràn đầy tinh thần chiến đấu, khích lệ bản thân.

Lòng người cứ thế bất tri bất giác mà dần trưởng thành hơn.

Sau cơn mưa trời lại sáng. Khi quay đầu nhìn lại, tất cả những khổ cực từng nếm trải cũng đã thành quá khứ, đúng là khổ tận cam lai!

Bọn họ cần phải tiến về phía trước, phải tiếp tục cất bước đi trên con đường dẫn tới hi vọng, dẫn tới tương lai.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Theo Dõi!

Dịch: Nguyễn Đán.

Phía đông châu Phượng Lân, có một ngọn núi cao vút kỳ lạ.

Ngọn núi này được những đám mây bảy màu bao phủ quanh năm, như mộng như ảo, khiến cho người ta chẳng thể nhìn thấu được thực hư.

Trên đỉnh của ngọn núi cao chót vót đó, có mấy trăm tòa Tiên cung xếp thành ba vòng, đan xen dựa dẫm vào nhau, bao quanh một tòa cung điện khổng lồ vào chính giữa.

Cung điện này tên là Thiên Huyền, cao vút tận chân mây, mang phong cách cổ xưa hùng tráng, tùy lúc mà tản ra khí thể hồn hậu hoặc thanh thoát. Trên đỉnh cung điện lại có những luồng hào quang bảy màu ẩn hiện, cảnh sắc thật vô cùng mỹ lệ.

Nơi đây chính là căn cơ hàng vạn năm qua của Thiên Huyền tông, một trong ba đại Tiên tông ở phía đông châu Phượng Lân.

Thiên Huyền tông lực không bằng Thiên Kiếm tông, tài không so lại Ngự Khí tông, nhưng hơn ở chỗ vô cùng thần bí. Tông phái này chẳng những chỉ thu nữ đệ tử, mà còn sở trường thuật Cấm Huyền nổi danh khắp Nhất Trung Thiên. Mặt khác, thiên hạ thường đồn đại, từ xưa đến nay Thiên Huyền tông luôn chọn lựa một ít nữ đệ tử cực kỳ xuất sắc để gả cho hào kiệt bốn phương. Thành ra Thiên Huyền tông gần như có mối quan hệ tới hầu hết các thế lực tại Nhất Trung Thiên.

Bởi vậy, dù mạnh như Thiên Kiếm tông hay giàu có như Ngự Khí tông, đều không dám vô duyên vô cớ mà động chạm tới Thiên Huyền tông.

...

Lên đỉnh Thiên thai, thấy sao trời gần như với tay là hái được, phóng mắt xuống dưới, có thể thu vào tầm mắt mười vạn núi non.

Đây chính là nơi cao nhất tại cung Thiên Huyền, vốn là nơi cư ngụ của thái thượng trưởng lão nhưng vì có một vị Đại La Kim Tiên tới, nên mới dành riêng cung phụng cho người.

Hoa Tử Lệ đứng chấp tay giữa Thiên thai, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, trên khuôn mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Những năm gần đây, y vẫn mãi miết âm thầm tìm kiếm tung tích của Cổ Thiên Hành. Đáng tiếc Tiên giới quá rộng lớn, mãi từ đó cho đến giờ vẫn không dò ra chút tin tức gì về người này. Vụ bạo loạn của đám nô lệ khai thác quặng tại dãy Thiên Uyên đúng là đã làm cho y cảm thấy hứng thú, đương nhiên, chỉ là thấy hứng thú thôi chứ không bận tâm gì mấy. Nhưng chính từ việc Đạo Huyền môn âm thầm phái người nhiều lần lui tới dãy Thiên Uyên, đã khiến y nghi ngờ không thôi.

Mãi một lúc sau, Hoa Tử Lệ mới nhẹ nhàng vung tay xuất ra một đạo cấm chế để ngăn không cho kẻ khác tò mò xem trộm.

Tiếp đó, y lại lấy ra một tấm gương khá là cổ xưa, ném lên không trung.

Chiếc gương cổ lóe lên, vàng quang lưu chuyển, trong đó truyền ra một hồi chấn động, lập tức một bóng người màu xanh mờ ảo dần xuất hiện trong gương.

- Hoa Tử Lệ bái kiến tổ phụ đại nhân.

Hoa Tử Lệ cung kính quỳ xuống bái lạy, rồi từ từ đứng dậy.

Bóng người kia mở miệng nói:

- Lệ nhi triệu hoán lão phu, phải chăng đã có phát hiện gì?

Hoa Tử Lệ nghiêm mặt:

- Hồi bẩm tổ phụ đại nhân, theo suy tính của chiêm tinh sư bảy năm về trước, huyết sắc thiên triệu ứng vào châu Phượng Lân, cho nên hài nhi vẫn một mực ở lại nơi này để điều tra. Có điều mấy năm rồi, hài nhi vẫn chưa tìm ra một chút đầu mối nào! Cho đến thời gian gần đây, vị chiêm tinh sư kia đã dùng thuật Nghịch Mệnh mà suy tính ra, người ứng kiếp rõ ràng ở tại dãy Thiên Uyên...

- Dãy Thiên Uyên sao?

Bóng người màu xanh thoáng rung động:

- Nếu lão phu nhớ không nhầm, nơi ấy chính là nơi Cổ Thiên Hành ẩn cư.

- Vâng..!

Dừng một chút, Hoa Tử Lệ nói tiếp:

- Cổ Thiên Hành mất tích cùng đêm trời xuất hiện, hai việc này cách nhau không lâu khiến hài nhi cảm thấy có chút kỳ lạ, chắc hẳn chúng phải có liên hệ gì đó với nhau. Hơn nữa, hài nhi còn phát hiện, những năm gần đây Đạo Huyền môn nhiều lần lạng lẽ phái người ra vào dãy Thiên Uyên, dường như muốn làm điều gì đó.

- Ủ!

Bóng người màu xanh có vẻ đồng tình, ngữ khí tỏ ra rất ôn hòa:

- Xem ra Đạo Huyền môn đã phát hiện được cái gì rồi? Con chó vội động thủ, chỉ cần âm thầm giám thị bọn chúng là được.

- Hai nhi cũng nghĩ vậy!

Hoa Tử Lệ cười nhạt, trong con mắt chợt lóe lên những tia sáng kỳ lạ.

Bóng người màu xanh lại nói:

- Vậy con đã điều tra toàn bộ bọn người từng tiếp xúc với Cổ Thiên Hành hay chưa?

- Con đã điều tra...

Hoa Tử Lệ thu lại nụ cười, rồi chợt cau mày:

- Tất cả những người có quan hệ đến việc này năm xưa, con đều nhất nhất thẩm vấn qua, cũng không thấy có biểu hiện gì khác thường, thành ra đến giờ vẫn chưa có manh mối nào cả.

- Không đúng! Vẫn còn một người mà con chưa điều tra...

Bóng người màu xanh chợt lạnh giọng:

- Con nói cho ta hay, thời gian gần đây nha đầu Vân Tố kia đang làm gì?

Hoa Tử Lệ nghe vậy, lông mày càng nhíu chặt:

- Hồi bẩm tổ phụ, Vân Tố sư muội đi khắp nơi du lịch và rèn luyện đã có chút thành quả, hiện giờ đang bế quan.

- Ha ha, bế quan sao?

Bóng người màu xanh tỏ ra hồ hững!

Hoa Tử Lệ lập tức hỏi:

- Tổ phụ có điều gì dạy bảo? Chẳng lẽ tổ phụ hoài nghi sự muội âm thầm cấu kết với Cổ Thiên Hoàn?

- Hiện giờ Cổ Thiên Hoàn vẫn biệt tăm biệt tích, mà nha đầu Vân Tố kia lại là người cuối cùng y tiếp xúc! Hơn nữa, căn cứ theo lời nói của nó, sau khi nó đánh nhau với Cổ Thiên Hành, đã khiến y bị thương mà chạy trốn...

- Chuyện này có gì không đúng sao?

- Chính xác là có chỗ không đúng! Vân Tố dẫu sao cũng là con gái của Cổ Thiên Hoàn, cốt nhục liên tâm, lão phu tuyệt đối không tin Vân Tố có thể xuống tay lạnh lùng như thế. Cho nên lão phu nghi ngờ là Cổ Thiên Hoàn đã đem vật kia giao cho con gái mình rồi.

- Chuyện này...

Nghe tổ phụ nói vậy, Hoa Tử Lệ không khỏi do dự, y thật sự không muốn nghi ngờ người con gái mà mình yêu.

Bóng người màu xanh thấy bộ dáng của đứa cháu trai, thần sắc liền tỏ ra vô cùng nghiêm nghị:

- Lệ nhi, vật đó quan hệ rất lớn đến việc lão phu có thể tiến vào cảnh giới Huyền Tiên và đạt được địa vị Tiên Quân hay không! Con cần phải giám sát ả nha đầu kia thật kỹ lưỡng, tuyệt không được hành động theo cảm tính, có biết không?

- Hải nhi tuân mệnh!

Dù Hoa Tử Lệ tâm cao khí ngạo đến đâu, cũng nhin không được phải rùng mình, lửa tình trong tâm hôm nay một gáo nước dập tắt.

Sáu cảnh giới của Tiên đạo bao gồm: Chân Tiên Ngưng Thế, Thiên Tiên Hóa Chủng, Thượng Tiên Ngô Đạo, Kim Tiên Bất Hủ, Huyền Tiên Vi Quân. Chỉ khi nào bước vào cảnh giới Huyền Tiên, mới chính thức có tư cách trở thành Tiên Quân, bá chủ một phương, vạn thọ vô cương. Còn nếu có thể tiến thêm một bước vào Tuyệt Tiên Cảnh, liền có thể trở thành bậc tôn sư đế vương, cao cao tại thượng, vạn tiên kính ngưỡng.

Hiện tại Tiên Đế bế quan không ra, trên toàn cõi Tiên giới, Tiên Quân hiển nhiên làm kẻ đứng đầu. Cho nên Hoa Tử Lệ vô cùng minh bạch tâm tư của tổ phụ y, nếu như y làm hỏng đại sự của người, thì dầu là chí thân chí cốt cũng không được sống yên ổn.

- Tốt, Lệ nhi hiểu được là tốt, lui ra đi!

- Hải nhi cung tiễn tổ phụ.

Thanh âm vừa dứt, bóng người màu xanh cũng tiêu tan trong mơ hồ, chiếc gương cổ một lần nữa bay xuống tay Hoa Lệ Tử.

...

Trong thạch thất, Vân Tố đang khoanh chân xếp bằng trên giường ngọc, toàn thân kim quang lượn lờ, cả người tản ra một loại khí tức mềm mại tới cực điểm, như nước vô hình, dung nạp trăm sông, như sương khói mịt mờ, mênh mông mà sâu thẳm.

Và rồi, một luồng ý chí cứng cỏi chợt xuyên thấu trần thạch thất, kéo thẳng lên không trung bao la rồi biến hóa thành hình.

Luồng khí chí nhu đó biến thành một luồng khí lạnh, ngưng tụ giữa không gian, tạo thành từng hạt sương nhỏ li ti.

Những hạt sương bé nhỏ lơ lửng quanh người Vân Tố, dung hợp lẫn nhau, sau đó nén lại.

Dung hợp... rồi nén lại...

Lại dung hợp... lại nén...

Từ đó, vô số hạt sương hợp về một thể, trở thành một giọt nước xanh biếc, to bằng đầu ngón tay, chốc chốc lại lóe lên một thứ ánh sáng dịu dịu.

Uỳnh!

Đột nhiên giọt nước rung lên, nổ tung rồi hóa thành vô số tia sáng lạnh buốt bắn ra tứ phía.

Những tia sáng lạnh giá vừa nhập vào vách tường đã khiến toàn bộ thạch thất đóng băng ngay tích tắc. Khoảnh khắc đó, thiên địa vạn vật phảng phất như ngừng cả lại.

...

Vân Tố chậm rãi mở mắt, hai con ngươi đồng thời lóe lên những tia sáng màu vàng kim lạnh lẽo, vẻ mặt càng trở nên băng giá.

Thuật vừa rồi gọi là Hàn Tích, là một Tiên thuật thượng phẩm, uy lực vô cùng to lớn, tu luyện đến cực hạn có thể đóng băng cả một khoảng đất trời. Chỉ tiếc là cảnh giới của nàng không đủ, mười phần uy lực thì phát huy chưa được hai ba.

Vân Tố khẽ thở dài rồi thu liễm luồng sáng màu vàng kia lại, sau đó hít vào một hơi, khiến khí lạnh bên trong thạch thất dần tan đi.

...

Một lúc sau, nàng chớp nhẹ mắt vài cái, rồi đưa tay điểm vào Tiên ấn trên mi tâm.

Vút!

Tiên ẩn lập tức sáng ngời, từ trong đó xuất hiện một vật bay xuống lòng bàn tay trắng nõn của nàng, thì ra một cái trụ ngọc màu đen.

Cái trụ ngọc này chỉ lớn bằng lòng bàn tay, phía trên chạm khắc vô số hoa văn kỳ lạ, bên trong tràn ngập một cỗ tử khí nồng đậm, chính giữa trụ ngọc lúc ẩn lúc hiện một vật gì đó rất nhỏ. Bên ngoài trụ ngọc có ba dấu ấn màu vàng kim to nhỏ không đều, liên tục di chuyển dọc trên thân trụ. Mặc dù Vân Tố kiến thức rộng rãi, trí tuệ hơn người, cũng không sao hiểu được ba dấu ấn này đại biểu cho điều gì.

Mà khi Vân Tố nhìn vào thứ đang lơ mơ ẩn hiện bên trong trụ ngọc, ánh mắt càng lúc càng trở nên phức tạp.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tán Tiên Kiếp!

Dịch: Nguyễn Đán.

Trăm năm tu luyện bất thành lão,

Ngàn năm thoát tục để phi thăng!

Đâu biết chúng sinh trầm luân mãi

Tìm lối lên Tiên quá mịt mờ!

Thế nào là tu Tiên?

Lấy cái dư giả của đất trời, bổ sung vào chỗ thiếu của bản thân, tu trường sinh bất lão, cùng vạn vật diệt sinh.

Vì sao phải tu Tiên?

Có người vì quyền lực và dục vọng, có người vì trường sinh và tiêu dao, lại có kẻ vì truy tìm đại đạo, siêu thoát khỏi thế giới này.

Ấy thế mà, khi người tu Tiên tựu thành Tiên đạo, vẫn không tránh khỏi bị một thế giới khác ràng buộc, lại mang trên mình một tầng xiềng xích vô hình khác.

Chính vì vậy, để được tận hưởng nhiều quyền lợi hơn, thỏa mãn nhiều dục vọng hơn, truy cầu một lực lượng mạnh hơn, người tu Tiên lại bước lên một lộ trình Tiên đạo vô tận và mờ mịt khác. Trên con đường ấy, sinh mạng tưởng chừng rất dài kia thật ra rất ngắn, cơ duyên thường thường tồn tại

song song với nguy hiểm trùng trùng. Chỉ cần thoáng một chút sai lầm, rất có khả năng sẽ hồn phi phách tán, cuối cùng rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

.....

Phía tây châu Phượng Lân, dãy Cảnh Lan.

Thời gian này, ở dòng họ Nam Môn từ trên xuống dưới đâu đâu cũng đều tràn ngập một không khí náo nhiệt vui mừng.

Bởi hôm nay chính là hạn mười năm một lần dòng họ Nam Môn tiến hành tế tổ. Con cháu của mười hai ngọn Thiên phong đều tề tựu về đỉnh Vọng Thiên, nghe lời dạy bảo, cùng dự thịnh hội.

Thế nhưng dưới đỉnh Vọng Thiên, có không ít Tiên dân tất bật tới lui, người nào người nấy vội vội vàng vàng, trên mặt đâu thấy vẻ gì của kẻ đang tận hưởng lễ hội, vui chơi nhàn nhã.

Bên ngoài một trang viện, tiểu Ưc Khổ đang thuần thực hái linh quả trong linh điền, bỏ vào trong một chiếc mâm ngọc tinh xảo. Trong chốc lát, tiểu cô nương nọ đã hái đầy một mâm, đang định quay người rời đi thì một cái bóng nhỏ từ trong nhà lao vọt ra, nhảy lên vai nó.

- Chít chít! Chít chít chít..!

- Điều nhi, đừng có nghịch nữa, ta còn phải mang linh quả đi, nếu tới trễ quản sự đại nhân sẽ mắng ta đó.

Tiểu Ưc Khổ vội vàng bê mâm linh quả chạy về chỗ quản sự đại nhân, không kịp để ý tới con chồn nhỏ đang kêu rối rít vì chuyện gì,

- Chít chít..!

Con chồn nhỏ ngơ ngác nhìn bóng cô chủ dần dần khuất xa, trong mắt lộ ra nét gì đó giống như là lo lắng, sau đó kêu to hai tiếng rồi chui tọt vào nhà.

...

Lúc này cả Ôn Nhã và Tiểu Ưc Khố đều đi ra ngoài làm việc, toàn bộ ngôi nhà chìm trong sự tĩnh mịch.

Ánh sáng tù mù của gian phòng soi lên thân thể của một người đàn ông mặc áo xám đang nằm run rẩy trên giường, trong cơ thể y truyền tới từng chút từng chút nhịp đập của sinh mệnh.

Con chồn nhỏ trở về nơi này, lặng lẽ ẩn mình ở dưới mái hiên cách đó không xa, hai con mắt đen láy nhìn chăm chăm người đàn ông nọ, thỉnh thoảng lại há miệng nhe răng.

Trong ấn tượng của con chồn, người nọ đã nằm một chỗ bất động trên giường hơn năm năm, trong cơ thể chỉ lay lắt một hơi thở yếu ớt gần như sắp tử vong bất cứ lúc nào. Vậy mà ngay vừa rồi, rõ ràng thân thể của nam tử này khẽ giật nhẹ một cái, tựa hồ có dấu hiệu thức tỉnh.

Con chồn nhỏ thoáng kinh sợ một hồi, nhưng nó chờ đợi thật lâu mà đối phương vẫn không lặp lại bất kỳ động tĩnh nào khác.

- Chít chít!

Ngay lúc con chồn nhỏ thất vọng định bỏ cuộc thì một quầng sáng đỏ rực như máu bất ngờ bùng lên từ trong thân thể người đàn ông nọ, đồng thời một cỗ khí thế vô cùng kinh khủng và hung lệ ập ra bao trùm cả căn phòng.

Huyết quang đại biểu cho tai ương, diệt tuyệt sinh linh!

Hủy diệt hết thủy... phá hư hết thủy... Phảng phất như tử thần đang giá lâm!

Con chồn nhỏ tuyệt vọng ép sát vào một góc, toàn thân không ngừng run rẩy, chẳng còn dáng vẻ bình tĩnh lúc trước. Nó chẳng qua chỉ là linh thú cấp một phổ thông, làm sao có thể chịu đựng khí thế đáng sợ như vậy? Cũng may, khí thế kinh khủng kia chỉ bùng lên trong tích tắc rồi biến mất, ngay sau đó đã chuyển hóa thành sinh cơ nồng đậm, bao trùm lấy người đàn ông nọ.

- Chít... chít..!

Chỉ trong nháy mắt mà luồng khí tức kinh khủng nọ đã tiêu tan sạch sẽ, con chồn nhỏ bải hoải tứ chi, nằm bẹp xuống góc tường, trong mắt vẫn tràn ngập sự sợ hãi.

Đúng lúc nó nghĩ mọi chuyện đã qua thì bất chợt người đàn ông đang nằm trên giường từ từ bay lên không, đồng thời một khí tức huyền diệu từ trên trời giáng xuống, dần lan tỏa và bao trùm khắp nơi.

Tiên kiếp! Đây chính là khí tức của Tiên kiếp!

Toàn thân con chồn nhỏ run lên lấy bối, tận sâu trong linh hồn nó truyền ra cảm giác kinh khủng và hoảng sợ tới tột độ, đó cũng chính là sự kính sợ từ bản năng của vạn vật sinh linh đối với thiên địa.

...

Nước đầy rồi sẽ vỡ, trăng tròn rồi lại khuyết!

Khi một thứ nào đó đạt đến cực đỉnh cực chí, ắt sẽ bị mọi vật xung quanh bài xích hoặc hủy diệt, đạo tu Tiên cũng là như thế.

Sinh tử luân hồi, chính là quy tắc vận động của thiên địa, người tu Tiên lại ngược dòng mà đi, tranh đoạt số mệnh cùng trời đất, tất sẽ gặp phải sự bài xích của đất trời. Vì vậy trong cõi u u minh minh mới giáng tai kiếp xuống, tạo thành trừng phạt.

Năm năm tĩnh dưỡng, chẳng những khiến thương thế của Bạch Mộc Trần khôi phục mà còn giúp hắn luyện hóa một bộ phận năng lượng hấp thu trong cơn cuồng phong hỗn loạn năm xưa, làm cho tu vi bản thân tăng lên tới điểm cực chí. Nay Tiên nguyên trong cơ thể Bạch Mộc Trần đã đạt tới chín trăm chín mươi chín vòng vận chuyển, như nước đã đầy, trăng đã tròn viên mãn, vì vậy thiên địa liền sinh ra cảm ứng, hạ xuống thiên kiếp mà hủy diệt.

Đây là kiếp số, chỉ có vượt qua lần thử thách khó khăn này, Bạch Mộc Trần mới có thể đột phá bình cảnh mà tiếp tục tu hành. Nếu không đành tan thành khói bụi, thân tử đạo tiêu.

...

Trên đỉnh Vọng Thiên, những đệ tử trẻ tuổi của dòng họ Nam Môn đều đang tề tựu tại quảng trường, mặt mũi kẻ nào kẻ nấy đều vô cùng nghiêm túc nhìn chăm chú lên tế đàn.

Trên một chiếc đài cao ở chính giữa tế đàn, một người đàn ông trung niên đang cao giọng tuyên đọc văn tế, thanh âm trầm bổng vô cùng du dương.

Người đàn ông này là Nam Môn Chính Đình, nhị đệ của gia chủ hiện tại, địa vị trong tộc rất cao, chuyên đảm trách nghi lễ tế tổ.

Sau khi đọc văn tế xong, Nam Môn Chính Đình chuẩn bị tuyên bố bước hoạt động đầu tiên của lễ tế, thì ngay lúc ấy, bầu trời vốn trong xanh đột nhiên xuất hiện một đám mây chứa đầy sấm sét, bao phủ lấy toàn bộ đỉnh núi.

Ừng oàng...

Sấm sét nổ vang, đất trời chấn động!

Ánh mắt của tất cả chợt tối sầm lại, kẻ nào kẻ nấy đều bị cảnh tượng này dọa cho kinh hãi. Nhưng đám đông chỉ hốt hoảng một chút rồi thôi, quảng trường từ từ an tĩnh trở lại, mọi người vội vã nhìn lên bầu trời, chăm chăm theo dõi biến hóa.

- Có chuyện gì thế?

- Ta không biết, đám mây kia thật kỳ lạ.

- Có phải là kiếp vân không, chẳng lẽ có người đang độ Tiên kiếp?

- Không thể nào, kiếp vân chẳng phải có bảy màu sao? Còn đám mây này lại xám xịt như thế?

- Đúng vậy, cái này mà gọi là Tiên kiếp sao? Uy thế nhỏ bé như vậy thì ngay cả ta cũng dám độ mấy lần!

...

Dưới quảng trường mọi người tùm năm tùm ba, tụ tập bàn luận huyên náo cả lên.

Đứng ở đây đều là đệ tử trẻ tuổi của gia tộc, những hiểu biết về Tiên kiếp thật rất sơ sài, nên vẻ mặt ai nấy lộ rõ vẻ tò mò cùng kích động.

- Đủ rồi, các người yên lặng đi!

Trên đài cao, Nam Môn Chính Đình nhú mây, lạnh lùng nói:

- Đây là Tán Tiên kiếp, mỗi ngàn năm vận chuyển một lần, kiếp vân màu xám chứng tỏ chỉ là Tán tiên kiếp lần thứ nhất, các người không nên quá

kinh hãi như thế.

- À..! Ra vậy..!

Ai nấy nghe xong, trên mặt liền tỏ vẻ đã hiểu ra.

Tán Tiên chính là Tiên nô! Trong mắt những đệ tử của gia tộc này, Tiên nô đại biểu cho xuất thân ti tiện, tự nhiên sẽ không có ai nguyện ý để tâm đến chuyện này. Ngược lại, người đàn ông trung niên nọ lại lộ ra mấy phần suy tư. Nếu như y nhớ không nhầm, thì gần ngàn năm lại đây dòng họ Nam Môn không hề mua thêm Tiên nô nào, những Tiên nô trong tộc lại không có ai sắp sửa độ kiếp. Như vậy, là kẻ nào đang độ kiếp đây?

Thần thức khẽ động, Nam Môn Chính Đình liền cảm nhận được, chấn động từ nơi ứng kiếp là dưới đỉnh Vọng Thiên, vì vậy lập tức phân phó một vị quản sự đi tìm hiểu xem sao...

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cường Thế.

“Ầm, ầm...”

“Sét đánh hả? Mau nhìn trời kia.”

“Ah! Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Là lôi vân, lôi vân ở chỗ nào vậy? Chẳng lẽ có người chuẩn bị độ kiếp?”

“Ai? Ai chuẩn bị độ kiếp?”

“Ai mà biết được.”

...

Bên dưới Vọng Thiên Phong, mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn trời. Ôn Nhã vừa đi ra khỏi nội đường đại điện, đang định gọi con gái quay trở về thì đột nhiên bầu trời chợt biến sắc, một cảm giác bị áp bức chợt xuất hiện trong lòng.

“Mẹ ời, Kia gọi là... là kiếp vân hả?”

Tiểu Ưc Khố đứng lại, kinh ngạc nhìn lên trời hỏi: “Lạ thế, sao lại là màu xám? Sao không giống với kiếp vân của Nhạc gia gia chút nào vậy, kiếp vân của Nhạc gia gia là màu xanh mà?”

Vừa nhớ tới Nhạc gia gia, tâm tình của cô bé liền trầm xuống hẳn đi.

Ôn Nhã cũng ngừng bước, kiên nhẫn giải thích cho con: “Đứa bé ngốc, đây là nhất chuyển tán tiên kiếp, tự nhiên kiếp vãn phải là màu xám. Nhạc gia gia của con là độ tam chuyển tán tiên kiếp, lợi hại hơn cái này nhiều, sao mà giống nhau được...”

Dừng một chút, Ôn Nhã lại tỏ vẻ nghi hoặc: “Nhưng mà, rốt cục là ai đang độ kiếp?”

Thấy con gái trầm mặc, không nói gì cả, Ôn Nhã đang định an ủi đôi câu. Bất chợt từ trên đỉnh núi có một đạo quang ảnh bay xuống, phương hướng bay đến lại chính là khu vực linh điền.

“Ừa, đây chẳng phải là Cung quản sự phụ trách nội đường hay sao?”

“Đúng vậy, Cung quản sự đi đến chỗ linh điền làm cái gì vậy?”

“Hay là có liên quan tới cái lôi vãn đó?”

“Đi, chúng ta cũng đi tới xem thử.”

“Cùng đi nào.”

...

Hai mẹ con Ôn Nhã còn chưa kịp định thần lại thì mọi người đã ào chạy đi như ong vỡ tổ.

“Tán tiên kiếp ở hướng đó? Chẳng lẽ...?”

Ôn Nhã nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhiên nàng giật mình, trong đầu như có thứ gì đó nổ tung: “Không ổn rồi! Khổ nhì, chúng ta mau về nhà thôi, cầu trời đừng để xảy ra chuyện không hay.”

Nói rồi không đợi Tiểu Ưc Khổ kịp phản ứng, nàng đã vội vàng chạy đi.

...

Trong phòng tràn ngập khí tức khủng bố, sát khí lớn vờn. Kiếp số uy áp từ trên trời giáng xuống lộ ra một cổ khí tức hủy diệt, tựa như muốn đem sinh linh vạn vật đánh tan thành tro bụi.

Phá hoại! Hủy diệt!

Giờ phút này Bạch Mộc Trần đã không còn thừa hơi quan tâm tới những chuyện phát sinh bên ngoài nữa, chỉ thấy hẩn thu liễm ý niệm, tập trung thần thức, hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác huyền diệu nào đó.

Tiên kiếp là Thiên Phật, mục đích chính là hủy diệt hết tất cả tu sĩ tu luyện nghịch thiên. Bạch Mộc Trần là một tán tiên, dùng thần hồn ngưng tụ ra thân thể từ hư vô, lại còn vọng tưởng tìm hiểu đạo trường sinh tự nhiên phải bị trời đất trách phạt.

Cho dù uy lực của tán tiên kiếp này đối với đám chính thống tu sĩ mà nói thì không đáng để vào mắt, nhưng mà đối với những tán tiên vốn không có thân thể thực sự thì đây không nghi ngờ gì chính là một kiếp trí mạng, một khi kiếp số buông xuống nhất định phải thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán không thể nghi ngờ. Cũng vì điều này mà không ít tán tiên cam chịu phụ thuộc vào một thế lực nào đó, thậm chí đồng ý làm nô lệ chỉ mong đạt được sự hỗ trợ của các thế lực này hòng kéo dài thời gian sống sót. Cũng vì thế mà dần dần đám tán tiên đều phải mang thân phận nô lệ hạ tiện, trở thành kẻ phụ thuộc vào các tiên sĩ.

...

Dựa theo những gì Bạch Mộc Trần tìm hiểu được thì tán tiên kiếp so với tiên kiếp bình thường có khác biệt rất lớn.

Tiên kiếp bình thường là để khảo nghiệm căn cơ tu hành của tiên sĩ, ngưng luyện pháp thân, đột phá cảnh giới. Nếu như có thể vượt qua được

kiếp nạn này tu vi chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều, có thể bắt đầu hồn thể song tu. Còn tán tiên kiếp thì lấy luyện hồn làm chủ, chỉ có tu luyện thần hồn lên tới cực hạn mới có thể ngưng tụ thân thể, thực tế thì thân thể chính là hồn phách, mà hồn phách cũng chính là thân thể. Bởi vậy, nếu như tán tiên bị thương ở thân thể thì thần hồn cũng sẽ phải chịu thương tổn.

Mặt khác, khi tiên sĩ độ kiếp thì người ngoài không thể can thiệp vào, dù sao thì Thiên Đạo mờ mịt, sâu xa khôn cùng, nhân quả báo ứng tuần hoàn, bất luận là cái gì muốn làm loạn thiên đạo tất sẽ bị thiên uy vô cùng vô tận khiến cho hôi phi yện diệt (biến thành khói bụi). Bởi vậy người độ kiếp chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình cùng các loại pháp bảo, trận pháp để đối kháng với tiên kiếp.

Vận khí của Bạch Mộc Trần cũng coi như không tệ, nếu ở vào hoàn cảnh bình thường ở vào trạng thái hiện tại của hắn rất khó vượt qua được kiếp số này. May là hiện tại hắn đang ở trong khu vực của Nam Môn gia tộc, bên ngoài khu vực này có thiết đặt một tòa trận pháp khổng lồ bảo vệ, thành ra một đợt tán tiên kiếp này cũng không đến lượt hắn phải chịu.

...

Trên trời, kiếp vân màu xám run động kịch liệt rồi liên tiếp đánh xuống chín đạo cuồng lôi, lôi điện vừa đến, tầng bên ngoài của trận pháp chỉ hơi nổi lên một chút rung động. Uy lực như vậy cơ bản là còn không đủ để rung chuyển đại trận, còn nói gì tới chuyện đánh được trên người Bạch Mộc Trần.

Bên trên trang viên, một vị phu nhân mặc áo đen đạp trên ngọc bàn huyền phù giữa không trung. Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn xuống, chỗ này chính là chỗ ở của hai mẹ con Ôn Nhã. Người này họ Cung, tên Tuyết, nàng vốn là môn hạ của Thái Nhất tông, về sau gả cho chi trưởng của Nam Môn gia tộc, mọi chuyện trong nội đường đều do nàng quản lý, địa vị cực cao, mà đạo lữ của nàng chính là Nam Môn Chính Đình.

Một lúc sau đã có một đám đông tiên dân kéo tới xem náo nhiệt.

“Là trang viên của ai vậy?”

Đây là... là Cung Tuyết đưa mắt quét qua một lượt đám đông phía dưới, chậm rãi mở miệng hỏi.

Trong lòng mọi người chợt run lên, chợt có một người lên tiếng: “Hồi... hồi bẩm, Cung quản sự, nơi này là ... trang viên của Ôn Nhã phu nhân.”

“Ôn Nhã? Chính là người bị đuổi xuống chi thứ ở Thiên Phong vì tội bất kính với tôn trưởng.”

Trong đầu Cung Tuyết dường như đã có chút ấn tượng, ánh mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Bản thân nàng là đệ tử của tây Phương Lâm đệ nhất tiên tông: Thái Nhất Tông, trong lòng Cung Tuyết không khỏi có một chút kiêu ngạo, tự nhiên là xem thường đám con cháu của một vài tiểu gia tộc như vậy, huống chi người này lại là một vị phu nhân đã phạm lỗi, bị đẩy xuống chi thứ.

“Ôn Nhã ở đâu?”

Cung Tuyết vừa dứt lời liền thấy có hai thân ảnh chạy tới, một lớn một nhỏ, chính là hai mẹ con Ôn Nhã. Nhìn thấy Cung Tuyết cùng với một đám người vây quanh nhà mình, trong lòng Ôn Nhã liền biết là không ổn, nhưng mà cũng chẳng thể làm gì khác, nàng đành buông con gái ra, cắn răng đi đến, cung kính thi lễ: “Ôn Nhã, bái kiến Cung quản sự.”

Cung Tuyết liếc thiếu phụ một cái, mặt lộ ra biểu tình gì hỏi: “Ôn Nhã, tiên nô ở trong nhà ngươi là ai? Quy củ của Nam Môn gia tộc người cũng biết rồi, người định giải thích thế nào đây?”

Dường như Ôn Nhã cũng đã sớm biết sẽ có ngày này, trong lòng đã chuẩn bị sẵn một lý do, liền nói ngay: “Hồi bẩm Cung quan sự, người này là do ta mang đến từ Ôn gia cách đây không lâu. Ta đã muốn báo cho nội đường từ sớm rồi, nhưng mà thời gian gần đây trong nội đường công việc bề bộn, thành ra chậm trễ mất việc này, hôm nay người này làm kinh động tới mọi người, Ôn Nhã cũng không dám xin tội cho hãn, kính xin Cung quản sự trách phạt!”

“A” Cung Tuyết lạnh nhạt hỏi: “Người nói tiên nô này là do người mang từ Ôn gia đến, vậy có bằng chứng gì không?”

Ôn Nhã lắc đầu, khép nép nói: “Cung quản sự, người này thật sự là do Ôn Nhã đưa đến từ Ôn gia. Ôn Nhã lại có thương tích trong người, lại còn con gái nhỏ thật sự không thể chăm sóc chu đáo cho nó nên mới khổ sở cầu xin Ôn gia cho một gã tiên nô tới để giúp đỡ, nếu như quản sự đại nhân không tin, có thể đợi người này độ kiếp xong rồi tự mình hỏi hãn.”

“Hỏi?” Cung Tuyết lạnh lùng nói: “Người này gây nhiễu loạn trong tộc, bản quản sự quản lý nội đường tự nhiên phải hỏi đến. Chẳng qua, hãn đã độ kiếp ở Nam Môn gia tộc chúng ta, sau này tự nhiên sẽ là gia nô của gia tộc ta, nếu như hãn có thể vượt qua kiếp nạn này có lẽ sẽ có chút tác dụng.”

“Quản sự đại nhân, chuyện này sao được.”

Ôn Nhã vốn đã mang bệnh trong người, đối phương lại là người có quyền có thế, giờ lại cứng rắn như vậy, trong lúc nhất thời khiến trái tim nàng như đông cứng lại.

“Sao lại không được? Nơi này chính của Nam Môn gia tộc! Vậy đi, sau khi độ kiếp xong, nếu như hãn vẫn còn sống, cứ dẫn hãn tới nội đường, tự khắc sẽ có người sắp xếp cho hãn.”

Cung Tuyết cậy thế, không để cho Ôn Nhã phản đối liền phẩy tay áo phiêu nhiên bay đi.

Đám đông thấy đã không còn chuyện gì cũng đều từ từ rời đi cả.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tinh Thần Ngoại Vực!

Mọi người dần dần bỏ đi, bên ngoài trang viên chỉ còn lại hai mẹ con Ôn Nhã.

“ Mẹ, bọn họ đã đi hết rồi ! ”

“ Ừ. ”

Cảm nhận được sự ấm áp truyền từ bàn tay con, những lo lắng của Ôn Nhã đã vơi đi phần nào, đồng thời nàng cũng âm thầm phát lời thề: chờ cho Tiểu Ưc Khố sau này trở thành chân tiên thì bằng bất cứ giá nào cũng phải cho nữ nhi học nghệ, tuyệt đối không thể ở lại lâu dài trong thị tộc, nếu không sẽ phải chấp nhận sự trêu chọc khinh khi của người khác vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên được.

Ý đã quyết, Ôn Nhã quay sang để ý nơi mà Bạch Mộc Trần độ kiếp.

Mới vừa rồi nàng ra sức để bảo vệ một tiên nô, ngoại trừ muốn cho chuyện lớn hóa nhỏ, trong lòng quả thật ít nhiều có sự đồng cảm, nhưng đồng cảm thì đồng cảm, nàng cũng không có cách nào thay đổi được số mạng của tiên nô.

Ở trong thị tộc, che giấu ngoại nhân sẽ được coi là thông đồng với địch mà một khi bị phát hiện sẽ giết hết toàn bộ những người thân ruột thịt. Đương nhiên Ôn Nhã sẽ không vì một ngoại nhân mà đi rước họa vào thân. Cũng may Bạch Mộc Trần cũng chỉ là một Tán Tiên. Trong mắt tiên sĩ chính thống thì Tán Tiên không bằng một con kiến còn đối với một thị tộc khổng lồ mà nói thì căn bản không thể tạo thành uy hiếp. Nói khó nghe hơn

một chút, hẳn không đủ tư cách trở thành địch nhân của Nam Môn thị tộc, kể cả tư cách gian tế cũng không có, vì vậy Cung Tuyết cũng không so đo quá mức làm gì.

“Mẹ, có phải vị đại thúc kia đang độ kiếp không?”

Tiểu Ưc khổ nhìn trang viên với ánh mắt lo lắng nhưng không dám tùy tiện tiến vào.

Ôn Nhã gật đầu đáp: “Đúng là y đó, nhưng mà...”

Thanh âm bỗng ngập ngừng, Ôn Nhã khẽ cau mày, trong mắt lóe lên một chút nghi ngờ pha lẫn rầu rĩ.

“Nhưng mà sao hờ mẹ?”

Tiểu Ưc Khổ tò mò hỏi thăm, Ôn Nhã đang trầm tư suy nghĩ nên không đáp lại lời con gái.

Những năm gần đây, Bạch Mộc Trần chỉ thoi thóp thở, hẳn gần như là một phế nhân nằm trên giường. Ôn Nhã đã kiểm tra nhiều lần, nàng thấy rằng nguyên khí trong cơ thể đối phương rối loạn khó có thể điều hòa được. Nàng vốn tưởng rằng hẳn sẽ sống chẳng bao lâu nữa cho nên gần đây không thềm để ý tới. Nhưng chuyện đời lại lắm bất ngờ, không biết trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì mà tu vi người này đột nhiên tăng tới Tán tiên Nhất kiếp, hơn nữa còn dẫn phát kiếp số. Bây giờ nghĩ kỹ thì đối phương chắc chắn không đơn thuần chỉ là một tiên nô bình thường.

Nếu mà như thế, Ôn Nhã lại càng cảm thấy lo sợ. Nàng sợ chính mình và nữ nhi bị cuốn vào trong một trường phân tranh.

“Mẹ, người nói xem vị đại thúc kia có thể vượt qua kiếp số không? Nhạ gia gia cũng chính là bị Tán tiên kiếp mà đi.....”

Lời nói còn chưa dứt, Tiểu Ưc Khổ cảm thấy tâm trạng buồn thảm hơn

Ôn Nhã vỗ về con gái, nàng bảo : “ Khổ Nhi yên tâm đi, uy lực của Nhất chuyển Tán tiên kiếp vốn dĩ không lớn, không phá nổi đại trận hộ sơn này đâu, chỉ cần ý chí của hãn kiên định thì sẽ không có vấn đề gì. ”

“ Dạ. ”

Tiểu Ưc Khổ không chút nghi ngờ lời nói của mẫu thân, chân mày cô bé dần dần giãn ra.

Thật ra, ngoài miệng Ôn Nhã tuy nói là không sao, nhưng trong lòng nàng cũng thấp thỏm lo lắng mãi. Mặc dù Nhất chuyển Tán tiên kiếp chỉ là kiếp số yếu nhất ở Tiên giới, nhưng tỉ lệ Tán tiên có thể vượt qua kiếp này không tới một phần ngàn, hơn nữa phần đông phải dựa vào ngoại lực. Có thể vượt qua hay không hoàn toàn phải dựa vào ý chí của người độ kiếp.

.....

Chưa bàn về tâm tình hiện tại của hai mẹ con Ôn Nhã, căn phòng nơi mà Bạch Mộc Trần đang ở bị làm cho thật lộn xộn bừa bãi.

Từng đợt sóng khí quét qua, tiên linh khí trong thiên tràn vào trong cơ thể của Bạch Mộc Trần một cách cuộn cuộn, từ thân thể hãn rục lên một quầng sáng, trong một khoảng thời gian ngắn, không gian u tối trong căn phòng bỗng nhiên bừng sáng.

“ Chi chi ! ”

Ánh sáng ngày càng chói lòà làm cho Tiểu Tiên Điêu không thể chịu đựng nổi, thân thể run rẩy chạy ra khỏi nơi đây.

Linh khí tràn vào khắp cơ thể, Bạch Mộc Trần càng lúc càng tràn đầy sự sống cứ như được tái sinh một lần nữa.

Tán tiên kiếp còn được gọi Thiên niên kiếp, bình thường thì cứ ngàn năm lại giáng xuống một lần, lâu dần bị Tán tiên gọi thành đại nạn ngàn năm.

Trên thực tế, Tán tiên kiếp không có bất kỳ liên quan gì với tuổi tác của Tán tiên. Tất cả là do Tán tiên bị hạn chế bởi thân thể, hàng năm chỉ có thể luyện hóa được một cái tiên nguyên. Phải tích lũy được đến một ngàn tiên nguyên mới có thể dẫn động thiên địa giáng xuống kiếp số, bởi vậy mới có khái niệm giới hạn một ngàn năm này. Hay nói cách khác, chỉ cần Tán tiên có đủ tu vi liền có thể dẫn động kiếp số, bất kể là ngàn năm hay trăm năm, chuyện này cũng không phải là hiếm thấy ở Tiên giới.

Kỳ ngộ của Bạch Mộc Trần quả thật không tệ, trước tiên có được Kim tiên tương trợ, sau đó lại ngộ ra được phương pháp tu luyện của Tán tiên. Lại còn dung nhập tiên linh khí của gió lốc hỗn loạn rồi luyện hóa toàn bộ. Trong vòng không tới một năm mới đã đưa tiên nguyên trong cơ thể tích lũy tới ngàn chuyển, tốc độ tu luyện như thế có thể sánh ngang với tiên sĩ chính thống, so với Tán tiên bình thường thì hơn xa ngàn dặm.

.....

Sau một thời gian, kiếp vân trên bầu trời không có cách nào vượt qua đại trận cũng phải rời đi một cách không bằng lòng.

Nhưng khi sấm chớp biến mất, Bạch Mộc Trần không những không dám thư giãn, ngược lại càng thêm cẩn thận, bởi vì hắn biết, chín đạo cuồng lôi vừa rời uy lực không lớn, chỉ cần có thủ đoạn để phòng ngự thì không khó khăn gì để vượt qua, kiếp số thật sự bây giờ mới chính thức bắt đầu.

“ Ùynh uỳnh uỳnh ! ”

Không gian chột vắn vẹo, một luồng hấp lực cường đại xuất hiện trên đỉnh đầu Bạch Mộc Trần, trực tiếp hút thần hồn của hắn.

.....

“ Đây là, chẳng lẽ là tinh thần ngoại vực? ! ”

Bạch Mộc Trần chậm rãi mở hai mắt ra, hiện tại xung quanh là một không gian xa lạ. Trên đỉnh đầu của hắn, từng viên tinh thần lóng lánh sáng chói chang, ánh sáng đan xen vào nhau tạo nên khung cảnh huyền diệu mà thần bí. Đây chính là “Tinh Thần Thiên Vực” trong truyền thuyết.

Đối với Tán tiên kiếp, Bạch Mộc Trần đã tìm hiểu kỹ càng từ ngọc giản lưu trữ những tâm đắc của Dịch Nha Tử vì vậy hiện tại không cảm thấy kinh hoàng.

Tinh thần ngoại vực mệnh mệnh vô tận tồn tại ở ngoài Tiên giới, nó nằm trong không gian giữa hư không, là một nơi tồn tại từ vô tận năm tháng trước đây. Không có ai biết rõ lai lịch của nó, chỉ biết là mỗi lần tiên kiếp đi qua, sẽ hút thần hồn của người độ kiếp vào hư không. Mà vị trí hiện tại của Bạch Mộc Trần cũng chỉ là một góc nhỏ của tinh thần ngoại vực mà thôi.

Từng có câu thơ viết :

Tiên hữu tinh thần hậu hữu tiên, ngoại vực canh tại tinh thần tiên.

Vạn thế luân hồi thiên địa diệt, tiên đạo kiếp số nhất niệm gian.

Dịch nghĩa:

Trăng sao có trước mà thần tiên thì có sau,

Cõi ngoài (vũ trụ) lại có trước cả trăng sao.

Trải qua luân hồi vạn kiếp, đất trời mới bị diệt,

Thì cái số thần tiên so ra cũng chỉ là 1 chớp mắt mà thôi.

(tuổi của thần tiên mà đem so với tuổi của vũ trụ thì đúng chỉ là cái chớp mắt mà thôi)

Dịch thơ:

Trước cái thần tiên là nhật nguyệt,

Cõi ngoài trước cả cái trăng sao.

Luân hồi vạn kiếp âm dương tắt,

Mệnh số thần tiên một giấc ào.

.....

Không biết có phải tại ảo giác hay không, trên bầu trời trên đầu tràn ngập tinh thần làm Bạch Mộc Trần liên tưởng tới tinh hà trên bầu trời ở phạm giới. Bầu trời hạ giới cũng giống như vậy, thật xa xôi, thật đẹp dễ huy hoàng y vậy, đáng tiếc hiện giờ đã xa mất rồi chỉ có thể hoài niệm mà thôi.

Nỗi nhớ như gió đưa, không hình không bóng.

Bạch Mộc Trần đè nén một tia chấp niệm trong đáy lòng. Hắn cúi xuống xem xét chính mình theo bản năng.....

Không có tay chân, không có thân thể, cũng không cảm giác được sự tồn tại của hồn thể, Bạch Mộc Trần phát hiện mình chỉ tồn tại như một ý niệm. Cũng may hắn vẫn xác định được chính mình vẫn còn tại Tiên giới giữa thiên địa tràn đầy tiên linh khí nhàn nhạt.

“ Ầm ! ”

Ngay tại lúc Bạch Mộc Trần hơi phân tâm, tinh thần trong hư không bỗng hơi rung động, trong đó một viên tinh thần chợt phát ra ánh sáng chói chang từng đợt từng đợt, luồng ánh sáng này bao phủ hắn ở bên trong.

Bạch Mộc Trần bị một áp lực vô hình đè lên, hắn vừa biến sắc vừa đánh mặt lại có vẻ suy tư lại có vẻ quyết tâm.

Đây là tinh hồn lực gọi là “ Diệt Thần Tinh Quang ”, loại này chuyên hủy diệt thần hồn của tiên sĩ là một cửa ải khó khăn nhất trong kiếp số tiên đạo. Với tình huống của Bạch Mộc Trần thì căn bản không có cách nào mượn ngoại lực để hộ thân mà chỉ có thể dựa vào ý chí của chính mình để chống lại.

Lùi bước chính là diệt vong, chỉ có chống chọi mới có thể sống sót được.

Ý niệm vừa vững vàng thì lại có một viên tinh thần khác phát sáng, Bạch Mộc Trần cảm nhận được áp lực lại lớn thêm một phần.

Ngay sau đó viên tinh thần thứ ba phát sáng

Viên tinh thần thứ tư phát sáng

Viên thứ năm phát sáng

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Ý Và Chí Của Tiên Đạo.

Ở trên không trung, bất chợt xuất hiện bốn mươi chấm nhỏ như các ngôi sao cùng lúc lóe sáng, chúng hóa thành bốn mươi luồng tinh quang từ từ rơi xuống.

“ Tinh tinh tinh! ”

Các luồng tinh quang như thấm đẫm vào linh hồn làm cho tâm thần của Bạch Mộc Trần chấn động liên hồi. Trong đầu hắt chợt xuất hiện một cảm giác còn kinh khủng hơn cả cái chết, phảng phất như linh hồn của hắt đang chia tách từng chút từng chút một, đang dần dần tan ra. Chỉ trong giây lát nữa thôi sẽ hoàn toàn hóa thành hư vô!

Đúng vậy, hóa thành hư vô !

Đây chính là “hồn kiếp”. Trong tiên kiếp thì kiếp số này giáng xuống chỉ nhằm vào thần hồn. Một khi độ kiếp thất bại, Bạch Mộc Trần sẽ chỉ còn con đường chết, thần hồn tan vào hư vô.

Thánh nhân đã từng nói: "vạn vật hữu linh, tử nhi phục sinh, quy nguyên hóa nhất, diệt vu hư vô

Câu này ý nói rằng " Vạn vật trong trời đất khi sinh ra đều có linh tính chính là do tạo hóa ban cho, chết là đầu thai, dù cho hồn phi phách tán thì cũng là phần linh tính này trở về hòa quyện trong trời đất, chỉ có thần hồn tan vào hư vô mới được coi là thực sự biến mất trong trời đất này "

Bạch Mộc Trần đã từng nhiều lần cận kề cái chết, nên hẳn vốn cho rằng mình đã nhìn thấu được sinh tử từ lâu, thậm chí hồn phi phách tán cũng không sợ hãi chút nào. Nhưng đến bây giờ hẳn mới nhận ra mình dường như đã quá đề cao dũng khí của bản thân, hay có thể nói đây là lần đầu tiên hẳn cảm nhận được cảm giác chết hẳn là như thế nào.

“ Sao lại không giống với những gì mà Dịch Nha Tử ghi lại trong tâm đắc đúc rút kinh nghiệm thế nhỉ? ! ”

Trong lòng Bạch Mộc Trần vừa ngạc nhiên lại kèm rất nhiều nghi ngờ, bởi vì hồn kiếp này khác biệt quá nhiều so với hẳn tưởng tượng. Không kịp suy nghĩ nữa, hẳn lập tức thu liễm tâm thần, cố nén thống khổ, cố gắng chịu đựng không để cho ý niệm của mình tan biến.

Hồn kiếp này quả thật không giống với hồn kiếp bình thường. Chiếu theo tâm đắc mà Dịch Nha Tử ghi lại, khi độ kiếp của Tán tiên nhất kiếp thì hồn kiếp chỉ có chín luồng tinh quang phủ xuống dẫn xuất chín đạo tinh hồn lực, đây là một cực hạn, đại biểu cho lực lượng vô cùng vô tận của trời đất. Cho dù khi chân tiên độ kiếp, cũng chỉ có hai mươi bảy đạo tinh hồn lực giáng xuống mà thôi. Nhưng giờ khắc này ở đỉnh đầu của Bạch Mộc Trần, đột nhiên bốn mươi quang điểm cùng phát sáng, rọi xuống bốn mươi luồng tinh quang coi như là bốn mươi đạo tinh hồn lực tác động lên người của hẳn.

Nói cách khác, uy lực của hồn kiếp lần này so với Thiên tiên kiếp còn lớn hơn rất nhiều, mà so với Tán tiên kiếp bình thường thì gấp đến hơn bốn lần, như thế làm sao không khiến cho người khác kinh hãi!

Ánh tinh quang chiếu rọi làm linh hồn hẳn đau nhói, trong đầu Bạch Mộc Trần dần dần không thể nào tập trung tâm thần được, tinh thần lúc mờ lúc tỏ, chợt tan biến rồi lại chợt ngưng tụ, leo lắt giống tàn lửa trước gió, bất cứ khi nào đều có thể phụt tắt. Ngay tại lúc đó, thân thể bên ngoài dường như

truyền tới những tín hiệu tuyệt vọng, tựa hồ gần như lúc nào cũng có thể tan rã không hay!

Thiên đạo mệnh môg, lòng người mệnh mang, như mộng như ảo, sinh tử thật vô cùng không ai biết trước.

Kiếp số ! Diệt vong !

Ánh tinh quang vô cùng vô tận uốn lượn, trong luồng sáng chứa đầy ý huỷ diệt, nó muốn cho Bạch Mộc Trần dưới tai kiếp hoàn toàn diệt vong, hoàn toàn biến mất trên thế gian này !

Đây hoàn toàn là sự đối kháng giữa tinh thần và ý chí, không có liên quan chút nào đến pháp lực của bản thân hẳn.

Trong lịch sử của Tiên giới từ hàng vạn hàng vạn năm trước cho tới nay, trong hàng ngũ Tán tiên cũng không thiếu những nhân vật thiên tài, nhưng đại đa số vì ý chí không kiên định nên kết quả cuối cùng cũng là bỏ mạng dưới kiếp số này.

.....

Ở ngoài trang viên, bên trong linh điền hai mẹ con Ôn Nhã vừa làm việc lại vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía phòng ốc của Bạch Mộc Trần, trên mặt hiện rõ nét lo âu.

Tinh thần ngoại vực ngăn cách hết thảy mọi thứ bên ngoài, người khác không có cách nào để biết được tình hình bên trong. Hôm nay đã là ngày thứ ba, Bạch Mộc Trần vẫn không có dấu hiệu tỉnh dậy, nếu không phải do sợ quấy rầy đối phương thì chắc hai mẹ con Ôn Nhã đã xông vào trong từ lâu rồi.

“ Mẹ ơi, kiếp vãn không phải là đã tan biến sao? Tại sao vị đại thúc kia vẫn không tỉnh dậy? ”

Tạm dừng công việc lại một chút, Tiểu Ưc Khổ ngẩng đầu nhìn về phía trang viên.

Tiểu Tiên Điều co tròn nằm ở bả vai của tiểu cô nương, đôi mắt tròn vo của nó cũng dõi theo phương hướng đó.

Nghe thấy con gái hỏi, Ôn Nhã vui vẻ đáp: “ Khổ Nhi, kiếp số trong tiên đạo há có thể dễ dàng trôi qua như thế, lời kiếp chỉ là một trong những kiếp số phải trải qua mà thôi, chỉ cần chuẩn bị đầy đủ thì cũng không quá khó khăn để vượt qua. Mà hồn kiếp mới thật sự là kinh khủng, mặc dù ta chưa từng trải qua nhưng ta biết phần lớn tiên sĩ tử vong đều do hồn kiếp này gây ra. Cho dù là Tiên sĩ chính thống hay Tán tiên, không có mấy người có thể chính diện đối kháng, trừ phi mang theo kỳ bảo tiên đạo trong người thì mới có hy vọng qua được kiếp này. Ngày xưa Nhạc gia gia của người chính gặp trở ngại ở hồn kiếp. ”

“ Vậy vị đại thúc kia liệu có thể thành công không? ”

Tiểu Ưc Khổ tự nhiên sốt ruột, trong mắt có vài phần mong chờ.

“Cứ để xem tạo hóa của hắn đi! ”

Ôn Nhã bất đắc dĩ lắc đầu, lúc trước chỉ nhất thời mềm lòng mà lại gánh lấy bao phiền toái như vậy. Lại nói, đã ba ngày đã trôi qua, nếu là Tán tiên bình thường đã tỉnh dậy từ lâu nhưng Bạch Mộc Trần đến bây giờ vẫn không có chút phản ứng nào, điều này làm cho người khác không thể yên lòng.

Trên thực tế, việc Bạch Mộc Trần mãi vẫn chưa tỉnh cũng không có gì kỳ quái vì hắn gặp phải một tình huống rất đặc biệt. Tán tiên nhất kiếp khi độ kiếp mà dẫn động đến những bốn mươi đạo tinh quang, đây là chuyện từ khi tiên giới ra đời tới nay chưa từng xuất hiện. Nếu để cho tiên sĩ bên ngoài biết được, sợ rằng cho dù hắn hồn phi phách tán đi nữa thì cũng muốn bắt hắn ra nghiên cứu một phen.

.....

Trong hư không, không ngày không tháng, không biết thời gian đã qua bao lâu.

Không có tinh thần, không có ánh sáng, trong mắt của Bạch Mộc Trần không thấy cái gì cả, chỉ có một không gian mơ hồ hỗn độn.

Muốn diệt một người, trước tiên sẽ diệt linh hồn. Đây chính là phép tắc thiên địa, đây là thiên đạo muốn hủy diệt hắc sao !

Bạch Mộc Trần cười thầm trong lòng một tiếng, ngàn vạn lời cũng không nói hết nỗi thống khổ và bi thương. Hắc vốn một lòng một dạ tu tiên, nhưng ông trời lại đưa đẩy số phận của hắc hết lần này đến lần khác. Vì cừu hận hắc phải bỏn ba nửa đời người, cuối cùng mặc dù đại thù đã báo được nhưng chính mình lại trở thành Tán tiên, rồi chịu đựng đủ loại khuất nhục, giờ đối mặt với kiếp nạn nặng nề.

Hắc không trách cứ số mạng, không oán hận người khác, nếu thiên địa không buông tha cho hắc, hắc muốn siêu thoát ở ngoài lục giới chúng sinh!

Sống, nhất định phải sống thật tốt !

Càng bị chèn ép lại càng phải quật cường.

Càng mềm yếu lại càng phải kiên cường.

Bạch Mộc Trần kiên định vào một tia ý niệm cuối cùng, dù có chết hắc cũng sẽ gắng gượng đến cùng.

.....

Thống khổ, tuyệt vọng, kiên trì, cuối cùng trở nên mất phản kháng!

Mỗi một lần tâm thần suy sụp, linh hồn lại mất đi một phần tư tưởng.
Bạch Mộc Trần đã không còn năng lực suy nghĩ, hiện tại chỉ là dựa vào tâm chí kiên cường để duy trì một tia ý niệm..... Không thỏa hiệp, không từ bỏ, lúc sống đường đường chính chính, khi chết cũng phải ngẩng cao đầu.

Mà đúng lúc này, một luồng ý chí dung nhập thiên địa từ trên trời giáng xuống, vượt qua vực ngoại u tối, lướt qua cát bụi tầng tầng xa xưa, xuyên thấu vô tận hư không

Thiên địa dưỡng chánh khí, Hạo nhiên lập đạo tâm.

Âm dương huyền diệu pháp, Thái thượng hằng cổ cảnh.

Bất vấn trường sanh thuật, Tiên hồng nan vong tình.

Dục cầu đại tự tại, Nhất bút điểm đan thanh.

Tạm dịch là:

[Đạo hữu suonggiodoitrai dịch là:]

Trời đất chính khí sinh

Ngay thẳng giữ tâm mình

Âm dương huyền diệu quá

Đỉnh cao là hư vinh

Chớ hỏi thuật trường sinh

Tiên cảnh khó quên tình

Cả đời mong tự tại

Một lần được tường minh

[Đạo hữu Tuý Thư Cư Sĩ vịnh rằng:]

Đất trời nuôi chính khí, ngay thẳng thành đạo tâm.

Phép âm dương mầu nhiệm, cảnh Thái thượng vĩnh hằng.

Đâu hỏi trường sinh thuật, lên Tiên chẳng vọng tình.

Lòng chỉ cầu tự tại, vẽ một nét đan thanh.

[Đạo hữu Đường hỏi tại sao lại cho rằng:]

Trời đất sinh tinh thần ngay thẳng, Ngay thẳng tạo nên đạo trong tâm.

Đạo lý âm dương quá huyền diệu, Đỉnh cao mãi là cõi xa xưa.

Đừng nên tìm kiếm đường trường sinh, Mộng đẹp Tiên cảnh khó phai mờ.

Khát khao theo đuổi đời tự tại, Một lần chỉ điểm rõ trong lòng.

Một khúc ca, diễn đạt được toàn bộ ý cảnh của tu tiên.

Tiên đạo không phải là cướp đoạt, không phải là cường thế, càng không phải là phá hoại và hủy diệt, mà là một loại tinh thần, một loại thái độ, là sự thăng hoa đẹp nhất của nhân tính!

Đáng tiếc, không biết bắt đầu từ khi nào, chính nghĩa và tà ác không còn phân rõ tiêu chuẩn đúng sai, toàn bộ thế giới tràn ngập máu tanh, cá lớn nuốt cá bé, lấy luật rừng kẻ mạnh mới tồn tại làm đạo lý. Đạo lý ở chỗ nào? Công đức ở chỗ nào?

Bạch Mộc Trần từ trong thế giới hỗn độn tỉnh lại. Hắn cảm thấy tinh thần sáng suốt hơn, thể lực thêm phần dồi dào. Cho đến tận giờ, trong lòng hắn vẫn canh cánh một nghi vấn, “ Tiên Đạo ” đến tột cùng là cái gì?

Chẳng lẽ chỉ là một danh hiệu? Hay là đại biểu cho sức mạnh?

Không ! Không phải vậy !

“ Tiên ” là chí, “ Đạo ” là ý, đại biểu cho chính trực, trí tuệ, bao dung, còn có tự do, siêu thoát vạn vật, nhưng lại dung nhập vào với chúng sinh, đây mới là chân ý của tiên đạo, đây mới là chân lý của đại đạo.

Trong lúc hoảng hốt, tất cả tối tăm trong nội tâm của Bạch Mộc Trần lần lượt biến mất.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mười Hai Cuốn Thiên Thư

Tiên đạo hữu tình như nước mát trong lành chảy từ thượng nguồn xuống (1). Tiên đạo vô tình là ở long tham muốn của con người. Trong Đạo Đức Kinh của Lão tử có câu nói về nhân tình thế thái của con người: Thiện ác thiện ác, vô thiện vô ác, nhân tính bốn chân, nhất niệm đổi thác. Ý nói có thiện tính mới có ác tâm, nếu không có việc thiện thì làm sao có cái ác, bản tính con người vốn thuần khiết, sự đúng hay sai chỉ ở sự suy nghĩ. (“Nhân chi sơ, tính bổn thiện,” Đạo Đức Kinh- Lão tử)

(1) Thượng thiện nhược thủy trong Đạo Đức Kinh

Giờ phút này rút cục Bạch Mộc Trần đã thấu hiểu cái gì là ý chí của Tiên đạo, thế nào là tự do, siêu thoát. Thiện hay ác, tất cả đều là ở tự trong tâm trí bản thân; chỉ cần bản tâm mình không thay đổi sa ngã, thì sống hay chết đều không còn là vấn đề, cuối cùng có thể thoát ly trói buộc của trời đất mà tồn tại mãi mãi.

Vì thế lúc này trong đầu Bạch Mộc Trần nảy sinh một suy nghĩ điên rồ, phóng túng cực kỳ, và nó càng ngày càng bùng nổ không thể kiềm chế. Đã như nếu Đạo pháp là vô vi, thì sao ta không thuận theo tự nhiên mà hòa lẫn vào. Nước có thể dung hòa tất cả mọi thứ, biến chúng thành vô hình. (Chỗ này theo tư tưởng Đạo giáo: Đạo pháp vô vi, hòa quang đồng trần. Ý nói Đạo trong tự nhiên thì hòa hợp với thế gian.)

Thực hiện ý nghĩ, trong lúc thống khổ chịu đựng, Bạch Mộc Trần gạt bỏ tất cả mọi tạp niệm, tập trung tinh thần tinh tế cảm nghiệm cái khí tức hủy diệt kia, không kháng cự sự tiêu hủy của luồng ánh sáng chói chang kia.

Thậm chí hấn còn ngược lại đem từng chút từng chút năng lượng cuồng bạo kia dung nhập vào trong bản thân.

Không nghi ngờ gì, đây là một hành động điên rồ và hết sức nguy hiểm, khi đem ý chí hướng về Tiên đạo dung hòa cùng với sự hủy diệt hung bạo. Bản chất của sự hủy diệt là tàn phá tận cùng, thì làm sao mà có thể dung hòa với bất kỳ cái gì khác?

Siêu thoát hoặc bao dung! Hỗn loạn hoặc cuồng bạo!

Hai luồng suy nghĩ cực đoan, trái ngược liên tục, không ngừng tranh đấu trong đầu óc của Bạch Mộc Trần, công kích vào tinh thần của hấn, khiến hấn có cảm tưởng linh hồn của mình đang bị phân ra làm hai; một bên là kiên trì tín niệm, lòng hướng đại Đạo, nửa kia là tàn khốc, vô tình.

Bản tính con người là bất diệt, sống và chết không ngừng! Muôn đời vẫn là như thế, vượt thoát ra khỏi đất trời!

“A...!”

Bạch Mộc Trần cố gắng bảo vệ tâm trí, một lòng hướng Đạo, mặc cho hai luồng ý thức cạnh tranh khốc liệt với nhau cũng không quan tâm. Ngay sau đó, từ mi tâm của hấn bộc phát ra luồng ánh sáng bảy màu chói lòa, còn sáng hơn sao trời gấp mấy lần, bất cứ loại ý chí nào tiếp xúc vào đều tan rã.

Đây là luồng ánh sáng của trí tuệ, tượng trưng cho sự bắt nguồn của sinh mạng cùng hy vọng, đồng thời cũng đại biểu cho sự kiên trì, bền bỉ, không khuất phục của con người đối với số mệnh.

Dưới sự điều hòa của đại trí tuệ và nghị lực, hai luồng ý thức vốn đang tranh đấu như nước với lửa từ từ giảm xuống, hóa thành một ý Thái Cực, hoàn chỉnh dung hợp với nhau làm thành một ý chí.

“Từ khi khai nguyên, mọi thứ là hỗn độn, thiên địa còn là một mảng mông lung, tất cả vạn vật đều tự có một trật tự, sứ mệnh riêng, thâm sâu vô cùng, từ đơn giản hóa thành kỳ diệu, ý của đấng Thánh, cứ tuân theo Đạo mà đi.”

Từ trong vong ngã chi không, một đoạn kinh văn khúc chiết, và huyền diệu vang lên trong đầu của Bạch Mộc Trần, thăm sâu vào tận trong linh hồn, tựa như đây là chân lý huyền bí, quy tắc ảo diệu của trời đất, mà chỉ có thể tham thấu lĩnh ngộ, chứ không thể nói ra lời.*

“Cái này...Cái này là...”

Đột nhiên một cái quyển trục mang vẻ cổ xưa, hiện lên trong đầu Bạch Mộc Trần, làm cho tâm thần của hắn chấn động dữ dội. Quyển trục mở ra, từng hàng chữ cổ xưa theo kiểu phù triện từ từ hiện lên.

“‘Đạo tàng’! Đúng là quyển ‘Đạo tàng’ thần bí!”

Sau một lúc giật mình, kinh hoàng, Bạch Mộc Trần dần dần trấn tĩnh lại. Lúc đầu, trong cơn gió lốc phong ba kinh hoàng, túi trữ vật của hắn bị hoàn toàn xé rách, tất cả mọi thứ trong đó đều bị hủy hoại, hóa thành bụi phấn, tro tàn. Hắn vốn nghĩ rằng cuốn “Đạo tàng” cũng cùng chung số phận, bị hủy đi ở trong đó, không ngờ nó lại chui vào trong cơ thể hắn ẩn nấp; bây giờ lúc này may mắn dưới cơ duyên bất ngờ đến, lại tự động hiện ra những dòng chữ cổ.

Theo sự xuất hiện dần của những dòng chữ cổ, ở tâm thần ý thức của Bạch Mộc Trần cảm nhận được một sự dao động mãnh liệt, đến từ viên trí tinh thuần khiết, sáng chói kia. Bốn phía bề mặt của nó phản chiếu hình ảnh của Bạch Mộc Trần, đột nhiên mở mắt sáng rực ra, chiếu ra tám luồng tia sáng lung linh, trong lạnh như pha-lê.

Như bị luồng hào quang sang lòa của viên tinh trí tuệ kia hấp dẫn, từng chữ từng chữ cổ phù triện kia từ từ rời khỏi quyển trục dung nhập biến mất

vào tâm thần ý thức của Bạch Mộc Trần mà đại biểu là viên tinh trí tuệ kia.

“Ông ông ông....!”

Sau khi dung hợp tất cả kinh chữ của cuốn “Đạo tàng,” viên tinh bắt đầu có những thay đổi kinh người. Nguyên vốn ban đầu chỉ có bốn mặt, bây giờ sinh diễn thêm ra ba mặt nữa, hóa thành một hình kim tự tháp bảy mặt, bên trên phản chiếu hình ảnh của Bạch Mộc Trần.

Lúc trời đất còn bán khai, hoang dã, nhân loại vẫn còn kém tri thức, thiếu hiểu biết, có Thánh nhân lấy làm thương xót tội nghiệp, liền dùng đại thần thông, đem đại Đạo biến hóa, truyền xuống mười hai cuốn Thiên thư, dùng để khai hóa thiên hạ, tạo nên một công đức vô lượng.

Hàng triệu triệu năm sau này, xảy ra đại kiếp nạn, trời đất rung chuyển, tan vỡ, mười hai cuốn thiên thư thất lạc khắp các nơi.

Chút tin tức truyền vào ý thức, Bạch Mộc Trần liền bắt đầu hiểu rõ. Cuốn “Đạo tàng” của hắc nguyên bản là một trong mười hai cuốn Thiên thư thất lạc kia. Trên đó diễn tả quá trình hình thành thiên địa vạn vật, tạo lập vũ trụ. Nội dung tuy ngắn gọn, ít, nhưng lại thâm ảo khó lường, mỗi một lần nghiền ngẫm tìm hiểu lại đem cho con người cảm giác thấu hiểu, thông suốt thiên địa.

“Đạo tàng” đúng là đạo tàng, ghi chép những gì quý báu nhất, chân lý của Đạo.

Bạch Mộc Trần trong lòng mừng như điên, tất cả những đau đớn, thống khổ, chịu đựng này giờ bỗng chốc tiêu tan. Đây chính là chân lý của ánh sáng, của đại Đạo, giải thích căn nguyên thủy của mọi vật và mọi việc, đem so với các tiên thuật bí ảo thì cao minh hơn biết bao nhiêu lần, cách biệt một trời một vực.

Chỉ tụng ba lần mà Bạch Mộc Trần cảm thấy thần trí của mình được đề cao lên rất rõ rệt.

Không thể tưởng tượng, chỉ mới có một quyển Đạo tạng mà đã huyền diệu như thế, không biết những cuốn Thiên thư khác thì còn như thế nào. Nếu như có người nào thu thập đủ bộ cả mười hai cuốn thì uy lực sẽ như thế nào? Còn chưa kể các vị Đại năng, những người viết ra và truyền xuống Thiên thư thì sẽ còn lợi hại, khủng bố cỡ nào?

Ở Tiên giới, công pháp rèn luyện thần thức vô cùng quý hiếm, trân quý, chỉ có những đại gia, thế lực lớn khổng lồ thì may ra mới có cho con cháu đệ tử tu luyện, còn loại cùng đinh, cùi hủi phận tiên nô như Bạch Mộc Trần thì chỉ có mà mơ giữa ban ngày.

Trước đây vì muốn không chế sử dụng càng nhiều tiên phù cùng lúc, Bạch Mộc Trần đã tìm trăm phương nghìn cách để nâng cao thần thức của bản thân, nhưng hiệu quả rất chậm chạp, nhỏ bé, không như mong muốn. Hôm nay Đạo tạng vừa xuất hiện, lại làm thần thức của hắn có một bước “đại nhảy vọt”, đúng là một công pháp luyện thần thức có một không hai, hiếm có trên đời.

Trong lúc bất tri bất giác, trên đầu bốn mươi ngôi sao sáng tinh thần đã trở nên ảm đạm, le lói, hồn kiếp cũng đã tiêu tán. Bất quá giờ phút này Bạch Mộc Trần vẫn còn đang đắm chìm vào nghiên cứu Đạo tạng, với sự việc bên ngoài đều không biết.

Kiếp số vừa xong, trên trời đột nhiên có một đạo ý niệm, từ trên hư không xẹt xuống.

“Ầm!”

Bạch Mộc Trần bỗng nhiên cảm thấy vô số tin tức truyền vô đầu óc.

Một viễn cảnh tàn phá kinh hoàng hiện ra trong đầu hắc. Trong đó trời đất, vạn vật, tinh thần bị nghiền nát, hủy diệt không còn một mảnh. Cảm thấy như cả vũ trụ bị phá thành từng mảnh nhỏ.

Tiếp ngay sau đó một đạo tử sắc khí tức đánh ngay xuống. Một tia cảm ngộ về thiên địa vận chuyển, đại đạo quy tắc xuất hiện trong đầu. Đây cũng là phần quà của những ai vượt qua tiên kiếp nạn, được thiên địa công nhận.

Theo tia tử sắc khí tức dung nhập xong, tiên nguyên trong cơ thể Bạch Mộc Trần lại một lần nữa tăng trưởng, đột phá, cảnh giới cũng theo đó tăng lên. Đợi đến khi hắc nhận ra thì một cảm giác vui sướng tột cùng tràn ngập trong tâm hồn hắc. Vui là vì chính mình đã vượt qua kiếp nạn, cảnh giới tăng lên vùn vụt, còn thêm nữa những chân lý đại Đạo viết trong Đạo tàng mang lại cho hắc rất nhiều lợi ích. Nhưng bao giờ buồn cũng thường đi chung với vui, mặc dù đang vui, hắc cũng thấy nao nao về bức tranh tàn phá trong đầu, mà ngay cả tâm đắc độ kiếp của Dịch Nha tử cũng không hề nhắc đến.

Trầm mặc trong giây lát, Bạch Mộc Trần không khỏi cảm khái vạn phần. Tán tiên kiếp lần này hung hiểm vạn phần, vượt xa tưởng tượng của hắc. Cuối cùng có thể vượt qua có thể nói cũng là một phần nào không nhỏ vận khí và cơ duyên. Bây giờ nghỉ lại vẫn cảm thấy toát mồ hôi hột.

Nói đi thì cũng phải nói lại, chẳng lẽ Tán tiên thật sự là bị thiên địa vứt bỏ?

Trước kia thì có lẽ Bạch Mộc Trần sẽ nghĩ như vậy, nhưng bây giờ thì tuyệt nhiên là không.

Sự tồn tại của mọi vật đều có đạo lý riêng của nó. Tán tiên tồn tại cũng là như thế. Kiếp số tồn tại cũng là thế.

Chỉ cần vượt qua khảo nghiệm, Tán tiên cũng sẽ có con đường đi đến đích. Có thể nói là Trời đã đóng lại cánh cửa trước, nhưng sẽ khẽ để trống

cửa sau cho đi. Chẳng qua con đường đi cửa hậu này sẽ gai góc, chật vật, nguy hiểm vô cùng.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Pháp Tướng Bảo Quang.

Mười ngày vui hội trong tộc đi qua, tất cả mọi việc trong Nam Môn tộc lại dần trở về sự bình thường êm ả vốn có.

Dưới ngọn Vọng Thiên Phong, không còn những cảnh người ngựa tấp nập, huyền áo ồn ào nữa. Ngày hội kết thúc, trong tộc quyết định dùng ba ngày để nghỉ ngơi, lấy sức. Lợi dụng thời gian nghỉ này, không ít người trong tộc tụ tập lại tùm năm, tùm ba nói chuyện, tán gẫu, vui đùa, tận hưởng những ngày nghỉ nhàn nhã.

Khắp nơi thảnh thơi lại truyền đến những tiếng cười đùa, vui vẻ, trong đó chen lẫn những âm thanh chơi đùa, nô giỡn của trẻ con.

Trái ngược với không khí vui tươi, thoải mái đó, trang viện của mẹ con Ô Nhã lại đượm một vẻ tĩnh mịch, trầm buồn, phảng phất một thế giới riêng biệt. Mùi thuốc lan tràn, tỏa khắp nhà.

Tại một góc đất trống, cô bé Ưc Khổ đang tư lự trông chừng nồi thuốc, thảnh thơi lại ngược mắt nhìn ra bên ngoài, thần sắc tựa hồ mang nhiều tâm sự, u uẩn. Ở trên vai, con tiểu tiên điêu cũng đứng yên bất động, mang vẻ an tĩnh, lạnh đạm của chủ nhân.

Ngày hôm qua, đang trong lúc làm việc, bệnh cũ của Ô Nhã lại bất chợt tái phát, nằng đau đớn ngất đi.

Cô bé Ưc Khổ tội nghiệp chỉ có thể đứng một bên ngó nhìn, quan tâm lo lắng tột độ mà không biết làm gì để giúp mẹ; cuối cùng chỉ có thể chạy tới

nội đường cầu xin một ít thảo dược để tạm thời giảm bớt sự đau đớn cho mẹ.

Đôi khi cô bé cảm thấy căm hận vô cùng. Hận Nam Môn thị tộc bất nhân lạnh lùng vô tình với hai mẹ con nàng, và hận chính bản thân vô dụng không giúp được. Nhưng cho dù có oán hận bao nhiêu đi nữa, cũng không thể làm sống lại người thân yêu thương của mình, cũng không chữa trị được căn bệnh quái ác cho mẹ.

Ở Tiên giới, con cái của Tiên sĩ chính là do bởi hai khí Huyền Âm và Huyền Dương tương giao, tương hỗ tích lũy trong thân thể người mẹ trong lúc thai nghén mà sinh ra. Bởi vậy khi mới sinh ra là đã có ngọc cốt, có tiên căn dẫn tới có tu vi cấp Thiên nhân. Những vị này không cần độ kiếp cũng có thể đạt tới tu vi Chân Tiên, sống thọ ba ngàn năm, nếu sau này may mắn trở thành Thiên Tiên thì tuổi thọ dài tới vạn năm.

Tất nhiên, được cái này thì mất cái kia, con cái Tiên sĩ mới sinh ra đã có ưu thế lớn để tu hành, nhưng trước khi trở thành Chân Tiên thì không có cách nào biến đổi, tái tạo thân thể, tâm trí cũng vì vậy mà chịu nhiều hạn chế, chưa thành chân tiên thì không hơn gì một đứa trẻ.

Cô bé Ưc Khổ năm nay đã mười tám tuổi trăng tròn, nếu ở dưới phàm nhân Hạ giới thì có lẽ đã là một thiếu nữ trưởng thành, căng tròn sức sống. Nhưng tại đây Tiên giới, thì nàng vẫn chỉ là một cô bé nhỏ ngây thơ, không biết việc đời. Mà với một đứa trẻ nhỏ như vậy vốn dĩ chỉ nên là ăn và học, không nên lo lắng việc gì. Nó cũng vì hoàn cảnh đưa đẩy mà phải bươn chải ở đời, học cách sống kiên cường.

Không ai biết trong lòng cô bé rút cục chứa bao nhiêu thâm lương, phiền muộn, bi phẫn.

Sau một thời gian khá lâu, lửa lò đã tắt ngấm, mùi thuốc thơm lừng tỏa ra, một vài giọt thuốc linh dịch màu xanh biếc chảy tràn ra từ nồi thuốc.

Ức Khổ thấy thế vội vàng lấy một cái bình ngọc nhỏ, từ từ cẩn thận chiết xuất dòng thuốc linh dịch xanh biếc từ trong nồi thuốc vào bình ngọc, sau đó bước chân về phía phòng của mẹ.

Trong căn phòng bày trí đơn sơ, Ôn Nhã đang ngồi trên giường vận điều khí tức. So với hôm qua, thì lúc này sắc mặt nàng đã tốt hơn nhiều. Có điều mi tâm vẫn đang khẽ run rẩy, chứng tỏ vẫn đang chịu đựng một sự đau đớn thống khổ trong người.

Ôn Nhã đã chịu đựng thương thế đau đớn như thế trong nhiều năm qua, mà vẫn cứ phải tiếp tục cắn răng chịu đựng mà sống.

Đáng lý ra, với thân phận của nàng nếu chịu khó nhún nhường, cầu lụy xin lỗi, thì cũng không đến nỗi bị đối xử tàn nhẫn như vậy. Nhưng khổ nỗi, nàng vốn quật cường, không chịu quy lụy ai, gia dĩ trong lòng lại mang nỗi oan khuất, thêm nữa người trong tộc lời ra tiếng vào nhục mạ nàng. Tất cả làm cho tình cảnh đã xấu lại càng thêm tệ hại, cho tới tình trạng thê thảm như ngày hôm nay.

“Mẹ ời...Mẹ...”

Cô bé Ưc Khổ đi vào căn phòng, tay mang bình ngọc chứa thuốc linh dịch đến trước mặt mẹ.

Ôn Nhã chậm rãi mở ra hai mắt, hai tay triu mền vuốt ve con gái, mỉm cười, vỗ về cô bé. Chỉ có nàng vì là mẹ mới hiểu rõ những khổ cực mà con gái nhỏ phải chịu đựng bao lâu nay, nếu như được nàng tình nguyện nhận lấy cái khổ, đau đớn vào người thay cho con bé.

“Tiểu nha đầu, mẹ không sao.” Uống thuốc xong, Ôn Nhã cảm thấy thân thể đỡ hơn rất nhiều, hai hàng chân mày từ từ giãn ra.

Bản thân là tiên nhân, vốn dĩ sẽ không mắc phải bệnh tật đau ốm gì, nhưng Ôn Nhã lại là tổn thương mạch luân, vốn là căn nguyên của tiên sĩ,

nên ảnh hưởng tới tuổi thọ. Muốn chữa khỏi bệnh này cần đòi hỏi linh đan diệu dược, nhưng với hoàn cảnh hiện tại của hai mẹ con nàng thì làm sao mà có được những thứ thuốc quý hiếm đó, chỉ có dùng tạm một vài thứ thuốc tầm thường giảm đau mà thôi. May mắn là trong những năm gần đây cô bé Ưc Khổ làm việc trong Linh Bồ Viên, học lóm được một ít kinh nghiệm bào chế thuốc, mới làm cho thương thế của Ôn Nhã không bị ngày một xấu đi. Nếu không chỉ sợ nàng lúc này đã leo lên bàn thờ ăn hương ăn hoa trái cây rồi.

“Mẹ...”

Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt, nhưng cố gượng cười của mẹ, Ưc Khổ đau nhói trong lòng, nên cúi đầu nói, “Hay là chúng ta nhờ Tam thiếu gia một tay, Tam thiếu gia chắc sẽ có biện pháp giúp đỡ chữa trị cho mẹ.”

“Im ngay!”

Ôn Nhã quát lên một tiếng, mặt sa sầm xuống, lạnh lẽo, làm cô bé Ưc Khổ giật mình, bị dọa không dám nói tiếp.

Đối với người trong tộc, có thể nói Ôn Nhã thù hận thấu xương, mặc dù thâm tâm biết rõ Nam Môn Tam thiếu gia là vô tội, không làm gì có lỗi với hai mẹ con, thậm chí ngược lại còn ra sức giúp đỡ, nhưng thân phận của nó luôn là một vương bận trong lòng nàng. Nàng không muốn con gái mình qua lại chơi bời với bất cứ người nào trong tộc, nàng coi đây cũng là một cách để bảo vệ cho con gái.

Thấy dáng vẻ đáng thương của cô bé, Ôn Nhã lại không đành lòng, chẳng qua nàng không thể không kiên quyết, giữ vững ý định: “Nha đầu, con hãy nhớ kỹ đây, cho dù có chết cũng không được cầu xin người khác, nhất là người của tộc Nam Môn, nếu không...nếu không thì mẹ có chết cũng không nhắm mắt, biết chưa.”

“Dạ”

Cô bé Ưc Khổ không muốn làm mẹ mất vui nên lập tức bỏ ngay ý định đó.

Ngay lúc hai mẹ con đang nói chuyện, không gian chung quanh có những thay đổi, dao động kỳ lạ, khí tức của kiếp số dần tan biến.

“Chẳng lẽ...Người kia đã vượt qua hồn kiếp?!”

Trong lòng Ôn Nhã chợt chấn động mạnh, nhìn qua phía bên căn phòng của Bạch Mộc Trần, không dám tin vào mắt mình.

Đã qua liên tiếp mười ngày, Ôn Nhã vốn cho rằng Bạch Mộc Trần không còn hy vọng gì; đối phương chỉ là một tiên nô nho nhỏ, sao lại có thể kiên trì dưới hồn kiếp mười ngày, cuối cùng lại thuận lợi vượt qua, cứ như là chuyện cổ tích?!!

“Ừ ừ ừ!”

Không đợi cho Ôn Nhã kịp trấn định tinh thần, tiên khí chung quanh bỗng nhiên vùng bốc lên, cùng hướng về một chỗ hội tụ.

Chỉ thấy trong phòng Bạch Mộc Trần bộc phát ra một tia linh quang tinh khiết, tỏa ra bốn phương tám hướng, bên trong ẩn hiện một bóng người nhàn nhạt.

“Cái này...Chẳng lẽ đây là pháp tướng bảo quang?! Làm sao có thể như vậy?!!”

Ôn Nhã trên mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ, hai mắt tròn tròn.

Cô bé Ưc Khổ trước đây chưa từng bao giờ thấy vẻ mặt của mẹ mình như vậy, nhất thời sợ hết hồn, “Mẹ, chuyện này...Rút cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Ôn Nhã khẽ lẩm bẩm một mình, “Tam chuyển lục độ, bảo quang tụ đỉnh, cái này...Đây rõ ràng là hiện tượng lạ khi ngưng luyện pháp tướng! Làm sao có thể xuất hiện ở một tiên nô nhỏ thấp hèn, làm sao có thể?”

“Mẹ, mẹ đang nói chuyện gì vậy?”

Cô bé Ưc Khố có chút nóng nảy, giọng nói mang chút hờn dỗi.

“Không có gì...Làm sao hẳn có thể...Rốt cuộc hẳn là ai?”

Ôn Nhã mang vẻ mặt phức tạp nói, “Có lẽ...Đây là một lần cơ hội...”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Ôn Nhã cũng không khỏi giật mình, ngay cả nàng cũng không thể tin là mình vừa nói ra câu đó này. Cơ hội? Cơ hội gì? Hẳn chỉ là một tiên nô nhỏ, thấp hèn, thì làm sao có tư cách giúp gì cho mình, làm sao lại có cơ hội gì được?

Trong lúc tuyệt vọng, ai cũng luôn muốn bám víu vào một điều nào đó để tin tưởng, để hy vọng, một tia hy vọng trong cơn tuyệt vọng. Ôn Nhã đang ở trong tình trạng như vậy. Nàng không sợ khổ cực, không sợ đau đớn thân xác, không sợ chết thảm, mà chỉ sợ đứa con gái nhỏ của mình sẽ không được ai chiếu cố, bị mọi người bắt nạt. Kể từ sau khi chồng của nàng mất đi, đứa con gái nhỏ này chính là động lực để nàng tiếp tục cuộc sống, vì vậy nàng có thể chết, nhưng không thể bỏ lại đứa nhỏ này bơ vơ trên cõi đời, sống một cuộc sống khổ cực như địa ngục thế này.

Quyết định xong, Ôn Nhã không để ý đến thương thế bản thân, cố sức vận chuyển tiên nguyên trong mình, đánh ra một trận quyết, mở ra trận pháp che dấu trong trang viên của mình.

Một lực lượng vô hình làm mọi phía biến đổi.

Tức thời, toàn bộ trang viên được trận pháp như một làn sương mù bao phủ, làm người ngoài không thể tò mò nhìn ngó gì được.

“Có lẽ đây thật sự là một lần cơ hội!”

Ôn Nhã yên lặng điều tức, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần quyết đoán.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bí Quyết Hóa Thần.

Đại đạo tu luyện vốn dĩ giống nhau, mặc dù con đường tu đạo của tiên ma khác nhau.

Thế giới có đến ba ngàn cõi thì phương pháp tu luyện cũng hoàn toàn khác nhau

Chữ “pháp” này mang ý nghĩa là pháp tắc của mỗi thế giới.

Tu sĩ sau khi độ kiếp phi thăng, để có thể thích ứng với tiên đạo pháp tắc của tiên giới, sẽ đem toàn bộ tinh hoa sinh mạng của mình ngưng luyện lại một lần nữa rồi lột xác tạo thành Chân tiên pháp thể, hay còn được gọi là “Tiên căn”. Vì vậy, Tiên căn là căn bản của đại đạo tu tiên, nếu không có Tiên căn thì pháp thể không thể thích ứng được với tiên đạo pháp tắc, cho nên tu sĩ sẽ không có cách nào bước tiếp lên con đường tiên đạo được, sự bi ai của Tán tiên chính là như vậy.

Dĩ nhiên, Tán tiên cùng với Tiên sĩ chính thống cũng không có khác biệt gì nhiều lắm, ít nhất là về phương diện thần hồn thì cả hai đều tương tự như nhau. Theo lý thuyết mà nói, chuyện mà thần hồn của Tiên sĩ chính thống làm được thì thần hồn của Tán tiên cũng có thể làm được Ví dụ như việc ngưng tụ ra pháp tướng !

"Pháp tướng bảo quang", chính là thần hồn lột xác và ngưng tụ một lần nữa.

Nếu như nói, pháp thể là do thân thể lột xác mà thành, vậy thì pháp tướng chính là do thần hồn lột xác mà thành, nhưng việc này vô cùng khó

khẩn và cũng ẩn chứa muôn vàn hung hiểm !

Tại tiên giới, phần lớn tiên sĩ đều mong muốn vươn tới đỉnh cao nhất của tiên đạo, một lòng muốn cảnh giới và tu vi của mình được nâng cao, bình thường bọn họ đối với tu tâm, dưỡng thần không coi trọng gì cho lắm. Và bọn họ cho rằng, chỉ cần tu vi và cảnh giới đạt đến một trình độ nhất định, thần hồn cũng sẽ theo đó mà trở nên cường đại, về phần tìm hiểu thiên đạo là gì thì họ chẳng mấy quan tâm, ngược lại còn biến nó thành bàn môn tả đạo.

Trên thực tế, tiên lịch đã trải qua hơn triệu năm. Ở tiên giới, tiên sĩ đối với việc phân chia cảnh giới của tiên đạo đã đúc kết thành một mô thức cố định, làm sao để tu luyện công pháp tích lũy tiên nguyên, làm sao luyện chế tiên đan phá vỡ bình cảnh chỉ cần từng bước từng bước đi theo, bọn họ sẽ có cơ hội bước tới đỉnh cao của tiên đạo, cho nên họ sẽ không cần phải đi theo một con đường hung hiểm khác.

Chính bởi như vậy, mà tại tiên giới số người tu luyện thần hồn đã vô cùng ít ỏi, mà Tiên sĩ chính thống có thể ngưng luyện thành pháp tướng bảo quang thì lại càng ít hơn.

Nếu như so sánh trong cả lục giới thì Phật vực là nơi đối với việc lĩnh ngộ thần hồn có thể nói là cao thâm nhất, trên phương diện vận dụng pháp tướng thì không ai bằng được, cũng chính bởi vậy mà Phật vực tuy yếu hơn một chút nhưng lại có thể cai quản cả một giới.

Chỉ đáng tiếc là việc ngưng tụ pháp tướng quả thật quá khó khăn, không những phải có được đại cơ duyên cũng như phải có một nghị lực lớn không thì khó có thể thành công, hơn nữa hung hiểm trong đó cũng khiến cho người ta vô cùng lo sợ.

Nhưng càng như thế thì càng hiển lộ ra sự bất phàm của pháp tướng.

Ôn Nhã cũng biết, những tiên sĩ có thể ngưng tụ ra pháp tướng đều là những người danh tiếng hiển hách trong tiên giới, cho nên khi nàng thấy trong phòng của Bạch Mộc Trần phát sinh ra dị tượng của pháp tướng bảo quang, phảng phất như nàng thấy được chút hi vọng nào đó vào tương lai, khó tránh khỏi nội tâm nảy sinh tính toán. Về phần thân phận của hắc chỉ là tiên nô, nàng cũng không thêm quan tâm.

.....

Trong phòng, ánh sáng khi mờ khi tỏ.

Ý thức của Bạch Mộc Trần dần dần trở về, trong nội tâm của hắc có chút trầm tĩnh lại.

Nguy hiểm thường thường sẽ đi liền với kỳ ngộ, những lời này bất luận là tại phạm giới hay tiên giới vẫn luôn luôn chính xác.

Mặc dù kiếp số lần này hung hiểm vô cùng, nhưng Bạch Mộc Trần đã đạt được không ít chỗ tốt.

Đầu tiên, tu vi của hắc đã đột phá, đề thăng lên một cảnh giới mới, thần hồn tăng lên đến một trình độ không thể tưởng tượng được. Tiếp theo, hắc cảm nhận được kinh mạch trong người mình rộng hơn gấp ba lần, khống chế lực lượng trong cơ thể một cách thuận tiện và tùy ý. Thêm nữa, hắc còn lĩnh ngộ được một ít chân ý trong Đạo tàng, đây mới chính là kỳ duyên của hắc.

.....

Đợi cho tâm cảnh của mình bình phục, Bạch Mộc Trần chợt chuyển ý niệm.

“ Tiên đạo vốn mờ mịt, vạn kiếp thành căn, tam chuyển lục độ, lấy hồn chú thân ! ” Tiên đạo không có bằng chứng, vạn kiếp thành căn, tam

chuyển lục độ, dĩ hồn chú thân!"

Nhận ra tư tưởng mới, Bạch Mộc Trần đem tiên nguyên và thần thức vận chuyển tới mức cực hạn, từng đạo linh quang nhàn nhật bao quanh thân thể của hắn, giống như từng cái thân ảnh của hắn chồng gối lên và hỗ trợ lẫn nhau, đây chính là pháp tướng bảo quang mà Ôn Nhã đã nhắc tới ư?

Không sai, đúng là pháp tướng bảo quang.

Chỉ là, Bạch Mộc Trần cảm thấy rất rõ ràng, đây cũng không phải là ngưng tụ pháp tướng, mà chỉ đơn giản là đem thần hồn và thân thể hòa vào làm một, không những thế còn làm cho thần hồn của mình càng thêm vững chắc và cường đại hơn trước.

Thuật này có tên là "Hóa Thần Quyết", chính là ngày xưa, sau khi Cổ Thiên Hành trở thành Tán tiên người đã bế quan một trăm năm để tạo ra loại bí thuật này.

.....

Ý Niệm được phân ra làm tam thức, thần thức, hồn thức và mệnh thức.

Sinh mệnh lại có lục minh, linh minh, tâm minh, ý minh, lực minh, pháp minh, khí minh.

Tam chuyển lục độ, thân thể và ý niệm hợp nhất, ngưng kết lại thần hồn, đây chính là pháp môn có một không hai mà Phật đạo sử dụng để ngưng tụ ra pháp tướng.

Cổ Thiên Hành học thức uyên bác vô cùng, lại du hành khắp lục giới, 「Hóa Thần Quyết」 này đúng là hắn dựa trên cơ sở Phật Pháp ngưng tụ thành pháp tướng của Phật đạo, kết hợp với phương pháp tu luyện thần hồn của Tiên đạo mà sáng tạo ra chủ yếu là để cường hóa thần hồn của Tán tiên. Bởi vì thuật này sử dụng phương pháp ngưng tụ pháp tướng để chuyển hóa

lại, cho nên trong lúc vận công đã làm nên dị tượng "pháp tướng bảo quang", làm cho Ôn Nhã hiểu lầm.

Bạch Mộc Trần đối với 「Hóa Thần Quyết」 mong ước đã lâu, nhưng yêu cầu đối với thần thức của thuật này lại cao vô cùng, hơn nữa lại hung hiểm dị thường, cho nên hẳn đành phải dè nén ý niệm đi tu luyện thuật này. Dù sao, ban đầu tại thời điểm Cổ Thiên Hành sáng tạo ra thuật này, thuần túy là dựa theo thân thể của bản thân mà đối chứng, cảnh giới của hắn là Cửu phẩm Kim tiên, tự nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng với Tán tiên như Bạch Mộc Trần, thì không thể không cẩn thận tu luyện được. [DG: ghi chú của lão traitimbanggo Cô Thiên Hành vốn là cửu phẩm Kim Tiên, nhưng sau này Tiên chủng bị hư nên chuyển tu Tán Tiên mà. Dù là Tán Tiên nhưng tu vi của Cổ Thiên Hành bây giờ vẫn là La Thiên Thượng Tiên cửu phẩm.]

Hiện nay, Bạch Mộc Trần đã vượt qua được kiếp số, thần thức tăng trưởng, nên mới thử tu luyện một lần.

.....

Khác với việc ngưng tụ pháp tướng, Hóa Thần Quyết bỏ qua quá trình củng cố lại thần hồn, trực tiếp đem thần hồn dung hợp với thân thể, chỉ cần tam chuyển lục độ là đã thành công.

Toàn bộ quá trình nghe có vẻ không phức tạp, nhưng thống khổ trong đó đối với người thường không thể chịu đựng được.

Tam chuyển tức thần chuyển, hồn chuyển, mệnh chuyển.

Thần và hồn là căn nguyên của tinh thần, mệnh chính là tinh thần lực, dung hòa với thân thể, giống như tinh thần từng điểm từng điểm bị tê liệt.

Bạch Mộc Trần cả người run rẩy, linh quang trên đỉnh đầu lúc ẩn lúc hiện, giống như đang giãy dụa kịch liệt, nhưng so với áp lực của hồn kiếp,

vẫn còn chênh lệch khá xa.

“ Huyền hoàng chi sơ, tức vi hồn độn, thiên địa hồng hoang, vạn vật hữu tự, mệnh vận chí thâm, do giản hóa minh, Thái thượng thánh ý, phụng minh chân đạo”

Trong lúc đau nhức, Bạch Mộc Trần yên lặng tụng niệm kinh văn trong 《 Đạo tàng 》 , tâm tình dần dần bình tĩnh lại, tiến vào cảnh giới không minh.

.....

Thời gian dần trôi, tam thức thần hồn của Bạch Mộc Trần dần dần xuất ra khỏi đỉnh đầu, từng tia dung nhập vào trong thân thể.

Quá trình này chính là lục độ, tức là độ linh, độ tâm, độ ý, độ lực, độ pháp, độ khí.

Linh vi mệnh chi bản, tâm vi định chi tàng, ý vi niệm chi căn, lực vi thân chi động, pháp vi vận chi hành, khí vi sinh chi trường.

(* Linh là gốc của sinh mạng, tâm lại là rễ của định lực, ý là căn nguyên của niệm, lực là hành động của bản thân, pháp là quy tắc vận chuyển, khí là sự sinh trưởng của sinh mạng)

Tính mạng giao hòa, thần niệm tương hợp.

Ở dưới linh quang bao phủ, thần hồn cùng thân thể hoàn toàn kết hợp với nhau, cho nên quá trình lục độ diễn ra vô cùng thuận lợi.

Sau một hồi lâu, linh quang ngoài cơ thể Bạch Mộc Trần dần dần được thu lại, một cảm giác chưa bao giờ xuất hiện tràn ngập nội tâm. Loại cảm giác này làm hấn dường như một lần nữa trở thành “ người phạm ”, cảm

nhận chân thực được sự tồn tại của bản thân nên thân thể không còn là nhẹ nhàng vô lực nữa mà thêm mấy phần nặng nề và chân thật.

Lúc này đây, thần hồn của Bạch Mộc Trần đã hoàn toàn dung hợp với thân thể, chẳng những thần hồn vững chắc, còn có thể ngăn cách người ngoài xem xét, chỉ có khuyết điểm lớn nhất là nếu thân thể tổn thương, thần hồn cũng sẽ bị thương theo. Đối với chuyện này, Bạch Mộc Trần không quan tâm chút nào, hễ chính là muốn đem thần hồn luyện thành pháp thể để có thể tu hành, thậm chí hễ còn muốn vượt qua pháp thể của Tiên sĩ chính thống.

Có lẽ đây là cố chấp, là điên cuồng, nhưng Tiên sĩ chính thống có được ưu thế về căn cơ, vậy nếu như Tán tiên vẫn cứ như cũ không thay đổi, thì làm sao có thể tranh hơn thua với bọn họ?

.....

Ý niệm đã thông suốt, tâm tình của Bạch Mộc Trần vô cùng vui sướng, nhưng ngay tại thời điểm hễ chuẩn bị thu công, trong cơ thể đột nhiên bộc phát ra một lực hút vô cùng mãnh liệt, đem toàn bộ hung sát khí thể ở xung quanh thu vào cơ thể.

Có câu nói, thiên địa chí hung, không thể so với sát, hung sát chí cực, không thể so với kiếp.

Bạch Mộc Trần giờ phút này không ngừng đem hung sát dung nhập vào trong cơ thể, hơn nữa còn là kiếp sát chí cương chí dương, một màn này nếu là bị tiên sĩ khác nhìn thấy, không phải là bị dọa đến cắn đứt đầu lưỡi của chính mình thì không thôi. Từ khi lục giới ra đời tới nay, còn chưa từng nghe nói có người dám đem khí hung sát dung hợp, nhiều nhất chỉ là thu lấy một ít để luyện chế kỳ bảo mà thôi, hơn nữa dù là luyện chế kỳ bảo, cũng không phải người nào cũng dám làm, một khi bị nhiễm khí thể hung

sát, nhẹ thì tâm thần bị ảnh hưởng, tu vi hạ thấp, nặng thì căn cơ bị hủy, thân thể tiêu tán.

Bạch Mộc Trần cũng bị dọa cho kinh hãi, hắn vội vàng thu liễm lại tâm thần, chỉ thấy hung khí tà ác bên trong cơ thể vốn dĩ nồng đậm tử khí đến hấp thu sát khí, nhất thời có được vài phần linh động, nhưng sau đó lại không có nửa điểm phản ứng.

Bạch Mộc Trần nhớ kỹ, khối tiên chủng của mình tại thời điểm Thiên điền hạ xuống có hấp thu một tia “huyết ấn”, bên trong ấn chứa chút sát khí cũng không có gì kỳ quái, kỳ quái chính là khối tiên chủng này hấp thu hết sát khí chung quanh, hơn nữa cũng không có bất cứ phản ứng khác thường nào !

Cẩn thận quan sát chốc lát, Bạch Mộc Trần phát hiện thần thức của mình không thể nào tiến vào trong tiên chủng, giống như bị một lực lượng thần bí nào đó ngăn cách.

Sau khi thử vài lần không có kết quả, nên hắn cũng chỉ có thể tạm thời buông tha ý định này.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tâm Tư Của Ôn Nhã.

Chương thứ 13: Tâm tư của Ôn Nhã

Bên ngoài trang viên bị một tầng sương mù bao phủ, nhìn bằng mắt thường khó có thể quan sát mọi chuyện ở bên trong.

Đây chỉ là một tòa mê trập hết sức bình thường, nó hoàn toàn không có khả năng phòng ngự nào cả, thông thường chỉ có tác dụng để cảnh giới mà thôi. Chỉ có điều với thân phận của hai mẹ con Ôn Nhã cũng tương đối đặc thù, bởi vậy không có người tùy tiện xông vào.

Các tiên dân qua lại đều nhìn vào với ánh mắt tò mò, nhưng sau đó họ lại tiếp tục đi tiếp.

Còn về phần kiếp số đã tiêu tán, tiên dân tại linh điền này cũng không để ý quá mức. Dù sao, Tán tiên là thành phần bị thiên địa vứt bỏ, độ kiếp thành công hay không cũng không thể thay đổi được địa vị của họ, vì thế nên cũng không ai quan tâm tới sự tồn tại của một Tán tiên.

.....

Bảo quang tiêu tán, trong nhà tràn ngập không khí yên tĩnh.

Ở trên giường gỗ, hơi thở của Bạch Mộc Trần thu lại, theo thói quen hắt sờ sờ một chút nô ẩn ở mi tâm, sắc mặt trở nên lạnh nhạt cùng trầm tĩnh. Đây là một ẩn ký đã khắc sâu vào tận linh hồn hắc, luôn luôn nhắc hắc phải nhớ về thân phận tiên nô, ẩn ký này làm cho hắc vĩnh viễn không thể quên, và cũng không bao giờ quên ! Hôm nay, nội tâm của hắc không còn đau

đón và khổ sở như trước nữa, mà là cố chấp cùng sự kiên định, bởi vì hẩn tin tưởng rằng, chính mình sẽ có một ngày thành công, Tán tiên sẽ có một ngày tìm được con đường riêng cho bọn họ, và hẩn tin chắc vào điều đó !

Tâm tư bình phục, Bạch Mộc Trần chậm rãi bước xuống giường, khung cảnh chung quanh thật hỗn độn.

Thấy cảnh tượng như thế, Bạch Mộc Trần không khỏi cười khổ một tiếng, thầm nhủ lại trong lòng rằng mình quả thật là một vị khách hung ác, đã nhận đại ân của chủ nhà nhưng lại phá hoại nơi đây trở thành một nơi hỗn loạn. Nói như vậy hẩn độ kiếp tại nơi này cũng đã đem tới cho chủ nhà không ít phiền toái, có lẽ một phần nhân quả này thật không nhỏ !

Nghĩ vậy, Bạch Mộc Trần ra tay sửa sang lại căn phòng thật sạch sẽ, sau đó mới đi ra ngoài.

.....

Trong trang viên, không khí đã vô cùng vắng lặng

Tại lúc này, Ôn Nhã và con gái của cô đang đứng ở giữa đình viện, yên lặng nhìn chăm chú vào gian phòng của Bạch Mộc Trần, thần sắc của họ mang theo vài phần phức tạp.

Pháp tướng bảo quang đã biến mất, nhưng pháp tướng trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, thậm chí ngay cả một chút uy năng cũng không thể phát giác được.

“ Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác của mình thôi sao? ! ”

“ Không ! Không phải, vừa rồi rõ ràng là pháp tướng bảo quang, ta tuyệt đối không có nhìn lầm ! Nhưng mà”

Đối mặt với tình huống như vậy, thần trí Ôn Nhã bỗng nhiên biến mất. Nàng không rõ tình huống bên trong là gì, nhưng việc này cũng không khó để phỏng đoán, sợ rằng ngưng tụ pháp tướng đã thất bại.

Thất bại chính là làm cho mọi hy vọng cũng tan biến !

Từ hy vọng đến thất vọng, đây là một quá trình vô cùng ngắn ngủi, song nó lại làm cho con người ta có cảm giác đang ở trên trời bỗng rơi xuống mặt đất.

Thật ra kể từ khi chồng của nàng qua đời, nội tâm của Ôn Nhã luôn cảm thấy thiếu đi cảm giác an toàn, thường xuyên sống trong một cảm giác sợ hãi.

Là một tiên sĩ đã trải qua nhiều phong ba bão táp của cuộc đời, nàng tự nhiên hiểu rõ tình cảnh của mình. Ở tại thế giới mà cái mạnh luôn hiếp đáp cái yếu như thế này, thì nàng chỉ là một Chân tiên nho nhỏ, căn bản là nàng không có khả năng để tự bảo vệ bản thân và nữ nhi của mình, cho nên nàng vẫn nhẫn nhịn cho dù bị người trong tộc ức hiếp, và dù là bị người khác xem thường, thậm chí còn bị người khác đánh chửi, thì nàng vẫn kiên trì ở lại Nam Môn thị tộc.

Dĩ nhiên, Ôn Nhã cũng có những tính toán riêng của mình, đối với hoàn cảnh bên ngoài, bản thân nàng có thể không cần để ý hay quan tâm tới, nhưng nàng không thể không vì tương lai của con gái mình mà tính toán như vậy. Nàng không thể nhẫn tâm để con của mình lớn lên dưới sự kỳ thị của người khác? Làm một người mẹ, đây là một chút tôn nghiêm cuối cùng của nàng.

“ Mẹ”

Cảm nhận được sự mất mát của mẫu thân, thâm tâm Tiểu Ưc Khố cũng cảm thấy đau khổ theo, chỉ có thể đem thân thể ôm chặt lấy cánh tay của mẫu thân.

“ Chi chi ! ”

Tiểu Tiên Điều ở trên vai hai người nhảy tới nhảy lui, giống như đang an ủi.

“ Ta không có sao đâu, nha đầu ngốc à. ”

Ôn Nhã trong lòng cảm thấy một chút ấm áp, miễn cưỡng cười cười.

Có lúc, nàng cảm thấy chính mình quá bi quan, mặc dù người nọ không có ngừng tự ra pháp tướng, nhưng cũng đã vượt qua kiếp số của Tán tiên, nhân vật như vậy, dù rằng chỉ là tiên nô, tất nhiên cũng có chỗ bất phàm, nếu như có thể cùng hắn kết giao bằng hữu, đối với mình chắc chắn sẽ có chỗ tốt. Huống chi, sự thật chưa chắc đã giống như mình phỏng đoán.

Bất kể là kết quả như nào, Ôn Nhã cũng quyết định thử dò xét rồi mới tính tiếp.

.....

“ Tiếng đẩy nhẹ căn phòng! ”

Cửa phòng mở ra, ánh mắt của hai mẹ con đều nhìn vào, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi từ trong phòng đi ra, gương mặt mang theo một nét cười nhàn nhạt.

“ Bạch Mộc Trần đa tạ phu nhân và tiểu thư đã giúp đỡ, xin nhận của Bạch Mộc Trần một lễ. ”

Bạch Mộc Trần đi tới trước mặt Ôn Nhã cùng Tiểu Ưc Khổ, cúi đầu một cái thật sâu, trong mắt của hắn tràn đầy một vẻ chân thành cùng lòng cảm kích.

Những năm gần đây, hắn mặc dù thân thể bị thương nặng, luôn trong trạng thái hôn mê, nhưng đối với mọi chuyện bên ngoài vẫn rõ ràng. Thân

phận của hần vốn dĩ thấp kém, nếu như không phải được hai mẹ con Ôn Nhã dùng thiện tâm cứu giúp, chỉ sợ hần đã sớm hóa thành tro bụi, làm sao còn có cơ hội để có thể độ kiếp. Không phải ai cũng có vận khí tốt đến như vậy, cho nên Bạch Mộc Trần càng thêm quý trọng và cảm kích.

“ Có đáng gì đâu, các hạ không cần phải như thế. ”

Ôn Nhã hơi nghiêng người, tránh đi đại lễ của Bạch Mộc Trần, sau đó cẩn thận quan sát đối phương.

Đây coi như là lần đầu tiên hai bên chính thức gặp mặt, không biết tu vi ra sao, chỉ dựa vào bên ngoài mà nói, Ôn Nhã cảm giác được khí chất của Bạch Mộc Trần tuyệt đối bất phàm, không hề giống khí chất của một tiên nô bình thường, đặc biệt là ánh mắt của đối phương sáng ngời và thâm thúy, phảng phất ẩn chứa một tình cảm phong phú và trí tuệ phi thường.

Vốn là Đại tiểu thư của một tiên gia thị tộc, Ôn Nhã tuy rằng kiến thức không quá uyên bác, nhưng những kiến thức căn bản thì nàng hiểu rõ, nàng từ khi ra đời tới nay, gặp qua rất nhiều dạng tiên nô khác nhau, mà những tiên nô này, nếu không phải hung ác thì cũng là yên lặng như khúc gỗ, đều giống như một cái xác biết đi tồn tại trên thế giới này, kể cả là Nhạc gia gia mà Tiểu Ưc Khổ coi như người thân, bình thường cũng một mình sâu khổ.

So sánh ra, trên người Bạch Mộc Trần không nhìn ra được một điểm của nô tính, ngược lại cho người khác cảm thấy một khí thế rất nhẹ nhàng, thanh thoát, nếu không phải nhìn thấy nô ấn màu trắng trên mi tâm của hần, Ôn Nhã tuyệt đối không dám nghĩ rằng đối phương là tiên nô.

Nghĩ tới đây, Ôn Nhã bất giác sinh ra một cảm giác mong đợi trong lòng, người này quả thật không tầm thường, có thể giúp sức cho mình, vì vậy nàng lặng lẽ đem thần niệm dò xét, muốn kiểm tra tu vi của đối phương như thế nào.

Nhưng mà, thật là làm cho người khác thất vọng, trên người Bạch Mộc Trần không có một chút khí tức cường đại nào, chẳng qua chỉ là thân thể Tán tiên mà thôi.

Ôn Nhã nhớ lại, lần đầu tiên gặp Bạch Mộc Trần, trong cơ thể của y là một đoàn khí hỗn loạn, tùy thời có thể biến mất, mà bây giờ trong cơ thể đối phương mọi thứ đều đã trở lại bình thường, tu vi dường như so với Nhất kiếp Tán tiên khác cũng hùng hậu hơn rất nhiều.

Nhưng như vậy cũng không có ích lợi gì?

Tán tiên dù mạnh hơn nữa, thì làm sao có thể vượt qua được Tiên sĩ Chính thống cơ chứ!

Suy nghĩ hồi lâu, Ôn Nhã vẫn sững sờ tại chỗ, một cảm giác mất mát to lớn tràn ngập trong tâm trí nàng.

“ Chẳng lẽ, đây chính là số mệnh sao? ”

Ôn Nhã cố gắng kìm nén cảm giác khổ sở trong lòng, không biết nên nói gì cho phải.

.....

Đối với tâm tình của Ôn Nhã lúc này, Bạch Mộc Trần dĩ nhiên không biết, mặc dù biết, hẳn cũng sẽ không tiết lộ bí mật của mình.

Bởi vì viên tiên chủng trong người hắn đã dung hợp với một tia “ huyết ấn ” của Thiên điem lưu lại, cơ thể của Bạch Mộc Trần đã xảy ra biến hóa vô cùng lớn, trừ chính bản thân hắn ra, người khác không thể nhìn ra bất cứ điểm khác thường nào, cho dù “Chiêm Tinh Sư” thần bí cũng chỉ có thể cảm nhận được đôi chút mà thôi.

Ngày trước, Thiên tiên cao thủ của Tam đại Tiên tông đuổi giết Bạch Mộc Trần, chính là bởi vì tam đại cao thủ không có nhận thấy dị thường trong người hắn, nên mới có tâm lý khinh thường, cuối cùng để cho hắn trốn thoát. Nếu không, hắn thân phận là Tiên nô mà lại có “Tiên chủng” cùng “Mạch luân”, chỉ sợ sớm bị những tiên sĩ kia bắt về tìm hiểu một phen.

.....

“ Đại thúc, thương thế của người đã khỏi rồi sao? ”

Ở một bên, Tiểu Ưc Khố giương cặp mắt tròn to, tò mò nhìn vị nam tử vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này.

Năm năm chung sống, cho dù là cỏ cây hoa lá, cũng sẽ nảy sinh tình cảm, huống chi là một người còn đang sống. Tiểu cô nương này bản tính lương thiện, không biết được thế gian hiểm ác, đối với những người yếu thế, tự nhiên sinh ra lòng trắc ẩn, cho nên khi biết thân phận Bạch Mộc Trần là tiên nô, trong lòng tiểu cô nương nảy sinh mấy phần đồng cảm, cũng không nảy sinh tâm tình vứt bỏ như những người khác.

“ Đại thúc? Haha, thương thế của tại hạ đã tốt lắm rồi, hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của phu nhân và tiểu thư. ”

Bạch Mộc Trần nghe được tiểu cô nương gọi mình như thế, không tự chủ sờ sờ cằm, mỉm cười quan sát đối phương.

Năm năm trôi qua, bộ dáng Tiểu Ưc Khố vẫn như một đứa trẻ, hai bím tóc đen nhánh buông xuống trước ngực, ánh mắt màu lam nhạt trong suốt và linh động, giống như tinh linh trong thiên địa, mặc dù chỉ mặc áo vải nhưng cũng hiện lộ nét tinh khiết phi thường.

Bạch Mộc Trần khẽ chuyển ánh mắt, nhìn tới tiểu tử trên vai của tiểu cô nương, sau đó rời đi ánh mắt.

“ Chi chi ! ”

Từ khi Bạch Mộc Trần xuất hiện, Tiểu Tiên Điều luôn náo động bộ dạng giống như chuột thấy mèo, toàn bộ thân thể co rúm núp trên vai của tiểu chủ nhân, không dám có chút hành động nào khác thường. Lúc này lại cảm nhận được ánh mắt Bạch Mộc Trần nhìn tới, Tiểu Tiên Điều càng thêm run lẩy bẩy, trong mắt nó mang theo một tia sợ hãi. Thật may là quá trình này vô cùng ngắn ngủi, làm cho Tiểu Tiên Điều thở phào nhẹ nhõm.

“ Đại thúc, vì sao mà người lại bị thương? Tại sao lại xuất hiện ở trên Hắc Phong Nhai? ”

Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Ưc Khố, Bạch Mộc Trần nhất thời không cười nổi, vấn đề này hẳn đã suy nghĩ năm năm, không biết nên giải thích với hai mẹ con họ thế nào. Càng không thể nói thật là mình là phản nghịch của Tiên nô quáng trường, bị Tam đại tiên Tông cao thủ đuổi giết, rơi vào hỗn loạn gió lốc nhưng không chết, ngược lại bị đưa đến nơi đây.

Bạch Mộc Trần hiểu rõ, thân phận của mình quá nhạy cảm, chỉ cần tiết lộ một chút tin tức nào đó, không những mình khó thoát tai kiếp, hai người trước mắt cũng không tránh khỏi liên quan. Nhưng là Bạch Mộc Trần lại không muốn lừa gạt ân nhân cứu mạng của mình, cho nên hẳn mới không thể giải thích

Ngay tại lúc Bạch Mộc Trần gặp phải tình huống khó xử, Ôn Nhã lên tiếng.

“ Ta tên là Ôn Nhã, đây là con gái của ta tên là Ưc Khố. ”

Ôn Nhã kéo con gái mình và nói: “ Là do a đầu này của ta đem người từ Hắc Phong Nhai về đây, nơi này chính là địa bàn của Nam Môn thị tộc, ngoại nhân không thể tùy ý ra vào, ta không biết các hạ vì sao xuất hiện ở đây, nhưng nếu đã tới đây, liền phải tuân thủ quy định của nơi này.....”

Dừng một chút, Ôn Nhã nhàn nhạt nói tiếp : “ Lời thừa ta không nói thêm nữa, ta thấy các hạ mới vừa vượt qua Tán tiên kiếp, nghĩ rằng phải cần chút thời gian để củng cố lại bản thân, vậy thì người cứ tạm thời ở lại đây thêm một thời gian nữa đi, chuyện của người sau này tự nhiên ta sẽ có sắp xếp. ”

Dứt lời, Ôn Nhã dắt Ưc Khố xoay người đi.

Nhìn theo bóng của hai người, Bạch Mộc Trần khẽ nhú mày, khuôn mặt thoáng lộ vẻ trầm tư. Đối phương thái độ mặc dù lạnh nhạt, nhưng trong lời nói để lộ ra không ít tin tức. Nơi này nằm trong phạm vi thế lực của một tiên gia thị tộc, kích thước của thị tộc này cũng tuyệt đối không nhỏ. Hơn nữa, mình lại là một “ người ngoài ”, thân phận tuyệt đối khả nghi, nhất định phải tìm một lý do nào đó thích hợp, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Nghĩ tới đây, Bạch Mộc Trần trong lòng cười khổ không thôi. Hắn vốn dĩ là không muốn gây thêm phiền toái cho mẹ con Ôn Nhã, định chờ thương thế khỏi hẳn hẳn sẽ rời đi, nhưng giờ lại ở trong phạm vi thế lực của một tiên gia thị tộc, muốn rời đi đâu có dễ dàng?

Lần này thật đúng là mới thoát khỏi ổ sói, lại rơi vào hang cọp.

Thở dài một tiếng, Bạch Mộc Trần trở lại về trong phòng.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tiên Nô Phản Bội.

Trời yên đất lặng, mây trắng nhẹ trôi, chớp mắt đã qua ba ngày.

Mấy ngày này, Bạch Mộc Trần một mực ở trong phòng mình mà lặng lẽ tu luyện. Hẳn một bên tổng kết kinh nghiệm lần độ kiếp này, một bên đem những tri thức mà được Cổ Thiên Hành truyền cho, lần nữa sắp xếp lại. Trước kia bởi vì tu vi quá thấp, cảnh giới không đủ, có rất nhiều thông tin Bạch Mộc Trần không cách nào có thể hiểu được, bây giờ hẳn đã trở thành Tán tiên một kiếp, thành ra có nhiều thứ đã có thể tham khảo học tập.

Theo lý thuyết, đã lấy được một lượng tri thức khổng lồ như vậy, thì đầu là kẻ mù chữ thì cũng có thể trở thành người thông tuệ, giống như từ trước đến giờ, một kẻ chỉ đứng ngoài trông coi bảo sơn mà không được vào, bởi vì những vật này đều là Cổ Thiên Hành truyền cho, nếu không tự mình tìm hiểu thì không thể tự nhiên sử dụng được. Hơn nữa, nhiều tin tức và tri thức như vậy đều liên quan đến vô số phương diện trong lục giới, không kể những ghi chép về kiến thức cơ sở hay là tiên pháp bí thuật, tất cả cũng đều lộn xộn vô cùng, vậy nên trong một khoảng thời gian ngắn Bạch Mộc Trần cũng không biết phải bắt đầu từ đâu. Điều này giống như một đồng sách vở rơi lả tả trên mặt đất cần phân loại mới có thể sử dụng tốt, mà "Trí tuệ chi tinh" ở phía sâu trong kiến thức của Bạch Mộc Trần chính là nơi đặt những tri thức này.

...

Bước ra khỏi phòng, bên ngoài là một quang cảnh thoáng đãng.

Bạch Mộc Trần sửa sang lại quần áo, rồi đi vào trong đình viện, nhìn xuyên qua dãy hàng rào thưa thớt, chỉ thấy một dáng người nhỏ gầy đang cặm cụi trên một góc linh điền, một cảnh tượng lặng yên và hài hòa.

Nhìn cảnh sống chết một còn, người lừa ta gạt, Bạch Mộc Trần phảng phất như người mất hồn. Từ lúc phi thăng đến giờ đã hơn bốn mươi năm, đây chính là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác yên bình và vô cùng ấm áp. Có lẽ, ở lại nơi này cũng là một lựa chọn không tồi.

Ý định trong đầu vừa lóe lên, Bạch Mộc Trần bất giác khẽ giật mình, thầm than suy nghĩ của mình thực sự quá ngây thơ, Tán tiên với chính thống tiên sĩ há có thể ngang hàng cùng một chỗ? Người ta có ý tốt thu nhận mình, càng không coi mình như nô lệ, chẳng lẽ mình lại cho rằng tất cả mọi người đều có thể như thế? Rất hiển nhiên, điều này là không thể nào.

Lắc đầu, Bạch Mộc Trần hướng về phía linh điền bước tới.

...

"Đại thúc, thúc đã dậy?"

Tiểu Ưc Khố đang thu thập những giọt sương trên nhụy hoa, khi thấy Bạch Mộc Trần xuất hiện ở một bên, không khỏi dừng lại rồi bước đến chào hỏi.

"Ưc Khố tiểu thư vẫn khỏe chứ?"

Bạch Mộc Trần khom người hành lễ, khoe miệng mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Đại... Đại thúc, về sau thúc gọi ta là Ưc Khố được rồi..."

Tiểu Ưc Khổ tay chân bối rối, vội vàng trả lễ. Từ trước đến giờ, tiểu cô nương đều chưa nhận qua cách đối xử tốt như thế, trong lòng tự nhiên có chút bối rối.

Bạch Mộc Trần thấy tiểu cô nương phản ứng như vậy, nhin không được mỉm cười: "Ưc Khổ tiểu thư, tại hạ chỉ là một tiên nô, người không cần khách khí như thế."

"Tiên nô? Tiên nô thì đã sao? Nhạc gia gia cũng là tiên nô..."

Trong mắt nàng lóe lên một tia thương cảm, ở trong ấn tượng của nàng, Nhạc gia gia dù là tiên nô, nhưng là ngoại trừ cha mẹ ra thì ông ấy là người đối tốt với mình nhất, về phần thân phận cái gì gì, tiểu cô nương chưa từng có để ý đến.

Bạch Mộc Trần trầm ngâm một lát, rồi nghiêm túc nói: "Lúc trước Ưc Khổ tiểu thư cứu mạng tại hạ, chẳng lẽ không sợ tại hạ là người xấu hay sao?"

"Ách? Ta... Ta không nghĩ đến điều đó."

Tiểu Ưc Khổ không ngờ rằng Bạch Mộc Trần sẽ hỏi như thế, bất giác không biết nên trả lời như thế nào.

Bạch Mộc Trần cũng trầm mặc, cúi đầu xuống, nhất thời không biết đang nghĩ đến điều gì.

Một hồi sau, Tiểu Ưc Khổ mới nói: "Đại thúc, mẫu thân của ta bảo rằng, chờ sau khi người tỉnh dậy hãy đưa người đi gặp mẫu thân... Bất quá người hãy chờ một lát, ta đang thu thập những đóa hoa của ngày hôm nay, sẽ xong nhanh thôi."

Dứt lời, tiểu cô nương quay người trở lại bên trong linh điền, tiếp tục miệt mài với công việc của mình.

Cách đó không xa, Tiểu Tiên Điều cũng đang chơi đùa, thấy Bạch Mộc Trần tới gần, nó lập tức bay vọt vào một góc nhỏ, bộ lông dựng thẳng lên, thỉnh thoảng nhe răng trợn mắt gào nhẹ.

...

Trong phòng, mùi thuốc tràn ngập khắp nơi.

Ôn nhả ngòi xếp bằng ở trên giường đá, nhắm mắt điều tức, bên cạnh đặt một cái bình ngọc, xem ra nàng vừa mới phục dược xong.

Thật lâu, cửa phòng vang lên tiếng gõ cộc cộc, Tiểu Ưc Khổ mang theo Bạch Mộc Trần tiến vào trong phòng.

...

"Bái kiến Ôn phu nhân."

Bạch Mộc Trần nhìn chung quanh một lượt, sau đó đứng cách một khoảng ngắn, người quay về phía đối diện với Ôn Nhã.

Gian phòng được bài trí vô cùng đơn sơ, ngoại trừ một ít vật phẩm tất yếu thì không có nửa điểm dư thừa. Cho dù trong nội tâm hẳn cũng đã phỏng đoán ra vài phần, nhưng vẫn nhìn không được mà cảm thán cho cuộc sống kham khổ của mẹ con Ôn Nhã.

Biết rõ mẫu thân có điều muốn nói, Tiểu Ưc Khổ ôm lấy Tiểu Tiên Điều yên lặng đứng ở một bên.

"Ah, người đã đến rồi."

Ôn Nhã ho nhẹ hai tiếng, giọng nhu hòa nói: "Đúng rồi, ta còn chưa chúc mừng các hạ thành công vượt qua Tán tiên độ kiếp, đã trở thành một Tán

tiên."

"Đa tạ phu nhân, những năm gần đây nếu không có phu nhân cùng tiểu thư chiếu cố, sợ rằng tại hạ đã sớm ngày thành cô hồn dã quỷ rồi."

Bạch Mộc Trần cảm kích chấp tay, trong lòng có một chút kinh ngạc, hẳn cảm giác được thái độ của đối phương so với lần đầu gặp mặt đã khá hơn rất nhiều, ít nhất cũng không còn lạnh lùng như trước.

...

Trầm mặc một hồi, Bạch Mộc Trần mới đi thẳng vào vấn đề: "Ôn phu nhân ý định xử trí tại hạ như thế nào?"

Ôn Nhã không đáp mà hỏi ngược lại: "Không biết sau này các hạ có tính toán gì không?"

Nghe được lời ấy, Bạch Mộc Trần khẽ giật mình, lập tức cười khổ nói: "Vốn là tại hạ muốn đợi thương thế tốt hơn một chút liền rời khỏi nơi này, chẳng qua bây giờ cũng không dễ rời đi, huống chi, phu nhân cùng tiểu thư đối với tại hạ có đại ân, phần nhân tình này tại hạ luôn muốn báo đáp."

"Người cũng là một người thành thực."

Ôn Nhã nhìn chăm chăm vào Bạch Mộc Trần, có chút hài lòng nhẹ gật đầu. Đối phương không dùng lời ngon ngọt lừa gạt mình, nói rõ hẳn là một người thành thật, như nếu như đối phương thực muốn nói cái gì mà làm trâu làm ngựa, muôn lần chết cũng không từ nan hay đại loại gì đó, nàng ngược lại không tin. Thế nhân đều nói, tu tiên học đạo căn bản là vô tình, lời này mặc dù có chút cực đoan, nhưng đạo lý ở trong ấy lại không sai, chỉ cần là con người thì khó mà không có một mặt ích kỷ nào đó.

"Phu nhân muốn xử trí tại hạ như thế nào?"

Bạch Mộc Trần hỏi lại lần nữa, Ôn Nhã không hề lảng tránh mà trả lời: "Muốn xử lý người thế nào, ta còn chưa nghĩ kỹ, trước tiên hãy nói một ít vấn đề về tình huống của người đi!"

"Cái này..."

Hơi chút do dự, Bạch Mộc Trần vẫn thật thà trả lời: "Phu nhân và tiểu thư đối với tại hạ có đại ân, cho nên tại hạ cũng không muốn lừa gạt hai người, chỉ là thân phận của tại hạ có chút nguy hiểm, nếu như tiết lộ ra ngoài, sợ rằng sẽ liên lụy đến các người. Chung quy mà nói, tại hạ là một nô phản, bị cao thủ của gia chủ đuổi giết, cuối cùng rơi xuống vực sâu, bị một trận hắc sắc phong bạo cuốn vào, đến khi ta tỉnh lại thì đã thấy bản thân ở nơi này rồi."

"Thì ra là phản nô!"

Ôn Nhã nghe xong Bạch Mộc Trần nói về lai lịch của hắn, bất giác thở nhẹ một hơi, xem ra lai lịch của đối phương cùng phỏng đoán của nàng cũng không sai lệch bao nhiêu.

Phản nô bình thường chỉ xuất hiện ở trong tiên gia thị tộc, hơn nữa vô cùng hiếm thấy, bởi vì thủ đoạn không chế của tiên gia thị tộc với tiên nô khá sơ sài, chỉ là bố trí trên người tiên nô một ít cấm chế lợi hại, không rút ra nguyên thần giống như tam đại tiên tông. Cho nên, chỉ cần tiên nô có bản lĩnh gỡ bỏ cấm chế, là có thể rời khỏi gia chủ, đạt được tự do.

Nếu như Bạch Mộc Trần chỉ là phản nô..., Ôn nhã cũng cho rằng mình không cần lo lắng quá mức, dù sao Phượng Lâm Châu lớn như vậy, muốn tìm một tên tiên nô không có thân phận mà dễ như vậy sao? Huống chi, những tiên gia thị tộc này không có khả năng vì một tiên nô mà hao phí công sức quá lớn.

Bạch Mộc Trần nói không sai, hắn thực sự là một tên phản nô, chẳng qua gia chủ của hắn cũng không phải thị tộc nào đó, mà chính là Thiên Huyền

Tông, một trong tam đại tiên tông của Đông Phương Lâm, nếu Ôn Nhã biết rõ tình huống thực sự của Bạch Mộc Trần, sợ rằng nàng đã không có suy nghĩ nhẹ nhàng như vậy.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Thân Phận Mới.

Sau một lúc nói chuyện thì bầu không khí trong phòng dường như hài hòa hơn.

Lúc này trong lòng Ôn Nhã đã nắm rõ, nàng suy nghĩ một lát liền mở miệng nói: "Kỳ thật các hạ không cần lo lắng, Nam Môn thị tộc chúng ta chính là đệ nhất thế lực của Cảnh Lan lĩnh này, cho dù có phiền toái gì thì cũng có bọn hãn gánh vác. Huống chi, Phượng Lân Châu rộng lớn như vậy chắc sẽ không có ai biết người ở đây đâu. Các hạ nếu như đến nơi này thì chỉ có thể giải thích rằng đây là ý trời, người cứ an tâm mà ở lại đây đi."

Ôn Nhã dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Quy củ của Nam Môn thị tộc thì tương đối nhiều, thân phận của người trước sau vẫn là một vấn đề. Hôm trước lúc người độ kiếp đã dẫn tới sự chú ý của thượng tầng Nam Môn thị tộc. Lúc đó để tránh phiền toái cho người, ta đã nói người là Tiên nô của gia tộc mà ta mang theo chủ yếu phụ trách chăm sóc con gái của ta..."

Nói đến đây thì Ôn Nhã cố ý dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Bạch Mộc Trần như đang đợi đối phương trả lời.

Trong lòng Bạch Mộc Trần sững sờ, hãn cũng hiểu được ý ở ngoài lời của đối phương. Hãn là một người ngoài lai lịch không rõ, thân phận lại càng đáng nghi. Nếu như Nam Môn thị tộc biết được thân phận của mình thì mẹ con Ôn Nhã bị trừng phạt là điều tất nhiên, nói không chừng đến cả hãn cũng sẽ bị trực tiếp xử tử. Bởi vậy Ôn Nhã muốn mượn cơ hội lần này thu hãn làm môn hạ để sau này có thể thuận tiện phối hợp với nhau.

Đương nhiên, tuy rằng Bạch Mộc Trần hiểu được Ôn Nhã đang hướng chủ ý lên mình nhưng trong nội tâm cũng không bài xích. Dù sao thì cái mạng này của hắn là do hai mẹ con này cứu về, cho dù hắn dùng cả tính mạng để báo đáp cũng không phải là không thể, hà huống chi chỉ là lưu lại chiếu cố cho cô bé kia.

Với lại, hiện tại Bạch Mộc Trần cũng thực sự chưa có ý định gì cho sau này, cũng không có chỗ nào cần phải đi. Như vậy thì không bằng hắn tạm thời lưu lại nơi này mà tĩnh tâm tu hành, có sự bảo hộ của thị tộc một phương thì chỉ cần hắn không trái với quy củ nơi đây tự nhiên có thể không cần lo lắng đến việc bảo vệ tính mạng.

"Đa tạ phu nhân."

Trong lòng đã có quyết định, Bạch Mộc Trần liền lập tức mỉm cười nói: "Tại hạ chẳng qua chỉ là một Tiên nô, có thể gặp gỡ được phu nhân và tiểu thư thật sự chính là may mắn của tại hạ. Dù sao tại hạ cũng không có chỗ an thân cho nên ở lại chỗ này cũng không phải là chuyện xấu, nếu như Ôn phu nhân chịu thu nhận và giúp đỡ thì tại hạ cầu còn không được."

"Người... người chẳng lẽ không suy nghĩ một chút sao?"

Sắc mặt Ôn Nhã có chút lúng túng, trong mắt nàng hiện lên một tia phức tạp. Nàng hiểu rõ đối phương là một người thông minh và đã nhìn ra được tính toán của mình cho nên nói: "Ta cũng hiểu nỗi khổ của Tán tiên các người, người thật vất vả mới chạy thoát được gông cùm xiềng xích, nhưng tình hình hiện nay ta không thể không cưỡng bức người ở lại đây. Nếu... nếu như sau này có cơ hội ta sẽ bố trí cho người ly khai."

Cũng không phải là Ôn Nhã dùng lạt mềm buộc chặt hầy là đang chơi trò nội tâm vì suy cho cùng thì bọn hắn cũng là người số khổ, không ai cao quý hơn ai. Cũng chỉ vì nàng thật sự không có cách nào khác mới phải lưu Bạch Mộc Trần lại.

Làm mẹ của một đứa bé, Ôn Nhã không thể không tính toán cho con của mình được. Bản thân mình quanh năm bị bệnh tật quẩn lầy thân, vạn nhất mình xảy ra chuyện gì thì chỉ còn lại con gái luôn cần người chăm sóc. Tán Tiên một kiếp mặc dù không phải là mạnh mẽ những ở một số tính huống vẫn có thể có một chút tác dụng. Hơn nữa, đối phương có thể trở thành phản nô thì tất nhiên là có chút bản lĩnh, nếu không cho dù muốn trở thành phản nô cũng không thể nào.

"Phu nhân không cần lo lắng."

Bạch Mộc Trần chấp tay, nghiêm mặt nói: "Phu nhân cần phải hiểu rõ, những Tán tiên như chúng ta ở Tiên giới thật sự là không có địa vị. Tại hạ là một Bạch nô, nếu như không có người bảo hộ thì dù thiên hạ to lớn cũng không có chỗ cho tại hạ dung thân. Cho dù ly khai nơi đây thì cũng có thể đi chỗ nào đây? Huống chi, phu nhân cùng tiểu thư có đại ân với tại hạ, ân tình này không thể không báo đáp. Cho nên phu nhân không cần phải cảm thấy khó xử, có lẽ đây chính là vận mệnh của ta a! Từ nay về sau, Bạch Mộc Trần chính là Tiên nô của Ôn gia rồi, xin nhận Bạch Mộc Trần một lạy."

Nói xong, Bạch Mộc Trần liền khom người cúi đầu, xem như đã chính thức trở thành người của Ôn gia. Từ nay về sau, đây chính là thân phận mới của hắn cũng là một khởi đầu mới.

"Bạch đạo hữu không cần đa lễ."

Ôn Nhã thấy được cử chỉ của đối phương không phải giả thì thần sắc liền dịu đi không ít tức thì liền thay đổi cách xưng hô: "Bạch đạo hữu cứ yên tâm, bốn phu nhân tuyệt đối sẽ không bức bách đạo hữu càng sẽ không hạ bất kỳ cầm chế nào trên người đạo hữu. Nếu như một ngày nào đó đạo hữu muốn ly khai thì bốn phu nhân cũng sẽ cố gắng hết sức sắp xếp cho người."

"Thái độ làm người của phu nhân thì tại hạ vẫn luôn tin tưởng."

Sắc mặt Bạch Mộc Trần không thay đổi, chỉ là trong lòng hằn lại là có chút cười khổ, trải qua mấy lần vào sinh ra tử cuối cùng mình vẫn không thoát khỏi được thân phận Bạch nô. May mắn chính là lần này không có nguy hiểm đến tính mạng. Mà không may chính là, ràng buộc "nhân tình" này có thể lợi hại hơn nhiều so với Nguyên thần ràng buộc. Bạch Mộc Trần không thể không thừa nhận Ôn Nhã này thật sự là một nữ nhân thông minh.

"Đây là Tiên ấn của tại hạ mời phu nhân ghi lại."

Với tư cách là Tiên nô thì đây là giác ngộ cơ bản mà Bạch Mộc Trần cần phải có, không để cho Ôn Nhã nhắc nhở hằn đã tự động nói ra Tiên ấn cũng là để đại biểu cho một phần lòng thành.

Chỉ thấy ấn ký màu trắng lóe lên một hàng tin tức đơn giản xuất hiện ở trước mặt mẹ con Ôn Nhã.

Tiên Ấn: Bạch Mộc Trần... Tán Tiên một kiếp... Thần Châu Huyền Ất Môn... Tuổi thật 340 tuổi... Tiên tịch Bạch nô...

"Cái gì!?"

Tại lúc Ôn Nhã thấy được mấy chữ "Tuổi thật 340 tuổi" thì cả người như bị sét đánh trúng mà lập tức đại ra. Nếu không phải "Tiên Ấn" là thật thì chỉ sợ nàng đã cho rằng đứng trước mặt mình là một tên lừa đảo. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại người có thể làm giả Tiên Ấn, cho dù là lừa đảo thì đó cũng là một tên lừa đảo tài ba.

Tiểu Ưc Khố tuy rằng không hiểu được có chuyện gì nhưng mà nhìn thấy phản ứng của mẫu thân cũng có thể biết được chắc chắn đã có chuyện cực kỳ khủng khiếp xảy ra, nếu không thì mẫu thân tuyệt đối sẽ không thất lễ như vậy.

"Mẹ, người làm sao vậy?"

Ôn Nhã không để ý đến câu hỏi của con gái mà nhìn về phía Bạch Mộc Trần nói: "Bạch đạo hữu, người... người thật sự mới chỉ tu hành 340 năm?!"

"Nếu như ta nhớ không nhầm thì đúng là như vậy!"

Bạch Mộc Trần xấu hổ mà sờ sờ cái mũi, đối với tuổi thật của mình hẳn thật sự không quan tâm, nhưng biểu tình của Ôn Nhã dường như đã nhắc nhở hẳn đây chính là một chỗ sơ hở rất lớn. Nghĩ lại cũng đúng, nếu như là Tán Tiên bình thường thì làm sao có thể với chỉ hơn có 300 năm đã có thể vượt qua được một kiếp Tán Tiên? Nếu như bị người khác sinh lòng hoài nghi hẳn mang trọng bảo vậy thì hẳn rất có thể gặp phải nguy hiểm. Phải biết rằng, rất nhiều Tiên sĩ đều là người không nói đạo lý, chỉ cần trong lòng có nghi ngờ thì sẽ lập tức sư hồn đoạt phách căn bản không cần bất kỳ chứng cứ nào.

"Xem ra phải tìm một cái cơ cho tu vi của mình, nếu không thì sẽ có phiền toái không nhỏ."

Bạch Mộc Trần hơi cúi đầu âm thầm suy nghĩ.

Ôn Nhã thật sự không thể nói được lời nào, nếu như không phải khẳng định mình đang ở trong trạng thái tĩnh táo thì chỉ sợ nàng đã hoài nghi có phải mình đã tẩu hỏa nhập ma mà sinh ra ảo giác hay không. Tuổi thật không đến 400 đã trở thành Tán Tiên một kiếp, tư chất như vậy đã vượt xa ra khỏi hiểu biết của nàng. Đương nhiên, kinh sợ vẫn thuộc về kinh sợ nhưng Ôn Nhã làm thế nào cũng không thể kiềm nén được vui vẻ ở sâu trong nội tâm. Một nhân vật như vậy, cho dù là Tán Tiên thì sau này cũng là một Tán Tiên tài ba. Hiện tại nếu như mình cùng giao hảo với đối phương thì nói không chừng có thể vì con gái của mình kết một cái thiện duyên.

Trong lòng xoay chuyển vô số ý nghĩ, Ôn Nhã càng thêm xem trọng Bạch Mộc Trần.

"Bạch đạo hữu, sau này người cứ ở lại trong này a, gian phòng này hiện tại chính là chỗ ở của người. Nếu như cần thứ gì khác thì có thể phân phó Khổ Nhi lo liệu cho người..."

Ôn Nhã an bài đơn giản một cái rồi lại nói tiếp: "Mặt khác, lát nữa ta sẽ để cho Khổ Nhi dẫn người đi nội đường báo đạo để đăng ký thân phận của người tránh bị người khác dòm ngó."

"Đều theo phu nhân phân phó."

Bạch Mộc Trần chấp tay đáp lại một tiếng rồi lùi ra.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nam Môn Nội Đường.

Sau khi Bạch Mộc Trần rời đi thì Tiểu Ưc Khổ mới đến bên cạnh Ôn Nhã hỏi:

"Mẹ, vị đại thúc này sẽ giúp chúng ta sao?"

Nghe câu hỏi của con gái thì Ôn Nhã thở dài nói: "Người này thật sự là thâm tàng bất lộ, nếu như hắn có thể thành tâm giúp đỡ chúng ta thì hiển nhiên là rất tốt, nhưng mà chỉ sợ hắn sẽ thất tín bội nghĩa, một lòng chỉ muốn lợi dụng chúng ta để ly khai nơi đây. "

Tiểu Ưc Khổ lại hỏi: "Vậy hắn là người xấu sao?"

Ôn Nhã suy tính một lát rồi hơi nhíu mày một cái nói: "Người tốt người xấu làm sao có thể dựa vào bên ngoài để phân biệt được. Ở Tiên giới, chỗ nào có thể có người tốt chính thức chứ? Con đường trường sinh, mỗi bước đều kinh sợ tâm tình, người vì sinh tồn mà không từ bất cứ thủ đoạn thì nơi đâu cũng có. Không cần biết hắn là người tốt hay xấu mà chỉ cần hắn có bản lĩnh để bảo vệ người tạm thời bình an là đủ rồi. Hôm nay mẫu thân vì người kết một cái thiện duyên, nếu như một ngày nào đó mà mẫu thân mất đi thì cũng có thể yên tâm hơn... Nhưng mà, lai lịch của người này không rõ ràng cho nên không thể không đề phòng a!"

Nói đến những câu cuối cùng thì âm thanh của Ôn Nhã hầu như không thể nghe thấy.

Tiểu Ưc Khổ thấy vẻ mặt mệt mỏi của mẫu thân thì trong lòng đột nhiên cảm thấy đau xót, vì vậy không làm phiền thêm nữa mà nhẹ nhàng rời khỏi

phòng.

...

Nam Môn nội đường, chính là trung tâm hoạt động của Nam Môn thị tộc, bao gồm ba phòng và sáu bộ phận, để quản lý toàn bộ công việc đối nội trong Nam Môn thị tộc.

"Ba phòng" chính là Tông phòng, Võ phòng, Khách phòng. "Sáu bộ phận" là phân quản Phòng bộ, Vụ bộ, Pháp bộ, Chiến bộ, Luyện bộ, Công bộ.

Trong ba phòng, lấy "Tông phòng" đứng đầu, từ trước đến nay đều do dòng chính nhất mạch đảm nhiệm, quản lý toàn bộ Nam Môn thị tộc tộc hội, tổ chức các công việc nội bộ như cúng tế tổ tiên. Mà "Võ phòng" lại chấp chương thị tộc đệ tử Tiên khảo cùng với tuần tra chấp pháp, bình thường do thị tộc trưởng lão đảm nhiệm, thực lực được cho là mạnh nhất. Đem ra so sánh thì "Khách phòng" chủ yếu xử lý các công việc hậu cần như luyện đan chế khí, các công việc tạp vụ, cũng không có quá nhiều thực quyền. Nhưng mà nơi này lại là phòng có đầy đủ béo bở nhất, ít nhất ở trong mắt Nam Môn đệ tử là như vậy.

...

Dọc theo đường đi, Bạch Mộc Trần im lặng lắng nghe Tiểu Ưc Khố giới thiệu. Đối với Nam Môn thị tộc cũng xem như là nhận thức được một cách đại khái.

Đây là một thị tộc đã truyền thừa hơn vạn năm, dù rằng không có thế lực mạnh mẽ như ba đại Tiên tông, nhưng vẫn có một chỗ đứng yên ổn. Hơn nữa Cảnh Lan Linh lại nằm dưới quyền quản lý của Thiên Vi Phủ, Nam Môn thị tộc ở trong Thiên Vi Phủ lại cũng có chút ít quan hệ, đây mới chính là chỗ dựa cho thị tộc có thể tồn tại lâu dài.

"Bạch đại thúc, phía trước chính là nội đường, chúng ta đi nhanh lên!"

Hai người vừa đi đường vừa nói chuyện, bất giác đã đi đến chân núi Vọng Thiên Phong.

Ngay phía trước có một tòa lầu các to lớn với phong cách cổ xưa, tòa lầu các này cao mười trượng sừng sững mà đứng giống như một tên vệ sĩ kiêu ngạo, bảo vệ tộc nhân trên núi.

Ánh mắt Bạch Mộc Trần chớp động, trên vẻ mặt hơi lộ ra một tia kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy được kiến trúc của Tiên giới kể từ khi hắn thành tiên, không giống với những kiến trúc tầm thường dưới hạ giới, cũng không thô ráp như Nô thị, mà là một loại kiến trúc mang theo sự lắng đọng cùng với tích lũy theo thời gian. Chỉ dựa vào phần nội tình phong phú này thì Nam Môn đúng là không thẹn với danh hiệu vạn năm thị tộc.

Đương nhiên, những thứ này cũng chỉ là bề ngoài, cũng không đến nỗi để cho Bạch Mộc Trần cảm thấy kinh ngạc. Việc thật sự làm cho hắn chú ý chính là tòa lầu các này dường như mờ mờ ảo ảo tỏa ra một loại khí tức nguy hiểm, nếu không phải thần thức của hắn tăng vọt thì nhất định không thể nhận ra được.

Như vậy xem ra, trong tòa lầu các này được bố trí cấm chế vô cùng lợi hại, nếu như ngoại nhân tùy tiện xâm nhập thì chỉ sợ khó có thể thoát thân.

...

"Đứng lại!"

Một tiếng quát lớn vang lên, ba tên đệ tử bảo vệ trẻ tuổi chặn trước mặt hai người Bạch Mộc Trần.

"Ồ! Đây không phải là Khố đại tiểu thư sao?"

"Khổ đại tiểu thư, nghe nói mẹ ngươi lại thổ huyết, ngươi không ở nhà chăm sóc cho mẫu thân của ngươi mà tới nơi này làm gì? Sẽ không phải là mẹ ngươi sắp chết cho nên chạy đến đây để cầu cứu a?"

"Nói như vậy không đúng, mạng của hai mẹ con nàng rất cứng rắn đấy, cả nhà đều chết hết, chỉ còn bọn hắc vẫn sống."

"Ha ha ha ha!"

Ba người người một lời ta một câu, vừa nói vừa cười, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác.

Đối mặt với sự châm biếm của ba người, Tiểu Ưc Khổ không có phản bác mà chỉ là cúi đầu xuống trước ngực, cố nén không để cho nước mắt rơi xuống. Không có ai biết được, lúc này trong nội tâm nàng phải chịu đựng sự thống khổ cùng dày vò như thế nào.

Tiên dân xung quanh thấy được tình cảnh như vậy liền nhao nhao vòng qua mà đi chỉ sợ không cẩn thận mà rước họa vào thân.

Ba người này chính là huynh đệ họ hàng trong thi tộc chi thứ. Lão đại là Nam Môn Hạo, lão nhị là Nam Môn Chính, lão tam là Nam Môn Lý... bởi vì tư chất của bọn hắc tương đối bình thường, ở trong tộc thuộc loại mẹ không yêu cậu không thương, chỉ có thể bị an bài tới đây đảm nhiệm chức vụ bảo vệ. Mặc dù như thế thì bọn hắc dù sao cũng là thị tộc đệ tử, Tiên dân bình thường nào dám đắc tội.

.....

Bạch Mộc Trần bên cạnh Tiểu Ưc Khổ hơi nhíu nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia hàn ý không dễ dàng phát hiện. Mặc dù hắc không biết thân phận của ba người trước mặt, nhưng với tư cách là Tiên sĩ, lại ăn hiếp một đứa bé như thế, loại hành vi này chỉ có thể dùng chữ thấp hèn để hình dung.

Đối với tình huống của hai mẹ con Ôn Nhã trong thị tộc, Bạch Mộc Trần cũng có biết một ít, nhưng mà tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác.

Vốn là cùng một nguồn gốc tại sao lại phải đối xử với nhau như vậy.

Trong lòng khê thở dài, Bạch Mộc Trần hơi nghiêng người che trước mặt Tiểu Ưc Khổ. Nếu như đã đáp ứng Ôn Nhã chiếu cố cho Tiểu Ưc Khổ thì hẳn sẽ không từ chối. Huống chi hẳn cũng thật sự yêu thích tiểu cô nương thiện lương này.

Cảm giác được có một bóng hình che chở trước mặt mình, Tiểu Ưc Khổ liền ngẩng đầu lên thì bỗng nhiên sững sờ tại chỗ, một bóng lưng khắc sâu vào trong mắt tiểu cô nương này, hơi có vẻ gầy yếu nhưng lại đặc biệt thẳng. Trong nháy mắt, các loại tâm tình khác thường dâng lên trong nội tâm nàng, dường như xua đi tất cả sự âm u cùng mê mang trong lòng nàng.

Lần đầu tiên, Tiểu Ưc Khổ không cảm thấy bị thương vì bị người ăn hiếp.

Lần đầu tiên, Tiểu Ưc Khổ không giả vờ kiên cường vì sự cô độc hiu quạnh.

...

"Ồ? Tiểu tử ngươi là ai?"

Ba huynh đệ thấy có người ra mặt, liền lại để cho hứng thú, lúc này mới nghiêm túc đánh giá Bạch Mộc Trần. Nhưng mà, khi bọn hắn nhìn thấy màu trắng nõn rất rõ ràng ở mi tâm Bạch Mộc Trần thì thần sắc trên mặt liền đờ ra.

"A! Thì ra là một tên Tiên nô? Lại còn vượt qua một lần Tiên kiếp, rất không tồi nha..."

Ánh mắt Nam Môn Hạo lóe lên, trong giọng nói mang theo sự khinh thường nhàn nhạt.

Tiên nô là cái gì? Tiên nô chính là nô lệ của Tiên sĩ, là đối tượng mà bất cứ ai cũng có thể khinh thường làm nhục.

Ba huynh đệ bọn hắn tuy chỉ có tu vi là Tam phẩm Chân Tiên, so với Tán tứ Tiên một kiếp thì kém hơn một bậc, nhưng dù tu vi bọn hắn có thấp hơn nữa thì bọn hắn cũng là chính thống Tiên sĩ, do đó tự nhiên có tư cách xem thường Tán Tiên.

Nam Môn Chính cũng không để Bạch Mộc Trần vào trong mắt, mà là nhìn chằm chằm vào Tiểu Ưc Khổ quát mắng: "Xú nha đầu không có quy củ, người lại dám mang ngoại nhân vào tộc địa, ta nhất định phải bầm bả cho ba vị quân sự đem mẹ con người trục xuất ra tộc địa, hừ!"

Tiểu Ưc Khổ nghe vậy liền hoảng sợ biến sắc, nàng đang muốn muốn giải thích thì Nam Môn Lý ở một bên bỗng nhiên mở miệng nói: "Ta nhớ ra rồi, thằng này là Tiên nô, dường như chính là Tiên nô đã dẫn động Tiên kiếp tại tộc hội!"

"Cái gì?!"

Nam Môn Hạo ngớ ngẩn rồi lập tức vẻ mặt bình tĩnh nói: "Thì ra là hắn! Ta còn tưởng rằng hắn bị Tiên kiếp tiêu diệt chứ, không nghĩ tới người này mạng lớn như vậy."

Nam Môn Chính cười lạnh phụ họa nói: "Người ta nói là đồ đệ tiên thì mệnh cứng rắn, lời này đúng là nửa điểm cũng không sai..." Dừng một chút, hắn lại liếc về phía Tiểu Ưc Khổ nói: "Quả nhiên là ngu ngốc ngu ngốc mã tầm mã a, hắc hắc hắc."

Bạch Mộc Trần lẳng lặng mà đứng đó, không nói bất cứ câu nào, dù sao hiện tại hắn vẫn là người không có thân phận. Nhưng mà, hắn từ thái độ

của mấy người này cũng nhìn ra được một số vấn đề, cuộc sông mà hai mẹ con Ôn Nhã đã từng trải qua thật sự là không tốt, sau này chỉ sợ mình cũng có không ít phiền toái a.

Tiểu Ưc Khổ cũng không làm bất cứ hành động không khôn ngoan nào mà lại còn ăn nói khép nép: "Thủ hộ đại nhân, Bạch đại thúc là do mẩu thân ta từ Ôn gia mang tới, Cung quản sự để cho ta dẫn hân đến nội đường để đăng ký, mời các người tránh đường cho chúng ta đi!"

"Cung quản sự?"

Sắc mặt ba huynh đệ hơi đổi, Nam Môn Chính đang muốn nói ra thì Nam Môn Hạo đã ngắt lời nói: "Được rồi, nếu là Cung quản sự sắp xếp thì người liền đi trước đem công việc xử lý đi a!"

Dứt lời, Nam Môn Hạo tránh thân thể sang một bên để cho hai người Bạch Mộc Trần đi tiếp.

Nhìn hai người ly khai, Nam Môn Chính muốn nói lại thôi, Nam Môn Lý buồn bực không vui nói: "Đại ca, nha đầu kia lại dùng quản sự để uy hiếp chúng ta vậy mà người lại thả cho nàng rời đi?"

"Không tha cho nàng đi thì có thể làm gì?"

Nam Môn Hạo liếc liếc, thần sắc thản nhiên nói: "Chẳng lẽ người còn muốn động thủ hay sao? Đây chính là việc mà Cung quản sự sắp xếp, người dám ngăn cản sao? Nhìn điềm tiền đồ này của người, theo chân một con ranh kê hăng say sao, muốn thu thập nàng sau này có rất nhiều thời gian... Ngược lại tiểu nha đầu lại mang tới chính là tên Tiên nô kia, phải nghĩ biện pháp sau này chơi đùa mới được."

"Đại ca, người là muốn..."

Con mắt Nam Môn Chính khẽ động, như là đang nghĩ tới điều gì.

Nam Môn Hạo gật đầu cười, vỗ nhẹ nhẹ bả vai huynh đệ ý bảo các người hiểu là được.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Phòng Khách Bồ Viên.

Đi vào lầu các, nội đường rộng rãi sáng sủa.

Trong mỗi góc đều có không ít Tiên dân đang vui đầu vào công việc mà không có ai để ý đến sự xuất hiện của Bạch Mộc Trần cùng Tiểu Ưc Khố.

Bạch Mộc Trần quan sát hai bên, mọi hoạt động trong đại điện đều rất có trật tự chỉ lộ ra một cảm giác bị kiểm chế làm cho người khác không dám sinh lòng suy nghĩ xằng bậy.

"Bạch đại thúc, vừa rồi cảm ơn người."

Tiểu Ưc Khố cúi đầu nói tạ ơn với Bạch Mộc Trần, ngữ khí còn có thêm mấy phần thân thiết. Tâm tư của Tiểu cô nương rất đơn thuần, chỉ cần người khác đối xử tốt với nàng thì nàng sẽ nhớ kỹ người đó. Rất rõ ràng vừa rồi hành động của Bạch Mộc Trần đã nhận được sự tin tưởng của tiểu cô nương này.

"Tâm tư của tiểu cô nương này cũng thật đơn thuần a."

Bạch Ngọc Trần nghe vậy thì lại nhìn không được mà cười lên rồi âm thầm thở dài một tiếng. Đây cũng chỉ là một hành động bình thường mà thôi, hẳn cũng không cảm giác được việc mình làm có chỗ nào to lớn mà lại có thể để cho một đứa bé đang đau khổ vùng vẫy mở ra một bầu trời.

Trong lúc trầm mặc thì hai người cũng đã tới phần cuối của lầu các.

Phía trước cách nơi này không xa có đặt một cái thần kỷ cao nửa trượng, trên thân kỷ hương khói tỏa ra, bên trên thời phụng hai bức họa cổ xưa. Trong đó một bức là trời cao đất rộng, có một cây tùng xanh đứng một mình; còn một bức là biển mây mênh mông, có một cánh buồm lẻ loi đi xa.

Chính là:

Thế gian hào nhoáng làm tóc trắng, trước mặt thê lương đều đau thương.

Tùng xanh một mình bàn thạch cổ(ko hiểu), sóng trời mit mù quên hướng đi.

Thơ như họa, họa như thơ, hai loại cảnh tượng với ý cảnh hoàn toàn khác nhau. Trong lòng người vẽ tranh vô cùng tang thương và cô độc, đó là loại sầu nào như thế nào? Là thiên địa vô tận, chỉ có cõi lòng ta lẻ loi sống a!

Tâm thần Bạch Mộc Trần bị hấp dẫn bởi hai bức họa kia mà không phát hiện được tâm tư đang bay lên.

Trăm năm tu tiên, thấy sông chết luôn thay đổi...

Thiên địa xa vời, như bị một màn che màu đen bao phủ...

Hôm nay, người thân bạn bè ở đâu? Hồng nhan ngày xưa ở đâu?

Cô độc, hóa ra đây mới thật sự là cô độc!

Bạch Mộc Trần bỗng nhiên quay đầu lại phát giác ra hai mặt mình đã ướt, tâm yên bình như mặt hồ lại nổi lên từng gợn sóng.

"Bạch đại thúc, người làm sao vậy?"

Tiểu Ưc Khổ phát hiện được thần sắc khác thường của Bạch Mộc Trần liền quan tâm mà hỏi hẩn một câu.

"Ta không sao, chỉ là nhìn ý cảnh trong bức họa kia cảm thấy có chút thương cảm mà thôi."

Bạch Mộc Trần hồi tỉnh lại, hắt hất thật sâu một hơi cổ găng bình phục tâm trạng của mình.

"A."

Tiểu Ưc Khố cái hiểu cái không gật đầu nói: "Ánh mắt của Bạch đại thúc thật tốt, hai bức họa này là vật truyền thừa của các thời kỳ nội đường, nghe nói là do tổ tông đời thứ nhất lưu lại. Ta cũng chỉ được nghe mẫu thân nói."

Dứt lời, tiểu cô nương liền tiến lên rồi cung kính thi lễ với hai bức cổ họa.

"Thì ra là thế."

Bạch Mộc Trần khẽ gật đầu như có điều suy nghĩ, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng lại đảo qua hai bức cổ họa. Bởi vì hắn phát hiện ra cầm chế của cả đại diện đều có liên quan mật thiết với hai bức cổ họa này. Từ điều này có thể nhìn ra được Nam Môn lão tổ có thể là một tộc huyết mạch truyền thừa, đúng là một người rất giỏi.

"Bạch đại thúc, đó chính là tam phòng..."

Sau khi hành lễ thì Tiểu Ưc Khố chỉ về ba cánh cửa bằng ngọc ở bên trái nói: "Bạch đại thúc, trước tiên ta dẫn người đến Khách phòng để đăng ký, sau này nếu như có việc gì thì phải đến nơi đây báo cáo."

"Ừ."

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ưc Khố thì Bạch Mộc Trần cũng đi vào cửa lớn của Khách phòng.

Khách phòng được chia thành hai tầng. Tầng trên là trụ sở của quản sự, người không có phận sự không được tự ý đi vào. Tầng dưới là nơi xử lý các sự việc, mà mẹ cộn Ôn Nhã đúng là làm công tại phòng khách.

"Ức Khổ bá kiến Văn Dương thúc phụ..."

Tiểu Ưc Khổ đi đến trước đài đá rồi thi lễ với một nam tử trung niên.

Người này tên là Nam Môn Văn Dương thuộc về chi thứ nhất mạch phụ trách chương quản xử lý các sự việc hàng ngày của Khách phòng, địa vị chỉ dưới quản sự.

"Người có chuyện gì?"

Thần sắc của Nam Môn Văn Dương cực kỳ lãnh đạm, hăn liếc mắt về tiểu cô nương rồi sau đó rơi trên người Bạch Mộc Trần.

"Tiên nô?! Tán Tiên một kiếp!"

Chuyện xảy ra trên tộc hội trước đây mấy ngày Nam Môn Văn Dương cũng đã nghe qua. Bấy giờ chỉ cần liên tưởng một lát liền có thể đoán ra thân phận của Bạch Mộc Trần.

Tiểu Ưc Khổ vội vàng giải thích: "Bẩm báo Văn Dương thúc phụ, Bạch đại thúc là mẫu thân từ Ôn gia mang đến đây, Cung quản sự để cho chúng ta đưa đến đăng ký."

"Cung quản sự sắp xếp?"

Nam Môn Văn Dương nghe vậy liền khẽ giật mình, sắc mặt biến thành hơi mất tự nhiên.

"Cung quản sự" trong miệng Tiểu Ưc Khổ chính là Cung Tuyết quản sự của "Tông phòng". Phải biết rằng, Tông phòng nắm giữ nhu cầu phân phối

của tất cả đệ tử thị tộc, do đó quyền lợi của Cung Tuyết dĩ nhiên không nhỏ, ai cũng phải nhìn sắc mặt của hắn mà làm việc.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Chỉ là một tên Tiên nô thì làm thế nào lại có thể làm phiền Cung đại quân sự sắp xếp?

Nam Môn Văn Dương cẩn thận nghĩ rồi liền hiểu được manh mối trong đó.

Trong Tiên gia thị tộc thì trên danh nghĩa tất cả tài nguyên đều thuộc về sự không chế của thị tộc, do thị tộc thống nhất điều phối, nhưng có một số thứ vẫn thuộc về cá nhân. Chẳng hạn như một nữ tử được gả vào Nam Môn thị tộc thì tất cả những vật gì mà nữ tử đó mang theo từ nhà mẹ đẻ đều thuộc về cá nhân. Theo lý, Ôn Nhã mang Tiên nô từ Ôn gia đến thì vốn là thì chính mình có thể lưu lại sai khiến rồi chỉ cần báo cáo cho nội đường một tiếng là được. Nhưng mà Cung Tuyết lại cố ý bảo đối phương đưa người đến nội đường để đăng ký, việc này rõ ràng là muốn "Sung Công" Tiên nô của Ôn gia a.

Vốn chỉ là một tên Tiên nô mà thôi, lớn như Nam Môn thị tộc sao lại có thể để mắt. Nhưng mà tên Tiên nô này vậy mà ở trong tộc hội độ kiếp làm kinh động mọi người cho nên tự nhiên là muốn trừng phạt một chút mới được.

Hiểu được vấn đề này thì trong lòng Nam Môn Văn Dương cũng đã cơ bản hiểu rõ mình nên làm như thế nào rồi.

"Tiểu tử, báo lên Tiên Ấn a!"

Nghe được yêu cầu của Nam Môn Văn Dương thì Bạch Mộc Trần liền đưa ngón tay điểm hướng mũi tâm, tin tức trong Tiên Ấn lập tức hiện ra trước mặt đối phương.

"Bạch Mộc Trần... Tán Tiên một kiếp... Thần Châu Huyền Ất Môn... Tuổi thật 340 tuổi... Tiên tịch Bạch nô..."

"Cái gì!? 340 tuổi lại có được Tán Tiên một kiếp!?"

Nam Môn Văn Dương kinh ngạc nói ra một tiếng cũng đã đơn giản dọa cho Tiểu Ưc Khổ nhảy dựng lên.

Trong ý ức của Tiểu Ưc Khổ thì nàng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy qua vị tộc thúc này của mình thất lễ như vậy, hơn nữa phản ứng lại rất giống với mẫu thân của mình. Càng như thế thì tiểu cô nương càng cảm thấy vị Bạch đại thúc này không phải là người thường.

Đối với việc này, Bạch Mộc Trần cũng đã chuẩn bị được lý do thoái thác do đó hẳn rất bình tĩnh nói: "Đại nhân không cần kinh ngạc, tuy rằng thời gian tu hành của tại hạ ngắn nhưng lại ngoài ý muốn ăn vào một loại di quả mới làm cho Tiên nguyên mãnh liệt tăng lên..."

Ngay sau đó Bạch Mộc Trần tùy ý bịa bản thân mình bị vây trong tuyệt địa, trăm cay nghìn đắng mới chạy ra được đường sống, tất cả đều rất có lý để cho người nghe không thể không tin.

"Hừ, không thể tưởng được một tên Tiên nô cũng có được cơ duyên như vậy."

Quản nhiên, Nam Môn Văn Dương nghe xong câu chuyện của Bạch Mộc Trần thì không nói gì thêm. Tiến giới vốn là một thế giới tràn ngập huyền bí, thứ không thiếu nhất đúng là cơ duyên cùng kỳ tích, bất kỳ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra, tự nhiên không có gì để hoài nghi.

"Bạch Mộc Trần đúng không?"

Nam Môn Văn Dương tự biết mình thất lễ cho nên hơi khó chịu nói: "Nói xem, người có tài nghệ đặc biệt gì không?"

"Tài nghệ?"

Bạch Mộc Trần vốn là khê giệt mình rồi sau đó lập tức thoải mái.

Bình thường, Tiên gia thị tộc thu dưỡng Tiên nô đều được dùng vào những công việc khó nhọc, dù sao con đường Tiên đạo cũng rất cần cố gắng và thời gian, nếu như vì một ít tạp vụ mà làm trì hoãn tu hành của bản thân thì hiển nhiên là điều không sáng suốt. Cho nên phần lớn thị tộc sẽ chọn ra một số Tiên nô có tài nghệ để sử dụng, ví như luyện đan nhìn lửa, chế khí khắc phù, hoặc là chăm sóc Linh Thú, Tiên bồ...

"Bấm đại nhân, tại hạ có thể luyện chế Tiên phù."

"A! người có thể luyện chế Tiên phù? Mức cấp?"

Nam Môn Văn Dương nghe vậy liền sửng sờ, không nghĩ tới đối phương lại có tài nghệ luyện chế Tiên phù. Đây chính là kỹ năng tương đối hiếm thấy trong Tiên đạo năm kỷ năng.

"Cấp một."

Nghe được câu trả lời của Bạch Mộc Trần thì Nam Môn Văn Dương lại vẻ mặt khinh thường nói: "Tiên phù cấp một, cho đồng tử chơi sao? Hừ..."

"Việc này..."

Bạch Mộc Trần nhất thời im lặng không biết nên nói cái gì.

Kỳ thật, bên trong Tiên nô có thể luyện chế Tiên phù cấp một cũng được xem như rất giỏi rồi. Chỉ tiếc Nam Môn thị tộc cũng không xem trọng việc luyện chế Tiên phù cho nên giá trị của Bạch Mộc Trần ở trong mắt Nam Môn Văn Dương đã mất đi. Trên thực tế, phần lớn Tiên gia thị tộc cũng sẽ không hao phí tâm tư trên con đường phù đạo, bởi vì Tiên phù cấp cao rất

khó luyện chế mà Tiên phù cấp thấp lại không dùng được, thật sự là một việc làm vô bổ.

"Mà thôi, người đi bờ viện vậy, chỗ đó đang có nhu cầu đầy tớ giúp đỡ trông coi..."

Nói qua, Nam Môn Văn Dương liền từ trong ngực lấy ra một miếng ngọc bài dùng một phát quyết đặc thù khắc trước ngực Bạch Mộc Trần: "Đây là nội đường cấm phù, bằng cái này có thể xác nhận được thân phận của người. Chỉ cần người biết thân biết phận thì tất nhiên sẽ không có việc gì, nhưng nếu như người có dị tâm thì...Hừ hừ hừ!"

Âm thanh của Nam Môn Văn Dương lạnh dần, sự uy hiếp kia không nói cũng biết.

Thần sắc Bạch Mộc Trần bình tĩnh, trên mặt không hiện ra nửa điểm khác thường nào. Suy nghĩ một chút cũng đúng, Nam Môn dù sao cũng là vạn năm thị tộc, nếu như không có thủ đoạn cầm chế Quáng nô thì mời làm cho người cảm thấy kỳ quái.

"Xem ra chính mình phải ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt một đoạn thời gian a."

Khóe miệng Bạch Mộc Trần hiện ra một tia cay đắng, Tán Tiên làm nô lệ, chính mình khi nào mới có thể thoát khỏi vận mệnh này đây!

Sau một lúc thì hai người cũng đi ra khỏi Khách phòng.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sống Sót.

Cực bắc Phượng Lân, đầm Hồng Vụ.

Sương đỏ nổi đây quanh năm không tiêu tan, không khí thối nát cứ tùy ý tràn ngập.

Theo cổ xưa tương truyền, đầm Hồng Vụ này vốn là một đầm lầy bình thường. Nhưng một ngày của mấy trăm vạn năm trước đột nhiên bầu trời rơi xuống mưa máu bao phủ cả đầm lầy này... Từ đó về sau toàn bộ đầm lầy sinh ra một tầng sương đỏ dày đặc, nhất là chỗ sâu trong đầm lầy còn lộ ra một cổ khí tức tử vong rất khủng bố.

Có người nói đây là thiên tai, cũng có người nói đây là nhận họa, lại còn có người nói là có kỳ bảo đến thế gian. Thế là không ít cao thủ của các thế lực nhao nhao tràn vào chỗ sâu bên trong đầm Hồng Vụ muốn tìm ra kết quả.

Nhưng đáng tiếc chính là, cao thủ đi vào thì rất nhiều nhưng đi ra lại không còn mấy người, thậm chí cuối cùng còn có người sị ngốc điên dại.

Tình huống như thế để cho thế lực khắp nơi vừa kinh lại vừa sợ liền lập tức bấm báo cho thượng giới.

Dưới sự điều khiển của lòng hiếu kỳ thì thượng giới đã phái xuống hạ giới rất nhiều sứ giả, nhưng mà vẫn không có một người phản hồi. Nghe nói, đệ tử này về sau còn kinh động đến Tiên Đế cao cao tại thượng lúc ấy, rồi cũng phái xuống một vị Tiên Quân. Nhưng mà kết quả cuối cùng như thế nào thì lại không ai biết được.

Dần dần, chỗ sâu bên trong đầm Hồng Vụ là một nơi cấm kỵ.

Đương nhiên, bởi vì ngoại vi đầm Hồng Vụ lại chính con đường duy nhất nối liền Đông Tây Phương Lân, do đó có không ít Tiên thương mạo hiểm đi qua nơi đây mong đạt được lợi ích cùng báo đáp cao hơn. Trên thực tế, nơi hung hiểm nhất của đầm Hồng Vụ chính là khu vực không biết ở chỗ sâu bên trong đầm, mà kỳ thật ngoại vi đầm lầy lại an toàn hơn rất nhiều. Những Tiên thương kia đúng là nhìn trúng điểm này mới dám mạo hiểm đặt chân vào.

...

Trên một bình nguyên ở gần chỗ sâu trong đầm Hồng Vụ có một đội ngũ đang chậm rãi đi về phía trước.

Đây là một đội ngũ rất kỳ quái, nhịp bước của bọn hắn rất đều, tất cả đều trầm mặc không nói, trên đường đi không phát ra bất kỳ tiếng vang nào, dường như trong lúc nhấc tay giơ chân đều có một loại ăn ý siêu cường, quanh thân có sát khí lượn lờ!

Không sai! Đội ngũ này không phải ai khác mà chính là đám Quáng nô bỏ trốn ra từ Tiên nô quặng mỏ.

Hôm nay đã cách thời điểm Tiên nô bạo loạn được năm năm thời gian, chú ý của mọi người cũng dần dần bị Tiên Ma chiến trường hấp dẫn. Ai cũng không nghĩ tới, ở trong đầm Hồng Vụ hung hiểm lại có một đội ngũ đều do Quáng nô tạo thành đang ngoan cường sống sót, chỉ là bọn hắn cũng đã bỏ ra đại giới cực kỳ thảm trọng.

Hai năm trước, đám người Tiêu Thần vì tránh né sự lộng bắt của ba đại Tiên tông mà dứt khoát tiến vào đầm Hồng Vụ. Nhưng mà hung hiểm ở trong này vượt xa sự tưởng tượng của bọn hắn!

Tiến vào không đến ba tháng thì đội ngũ đã chết đi hơn một trăm huynh đệ, ở những ngày kế tiếp, hung hiểm không ngớt, tử thương vô số. Năm đó có ba nghìn Quáng nô thì ngày này còn sống không đến một nghìn, mà lúc này mới chỉ đi được một nửa quãng đường, tình huống trong tương lại càng khó có thể đoán trước. Nhưng dù là như thế thì bọn hắc trước sau vẫn không buông tha mà ngược lại càng kiên trì cố gắng đi về phía trước.

Đáng vui mừng chính là dưới sự dẫn dắt của ba người Tiêu Thần, Trần Tịch cùng với Nguyên Minh Tử thì đội ngũ nhỏ yếu này lại dần dần lớn lên trong khó khăn gian khổ, từ lộn xộn của lúc ban đầu thì đến bây giờ lại vô cùng trật tự. Có thể không chút khoa trương mà nói, đám người còn sót lại này không ai là không phải trăm chiến tinh anh.

Bởi vì cái gọi là, chỉ một tia lửa cũng có thể trở thành một đám cháy, đám người Tiêu Thần luôn tin tưởng những hạt giống của hi vọng này sẽ có một ngày mọc rễ nảy mầm ở trong mảnh đất Tiên giới này, hơn nữa còn khỏe mạnh phát triển.

...

Đi qua bình nguyên, đội ngũ dừng lại trên một gò núi.

Nơi cao, ba người Tiêu Thần, Trần Tịch cùng Nguyên Minh Tử đứng sánh vai, ánh mắt của ba người đều nhìn về phương xa, trên người lúc nào cũng tỏa ra khí tức giết chóc rất đậm đặc.

Năm năm đi qua, ba người đều đã không phải là Quáng nô trước kia mặc cho người bắt nạt mà là lãnh lĩnh tụ linh hồn của đội ngũ này, càng là cây trụ tinh thần của mỗi Quáng nô. Chỉ cần ba người hắc còn sống, chỉ cần ba người hắc còn kiên trì thì đội ngũ này vẫn tiếp tục tồn tại, Quáng nô cũng sẽ không buông tha cho mục đích cuối cùng.

Phương xa là một mảnh mênh mông, chẳng biết khi nào mới có thể đi đến cuối đường.

Nhìn qua bầu trời mờ mịt màu đỏ thì khuôn mặt kiên nghị của ba người lại có thêm một tia phiền muộn.

"Mập mạp, lão Trần, các người đang suy nghĩ điều gì?"

Tiêu Thần giật giật miệng, cánh tay khoác trên cổ Nguyên Minh Tử, mặt lộ ra một nụ cười sáng lạn. Trải qua vô vàn khó khăn mạo hiểm mà mình hiên tại vẫn sống thật tốt, chẳng lẽ không được vui vẻ ư!

So sánh với sự lạc quan của Tiêu Thần thì hai người Trần Tích và Nguyên Minh Tử lại có chút đau thương. Bọn hắn bây giờ thân ở trong hiểm địa, huynh đệ cùng nhau đi đến đã chết hơn một nghìn mà tiếp theo vẫn còn một nửa lộ trình, lại nên đi như thế nào đây?

"Tiêu Thần, người nói... Cổ đại ca hiên tại sống như thế nào, hắn có khỏe không?"

"Đương nhiên! Cổ đại ca là người tốt tất trời giúp tự nhiên sẽ rất tốt."

Nghe được câu hỏi của Nguyên Minh Tử thì Tiêu Thần liền trả lời một câu rất chắc chắn, trong nội tâm không nén được mà hung hăng rút ra mấy cái.

Đối với thân phận chân thật của Bạch Mộc Trần thì ba người đã sớm có suy đoán, "Cổ Trần" chính là Bạch Mộc Trần, là Quáng nô đã từng vì tự do mà không tiếc tự mình đốt cháy linh hồn. Nếu không phải là hắn thì ai có thể đủ bản lĩnh mà phản kháng lại cường quyền? Ai có thể vì đạo nghĩa mà không chùn bước đưa bọn hắn cứu ra? Chỉ tiếc, năm đó sau khi bạo loạn thì Bạch Mộc Trần liền dứt khoát lưu lại quặng mỏ để tranh thủ một đường sinh cơ cho bọn hắn, để cho bản thân mình bị hãm vào trong ngục tù. Cho dù kết quả cuối cùng có thể lành ít dữ nhiều nhưng mà bọn hắn vẫn luôn tin tưởng Bạch Mộc Trần nhất định vẫn còn sống, cho dù đây chỉ là ý nghĩ của bọn hắn.

"..."

Ba người không nói mà riêng phần mình trầm mặc.

Một lát sau, Trần Tịch bỗng nhiên mở miệng nói: "Đúng rồi, Tiêu Thần, mập mạp, công pháp của Cổ đại ca truyền các người đã tìm hiểu được thế nào rồi?"

Tiêu Thần cùng Nguyên Minh Tử đồng thời nhìn nhau, trong mắt cũng đều hiện lên một tia di sắc.

Công pháp trong miệng của Trần Tịch chính là Tán tiên tu hành pháp quyết do Bạch Mộc Trần sáng chế. Bởi vì thuật này đối với yêu cầu về thần thức rất cao cho nên ba người vẫn chưa đủ điều kiện cơ bản nhất để tu hành.

Suy nghĩ một lát rồi Tiêu Thần nói với vẻ mặt ủ rũ: "Ai! Tôi luyện của hai năm qua để cho tu vi của ta tiến bộ không nhỏ như đáng tiếc thần thức vẫn là kém một chút, tối đa cũng chỉ đủ để khống chế đồng thời chín mươi đạo Tiên phù, không cánh nào viên mãn... Lão Trần, mập mạp, các người thì sao?"

"Ta cũng không khác lắm, chín mươi lăm..."

Trần Tịch vừa nói xong thì ánh mắt của hai người đều rơi vào trên người Nguyên Minh Tử.

Nguyên Minh Tử do dự một lát rồi vẫn thành thật trả lời: "Ta... Ta vừa đột phá một trăm."

"A!"

Hai người nghe vậy liền khẽ giật mình, mặt mũi Tiêu Thần tràn đầy kinh dị nói: "Người đột phá một trăm rồi hả? Việc xảy ra khi nào?"

"Chính... Chính là trước đây không lâu."

Nghe được câu trả lời của Nguyên Minh Tử thì vẻ mặt vốn đang vui vẻ của Tiêu Thần liền biến thành tức giận nói: "Người mập mạp chết bầm này, người tốt, giấu được rất sâu nha, người đã đột phá tại sao lại không nói sớm? Hừ!"

"Ta..."

Nguyên Minh Tử muốn nói lại thôi, rồi cúi đầu xuống nói: "Vẫn là đợi một thời gian nữa thì lão Trần người cũng có thể đột phá một trăm rồi."

Tán Tiên công pháp do Bạch Mộc Trần sáng chế ra cần dùng Tiên chủng để thay thế cho Tiên căn mới có thể tu hành, may mắn là lúc Bạch Mộc Trần chia tay với bọn hắn đã đem Tiên chủng (loại) của Thiên Tiên Quách Nam tặng cho bọn hắn cho nên ba người đã thương lượng với nhau nếu như ai là người đầu tiên thỏa mãn được điều kiện cơ bản thì sẽ để cho người do tu luyện. Nguyên Minh Tử tự biết tư chất của mình không tốt cho nên muốn tặng Tiên chủng này cho Tiêu Thần cùng Trần Tịch. Ba người cùng nhau vào sinh ra tử đã nhiều năm, tình cảm như huynh đệ, tâm ý cùng nhau tương thông cho nên Tiêu Thần cùng Trần Tịch tự nhiên có thể thông cảm cho tâm tình của đối phương, bởi vì bọn hắn cũng nghĩ như vậy.

Trần Tịch hơi suy tính một lát rồi nghiêm mặt nói: "Mập mạp, chúng ta đều hiểu ý của người, nhưng người cũng phải vì đại cục mà suy nghĩ. Chúng ta bây giờ đang ở trong hiểm cảnh, mỗi bước đều có nguy cơ, nếu như không có thực lực mạnh mẽ để phối hợp thì mọi người rất khó có thể đi tới đích. Nếu như người sớm ngày tu luyện công pháp của Cổ đại ca thì chúng ta sẽ có nhiều hơn một phần bảo đảm."

"Lão Trần nói rất đúng!"

Tiêu Thần cũng phụ họa nói: "Thần thức của người là mạnh nhất trong chúng ta, đôi với phù đạo cũng là nhận thức sâu nhất, hơn nữa thực lực của

người cũng không chênh lệch so với chúng ta. Ta xem để cho người tu luyện Tiên chủng này là phù hợp nhất, chờ chúng ta tìm một địa phương tốt để ôn định lại thì người có thể bắt đầu tu luyện..."

Tiêu Thần dừng lại một chút rồi nói sang chuyện khác: "Kỳ thật, công pháp của Cổ đại ca cũng không quá thâm ảo mà chỉ có yêu cầu rất cao về thần thức mà thôi, nhưng mà lại cần Tiên chủng làm dẫn dắt... Ai! Tiên chủng lại chỉ có Thiên Tiên mới có thể ngưng kết, nhưng mà dùng lực lượng của chúng ta thì làm sao có thể đường đường đánh chết Thiên Tiên?"

"Hừ, nếu như không thể đường đường đánh chết thì chúng ta có thể dùng mưu kế!"

Trầm Tích ánh mắt lạnh lùng nói: "Cổ đại ca cũng đã từng nói, Tiên phù vốn là thiện về tập kích, chúng ta nhiều người như vậy còn sợ đánh không chết một tên Thiên Tiên sao? Đợi tất cả mọi người đều tu luyện công pháp của Tán Tiên thì lúc đó thực lực sẽ tăng lên nhiều, đó mới xem là cơ sở của Tán Tiên chúng ta!"

"Hơn nữa, chúng ta cũng đã mượn tay của du thương truyền bá công pháp cho Tán Tiên tu luyện. Đây mới là hạt giống chính thức."

"Nếu như Cổ đại ca biết được chắc là sẽ rất vui mừng a!"

"Cho nên, chúng ta nhất định phải sống sót."

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thiên Khung Lầu.

Phượng Lân Đông sơn, cao đến mức có thể nắm trời, Tiên mây lướt qua, mênh mông màn trắng.

Đây chính là địa phương mà trong tâm của vô số Tiên dân hướng tới. Địa Chu thành là Tiên thành phần vinh nhất ở phía đông Phượng Lân.

Địa Chu thành chính là một trong bảy mươi hai chủ thành của Đông Phượng Lân. Nói một cách chính xác thì nơi đây nên gọi là "Địa Chu sơn" bởi vì tòa Tiên thành này được xây dựng trên đỉnh núi, quanh năm bị mây mù bao phủ, cảnh sắc bao la mà hấp dẫn. Có thể nói là đây mới thật sự là Tiên gia Tiên cảnh.

Nơi đây có quy củ khác với những Tiên thành khác. Địa Chu thành này không thuộc trong phạm vi cai quản của Tử Tiêu cung, cũng không có Tiên quan tọa trấn cố định ở đây mà là nơi tụ hội của các thế lực khắp nơi do ba đại Tiên tông cùng nhau cai quản và thống trị. Bởi vậy Tiên nghiệp trong Địa Chu thành ngày càng hưng thịnh, trật tự cũng rất ổn định, được xem là viên ngọc của Đông Phượng Lân (nguyên văn: Phượng Lân đông châu), lóng lánh mà lại tôn quý.

Trong Tiên thành có một tòa lầu các mang phong cách cổ xưa mà trang nhã sừng sững đứng đó. Tiên sĩ ra vào tấp nập, nơi này chính là Thiên Khung Lầu một trong những nơi giao dịch có tiếng tăm lừng lẫy.

Nghe nói Thiên Khung Lầu này chính là do thể lực của thượng giới mở ra, các chi nhánh được trải rộng ở khắp các cảnh trong Tiên giới. Mỗi một chỗ thương lầu thì nhất định phải có một vị cường giả tọa trấn, bất kỳ Tiên sĩ nào dám ở thương lầu ngang ngược thì đều sẽ bị trừng phạt mạnh mẽ, thậm chí có thể bị trực tiếp giết chết. Chính vì vậy mà Thiên Khung Lầu ở trong Tiên giới Thương minh (liên minh thương nhân) cũng có dư luận cũng như danh dự rất tốt.

Theo dòng người tản đi thì Thiên Khung Lầu dần dần vắng vẻ hơn.

Đúng lúc này có một đội Tiên thương (thương nhân) chạy đến với vẻ phong trần và mệt mỏi, sau khi thông báo thân phận liền trực tiếp đi thẳng vào Thương lầu.

Trong phòng khách vừa lịch sự vừa tao nhã, hương thơm của trà tỏa ra khắp nơi.

Trước cửa sổ có một nam tử trẻ tuổi đứng chắp tay sau lưng vừa suy nghĩ xuất thần vừa nhìn bên ngoài cửa sổ.

Người này tên là Tần Đông Vũ, chính là chủ nhân của tòa Thiên Khung Lầu này. Chỉ là hãn bình thường đều rất rảnh rỗi nhàn hạ, chỉ phụ trách tọa trấn Thương lầu mà rất ít khi hỏi đến các sự vụ cụ thể.

Mấy ngàn năm trước hãn sinh ra trong danh môn ở thượng giới, vốn là con cưng của trời nhận được vạn Tiên chú ý, nhưng mà không biết vì sao tại một lần độ kiếp thân thể bị tổn thương ngoài ý muốn chỉ còn lại thần hồn phải chuyên thành Tán Tiên tu hành. Tiên sĩ xui xẻo như hãn ở trong Tiên giới cũng không ít, nhưng chỉ vì thân phận và địa vị khác nhau mà vận mệnh của mỗi người cũng khác nhau. Có người trở thành Tiên nô, có người trở thành Du thương cũng có người được gia tộc bảo hộ, ít nhất không phải lo bảo vệ tính mạng.

Rất may, Tần Đông Vũ là người có thân thể tốt, hơn nữa sau lưng lại có trường bối đại năng của mình yêu thương chiếu cố cho nên hắn cũng không bị gia tộc vứt bỏ mà ngược lại gia tộc còn thông qua quan hệ để đưa hắn xuống hạ giới làm chủ nhân của một lầu để tránh cho xấu hổ về thân phận.

Tán Tiên bốn kiếp cũng tương đương với Thiên Tiên tứ phẩm ở Nhất Trung Thiên cũng là một cao thủ. Chỉ cần không tùy tiện đi trêu chọc những lão quái ẩn thế kia thì tự nhiên có thể sống rất tốt. Nhưng mà, Tán Tiên không thể nào tu luyện, bởi vì thân thể hiển hách của Tần Đông Vũ mà có thể che dấu được sự thật hắn là một Tán Tiên, tộc nhân tuy rằng không dám công khai gây khó dễ cho hắn nhưng vẫn lén lút châm chọc, khiêu khích, xem thường.

Đả kích như vậy sao có thể để cho hắn đã từng là con cưng của trời vông cùng kiêu ngạo này tiếp nhận được?

Sau khi đi vào hạ giới thì Tần Đông Vũ bắt đầu cam chịu, cả ngày sống mơ mơ màng màng, ham vui đùa. Nhưng mà những lúc tỉnh táo thì trong nội tâm hắn lại vô cùng trống rỗng và bi thương, hắn hầu như đã quên đi mấy ngàn năm qua hắn sống như thế nào.

"Lão chủ, Sài lão bản của Ngọc đô Thương minh cầu kiến."

Sau lưng truyền đến một tiếng bấm báo của cấp dưới để cho Tần Đông Vũ lập tức phục hồi lại tinh thần.

"Sại lão bản? A, là Sài Lục của Ngọc đô Thương minh..."

Tần Đông Vũ dường như cũng nhớ được người này vì vậy gật đầu nói: "Nếu là người quen củ thì mời hắn trực tiếp vào đây! Mặt khác, phân phó tôi tớ dâng lên 'Tiên Vân Nhưỡng'."

"Vâng, tiểu nhân xin đi ngay."

Sau khi cấp dưới lên tiếng ly khai thì lúc này Tần Đông Vũ mới xoay người rồi lười biếng ngồi tựa vào ghế được làm bằng mây, tùy ý vuốt vuốt một viên ngọc châu sáng óng ánh trong tay.

Một lát sau, một nam tử trung niên dưới sự dẫn dắt của cấp dưới mà tiến vào phòng khách, đúng là Sài Lục của Ngọc đô Thương minh.

Cũng giống như Tần Đông Vũ, thân phận của Sài Lục cũng là Tán Tiên. Chỉ là ở mị tâm của hắn có một cái Ấn nô màu xanh đậm để đại biểu cho thân phận thấp kém, hơn nữa chỉ có tu vi ba kiếp. Đương nhiên, đều là Tán Tiên thì không có ai cao quý hơn ai cho nên Tần Đông Vũ đối với người này cũng không làm ra việc gì kiêu ngạo.

"Ồ? Lão Sài hơn nửa năm không thấy, tinh thần của người lại tốt hơn không ít nha!"

Tần Đông Vũ vừa kéo Sài Lục vừa trêu ghẹo đối phương nói: "Thế nào, lần này lại mang đến đồ chơi gì thú vị cho Tần mỗ sao?"

Bởi vì hai người thường xuyên qua lại trên phương diên làm ăn cho nên vẫn hay tặng cho nhau những thứ mới lạ. Sài Lục sớm đã quen với ngữ khí như vậy của đối phương nên cũng không nén được mà hiện ra một nụ cười vui vẻ.

"Tầm mắt của Tần lâu chủ càng ngày càng cao rồi, đồ vật bình thường sợ là rất khó lọt vào mắt của lâu chủ a!"

Nghe được giọng điệu của Sài Lục thì Tần Đông Vũ lập tức hào hứng lên. Đối phương rõ ràng là có thứ tốt, nếu không sao có thể thừa nước đục thả câu ở trước mắt mình.

"Hắc hắc, lão Sài, chung ta là đồng bạn, có vật gì tốt thì lấy ra ngay đi. Nếu như thật sự để cho Tần mỗ vừa ý thì tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt cho người."

Nói xong thì Tần Đông Vũ vẫy vẫy tay gọi tới đĩa rượu ngon lên, đúng là một bộ dạng thịnh tình chiêu đãi.

"Việc này..."

Sài Lục muốn nói lại thôi, hắc mắt không nhìn được mà liếc về mấy tên tới cách đó không xa.

"Được rồi, nơi này không cần các người nữa, đều đi xuống đi!"

Tần Đông Vũ vẫy tay bảo tới lui ra, trong phòng khách chỉ còn hai người bon hăn: "Lão Sài, bây giờ ở đây chỉ còn ta và người, còn không mau lấy bảo bối ra cho ta xem một chút."

"Nào dám không tuân lệnh."

Sài Lục thu lại nụ cười rồi với vẻ mặt thận trọng lấy ra một cái hộp báu từ trong ngực đưa đến trước mặt Tần Đông Vũ mà nói: "Tần lâu chủ, vật này của ta thật sự là bảo bối chân chính, giá trị không thể đo lường, hơn nữa là rất hợp với người."

"Hả?"

Tần Đông Vũ thấy đối phương trình trọng như vậy liền vội vàng ngồi thẳng lên, nhưng mà khi hắn tiếp nhận và mở ra hộp báu thì trong đó chỉ có một cái ngọc giản rất bình thường.

"Đây... đây là vật gì?!"

Tần Đông Vũ tràn đầy nghi hoặc, thất vọng ở trong mắt liền lóe lên rồi biến mất. Hắn vốn tưởng rằng sẽ có tuyệt thế trân bảo gì đó nhưng lại

không nghĩ đến chỉ là một cái ngọc giả. Chắc hẳn là bên trong ghi lại các loại Tiên pháp bí thuật a, nhưng mà với Tán Tiên thì những thứ này đều không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Tần lâu chủ, có phải là đồ tốt hay không thì người xem xong liền biết."

Sắc mặt Sài Lục không đổi vẫn thận trọng như cũ.

Tần Đông Vũ cũng không muốn nói thêm gì liền trực tiếp phân ra một tia thần thức đưa vào bên trong ngọc giả.

"Đây... đây chẳng lẽ là..."

Thanh âm của Tần Đông Vũ hơi run run, vừa rồi vẻ mặt của hắn còn đang thờ ơ thì lúc này lại chuyển thành rung động, kinh ngạc, mừng rỡ, thậm chí Tiên nguyên trong cơ thể cũng không khống chế nổi mà bắt đầu dâng trào.

Sài Lục cười cười, ánh mắt lóe sáng nói: "Tần lâu chủ không hề nhìn lầm, đây chính là công pháp tu luyện của Tán Tiên."

"Cái gì?"

Dù là Tần Đông Vũ đã sớm có suy đoán nhưng mà khi nghe được đáp án của đối phương vẫn để cho hắn không nhận được mà mãnh liệt rung động trong lòng. Cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao Sài Lục lại nói ngọc giả bình thường này là bảo vật vô giá, nếu như công pháp trong đó thật sự khả thi thì cũng có nghĩa là Tán Tiên có thể tu hành, do đó vận mệnh của mình sẽ được thay đổi.

Đây mới thật sự là bảo bối, bảo bối thay đổi vận mệnh của Tán Tiên.

Phục hồi lại tinh thần thì Tần Đông Vũ lập tức khởi động mấy cái cấm chế phong bế cực kỳ chặt chẽ toàn bộ khách sảnh, sợ tin tức kinh thế hãi

tục này không cẩn thận mà truyền ra ngoài.

Hai người trầm mặc, không khí trong phòng khách trở nên đầy áp lực.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Công Pháp Phổ Biến Ra Khắp Nơi.

Ở Thiên Khung Lâu, lúc này bên trong đang buôn bán, kẻ đến người đi rất náo nhiệt.

Vậy mà ngay lúc này, cả tòa lâu các chợt rung rinh, mọi người còn chưa kịp phản ứng gì thì cảm thấy hai mắt hoa lên, thoáng chốc đã ở bên ngoài lâu các.

“ A! Đã xảy ra chuyện gì vậy? ”

“ Chuyện gì xảy ra? Ta đang giao dịch cơ mà ! ”

“ Vừa rồi chính là cấm chế di không, không biết tòa Thiên Khung Lâu này đã xảy ra chuyện gì rồi ! ”

“ BỐ ai mà biết được ! ”

.....

Một đám tiên sĩ vừa sợ vừa ngạc nhiên nghị luận với nhau ầm ĩ, thậm chí có người còn phát ra thần thức dò xét nhưng lại bị một sức mạnh vô hình mạnh mẽ đẩy ra.

Dễ dàng đoán được, Thiên Khung Lâu bất ngờ mở cấm chế ra thì nhất định là xảy ra chuyện đại sự. Với thể lực như Thiên Khung Lâu, nếu quả thật xảy ra tình huống gì thì không phải những tiên sĩ bình thường như bọn chúng có thể nhúng tay vào.

Một lúc sau, mọi người đợi mãi mà không thấy có chuyện gì tiếp theo đành phải bất đắc dĩ bỏ đi.

.....

Trong phòng khách, Tần Đông Vũ đang chăm chú nhìn Sài Lục, trong lòng hẩn nẩy sinh muôn vàn ý niệm.

Mặc dù Tần Đông Vũ thất vọng, mặc dù tự trách bản thân nhưng hẩn không hề ngu ngốc. Ngược lại, hẩn đã quản lý Thiên Khung Lâu rất tốt, từ đó có thể thấy được thủ đoạn và tâm trí của hẩn. Thậm chí hẩn từng nghĩ, đối mặt tin tức trọng yếu như thế có cần phải giết người diệt khẩu hay không để chấm dứt mọi hậu hoạn.

Tuy nhiên, Tần Đông Vũ không phải là hạng người tàn nhẫn, mặc dù tâm tư của hẩn rất phức tạp nhưng không tính toán ra tay.

.....

Trầm mặc hồi lâu, Tần Đông Vũ chậm rãi mở miệng bảo : “ Lão Sài, công pháp này ngươi lấy được từ đâu? Phía trên có ghi cần dùng Tiên chủng để làm vật dẫn, ngươi đã tu luyện qua chưa? Có thực sự làm được hay không? Có xảy ra vấn đề gì không? ”

Tần Đông Vũ liên tiếp hỏi mấy câu, tay trái nắm chặt lấy ngọc giản khẽ run lên, hẩn khó nén được nội tâm kích động. Tâm tình của hẩn thời khắc này giống như một người ở dưới vực sâu tuyệt vọng thấy được một tia hy vọng để cho hẩn có được dũng khí để sống tiếp.

Sài Lục nghiêm mặt nói : “ Không dám lừa dối Tần lâu chủ, công pháp Tán tiên tu luyện này là ta mua được của một tiên nô, còn về nguồn gốc ban đầu không ai biết được, bởi vì đối phương cũng mua được từ nơi khác mà thôi. ”

“ Người người nói cái gì? Mua mua được sao? ”

Tần Đông Vũ sững sờ tại chỗ, vật trân quý như vậy lại có người mang đi bán sao? Chẳng lẽ người nọ bị điên hay sao? ! Hay là do sự đòi đã thay đổi quá nhanh, hẳn đã lạc hậu hay sao? !

“ Công pháp này đúng là có thể mua được. ”

Sài Lục gật đầu một cái rồi tiếp tục nói : “ Tiên chủng mặc dù trân quý nhưng cũng không khó để lấy được. Đối với Tần lâu chủ mà nói ta tin chuyện này không có khó khăn gì..... Về phần công pháp trong này, ta cùng với mấy vị hảo bằng hữu đã thử tu luyện qua, quả thật có thể làm được, hơn nữa tạm thời chưa phát hiện ra bất cứ vấn đề gì trong công pháp này. Nửa năm qua, chúng ta vẫn đang tu luyện bộ công pháp này, mặc dù vẫn không bằng được tiên sĩ chính thống nhưng tiên nguyên trong cơ thể rõ ràng tăng trưởng không ít, đại khái là gấp đôi bình thường. Phương pháp này có thể làm cho chúng ta mau chóng đề cao tu vi, thậm chí có thể thi triển tiên thuật”

Dứt lời, Sài Lục tập trung tinh thần khắc ra một vật. Vật này kích thước nho nhỏ phát ra ánh sáng.

“ Đây Đây là Tiên chủng ! ? ”

Vẻ mặt Tần Đông Vũ trở nên kinh sợ, hẳn vận thần thức quét qua Sài Lục thì phát hiện trong cơ thể của gã kia đã xuất hiện mạch luân vận chuyển tiên nguyên.

Thân là thiếu gia của một đại tộc trên thượng giới, hẳn sao lại không hiểu được ý nghĩa của mạch luân. Nếu như nói, Tiên căn ngưng tụ thành Tiên chủng là căn cơ để bước lên tiên đạo thì mạch luân chính là căn bản để tu luyện pháp thân. Có tiên căn, có mạch luân, Tán tiên không còn là một thân thể không có căn nguyên nữa. Xét trên một ý nghĩa nào đó thì cơ bản

không khác gì so với tiên sĩ chỉ có thể nói là thiên tư kém hơn rất nhiều mà thôi.

“ Tán tiên vốn là người không có căn nguyên chỉ có thể tìm vật khác để thay thế, đây chính là đạo của trời lấy chỗ thừa bù vào chỗ thiếu. Vị tiên bối sáng lập ra công pháp này nhất định là người học thức phi phàm. ”

Tần Đông Vũ vô cùng thán phục, trong lòng không còn chút nghi ngờ nào. Mấy ngàn năm buồn khổ thoáng chốc tiêu tán, tâm tư bị động chỉ muốn hét lên. Hiện giờ đủ mọi cảm xúc trào lên trong nội tâm.

.....

Đợi cho tâm tình bình tĩnh lại, Tần Đông Vũ mới bảo: “ Lão Sài, lần này Tần mỗ thiếu người một thiên đại nhân tình. Nói đi, người muốn ta làm gì. ”

Tần Đông Vũ là người đứng đầu ở Thiên Khung Lâu, tâm tư tự nhiên thông tuệ. Đối phương vượt cả ngàn dặm chẳng lẽ chỉ là vì đưa bộ công pháp Tán tiên tu luyện này ư. Tất phải có việc muốn cầu cạnh mình.

Sài Lục khẽ sở cười một tiếng: “ Tần lâu chủ, không người nào nguyện ý làm đầy tớ cả đời, người cho rằng điều đó có đúng không? ”

Tần Đông Vũ khẽ vuốt cằm. Đều là Tán tiên, hẳn hiểu rất rõ tâm lý của đối phương.

“ Có lẽ đây là cơ hội để chúng ta thay đổi vận mạng. ”

Dừng một chút, Sài Lục nói tiếp: “ Tần lâu chủ, người nói đi, nếu như tiên sĩ chính thống biết được bộ tiên pháp này họ sẽ phản ứng như thế nào? ”

“ Cái này thì.....”

Sắc mặt Tần Đông Vũ trở nên nặng nề, hắn nói : “ Tán tiên đều bị mọi người kỳ thị. Nếu để cho tiên sĩ chính thống biết được công pháp này, nhất định sẽ tạo nên một trận gió tanh mưa máu. Nhất là Phi Thăng Điện, họ chắc chắn sẽ không thể ngồi im không chừng, còn có thể mang đến tai họa cho Tán tiên. ”

“ Không sai ! ”

Sài Lục cũng rất đồng ý : “ Không có thể lực nào nguyện ý để cho Tán tiên quật khởi bởi vì điều này làm cho lợi ích của các thế lực bị ảnh hưởng quá lớn. Cho nên, bộ công pháp Tán tiên này là một con dao hai lưỡi. Nếu dùng thật tốt, Tán tiên có thể thay đổi được vận mệnh nhưng nếu dùng không tốt thì.....”

Nói tới đây, Sài Lục liền dừng lại, hậu quả sau đó không cần nói ai cũng biết.

“ Cũng chưa chắc đến mức này! ”

Đôi chân mày kiếm của Tần Đông Vũ chột nhú lại, hắn tự tin hiên ngang nói : “ Toàn bộ cả tiên giới, Tán tiên không dưới ngàn vạn, nếu như mỗi Tán tiên đều có thể tu hành công pháp này thì bọn họ căn bản không thể ra tay sát hại toàn bộ được! Huống chi, theo ta được biết, tiên gia thị tộc giống như nhà ta những đệ tử trực hệ phải chuyển sang tu thành Tán tiên cũng không ít. Bọn họ đều có trường bối chiêu cố thì ai dám làm gì? ”

“ Đúng đúng đúng ! ”

Hai mắt của Sài Lục sáng lên, gã tiếp lời : “ Chỉ cần Tần lâu chủ đem công pháp này truyền lên thượng giới, khi đó người khác có muốn cấm cũng không thể cấm được. Đây mới chính là căn cơ của việc thay đổi địa vị Tán tiên. ”

Tần Đông Vũ gật đầu mỉm cười: “ Đâu chỉ như thế, hiện giờ chiến trường tiên ma đã mở ra, nếu như trên chiến trường thực lực của Tán tiên có thể tăng cao thì phần thắng cho Tiên giới lại tăng thêm một phần. Những thế lực kia tuyệt đối sẽ không vì cái lợi nhỏ mà chịu tổn thất lớn lao, cho nên chúng ta không cần lo lắng. ”

“ Tần lâu chủ quả nhiên anh minh ! ”

Sài Lục mừng rỡ, nỗi thấp thỏm cũng bay đâu mất. Chờ cho chuyện thành công, gã không cần phải lén lút tu luyện nữa.

Đại sự đã định, hai người đều cực kỳ hưng phấn, mỗi người đều cầm chén rượu ngon lên cạn chén không ngừng.

.....

Tây Phương Lân, trên bầu trời một hạm cốc hiểm trở, một thương đội gồm rất nhiều vân thuyền nối đuôi nhau dài dằng dặc đang lẳng lặng bay đi.

Ngay lúc đó, phía dưới chợt truyền tới tiếng động, một luồng khí tức âm trầm quét qua cả hạm cốc.

“ Dừng lại ! ”

Một tiếng quát to vang lên, đội ngũ vân chuyển lập tức ngừng lại.

Người cầm đầu tiến lên phía trước lạnh giọng quát to: “ Huynh đệ cùng đường không nhìn thấy thương hào của chúng ta sao? Chúng ta chính là Thiên Thương Thành Lạc gia thương đội, kính xin mọi người lui lại. ”

“ ”

Bên dưới vẫn yên tĩnh làm cho người khác cảm giác đầy áp lực.

Trong chốc lát, một luồng sát ý bốc lên hướng tới những vân thuyền trên không trung.

“ Giết ! ”

“ Giết ! Giết ! Giết ! ”

.....

Mấy trăm thân ảnh đồng loạt bay lên làm cho thương đội kia phản ứng không kịp. Chỉ trong thời gian ngắn đã thương vong thảm trọng.

Người cầm đầu mới là Chân tiên Cửu phẩm thì làm sao có thể ngăn cản sự tấn công của mấy trăm Chân tiên. Bất đắc dĩ thương đội đành phải quay thuyền rút lui.

“ Mau rút lui ! ”

Thấy người dẫn đầu rút lui những người còn lại cũng nhanh chóng bỏ chạy tán loạn. Thương thay, một bộ phận Tiên nô làm công không thể trốn thoát, tất cả đều bị chết oan.

.....

“ Ha ha, Tam đầu lĩnh, thu hoạch lần này không tệ. Lại là thương đội của Lạc gia. ”

“ Lạc gia cái gì, đụng phải Khô Cốt đạo tặc chắc chắn là bị cướp sạch, hắc hắc hắc ! ”

“ Không sai không sai, nếu không phải bọn nó chạy nhanh thì đã châu trời cả lượt. ”

“ Đi, đem chiến lợi phẩm về để cho Đại đầu lĩnh cao hứng một phen ! ”

.....

Lấy được vãn thuyền, mấy trăm tiên tặc vô cùng phấn khởi.

“ Á? Tam đầu lĩnh, ngài mau đến xem xem, ta ta phát hiện ra thứ gì này? ”

Tiếng hét của một tên tiểu lâu la làm mọi người chú ý, gã tựa hồ từ một túi trữ vật phát hiện ra cái gì đó.

“ Sao hả? Phát hiện ra bảo bối gì sao? ”

Thanh âm hùng hậu vang lên, một tên đại hán vóc người khôi ngô rẽ đám đông đi tới. Người này chính là Tam đầu lĩnh trong lời nói của tên tiểu lâu la kia.

“Tam đầu lĩnh, cái túi trữ vật này là từ trên người một đứa Tiên nô, bên trong có một cái ngọc giản”

Thấy dáng vẻ quái dị của tên tiểu lâu la, Tam đầu lĩnh liếc liếc phía ngọc giản sau đó trực tiếp tra xét.

“ Cái này cái này là sao có thể như vậy! ”

Tam đầu lĩnh vừa xem qua, mặt mũi toát lên vẻ không thể tin được. Đám lâu la xung quanh lại càng thêm tò mò.

“ Sao vậy, Tam đầu lĩnh? ”

“ Đúng vậy Tam đầu lĩnh, có phải tiên đạo bí tịch hoặc kỳ thuật hay không? ”

“ Không thể nào! Chỉ là một tiên nô làm sao có thể có vật gì tốt. ”

“ Rốt cuộc là thứ gì thế? ”

Nghe thấy các thuộc hỏi thăm, Tam đầu lĩnh hồi phục tinh thần.

“ Đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn rồi! ”

Tam đầu lĩnh vẻ mặt phức tạp nói chậm từng chữ một: “ Đây là công pháp tu hành của Tán tiên! ”

“.....”

Tất cả các âm thanh đều im bật, Tam đầu lĩnh nói xong một câu này, đám lâu la trợn mắt há mồm.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Khuyếch Tán Và Ảnh Hưởng.

Phượng Lâm Châu, bên trong một hang động âm u và ẩm ướt, một tên tiên nô tướng mạo xấu xí đang núp trong một góc, tay cầm một cái thạch phiến cổ quái mà tỉ mỉ nghiên cứu.

Thoạt nhìn thì thạch phiến rất nhỏ và mỏng, có điều trên bề mặt lại được khắc chi chít tiên văn, trông giống như một thiên công pháp tu hành.

“Tán Tiên không có căn cơ, thay thế phương pháp..... Thần thức..... Mầm mống tiên đạo.....”

Sau khi nhớ kỹ nội dung trên thạch phiến, nam tử cẩn cẩn giấu kỹ nó vào trong túi quần.

Đây là công pháp mà hắn mua được ở Nô thị, dù là Tán Tiên cũng có thể tu hành. Tuy hắn không rõ bộ công pháp này có thực sự hiệu quả hay không, nhưng đối với một người đang lâm vào trạng thái tuyệt vọng, dù chỉ là một chút hy vọng thì cũng không thể bỏ qua, huống chi số Tiên Nô tu luyện công pháp này đâu chỉ mình hắn.

“Thần thức..... Mầm mống tiên đạo..... Tiên chủng.....”

Nam tử lẩm bẩm, một cảm giác cay đắng dâng lên trong lòng.

Là Tiên nô, hắn có thể chậm rãi rèn luyện thần thức, có điều về phần Tiên chủng thì chỉ có Tiên sĩ với tu vi từ Thiên Tiên trở lên mới có thể ngưng tụ thành..... Thiên Tiên, đây chính là cảnh giới quá xa xôi! Bản thân mình chỉ là một nô bộc, biết kiếm Tiên chủng ở đâu đây?

“Tiên chủng..... Tiên chủng.....”

Từ tuyệt vọng đến hi vọng, lại từ hi vọng đến thất vọng, trong nội tâm nam tử này tràn ngập những ý nghĩ phức tạp. Có điều hắn cũng quyết tâm không bỏ cuộc, hắn đã ở đây suốt ba trăm năm, ban đầu là căm phẫn, sợ hãi, ẩn nhẫn, rồi sau đó trở nên lạnh lùng lãnh mạc, hắn đã sống cuộc sống như vậy quá đủ rồi, đôi khi hắn cũng chẳng biết mình sống vì cái gì, bản thân mình bây giờ là ai nữa.

Ngay bây giờ, sau khi trải qua bao vất vả hắn mới có được công pháp giúp cho Tán Tiên tu hành, hắn không thể cam tâm buông xuôi như vậy.

“Tiên chủng..... Tiên chủng.....”

“Không! Tuyệt đối không, nhất định sẽ có biện pháp khác..... Nhất định có biện pháp.....”

“Biện pháp..... Đúng vậy, vị tiền bối này đã sáng tạo ra phương pháp dùng Tiên chủng để thay thế, ta không tin những vật khác cũng không thể thay thế.....”

“Đúng! Không sai! Dùng những vật khác thay thế! Nhất định là như vậy, ta nhất định sẽ thành công.....”

“Nhất định có thể!”

Nam tử mở to hai mắt, một đôi mắt tràn đầy cừu hận lóe lên trong bóng đêm.

.....

Đông Phương Lâm, Vong Xuyên sơn mạch.

Nơi đây núi non trùng trùng điệp điệp, bao gồm chín chín tám mươi một tòa sơn phong liên mạch với nhau. Ở trung tâm là một đỉnh núi cao vút

vượt lên mọi vật, sơn thế như kiếm đâm thẳng tới tầng mây, khiến người ta có một cảm giác ngưỡng mộ uy thế của ngọn núi vạn trượng.

Nơi này chính là một trong tam đại Tiên Tông, trụ sở truyền thừa của Thiên Kiếm tông.

Trên đỉnh núi cao nhất có một tòa cung điện cổ xưa lơ lửng trên bầu trời, nhìn qua giống như một thanh kiếm bị xiềng xích quăn quanh, ngạo nghễ đứng sừng sững trong thiên địa, cô độc và lạnh lùng.

Đúng lúc này, một đạo lưu quang xẹt qua không trung, rơi thẳng xuống đỉnh núi.

Người đến tuổi tầm trung niên, hảnh mặc một bộ áo trắng, lưng đeo kiếm, trước ngực áo thêu một thanh kiếm ẩn màu xanh, điều này chứng tỏ hẳn là đệ tử nội môn của Thiên Kiếm Tông.

“Đệ tử bái kiến Lạc sư thúc.”

Đệ tử thủ hộ thấy người này tới, vội vàng tiến lên hành lễ.

Vị Lạc sư thúc này khẽ vuốt cằm tỏ vẻ đáp lễ, sau đó vội vàng đi về phía Kiếm cung.

.....

Kiếm cung chia làm hai tầng cao thấp, tầng dưới là nơi tông môn nghị sự, tầng trên là nơi mà Tông chủ tu hành. Nơi này bị cấm chế ngăn cách, ngày thường thì tĩnh mịch và trang nghiêm, người bình thường không thể tới gần.

Không bao lâu sau, tiếng bước chân dồn dập vang lên rồi dừng lại bên ngoài thạch thất tầng trên.

“Đệ tử Lạc Trầm Doãn, có chuyện trọng yếu cần bẩm báo với Tông chủ.”

Lạc Trầm Doãn khom người vái, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Một lát sau, trong thạch thất vang lên thanh âm lãnh đạm của Tông chủ Cát Sâm Kiếm: “Trầm Doãn, bốn tông ra lệnh cho người ra ngoài xử lý công việc, vì sao bây giờ lại vội vàng quay về? Rốt cuộc có chuyện quan trọng gì?”

Từ sau sự kiện Tiên nô bạo loạn, uy thế của Tam đại Tiên Tông ở Đông Phương Lân rơi xuống ngàn trượng, không được tôn trọng như trước, lại có không ít tiên gia thị tộc mượn cơ hội này mà trắng trợn phát triển, thậm chí còn xâm phạm đến lợi ích của Tiên Tông, làm cho nơi nơi trở nên hỗn loạn vô cùng.

Rơi vào đường cùng, Tam đại Tiên Tông đành phải phái tinh anh đệ tử ra ngoài, cuối cùng cũng tạm thời trấn áp được cục diện.

Lạc Trầm Doãn chính là đệ tử tinh anh của nội môn mà Thiên Kiếm tông phái ra bên ngoài, chẳng những có tu vi Thiên Tiên nhất phẩm, hơn nữa lại túc trí đa mưu, tính cách thận trọng, nếu không có chuyện trọng yếu phát sinh, hẳn tuyệt đối sẽ không hấp tấp trở về tông môn bẩm báo như vậy.

“Bẩm báo Tông chủ, gần đây có một bộ công pháp lưu truyền khắp các thành thị lớn nhỏ, bởi vì việc này có quan hệ trọng đại, đệ tử buộc phải tự mình hồi tông báo cáo mọi chuyện.....”

"Hả? Công pháp gì vậy?"

“Là..... Là một bộ công pháp để Tán tiên tu hành.”

“Cái gì!?”

Tiếng sừng sốt vừa vang lên, cửa thạch thất đột nhiên mở ra, một luồng kiếm ý sắc bén như phả vào mặt.

“Công pháp ở đâu?”

Cát Sâm Kiếm không quan tâm đến hình tượng một Tông chủ của đại phái, lách mình một cái rồi xuất hiện ngay trước mặt Lạc Trầm Doãn, mái tóc bạc trắng không gió mà bay, giống như vạn kiếm cùng xuất động, không giận mà uy.

“Mời Tông chủ xem.”

Lạc Trầm Doãn lật tay, dâng lên một cái ngọc giản cùng một chiếc cốt phiến, trên mặt ghi lại cùng một bộ công pháp.

“Thay thế Tiên chủng!”

Cát Sâm Kiếm nhận lấy hai vật rồi xem xét kỹ lưỡng, sắc mặt từ ngưng trọng chuyển thành âm trầm, bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng một cách đáng sợ.

Thân là người đứng đầu của một Tiên Tông, đương nhiên Cát Sâm Kiếm phải hiểu ý nghĩa của việc Tán tiên có thể tu hành, đó chính là một trận tranh đấu kịch liệt giữa thế lực cũ của Tiên giới với một thế lực mới tân sinh, chắc chắn các thế lực trong Tiên giới sẽ bị phân chia lại một lần nữa, mà Thiên Kiếm tông bọn họ hiển nhiên không thể chỉ lo cho thân mình.

“Bộ công pháp này đến từ đâu?”

“Nô thị Hải Thiên, phát hiện trên người hai gã tội nô.”

“Công pháp này đã bị truyền ra ngoài chưa?”

“Đệ tử cho rằng bộ công pháp này đã bị người khác cố ý truyền ra ngoài, nếu không Tiên nô bình thường tuyệt đối không thể có được.”

“Ừ.”

Trầm ngâm một lát, tâm tình của Cát Sâm Kiếm dần dần hồi phục lại. Bây giờ không phải là thời điểm để truy cứu căn nguyên, bộ công pháp Tán tiên này rất có thể đã truyền đi khắp nơi, vậy thì có không dưới ngàn vạn Tiên nô đã hòa theo mà tu luyện, trừ khi tiêu diệt toàn bộ Tán tiên thì việc ngăn cản gần như là bất khả thi, nhưng biện pháp này quả thật không thực tế chút nào.

“Tông chủ, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lạc Trầm Doãn tự biết chuyện này rất quan trọng, bởi vậy không dám tự tiện quyết định.

Lòng Cát Sâm Kiếm cũng vô cùng bối rối, sở dĩ Tán Tiên làm nô lệ chính là vì họ không có căn nguyên, không có cách nào tu hành, nhưng nếu như quy tắc này bị phá vỡ, như vậy địa vị từ trước đến nay của Tán tiên nhất định sẽ phát sinh những chuyển biến mới, việc này có thể ảnh hưởng trực tiếp tới thế lực thống trị của Tiên tông.

Bất quá nói đi thì phải nói lại, Tán Tiên luôn phải làm việc khổ cực, họ vốn không có sức chiến đấu, nếu như có thể tu hành thì sức chiến đấu sẽ tăng lên không ít. Đừng xem thường lực lượng như vậy, đây là cũng là một yếu tố để đánh giá thực lực cao thấp của một môn phái, tác dụng không hề nhỏ chút nào. Lấy một ví dụ, Tán Tiên của người khác mạnh mẽ vô cùng, Tán Tiên của mình lại vô cùng yếu ớt, một khi hai tông khai chiến thì bên mình nhất định sẽ bị thiệt.

Với suy nghĩ như vậy, Cát Sâm Kiếm lại càng không thể không thận trọng cân nhắc.

“Việc này rất hệ trọng, lão phu phải thương nghị cùng hai tông phái kia.”

Nói xong, Cát Sâm Kiếm xuất ra hai đạo kiếm phù, phá không mà đi.

.....

Cùng lúc đó, Ngự Khí tông, Thiên Huyền tông và các tiên gia thị tộc khác cũng nhận được tin tức về công pháp tu luyện của Tán tiên.

Trong phút chốc, cả Tiên giới đã bắt đầu nổi phong vân, thế lực các phương cũng bắt đầu bố trí thủ đoạn, các thế lực trong bóng tối lại càng rục rịch.

Không ai có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai, những chuyện này sẽ ảnh hưởng đến Tiên giới như thế nào, nhưng không thể phủ nhận vận mệnh của Tán Tiên chắc chắn sẽ thay đổi, hoặc là tân sinh, hoặc là hủy diệt!

Có lẽ, đây chỉ là một cơ hội.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Nam Viện Khổ Cực.

Linh Bồ viên tọa lạc ở lưng chừng núi của Vọng Thiên phong, diện tích lên tới ngàn mẫu, được bao phủ bởi vô số cấm chế, đây cũng chính là khu vực cung cấp tiên linh được thảo cho cả Nam Môn thị tộc nên càng trọng yếu.

Linh viên này được chia làm hai viện nam bắc, Nam viện phụ trách trồng trọt linh thảo, Bắc viện phụ trách luyện chế đan dược, có thể nói tác dụng của hai nơi này là hỗ trợ lẫn nhau. Có điều nếu so sánh hai nơi thì địa vị của Nam viện thấp hơn Bắc viện rất nhiều, nếu dùng lời lẽ của phạm giới để mô tả thì một nơi là lao động chân tay, một nơi là công tác kỹ thuật, lẽ đương nhiên không thể giống nhau.

Đúng vậy, làm việc ở Nam viện tuyệt đối là khổ cực, không có bất cứ một chút kỹ thuật nào.

.....

Ở khu vực biên giới của Nam viện, mấy tên tiên nô đang bận rộn trong linh điền.

Do linh khí của nơi này vô cùng loãng nên đám linh điền này bị xếp vào hạng bát, không những không thể trồng những loại lãn căn tốt, mà dù là linh căn bình thường cũng cần Tiên nô liên tục quán chú tiên nguyên vào linh điền, nhờ đó mới có thể đáp ứng được nhu cầu cần thiết cho việc sinh trưởng của linh căn.

Đối với việc xử lý đám linh điền hạng bét này, Linh Bồ viên cũng hết sức đau đầu.

Một địa phương rộng lớn như vậy, bỏ qua quả thật đáng tiếc, phải biết rằng Địa linh khí không giống với Tiên linh khí, rất thích hợp cho linh thảo sinh trưởng, nhưng nếu một thời gian dài không bỏ công chăm sóc, nơi này sẽ trở nên hoang phế. Nhưng nếu quả thật phải đi chăm sóc, lại là một chuyện tình không ai tình nguyện cả. Dù sao hạ đẳng linh điền linh khí quá mức mỏng manh, lại cần đem tiên nguyên tới chăm sóc, thường thường khiến cho người làm không có dư thời gian để tu luyện, bởi vậy không ai muốn đi đón nhận việc này, thuần túy chỉ là lãng phí thời gian. Cừu nhi cừu chi, hạ đẳng linh điền trở thành một loại kê lặc. (Kê lặc: sự vật không có giá trị, nhưng bỏ thì tiếc.)

Cho đến nay, Quản sự của Linh Bồ Viên cũng chưa nghĩ ra được một biện pháp nào tốt để giải quyết việc này, vì vậy chỉ có thể an bài tiên nô thay phiên nhau trông coi.

Thật bất hạnh, Bạch Mộc Trần chính là một trong những tiên nô bị bố trí tới khu hạ đẳng linh điền này, mỗi ngày hẳn đều phải đem tiên nguyên của chính mình chăm sóc linh điền, duy trì linh thảo sinh trưởng bình thường.

Dĩ nhiên, đối với tiên nô bình thường mà nói thì đây đúng là một công việc khổ nhọc, bởi vì tiên nguyên của Tán Tiên sau khi tiêu hao khôi phục rất chậm chạp, chỉ có thể dựa vào thời gian tích lũy từng chút một, nhưng là đối với Bạch Mộc Trần mà nói, việc này căn bản không ảnh hưởng gì, thậm chí đôi lúc để hảnh rảnh rồi quá mức. Hiện nay trong cơ thể Bạch Mộc Trần đã diễn sinh ra một cái mạch luân, dưới sự thúc giục của Tiên chủng, có thể tự luyện hóa tiên lực, mặc dù tăng trưởng chậm chạp, nhưng cũng sinh sôi không ngừng, làm hảnh không cần phải tu luyện. Chính bởi vậy, hẳn lại có nhiều thời gian để làm việc khác, tỷ như minh tướng, suy nghĩ, hoặc là đọc sách.

.....

“ Huyền hoàng chi sơ, tức vi hỗn độn, thiên địa hồng hoang, vạn vật hữu tự, mệnh vận chí thâm, do giản hóa minh, thái thượng thánh ý, phụng minh chân đạo”

Ở một khoảng đất trống cách đó không xa, Bạch Mộc Trần đang ngồi xếp bằng, nhỏ giọng niệm ba ngàn chữ trong kinh ý "Đạo Tàng", thỉnh thoảng lại chú ý đến khí tượng ở trên linh điền.

Đạo Tàng kinh ý đúng là bác đại tinh thâm, mỗi một lần niệm lại phảng phất thêm một lần lĩnh ngộ.

Sau ba tháng thời gian, trừ việc đã quen thuộc với hoàn cảnh sống mới, thu hoạch lớn nhất của Bạch Mộc Trần chính là thần thức tăng lên. Sự gia tăng này không phải tăng lên về số lượng mà là tăng lên về cảnh giới, là nhìn thấu bản chất của sự vật thấy được căn nguyên bên trong, giúp hắn dễ dàng nắm bắt được những điểm căn bản đối với bất kỳ loại tiên thuật hay công pháp nào, đây gọi là ngàn vạn con đường nhưng cuối cùng đều quy về một mối.

Cùng lúc đó, mỗi ngày Bạch Mộc Trần đều bỏ ra chút thời gian để học tập, nghiêm túc xem lại những kiến thức bao la mà trí tuệ chi tinh hàm chứa bên trong thức hải của mình.

Có thể sống một cuộc sống yên bình, chuyên tâm nghiên cứu học vấn, cuộc sống như vậy cũng không tồi chút nào.

Trong thoáng chốc, Bạch Mộc Trần không khỏi nhớ lại quãng thời gian mình lịch lãm trong hồng trần ở hạ giới, hắn trở thành một thầy giáo theo đuổi con đường học vấn. Mặc dù hiện giờ phải ăn nhờ ở đậu, chịu đựng những ánh mắt coi thường nhưng hắn lại cảm nhận được một không khí rất bình thản và yên tĩnh. Ít nhất là tự do hơn so với thời gian ở Tiên nô quảng trường, chỉ cần hoàn thành công việc thì thời gian còn lại có thể tự thu xếp.

Lệ khí ma diệt, duyên hoa tẩy tận.

(Đem sát khí rũ bỏ, đem phấn son rửa hết. “Duyên hoa” là một loại bột phấn trang điểm của Trung Quốc cổ đại. “Tẩy tận duyên hoa “câu này chỉ một người con gái đã cởi bỏ vinh hoa phú quý, lau sạch phấn son, để lại khuôn mặt mộc không trang điểm. Bình thường dùng để chỉ kỹ nữ, ca nữ lúc hoàn lương. Cả câu mang ý nghĩa một người muốn bỏ hết quá khứ, làm lại từ đầu.)

Giờ phút này tâm cảnh của Bạch Mộc Trần đang chậm rãi biến hóa, cả người càng thêm bình thản, hòa vào với tự nhiên, so với những tiên nô đang tất bật với công việc, toàn thân hắt toát ra một khí chất phóng khoáng và tiêu sái, làm cho người khác cảm thấy thân thiết.

.....

“Bạch đại thúc!”

Một giọng nói trong trẻo vang lên, một thân hình nhỏ nhắn từ đằng xa đang đi tới.

Trong linh điện, mọi tiên nô để ngẩng đầu lên rồi ngay sau đó lại chú tâm vào làm việc, thái độ giống như không để ý tới bất cứ chuyện gì.

Bạch Mộc Trần nhìn về phía âm thanh phát ra, người tới không phải Tiểu Ưc Khố thì còn có thể là ai.

“Bái kiến Ưc Khố tiểu thư”

Bạch Mộc Trần mỉm cười, đứng dậy thi lễ.

Tiểu Ưc Khố vội vàng tiến lên, xua tay mà nói: “Bạch đại thúc, ta đã không còn tiểu thư của thị tộc nữa, sau này người gọi ta bằng tên là được. ”

Mấy ngày nay, mẹ con Ôn Nhã cùng với Bạch Mộc Trần sống chung với nhau cũng khá hòa thuận, không còn lúng túng xa lạ như lúc ban đầu. Nhất là có một lần Tiểu Ưc Khố gặp vấn đề khi luyện chế một loại linh dược mới, không ngờ Bạch Mộc Trần lại có thể chỉ điểm cho nàng rõ ràng, điều này khiến nàng vừa thấy cảm kích đối với Bạch Mộc Trần, lại tràn ngập tò mò.

Khác với sự tò mò của Tiểu Ưc Khố, Bạch Mộc Trần lại tương đối hiểu rõ về hai mẹ con Ôn Nhã. Ôn Nhã là một nữ nhân thận trọng và dè dặt, trí tuệ nội liễm, mặc dù hơi cố chấp nhưng tính cách cũng không tệ, đặc biệt là nàng vô cùng quan tâm và thương yêu nữ nhi của mình, là một người mẹ vô cùng vĩ đại à không cầu lợi. Còn Tiểu Ưc Khố thì rất kiên nhẫn và thông minh, đối đãi với người khác cũng rất chân thành, không xem Bạch Mộc Trần như tôi tớ.

Chính vì nguyên nhân đó mà mẹ con Ôn Nhã đã giành được sự tín nhiệm của Bạch Mộc Trần.

.....

“Tiểu thư, quy củ vẫn là quy củ, nếu gọi thẳng tên sẽ bị người khác chê cười rằng tại hạ và tiểu thư là người không hiểu quy củ.”

Bạch Mộc Trần vẫn tươi cười như cũ, cũng không gọi thẳng tên của tiểu cô nương này. Đối với những thứ như xưng hô..., hắn không quan tâm lắm, chẳng qua là không muốn mang đến phiền toái không cần thiết cho mẹ con Ôn Nhã. Trước không nói thân phận của hắn là Tiên nô, vốn dĩ phải cúi đầu mà làm việc, huống chi Tiểu Ưc Khố chính là đệ tử Bắc viện của Linh Bồ viên, thân phận và địa vị cao hơn nhiều so với tiên dân, vì vậy đương nhiên không thể tùy ý gọi tên.

“Bạch đại thúc, người

“Đúng rồi, tiểu thư tìm ta có việc gì sao?”

Bạch Mộc Trần ngắt lời của Tiểu Ưc Khố, hắn không muốn gánh rắc rối về việc xưng hô vào mình.

Tiểu Ưc Khố không làm gì được nên đành chấp nhận, sau đó mới trả lời: “Bạch đại thúc, mấy ngày nữa chính là Cảnh Lan tập hội một năm mới có một lần, không phải người nói muốn mua ít đồ sao? Đến lúc đó ta sẽ dẫn người cùng đi!”

“Hả? Cảnh Lan tập hội sắp bắt đầu sao?”

Mấy ngày gần đây Bạch Mộc Trần luôn muốn mua một ít tài liệu linh mộc, vì vậy rất quan tâm đến Cảnh Lan tập hội.

“Cảnh Lan tập hội” này là một tập hội mà tất cả các thế lực ở Cảnh Lan lĩnh cùng chung sức tổ chức, chủ yếu là để tiện việc trao đổi, lưu thông của cải.

Kể từ khi mất đi túi tồn trữ, Bạch Mộc Trần đã thiếu đi thủ đoạn công kích, điều này làm cho hắn có chút đau đầu, nếu như có thể luyện chế số lượng lớn tiên phù một lần nữa thì hắn có thể an tâm hơn rất nhiều. Vì vậy hắn là không thể không tham dự tập hội lần này.

.....

“Ưc Khố! Ưc Khố!”

Hai người đang trò chuyện thì một nam hài chạy băng băng đến, miệng liên tục gọi tên của tiểu cô nương này.

Tiểu Ưc Khố thấy vậy, vẻ mặt nhất thời trầm xuống.

.....

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Sự Nghi Ngờ Của Ôn Nhã.

“ Bái kiến Tam thiếu gia ! ”

Nhìn thấy cậu bé này xuất hiện, tiên nô đang làm việc chung quanh đó đều ngừng lại, đồng loạt vội vàng cúi xuống quỳ lạy.

Người vừa tới chính là đệ tử trực hệ của Nam Môn thị tộc, con thứ ba của gia chủ đương nhiệm Nam Môn Phi Vũ.

Là Tam thiếu gia của Nam Môn thị tộc, Nam Môn Phi Vũ có thể tùy ý xử tử tiên nô trong thị tộc mà sẽ không bị trách phạt điều gì cho nên tiên nô xung quanh đối với nó vừa gặp liền sợ hãi. Tiên nô không giống với tiên dân, ít nhất tiên dân còn có được quyền tự chủ, nếu không muốn làm ở chỗ này có thể trực tiếp rời đi, thị tộc cũng rất ít khi ngăn trở, nhưng tiên nô chính là vật sở hữu của thị tộc, sinh tử nằm trong tay người khác, dù là muốn chạy trốn cũng lực bất tòng tâm, đời đời kiếp kiếp đều bị ràng buộc với người khác.

“ Bái kiến Tam thiếu gia. ”

Nhìn thấy sự phản ứng của các tiên nô khác, Bạch Mộc Trần dần dần hiểu được chuyện, tuy thế hẳn không quỳ lạy mà chỉ hơi khom người thi lễ.

Tâm trạng của Bạch Mộc Trần lúc này đã có sự thay đổi rất lớn, vạn sự vạn vật, bản chất tại tâm diễn biến một cách tự nhiên không cần cố ý cưỡng cầu, không cần miễn cưỡng làm theo, dù là đối mặt với Đại La Kim tiên thì tâm trí vẫn bình thường, huống chi đây chỉ là một tiểu thiếu gia. Nhưng Bạch Mộc Trần chôn sâu những suy nghĩ này trong lòng bởi vì thân phận

của con người quyết định địa vị của hân, cho dù hân không quan tâm tới điều này.

“ Ức Khổ”

Nam Môn Phi Vũ không để ý đến tiên nô chung quanh mà trực tiếp chạy đến trước mặt Tiểu Ức Khổ nói: “ Ức Khổ, nghe nói mấy hôm trước Ôn di lại bị bệnh, bây giờ thế nào rồi?”

Nhìn vẻ mặt ân cần của đối phương, vẻ mặt chán chường của Tiểu Ức Khổ thoát biến mất, ngay sau đó liền thi lễ.

Nam Môn Phi Vũ khoát tay tiếp tục nói:” Lần trước trở về nhà, ta bị phụ thân bắt phải bế quan, nên không có thời gian tới thăm người và Ôn di, lần này ta cố tình mang theo một chút linh dược tới hy vọng có thể giúp được các người.”

Vừa dứt lời, Nam Môn Phi Vũ lấy từ túi đựng đồ ở bên hông ra một cái bình ngọc, trong bình lưu quang ẩn hiện, vừa nhìn qua đã biết thuốc này tuyệt đối không tầm thường.

“Đây là linh dược à?”

Thoạt tiên Tiểu Ức Khổ rất vui mừng nhưng sau đó khổ não lắc lắc đầu nói:“Không cần đâu, mẫu thân chắc chắn sẽ không nhận linh dược của người Hơn nữa, linh dược tốt hơn nữa cũng không thể trị hết đau đớn cho mẫu thân ta được.”

“ Cái này”

Nam Môn Phi Vũ cầm bình ngọc tiến thoái lưỡng nan, đưa cũng không được, lấy lại cũng không xong, tình thế rất là lúng túng. Nó cũng biết mẫu thân của Tiểu Ức Khổ là một người nội tâm vô cùng cố chấp, nếu không cũng sẽ không chịu đựng thương thế như vậy bao nhiêu năm. Hơn nữa linh

được bình thường nhiều nhất chỉ có thể hóa giải sự thống khổ của Ôn Nhã còn muốn chữa trị tận gốc sự thương tổn của kinh mạch thì trừ linh dược đặc biệt ra còn nhất định phải có một người ra tay để điều hòa dược tính mới thành công. Đáng tiếc linh dược khó luyện, ngoại lực càng khó có thể mượn được.

“ Nếu không, ta đi van xin phụ thân của ta, nhờ người chữa thương cho Ôn di”

Mặc dù Nam Môn Phi Vũ nói rất thành khẩn nhưng Tiểu Ưc Khổ cứ mãi lắc đầu cự tuyệt.

Trong lòng Tiểu Ưc Khổ hiểu rõ mình chỉ là một chi nhánh đã suy tàn, phụ thân của Nam Môn Phi Vũ lại là người có thân phận đứng đầu thị tộc, y không dễ gì vì hai người cô nhi quả mẫu mà đi đắc tội với các chi khác trong gia tộc làm ảnh hưởng tới đoàn kết! Huống chi với tính khí của mẫu thân mình thì dù là ngồi chờ chết cũng không bao giờ nhờ tới sự giúp đỡ của những người đó.

Nam Môn Phi Vũ còn muốn nói tiếp thế nhưng Tiểu Ưc Khổ liền ngắt lời nói: “Tam thiếu gia, rất cảm tạ người trợ giúp ta những năm qua nhưng mong người sau này đừng làm thế nữa, thương thế của mẫu thân tự ta sẽ nghĩ biện pháp, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho mẫu thân.”

Thái độ của tiểu cô nương rất mực kiên quyết làm cho Nam Môn Phi Vũ vừa tức vừa giận, không biết nên nói cái gì cho phải.

“ Quá cố chấp, hai người các người đều quá cố chấp, chẳng lẽ không thể bỏ qua mà sống tiếp! Oa a a a!”

Nam Môn Phi Vũ đem bình ngọc vứt xuống dưới chân Tiểu Ưc Khổ, sau đó tức giận rời đi.

Tiên nô chung quanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, chúng nhìn tiểu Ưc Khố với ánh mắt phức tạp sau đó lại tiếp tục công việc còn đang dang dở.

.....

Kinh ngạc nhìn bóng lưng tiểu nam hài dần dần đi xa, trong lòng Tiểu Ưc Khố có chút mất mát. Nàng nhắm mắt lại một lúc rồi cúi đầu nhìn bình ngọc dưới chân, vẻ mặt có chút do dự.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bạch Mộc Trần cười nhạt, sau đó cúi người nhặt bình ngọc dưới đất, đưa tới trước mặt Tiểu Ưc Khố, hắn nói: “Tiểu thư, linh dược này người nhận lấy đi, dù gì thì đây cũng là ý tốt của Tam thiếu gia, ta nhận thấy vị thiếu gia này là thật tâm lo lắng cho người.”

“Ta biết.”

Tiểu Ưc Khố nhận lấy bình ngọc, cúi đầu yên lặng không nói.

Có câu nói nhi nữ tình sầu lạc mịch thương hoài. (* Con gái buồn rầu về tình yêu, thường giữ kín trong lòng.)

Mặc dù hai tiểu tử này tâm trí còn non nớt, không biết chuyện tình yêu là thế nào nhưng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, ở cùng với nhau lâu ngày cũng khó tránh khỏi phát sinh tâm tình kỳ lạ.

Bạch Mộc Trần nhìn thấy tất cả, hắn khẽ thở dài một cái rồi đưa ánh mắt nhìn chân trời xa xăm, bộ dạng đầy vẻ trầm tư.

Năm tháng trôi đi như nước chảy, bỏ được những ý niệm miên man này lại rơi vào những hồi ức suy tư khác

Tĩnh Viễn Cư chính là trang viên mà hai mẹ con Ôn Nhã ở.

Trước kia tên của trang viên này vốn chưa được đặt nhưng khi Bạch Mộc Trần ở lại nơi này liền đặt tên bằng ba chữ “Tĩnh Viễn Cư”. Cái tên này lấy ý của câu “Đạm bạc minh chí, trữ tĩnh trí viễn”, dù là tu thân dưỡng tính hay là dưỡng tâm thông linh đều giống với tâm trạng của Bạch Mộc Trần lúc này, thuần tịnh hoàn chỉnh, hiểu biết thông suốt, nhiệt huyết như lửa, ôn hòa như nước.

Đối với việc này, Ôn Nhã không những không có phản đối mà ngược lại còn cảm thấy có chút vui mừng. Bạch Mộc Trần làm như vậy chứng tỏ hẳn đã chấp nhận nơi này như nhà của hẳn, điều đó là rất tốt !

.....

Bên trong gian phòng tràn ngập sự uế oải, mùi thuốc lớn vờn khắp nơi trong không khí.

Bạch Mộc Trần theo Tiểu Ưc Khổ đi vào phòng, hẳn vừa ngửi được mùi thuốc nồng nặc thì không thể không nhíu mày một cái.

Nhìn thấy Ôn Nhã ngồi xếp bằng ở trên giường đá, cặp mắt hơi khép lại, mặt mũi chỗ tái nhợt chỗ ửng đỏ. Hơn ba tháng qua, thương thế của Ôn Nhã đã từ từ ổn định lại nhưng vẫn phải liên tục dùng thuốc thang để duy trì.

“Mẹ, con đã về. ”

Tiểu Ưc Khổ đầu mũi hơi cay cay bước nhanh tới bên cạnh mẫu thân.

Ôn Nhã chậm rãi mở mắt, cứng chiều vuốt ve đầu Tiểu Ưc Khổ, nàng mỉm cười hỏi: “Hôm nay học tập ở Bắc viện như thế nào? Có bị sư phó trách mắng không? ”

“Có mới lạ nhé?”

Tiểu Ưc Khổ cố ý ưỡn ngực đắc ý nói: “Từ lần trước Bạch đại thúc dạy cho con những kiến thức về thuốc, bây giờ con rất lợi hại, có thể trong vòng một nửa khắc luyện chế ra bảy phần dược tính, ngay cả Đại sư phó cũng khen con là thông tuệ.”

Cũng chỉ có ở trước mặt mẫu thân, Tiểu Ưc Khổ mới có thể biểu hiện bộ dáng của một tiểu nữ nhi mà thôi.

“A! Thật không?”

Ôn Nhã chăm chú nhìn nữ nhi của mình với ánh mắt kinh ngạc.

Nàng không cho rằng con gái của mình nói bậy, hơn nữa nàng lại hiểu rất rõ tính tình của nó. Tiểu Ưc Khổ mặc dù có chút thông minh cộng thêm tính tình bền bỉ nhưng trong thời gian mấy năm mà đạt được sự công nhận từ những vị sư phụ ở Bắc viện thì việc này quả thật nằm ngoài dự liệu của Ôn Nhã.

Dựa theo cách tính toán bình thường, cho dù học đồ chế thuốc trong vòng một nửa khắc chế thành năm thành dược tính đã coi như xuất sắc, nếu là có thể đem dược tính tế luyện tới bảy thành thì điều này đồng nghĩa với việc có thể trở thành dược sư cấp thấp nhất. Toàn bộ Nam Môn thị tộc chỉ có duy nhất một vị đan sư, còn dược sư nhiều lắm cũng chỉ chừng mười người, từ đó thấy được Tiểu Ưc Khổ quả thật có chỗ hơn người.

Dĩ nhiên là một người mẹ, Ôn Nhã làm sao không biết được tài nghệ của cô con gái. Nửa năm về trước, Tiểu Ưc Khổ mới chỉ có thể luyện ra bốn thành dược tính, không ngờ mới qua mấy tháng ngắn ngủi đã có tiến bộ nhanh như vậy. Rất rõ ràng tài nghệ chế thuốc của Tiểu Ưc Khổ đột nhiên tăng mạnh tất nhiên là có sự tác động của ngoại lực bên ngoài.

Bất giác, Ôn Nhã quay sang nhìn về phía Bạch Mộc Trần.

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tạo Dựng Sự Tín Nhiệm.

Đối với một tiên nô không rõ lai lịch như Bạch Mộc Trần, Ôn Nhã vẫn luôn giữ một thái độ cẩn trọng. Nàng lấy lòng thành đối đãi, tận lực giành lấy lòng tin nhưng cũng không quá nhẹ dạ cả tin vào đối phương. Mặc dù biết Bạch Mộc Trần chỉ điểm cho tiểu Úc Khố điều chế linh dược nhưng nàng không hề để ý tới chuyện này vì nàng nghĩ hẳn cũng chẳng có gì để hướng dẫn cho Tiểu Úc Khố.

Đừng nói là tiên nô, cho dù là tiên gia thị tộc cũng không có mấy ai có kiến thức về đan dược, hơn thế nữa với thân phận đan sư đi tới bất kỳ chỗ nào đều được các thế lực chào đón nồng nhiệt. Dù sao trong tiên đạo ngũ nghệ chỉ cần có hỏa hầu và kinh nghiệm luyện chế đan dược là có thể thay đổi tốc độ tu luyện của tiên sĩ.

Tuy có thắc mắc nhưng nghi ngờ cũng chỉ là nghi ngờ, Ôn Nhã vẫn đứng dậy thi lễ đối với Bạch Mộc Trần, nàng nói: “Không ngờ tiên sinh lại tinh thông luyện đan đến vậy, thiếp thân từ trước đến nay quả thật là thất lễ.”

Xưng hô chuyển từ “đạo hữu ” thành “ tiên sinh ” chứng tỏ thái độ của Ôn Nhã đối với Bạch Mộc Trần đã thay đổi, ít nhất là thêm vào mấy phần tôn trọng.

“Phu nhân quá khen.”

Bạch Mộc Trần hơi lùi lại, không dám nhận lễ của đối phương: “Tại hạ đối với đan đạo chỉ có một chút hiểu biết mà thôi sao dám nói tới hai chữ

ting thông, chẳng qua tiểu thư thông tuệ hơn người lại còn cố gắng không ngừng nên mới có thành tích như hôm nay.”

Bạch Mộc Trần nói vậy không phải là khiêm tốn mà là hãnh tự hiểu rõ bản thân mà thôi. Vì thời gian vừa qua hã làm công tại Linh Bồ Viên được tiếp xúc với nhiều loại linh thảo nên thường xuyên có cơ hội tìm hiểu những tri thức liên quan, bởi vậy đối với đan đạo cũng được coi là có chút hiểu biết. Hơn nữa những kiến thức thuần túy này đều là lý thuyết, nếu để cho hã trực tiếp luyện chế thì chưa chắc đã tốt hơn được Tiểu Ưc Khố.

Bất quá Bạch Mộc Trần càng khiêm tốn thì Ôn Nhã lại càng cảm thấy đối phương thật sự có bản lĩnh, vì vậy nàng lắc đầu nói: “Thiếp thân mặc dù cố chấp nhưng cũng không phải người ngu muội, năng lực của tiểu nữ ta đây làm mẹ lẽ nào lại không biết. Nếu là trước kia tiểu nữ căn bản không cách nào ở trong bán hỏa đề luyện ra bảy thành được tính, cũng nhờ tiên sinh chỉ điểm phương pháp nên hài tử mới có thể tiến bộ thần tốc như vậy. Cho nên vô luận như thế nào thiếp thân tại chỗ này đa tạ tiên sinh.”

“A, phu nhân thật sự quá khách khí rồi.”

Bạch Mộc Trần chỉ biết cười khố, không giải thích gì thêm.

Trên thực tế, Bạch Mộc Trần cũng tự mình cân nhắc, một mặt vì sau này hành động cũng thuận tiện hơn, mặt khác là hã cũng rất thích tiểu cô nương thiện lương hòa ái này.

Ôn Nhã cũng không có ý định hỏi gì thêm vì mỗi người đều có bí mật của riêng mình, đôi bên có thể giữ được một khoảng cách thích hợp như vậy mới có thể chung sống tốt hơn, điều này chẳng lẽ không đúng sao?

.....

Còn về phía Tiểu Ưc Khố sau khi nghe hai người nói chuyện với nhau, trong lòng chợt nghĩ ngợi gì đó, đột nhiên mở miệng nói: “ Bạch đại thúc,

người đã có thể dạy ta chế thuốc vậy người có thể chữa khỏi thương thể cho mẹ ta được không?Đại thúc?”

Vừa dứt lời, không khí trong phòng nhất thời trở nên trầm lắng.

Ôn Nhã đầu tiên hơi sửng sốt, ngay sau đó nội tâm thấp thỏm nhìn về phía Bạch Mộc Trần, thầm nghĩ: “Đúng vậy, nếu như hắc hiếu đan đạo thuật, nói không chừng sẽ có biện pháp chữa khỏi thương thể cho ta Không, không được, hắc chẳng qua là Nhất kiếp Tán tiên, tu vi hiện tại quá thấp, làm sao có thể có biện pháp gì?”

Tâm tư phức tạp, Ôn Nhã không khỏi âm thầm lắc đầu một cái, ngay bản thân không đặt nhiều hi vọng về việc này.

“Cái này”

Nhìn ánh mắt của tiểu cô nương tràn đầy mong đợi, trên mặt Bạch Mộc Trần lộ ra vẻ áy náy.

Đối với thương thể của Ôn Nhã, Bạch Mộc Trần cũng có tìm hiểu qua, mạch luân của đối phương bị tổn thương nhiều năm lại duy trì quá lâu, bây giờ đã tổn thương tới tận căn cơ, nếu không mau chóng chữa trị thì sẽ trở thành thương tật vĩnh cửu. Thật ra với thân phận của Ôn Nhã chỉ cần chấp nhận hạ mình nhờ vả thị tộc dĩ nhiên họ sẽ không thể làm ngơ đứng nhìn, đáng tiếc tính tình Ôn Nhã cứng cỏi quật cường, không muốn chịu nhục mà sống.

Đối với nhiều người, việc này có vẻ là rất đại đột nhưng Bạch Mộc Trần lại cảm thấy tôn trọng nàng. Dù sao mỗi người đều tồn tại trong mình sự quật cường và kiên nhẫn, điều này không liên quan tới trí tuệ mà là một loại tôn nghiêm giống như Bạch Mộc Trần ban đầu thiêu đốt thần hồn phản bội lại Tiên nô quáng trường.

“Đại thúc cũng không có biện pháp gì sao?”

Tiểu Ưc Khổ thấy đáng vẻ khổ sở của Bạch Mộc Trần, không kìm được thần sắc buồn bã.

Thấy tình cảnh như vậy, Bạch Mộc Trần bất đắc dĩ thở dài: “ Biện pháp cũng không phải là không có”

“Hả?”

“Cái gì!?”

Hai mẹ con đồng thanh hô lên kinh hãi, cặp mắt không khỏi lóe sáng !

Bạch Mộc Trần tiếp tục nói: “ Nếu như mạch luân bị tổn thương bình thường, Mặc Tiên Đài là có thể chữa trị rồi nhưng phu nhân lại bị nộ khí đúc kết, nộ hỏa công tâm mới làm cho thương thế ngày một xấu đi, nói một cách đơn giản chính là trong lòng sinh ra ma chướng, uất ức mà mang bệnh.”

Dứt lời, Bạch Mộc Trần nhìn thẳng Ôn Nhã, ánh mắt nàng ngại ngần né đi chỗ khác.

Nhiều năm đã qua đi, Ôn Nhã vẫn nghi ngờ đối với cái chết của trượng phu mình lại thêm sự ức hiếp của tộc nhân thử hỏi nàng làm sao có thể cam tâm cho được? Nếu không phải vì con gái mình chỉ sợ nàng hiện tại đã làm chuyện đại dột rồi.

Tiểu Ưc Khổ cũng không quá thông thuộc y đạo, nghe vậy nội tâm càng phát hoảng, gấp giọng hỏi: “ Đại thúc, vậy vậy phải làm thế nào a? Xin người hãy cứu lấy mẹ ta, cầu xin người đại thúc”

Tiểu Ưc Khổ liền cúi xuống quỳ lạy, giọng run run.

Bạch Mộc Trần hơi ngẩn ra, vội vàng đem tiểu cô nương đỡ dậy: “ Tiểu thư không cần phải như thế, thương thế của phu nhân vẫn có thể chữa khỏi

được, chỉ cần ngoại trì nội liệu là được

“Ngoại trì nội liệu!”

Tiểu Ưc Khổ ngừng khóc, cả người sửng sờ tại chỗ.

“Ngoại trì nội liệu” là phương pháp thường xuất hiện trong những điển tịch linh dược bình thường, ý chỉ bên ngoài lấy linh dược điều trị bên trong lấy tiên lực để dẫn thuốc hay còn gọi là tu dưỡng chi đạo. Tiểu Ưc Khổ đối với phương pháp này cũng không xa lạ gì bởi vì nàng vẫn luôn dùng biện pháp này để điều trị cho mẫu thân thể nhưng hiện tại tác dụng của Mặc Tiên Đài càng lúc càng yếu ớt, nàng lại không thể tìm ra phương pháp gì khác cho nên mới cố gắng duy trì tới ngày hôm nay.

Hiểu được suy nghĩ của tiểu cô nương này, Bạch Mộc Trần trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng nói: “ Nếu như phu nhân tin tưởng, tại hạ nguyện ý thử chữa trị một lần.”

“Ngươi!?”

Vẻ mặt Ôn Nhã tràn đầy kinh dị nhìn Bạch Mộc Trần, nếu không phải thời gian vừa qua chung sống cùng nhau, biết được phẩm hạnh của đối phương thì nàng còn tưởng rằng đối phương đang đùa giỡn chính mình. Dù gì trước khi bị thương Ôn Nhã dù sao cũng là Bát phẩm Chân tiên, ở trong thị tộc cũng được xếp vào hàng cao thủ, mặc dù bây giờ thân mang trọng thương cũng có Ngũ phẩm tu vi.

Ngũ phẩm Chân tiên, tiên nguyên đạt tới ít nhất là một ngàn năm trăm chuyển, Ôn Nhã càng không tin rằng Nhất kiếp Tán tiên lại có thể chịu đựng được tiên nguyên của Ngũ phẩm Chân tiên phản hồi, chỉ cần một chút sai lầm sẽ rơi vào cục diện thịt nát xương tan.

“Tiên sinh có mấy phần nắm chắc? ”

Ôn Nhã đang muốn lắc đầu, nhưng khi nàng nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Bạch Mộc Trần trong lòng không khỏi nhen nhóm lên một tia hi vọng.

Bạch Mộc Trần cẩn thận suy nghĩ, ngưng trọng trả lời: “Nếu như có một vị linh dược phụ trợ thì thành công có thể được bảy tám phần.”

“A?! Có thật thế không đại thúc?”

Nghe thấy vậy, Tiểu Ưc Khố mừng rỡ như điên kích động lôi kéo tay áo của mẫu thân.

“Bảy tám phần thành công? ”

Ôn Nhã cũng cảm thấy kinh hãi, nàng vốn nghĩ rằng đối phương sẽ nói bốn năm phần cũng đã là khó tin rồi, không nghĩ tới những bảy tám phần, xác suất như vậy đã là rất cao. Dù sao việc chữa trị mạch luân cũng tràn đầy hung hiểm, cho dù là Cửu phẩm Chân tiên cũng không dám đảm bảo mười phần thành công.

“ Đúng rồi, tiên sinh vừa nói cần một vị linh dược phụ trợ, không biết là loại linh dược nào? ”

Tâm tư tinh táo lại, Ôn Nhã cấp tốc suy nghĩ không biết linh dược có thể trị khỏi thương thế cho mình? chắc chắn sẽ không phải vật bình thường.

Tiểu Ưc Khố cũng không quá mức để tâm, bản thân mình là đệ tử của Linh Bồ Viên Bắc viện, muốn lấy một chút linh dược cũng không quá mức khó khăn hơn nữa nếu không được, nàng còn có thể nhờ Nam Môn Phi Vũ tới giúp một tay.

“Vị thuốc này, tên là Khố Tâm Thảo.”

Nghe tên thuốc mà Bạch Mộc Trần nói ra, mẹ con Ôn Nhã ngớ ngàng quay mặt nhìn nhau. Một người từng là Bát phẩm Chân tiên, một người lại là đệ tử của Linh Bồ Viên, các nàng lại không biết “ Khổ Tâm Thảo ” là vật gì?

Việc này làm sao hai người có thể chấp nhận được !

.....

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Cảnh Lan Tập.

Dãy núi Vong Xuyên, nằm trong Cảnh Lan lĩnh phúc địa có chín dòng sông uốn chuyển vờn quanh nối liền hai miền nam bắc.

Bởi nơi này ý cảnh u nhã cho nên không ít tiên gia tu sĩ thường tới đây du ngoạn, lâu ngày, nơi đây trở thành chỗ tụ hội của một số Tiên Sĩ, từ đó sinh ra không ít thương gia, chợ búa. Đây cũng chính là nguyên nhân hình thành nên “Cảnh Lan tập”.

...

Trên bầu trời, từng đạo ánh sáng tụ về phía dãy núi Vong Xuyên.

Cùng lúc ấy, trên đường nhỏ phía xa xuất hiện rất nhiều Tiên Sĩ kết thành từng nhóm đi về phía dãy núi.

Trước mắt là chợ phiên mỗi năm một lần của Cảnh Lan lĩnh. Chỉ mở có nửa tháng, chẳng những thế lực xung quanh đều tham dự mà ngay cả thương đội của Thiên Vi phủ cũng bị lôi cuốn tới tham gia, lúc này, quang cảnh nơi đây tuy không vạn phần long trọng song cũng náo nhiệt vô cùng.

“Mọi người mau nhìn kìa, đỉnh núi phía trước chính là Cảnh Lan tập”

“Phù phù, chạy ba ngày đường, cuối cùng cũng đã đến”

“Ừm, Cảnh Lan tập này tuy hàng năm đều có phiên chợ thế nhưng lần nào người đến cũng thật đông đúc”

“Cũng đúng, Cảnh Lan lĩnh này vốn là nơi cung cấp linh dược cho Thiên Vi phủ, ai không muốn được chia phần? Đáng tiếc nơi trồng linh dược đều bị ba thị tộc lớn khống chế chặt chẽ, những tán hộ như chúng ta cố gắng lắm cũng chỉ được phân chút cơm thừa canh cặn mà thôi.”

“Đúng vậy, mấy năm nay ba thị tộc lớn ép giá thuốc xuống thấp, cả năm chỉ bán được một ít linh dược, còn chẳng đổi nổi mấy viên Tiên Thạch nữa”.

“Mọi người vẫn muốn thử một lần, dù sao chỗ này cũng là Cảnh Lan lĩnh, có thể có phần đã là tốt rồi”

“Đúng vậy, chỗ khác thì hỗn loạn, nơi này tốt xấu gì cũng yên ổn hơn nhiều”.

“Ài! Không nói nữa, đi tiếp đi!”

...

Trong đám người dài ngoằng có không ít Tiên Dân mang trong lòng oán hận, nhưng đa phần vẫn là bất đắc dĩ. Thế lực của các thị tộc trong Cảnh Lan lĩnh thuộc vào loại thâm căn cố đế, đám Tiên Dân nhỏ bé bọn họ làm sao mà có thể phản kháng nổi?

Nhân gian có câu “Người ở dưới hiên, không thể không cúi đầu”

Bạch Mộc trần cùng Tiểu Ưc Khố yên lặng đi cuối đoàn người, lẳng lặng nghe người khác nói chuyện, trong lời nói chất đầy oán khí, gần như chẳng ai có hảo cảm với ba thị tộc lớn này, trong đó còn có không ít hạ nhân của thị tộc Nam Môn. Đối với chuyện này, Bạch Mộc Trần vốn là Tiên Nô nên cũng không cảm thấy kỳ lạ, thế nhưng Tiểu Ưc Khố đi bên cạnh lông mày chúm lại, khó nén được nội tâm tích tụ.

Nghĩ lại cũng phải, Tiểu Ưc Khổ tuy rằng gặp biến cố từ nhỏ, nhưng nàng dù gì cũng là hậu duệ của thị tộc Nam Môn, đó là ngôi nhà duy nhất của nàng, làm sao có thể chịu được gia tộc của mình bị người mắng!

“Tiểu thư có mệt không?”

Bạch Mộc Trần nhìn tiểu cô nương mang vẻ mặt buồn bã, cố ý chuyển đề tài.

"Úi."

Tiểu Ưc Khổ bỗng giật mình lên tiếng, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, cả người bị nhấc lên.

Khi tiểu cô nương phục hồi tinh thần thì nhận ra mình đang ở trên lưng Bạch Mộc Trần.

“Đại thúc, ta...ta không mệt, không dám phiền người...”

Tiểu Ưc Khổ mặt mày đỏ bừng cuống quýt giãy giụa, đáng tiếc sức lực của Bạch Mộc Trần rất lớn, lại không có ý buông lỏng chút nào.

“Tiểu thư mệt rồi thì nghỉ ngơi một chút đi, cũng sắp tới rồi”

Bạch Mộc Trần cười trấn an hai câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

"..."

Tiểu Ưc Khổ giãy không được nên dần an tĩnh lại.

Mấy ngày đi đường quả thật làm người mệt mỏi, làm hạ nhân của thị tộc Nam Môn, bọn họ không có tư cách lên Vân Thuyền, chỉ có thể đi bộ. Bạch Mộc Trần thì đỡ một chút, có tu vi một kiếp Tán Tiên, tiên nguyên trong cơ thể dư thừa, mấy ngàn dặm đường cũng chưa chắc làm khó được y. Nhưng Tiểu Ưc Khổ ngay cả Kim đan còn chưa ngưng tụ, chưa thích ứng với hoàn

cảnh của Tiên giới. Nếu không phải lần này có Bạch Mộc Trần cùng đi thì bất kể thế nào Ôn Nhã cũng không cho con gái mình ra ngoài.

“Đại thúc, thị tộc thật đáng giận như mọi người nói vậy sao?”

Tiểu Ưc Khổ sắp trên lưng Bạch Mộc Trần, nhẹ giọng nói.

“Tiểu thư cả nghĩ rồi”

Bạch Mộc Trần lắc đầu, thản nhiên nói:”Nịnh nọt, nạt yếu sợ mạnh, những điều này chỗ nào cũng có, nó đã ăn sâu vào bản tính của con người rồi, cho dù thượng cổ Thánh nhân cũng không thể thay đổi, cho nên mới truyền lại đạo làm người. Thực tế việc gì cũng có hai mặt, không phải mọi tộc nhân đều như vậy, như hai cực âm dương trong trời đất, đều là một loại hiện tượng”.

Thấy tiểu cô nương không nói, Bạch Mộc Trần lại hỏi: ”Tiểu thư đã từng đi Cảnh Lan tập chưa?”

“Ch..chưa!”

Tâm tình của Tiểu Ưc Khổ dị đi rất nhiều, lấy lại tinh thần, nói: “Nhưng mà ta thường nghe người khác nhắc tới, ở đó có rất nhiều thứ, có linh đan diệu dược, tiên pháp bí quyển, còn có các loại nguyên liệu và kỳ vật”.

Dừng một chút, Tiểu Ưc Khổ lại nói: “Đại thúc, trong chợ phiên này thật sự có Khổ tâm thảo sao?”

“Chắc là có, thứ đó cũng không phải là hiếm thấy”.

Trong tâm Bạch Mộc Trần bỗng ngậm một chút chua xót, chỉ có hắn mới hiểu được, Khổ tâm thảo thật ra là Khổ đẳng chi tâm. Rất nhiều người chỉ biết dùng Khổ đẳng làm hình cụ (dụng cụ hành hình) khiến linh hồn đau đớn, nhưng rất ít người phát hiện dịch đẳng của nó ngược lại khiến cho linh

hồn vững chắc. Nói trắng ra đây là một liều khổ được, so với tâm khổ còn đắng hơn, cũng chỉ có thuốc này mới có thể chữa khỏi những tích tụ trong tâm Ôn Nhã.

Bởi vì từng chịu khổ dưới Khổ Đẳng nên Bạch Mộc Trần biết rõ được tính của nó hơn ai khác cộng thêm sự thi triển của hắc, đương nhiên là làm ít hưởng nhiều.

“Yên tâm đi, sức khỏe phu nhân nhất định sẽ tốt hơn”

“Cảm ơn đại thúc”

Yên lặng nằm trên tấm lưng gầy của Bạch Mộc Trần, nội tâm của tiểu cô nương cảm thấy yên ổn.

...

Trên một đỉnh núi bằng phẳng của dãy Vong Xuyên, một dãy lâu các sắp đặt chỉnh tề tựa như một ngôi làng nhỏ. Đây là nơi giàu có nhất trong Cảnh Lan lĩnh, tập hội - Cảnh Lan tập

Trong chợ, người đến người đi như nước chảy, còn có không không ít linh thú bị thuần phục kéo tường chiếc xe chở đầy hàng hóa, quả thực là cảnh ngựa xe như nước.

Bạch Mộc Trần công Tiểu Ưc Khổ tới lỗi vào chợ, nhìn cảnh tượng náo nhiệt trước mắt lập tức sửng sờ.

Cũng, đây là lần đầu tiên Bạch Mộc Trần cảm nhận được sự thuần khiết của cuộc sống ở Tiên giới, sự thuần khiết này khác biệt hoàn toàn với cuộc sống âm u và trầm mặc ở Nô thị, giống như chợ ở hạ giới, ồn ào, náo nhiệt.

Nghĩ lại lúc mình thân nhập hồng trần, khi mới lần đầu vào chợ, trong lòng Bạch Mộc Trần cảm khái vạn phần, giống như là đã xa cách một đời.

...

"Kế tiếp!"

"Này! Hai người..."

“Nhìn cái gì vậy, chính là hai người bọn người, thất thần làm gì, còn không mau khai báo thân phận”

Ở lối vào chợ, có bốn gã Tiên binh mặc giáp đứng hai bên, khí thế lạnh lẽo, người đứng đầu thấy bộ dáng ngậy ngốc của hai người Bạch Mộc Trần, liền lộ ra ánh mắt khinh miệt, không kiên nhẫn hét to.

Cảnh Lan tập này tuy là do ba thị tộc lớn cùng lập lên nhưng trên thực tế vẫn do Thiên Vi phủ thống nhất quản lý, bởi vậy ở mấy cái lối vào đều có Tiên binh canh gác, bất kỳ ai tiến vào đều phải ghi lại thân phận và danh tính, để phòng ngừa phát sinh sự cố ngoài ý muốn.

Mi tâm Bạch Mộc Trần chợt lóe, hiện ra Tiên Ấn của mình.

“Bạch Mộc Trần, Nhất kiếp Tán tiên, Thần Châu Huyền ất môn, chân linh 340 năm, Tiên tịch bạch nô.”

Đến Tiểu Ưc Khố thì xuất ra ngọc bài có khắc thân phận ấn ký của mình.

“Nam Môn Ưc Khố, chi thứ của tam phòng (tam phòng: con cháu của con thứ ba của tộc trưởng đời đầu) thị tộc Nam Môn

Đối với Bạch Mộc Trần, Tiên binh chẳng thèm để vào mắt, nhưng thân phận của Tiểu Ưc Khố lại khiến bọn họ chú ý. Dù sao hai chữ “Nam Môn” quá mức chói mắt, lại là hậu duệ của chi thứ, thân phận tự nhiên bất đồng.

“Được rồi, các người có thể đi vào. Bất quá các người phải nhớ kỹ, tuyệt đối cấm đánh nhau trong chợ, nếu gặp mâu thuẫn sẽ có người tới xử lý, còn khi ra khỏi đây mặc kệ xảy ra chuyện gì đều không liên quan tới chợ”.

Nghe xong lời cảnh cáo của Tiên binh, Bạc Mộc Trần im lặng gật đầu, sau đó dẫn Tiểu Ưc khổ vào chợ.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Nô Trường.

Đại thúc, mẫu thân có dặn lúc mua đồ nhất định phải cẩn thận, đừng để bị người khác lừa gạt, ở đây có không ít kẻ lừa đảo đâu.”

“Mẫu thân còn nói, tiên thạch đừng để lộ ra ngoài tránh bị người khác chú ý tới.”

“Nơi này còn có không ít đệ tử trong thị tộc, chúng ta không nên làm quen với bọn họ.”

“Còn có còn có.....”

Trên đường đi cùng nhau, Tiểu Ưc Khổ nhắc đi nhắc lại những điều đó với Bạch Mộc Trần, mỗi lần nghe được hẳn lại lắc đầu cười khổ, chính mình dù sao cũng là người sống qua mấy trăm năm, làm sao không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế. Thế nhưng thần sắc ân cần nhắc nhở của tiểu cô nương này lại làm cho Bạch Mộc Trần cảm thấy thật ấm áp.....

Nhìn qua một lượt, con đường dẫn đến thị tập tương đối sạch sẽ, hai bên đường san sát đủ các loại cửa hàng, có đơn giản trang nhã, có huyền lệ hoa mỹ, thậm chí còn có cửa hàng cho thị nữ xinh đẹp ra tiếp đón ở trước cửa, người ra người vào nối đuôi nhau không dứt.

Bạch Mộc Trần nắm tay Tiểu Ưc Khổ đi trên đường phố náo nhiệt, cô nàng hiếu động bên trái nhìn một chút bên phải ngó một chút, trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Đúng lúc này, một thanh âm quen thuộc từ xa xa truyền tới. “Ức Khổ.....
Ức Khổ..... Là ta, ta ở chỗ này.....”

Lời nói còn chưa dứt, người vừa xuất hiện, không phải Nam Môn thị tộc Tam thiếu gia còn có thể là ai.

Hôm nay Nam Môn Phi Vũ mặc một bộ quần áo màu trắng, ngăm nhìn toát lên một vẻ tùy ý, lại thêm vài phần thân cận.

Ở sau lưng hắn, bốn gã hộ vệ chăm chú đi theo, cảnh giác tình huống chung quanh.

“Bái kiến Tam thiếu gia.”

Bạch Mộc Trần cùng Tiểu Ức Khổ tiến lên kính cẩn thi lễ.

“Được rồi được rồi, bái cái gì mà bái, ta còn chưa chết đâu.”

Nam Môn Phi Vũ giả bộ làm mặt khổ não, rồi sau đó cao hứng nói:“Ta nghe hạ nhân nói người cũng tới Cảnh Lan Tập, vốn dĩ ban đầu ta còn không tin, không nghĩ tới người thật sự đến đây, sớm biết như người cũng muốn tới, ta sẽ đến đón người.”

Hàng năm, mỗi lần diễn ra Cảnh Lan Tập hội, Nam Môn Phi Vũ đều mời Tiểu Ức Khổ cùng đi, nhưng mà tiểu cô nương này bị Ôn mẫu ngăn cản, không cho ra ngoài nửa bước, hơn nữa Ôn mẫu thường xuyên bệnh nặng nên nàng cũng không nỡ để mẫu thân ở nhà một mình, cho nên chỉ có thể cự tuyệt.

Lần này nếu không phải vì muốn mua Khổ Tâm Thảo trị thương cho mẫu thân, chỉ sợ rằng Tiểu Ức Khổ vẫn như trước không chịu ra ngoài.

Thấy Tiểu Ức Khổ cúi đầu không nói, Nam Môn Phi Vũ gãi gãi đầu xấu hổ nói:“Ức Khổ lần đầu tiên tới nơi này, không bằng ta dẫn các người dạo

chơi một vòng, nơi này ta thường xuyên tới, cũng khá là thông thuộc.”

Trong khi nói chuyện, Nam Môn Phi Vũ đưa ánh mắt dò xét Bạch Mộc Trần, hẳn có chút minh bạch rằng Tiểu Ưc Khố tựa hồ rất để ý đến thái độ của người này, nếu như người này không mở miệng, Tiểu Ưc Khố cũng rất khó để tự ý quyết định.

Nam Môn Phi Vũ đã sớm nghe tới chuyện Ôn mẫu từ Ôn gia dẫn tới một Tán tiên để chiếu cố cho Tiểu Ưc Khố nhưng mà trong lòng hẳn vẫn có chút nghi hoặc, người này rõ ràng là Tán Tiên hấp hối mà lần trước hẳn cứu về từ Hắc Phong Nhai, sao bây giờ lại biến thành người của Ôn gia rồi?

Bất quá những việc này đều không liên quan tới Nam Môn Phi Vũ, dù sao chỉ là một cái Tán Tiên, hẳn căn bản không thêm để ý.

Bạch Mộc Trần đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Tam thiếu gia, vì vậy cười cười đối Tiểu Ưc Khố nói: “Tiểu thư, chúng ta lần đầu tiên tới đây, đối với nơi này không quen thuộc, nếu như Tam thiếu gia đã có lời mời không bằng cùng người lên đường, nói không chừng còn có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái.”

“Đúng vậy đúng vậy.....”

Nam Môn Phi Vũ thấy Bạch Mộc Trần nói chuyện giúp đỡ mình lập tức tâm tình vui vẻ hẳn lên, thiện cảm của đối phương trong mắt hẳn tăng lên không ít

Thật ra Bạch Mộc Trần nói vậy không phải muốn hòa vào chiều ý theo Tam thiếu gia mà vì hẳn hiểu rõ khu thị tập này là một vùng đất đầy thị phi, nếu có người chiếu cố thì quả thật có thể giảm bớt một ít phiền toái không cần thiết.

Đương nhiên Nam Môn Phi Vũ cũng không nghĩ như vậy, trong suy nghĩ của hẳn, tên Tán tiên này rất hiểu chuyện, đang muốn tìm cách lung lạc một

phen.

Tiểu Ưc Khổ nghe Bạch Mộc Trần đồng ý, liền nhẹ nhàng gật đầu.

“Ha ha, đi mau lên Ưc Khổ, trước tiên ta sẽ mang các người đi dạo chơi một vòng, xem náo nhiệt tới mức nào!”

Nói xong, Nam Môn Phi Vũ kéo tay Tiểu Ưc Khổ đi nhanh về phía đám đông.

Bạch Mộc Trần bất đắc dĩ cười cười, cùng bốn gã hộ vệ yên lặng đi theo phía sau.....

“Ưc Khổ, nơi này là khu vực phía đông Cảnh Lan Tập, phi thường phồn vinh, rất nhiều cửa hàng của thị tộc đều mở tại nơi này.....”

“Nơi đó là Tụ Tiên Lâu, chuyên môn để cho người khác tụ hội là vì thưởng phẩm cửu tuyền nâng cao tinh thần dưỡng tâm.....”

“Nơi đó chính là Tiên Linh Các, chuyên môn đem bán các loại chim quý thú lạ.....”

“Còn có nơi đó, Diệu Phẩm Cư.....”

Trên đường đi, Nam Môn Phi Vũ hào hứng tung bừa, kể lể không ngừng, Tiểu Ưc Khổ thuở nhỏ đã sinh trưởng ở thị tộc, chưa từng cảm thụ không khí như vậy, tất nhiên sẽ nghe cẩn thận.

“Đúng rồi Ưc Khổ, các người muốn mua cái gì đó? Nói với ta, ta mua cho các người.....”

Nam Môn Phi Vũ thở mạnh vỗ vỗ ngực mình, bộ dáng như đã có ta giải quyết mọi chuyện.

Tiểu Ưc Khổ do dự một chút, không một điểm giấu giếm, nói: “Ta muốn mua Khổ Tâm Thảo để làm thuốc cho mẫu thân.”

“Khổ Tâm Thảo? Đó là cái gì?”

Nam Môn Phi Vũ sững sờ, ánh mắt chuyển hướng bốn gã hộ vệ bên cạnh, bộ dạng như muốn hỏi thăm, không ngờ bọn hắn hai mắt nhìn nhau, đều tự lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Bạch Mộc Trần thấy thế liền giải thích: “Hồi Tam thiếu gia, Khổ Tâm Thảo chính là tâm của Khổ Đăng, dùng nước làm thuốc, có thể an tâm thần.”

“Thì ra là thế.....”

Bỗng Nam Môn Phi Vũ giật mình một chút, rồi sau đó lại hỏi: “Khổ Đăng là cái gì?”

“Cái này.....”

Một gã hộ vệ bên cạnh sắc mặt cổ quái liếc qua Bạch Mộc Trần, nhỏ giọng đối với Nam Môn Phi Vũ nói: “Tam thiếu gia, Khổ Đăng là một loại hình khí tàn nhẫn, thường dùng để trừng phạt tiên nô ở một vài nô trường.”

“A..... Ách! ”

Âm thanh của Nam Môn Phi Vũ chợt ngừng lại, xấu hổ liếc về phía Bạch Mộc Trần, chuyển hướng hộ vệ nói: “Vậy người có biết địa phương nào có bán thứ này không?”

Hộ vệ kia suy nghĩ một chút nói: “Thuộc hạ là lần đầu tiên nghe nói Khổ Đăng có thể làm thuốc, các cửa hàng bán đan dược bình thường sợ rằng không có, e rằng chỉ có thể tìm thấy ở nô trường bên khu tây thôi.”

“Tốt lắm, chúng ta bây giờ đi thôi.”

Nam Môn Phi Vũ tỏ khí phách thiếu niên, làm sao có thể trước mặt nữ tử mình yêu mến nói khoác, lập tức mang theo Tiểu Ưc Khố bước nhanh rời đi.....

Phía tây thị tập, rộng lớn vô cùng. Nơi này là nơi giao dịch các tạp hóa, mặc dù không có các cửa hàng chuyên môn nhưng tùy ý có thể thấy được hàng bày bán trên vỉa hè đa dạng và đủ loại như đan dượt, pháp bảo và tài liệu.

Bởi vì nơi đây thuộc về khu vực giao dịch tự do nên phần lớn tạp hoá giá cả đều rẻ tiền, so với khu đông còn náo nhiệt hơn vài phần.

Nam Môn Phi Vũ một bên giới thiệu tình huống khu tây, một bên đi về phía có tòa kiến trúc duy nhất ở nơi này.

Một sân đá xanh rộng lớn bao quanh, không có xa hoa trang sức, không có khí phái làm đẹp, người ngoài căn bản nhìn không rõ tình huống bên trong như thế nào.

“Ưc Khố, cái này..... Nơi này chính là nô trường, Khố Tâm Thảo mà người muốn nơi này hẳn là có thể có.....”

Nam Môn Phi Vũ nói chuyện không khỏi nhìn Bạch Mộc Trần, ngược lại cảm thấy không tiện mở miệng, dù sao đối phương cũng là thân phận tiên nô.

“Nô trường?!” Tiểu Ưc Khố khẽ giật mình, lập tức sắc mặt trầm xuống. Đối với những nô trường, Tiểu Ưc Khố đã có nghe qua, đó chính là một nơi chuyên môn buôn bán tiên nô, dơ bẩn không chịu nổi.

Hiện tại nàng mới hiểu rõ sự khó xử của Bạch Mộc Trần, không có tiên nô nào nguyện ý tới chỗ như thế.

“Cái nô trường này có lai lịch rất lớn, thuộc về thế lực của Thiên Vi Phủ Lạc gia.” Nam Môn Phi Vũ vẫn tiếp tục giới thiệu, Tiểu Ưc Khổ căn bản một chữ đều không nghe thấy sắc mặt ảo não. Nếu như sớm biết Khổ Tâm Thảo cần tới loại địa phương này mua sắm, nàng nhất định sẽ không tới hoặc là ít nhất sẽ không để cho Bạch Mộc Trần cùng theo tới.

“Bạch đại thúc, thực xin lỗi, ta không biết.....”

Nghe được lời xin lỗi của Tiểu Ưc Khổ, Bạch Mộc Trần không tỏ vẻ khó xử ngược lại còn thản nhiên cười:“Tiểu thư không cần như thế, Mộc Trần chính là tự nguyện theo tới, huống chi có thể được phu nhân và tiểu thư giữ lại, so sánh với tiên nô trong nô trường kia, Mộc Trần cảm thấy may mắn hơn bọn họ nhiều lắm.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Nam Môn Phi Vũ thấy tình cảnh như vậy, vội vàng giảng giải, nói:“Không bằng như vậy đi, Ưc Khổ cùng chúng ta đi vào mua đồ, vị này Bạch..... Bạch cái gì, người ở đây chờ một lát, chúng ta sẽ ra luôn.”

“Bạch đại thúc.....”

Tiểu Ưc Khổ đang muốn nói chút gì đó nhưng bị Bạch Mộc Trần cười ngắt lời nói:“Tiểu thư không cần lo lắng, các người cứ đi trước, ta ở tại chỗ này đợi các người đi ra, thuận tiện dạo chơi chung quanh một lát.”

“Đúng đúng, thật vất vả mới đến được đây, phải đi dạo chung quanh một lát.”

Nam Môn Phi Vũ không giảng giải thêm, từ trong lòng lấy ra một cái túi, ném cho Bạch Mộc Trần nói:“Nơi này có chút tiên thạch, người muốn mua cái gì thì mua, chớ đi quá xa, chúng ta đi một lát rồi ra.”

Nói xong, Nam Môn Phi Vũ liền dắt lấy Tiêu Ưc Khố vào nô trường, chỉ còn lại Bạch Mộc Trần đứng lại tại đó.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tàn Tượng.

"Đến xem đến xem đi, Cửu Anh Thảo hơn ba trăm năm, Hấp Hồn Mộc là vật chế thuốc cực phẩm đây..."

"Hàn Băng Phù bậc ba, Diệu Nhân Đan, chỉ đổi không bán!"

"Thượng phẩm linh khí Ngự Thiên Hoàn, xuất xứ từ Ngự Khí Tông..."

"Mau mau nhanh chân lên, các loại vật liệu đã được tinh luyện chỉ bán trong hai ngày."

...

Các tiếng rao hàng inh ỏi vang lên liên tục bên tai ở khu chợ phía Tây.

Cảm thụ được không khí náo nhiệt xung quanh, Bạch Mộc Trần đi chậm chậm gần các quầy hàng, trong lòng ngắm nghía tán thưởng sản vật tại Tiên Giới thật phong phú, không ít vật phẩm kỳ lạ cổ quái làm mở rộng tầm mắt của hắn. Mà đây chỉ là khu chợ bình thường trong xó núi mà thôi, thật không biết khu chợ có quy mô lớn tại tiên thành thì đồ sộ như thế nào.

Đa số các thứ mà tiểu thương nơi này bán ra là đan dược và tài liệu linh khí là chính, ngoài ra cũng có một số thứ linh tinh cổ quái mà ngay chủ quán cũng không biết nó có tác dụng gì, chỉ nói là tìm được trong một sơn mộ hay bí động nào đó... Đương nhiên, mấy thứ này thật giả lẫn lộn, tất cả đều dựa vào nhãn lực cùng vận khí của người mua.

Đối với thủ đoạn như thế, khi Bạch Mộc Trần du lịch ở thế tục nơi hạ giới cũng gặp không ít nên tất nhiên mỉm cười mà đi qua, nhưng thật ra các loại đan dược và linh khí làm hấn phát thềm. Chẳng qua, thềm thì thềm chứ lấy thân phận hiện tại của hấn bây giờ căn bản là không tư cách để mua mấy thứ này. Hiện tại điều duy nhất hấn muốn làm là mua vài tấm linh mộc và phù ấn, rồi lại chế thêm tiên phù để mình có thêm vài thủ đoạn bảo mệnh.

...

Quả thật Nô Thị không thể sánh bằng Cảnh Lan tập được, chẳng những ở đây đầy đủ các loại vật phẩm mà ngay giá hàng hóa cũng rẻ hơn Nô Thị rất nhiều.

Bạch Mộc Trần đi dạo một vòng, hấn dễ dàng thu mua được hơn trăm tấm Linh Mộc bậc một và chín loại phù ấn bậc một. Cũng vì thế mà hấn đã tiêu sạch số tiền đã tiết kiệm được trong thời gian gần đây, còn Tiên thạch mà Nam Môn Phi Vũ cho thì không đến mức vạn bất đắc dĩ thì hấn sẽ không động đến.

Vô công bất thụ lộc, tham giả tru kỳ tâm [DG: Không có công không nhận thù lao, muốn tham cũng không thể được]

Những lời này không phải ai cũng hiểu được.

"Tiên thạch có ai bảo là nhiều đâu!"

Nhìn thấy một đồng hàng hóa, Bạch Mộc Trần tự nhiên nhớ tới túi tiền trữ mà mình bị mất trong gió lốc hỗn loạn, trong đó chẳng những có rất nhiều Tiên thạch mà còn có một kiện Tiên bảo mà hấn đoạt được sau khi giết chết Thiên Tiên. Nếu như không bị mất cái túi này thì tài sản của hấn chắc chắn không dưới một vị Thiên Tiên bình thường.

Trong lúc nhớ về cái túi thì có vài tia sáng nhấp nháy gợi sự chú ý của Bạch Mộc Trần. Hắn nhìn theo nguồn sáng thì nhận ra một quầy hàng bên rìa chợ.

Tiểu thương của quầy hàng là một nam tử trung niên gầy gò, lưng hơi gù, hai mắt đục ngầu nhưng vẫn lộ vẻ mạnh mẽ. Bên cạnh nam tử này còn có một tiểu cô nương đang ngồi xổm, khuôn mặt tiểu cô nương này không có vẻ gì đặc biệt

Bạch Mộc Trần từ từ tiến đến, ánh mắt khẽ đảo qua thì thấy trên quầy hàng có rất nhiều thứ cũ kỹ cổ xưa. Thứ hấp dẫn hắn chính là những mảnh vụn cái lớn nhất bằng ngón tay cái, linh quang nội liễm.

"Tiên tinh!?"

Bạch Mộc Trần khẽ thốt lên một tiếng khiến nam tử trung niên chú ý.

"Ồ! Các hạ có con mắt thật tinh tường!"

Nam tử trung niên nhìn Bạch Mộc Trần từ trên xuống dưới, khi y thấy nõn màu trắng tại mi tâm của đối phương thì khẽ giật mình, hiển nhiên y không ngờ với thân phận Tiên nõ mà đối phương nhìn qua đã nhận ra lai lịch của mấy mảnh vụn này.

Vật đó gọi là thiên niên tiên thạch vạn niên tinh.

Ở Tiên Giới, Tiên thạch chính là tài nguyên mà các đại tiên tông đều tranh đoạt, chẳng những có thể dùng để tu luyện mà còn có thể thay thế tiền để mua bán, mà Tiên tinh chính là tài nguyên còn trân quý hơn so với Tiên thạch, là sản vật mà chỉ Thượng Tam Thiên mới có. Trong đó ẩn chứa ngũ hành chi lực, nếu là luyện công pháp ngũ hành thì hiệu quả rất cao.

Thông thường, một khối Tiên tinh hoàn chỉnh có thể đổi hơn một ngàn Tiên thạch, hơn nữa có tiền mà không có hàng để mua, chỉ tiếc vài mảnh

vụn này ẩn chứa nguyên lực không đủ một phần trăm, dùng để tu luyện cũng quá là miễn cưỡng, không bằng cầm tiên thạch đi mua tiên thảo đan dược còn hơn.

Nam tử trung niên này mở quán đã nửa ngày cũng chỉ ngẫu nhiên có vài người cảm thấy hứng thú với nó, nhưng vì mảnh Tiên tinh quá mức yếu, nên ai cũng buồn bã bỏ đi. Cho đến bây giờ cũng không ai hỏi thăm nữa.

"Các hạ muốn mua Tiên tinh sao? Mấy mảnh này tuy rằng không hoàn chỉnh, nhưng vẫn là ẩn chứa không ít nguyên lực, mỗi mảnh chỉ cần một trăm Tiên thạch, chắc chắn đáng giá, mặt khác ta còn có các loại vật liệu cùng một ít đồ cổ còn tốt nữa..."

Nam tử trung niên không vì Bạch Mộc Trần có thân phận Tiên nô mà coi thường, ngược lại thao thao bất tuyệt giới thiệu các mặt hàng trong quán.

"Một trăm Tiên thạch cơ à?"

Bạch Mộc Trần sờ sờ cái mũi cười khỗ, hẳn đúng là rất quan tâm tới mấy mảnh Tiên tinh này nhưng khổ nỗi hiện giờ hẳn nghèo kiệt xác, căn bản là không có khả năng mua mấy mảnh vụn này.

Nhìn thấy đối phương ngại ngùng như thế, nam tử trung niên thở dài trong lòng, y biết chuyện buôn bán này không hoàn thành được rồi.

"A?! Đây là..."

Đang lúc Bạch Mộc Trần chuẩn bị bỏ đi, ánh mắt hắn lướt qua và dừng ở trên miếng da thú lột các mảnh Tiên tinh.

Đó là một miếng da thú rách rưới, phần mép như có dấu vết bị lửa thiêu. Miếng da không có dao động gì khác thường, nhìn qua thấy vô cùng bình thường không có chỗ nào đặc biệt. Điều duy nhất hấp dẫn sự chú ý của Bạch Mộc Trần là hình đầu thú thân người in phía trên miếng thú... Hình

này cũng bị khuyết thiếu, hiện chỉ còn nửa phía trên vẽ đầu mọc hai sừng, có ba cánh tay, không biết là yêu hay là ma.

Hình thù đó mặc dù khiếm khuyết nhưng lại gây cho người ta một cảm giác thê lương xưa cũ. Nhìn thấy hình này, Bạch Mộc Trần có cảm giác thân thể mình như đứng giữa trời đất, chịu đựng sự cô độc và tịch mịch vô tận, cần phải giết chóc không ngừng mới có thể phát tiết thống khổ trong lòng.

Nam tử trung niên thấy vẻ mặt Bạch Mộc Trần khác thường, y hỏi: "Các hạ sao vậy?"

"Xin hỏi... Đây là cái gì?"

Bạch Mộc Trần bình tĩnh lại bèn ngồi xổm xuống, đẩy những thứ khác ra và cầm lấy mảnh da thú quan sát cẩn thận... Sờ vào tấm da thú chỉ thấy thô ráp, ngoại trừ có cảm giác bền chắc ra thì không có gì khác thường cả, nếu không phải cảm nhận được vật ấy truyền đến một luồng khí tức nguy hiểm thì suýt nữa Bạch Mộc Trần coi nó như là vật chết.

Vị nam tử trung niên giới thiệu: "Miếng da thú này là do ta phát hiện được trong một động cổ, chắc là một kiện bảo bối, chỉ tiếc lại bị tàn phá và mất linh tính, ta thấy miếng da này bền chắc cho nên dùng để lột vật... Sao, các hạ có hứng thú với vật này?"

"Đúng vậy, quả thật có chút hứng thú."

Bạch Mộc Trần cười nhạt: "Hình vẽ trên miếng da thú này rất đặc biệt nên ta muốn mua về để nghiên cứu, không biết giá nó là bao nhiêu?"

"Cái này..."

Nam tử trung niên nhìn nhìn miếng da thú rồi lại nhìn nhìn Bạch Mộc Trần tỏ vẻ không tin vào tai mình lắm, lại có chút hoài nghi.

Sau khi suy nghĩ một lát, nam tử trung niên hỏi ngược lại: "Vật ấy với ta mà nói không có giá trị gì, ta không biết vì sao các hạ lại cảm thấy hứng thú với vật ấy, nhưng là nếu các hạ cảm thấy nó có giá trị thì mời ra giá xem sao!"

Tiểu thương bình thường nếu gặp được người mua đều ra giá thật cao, thối giá trị hàng hóa của mình lên tận trên trời, nhưng nam tử trung niên này không định nâng giá một chút nào, có đôi khi thành thật còn tốt hơn cả tính kế.

Đó là một người làm ăn thành thật.

Bạch Mộc Trần âm thầm gật đầu, hắn lấy từ trong ngực ra một túi Tiên thạch, đúng là túi Tiên thạch mà Nam Môn Phi Vũ cho hắn. Bạch Mộc Trần vốn không định dùng túi Tiên thạch này, chẳng qua hiện tại cần thiết nên hắn chỉ có thể ghi nợ phần tình cảm này lại.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Người Thái Nhất Tông Đến.

" Tiên giá Thái Nhất Tông, mọi người nhanh chóng tránh đường!"

Một tiếng quát tháo vang vọng kèm một luồng ánh sáng từ trên trời giáng xuống, khí thế to lớn rơi xuống trung tâm khu chợ, xung quanh vang lên những tiếng í ới một hồi.

Bạch Mộc Trần đang chuẩn bị mua bán xong cũng bị chuyện này xen ngang vào.

Hắn quay đầu lại nhìn thì thấy khu chợ bỗng vắng lặng. Một cỗ vân xa và bốn gã tiên binh mặc giáp đen trắng lệ chạy vào. Chiếc vân xa rất bất phàm, phía trước có khảm hình con phi thú đại diện cho sự may mắn bằng bạch ngọc và vàng, phía sau có giường mây trưởng rủ bàng lụa mỏng màu xanh. Bên trong có hai bóng hình xinh đẹp như ẩn như hiện, phong tư yếu điệu động lòng người.

" Đây...đây là ai nhỉ? Đẹp... đúng là người đẹp mà!"

"A! Không phải bảo là trong này không được phép phi hành sao? Sao lại có người dám vi phạm quy định thế!"

"Ai vậy nhỉ, thật là phô trương quá!"

"Hừ! Các người không muốn sống nữa hả, đây đúng là vân sí thiên mã là xe của Thái Nhất Tông, họ có phô trương lớn hơn nữa cũng được, dù sao quy củ cũng do người đặt ra, họ như thế ai dám nói gì!"

"Cái gì cơ!? Là người của Thái Nhất Tông sao, bọn họ tới đây làm gì?"

"Ai biết, dù sao cũng không nên đắc tội với họ là được."

"Mau xem, lại có người đến kìa... Ặc, là người của Thiên Vi phủ và Tam đại thị tộc."

"Đừng có lên tiếng, cẩn thận họa từ miệng đấy."

...

Đệ tử Thái Nhất tông xuất hiện làm mọi người xôn xao, việc này cũng làm kinh động tới quân sự của Tam đại thị tộc.

Không lâu sau, một nha hoàn bước ra từ trong màn tơ, nàng ta lạnh lùng liếc nhìn quanh bốn phía, hai hàng lông mày nhướng lên tỏ ra kiêu ngạo.

Thấy vậy, quân sự của Thiên vi phủ và Tam đại thị tộc vội vàng tiến tới chào hỏi.

Bọn họ rất khiêm tốn xá dài một cái đối với người nằm trong màn. Rõ ràng vị đệ tử Thái Nhất tông bên trong màn có thân phận rất tôn quý nên đến cả quân sự của Thiên Vi phủ và Tam đại tiên tông cũng không dám chậm trễ lễ số chút nào.

Đương nhiên, việc này chẳng liên quan gì đến Bạch Mộc Trần, hắn chỉ tò mò quan sát một lúc. Sau đó hắn lại tiếp tục việc của mình mà không nhìn ngó gì nữa.

"Lão bản, tại hạ chỉ có một trăm tiên thạch. Ta muốn mua tấm da thú này, không biết ý lão bản thế nào?"

Thấy Bạch Mộc Trần đưa cái túi qua, nam tử trung niên tỏ vẻ kinh ngạc. Theo ý nghĩ của hắn thì một trăm tiên thạch kia đủ để đổi lấy một mảnh Tiên tinh nhỏ hoặc là mua một vài dược liệu thượng đẳng còn hơn. Ai ngờ,

đối phương lại dùng nhiều Tiên thạch thể chỉ để đổi lấy một tấm da thú tàn khuyết, thật sự không thể hiểu nổi.

Nam tử trung niên vốn là người thành thật, y đang định bảo đối phương xét lại thì bị Bạch Mộc Trần chen ngang trước luôn:" Lão bản đừng lo, tấm da thú này có lẽ với người là vô dụng nhưng đối với tại hạ thì có giá trị còn hơn một trăm tiên thạch rất nhiều, không chừng là tại hạ chiếm tiện nghi rồi ấy chứ."

"Điều này..."

Nam tử trung niên nhìn Bạch Mộc Trần xong lại đưa mắt nhìn đĩa nhỏ bên cạnh rồi cũng gật đầu:"Thế vậy, cảm ơn các hạ nhé."

Mua bán xong xuôi, Bạch Mộc Trần cất cẩn thận tấm da. Hắn định cáo từ thì thấy nam tử trung niên phất tay, thu dọn hàng hóa rồi vội vã chạy đi, dường như có điều gì kiêng kị lắm.

Bạch Mộc Trần nhìn vào bên trong chợ, hắn đắm chiêu nhìn vào cỗ xe của Thái Nhất Tông. Đường đường là tiên tông đại phái, đã đến đây hắn không phải chỉ vì du ngoạn.

...

"Đại thúc ơi!"

Một tiếng gọi kéo Bạch Mộc Trần ra khỏi suy nghĩ.

Hắn quay đầu lại nhìn, thì ra là Tiểu Ưc Khố và đám Nam Môn Phi Vũ đã quay lại.

"Đại thúc đang nhìn đi đâu thế?"

Ánh mắt Tiểu Ưc Khố nhìn theo hướng của hắn thì đúng lúc thấy một nữ tử đeo khăn lụa che mặt từ trên xe bước xuống.

"Khắc khắc... Vị tỷ tỷ này đẹp quá..."

Nghe thấy Nam Môn Phi Vũ cười kỳ dị, Tiểu Ưc Khổ tức giận trừng mắt liếc thẳng bé một cái. Thằng bé xấu hổ vừa gãi đầu vừa nói: "Kỳ lạ thật, sao người của Thái Nhất Tông cũng tới Cảnh Lan tập này, chẳng lẽ là đến ngắm phong cảnh sao? Ặc, xem ra sắp có náo nhiệt rồi, khắc khắc!"

"Là Thái Nhất Tông..."

Tiểu Ưc Khổ kinh ngạc đến ngẩn ngơ, con bé sinh ra tâm lý đứng trước một ngọn núi cao. Đây chính là Phượng lân châu đệ nhất Tiên Tông đấy, nghe bảo cả Thiên Vi phủ cũng chưa bằng ba phần thế lực của họ đâu.

"Thế nào rồi? Có mua được thứ gì không?"

Nghe thấy Bạch Mộc Trần hỏi han, Tiểu Ưc Khổ tỉnh táo trở lại, cô bé gật đầu liên tục. Sau đó, cô bé đưa tới một hộp gỗ dài.

Nam Môn Phi Vũ đứng bên cạnh mặt đầy vẻ đắc ý: "Có bốn thiếu gia xuất mã, mua vài thứ vợ vãn này tất nhiên là dễ dàng... tuy nhiên, dùng thứ này như thế nào?"

Bạch Mộc Trần mở hộp ra thì thấy bên trong có một khúc dây leo màu xanh lá cây đậm, trên thân có nhiều gai to làm người xem lạnh giá.

Đúng rồi, nó đúng là "Khổ đẳng"

Nhìn thấy cái này, Bạch Mộc Trần cảm khái ngàn lần. Hẳn nhớ lại lần đầu tiên bị nhận hình phạt ở quặng mỏ, sự đau khổ vẫn hằn rõ mồn một như mới vừa hôm qua.

"Đại thúc, người... không sao chứ!"

Tiểu Ưc Khổ nhìn thấy sắc mặt khác thường của Bạch Mộc Trần, cô bé liên tưởng tới những việc đã trải qua của Bạch Mộc Trần nên muốn nói

điều gì đó mà lại thôi.

"Ta không sao đâu."

Một lúc sau, Bạch Mộc Trần bình tâm trở lại bèn nói: "Luyện chế Khổ tâm thảo cũng không phức tạp, chỉ cần dùng dương hỏa luyện chế trăm ngày, trừ hàn để ấm áp, phản âm chính là dương. Lúc đó có thể chặt lấy nhựa khổ đằng, nhưng mà phương pháp này tương đối vất vả, cần nhất là tính nhẫn nại..."

"Ta nhất định làm được."

Tiểu Ưc Khổ ưng thuận ngay, vì sức khỏe của mẫu thân dù có mệt mỏi, dù có khổ sở mấy lần ta nguyện ý chấp nhận.

...

Ngay trong lúc hai người đang nói chuyện thì có vài luồng lưu quang từ xa xa phi tới rồi đồng loạt dừng lại bên cạnh chiếc xe của đệ tử Thái Nhất Tông.

Người đến gồm ba nam hai nữ, người nào người nấy đều tuấn mỹ rạng ngời. Người đi đầu lại càng bất phàm nổi bật.

"Bái kiến Nguyễn đại thiếu gia."

Nhìn thấy người đi đầu, người của Thiên Vi phủ và Tam đại thị tộc đều vội vàng tiến lên hành lễ.

Mọi người xung quanh thấy vậy càng kinh hãi, người được cả Thiên Vi phủ và Tam đại thị tộc gọi là đại thiếu gia, lại còn mang họ "Nguyễn" thì ngoài trưởng tử của Thiên Vi Phủ thì còn có thể là ai.

"Sư huynh Nguyễn Hằng sao lại tới đây?"

Bích y nữ tử thân nhiên gật đầu chào người đi đầu.

Nguyễn Hằng khẽ mỉm cười đáp lại: "Sư muội tới đây du ngoạn, vì huynh sao lại không gắng hết tình địa chủ đáp lại, nếu để cho sư bá biết được vì huynh chậm trễ đón tiếp sư muội thì ta chịu sao nổi sự khiển trách nặng nề này."

"Sư huynh lại đùa."

Bích y nữ tử tuy nói đùa giỡn bên ngoài nhưng ý trong lời nói lại không có chút gì tếu táo.

Nguyễn Hằng không thèm để ý mà giơ tay ra giới thiệu: "Đúng rồi sư muội, ta giới thiệu cho người một chút. Bốn vị bên cạnh ta chính là những thanh niên thông minh tuấn tú của Thiên Vi phủ cũng là tứ đại đệ tử kiệt xuất nhất của Cửu dương tiên viện. Mấy người này năm sau sẽ tham gia khảo thí gia nhập Thái Nhất Tông, không chừng sau này có thể thành sư đệ của chúng ta, sư muội nhỉ..."

Lời vừa dứt, bốn người liền vội vàng tiến lên chào hỏi.

"Tại hạ tham kiến Tả sư tỷ."

Bốn người đều là truyền nhân trực hệ của tứ đại gia tộc trong Thiên Vi phủ, họ nghe nói có đại nhân vật Thái Nhất tông giá lâm tất nhiên là nhanh chóng chạy đến lấy lòng. Nữ tử trước mắt này chính là con gái trưởng môn Thái Nhất Tông, Tả Nhĩ Lam.

Tả Nhĩ Lam lạnh lùng gật đầu xem như trả lễ.

"Lam sư muội nàng, nô trường sắp mở rồi, lúc đó sẽ rất nhộn nhịp. Hay là chúng ta vào trước đi!"

Nguyễn Hằng vừa cười vừa dẫn đường, Tả Nhĩ Lam thông thả theo sau, những người khác cũng tiếp bước theo sau. Cả đám nhao nhao đi vào nô trường để cho những tiểu thương khác kinh sợ mãi thôi.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Con Cháu Nam Môn

"Lạ thật, hôm nay là ngày gì a, chẳng những Nguyễn đại thiếu cùng con cháu bốn đại gia tộc đến đây mà ngay cả người của Thái Nhất Tông cũng đến đây."

"Ai biết được, chắc là con cháu thị tộc này bày ra trò gì mới nên đến nơi này dạo chơi thôi."

"Nghe nói Thái Nhất Tông muốn tuyển nhận đệ tử, không biết lần này có mấy người vào được Cửu Dương Tiên Viện."

"Kia còn phải nói, có Nguyễn đại thiếu giúp đỡ, bốn đại gia tộc trong Thiên Vi Phủ nhất định có thể độc chiếm các vị trí rồi, còn các con cháu trong các gia tộc nhỏ chỉ sợ không có hy vọng."

"Cũng không thể nói như vậy, từ trước đến nay Thái Nhất Tông thu nhận đệ tử cũng coi trọng tư chất, chỉ cần có tiềm lực, cho dù là con cháu các gia tộc nhỏ cũng có thể tiến vào."

"Tất nhiên là có thể đi vào, nhưng còn không phải đi vào làm trâu làm ngựa cho người ta ư."

"Đúng vậy, tại bên trong tiên tông mà không có bối cảnh thực lực thì quá khó để mở mày mở mặt, còn không bằng vào Cửu Dương Tiên Viện, nói không chừng sau này còn có thể kiếm được vị trí không tồi trong phủ thành."

...

"A! Bọn họ đi đến nô trường, chẳng lẽ là muốn đi xem đấu nô."

"Chắc là vậy rồi, nghe nói lần này Lạc gia mua được một hắc nô từ Luyện Ma Quật, Chân Tiên ngũ phẩm đều bị một quyền của hắn đánh cho trọng thương, thật là hung hãn."

"Cái gì!? Chân Tiên ngũ phẩm cũng không chịu được một quyền của hắc nô kia?"

"Ha ha ha, đã sớm nghe nói hắc nô của Luyện Ma Quật rất lợi hại, lần này nhất định phải xem mới được."

"Đi, chúng ta cùng đi."

...

Xung quanh thảo luận sôi nổi, không ít người bắt đầu đi về phía nô trường.

Cách đó không xa, Bạch Mộc Trần khẽ trầm ngâm: "Tiểu thư, Cửu Dương Tiên Viện là nơi nào?"

Từ lúc Bạch Mộc Trần thức tỉnh cho tới nay đều ở trong Nam Môn thị tộc, rất ít khi hỏi thăm chuyện bên ngoài, chẳng qua lần này người của Thiên Vi Phủ cùng Thái Nhất Tông đều tới khiến hắn có chút bất an.

"Cái gì, người... ngay cả Cửu Dương Tiên Viện mà người cũng không biết?"

Nam Môn Phi Vũ bữu môi kinh ngạc, rồi sau đó nói với vẻ đĩnh đạc: "Cửu Dương Tiên Viện là một trong ba đại tiên viện tại Tây Phương Liên chúng ta, cho dù không bằng tiên tông đại phái này, nhưng nội tình cũng không thể khinh thường. Hơn nữa, chỉ cần nộp một số lượng Tiên thạch nhất định là có thể đi vào tiên viện học tập tiên pháp..."

Nghe vị tiểu thiếu gia này giới thiệu thao thao bất tuyệt, Bạch Mộc Trần rốt cục cũng hiểu rồi ngay lập tức trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Tiên Giới không hổ là nơi bắt nguồn của tiên đạo, trình độ phổ cập tiên pháp quả nhiên rộng rãi vô cùng, tiên viện này cùng thư viện học đường nơi hạ giới quả thực giống nhau như đúc, bất luận kẻ nào chỉ cần giao nộp một số lượng Tiên thạch nhất định là có thể đi vào.

Đương nhiên, Bạch Mộc Trần cũng từ trong đó nghe ra một chút ý vị sâu xa...

Theo những gì mà Nam Môn Phi Vũ nói thì tất cả tiên viện đều là do Tử Tiêu Cung thành lập và duy trì, thuộc loại thế lực phía chính phủ, nếu vênh vện một hai nơi thì cũng thôi, nhưng bóng dáng tiên viện trải rộng cả Nhất Trung Thiên, điều này nói lên rằng Tử Tiêu Cung muốn thông qua thủ đoạn như vậy để ngăn chặn sự phát triển của các thế lực tiên tông. Nói cách khác, giữa Tử Tiêu Cung và thế lực tiên tông có tồn tại mâu thuẫn căn bản, chỉ vì thủ đoạn Tử Tiêu Cung cũng ôn hòa, không có chạm đến điểm mấu chốt của thế lực tiên tông nên không có tạo thành xung đột nghiêm trọng, nếu không...

Ồ, suy nghĩ nhiều quá rồi.

Bạch Mộc Trần thầm nhủ và cười khổ một cái, tranh chấp giữa mấy thế lực này liên quan gì đến hắn.

Nói nửa ngày, cuối cùng về mặt Nam Môn Phi Vũ đặc ý nói: "lão cha ta nói chờ ta vượt qua thiên kiếp, sau khi ngưng tụ tiên căn thì sẽ đưa ta đến Cửu Dương Tiên Viện để học tập tiên pháp... Hắc hắc, ta hôm nay Kim Đan đại thành, thêm chút thời gian sẽ chuẩn bị phá đan rồi lập, thành tựu tiên đạo, ta lợi hại chưa!"

"Hừ, đồ đắc ý!"

Tuy rằng vẻ mặt Tiểu Ưc Khố hiện lên sự khinh bỉ, nhưng trong ánh mắt không giấu được vẻ hâm mộ, con cháu thị tộc đúng là rất may mắn.

Chẳng qua hâm mộ thì hâm mộ, tiểu Ưc Khố cũng biết thân biết phận, với điều kiện hiện tại chẳng biết bao lâu nàng mới có thể ngưng tụ Kim Đan, mặc dù thành tựu tiên đạo nhưng về sau sợ cũng rất khó có cơ hội đi Cửu Dương Tiên Viện học tập tiên pháp.

Nghĩ đến đây, tiểu nha đầu không khỏi có chút mất mát.

Nhìn ra tâm sự của đối phương, Nam Môn Phi Vũ nhíu mày, sau đó vỗ mạnh lồng ngực và nói: "Ưc Khố yên tâm, vô luận thế nào ta cũng sẽ nghĩ biện pháp giúp người."

"..."

Thấy tiểu Ưc Khố trầm mặc không nói, Nam Môn Phi Vũ còn muốn nói vài câu an ủi, không ngờ Bạch Mộc Trần mở miệng ngắt lời nói: "Tiểu thư, một khi đã xong việc thì chúng ta trở về nhé, phu nhân còn đang chờ ở nhà!"

"Đừng a!"

Nam Môn Phi Vũ vội vàng ngăn cản: "Hiếm khi có cơ hội đi ra một chuyến, phải chơi cho thật đã chứ... Ưc Khố, nếu không ta đưa người đi dạo chơi khắp nơi, còn có đấu nô nữa, rất tuyệt vời."

"..."

Tiểu Ưc Khố không có trả lời, ngược lại nhìn về phía Bạch Mộc Trần.

Nam Môn Phi Vũ ảo não gãi gãi đầu: "Này... này, lão Bạch đúng không, người cũng biết khó khăn lắm Ưc Khố mới được ra ngoài một chuyến, nếu cứ thế mà trở về thì rất đáng tiếc a!"

Lão Bạch?

Nghe thấy tiểu thiếu gia xưng hô như thế, Bạch Mộc Trần bất đắc dĩ sờ sờ cái mũi, trong lòng có chút rối rắm, hơn ba trăm tuổi đối với tu tiên giả mà nói cũng không coi là già nhé!

"Tam thiếu gia, có chút náo nhiệt vẫn ít nhìn là hơn, họa phúc là do người mà đến thôi."

Thật ra Bạch Mộc Trần cũng rất có hảo cảm với tiểu gia hỏa này nên mới nhắc nhở một lần, còn đối phương có để tâm hay không thì không có quan hệ với hắn.

"Tiểu thư, chúng ta nên nhanh chóng về nhà đi!"

"Vâng."

Đối với lời nói của Bạch Mộc Trần, tiểu Ưc Khố tất nhiên sẽ không phản đối.

Lúc hai người chuẩn bị rời đi thì một đám người đang đi thẳng tới nơi này, Nam Môn Phi Vũ thấy vậy, vẻ mặt bỗng nhiên trầm xuống.

...

"A, không nghĩ tới lão Tam cũng ở chỗ này, thật sự là trùng hợp a."

Cầm đầu chính là một gã thiếu niên tuấn tú cao ngang với Bạch Mộc Trần, tướng mạo có vài phần tương tự với Nam Môn Phi Vũ. Tại xung quanh hắn là một đám nam nữ trẻ tuổi, phía sau đều có hộ vệ đi theo, có vẻ mười phần kiêu cách.

Sắc mặt Tiểu Ưc Khố hiện lên vẻ khố sở, người tới đúng là con cháu của Nam Môn thị tộc. Nàng nhận ra thiếu niên cầm đầu kia là tộc huynh cùng cha khác mẹ của Nam Môn Phi Vũ, đồng thời cũng là đệ tử kiệt xuất của

Cửu Dương Tiên Viện, tên là Nam Môn Khiếu Vân, mà mẫu thân vị thiếu gia này cũng rất có địa vị, là tiểu thư chi trưởng của một trong bốn đại gia tộc trong Thiên Vi Phủ - Mai gia.

Nếu so sánh thì mẫu thân Nam Môn Phi Vũ thuộc loại cửa nhỏ nhà nghèo, cứ việc được gia chủ sủng ái, nhưng địa vị trong tộc cũng không coi là cao.

"Các người tới chỗ này làm gì?"

Nam Môn Phi Vũ tựa hồ rất không muốn thấy những người này, nói năng không hề khách sáo.

"Lão tam, đây là thái độ của người với huynh trưởng? Xem ra Tân di không giáo dục người cho tốt rồi!"

Nam Môn Khiếu Vân cười nhạt, trong mắt mọi người xung quanh cũng lộ ra vẻ khiêu khích, hiển nhiên không có đem tam thiếu gia Nam Môn Phi Vũ này để vào mắt.

"Ồ, đây không phải tiểu nha đầu kia của Ôn gia sao, sao cũng đến chợ?"

Một tiếng thét to vang lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về tiểu Ưc Khố.

"Các người muốn làm gì!?"

Nam Môn Phi Vũ lắc mình một cái che ở trước người tiểu Ưc Khố: "Các người nếu như dám khi dễ Ưc Khố, cẩn thận ta không khách khí!"

"Tam thiếu gia, người đường đường là chi trưởng mà lại dính dáng đến loại người thân phận đê tiện này thì thật là không tốt a!"

"Đúng vậy đúng vậy, mẫu thân có mệnh khắc chồng, con gái mệnh sao chổi, dính vào là xui xẻo vô cùng."

"Theo ý ta thì đuổi mẹ con nàng ra khỏi thị tộc, để các nàng tự sống tự chết."

"Đúng vậy, đuổi bọn họ đi để không hại đến thị tộc chúng ta!"

...

Mọi người ai cũng người một lời ta một tiếng, nói toàn là những lời cay nghiệt.

Tiểu Ưc Khổ cúi đầu, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, hai tay nắm chặt vạt áo Bạch Mộc Trần.

"Câm mồm!"

Nam Môn Phi Vũ giận không thể nén, chỉ vào mọi người quát mắng: "Tất cả các người có phải đều ăn *** chim không? Miệng vừa thối lại vừa độc, cần thận kéo chính bản thân các người bị độc câm điếc, Hồng thúc bọn họ là hy sinh vì thị tộc, các người còn mặt mũi gì không? Chuyện của bản thiếu gia không cần phải các người phải lo, tất cả cứt ngay cho ta!"

"..."

Mọi người đều cảm thấy buồn bực nhưng không tiện nói thêm cái gì.

Lúc này, thanh âm Nam Môn Khiếu Vân lại vang lên: "Ta nói lão nhị, đây là người không đúng, mấy vị huynh trưởng ở chi thứ có lòng tốt khuyên người, sao người lại nói lời ác độc như thế, nếu là để người ngoài thấy nhất định sẽ nói Tân di dạy con không tốt..."

"Người..."

Không đợi Nam Môn Phi Vũ phản bác, Nam Môn Khiếu Vân tiếp tục nói: "nói lại thì phụ thân của tiểu nha đầu này cùng người thân trong tộc một đi không quay trở lại, rốt cuộc trên đường đã xảy ra chuyện gì cũng

không ai biết, nói không chừng là bọn họ kết thù với người bên ngoài mới gặp họa sát thân. Mấy năm nay nếu không phải thị tộc che chở, chỉ sợ mẹ con bọn họ đã... Ha hả, người hiểu chứ."

"Hiểu cái gì?"

Một thanh âm thô trầm trả lời Nam Môn Khiếu Vân, mọi người nghe tiếng nhìn lại chỉ thấy một gã nam tử trẻ tuổi khôi ngô bước đến, trong ánh mắt có khí khái hào hùng bức người, lộ ra vẻ uy vũ bất phàm.

"A! Đại ca đã đến rồi."

Nam Môn Khiếu Vân cũng thu hồi khí thế bức người vừa rồi và đứng ở một bên huynh trưởng, trên mặt lộ ra nụ cười lấy lòng.

"Bái kiến Vô Song thiếu gia."

Con cháu chi thứ của Nam Môn đều tiến lên bái kiến, vẻ mặt vô cùng kính cẩn.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tụ Tập Thương Nghị

Nam Môn Vô Song là thiên chi kiêu tử thực sự trong Nam Môn thị tộc, không chỉ bởi vì hắn có thân phận là đại thiếu gia mà hơn nữa còn vì tuổi hắn còn trẻ mà đã có được tu vi Chân Tiên cửu phẩm, từng một lần đứng đầu các tiên đồ trong Cửu Dương Tiên Viện. Thực lực của hắn không hề kém Nguyễn Hằng của Thiên Vi Phủ, mấy năm nay hắn lịch lãm bên ngoài, tựa hồ không có ý bái nhập Thái Nhất Tông.

Trong nháy mắt, trong đầu Bạch Mộc Trần hiện lên tin tức về Nam Môn Vô Song rồi mặt không đổi sắc cúi thấp đầu.

Tiểu Ưc Khố lúc này cũng phục hồi tinh thần lại, cuống quýt hành lễ.

"Khiếu Vân, các người ở chỗ này làm gì?"

Nam Môn Vô Song nhìn mọi người, gật gật đầu rồi sau đó hỏi Nam Môn Khiếu Vân.

Đối với những chuyện xấu của tộc đệ mình, trong lòng Nam Môn Vô Song vô cùng rõ ràng, chỉ có điều tâm tính hắn cao ngạo nên chẳng muốn đi để ý tới mấy chuyện này.

Tại trước mặt đại ca của mình, Nam Môn Khiếu Vân không dám có nửa điểm tự cao tự đại, ngay lập tức trả lời: "Đại ca, phía dưới truyền đến tin tức người của Thái Nhất Tông cùng Thiên Vi Phủ đã đến nô trường, cho nên ta mang mọi người đi tới bái kiến. Tình cờ ta thấy lão tam đã ở đây nên mời hắn đồng hành cùng chúng ta, cũng coi là lịch sự để người khác không có dịp chê cười."

"Ồ? Bọn họ đã tới rồi, vậy đi cùng nhau luôn."

Giọng nói Nam Môn Vô Song nhạt nhẽo, mang theo vài phần mạnh mẽ không cho người khác cự tuyệt.

Dứt lời, một đám người đi tới nô trường.

Thấy cảnh tượng như vậy, Bạch Mộc Trần nhú nhú mày, dần dần áp chế ý định muốn rời đi, hiện tại thân phận hắn rất thấp, trong này hắn căn bản không có tư cách nói chuyện, nếu là tự rời đi ngược lại sẽ sinh ra nhiều chuyện ngoài ý muốn và rước lấy rất nhiều phiền toái không cần thiết, thậm chí liên lụy đến mẹ con Ôn Nhã.

Được rồi, binh đến thì tướng ngăn, nước đến thì đất cản.

Không suy nghĩ nữa, Bạch Mộc Trần tay nắm tiểu Ưc Khố đi theo phía sau Nam Môn Phi Vũ.

...

Đi qua một thông đạo âm u thì trước mắt bỗng sáng bừng lên.

Cả tòa nô trường được một bức tường đá xanh cao mười trượng bao lại theo hình tròn, mỗi mặt trong tám mặt khán đài đều xây thành một khu và kết thành trận đồ bát quái bao phủ lấy đấu trường ở giữa, ngoại lực khó có thể thâm nhập vào. Có thể hiểu được, đây là vì phòng ngừa thời điểm đấu nô phát sinh chuyện ngoài ý muốn nên phải bố trí trận pháp kết giới.

Hồi còn ở Nô Thị, Bạch Mộc Trần đã từng vô số lần đi ngang qua Đấu Nô Trường, tuy rằng hắn không có tự mình trải qua nhưng cũng có thể cảm nhận được cảm giác huyết tinh cùng điên cuồng này. Mà giờ này khắc này, lần đầu tiên đứng ở trên khán đài tại Đấu Nô Trường, hắn cũng không có

dâng trào nhiệt huyết giống như người thường, ngược lại có cảm giác chịu áp lực thật nặng cùng đau thương.

Bởi vì còn sống, cho nên điên cuồng.

Trong bóng đêm tuyệt vọng, mấy ai có thể biết?

...

"Nam Môn Vô Song, các người đến thật nhanh, một chân của Thái Nhất Tông vừa đến thì chân kia của các người cũng tới ngay, xem ra cái mũi chó của Nam Môn thì các người vẫn còn rất thính, hắc hắc!"

Trong tiếng cười lạnh, một gã nam tử cao gầy từ khán đài bên kia đi tới, ánh mắt khiêu khích nhìn một cách khinh miệt qua mọi người trong Nam Môn thị tộc.

"Võ Tây Lăng!"

Nhìn thấy người tới, bọn người Nam Môn Khiếu Vân đều đề phòng, trong mắt mang theo vài phần kiêng kỵ.

Võ thị, là một trong ba đại thị tộc tại dãy Cảnh Lan (Cảnh Lan Lĩnh), có thực lực không hề kém Nam Môn thị tộc, hai thế lực lớn tranh đấu nhiều năm nhưng chỉ vì nhân tố ngoại lực mà Võ thị thủy chung bị Nam Môn thị tộc đè ép một đầu, cuối cùng làm cho oán hận chất chứa giữa hai bên càng ngày càng sâu.

Làm người thừa kế tiếp theo trong Võ thị, Võ Tây Lăng tự xưng là vô luận thân phận hoặc thực lực cũng không kém Nam Môn Vô Song, nhưng mà ngoại giới chỉ nói Nam Môn Vô Song mới là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ tuổi tại dãy Cảnh Lan, hắc Võ Tây Lăng nhiều nhất chỉ xem như lão nhị. Điều này khiến một kẻ kiêu ngạo như Võ Tây Lăng sao có thể nuốt

được khẩu khí này, nên nếu có cơ hội thì hẳn sẽ khiêu khích đối phương rồi sau đó đánh nhau một hồi.

Nhưng tiếc là hai người đấu từ nhỏ đến lớn, lần nào Võ Tây Lăng cũng thua Nam Môn Vô Song nửa phần làm cho oán niệm trong lòng càng ngày càng tăng.

Đối mặt sự khiêu khích trần trụi của Võ Tây Lăng, Nam Môn Vô Song cũng không tức giận mà chỉ nói với vẻ hờ hững: "Võ Tây Lăng, đừng có mà làm điều quái gở trước mặt ta, ta xem có vẻ da người lại ngứa và muốn bị ta đánh cho một trận đúng không!"

"Đánh ta?"

Ánh mắt Võ Tây Lăng trở nên lạnh lẽo: "Nếu không phải người ỷ vào một kiện tuyệt phẩm linh khí thì người dựa vào cái gì mà đấu với ta?"

Nam Môn Vô Song nhìn đối phương với vẻ khinh thường rồi thản nhiên nói: "Pháp bảo cũng là một bộ phận của thực lực, nếu không phục thì người cũng có thể lấy một kiện rồi đánh với ta."

"Lấy một kiện? Ha ha, người nói thì dễ rồi, Võ thị chúng ta cũng không giống Nam Môn Thị các người luôn ôm mộng người khác."

"Người là muốn chết!"

"Đến đây, người nghĩ là ta sợ người ư?"

"Hừ!"

...

Một phen giương thương múa kiếm, lửa giận trong lòng Nam Môn Vô Song cùng Võ Tây Lăng bốc lên, không khí tại hiện trường căng thẳng đến cực điểm, giống như lúc nào cũng có khả năng bạo phát.

Mọi người không nghĩ tới hai người khí phách như thế, nói xong vài câu là muốn động thủ, quả thực giống như là ăn phải thuốc nổ.

Bọn người Nam Môn Khiếu Vân vội vàng thối lui, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh, Bạch Mộc Trần cũng chặn phía trước tiểu Ưc Khố cùng Nam Môn Phi Vũ, Chân Tiên cừu phẩm đánh nhau cũng không phải là chuyện đùa.

Lúc song phương sắp bạo phát thì một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, nhất thời đánh vỡ không khí căng thẳng này.

"Vô Song đại ca, Tây Lăng đại ca... Nhị vị chuẩn bị diễn trò sao? Thật sự là có hứng a!"

Lời còn chưa dứt, gió nhẹ mơn trớn rồi một nữ tử mặc quần áo tím xuất hiện ở giữa Nam Môn Vô Song cùng Võ Tây Lăng cách ly hai người ra, khiến cho một hồi tranh đấu trở thành vô hình.

Tướng mạo cô gái này không coi là tuyệt sắc, nhiều nhất xem như là thanh tú, chỉ có điều nàng này vừa đứng gây cho người ta một cảm giác linh động không thể coi thường, giống như là một đoá u lan duyên dáng yêu kiều trong không cốc, kiêu ngạo nhưng điềm tĩnh, xinh đẹp nhưng không sáng lạn.

"Nguyên lai là Nhược Đồng muội muội, ha ha..."

Lãnh ý của Võ Tây Lăng thu liễm lại, thay vào đó là một nụ cười thân cận như thể là một người hoàn toàn khác.

Nam Môn Vô Song lẳng lặng nhìn nữ tử mặc quần áo tím, rồi cũng thu thế mà đứng, chỉ là trong đôi mắt lạnh nhạt có thêm một tia hòa nhã.

Tổ thị Nhược Đồng, thất khiếu linh lung.

Nói thế miêu tả đúng là nữ tử chói mắt nhất trong số những người thừa kế Tổ thị, —— Tổ Nhược Đồng.

Khác với Nam Môn Vô Song cùng Vô Tây Lăng, thiên tư Tổ Nhược Đồng không coi là xuất chúng, tuy là con cả trong Tổ thị nhưng tại trong thị tộc với tôn chỉ nam tử là nhất, nàng cơ hồ không có gì ưu việt đáng nói. Nhưng mà, chính là một nữ tử bình thường như vậy, sau khi Tổ thị gia chủ qua đời lại chống đỡ cả thị tộc từ trong gian nan khốn khổ đi từng bước về phía quang vinh, trở thành người cầm quyền thực sự của Tổ thị.

Có thể nói không chút khoa trương nào, giờ này ngày này Tổ thị vẫn như cũ có thể chiếm cứ địa vị ba đại thị tộc trong dãy Cảnh Lan có quan hệ mật thiết với Tổ Nhược Đồng, cái mà nàng có được không vển vẹn là thực lực mà còn là trí tuệ!

Tổ Nhược Đồng nhìn hai người, thở dài nhẹ giọng nói: "Hai vị huynh trưởng đều là người thông minh, chắc rất hiểu được tình thế hiện tại, hôm nay nhìn như thái bình, kì thực mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, đại họa bùng xuống, ba nhà chúng ta chẳng những không có đồng tâm hiệp lực nhất trí đối ngoại mà các người còn tranh chấp vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi, chẳng lẽ thật muốn nhìn thấy ba đại thị tộc bị xoá tên trong dãy Cảnh Lan sao?"

"Này..."

Vẻ mặt Vô Tây Lăng then thừng rồi nhanh chóng giải thích: "Nhược Đồng muội muội hiểu lầm, ta chỉ đùa một chút với Vô Song huynh thôi... Đúng! Chúng ta chỉ đùa giỡn thôi chứ có động thủ đâu, người nói đúng không, Vô Song huynh."

Nam Môn Vô Song lạnh nhạt nhìn đối phương, tất nhiên là lặng yên không nói.

...

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tụ Tập Thương Nghị (2)

Phía trên khán đài phía bắc nô trường có xây một tòa lầu các cao và sang trọng hiển thị địa vị bất phàm, chỉ người có thân phận tôn quý mới có tư cách đi vào trong đó.

Lúc này, người của Thái Nhất Tông cùng Thiên Vi Phủ đã ngồi ở trong đó, phía trên ban công tỏa mùi hương thơm thoang thoảng.

"Mời sư muội nhấm nháp thử xem, đây là tiên trà "Thiên Tuyên Long Diệp Trân" trân quý nhất trong dãy núi Cảnh Lan chúng ta, phải sao trăm lần và cô đặc trăm lần rồi trầm hương mười năm, có thể nói là tuyệt phẩm mà Tiên Sĩ tầm thường không có điều kiện để uống."

Nguyễn Hằng vừa giới thiệu vừa tự mình dâng chén trà cho Tả Nhĩ Lam, người sau nhẹ nhàng thưởng trà (*) chỉ thấy một cảm giác tự nhiên nhẹ nhàng khoan khoái thấm thấu đến tận linh hồn.

Cùng lúc đó, truyền nhân của bốn đại gia tộc cũng đều bưng chén trà lên, đầu tiên là thưởng trà một cách tỉ mỉ rồi mới uống (*).

"Cam lộ hồi hương, quả nhiên là trà ngon tuyệt phẩm! Không thể tưởng được một chợ nhỏ như này mà có thể ủ ra tiên trà như thế, đúng là khó mà có được. Hơn nữa Đấu Nô Trường này có quy mô nhỏ như vậy mà lại náo nhiệt không ngờ, đúng là không hề kém các chợ có quy mô lớn!"

Tả Nhĩ Lam mở miệng nói hờ hững, giọng nói trong trẻo du dương khiến cho người nghe khoan khoái vô cùng.

Nguyễn Hằng mỉm cười nói: "Nhĩ Lam sư muội chăm chỉ tu hành, ít ra bên ngoài nên không rõ đấy thôi. Chợ Cảnh Lan (Cảnh Lan Tập) này tuy rằng không phải là chợ có quy mô lớn nhưng quy mô của nó cũng không coi là nhỏ. Hơn nữa Thập Vạn Đại Sơn này có vô số dị thú, tiên thảo, linh dược quý hiếm và là nơi cung cấp dược liệu cho Thiên Vi Phủ chúng ta. Thậm chí nhìn khắp cả Phượng Lâm Châu thì cũng đứng vị trí số một số hai."

Thấy trong ánh mắt Nguyễn Hằng mang theo vài phần kiêu ngạo, Tả Nhĩ Lam chỉ thoáng cười nhạt.

Đây là lần đầu tiên Tả Nhĩ Lam cười, cho dù có khăn lụa che mặt nhưng cũng không sao che giấu được vẻ đẹp rực rỡ không gì sánh được của nàng, cho dù là nam hay nữ cũng đều thất thần khiến cho không khí trên ban công trở nên vô cùng tĩnh lặng.

"Khụ khụ!"

Nguyễn Hằng trở lại bình thường, ho khan hai tiếng rồi nói: "Sư muội chẳng những thiên tư trác tuyệt mà khí chất cũng vô song, vi huynh thất lễ, mong sư muội chớ nên trách tội, ha hả!"

Nghe được lời ấy, mọi người tự biết cử chỉ không ổn, vì thế đều xấu hổ xin lỗi.

"Nguyễn sư huynh nói đúng, Tả sư tỷ mà mỉm cười thì ngay cả ngôi sao tại ngoại vực cũng phải mờ đi, những phạm phu tục tử như chúng ta sao có thể kháng cự được."

Âu Phù Nhạc là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất trong Âu gia nên tất nhiên là người vô cùng khéo léo, một câu ca ngợi này vừa khiến mọi người đỡ xấu hổ lại có ý lấy lòng. Trong khi đó Dung Mặc Mang không ngừng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

"Đúng vậy, Tả sư tử quốc sắc thiên hương, tiểu muội thật sự là tự cảm thấy xấu hổ."

Lạc Tâm Oánh mở miệng, Mai Uyển Nhi bên cạnh cũng phụ họa theo: "Lạc sư tử nói đúng suy nghĩ của tiểu muội, tiểu muội vốn tưởng rằng tướng mạo của mình cũng coi như là đẹp, tiếc rằng so với Tả sư tử mới biết thế nào là khác nhau một trời một vực. Tả sư tử tài mạo song toàn, tuyệt đối xứng đáng với danh xưng đệ nhất tiên tử Tây Phương Lâm chúng ta... Không, là cả Phương Lâm Châu mới đúng."

Lời nịnh nọt này tuy có thổi phồng một chút nhưng cũng coi như là khen đúng trọng tâm.

Tả Nhĩ Lam vốn có linh khí bức người, lại là thiên chi kiêu nữ của Thái Nhất Tông, cho dù không phải là mỹ nhân tuyệt đỉnh có một không hai tại Phương Lâm Châu thì cũng là số một số hai. Ngay cả Lạc Tâm Oánh cùng Mai Uyển Nhi đều được coi là giai nhân tuyệt sắc, được nhiều người theo đuổi trong Thiên Vi Phủ thậm chí Cửu Dương Tiên Viện nhưng so với thiên chi kiêu nữ của Thái Nhất Tông quả thật là khác nhau một trời một vực.

Bên kia, vị nha hoàn của Thái Nhất Tông nghe bốn người nói mà cố nén ý cười rồi thầm nhủ Thiên Vi tứ gia - Âu Lạc Dung Mai quả nhiên là đồng khí liên chi, ngay cả nịnh nọt người khác cũng không ai chịu kém ai.

Tả Nhĩ Lam tựa hồ không thèm để ý, ngược lại cất giọng dịu dàng: "Chư vị khen như thế làm sao tiểu muội có thể giận cho được. Chẳng qua, đây là lần đầu tiên tiểu muội đến dãy núi Cảnh Lan, chẳng biết Nguyễn sư huynh có thể giới thiệu sơ qua hay không?"

"Ha ha ha, sư muội khoan hồng độ lượng, ngược lại ra vì huynh hơi chấp nhặt."

Nghe Nguyễn Hằng nói đỉnh đạc như vậy, trong lòng bốn người Âu Lạc Dung Mai bốn vô cùng hâm mộ, có thể nói cười như thế với tiểu công chúa

của Thái Nhất Tông chứng tỏ quan hệ giữa hai người rất tốt, nếu như mình có thể vào Thái Nhất Tông thì lo gì tiên đồ nữa chứ.

"Còn một khi sư muội đã muốn nghe tình huống trong dãy núi Cảnh Lan thì vi huynh đành lắng mồm vậy..."

Thường thức một ngụm trà, Nguyễn Hằng nói một cách chậm rãi: "Dãy núi Cảnh Lan này là nơi Thiên Vi Phủ chúng ta quản hạt, tổng cộng mười ba đường xuyên mạch, vài chục vạn ngọn núi lớn, hơn trăm thị tộc, mà Nam Môn thị, Võ thị cùng Tổ thị chính là nhân tài kiệt xuất trong đó, đều là thị tộc truyền thừa ngàn năm, cũng có chút nội tình, nhất là thế lực của bọn họ tại dãy núi Cảnh Lan này được cho là vô cùng vững chắc, hàng năm đều thượng cống Thiên Vi Phủ chúng ta được liệu gần trăm vạn Tiên thạch..."

"A? Nói như vậy thì vài chục vạn núi lớn tại dãy núi Cảnh Lan này cũng thuộc thế lực của ba nhà đó?"

Thấy Tả Nhĩ Lam hỏi vậy, Nguyễn Hằng cười đáp: "Sư muội lầm rồi, chỉ có mười vạn rừng núi rìa ngoài dãy núi Cảnh Lan này mới là phạm vi thế lực của ba nhà thị tộc đó, còn ở chỗ sâu trong núi lớn có vô số mãnh thú hung cầm chiếm cứ, nguy hiểm vô cùng nên có rất ít người xâm nhập trong đó. Đương nhiên, bởi vì là chỗ sâu trong núi lớn không có vết chân người nên mới có rất nhiều kỳ trân dị bảo, mà quặng mỏ huyền kim kia là được phát hiện ở bên trong đó."

"Thì ra là thế."

Sau một hồi nói chuyện phiếm, không khí trên bàn công dần dần trở nên hòa hợp.

"Sư huynh..."

Tả Nhĩ Lam đang nói thì dừng lại và hỏi sang câu khác: "Lần này tiểu muội đại biểu Thái Nhất Tông đến đây, ý của phụ thân đại nhân chắc các người cũng hiểu được, tiểu muội cũng không nói những lời dư thừa nữa, lần này Thiên Vi Phủ có thành ý mời Thái Nhất Tông ra mặt, vậy mời sư huynh đưa ra quy trình về mỏ quặng đi!"

Nói đến chuyện nghiêm chỉnh, Nguyễn Hằng thôi không mỉm cười, những người còn lại cũng trở nên nghiêm nghị.

"À!"

Sau khi trầm ngâm một lát, Nguyễn Hằng nói: "Một khi chương môn sư bá để sư muội đại diện đến đây đủ để nói rõ thành ý của Thái Nhất Tông, phụ thân của vi huynh tuy là phủ chủ Thiên Vi Phủ nhưng vi huynh cũng là đệ tử Thái Nhất Tông nên chắc chắn sẽ suy xét về ích lợi của tông môn, chỉ có điều..."

"Chỉ có điều..."

Nhìn vào mắt đệ tử bốn đại gia tộc, Nguyễn Hằng nói tiếp: "Vài vạn dặm quặng mỏ huyền kim không phải là chuyện một nhà một tộc có thể nuốt vào cho nên vi huynh mời đến đại biểu của bốn đại gia tộc trong Thiên Vi Phủ cùng thương việc này. Đương nhiên, mỏ quặng này vốn là ba nhà thị tộc trong dãy núi Cảnh Lan tình cờ phát hiện được, mà việc khai thác mỏ quặng cần phải mượn sức lực của ba nhà cho nên vi huynh nghĩ là nên mời bọn họ tới cùng thương lượng cho thỏa đáng."

"Một khi sư huynh đã có quyết định với việc này, vậy toàn bộ mọi chuyện đều do sư huynh làm chủ."

Tả Nhĩ Lam đồng ý khiến Nguyễn Hằng hơi ngạc nhiên, kèm theo hơi vui sướng.

Phát hiện ra mở quặng mới đối với cả tiên châu mà nói đều là một chuyện lớn, điều này liên quan đến căn cơ truyền thừa của tiên tông thị tộc, nếu xử lý không thỏa đáng dù chỉ một chút thôi thì sẽ là một hồi gió tanh mưa máu. Chuyện lớn như vậy đâu phải cửa nhỏ nhà nghèo có thể dấn vào. Đừng nói Thiên Vi Phủ, cho dù là thế lực mạnh nhất tại Tây Phương Lĩnh là Thái Nhất Tông cũng không thể không cẩn thận, nếu là đưa tới bạo loạn nói không chừng còn có thể khiến tông môn bị họa diệt tông. Dù hôm nay Thái Nhất Tông đang đứng đầu tại Tây Phương Lĩnh nhưng cũng là cây to đón gió, có không ít thế lực đều đang âm thầm nhìn chăm chăm vào Thái Nhất Tông đấy.

...

"Bẩm báo thiếu gia, đệ tử của ba nhà thị tộc đã đến đây và đang chờ ở bên ngoài."

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng của thị vệ, sự chú ý mọi người cũng theo đó mà dời đi.

Nguyễn Hằng nhìn nhìn Tả Nhĩ Lam rồi ngay lập tức nói với thị vệ: "Thật đúng lúc, mời bọn họ vào đi, còn những người khác lui ra hết, không cho phép người không liên quan đến gần sát ban công."

"Thuộc hạ tuân mệnh."

Thị vệ lên tiếng trả lời rồi lui ra.

...

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tụ Tập Thương Nghị (3)

Ba bóng người sóng vai đi lên ban công theo sự dẫn đường của thị vệ.

"Dãy núi Cảnh Lan Vọng Thiên Phong, Nam Môn Vô Song..."

"Dãy núi Cảnh Lan Tàng Long Cốc, Võ Tây Lăng..."

"Dãy núi Cảnh Lan Lưu Vân Giản, Tổ Nhược Đồng..."

"Ra mắt Nguyễn thiếu gia, ra mắt Thượng tiên của Thái Nhất Tông!"

Ba người Nam Môn Vô Song thi lễ với Nguyễn Hằng cùng Tả Nhĩ Lam, sau đó lại chấp tay với bốn người Âu Lạc Dung Mai của Thiên Vi Phủ. Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên họ tiếp xúc với Thiên Vi Phủ nên cũng không cần giới thiệu thêm.

"Mời ba vị ngồi."

Nguyễn Hằng thờ ơ giơ tay mời, lộ ra một chút thái độ của người thuộc đẳng cấp cao, còn bốn người Âu Lạc Dung Mai thì gật đầu một cách ôn hoà, cho dù mặt ngoài ra vẻ khách khí nhưng sâu trong đáy mắt lại che giấu vẻ khinh thường.

Thị tộc ngàn năm, thế gia vạn năm.

Là bốn đại gia tộc trong Thiên Vi Phủ và hưởng thụ vinh quang hàng vạn năm, trong lòng bốn người Âu Lạc Dung Mai vô cùng kiêu ngạo, bọn họ có thể cúi đầu trước mặt Thái Nhất Tông cường đại nhưng tuyệt đối sẽ không để vào mắt ba thị tộc hèn mọn.

Cái gì mà thị tộc ngàn năm chứ, trong mắt bốn người Âu Lạc Dung Mai thì họ chỉ là một đám nhà quê ở nơi thôn dã mà thôi, không có đẳng cấp cũng như nội hàm của thế gia, lại càng không có huyết mạch cao quý như bọn họ, cho dù thế lực của đối phương không kém nhưng vẫn không che giấu được mùi bùn dính trên người. Nếu không phải là cần dựa vào mấy thị tộc này cung ứng đồ đạc thì bọn họ cũng không muốn dây dưa với đối phương.

Ba người Nam Môn Vô Song hiểu rất rõ về thái độ của đám người trong Thiên Vi Phủ, tuy rằng cảm thấy khuất nhục trong lòng nhưng lại không thể phát tác, đành phải ra vẻ không đếm xỉa đến.

...

"Tốt lắm, hiện tại người đến đủ rồi thì chúng ta bắt đầu đi!"

Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, Nguyễn Hằng mới nói: "Tin rằng tất cả mọi người biết rõ mục đích lần tụ hội này, Nguyễn mỗ cũng không nói những lời khách sáo nữa mà chỉ nói vào trọng điểm thôi. Ý của của phủ chủ đại nhân là hy vọng có thể mau chóng chứng thực quyền sở hữu mở quặng rồi sau đó báo lên để Tử Tiêu Cung ghi chép lại, tránh cho sinh ra nhiều tranh chấp không cần thiết."

Tại Tiên Giới, Tử Tiêu Cung tuyệt đối là tồn tại tối cao giống như hoàng quyền trong thế tục. Nó đại biểu cho đủ loại quyền lực và nắm trong tay sự vận chuyển của cửu trọng thiên cảnh, cho dù uy thế của Tử Tiêu Cung hôm nay không còn lớn như trước nhưng dù sao nó vẫn có danh phận mà ai cũng không thể phá vỡ. Ít nhất ở ngoài sáng thì phải thuận theo, nếu không chính là địch với cả Tiên Giới. Đương nhiên, từ một góc độ khác mà nói thì Tử Tiêu Cung là trung tâm của cả Tiên Giới, có chức năng cân bằng về ích lợi của các thế lực khắp nơi, một khi Tử Tiêu Cung xuất hiện biến cố gì thì sẽ phá vỡ sự cân bằng của Tiên Giới và khiến Tiên Giới lâm vào trong hỗn loạn vĩnh viễn.

Ý tứ trong lời nói Nguyễn Hằng rất là rõ ràng, phủ chủ Thiên Vi Phủ đại biểu cho Tử Tiêu Cung sẽ không tham gia vào tranh đấu giữa các thế lực.

Đồng dạng, vì tránh việc tranh đấu giữa các thế lực nên Thiên Vi Phủ phải mau chóng xác định quyền sở hữu mỏ quặng, sau đó lấy danh nghĩa Tử Tiêu Cung ban bố "Quáng Lệnh". Kể từ đó, Thiên Vi Phủ có thể vừa đạt được chỗ tốt, vừa tránh khỏi mâu thuẫn với các phương thế lực lại còn có thể vô hình trung tạo dựng uy tín cho Tử Tiêu Cung, có thể nói là một vốn bốn lời.

Vốn dựa theo quy định ban đầu của Tiên Giới thì ai phát hiện được mỏ quặng trước thì người đó chính là người sở hữu mỏ quặng, đáng tiếc theo thời gian trôi đi, quy định này dần dần bị người quên lãng mà thay vào đó là ai có thể chiếm được mỏ quặng thì người đó mới là người sở hữu mỏ quặng.

Mỏ quặng huyền kim ở chỗ sâu trong dãy núi Cảnh Lan được ba đại thị tộc phát hiện, theo lý mà nói thì nó phải thuộc sở hữu của ba đại thị tộc, nhưng mà mỏ quặng khổng lồ như thế căn bản không phải thứ mà thị tộc có thể nuốt vào cho nên bọn họ đành thông qua trung gian là Thiên Vi Phủ hiển tin tức về mỏ quặng cho Thái Nhất Tông. Còn Thái Nhất Tông tuy là tiên tông mạnh nhất Tây Phương Lân nhưng qua nhiều năm tiêu hao khiến cho tài nguyên của tông môn dần dần trở nên khan hiếm... Bởi vậy, sau khi biết được tin tức ba đại thị tộc phát hiện mỏ quặng thì họ không chút khách sáo mà tiếp ngay củ khoai lang bỏng tay này.

Ở đây đều là hạng người có chỉ số thông minh bất phàm, ai mà không có chút suy nghĩ trong lòng chứ, chỉ có điều việc này người tình ta nguyện và hoàn toàn phù hợp với lợi ích của các phương nên tự nhiên ăn khớp với nhau.

"Không biết ý của chư vị thế nào?"

Nguyễn Hằng nhìn ba người Nam Môn Vô Song rồi sau đó nhìn sang Tả Nhĩ Lam.

Kỳ thật, trên cơ bản thì quyền sở hữu mỏ quặng đã định rồi, tại Tây Phương Lĩnh còn có thể lực nào có thể chống lại Thái Nhất Tông chứ, hiện tại chỉ còn một vấn đề là nên phân phối ích lợi như thế nào thôi.

"Chúng ta đương nhiên nghe theo Nguyễn sư huynh cùng Tả sư tỷ."

Âu Phù Nhạc đáp lại đầu tiên, ba nhà còn lại vội vàng phụ họa.

Đây chính là tiện nghi từ trên trời rơi xuống, cho dù phân phối như thế nào thì bốn đại gia tộc cũng sẽ không bị thiệt thòi nên nào có lý gì mà phản đối. Huống chi, bốn người Âu Lạc Dung Mai tin rằng người trọng tình trọng nghĩa như Nguyễn đại thiếu tuyệt sẽ không quên phân chỗ tốt cho bọn họ.

Nam Môn Vô Song cùng Võ Tây Lăng, Tổ Nhược Đồng liếc nhìn nhau rồi ngay lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trên thực tế bọn họ cũng không có tư cách phát biểu quá nhiều ý kiến.

"Vậy ý của sư muội thế nào?"

Thấy Nguyễn Hằng hỏi, Tả Nhĩ Lam hơi trầm ngâm rồi nói: "cả Phương Lĩnh Châu, ngoại trừ Thái Nhất Tông chúng ta thì không có một thế lực nào có thể nuốt trôi được mỏ quặng huyền kim vài vạn dặm, nếu không chư vị cũng sẽ không thành ý mời Thái Nhất Tông chúng ta ra mặt. Một khi đã như vậy, ta liền đại biểu Thái Nhất Tông đáp ứng việc này, chẳng qua quy trình cụ thể còn cần Nguyễn sư huynh nói qua một lần."

"Khụ khụ!"

Nguyễn Hằng hăng giọng rồi nói: "Trước khi đi, phủ chủ đại nhân đưa ra hai lựa chọn, chủ yếu vẫn là xem ý tưởng ba đại thị tộc ra sao."

"Mời Nguyễn đại thiếu nói, tiểu đệ muốn nghe rõ ràng."

Võ Tây Lăng lộ ra vẻ hưng phấn vỗ tay, mở quặng mới đại biểu cho tài nguyên khổng lồ, chỗ tốt trong đó quả thực không thể đo đếm được, cho dù chỉ một chút ích lợi cũng đủ để thị tộc bọn họ hưởng dụng ngàn năm, nếu là chuyện lần này thành công thì không ai có thể dao động địa vị của hãn tại Vô thị, thậm chí còn có cơ hội kết nối quan hệ với Thái Nhất Tông để tiến tới bước lên con đường tu tiên cao hơn.

Ngược lại, Nam Môn Vô Song cùng Tổ Nhược Đồng ra vẻ vô cùng bình tĩnh, nhìn nhau thật sâu nhưng không nói gì.

Nguyễn Hằng quan sát rõ phản ứng của ba người rồi khẽ cười nói: "Lựa chọn thứ nhất là một khi các người phát hiện mỏ quặng mới và hiến đi ra thì Thiên Vi Phủ với tư cách người quản lý dãy núi Cảnh Lan sẽ thưởng cho cho mỗi nhà các người năm nghìn vạn Tiên thạch cùng ba bộ tuyệt phẩm linh khí, chỉ có điều về sau các người không có quyền lợi khai thác mỏ quặng, cũng sẽ không được phân chia ích lợi, từ nay về sau mỏ quặng huyền kim này chỉ thuộc về Thái Nhất Tông."

"Cái gì!?"

Võ Tây Lăng đầu tiên rung mình rồi ngay sau đó cố nén giận dữ nói: "mỏ quặng vài vạn dặm, huyền kim lại là vật liệu luyện khí thượng phẩm, giá trị của nó không thể đo lường, Nguyễn đại thiếu cảm thấy thưởng cho như vậy thích hợp sao?"

Nam Môn Vô Song cùng Tổ Nhược Đồng không có nói gì nhưng biểu tình âm trầm của bọn họ càng là kháng nghị không lời.

Năm nghìn vạn Tiên thạch nhìn qua quả thật là một con số khổng lồ nhưng trên thực tế đối với thị tộc mà nói, thưởng cho Tiên thạch căn bản không có ý nghĩa gì. Một nhà giàu mà không có thực lực cường đại chỉ có

thể là đối tượng cho người khác bóc lột thôi. Đối với điều này thì ba đại thị tộc hiểu rõ vô cùng.

Mà ba bộ tuyệt phẩm linh khí kia cũng không tồi, có thể khiến ba đại thị tộc đề thăng thực lực trong thời gian ngắn nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài.

Cái mà ba đại thị tộc cần chính là một cơ hội, một cơ hội để quật khởi.

Mà Thái Nhất Tông có thể cấp cho bọn họ cơ hội này.

...

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phân Phối Lợi Nhuận

Không khí trên ban công trở nên hơi căng thẳng mà thái độ của bọn người Võ Tây Lăng cũng nằm trong dự đoán của Nguyễn Hằng.

"Ba vị đừng nóng vội..."

Nguyễn Hằng bình thản thưởng thức một ngụm trà rồi nói với vẻ ôn hòa: "Lựa chọn thứ nhất mà chưa vừa lòng thì còn lựa chọn thứ hai cơ mà, một khi mọi người đã có thể tụ tập cùng một chỗ thì chuyện gì cũng có thể thương lượng được, sao phải sốt ruột chứ."

Lần này Võ Tây Lăng không có đáp lời mà bình tĩnh nghe cho hết.

Nguyễn Hằng tiếp tục nói: "Lựa chọn thứ hai chính là dựa theo lợi nhuận khai thác mỏ quặng mà tiến hành chia chác, khai thác được càng nhiều huyền kim thì mọi người được phân chia càng nhiều lợi nhuận."

"Phương pháp phân chia như thế nào?"

Nam Môn Vô Song hỏi ra điểm mấu chốt, Võ Tây Lăng cùng Tổ Nhược Đồng khẽ vuốt cằm.

Dựa theo lợi nhuận khai thác mỏ quặng mà tiến hành chia chác, biện pháp này cũng khá là phổ biến. Thông qua quan hệ ích lợi mà buộc chặt Thiên Vi Phủ cùng Thái Nhất Tông vào trên thuyền của thị tộc, chỉ cần tất cả mọi người đều được chỗ tốt thì cũng không xuất hiện mâu thuẫn cùng rạn nứt quan hệ, lúc này mới phù hợp với ích lợi lâu dài của thị tộc, cho dù được chia phần ít đi một chút thì cũng có thể tiếp nhận.

"Thái Nhất Tông chúng ta muốn bảy thành!"

Tả Nhĩ Lam vừa mở miệng liền muốn lợi nhuận bảy thành khiến trong lòng những người còn lại đều chấn động.

Thái Nhất Tông quả nhiên mạnh mẽ, người ta phát hiện mỏ quặng còn người cái gì cũng chưa làm mà câu nói đầu tiên đã muốn chiếm bảy thành, thiên hạ nào có chuyện tiện nghi như thế. Trọng yếu hơn là, Thái Nhất Tông các người chiếm bảy thành vậy ba thành còn lại kia phân phối như thế nào? Quá ít để mà phân chia nhé!

Không đợi mọi người phản ứng, Tả Nhĩ Lam nói tiếp: "Ta biết tâm tư của các vị, các người nghĩ Thái Nhất Tông đang rao giá trên trời sao? Không, ta có thể nói rõ ràng cho các người bảy phần này là không thể thiếu. Bởi vì, chúng ta phải thừa nhận áp lực lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của các người, chỉ sai lầm một chút thôi là sẽ đưa tới tai vạ cho tông môn... Huống chi, không có Thái Nhất Tông chúng ta thì các người ai cũng đừng nghĩ động đến quặng mỏ này."

Giờ khắc này, Tả Nhĩ Lam hiển lộ sự bá đạo không thể nghi ngờ, không cho người khác có chút đường lui nào.

Võ Tây Lăng biến sắc đang muốn mở miệng phản bác lại bị Tổ Nhược Đồng ngăn lại. Thế lực Thái Nhất Tông khổng lồ, muốn đối phó thị tộc thì dễ dàng giống như nghiền chết con kiến mà thôi, căn bản không cho phép bọn họ nói không.

"Ha hả! Chư vị có chuyện gì thì cứ từ từ nói, việc gì mà phải tức giận chứ."

Nguyễn Hằng cười ha ha giảng hòa: "Nguyễn mỗ cảm thấy Nhĩ Lam sư muội nói cũng có lý, Thái Nhất Tông quả thật gánh vác phiêu lưu không nhỏ, hơn nữa chỉ dựa vào thân phận Nhĩ Lam sư muội đường đường là

thiếu tông chủ hàng lâm nơi này thì chiếm bảy thành quả thật không tính là nhiều, Nguyễn mỗ không có ý kiến, chẳng biết ý chư vị như thế nào?"

"Nguyễn sư huynh nói đúng, Tả sư tỷ phúc hậu như thế, chúng ta cũng không có ý kiến!"

Bốn người Âu Lạc Dung Mai theo đó tỏ thái độ, còn bày ra một bộ bênh vực lẽ phải.

Mấy lời đánh rắm! Dù sao không phải cướp tiền của bốn đại gia tộc nên đương nhiên các người đừng nói chuyện không đau thắt lưng.

Võ Tây Lăng rất muốn chửi ầm lên, nhưng hấn thật sự không có dũng khí đồng thời đặc tội Thiên Vi Phủ cùng Thái Nhất Tông.

Tổ Nhược Đồng cùng Nam Môn Vô Song biết không có cách nào, chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ. Thái Nhất Tông cùng Thiên Vi Phủ đều cùng một giuộc, muốn ỷ thế hiếp người, bọn họ biết làm gì đối phương chứ?

"Vậy ba thành còn lại phân phối như thế nào?"

Nam Môn Vô Song coi như bình tĩnh, lại hỏi Nguyễn Hằng.

"Hai thành!"

Nguyễn Hằng vươn lường căn ngón tay đạo: "Ta chỉ cần hai thành lợi nhuận của mỏ quặng..."

"Nguyễn đại thiếu, hai thành có phải là quá nhiều?"

Võ Tây Lăng cả giận nói to: "Thái Nhất Tông tốt xấu cũng là đệ nhất tiên tông tại Tây Phương Lân, chiếm bảy thành không có vấn đề, nhưng Nguyễn gia các người dựa vào cái gì mà chiếm hai thành? Dãy núi Cảnh Lan chúng ta hàng năm cống nạp cho Thiên Vi Phủ chỉ ngày càng nhiều

hơn chứ không ít hơn, Nguyễn đại thiếu bá đạo như vậy thật sự làm lòng người lạnh ngắt!"

Đổi mặt chất vấn của Võ Tây Lăng, sắc mặt Nguyễn Hằng trầm xuống, hàn quang trong mắt chột lóe mà qua rồi cười nhạt nói: "Võ huynh đừng tức giận, lời ta nói còn chưa nói hết đâu. Hai thành lợi nhuận này cũng không phải là cấp cho Nguyễn gia chúng ta, mà là muốn dâng lên cho Tử Tiêu Cung. Kỳ thật, Nguyễn gia chúng ta chính là làm trung gian cho các người, làm chân chạy vật v.v... thôi, còn các loại chỗ tốt thì chúng ta thật đúng là không có ý tưởng gì, mọi người nói có đúng hay không?"

"Đúng đúng đúng, phủ chủ đại nhân cùng Nguyễn đại thiếu cũng rất phúc hậu!"

Bốn người Âu Lạc Dung Mai lại một lần nữa gật đầu phụ họa.

Đúng thật là vô sỉ đến cực điểm!

Tổ Nhược Đồng thầm mắng một câu rồi mặt không đổi sắc nói: "Như thế theo ý của Nguyễn đại thiếu cùng thiếu tông chủ thì chỉ chờ một thành cho ba nhà chúng ta ư?"

Một thành thì một thành nhé, vẫn tốt hơn không có chút nào, ít nhất có thể đổi được sự duy trì của Thiên Vi Phủ cùng Thái Nhất Tông, cũng không tính là quá bị thiệt.

Tổ Nhược Đồng nhìn nhìn Nam Môn Vô Song cùng Võ Tây Lăng, đang chuẩn bị gật đầu đồng ý, không ngờ lại có người đưa ra dị nghị.

"Sao lại như thế được!"

Âu Phù Nhạc giành trước mở miệng nói: "Một thành kia chắc là của bốn đại gia tộc chúng ta..."

"Cái gì!? Các... Các người còn có thể vô sỉ thêm nữa hay không!"

Võ Tây Lăng rốt cuộc không ngồi được nữa mà đứng dậy nói: "Chỗ tốt gì cũng để các người chiếm, vậy ba nhà chúng ta được cái gì? Hiện tại các người rõ ràng là qua sông hủy cầu, muốn đá ba nhà chúng ta ra, thật sự là quá đáng! Quả thực chính là cướp đoạt giữa ban ngày!"

Nam Môn Vô Song cũng trầm giọng nói: "Nguyễn đại thiếu, ý của người thế nào?"

"Này..."

Nguyễn Hằng ra vẻ khó xử, Âu Phù Nhạc lập tức ngắt lời nói: "Ở chỗ sâu trong dãy Cảnh Lan rất nguy hiểm, nếu không có cao thủ tọa trấn thì việc khai thác mỏ quặng nói dễ hơn làm, nhưng các người yên tâm, đến lúc đó mỗi nhà chúng ta sẽ phái ra ba gã cao thủ Thiên Tiên phòng ngừa chuyện phát sinh ngoài ý muốn."

Đồng thời phái ra ba gã Thiên Tiên cao thủ tọa trấn mỏ quặng, cũng chỉ có thể gia như Âu Lạc Dung Mai có sức tích vạn năm mới có thể nói ra những lời như vậy, cho dù ngay Nguyễn gia đều không có nhiều cao thủ Thiên Tiên như vậy chứ đừng nói đến ba đại thị tộc.

"Tọa trấn? Rõ ràng là đến nhìn mà không lao động mà thôi..."

Võ Tây Lăng cũng không có bị hù dọa mà vẫn gào lên như cũ: "Loại việc tốn sức như lấy quặng này để cho chúng ta làm, các người không làm gì nhưng lại muốn không công chiếm một thành lợi nhuận? Các người khinh người quá đáng!"

"Khinh các người thì sao?"

Âu Phù Nhạc cũng đứng lên, cười lạnh nói: "Nếu không phải bốn đại gia tộc chúng ta thu mua được liệu của các người, ba nhà các người có thể có

ngày hôm nay không? Đừng quên là ai cho các người con đường tiêu thụ, hừ hừ!"

"Người..."

Võ Tây Lăng còn định tranh chấp thì Tổ Nhược Đồng tiến lên vỗ vỗ bờ vai của hắn ý bảo bình tĩnh, rồi sau đó nói với Nguyễn Hằng: "Nguyễn đại thiếu, lúc trước vào núi thăm dò, ba nhà chúng ta hy sinh không ít tộc nhân mới phát hiện mỏ quặng huyền kim, mà chúng ta cũng biết chính mình tuyệt đối không nuốt được quặng mỏ này cho nên mới mời người làm trung gian để hợp tác với Thái Nhất Tông. Hôm nay Thái Nhất Tông cùng Tử Tiêu Cung đã chiếm đi chín thành lợi nhuận, còn sót lại một thành cũng không cho chúng ta, như vậy tiếp tục nói chuyện còn có ý nghĩa gì? Nếu là các người không có thành ý thì việc này bỏ qua đi."

"A, người là đang uy hiếp ta?!"

Nguyễn Hằng trợn mắt lên, hai tia sáng lạnh lẽo như thực chất từ trong mắt bắn về phía Tổ Nhược Đồng.

...

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Điều Kiện Của Thị Tộc

Khí thể lăm liệt thổi quét bên trên ban công. Đối mặt với sự bức bách của Nguyễn Hằng, Tổ Nhược Đồng theo bản năng cố gắng tránh né nhưng bản thân lại như rơi vào trong vũng bùn không thể thoát được. Ngay tại thời khắc nguy cấp này, một thân ảnh cao lớn liền chắn trước mặt Tổ Nhược Đồng chống đỡ hộ nàng một chiêu này.

“Bồng!” Một thanh âm nặng nề vang lên, chỉ thấy Nam Môn Vô Song lui lại đằng sau mấy bước, suýt nữa thì ngã, khoe miệng còn lưu lại một chút máu tươi, hiển nhiên đã bị nội thương. Tổ Nhược Đồng cùng Võ Tây Lăng biến sắc, trong lòng vô cùng hoảng sợ. Bọn họ đương nhiên hiểu rõ thực lực của Nam Môn Vô Song, nhưng không nghĩ tới cùng là Chân tiên cửu phẩm mà Nam Môn Vô Song lại thua xa Nguyễn Hằng. Xem ra bên ngoài vẫn đồn đại Nam Môn Vô Song không kém Nguyễn Hằng quả thực chỉ là người không hiểu biết nói hươu nói vượn mà thôi. Võ Tây Lăng tiến lên một bước sóng vai cùng đứng với Tổ Nhược Đồng, không hề có ý muốn rút lui. Dù rằng giữa ba đại thị tộc đều có mâu thuẫn nhưng tại thời điểm đối mặt với kẻ thù thì bọn họ luôn một lòng một dạ (*).

“Sao? Ba người các người muốn động thủ với bản thiếu sao?”

Nguyễn Hằng chậm rãi đứng lên, uy thế vô hình chột đè xuống ba người: “Nam Môn Vô Song, đừng tưởng cô cô của người tiến vào Nguyễn gia chúng ta thì người liền tự cho rằng mình muốn làm gì thì làm, ở trong mắt ta, người cũng chỉ là một con chó mà thôi! Còn hai người các người, ba đại thị tộc éo gì, bất quá là một đám gà đất chó cảnh mà thôi.”

"..."

Thân thể Nam Môn Vô Song khẽ run lên, ẩn chứa dưới sự bình tĩnh bên ngoài là hận ý thật sâu. Tổ Nhược Đồng và Vô Tây Lăng đều cảnh giác, chuẩn bị để có thể xuất thủ bất kỳ lúc nào. Song phương giằng co, không khí vô cùng căng thẳng.

...

Sự tình đã phát triển tới mức này, nếu như không điều hòa được thì chắc chắn càng không thể vẫn hồi, bởi thế cuối cùng Tả Nhĩ Lam cũng quyết định ra mặt.

“Đủ rồi, tất cả dừng tay lại đi!”

Tả Nhĩ Lam nhẹ nhàng hạ tay xuống khiến cho khí thế của Nguyễn Hằng tiêu tan mất. Sau đó Tả Nhĩ Lam nhìn qua mọi người và nói: "Chẳng lẽ, các người thực sự muốn động thủ hay sao? Mọi người đều vì lợi ích riêng, nếu như đã hợp tác thì bên nào cũng phải có lợi ích, nếu không thì ai sẽ thật lòng làm việc chứ. Mọi người xem như này có được không? Ta thay mặt Nguyễn Hằng sư huynh làm chủ, bốn đại gia tộc chia sẻ nửa thành lợi nhuận cho ba đại thị tộc, về sau mọi người vẫn hợp tác được với nhau.”

“Nửa thành sao?”

Bốn người Âu Lạc Dung Mai nhìn Nguyễn Hằng thấy đối phương không hề phản đối, tất nhiên tự hiểu mà chấp nhận.

“Ôi! Nửa thành thì nửa thành đi, cùng lắm thì chúng ta chịu chút thiệt thòi, không gây tổn thương đến hòa khí là được.”

Trên mặt Âu Phù Nhạc thể hiện vẻ không cam lòng chứ kỳ thật trong lòng đã rất vui mừng. Đây đơn giản là không công mà chiếm tiện nghi, có được nửa thành đã là rất tốt rồi, nào có lý gì mà phản đối! Dù sao mạch

khoáng xuất hiện ngoài ý muốn, lại có Thái Nhất Tông, có phủ chủ đại nhân ở trên đầu, bọn họ nhiều nhất chỉ là phái đi vài tên cao thủ Thiên Tiên tới mở quặng. Ba tên cao thủ Thiên Tiên đối với thế gia vạn năm như bọn họ cũng chẳng tính vào đâu. Sắc mặt của Nam Môn Vô Song và Vô Tây Lãng lại hết sức âm trầm, không có chút ý tứ thỏa hiệp nào.

“Sao, các người được nửa thành mà vẫn không vui sao?”

Ánh mắt Nguyễn Hằng lại mang theo vài phần trêu tức, tựa hồ như muốn nói: "có giỏi thì các người thử cự tuyệt xem, để xem bốn thiếu gia thu thập các người như thế nào!"

“Nửa thành không có vấn đề.....” Dưới ánh mắt kinh ngạc của Nam Môn Vô Song và Vô Tây Lãng, Tổ Nhược Đồng liền ửng thuận nhưng lại nói: “Nhưng mà chúng ta hy vọng thiếu tông đại nhân có thể đáp ứng một điều kiện nho nhỏ của chúng ta.”

“Điều kiện có nhỏ hay không thì phải nói rồi mới biết được.”

Tả Nhĩ Lam cảm thấy ngoài ý muốn liền quan sát Tổ Nhược Đồng, sau đó không tự chủ khẽ híp mắt lại. Nữ nhân này từ lúc vào đây đến giờ tuy không nói nhiều nhưng lại có vẻ như người đứng đầu ba nhà, tựa hồ đối phương còn thông minh hơn so với tưởng tượng của mình.

Tổ Nhược Đồng không biết Tả Nhĩ Lam đang suy nghĩ trong lòng, nói thẳng ra: “Không dám đối gạt thiếu tông, ba nhà thị tộc chúng ta từ trước tới nay đều rất ngưỡng mộ Thái Nhất Tông, cho nên hy vọng thiếu tông có thể nói giúp cho chúng ta, mỗi lần Thái Nhất Tông tuyển người liền để cho ba nhà thị tộc chúng ta một ít danh ngạch.”

“A!”

Tả Nhĩ Lam vốn đoán rằng bọn hắn sẽ đòi thêm quyền lợi, không nghĩ đối phương lại đưa ra yêu cầu đơn giản như thế làm nàng có hơi bất ngờ.

Nhưng mà suy nghĩ cẩn thận lại thì chỉ có như vậy mới là thù lao tốt nhất cho ba đại thị tộc, ít nhất Thái Nhất Tông có thể cho bọn họ một cơ hội để quật khởi.

“Điều kiện của các người chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

“Nếu như phức tạp chỉ sợ thiếu tông sẽ không đáp ứng.” Vẻ mặt Tổ Nhược Đồng tuy lạnh nhạt nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một vẻ sâu xa.

Tả Nhĩ Lam mỉm cười, vuốt cằm nói: “Người thật là thông minh, ta cũng rất thích hợp tác với người thông minh, điều kiện của người ta có thể đồng ý, từ nay về sau mỗi lần Thái Nhất Tông tuyển đệ tử ta sẽ cho các người mười danh ngạch, còn cụ thể những người nào thì tự các người quyết định là được.”

“Đa tạ thiếu tông.”

Tổ Nhược Đồng trịnh trọng thi lễ, Tả Nhĩ Lam hào phóng phất tay áo rồi yếu điệu bước đến lan can ban công và nhìn chăm chú xuống nô trường phía bên dưới. Đấu nô dường như sắp bắt đầu.

.....

“Thùng thùng thùng!”

Một loạt tiếng trống vang lên, đấu nô trường đang huyền não cũng dần dần yên tĩnh lại. Không bao lâu sau, dưới sự chú ý của mọi người, một trung niên nam tử thân hình to béo bước vào giữa trung tâm của đấu trường. Người này đầu trọc lốc, trên người khoác hờ cẩm bào lộ ra cái bụng thật to, nhìn trông rất giống như một vị hòa thượng ở thế tục, trên mặt thủy chung duy trì nét tươi cười thân thiết.

“Chư vị bằng hữu cũ, bằng hữu mới, mọi người khỏe chứ, ta chính là Lạc Thiên Quang, chủ của nô trường này, đương nhiên cũng có rất nhiều vị yêu thích mà gọi ta là Lạc Quang Quang.....”

Nói rồi, Lạc Thiên Quang sờ sờ lên cái đầu trọc lóc của mình làm cho mọi người cười ầm lên.

“Ta tin rằng mọi người đều hiểu nếu như lão Lạc ta đã đứng chỗ này vậy thì đấu nô sẽ lập tức bắt đầu. Về phần quy củ của đấu nô, không cần ta nói mọi người chắc hẳn cũng rất rõ ràng, nếu có tiền thì thử vận may, không có tiền thì có thể hô hào cổ vũ, chúng ta chỉ có một nguyên tắc, cam đoan làm cho mọi người gào tới gào hồi...”

Lạc Thiên Quang nói một hồi ở trung tâm nô trường, có thể nói là miệng lưỡi lưu loát, thao thao bất tuyệt, mang tới tiếng cổ vũ không ngừng.

.....

Trên phía bắc của khán đài, đám người Nam Môn Khiếu Vân không đi cùng với Nam Môn Vô Song mà dẫn người của mình đến đây tham gia náo nhiệt, trên mặt hiện rõ vẻ kích động và hưng phấn.

“Ha ha! Ưc Khổ, có thấy lão Lạc béo này hài hước không? Hẳn há mồm ra là có thể nói người chết thành sống làm ta buồn cười chết mất thôi.”

Nam Môn Phi Vũ ôm bụng cười, bộ dáng của hắn so với Nam Môn Khiếu Vân cũng không kém bao nhiêu. Tiểu Ưc Khổ không trả lời mà chỉ lặng lẽ quan sát ánh mắt của Bạch Mộc Trần, chỉ thấy người nọ đang nhìn lên ban công cách đó không xa, trên mặt lộ rõ vẻ suy tư.

“Bạch đại thúc, có chuyện gì sao?”

Tiểu Ưc Khổ có một cảm giác đứng ngồi không yên, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của Bạch Mộc Trần: “Nếu không, chúng ta về nhà nhé?”

“Hả!”

Nam Môn Phi Vũ đang hưng phấn, nghe Tiểu Ưc Khố nói muốn về nhà nhất thời giống như bị một gáo nước lạnh dội lên đầu.

“Nghe ta nói này Ưc Khố, nơi này nhiều thứ hay như vậy, đừng đi đâu cả! Người xem, đấu nô sắp bắt đầu, vô cùng phấn khích, cam đoan người sẽ rất thích, hơn nữa đại ca còn chưa trở về, chúng ta nếu cứ như thế mà bỏ đi thì đại ca sẽ rất tức giận. Hay là ta mua cho người thứ gì để ăn hoặc mua cái gì đó để chơi...”

Nam Môn Phi Vũ một bên nháy mắt với Bạch Mộc Trần, một bên ra sức khuyên bảo, cực kỳ giống một tên lừa đảo đã lừa không biết bao nhiêu cô gái.

“Tiểu thư không cần lo lắng, không có chuyện gì cả.”

Bạch Mộc Trần lấy tay khẽ vỗ vỗ đầu tiểu Ưc Khố và nở một nụ cười làm để đối phương yên tâm. Mà ngay tại lúc này, lời nói của Lạc Thiên Quang ở giữa nô trường khiến cho Bạch Mộc Trần chú ý...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đốm Lửa Truyền Thừa

“Mời các vị nhìn cho thật kỹ!”

Trên đấu trường, Lạc Thiên Quang khẽ vẩy vẩy tay, tám gã hộ vệ mang lên một chiếc lồng giam đúc bằng huyền thiết và đặt tại giữa sân, bên trong có một thân ảnh màu đen đang ngồi yên lặng trong góc lồng, tóc tai rối tung che hết gương mặt, hai mắt đỏ hồng ánh lên sự tàn nhẫn và điên cuồng, thống khổ cùng tuyệt vọng.

“Ồ! Đó là cái gì thế?”

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ là hắc nô sao?”

“Đúng vậy! Đúng là hắc nô! Là hắc nô thật sự!”

“Thì ra là hắc nô, nhìn qua quả nhiên giống hệt như trong truyền thuyết, thật sự quá khủng khiếp!”

....

Trên khán đài xôn xao một hồi, tiếng tán thưởng và kinh ngạc vang lên bên tai không dứt. Lạc Thiên Quang cười đắc ý nói: “Mọi người đoán rất chính xác, đây chính là hắc nô, hơn nữa lại chính là hắc nô đã đạt đến hai vòng, Lạc gia chúng ta vì người này đã gặp không ít khó khăn.”

Lời nói vừa xong, trên khán đài lại rộ lên một trận ồn ào. Hắc nô chính là vật đặc biệt chỉ có ở Luyện Ma Quật, số lượng tại Tiên giới cũng vô cùng ít ỏi, mà toàn bộ Nhất Trung Thiên cũng chỉ có Côn Luân Đảo mới có, hơn

nữa cũng ít khi mang ra bên ngoài. Cũng giống như bạch nô, hắc nô cũng là Tán Tiên, cũng là Tiên nô, nhưng vận mệnh của bọn họ thống khổ hơn bạch nô đâu chỉ chục lần, trăm lần. Bọn họ bị tước đoạt hết tự do, không có lý tưởng, không có hi vọng, linh hồn của bọn họ bị dày vò vĩnh viễn trong một hoàn cảnh vô cùng khốc liệt, cho đến khi hồn phi yên diệt mới được giải thoát. Có thể nói một cách không hề khoa trương là tại trong Tiên giới, không có ai có vận mệnh bi thảm hơn hắc nô.

“Được rồi được rồi, mọi người im lặng một chút... Im lặng...”

Lạc Thiên Quang vỗ vỗ cái bụng trắng bóng của mình mà nói: “Bởi vì đấu nô lần này có khách quý tham gia cho nên Lạc gia chúng ta quyết định một lần ngoại lệ, chỉ cần là Tán Tiên đều có thể tham gia trường tỷ thí này mà không cần báo danh sắp xếp, chỉ cần là người cuối cùng còn đứng trên đấu trường, chẳng những có thể đạt được rất nhiều tiên thạch mà còn có thể được một bộ công pháp tu hành của Tán Tiên... Nghe rõ chưa, là công pháp tu hành của Tán tiên!”

Vừa dứt lời, Lạc Thiên Quang liền giơ thật cao ngọc giản trong tay lên.

“.....”

Toàn bộ nô trường đều trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung vào trên tay của Lạc Thiên Quan. Công pháp tu hành của Tán Tiên! Trên đời thực sự có thứ như thế sao? Là mình nghe lầm hay là hắn đã nói sai? Ảo giác, nhất định là ảo giác rồi! Một loạt các cảm xúc hoài nghi, kinh ngạc, rung động hiện lên trong lòng của mỗi người. Nếu không phải bọn họ biết Lạc Thiên Quang là người của Thiên Vi Phủ Lạc gia, hơn nữa danh tiếng của Lạc gia cũng không nhỏ, tuyệt đối không thể nói năng linh tinh, chỉ sợ đã sớm có người cười nhạo hoặc là mắng chửi hắn.

“Hắc hắc!”

Thấy tất cả mọi người đều ngây ra, Lạc Thiên Quang càng cảm thấy đắc ý: “Sao, mọi người không tin lời ta nói hay sao? Hừ hừ, ta cũng không ngại nói cho các người biết, bộ công pháp này ban đầu được truyền tới từ Đông Phương Lâm, hơn nữa có không ít Tán Tiên đã thử tu luyện nó, hiệu quả bất phàm, quả thật là phương pháp tu luyện chân chính...”

Hơi dừng một chút, Lạc Thiên Quang lại nói: “Mọi người không cần nghĩ rằng Tán Tiên vô dụng, tu luyện hay không tu luyện thì có gì khác nhau, các người có thể ngấm lại một chút nếu như Tiên nô trong nhà các người có thể tu hành, mà Tiên nô của nhà khác lại không tiến bộ chút nào thì có phải là đại biểu cho thể lực nhà mình càng lúc càng mạnh hay không. Mọi người đừng coi thường tác dụng của Tiên nô, tuy rằng bọn họ rất yếu ớt nhưng dùng bọn họ để làm cu li tuyệt đối có lợi, hơn nữa những chuyện nguy hiểm như tầm bảo hay tìm tòi bí mật hoàn toàn có thể để Tiên nô làm con tốt dẫn đường, có sao lại không làm...”

“Thế nào? Mọi người có động tâm hay không? Có hưng phấn hay không?”

Lạc Thiên Quang nói đến nước bọt tung bay rồi dùng chân khí quát to: “Nhất là những Tán Tiên, có cảm thấy rung động hay không? Cảm giác thế giới đột nhiên tốt đẹp không? Ha ha, tâm động không bằng hành động, không nên do dự nữa, các người hãy phái Tiên nô của nhà mình ra, phần thưởng đang chờ các người, công pháp đang chờ các người, tương lai tươi sáng đang chờ các người!”

“Xôn xao!”

Một hồi giải thích mang tính kích động đẩy cảm xúc của mọi người tới cao trào, không ít người ra sức hô vang, say sưa gào rú. Mà kích động nhất chắc chắn là Tiên nô, hai mắt vốn ảm đạm đột nhiên ẩn chứa tia sáng, thậm chí là điên cuồng!...

“Thật là không thể tin được, Tán Tiên cũng có thể tu luyện, nếu không phải là Lạc gia điên vậy đúng là chúng ta điên rồi.”

“Đúng thế đúng thế, Tán Tiên có thể tu luyện, chẳng phải thái giám ở hạ giới cũng có thể lấy vợ sao?”

“Ta thấy tám phần là thật, Lạc gia chính là một trong bốn đại gia tộc, sao có thể tự hủy đi danh dự của chính mình.”

“Nếu chuyện này là thật, thật không biết là thiên tài nào có thể sáng tạo ra công pháp như vậy.”

“Thiên tài cái gì chứ, hẳn là quái tài mới đúng, tiên sĩ bình thường sao lại có thể đi làm cái chuyện vớ vẩn này?”

“Cũng đúng.”

.....

Những câu nghị luận khê thoảng qua tai, trong mắt Bạch Mộc Trần hiện lên một chút vẻ khác thường. Nếu như Bạch Mộc Trần không có đoán sai thì bộ công pháp tu hành của Tán Tiên này hẳn là bộ công pháp mà hẳn truyền ra, nhóm người Tiêu Thần thật không phụ sự phó thác của hắn, thật sự đã đem “mầm móng” lan khắp Phượng Lâm Châu. Tin rằng không bao lâu nữa toàn bộ Nhất Trung Thiên, toàn bộ Tiên giới đều sẽ truyền lưu bộ công pháp này. Một đốm lửa nhỏ cũng có thể lan ra khắp đồng cỏ. Đây là một phần truyền thừa về hy vọng, dù rằng rất mỏng manh nhưng sẽ không bao giờ bị dập tắt. Chỉ cần vẫn duy trì được, một ngày nào đó Tán Tiên sẽ cường đại hơn, đạt được sự tôn trọng trong Tiên giới, có được quyền lợi ngang hàng với tu sĩ.

“Cám ơn các người.”

Trong lòng Bạch Mộc Trần tràn ngập sự cảm kích, trên mặt lộ ra nét tươi cười hết sức vui mừng. Tiêu Thần, Trần Tịch, Nguyên Minh Tử, còn có những nô lệ mở quặng đã đạt được tự do... Không biết hiện nay bọn họ ra sao, có phải đang giãy dụa trong hoàn cảnh khốn cùng hay không, nhưng cho dù thế nào thì mọi người nhất định phải nỗ lực sống sót, sống sót cho thật tốt!

“Đại thúc, công pháp này là thật hay sao? Tán Tiên cũng có thể tu luyện hay sao? Đó không phải là đại thúc cũng có thể tu luyện hay sao?”

Tiểu Ưc Khố quay đầu lại nhìn Bạch Mộc Trần đầy kinh ngạc, hẩn yên lặng gật gật đầu. Nam Môn Phi Vũ lại tiếp lời: “Công pháp này khẳng định là thật, lão Lạc béo này tuy là người miệng lưỡi dẻo quẹo nhưng danh dự của hắn rất tốt. Ta nói này lão Bạch, hay ngươi cũng đi báo danh đi? Nói không chừng có thể lấy được thứ đó về, không phải lúc đó ngươi có thể tu hành hay sao... Bất quá nói đi cũng phải nói lại, Tán Tiên cũng có thể tu luyện công pháp? Chẳng lẽ thế đạo đã biến đổi tới mức này rồi hay sao?” Dù sao không phải là chính mình lên sân khấu, Nam Môn Phi Vũ vô tư kích động Bạch Mộc Trần, cuối cùng chống cằm ra vẻ như đang tự hỏi.

“Ta lên đó sao? Thôi đi!”

Bạch Mộc Trần cười khổ lắc lắc đầu, không hề có chút ý niệm tỷ thí ở trong đầu. Trước tiên chưa nói đến việc hắn có thể đứng tới cuối cùng hay không, mặc dù may mắn mà thắng thì ngày tháng sau này luôn ở trên đầu sóng ngọn gió, không thể yên bình. Trong khi đang suy nghĩ thì Lạc Thiên Quang đã rời đi từ bao giờ, hai tên Tiên nô xuất hiện ở trong đấu trường, mỗi người đều cầm trong tay một thanh linh kiếm.

“Bắt đầu!”

Một tiếng hiệu lệnh vang lên, hai tên Tiên nô đồng thời động thủ, xuất thủ dũng mãnh về phía đối phương. Trên khán đài lại vang lên những trận

hò hét, kêu gào cổ vũ.

.....

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Gia Chủ Nam Môn

Đỉnh Vọng Thiên, dãy Cảnh Lan...

Ngon núi phía tây là nơi chi trưởng của dòng họ Nam Môn sinh sống, con cháu chi thứ chưa được triệu kiến thì nghiêm cấm không được đi vào.

Khác với chỗ ở của chi thứ trên mười hai ngọn núi còn lại, nơi ở của chi trưởng trên đỉnh Vọng Thiên chỉ có ba trang viên mang phong cách cổ xưa, hiển lộ mấy phần tao nhã và khí phái dựng song song với nhau, tạo nên một cảm giác hài hòa, mà ngôi lầu ở giữa chính là nhà thờ tổ của họ Nam Môn.

...

Lúc này, tại nhà tổ có hai phụ nhân xinh đẹp đang bận rộn bên đám hoa lá trong vườn, xung quanh linh tước bay lượn, cảnh tượng giống như một bức tranh tuyệt vời.

- Muội muội xem này, năm nay cúc vàng nở nhiều quá, mật trong nhụy hoa sắp tràn ra đến nơi rồi.

Vừa nói chuyện, một phụ nhân vừa dùng ngón trỏ chấm vào giọt mật ở nhụy hoa rồi đưa lên miệng nhắm nháp, trên mặt nở ra nụ cười thỏa mãn.

Phụ nhân này là Mai Tinh, con gái của Mai gia ở phủ Thiên Vi, cũng là nữ chủ của nhà Nam Môn.

Mà vị phụ nhân còn lại chính là nhị phu nhân Tân Dung của nhà Nam Môn, mẹ của Nam Môn Phi Vũ.

Tân Dung vốn không phải con nhà dòng dõi mà chỉ là nữ đệ tử ưu tú của một Tiên phái cỡ trung, sinh ra trong hàn vi nên tất nhiên không thể bì được với người có bối cảnh thâm hậu như Mai Tinh. Vì thế cuộc sống trong nhà Nam Môn cũng có phần chật vật, may mà tính bà hòa nhã, không thích tranh chấp với người nên Mai Tinh mới không sinh lòng đố kỵ hay chèn ép.

Mà thực tế, Mai Tinh căn bản chẳng cần chèn ép bất kỳ người nào, bởi với địa vị của gia tộc bà tại phủ Thiên Vi thì khắp họ Nam Môn còn có ai dám đối nghịch? Dù cho đó là gia chủ Nam Môn thì đôi lúc cũng phải nhường nhịn bà mấy phần.

- Tỷ tỷ, gần đây Vũ Thính Trạm làm việc rất lạ thường, vài trưởng lão hành tung thật quỷ dị, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Tân Dung giúp Mai Tinh thu thập mật hoa, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Vốn bà không có tư cách hỏi đến việc trong nhà, chẳng qua những ngày gần đây thường cảm thấy hồi hộp nên mới nhin không được mà mở miệng.

- Quả thật đã xảy ra chút chuyện...

Mai Tinh cũng không giấu diếm mà nói thẳng:

- Hơn mười hơn năm trước, ba đại tộc nhà ta phái người xâm nhập dãy Cảnh Lan để thăm dò, vô tình phát hiện một quặng mỏ. Đáng tiếc lúc ấy đội thám hiểm của ba tộc gặp phải mãnh thú khiến toàn bộ bỏ mình, chỉ để lại vài tin tức ít ỏi. Gia chủ của ba tộc khi đó liền phong tỏa tất cả thông tin rồi âm thầm phái người trở lại điều tra. Nhưng chốn rừng sâu núi thẳm quá sức hung hiểm, người được phái đi đa số lành ít dữ nhiều...

- Cái gì!? Có chuyện như vậy sao?!

Tân Dung sợ hãi thất thanh, bởi vì bà phi thường hiểu rõ, một mỏ quặng có ý nghĩa như thế nào, đó có lẽ sẽ là vô tận tài phú hoặc cũng có thể là tai

họa vô cùng. Bảo sao bà không cảm thấy lạ thường, bí mật bằng trời như vậy đâu phải ai ai cũng biết, dù cho bà có là nhị phu nhân của nhà Nam Môn đi chăng nữa!

- Tỷ tỷ nói cho muội biết chuyện này, liệu gia chủ có...

Tân Dung dừng tay, trong lòng thoáng chút bất an, đột nhiên được biết một bí mật lớn lao như vậy, làm sao bà có thể bình tĩnh cho được?

Mai Tinh như nhìn thấu tâm tư của bà, liền nhẹ nhàng trấn an:

- Muội muội đừng lo, việc này tuy rằng cơ mật nhưng hiện tại đã giải quyết xong xuôi, dù ta có nói cho muội biết thì gia chủ cũng không ý kiến gì đâu.

- Đã giải quyết rồi ư?

- Ừ!

Mai Tinh gật đầu cười:

- Thâm sơn cùng cốc quả thật khó đi, nhiều năm qua ba tộc chúng ta tổn kém không ít, đến tận bây giờ mới mở ra được một con đường thông suốt. Nhưng bù lại, sau khi thăm dò cẩn thận, chúng ta liền phát hiện, mỏ quặng kia vô cùng khổng lồ, gần như chiếm trọn cả một dãy núi!

- Chiếm... chiếm trọn cả một dãy núi, đó không phải là một mỏ quặng cực lớn sao!?

Tân Dung kinh hãi một hồi, nếu vven vven chỉ là một mỏ quặng nho nhỏ thì ba đại tộc còn có khả năng chiếm giữ. Nhưng nguyên một khu mỏ thì giá trị tuyệt đối không thể đo lường, chỉ cần lộ ra chút phong thanh là cả ba tộc có khả năng ngay tức khắc gặp phải họa diệt môn!

- Đúng vậy, đúng là một khu mỏ, hơn nữa còn là mỏ Huyền kim...

Mai Tinh đắc ý mỉm cười rồi tiếp tục nói:

- Khu mỏ khổng lồ như thế, tất nhiên không phải là thứ mà ba tộc chúng ta có thể nuốt một mình, cho nên phu nhân ta mới nhờ Phủ chủ phủ Thiên Vi ra mặt mời Thái Nhất tông đến. Hẳn lúc này Vô Song đang thỏa hiệp với người của Thái Nhất tông ở chợ Cảnh Lan, ta đoán chắc không bao lâu nữa sẽ có tin tức truyền lại.

- Thì ra là thế!

Tân Dung bừng tỉnh, đồng thời cũng cảm thấy yên tâm trong lòng.

Đã có phủ Thiên Vi cùng Thái Nhất tông nhúng tay thì ba đại tộc chắc chắn chịu ít áp lực hơn nhiều rồi.

...

Lúc hai người còn đang nói chuyện thì đột nhiên có một điểm sáng nhỏ từ trên trời rơi xuống tay Mai Tinh.

Bụp!

Khi Mai Tinh bắt lấy điểm sáng, Tân Dung liếc nhìn liền thấy đó là một bức thư màu đỏ, bên trên có một đạo bí văn mà phải có thủ pháp đặc thù mới có thể mở ra được.

- Tỷ tỷ, đây là..?

- Là tin tức Vô Song truyền đến, chắc đã có kết quả thương lượng!

Mai Tinh trả lời qua loa rồi dùng bí thuật mở bức thư ra, rót thần thức vào trong đó.

-Ồ!?

Vừa lướt qua nội dung bức thư, Mai Tinh tức khắc rung mình rồi ngay sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ kinh hãi lẫn vui mừng.

- Tốt... tốt... tốt... Vô Song quả nhiên không làm ta thất vọng!

Thấy Mai Tinh kích động như thế, Tân Dung hiếu kỳ hỏi:

- Tỷ tỷ, là tin tốt phải không?

- Đương nhiên là...

Mai Tinh đang muốn trả lời thì một bóng người đã xuất hiện trong vườn hoa.

- Mai nhi, Dung nhi, các người đang nói chuyện gì vậy, có tin tức gì tốt sao?

Giọng nói trầm hùng vừa vang lên thì một nam tử trung niên hơi gầy cũng đã đi tới chỗ hai người.

Có thể xuất hiện ở đây không chút kiêng kỵ, còn tỏ ra thân mật với hai vị phu nhân như vậy, ngoại trừ gia chủ hiện tại của dòng họ Nam Môn, Nam Môn Tiêu Viễn ra thì còn là ai nữa?

- Mai Tinh ra mắt phu quân!

- Tân Dung ra mắt phu quân!

Hai người nhất tề thi lễ, Tân Dung nhỏ nhẹ:

- Bẩm phu quân, tỷ tỷ nói Vô Song vừa truyền đến tin tức tốt.

- Đúng vậy..!

Mai Tinh gật đầu, ngạo nghễ cười:

- Chuyện khu mỏ đã thương lượng xong xuôi, lần này Vô Song quả nhiên không khiến chúng ta thất vọng.

-Ồ! Kết quả thế nào?

Mắt Nam Môn Tiêu Viễn sáng ngời, lão vuốt vuốt chòm râu nhỏ trên cằm.

Mai Tinh đưa bức thư cho lão rồi nói:

- Khu mỏ đó, Thái Nhất tông chiếm bảy phần, nhà họ Nguyễn chiếm hai phần, ba đại tộc và bốn nhà kia mỗi bên đều chiếm nửa phần.

- Chỉ có nửa phần? Xem ra ta đã quá coi thường dã tâm của bọn chúng rồi.

Nam Môn Tiêu Viễn lập tức cau mày, cầm lấy bức thư:

- Nhưng mà người ta mạnh hơn, ta không thể không cúi đầu...

Nét cười trên mặt Mai Tinh vẫn không giảm, bà tiếp tục nói:

- Phu quân còn chưa nghe hết, tuy rằng ba đại tộc chỉ chiếm nửa phần khu mỏ, nhưng bù lại, chúng ta tranh thủ được tới mười chỉ tiêu gia nhập Thái Nhất tông, đây mới là chuyện càng có lợi hơn so với cái lợi đem lại từ khu mỏ. Chỉ cần bắt quan hệ được với Thái Nhất tông thì cả Tây châu Phượng Lâm này còn có ai dám động đến ba đại tộc chúng ta nữa!

- Quả thực như thế..!

Nam Môn Tiêu Viễn vội vàng đưa ý niệm vào trong bức thư thì thấy nội dung giống hệt những gì Mai Tinh đã nói.

- Tốt! Lần này Vô Song làm tốt lắm! Ha ha ha..!

Nam Môn Tiêu Viễn thoải mái không thôi, Mai Tinh và Tân Dung cũng nhìn nhau cười.

Với mười chỉ tiêu mà Thái Nhất tông dành cho ba đại tộc, tuyệt đối là một chuyện tốt bằng trời, thậm chí có thể nói đã thay đổi vận mệnh của cả một dòng họ. Có Thái Nhất tông đỡ đầu thì việc trở thành thế gia vạn năm đã không còn là ảo tưởng gì xa xôi nữa...

...

Sau lúc hưng phấn qua đi, Nam Môn Tiêu Viễn dần dần bình tĩnh lại.

Dù Thái Nhất tông đã cho ba đại tộc mười chỉ tiêu, nhưng phân chia ra làm sao cũng là vấn đề khiến người ta đau đầu. Nếu xử lý không tốt, nói không chừng sẽ có thể ảnh hưởng lớn đến mối quan hệ giữa ba đại tộc.

- Xem ra... ta cần phải nói chuyện với hai nhà kia mới xong..!

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Kiếp Nạn Của Vân Tố! (1)

Phía đông châu Phượng Lân, Thiên Huyền tông...

Giờ khắc này, một hồi biến động to lớn đang lặng yên nổi lên.

Hoa Tử Lệ ngồi khoanh chân trên đài Lâm Thiên, tại mi tâm tản mát ra từng tia sáng màu vàng lúc sáng lúc tối vô cùng yêu dị.

Rồi trong chốc lát, các tia sáng màu vàng đó giao hòa quăn quít với nhau, ngưng tụ lại như thực chất mà từ từ chui trở lại vào mi tâm của y.

- Đại nhân, Dư Nguyệt Âm cầu kiến...

Một giọng nói ngọt ngào và mềm mại vang lên, Hoa Tử Lệ từ từ đứng dậy rồi phất tay cởi bỏ cấm chế xung quanh.

- Vào đi!

Giọng nói của Hoa Tử Lệ tuy lạnh nhạt nhưng lại lộ ra khí thế uy nghiêm không thể kháng cự, dù Dư Nguyệt Âm là người đứng đầu Thiên Huyền tông nhưng mỗi lần nghe thấy âm thanh này đều không nhịn được mà cảm thấy sợ hãi từ tận sâu trong linh hồn.

- Bẩm đại nhân, Nguyệt Âm đã mang đến thứ mà ngài muốn.

- Ờ, đều phù hợp yêu cầu của bản tọa chứ?

- Mười hoa nô tu vi đạt tới Nhị chuyển, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của đại nhân.

Vừa nói chuyện, Dư Nguyệt Âm vừa vẫy tay, mười thiếu nữ áo trắng liền nối nhau đi vào phòng.

Hoa nô hay còn gọi là Hoa hồn, cũng chính là nữ Tán Tiên.

Nữ Tán Tiên trời sinh đã có sự khác biệt với nam Tán Tiên, dù vẫn không cách nào tu luyện nhưng bọn họ có thể nuôi dưỡng được khí nguyên âm trong người, loại khí này chẳng những ôn hòa tinh thuần mà còn giúp bồi bổ cho Tiên linh khí, khi song tu có thể đề cao tốc độ tu luyện. Chính vì vậy, nữ Tán Tiên ngay từ lúc gia nhập Tiên Giới đã bị phân phối đến những nơi đặc biệt để nuôi dưỡng giống như súc sinh, tuy không chịu nổi khổ thịt da nhưng cũng chẳng được tự do. Vận khí tốt một chút thì trở thành lô đỉnh để người khác trường kỳ tu luyện, vận khí kém thì bị hút khô nguyên âm mà chết, số mệnh không thể nói là không bi thảm!

- Ừm, làm rất tốt..!

Hoa Tử Lệ nhìn thoáng qua mười Hoa nô phía dưới rồi hài lòng gật gù tỏ vẻ khen ngợi.

Dư Nguyệt Âm nghe được nhất thời vui sướng vô cùng. Tuy mất không ít công phu mới tìm được mấy Hoa nô này nhưng đổi lấy một câu tán thưởng của Đại La Kim Tiên thì bao nhiêu cực khổ cũng hết sức đáng giá.

- Được rồi, người lui ra đi.

- Vậy Nguyệt Âm xin cáo lui!

Dư Nguyệt Âm vốn định ỡng ẹo trước mặt Hoa Tử Lệ một phen nhưng người ta chỉ xem ả chương mắt như hương phấn phàm tục, nên cuối cùng đành bất đắc dĩ mà rời đi.

Làm người phải tự biết thân phận, bằng không sẽ rước lấy họa lớn vào thân.

Đội Dư Nguyệt Âm rời đi, Hoa Tử Lệ mới chậm rãi tiến lại gần mười Hoa nô kia.

Những nỗi sợ hãi vô hình bắt đầu tràn lan trong lòng mỗi một Hoa nô, dù các nàng sớm biết vận mệnh của mình nhưng không một ai dám sinh ra chút ý niệm phản kháng. Mà nếu có, cũng chỉ toàn là tuyệt vọng với bi thương!

Mấy nữ tử này ai ai cũng xinh đẹp, trong đó không thiếu kẻ sắc nước hương trời, đáng tiếc, dưới mắt Hoa Tử Lệ thì các nàng cũng chỉ là cỏ dại cành hoang mà thôi, đừng nói cảm thông mà ngay cả nhìn y cũng chẳng muốn nhìn nhiều.

Hít!

Hoa Tử Lệ khép hờ hai mắt rồi hít nhẹ một hơi.

Chỉ thấy thân hình mười Hoa nô chột như bụi dần dần tan ra trong không khí rồi hóa thành một luồng khí nguyên âm tinh thuần, bị Hoa Tử Lệ hút vào trong miệng.

Trên đài Lâm Thiên cứ thế yên tĩnh không tiếng động, quỷ khí âm trầm...

Mười sinh mệnh cứ thế bị nuốt gọn một hơi, điều này đã không thể dùng hai chữ khủng khiếp mà hình dung được nữa rồi.

Với thiên tư ngút trời của mình, Hoa Tử Lệ vốn không cần mượn lô đỉnh để tu luyện cũng đủ cường đại. Nhưng những năm gần đây y một mực dăm

chân tại Nhất Trung Thiên khiến tu vi Kim Tiên khó bề tiến thêm, điều này làm cho một kẻ được tôn sùng là thiên chi kiêu tử, đụng chuyện gì cũng luôn xuôi chèo mát mái như y sao mà chịu đựng cho nổi? Bởi vậy, mới có cảnh tượng khủng khiếp như vừa rồi...

Một lát sau, Hoa Tử Lệ từ từ mở hai mắt, tinh quang sáng ngời trong mắt cũng dần dần trở nên tĩnh lặng.

Oong..!

Không gian đột nhiên dao động kịch liệt, Hoa Tử Lệ đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức bày bố cấm chế xung quanh.

Chẳng bao lâu sau, một bóng người màu xanh đã xuất hiện trên không trung.

- Hàì nhi báì lạy tổ phụ, không biết tổ phụ giá lâm có chuyện gì phân phó cho hàì nhi?

Hoa Tử Lệ không chút do dự quỳ lạy trên mặt đất, thần sắc thoáng hiện vẻ ngạc nhiên.

- Lệ nhi miễn lễ...

Bóng người nọ nhẹ nhàng giơ tay đỡ Hoa Tử Lệ dậy rồi hỏi:

- Gần đây nha đầu Vân Tố kia có động tĩnh gì không?

Hoa Tử Lệ tỏ ra nghiêm nghị nói:

- Từ đó đến nay Vân Tố sư muội chỉ một mực ở trong nhà, không có biểu hiện gì khác!

-Ồ..!

Hư ảnh ngoài ý muốn gật gật đầu:

- Không ngờ tiểu nha đầu kia lại có thể nhẫn nhịn được đến thế..!

Hoa Tử Lệ rùng mình:

- Tổ phụ muốn nói..?

- Chẳng lẽ con không nhìn ra sao? Không có động tĩnh mới chính là động tĩnh đó!

Bóng người nọ nói đầy thâm ý:

- Tiểu nha đầu kia tâm tính cứng cỏi, cố chấp giống hệt mẫu thân nó, một khi nó đã nhẫn nhịn như vậy thì chúng ta đành phải hành động thôi!

- Ý của tổ phụ là..?

- Lão phu đã thương nghị với Điện chủ và mấy vị trưởng lão khác, chuẩn bị định ngày hôn sự cho con và nha đầu Vân Tố, hai người các con kết thành đạo侶, cùng tu Tiên đạo!

- Sao ạ..!?

Hoa Tử Lệ rúng động tâm thần, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi lẫn vui mừng:

- Tổ... tổ phụ, người nói thật ư? Điện chủ và các vị trưởng lão cũng đã đáp ứng rồi sao?

- Ha ha ha..!

Bóng người nọ cười vang rồi cố ý trêu chọc:

- Tiểu tử ngốc kia, lão phu đây đường đường là đại trưởng lão của Phi Thăng Điện, còn thèm đi lừa gạt tiểu gia hỏa nhà người à. Ha ha ha..!

- Vậy... vậy thì tốt quá rồi!

Hảo sự đến bất thành linh làm Hoa Tử Lệ kích động không thôi, suýt nữa đã không kiềm chế được tâm trí.

Từ nhỏ y đã cùng lớn lên với Vân Tố trong một tông môn, sớm đã có lòng muốn độc chiếm đối phương, hơn nữa thiên tư của Vân Tố cao vô cùng, lấy tính cách kiêu ngạo của Hoa Tử Lệ thì chỉ có nữ nhân như Vân Tố mới xứng đáng làm đạo lữ của y. Chỉ tiếc tính tình Vân Tố hết sức lãnh đạm, đối với y không nóng cũng không lạnh, khiến cho Hoa Tử Lệ phải thường xuyên phiền muộn u sầu.

Sau cơn kích động qua đi, Hoa Tử Lệ dần dần bình tĩnh trở lại, trong lòng thầm cảm thấy sự tình quá mức đột nhiên, có cảm giác như y đang ở trong một giấc mộng kì lạ.

- Sao tổ phụ lại đột nhiên muốn kết duyên cho con?

Nghe Hoa Tử Lệ hỏi, bóng người nọ chỉ cười:

- Không cần nghĩ nhiều, việc kết duyên tự nhiên là muốn tốt cho con, dù sao con và Vân Tố cũng là những đệ tử kiệt xuất nhất trong Phi Thăng Điện chúng ta. Nếu kết thành đạo lữ thì con đường tu Tiên sau này của cả hai nhất định có thể sẽ tiến thêm được một bước.

Hoa Tử Lệ nhú mày:

- Nhưng hiện tại vẫn chưa nắm được tung tích của Cổ Thiên Hành! Với lại... không phải tổ phụ vẫn hoài nghi đồ vật kia đang nằm trong tay Vân

Tổ hay sao?

Bóng người nọ khoát tay nói:

- Chỉ là hoài nghi chứ đâu đã có chứng cứ, chẳng lẽ bởi vì chuyện đó mà lão phu buông tha cho một đứa cháu dâu tốt như vậy? Huống chi, khi con cùng Vân Tổ kết thành đạo侶 thì cả hai đã là người một nhà, nếu như trong tay nó thực sự có thứ đồ nọ thì cũng không truyền ra ngoài. Còn về những việc khác thì lão phu đã an bài thỏa đáng cho con, con không cần phải quan tâm nhiều, chỉ cần mang Vân Tổ về nhà là được! Sau đó hết thảy mọi chuyện sẽ như nước chảy thành sông!

- Nhưng như thế... Nhưng mà...

Hoa Tử Lệ vẫn do dự:

- Tổ phụ, tính tình của Vân Tổ không phải người không biết! Nếu nàng không muốn thì chỉ sợ... không ai bắt ép được nàng.

- Hừ..!

Giọng điệu của bóng người nọ chợt trở nên vô cùng lạnh lẽo:

- Chuyện hôn sự trước giờ vẫn do trưởng bối làm chủ, việc này lão phu đã thương nghị với sư tôn của nó, nó không có quyền phản đối. Con mang Phi Thăng Lệnh ra lệnh nó nhanh chóng quay về tông phái, nếu nó không đồng ý thì cứ cưỡng ép bắt về. Tóm lại, nhất định phải mang nó quay về!

- Dạ, tổ phụ!

Nhìn theo bóng người nọ tiêu tan, trên mặt Hoa Tử Lệ lộ ra vẻ phức tạp khó tả.

- Người đâu..!

Sau khi trầm ngâm một lát, Hoa Tử Lệ gỡ bỏ cấm chế xung quanh rồi triệu thị vệ bên ngoài đến:

- Mau truyền lệnh, mời Vân Tố tiên sư đến chỗ bản tọa một chuyến, nói là có việc quan trọng cần bàn.

- Thuộc hạ tuân mệnh...

Nhìn thị vệ ứng tiếng trả lời rồi lập tức lui ra, Hoa Tử Lệ không khỏi thở dài.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Kiếp Nạn Của Vân Tố (Nhị)

Ngự Phong Các tọa lạc trên một trong những đỉnh núi cao nhất Thiên Huyền Tông.

Nơi đây hàng năm gió mạnh bao trùm khiến cho chim muông khó có thể bay vào, không khí mang theo một vẻ yên tĩnh mà trầm trọng....

Trong phòng trúc, lúc này hai mắt Vân Tố đang nhắm lại mà người thì trôi nổi giữa không trung, phía trước nàng là một đóa hoa băng băng đang yên lặng xoay tròn, phát ra từng đợt ánh sáng âm u. Nơi mi tâm nàng có một ấn ký màu vàng chớp sáng chớp tắt tựa như đang cùng với băng hoa chiếu sáng lẫn nhau.

Trời gian trôi qua từng hồi, luồng ánh sáng âm u càng lúc càng mạnh rồi bao trọn cả thân hình Vân Tố vào trong đó.

Tựa như trong nháy mắt cả thế giới đều biến thành màu lam. Xung quanh Vân Tố có một tầng băng tuyết ngưng tụ, cả thân thể nàng, linh hồn nàng, ý nghĩ của nàng dường như đang đông lại!

.....

Không rõ sau bao lâu, ấn ký màu vàng giữa mi tâm Vân Tố chậm rãi sáng hơn, chậm rãi mạnh lên.

" Bùm!"

Một tiếng vỡ vụn vang lên, băng tuyết xung quanh âm âm tan vỡ, băng hoa cũng theo đó tan biến dần trong không khí.

Ánh lam biến mất, ánh sáng vàng cũng nhạt dần, mọi thứ trong phòng đều được hồi phục nguyên trạng, duy mỗi Vân Tố vẫn lẳng lặng trên không trung tựa như chưa vừa rồi có điều gì vừa xảy ra.

"Từng tia sáng lạnh hóa sao trời

Gió vờn qua núi hóng mưa rơi *

Bộ Tiên thuật này cuối cùng cũng có ít uy lực.."

Vân Tố thì thảo tự nhủ, lần nữa lật tay tạo ra một đóa hoa băng nhưng nhỏ hơn vừa rồi rất nhiều, đóa hoa yên lặng xoay trong lòng bàn tay nàng như một bông hoa xinh đẹp nhất, lãnh diễm nhất thiên hạ.

Hai năm trước đây "Hàn Tích" mới thành, khi đó mình chỉ thể ngưng tụ ra một giọt nước nho nhỏ, hai năm sau cuối cùng cũng ngưng thành nụ hoa, tuy chưa đại thành nhưng uy lực so với trước kia quả thật là cách biệt một trời một vực.

Đến bây giờ Vân Tố mới gật nhẹ hài lòng.

"Vèo"

Đột nhiên cấm chế rung động, một truyền tin giản bay đến.

Vân Tố vừa tiếp nhận tín giản, khuôn mặt như có chút mê man.

.....

Trên Lâm Thiên Thai tiên vân lượn lờ.

Hoa Tử Lệ ngồi xếp bằng bên ao ngọc, cẩn thận xoay chén trà trước mặt, trong không khí dậy nên một mùi hương thơm ngát.

Không lâu sau đó không gian bỗng nhiên vắng vẻ, thân ảnh Vân Tố xuất hiện giữa lầu vũ.

"Ha ha, sư muội đã đến rồi, mau mau ngồi xuống! Mời nếm thử Thất Diệu Tiên Nương của ta..."

Hoa Tử Lệ đứng dậy cười đón, đưa tay vẫy về bờ đoàn phía đối diện ra ý bảo đối phương ngồi xuống nói chuyện.

"Sư huynh không cần khách khí."

Sau khi Vân Tố ngồi xuống, Hoa Tử Lệ cẩn thận ngâm nước vào trà rồi mới ngồi xuống.

"Ha ha, sư muội quả đúng khắc khổ đã lâu, cả ngày đều bận rộn tu luyện, không qua chỗ sư huynh ngồi chơi chút, khiến cho sư huynh hồ thẹn thật không thể so bì."

"Trà ngon!"

Thưởng trà xong Vân Tố không thể không khen lên một tiếng.

Hoa Tử Lệ cảm thấy quả không uống tay nghề của mình, rất là hào hứng: "à đúng rồi sư muội, chuyện ở Nhất Trung Thiên cũng đã kết thúc, muội khi nào định trở về Ngũ Tố Thiên?"

"....."

Thấy Vân Tố không đáp, Hoa Tử Lệ buồn rầu nói: Tại sao sư muội không nói lời nào, có phải vì huynh đã khiến người tức giận không? Ai! kỳ thật vì huynh sao mà không biết, ta ở nơi này đã khiến sư muội cảm thấy mất tự nhiên, đáng tiếc là vì huynh mang theo trọng trách của sư môn, phải

tra rõ việc nô lệ đào quặng phản loạn và sự việc thiên triệu cho nên không thể không ở lại Nhất Trung Thiên, chẳng nhẽ sư muội đang cho rằng ta ở đây để giám sát muội chẳng?"

"Chẳng lẽ không phải như thế sao?" Sắc mặt Vân Tố nhìn Hoa Lệ Tử không chút thay đổi khiến hấn chột dạ, liền né ánh nhìn của nàng.

"Này..." sau khi bình phục nội tâm, Hoa Lệ Tử hơi lúng túng nói: "Nói thật ra vi huynh đã muốn quay về, tiên kinh khí ở Nhất Trung Thiên này quá loãng thực không thích hợp cho chúng ta tu hành... Nhưng mà chuyện tông môn giao phó không thể không làm, quả khiến cho ta rất khó xử! "

"Thật sự đã là khó sư huynh." Vân Tố không tiếp tục quanh co, liền dò hỏi trực tiếp: "Không biết sư huynh hẳn ta tới đây có chuyện gì cần bàn không?"

Nói đến việc chính thì vẻ mặt Hoa Lệ Tử nghiêm túc lại, không đáp mà hỏi lại: "chúng ta đã quen biết nhau bao lâu rồi sư muội?"

Vân Tố không ngờ là đối phương hỏi ngược lại mình, không khỏi giật mình hồi đáp: "Ta sinh ra trong tông môn, quen biết sư huynh đã gần được nghìn năm rồi!"

"Đúng thế, đã sắp được nghìn năm...." Hoa Tư Lệ cười cảm khái: "Nhớ ngày đó tiểu nha đầu ngoan ngoãn trên Ngọc Linh Phong hôm nay đã thành đại cô nương rồi, hơn nữa ngày càng xinh đẹp động lòng người, ha ha!"

Vân Tố khẽ nhăn mặt hỏi: "Vì sao sư huynh đột nhiên lại nhắc đến chuyện cũ?"

"Ách!" Hoa Tư Lệ thở dài nói: "Vừa rồi tông môn truyền đến Thăng Tiên Lệnh kêu hai người chúng ta lập tức trở về tông môn."

Vân Tố khẽ biến sắc mặt:" Trở về tông môn sao? Đã xảy ra chuyện gì ư?"

"Này...." Thấy sắc mặt Hoa Lệ Tử có vẻ do dự, Vân Tố lạnh lùng nói: " Chẳng lẽ sư huynh muốn gạt ta?"

"Thật ra... thật ra là..."

Hoa Lệ Tử then thùng nói:" Thật ra tổ phụ cùng tông chủ thương nghị muốn cho hai ta kết duyên với nhau, hơn nữa còn nói hai ta mau chóng trở lại tông môn để cử hành hôn lễ."

"Cái gì? " Vân Tố bất ngờ đứng bật dậy, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Hoa Tư Lệ cũng đứng lên trấn an:" Sư muội à, ta biết chuyện nào đối với muội thật là quá mức đường đột, ta vốn cũng định đợi chuyện ở đây xong xuôi rồi mới tìm muội bàn bạc."

"Không! Ta không đồng ý."

Vân Tố lập tức một lời cự tuyệt. Vẻ mặt Hoa Tư Lệ trầm xuống:" Sư muội, muội hẳn cũng biết ta một lòng với muội, những năm gần đây đều thầm lặng bảo vệ bên cạnh muội, chẳng nhẽ muội không động lòng một chút nào sao? Hơn nữa ta là tiên chủng thuộc tính Mộc và đã dung hợp bốn loại Mộc linh lực, muội cũng là tiên chủng thuộc tính Thủy và đã dung hợp bốn loại Thủy linh lực. Chúng ta Thủy Mộc tương sinh, nếu là cùng song tu thì thì hẳn là nhờ ông trời tác hợp, trong thiên hạ này ngoài ta ra thì còn ai đủ xứng đáng với muội nữa đây?"

" suy nghĩ cẩn thận nên ta mới không đồng ý....." Vân Tố cũng cảm giác giọng điệu của mình gây ra tổn thương cho người khác, vì vậy mới hoàn hồn nói: "Ta tu hành còn chưa đến nghìn năm, căn cơ còn chưa ổn định nên cần chuyên tâm tu luyện, cho nên ta không hề nghĩ đến tình nữ nhi, mong sư huynh thứ lỗi."

Thấy không phải Vân Tố vì chán ghét mình mà từ chối nên Hoa Tư Lệ nhẹ nhàng thở ra, xem ra mọi thứ còn có thể thay đổi.

"Sư muội à, muội cũng biết Vô Nguyện thượng sư, điện chủ và vài vị trưởng cũng đều đồng ý đáp ứng việc kết duyên rồi, nếu muội lo lắng có thể ảnh hưởng đến việc tu hành thì chúng ta có thể tiến hành đại lễ kết duyên trước, còn về phần song tu thì có thể đợi muội....."

" Nếu như ta phản đối thì sao?"

Thấy thái độ kiên quyết của Vân Tố, sắc mặt Hoa Tư Lệ liền trầm xuống.

.....

"Oanh!" Một tiếng nổ vang lên, Lâm Thiên Các đột nhiên nổ tung, toàn bộ Thiên Huyền Tông oang van tiếng rung động.

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn xa, chỉ thấy một thân ảnh trực tiếp xuyên qua đại trận hộ sơn của Thiên Huyền Tông mà hướng ra xa bay đi.

* nguyên văn:Hàn mang điểm điểm hóa tinh thần

Thiên phong quá nhạc thính vũ tích

Tử Mộc: vốn nói là hôm nay không thể đổi mới, nhưng mà hôm nay Tử Mộc và vợ qua về khá sớm nên về nhà lập tức chạy đua ra chương mới.Ngoài ra mọi người nên nhớ kỹ câu:" Cuối tuần đừng đi dạo phố, đi dạo phố thì không phải cuối tuần." Các người hiểu chứ!

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Huynh Đệ Tranh Chấp

"Giết! Giết! Giết!"

"Đúng vậy, xử lý hăn đi, xử lý hăn đi!"

"Đúng, căn cổ hăn! Căn chết hăn đi!"

"Lên! Lên mau!"

"Ha ha ha!"

...

Trên Đấu Nô Trường khí thế ngất trời, mùi máu tanh nhàn nhạt tràn ngập bốn phía khán đài.

Chỉ chốc lát, một gã Tiên nô trong đó bị giết hại, cả cơ thể tàn phá tiêu tan không còn chút dấu vết, mà một Tiên nô khác gào to một cách điên cuồng để “ăn mừng” thắng lợi thảm thiết!

Phấn khởi hòa cùng sa đọa, giết chóc đồng hành với tội ác.

Mọi người hoàn toàn đắm chìm trong một thế giới điên cuồng, thậm chí bị lạc mất bản thân.

...

Đây là lần đầu tiên tiểu Ưc Khố xem đấu nô tỷ thí, cho dù trong quá khứ nàng đã hơn một lần nghe kể về sự thảm thiết của đấu nô, nhưng giờ phút

này, khi đứng trên khán đài, trong lòng nàng hoàn toàn tràn ngập một cảm giác khác.

Những người này sao lại điên cuồng như vậy? Sao bọn họ có thể tàn nhẫn như thế? Thế giới này rốt cuộc là như thế nào?

Từng nghi vấn quanh quẩn trong đầu óc nàng, tiểu cô nương đơn thuần giống giống như đã bị đả kích cực lớn khiến cả người sợ run, sắc mặt tái nhợt lộ ra một vẻ sợ hãi.

Đúng vậy, tiểu Ưc Khổ đang rất sợ hãi, nàng muốn rời khỏi nơi này, rời đi nơi tràn ngập tàn khốc cùng mùi máu tanh này. Vì thế nàng nhắm mắt, che kín tai, để mình không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì!

Thấy vậy, Bạch Mộc Trần dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa đỉnh đầu của tiểu Ưc Khổ giống như cố gắng an ủi hoặc cũng như đang cố vũ nàng.

"Tiểu thư, đừng sợ."

Giọng Bạch Mộc Trần truyền vào tai tiểu cô nương, sau đó cô bé chậm rãi mở to mắt, cảm xúc phập phồng dần dần ổn định trở lại.

"Đại... Đại thúc, vì sao bọn họ muốn như vậy?"

Trong thế giới của tiểu Ưc Khổ, bầu trời vĩnh viễn đều trong xanh như vậy, cho dù có lúc ngẫu nhiên u ám, ngẫu nhiên trơ trọi, nhưng chưa bao giờ đục ngầu. Giờ này phút này, những gì nàng nhìn thấy, những gì nàng nghe nhiều tựa như một thanh kiếm sắc vô tình phá vỡ ảo tưởng của nàng, phá vỡ thế giới của nàng.

Đúng vậy, vì sao bọn họ muốn như vậy?

Cùng sinh sống với nhau dưới một bầu trời, vì sao bọn họ muốn như vậy?

"Vì sinh tồn, vì thỏa mãn dục vọng của chính mình."

Giọng nói Bạch Mộc Trần cũng không kịch liệt mà ngược lại có vẻ vô cùng bình thản nhưng trong sự bình thản lại lộ ra một cảm giác rất là bi thương cùng bất đắc dĩ.

Tiên nô vì sinh tồn cho nên giết nhau, cho nên không từ thủ đoạn.

Người trên khán đài này vì theo đuổi cảm giác mới, vì thỏa mãn chính mình, cho nên ra sức hò hét, ra sức che dấu áp lực trong lòng.

Người trên khán đài đang nhìn dưới đài...

Cũng biết, người dưới khán đài cũng đang nhìn trên đài.

Kỳ thật dưới bầu trời bao la vô tận này, chúng ta cũng giống nhau, đều yếu đuối giống nhau, đều đáng thương giống nhau, đều bé nhỏ giống nhau.

...

"Tiểu thư, nhìn cho rõ nhé, người cần phải nhìn cho rõ, đây là sự thật, đây là chính là cá lớn nuốt cá bé... Người phải sống cho thật tốt, nhất định phải trở nên kiên cường!"

Nghe Bạch Mộc Trần cảnh cáo trong chua xót, tiểu Ưc Khố cái hiểu cái không gật gật đầu, dù nàng vẫn có rất nhiều chuyện không hiểu nhưng nàng cảm giác lời nói của vị Bạch đại thúc này dường như cũng rất có đạo lý, khiến cho người ta có một cảm giác thân thiết cùng tin cậy.

Đồng dạng, trong lòng tiểu cô nương sinh ra một chút nghi hoặc, đừng nhìn Bạch đại thúc ở mặt ngoài luôn có bộ dáng hòa nhã nhưng trên thực tế trong mắt hắn lại thường xuyên hiện lên rất nhiều cảm xúc phức tạp, có lẽ hắn đã từng trải qua rất nhiều chuyện như thế!

Tiểu Ưc Khổ trả lời rồi lại nhìn về phía giữa sân, tâm tình dường như trở nên tốt hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không sợ hãi giống như vừa rồi.

...

Tỷ thí vẫn đang tiếp tục, lần lượt từng Tiên nô một lên sân khấu, mỗi một lần đều mất đi một sinh mạng.

Tiểu Ưc Khổ từ kháng cự đến tiếp nhận, dần dần cũng quen với bầu không khí như vậy.

Sinh mệnh rẻ rúng giống như rơm rác, tôn nghiêm đề tiện giống như con kiến, đây là Tiên nô, đây là kẻ yếu.

Tiểu Ưc Khổ rốt cục cũng có thể hiểu được vì sao Bạch Mộc Trần lại thống khổ và sầu não khi đi đến nơi này. Nàng bất tri bất giác ngẩng đầu nhìn đối phương, khuôn mặt hòa nhã kia giống như lộ ra một chút kiên nghị, một chút quật cường.

...

"Tam thiếu gia cảm thấy thú vị không?"

Tiểu Ưc Khổ nhìn về phía Nam Môn Phi Vũ, tên này tuy rằng không có hô to gọi nhỏ như những người xung quanh nhưng trong mắt phảng phất thần thái kích động, điều này làm cho tiểu cô nương cảm thấy cái kinh trong lòng.

"À!"

Nam Môn Phi Vũ thấy sắc mặt tiểu Ưc Khổ không tốt, chợt dạ nhìn Bạch Mộc Trần rồi sau đó vội vàng cười ha ha rồi nói: "Cũng không cảm thấy thú vị, chỉ thấy ngoạn mục, tiện thì xem, tiện thì xem mà thôi, ha ha..."

"Ngọa mục?"

Tiểu Ưc Khố nhướn mày lên nói: "Nếu đổi lại người dưới trường là người thì người cũng sẽ cảm thấy ngoạn mục sao?"

"Này..."

Nam Môn Phi Vũ ngượng ngùng cười nói: "Ha hả, Ưc Khố muội muội nói đùa, ta... Ta cũng không phải Tiên nô, sao lại đến chỗ kia được."

"Hừ!"

Tiểu Ưc Khố quay đầu đi với vẻ tức giận, không hề để ý tới Nam Môn Phi Vũ nữa.

"Ôi! Ta đâu có trêu chọc ai, chẳng làm gì mà năm cũng bị thương a!"

Nam Môn Phi Vũ buồn bực trong lòng, cố nhìn về phía nô trường nhưng cũng không có vẻ hưng phấn vừa rồi.

...

Trên Đấu Nô Trường tràn ngập không khí chết chóc.

Từng Tiên nô một chết đi, hôm nay chỉ có một người còn ở lại giữa sân.

Người này tên là Quỷ Nhận, làn da ngăm đen, dung mạo bình thường, nhìn qua tuổi thật không lớn, đã có tu vi nhị chuyển Tán Tiên, cũng coi như là không tồi. Chỉ có điều tại nơi này không ai biết rõ lai lịch của hắn, dường như hắn một mình đến đây đấu nô. Đương nhiên đây cũng không phải là chuyện mới mẻ gì, có đôi khi, không ít Tiên nô vì muốn có được nhiều tài phú nên tới đây tham gia tỷ thí đấu nô.

Trước đó, Quỷ Nhận đã liên tục xử lý mười hai Tiên nô, mỗi một người đều bị hắn giải quyết trong hai ba hiệp, có thể xem như là Tiên nô mạnh

nhất trong lần đấu nô này.

Nguyên nhân chính là vì thực lực Quỷ Nhận quá mạnh mẽ, Tiên nô bình thường căn bản không phải là đối thủ của hắn, mọi người nhìn thấy không quá căng thẳng nên cũng không kích thích mãnh liệt như trước nữa.

...

"Thực không vui gì cả, lại hai ba hiệp là giải quyết xong."

Nam Môn Khiếu Vân giống như chưa tận hưởng hết, tâm tình bức bối khó chịu, ánh mắt hắn nhìn quanh một lát rồi lơ đãng dừng ở trên người Bạch Mộc Trần cách đó không xa. Sau đó hắn nghênh ngang tiến lên, đi theo phía sau là một đám con cháu Nam Môn thị, trên mặt mỗi người đều là một vẻ vui sướng khi người gặp họa.

"Ê, thằng kia, ngươi xuống đánh một hồi đi..."

Đột nhiên có người hướng về phía mình rồi hô quát, Bạch Mộc Trần rung mình, đảo mắt nhìn lại thì thấy đúng là Nam Môn Khiếu Vân cầm đầu một nhóm đi cùng.

"..."

Thấy Bạch Mộc Trần thờ ơ không phản ứng, Nam Môn Khiếu Vân nói với vẻ không kiên nhẫn: "Nhanh đi a, còn đứng ở trong này làm cái gì, nhớ rõ phải kiên trì một chút cho bản thiếu gia, đừng đánh mất thể diện của thị tộc chúng ta."

"Nhị thiếu gia..."

Tiểu Ưc Khổ biến sắc, vừa muốn khuyên can thì Nam Môn Khiếu Vân lạnh lùng quát lớn: "Câm miệng! Bản thiếu gia đang nói chuyện, sao nha đầu ngươi dám ngắt lời, đứng sang một bên cho ta đi."

Nam Môn Phi Vũ thấy tiểu Úc Khố bị bắt nạt, không nhịn được nổi trận lôi đình: "Nam Môn Khiếu Vân, người có ý gì? Lão Bạch cũng không phải gia nô của người, dựa vào cái gì phải nghe người? Còn có Úc Khố cũng là con cháu Nam Môn chúng ta, người đừng có bắt nạt nàng!"

Nam Môn Khiếu Vân liếc nhìn đối phương, nói không nề tình chút nào: "Lão Tam, mẹ con nha đầu kia ăn không uống không tại Nam Môn thị chúng ta, nô bộc nhà nàng tự nhiên thuộc về Nam Môn thị, ta là nhị thiếu gia của Nam Môn thị, hiện tại ta bảo hăn lấy thể diện cho thị tộc, hăn nhất định phải lên!"

"Không được! Ta cũng là tam thiếu gia của Nam Môn thị, ta nói không được là không được."

"Người... Người muốn tìm cái chết?"

"Nơi này là Đấu Nô Trường, người ra tay thử xem, đến lúc đó Vô Song đại ca cũng không bảo vệ được người."

Thái độ Nam Môn Phi Vũ rất là cường ngạnh, cho dù tu vi hăn không bằng Nam Môn Khiếu Vân nhưng hăn không thích nhìn bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh của thằng cha này, huống chi việc này còn liên quan đến tiểu Úc Khố, dù làm gì cũng không để tên đó thực hiện được.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Uy Thế Của Ai

"Các người đã từng tuyệt vọng chưa? Tuyệt vọng thực sự ấy!"

"Rõ ràng rất sợ bong tối nhưng vẫn phải sống trong bóng tối... Biết rõ không có hi vọng nhưng vẫn đợi chờ và hy vọng... Rõ ràng ôm khát vọng giải thoát nhưng cũng không muốn chết thảm..."

Thanh âm xa xôi ngăn lại tranh chấp giữa hai vị thiếu gia, một cảm giác tiêu điều cùng chua xót tràn ngập trong lòng mọi người.

Người cất tiếng nói chính là Bạch Mộc Trần, hẳn biết mình lúc này không nên mở miệng, nhưng hăn nhin không được mà cảm khái một phen. Dù sao sinh mệnh là của mình, tôn nghiêm cũng là của mình, hăn không hy vọng người khác lựa chọn thay cho hăn. Nếu có khả năng, hăn hy vọng mỗi người đều có tự do, ít nhất là ở trong tâm hồn.

Dừng một chút, Bạch Mộc Trần vỗ tay với Nam Môn Khiếu Vân và nói: "Tam thiếu gia, tiểu nhân chính là Nhất Kiếp Tán Tiên, không muốn tranh đấu với người khác, hơn nữa trước khi đi Ôn phu nhân lệnh cho ta phải chăm sóc Ưc Khổ tiểu thư thật tốt, cho nên mong tam thiếu gia thứ lỗi."

"..."

Mọi người nghe vậy đều sững sờ ở đương trường.

Thái độ của Bạch Mộc Trần khiến cho người ta bất khoan, ai cũng không ngờ chỉ là một Tiên nô mà dám ngất lời, không những thế, hăn còn

không thềm cấp thể diện cho tam thiếu gia, có thể nói là to gan lớn mật, không biết chữ "Chết" viết như thế nào a!

"Hỗn láo, dám bất kính với tam thiếu gia!"

"Người đang chán sống đúng không."

Quả nhiên, mấy con cháu nhà Nam Môn này ai cũng nổi giận bồng bồng, cùng nhau tiến lên bao vây lấy Bạch Mộc Trần. Theo cách nhìn của bọn họ thì đây là lúc để biểu lộ sự trung thành, nếu ai mà không tích cực một chút thì chờ bị thiếu gia đá ra ngoài nhé!

Trên khán đài có động tĩnh lớn như vậy nên khiến mọi người xung quanh hướng ánh mắt tới coi náo nhiệt.

Chỉ có điều sau khi mọi người nhìn rõ dấu hiệu của Nam Môn thị tộc thì nhất thời sợ tới mức tè ra quần, vội vàng lùi ra xa tám trượng, sợ nếu không cẩn thận dẫn lửa thiêu thân, ai còn dám xen vào việc của người khác.

Đùa gì chứ, đối với ba đại thị tộc này không nào có ai đùa giỡn, nhất là người sinh sống tại nơi dãy núi Cảnh Lan này còn cần ba nhà này chiếu cố, chừa cho con đường sống.

...

Cảm nhận được những ánh mắt sợ hãi xung quanh, trong lòng Nam Môn Khiếu Vân vô cùng thoải mái, cảm giác người ở địa vị cao ngẫu nhiên hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của người khác thật sự là rất thích thú. Có lẽ đây là câu mà người thế tục nơi hạ giới thường nói: tác oai tác phúc.

Trong lòng thấy rất thoải mái nên Nam Môn Khiếu Vân ra vẻ rộng lượng nói: "Nô tài nhà người lá gan không nhỏ lại dám chống lại mệnh lệnh của bản thiếu gia... Nhưng mà bản thiếu gia đại nhân có đại lượng, nhìn người

cũng có dũng khí nên cho người một cơ hội, chỉ cần người đi xuống trường tử thí thì bản thiếu gia sẽ tha cho người tội bất kính."

"Tam thiếu gia hiểu cho, tiểu nhân phải chăm sóc Ưc Khố tiểu thư nên không thể so đấu với người khác."

Bạch Mộc Trần lại từ chối, ánh mắt vẫn bình tĩnh như cũ.

Điên rồi, người này thật sự điên rồi!

Mọi người kinh ngạc nhìn Bạch Mộc Trần, bọn họ thật sự không rõ một Tiên nô nho nhỏ sao lại dám nói chuyện với thiếu gia thị tộc như thế!

Tiểu Ưc Khố bối rối trong lòng, Nam Môn Phi Vũ cũng vậy, không biết làm sao.

Bạch Mộc Trần là người dễ bị kích động sao?

Tất nhiên là không phải!

Chỉ tiếc không ai có thể nhìn ra dưới ánh mắt bình tĩnh kia che dấu điều gì.

...

"Cầu nô tài, người là cái éo gì mà dám nói chuyện với bản thiếu gia như vậy!"

Trong tiếng mắng, Nam Môn Khiếu Vân tiến lên tát Bạch Mộc Trần một cách hung hăng.

"Ba!"

Một tiếng giòn tan vang lên, cái tát kia không có hạ xuống như trong suy đoán của mọi người mà ngược lại bị Bạch Mộc Trần nhẹ nhàng đỡ lại.

"Cái gì? Còn dám phản kháng!"

Lúc đầu Nam Môn Khiếu Vân còn rùng mình, sau đó vừa sợ vừa giận. Chính mình dù gì cũng có tu vi thất phẩm Chân Tiên, phất tay một cái cũng có lực khai bi liệt thạch, thế mà bị một Tiên nô có tu vi nhất kiếp đỡ được thoải mái như thế, mặt mũi của hắn biết để vào đâu đây!

Kỳ quái, Tán Tiên không phải rất yếu đuối sao? Sao có thể tiếp được một kích tiện tay của Chân Tiên thất phẩm như thế?!

Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!

"Cầu nô tài, ngươi muốn chết!"

Sắc mặt Nam Môn Khiếu Vân u ám đến cực điểm, hôm nay chẳng những có lão Tam luôn chống đối mình mà ngay một Tiên nô cũng một lần, hai lần rồi ba lần dám làm trái ý mình, quả thực buồn cười. Hôm nay nếu như không để cho đối phương biết mặt, sợ rằng về sau mấy con chó con mèo còn muốn ỉa trên đầu mình!

Tiên nguyên vận chuyển, khí thể Nam Môn Khiếu Vân tăng lên mạnh mẽ! Nhưng lúc hắn chuẩn bị động thủ thì có một đạo thần thức khổng lồ giống như sóng to cuốn đến bao phủ lại tâm thần hắn.

Điên cuồng! Máu tanh! Hung ác!

Đủ loại cảm xúc lướt qua trong lòng Nam Môn Khiếu Vân khiến hắn kinh hãi không thôi.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Nam Môn Khiếu Vân cảm giác tử vong gần mình đến thế, thậm chí chỉ hít nhẹ một hơi cũng có thể ngửi được mùi vị chết chóc, sợ hãi vô tận lan tỏa đến từng góc ngách trong lòng...

Ai! Rốt cuộc là uy thế của ai!?

Linh hồn Nam Môn Khiếu Vân đang run run rẩy rẩy, hiện tại hắn như ngọn đèn cạn dầu, trong lòng dậy lên sóng to gió lớn giống như bất cứ lúc nào cũng có khả năng sụp đổ. Hắn dám đảm bảo, chỉ cần mình dám lộn xộn một lần thì tuyệt đối có kết cục hồn phi phách tán.

"Đại thúc! Tam thiếu gia không nên..."

Tiểu Ưc Khố thấy Nam Môn Khiếu Vân làm khó dễ liền muốn tiến lên ngăn trở thì thấy Nam Môn Khiếu Vân vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt, trên trán xuất ra từng giọt mồ hôi lạnh, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi.

"Nhị ca, người..."

Nam Môn Phi Vũ hình như nhìn ra chút manh mối, hình như nhị ca của hắn đang chịu một áp lực khủng bố nào đó khiến cho toàn thân không thể động đậy.

Mang theo một chút nghi hoặc, Nam Môn Phi Vũ liếc nhìn Bạch Mộc Trần, trong lòng thầm tự hỏi chẳng lẽ lão Bạch rất lợi hại?

...

Là ai! Uy thế của ai!?

Trong cơn hoảng hốt, người đầu tiên mà Nam Môn Khiếu Vân nghĩ đến là Bạch Mộc Trần, dù sao hai người hiện đang có xung đột. Nhưng ngay sau đó hắn lại phủ định ý nghĩ của mình, Nhất Kiếp Tán Tiên nhiều nhất chỉ có tu vi Chân Tiên tam phẩm, trừ phi đối phương che giấu thực lực thực sự, nếu không tuyệt đối không có khả năng có được thần thức khủng bố như thế, có uy thế có thể so với Thiên Tiên.

Đúng vậy, đây là uy thế mà cao thủ Thiên Tiên mới có thể có. Nam Môn Khiếu Vân chỉ từng cảm giác được uy thế như vậy ở trên người phụ thân

cùng thái tổ gia gia của mình, chỉ là Tiên nô sao có thể phát ra uy thế như vậy! Đúng rồi, nhất định là cao thủ của Lạc gia, nhất định là bọn họ không muốn mình phá hỏng quy củ trong này, quấy rầy trật tự trong này.

Nghĩ đến đây, Nam Môn Khiếu Vân không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

...

"Thiếu gia? Thiếu gia, người sao vậy!?"

Nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Nam Môn Khiếu Vân, con cháu thị tộc xung quanh luống cuống, vội vàng tụ ở bên người hắn.

"Dừng tay!"

Một tiếng hét to vang lên, phát ra từ một gã trung niên nam tử như từ trên trời giáng xuống, uy thế bức người.

"Các người đang làm cái gì!? Đừng tưởng rằng Nam Môn thị tộc là ghê gớm, nơi này là Đấu Nô Trường, là địa bàn của Lạc gia chúng ta há là nơi để các người giương oai, còn không lui ra!"

Vừa nói xong, một cỗ lực đạo cường đại mạnh mẽ tách Bạch Mộc Trần cùng Nam Môn Khiếu Vân ra.

"Cao thủ Thiên Tiên!"

"A! Thật sự là cao thủ Thiên Tiên!"

Xung quanh không khỏi dấy lên một hồi tiếng hô kinh sợ, trong vô số ánh mắt mang theo vài phân hâm mộ, vài phần kính sợ.

Sự việc phát triển đến tận đây, cao thủ Thiên Tiên hiện thân nên bọn người Nam Môn Khiếu Vân tất nhiên không dám gây sự nữa, mà uy áp trên người hắn cũng biến mất càng thêm chứng thật phán đoán trong lòng hắn.

...

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Hắc Nô

"Cầu nô tài, coi như lần này người may mắn, đợi sau khi trở về bản thiếu gia sẽ xử lý người!"

Nam Môn Khiếu Vân hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Mộc Trần rồi sau đó nói với Nam Môn Phi Vũ: "Còn lão Tam người nữa, người đừng quên thân phận của người là ai, suốt ngày lẫn lộn với mấy hạ nhân dê tiện này, nếu như phụ thân mà biết thì người liệu hồn, ta cũng không tin người có thể che chở bọn họ cả đời."

Sau đó hắc hừ lạnh một tiếng rồi phất tay áo đi về phía khán đài bên kia.

Đám con cháu thị tộc còn lại thấy thiếu gia cũng chịu thua nên đâu dám nói cái gì mà vội vàng cúp đuôi chạy theo sau.

...

Thấy người gây sự đã đi rồi, nam tử trung niên kia nhìn quanh một lượt rồi cuối cùng hướng ánh mắt về phía Bạch Mộc Trần, nói: "Tiểu tử, không ngờ người là người tràn trề nhiệt huyết, bản thân chỉ là Tiên nô mà cũng dám chống đối gia chủ, quả thực chán sống!"

"Vâng! Tiên bối dạy bảo rất đúng, đa tạ tiên bối đã giải vây."

Bạch Mộc Trần cung kính chấp tay, trên mặt không có chút sợ hãi nào.

Nam tử trung niên có hứng thú dò xét đối phương một hồi rồi sau đó xua tay nói: "Thôi thôi, người cũng đừng cảm ơn ta, nếu là còn dám sinh sự thì

mỗ gia là người đầu tiên không tha cho người."

Nói xong, nam tử trung niên lại nhìn về phía Nam Môn Phi Vũ nói: "Còn tiểu tử thối nhà người nữa, không có chút tiến bộ nào, cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi, lần này ta bỏ qua, sau này đừng gây chuyện cho mỗ gia nữa."

"Dạ dạ dạ."

Nghe nam tử trung niên răn dạy, Nam Môn Phi Vũ rụt cổ sợ hãi, không dám phản bác, đợi đến khi đối phương rời đi mới dám thở nhẹ một hơi thật dài.

"Tam thiếu gia, người biết vị tiền bối kia ư?"

Bạch Mộc Trần tò mò hỏi, Nam Môn Phi Vũ trả lời với vẻ mặt đau khổ: "Vị tiền bối Ngô Dung kia là cao thủ Thiên Tiên của Lạc gia, Nam Môn thị chúng ta cùng Lạc gia quan hệ làm ăn nên tất nhiên là biết nhau, nếu không thì chúng ta sớm đã bị đuổi ra ngoài rồi."

"Ôi, đáng tiếc thật."

Trong giọng nói Bạch Mộc Trần mang theo một chút tiếc nuối cứ như hắn rất hy vọng bị đuổi ra khỏi nô trường.

Nam Môn Phi Vũ trợn mắt rồi nhỏ giọng hỏi: "Lão Bạch, vừa rồi người... cố ý đúng không?"

"Úi!"

Lần này đến phiên Bạch Mộc Trần cảm thấy giật mình, vừa rồi quả thật là hắn có ý thuận nước đẩy thuyền nhưng hắn cũng không hề nghĩ tới cậu bé bình thường vốn cầu thả này mà cũng đoán được suy nghĩ người khác.

Tiểu Ưc Khổ cũng cảm thấy có điều khác thường nên rụt rè nói: "Đại thúc, có phải là có chuyện gì hay không?"

"Thật ra cũng không phải là có chuyện gì, chỉ là ta cảm thấy có gì đó không đúng lắm."

Bạch Mộc Trần nhìn xung quanh rồi sau đó thở dài: "Nơi quá náo nhiệt luôn ẩn chứa một chút gì đó nguy hiểm, ta vốn định nhờ vào việc tranh chấp với nhị thiếu gia rồi đưa các người rời đi nơi này, không ngờ vừa rời vị tiền bối kia lại có hảo tâm bỏ qua cho chúng ta, hiện tại mặc dù còn muốn đi nhưng chỉ sợ cũng có phiền toái không nhỏ."

"Nguy hiểm?"

Nam Môn Phi Vũ cười ha hả nói: "Trong này là Đấu Nô Trường của Lạc gia thì làm gì có gì nguy hiểm? Ta nói lão Bạch này, có phải là người hơi căng thẳng không?"

"Cẩn thận một chút vẫn hơn, hơn nữa ta tin tưởng vào trực giác của ta."

"Trực giác? Không phải chỉ có nữ nhân mới có trực giác sao?"

"Nếu người sinh hoạt trong hoàn cảnh nguy hiểm một thời gian dài thì người cũng sẽ có trực giác vượt quá sinh tử."

"Cái này..."

Nam Môn Phi Vũ thấy hần nói vậy không khỏi tin tưởng vài phần nhưng vẫn nhủ thầm trong bụng: "Ai nhàn rồi lại sinh hoạt trong hoàn cảnh nguy hiểm một thời gian dài chứ? Ta cũng không ngốc như vậy!"

...

Thấy một hồi khôi hài đã chấm dứt, ánh mắt mọi người lại tập trung về phía giữa đấu trường, thế nhưng thực lực Quỷ Nhận quá mạnh mẽ, trong

khoảng thời gian ngắn đương nhiên không có ai dám đứng ra khiêu chiến.

"O, sao còn chưa có ai thượng đài nhỉ?"

"Đúng đúng, vừa rồi có một số người kêu ầm ĩ như vậy sao hiện tại lại giống như câm điếc rồi!"

"Lên a! Ai lên nhanh đi a!"

"Ai cũng được, tiếp tục nữa đi, chúng ta muốn xem tỷ thí."

"Đúng vậy, đánh nhau đi —— đánh nhau đi —— "

Tiếng hô hào vang lên không ngừng, mắt thấy tình hình chuẩn bị trở nên vô cùng tẻ ngắt thì bóng người béo mập của Lạc Thiên Quang lại xuất hiện.

"Các vị... Các vị im lặng, hãy nghe ta nói đã..."

Lạc Thiên Quang giơ tay dè xuống phía dưới ý bảo mọi người đợi một chút, dừng sốt ruột và nói: "Tất cả mọi người đều tổn Tiên thạch để vào đây, lão Lạc ta sao lại nhẫn tâm để mọi người khi đến thì cao hứng mà khi về thì mất hứng chứ? Cho nên cuộc tỷ thí kế tiếp tuyệt đối càng tuyệt vời hơn so với vừa rồi, đảm bảo làm mọi người hài lòng!"

Nhìn quanh bốn phía thấy không ai lên đài nữa, Lạc Thiên Quang gân cổ lên tiếp tục nói: "Được rồi được rồi, xem ra thực sự không có ai lên đài nữa! Một khi đã không ai lên khiêu chiến vị Quý Nhận này, vậy phái hắc nô của chúng ta lên đài thôi. Đây là hồi tỷ thí cuối cùng của lần đấu nô này, nếu vị Quý Nhận này có thể chém giết hắc nô thì hắn sẽ được nô trưởng Lạc gia chúng ta thưởng cho Tiên thạch cùng với một bộ ngọc giản có công pháp tu luyện của Tán Tiên."(ND: Chắc là bộ Quỳ Hoa Bảo Điển đây ^^).

Vừa dứt lời, cái lồng sắt nhốt hắc nô được mở ra.

"Grào —— "

Một tiếng rống vang vọng cả nô trường giống như dã thú vang lên, hắc nô vốn đang nằm co ro trong góc lồng từ từ đứng dậy.

Bốn phía khán đài lập tức im lặng, tất cả mọi người nín thở nhìn xem.

"Grào —— "

Lại một tiếng rít gào vang lên, hắc nô đi từng bước vào trong đài.

Khuôn mặt hắc nô bị che kín bởi mái tóc rối, chỉ lộ ra một đôi mắt màu đỏ rực, thân hình khôi ngô bốc lên từng đợt khói đen ngòm... Cả thân hình hắc nô giống như ma quỷ đến từ địa ngục tới mang theo sự oán hận vô tận cùng máu tanh. Không chỉ có thế, ma quỷ này lại có lực lượng cường đại mà chỉ có Thiên Tiên mới có thể trấn áp.

"Hảo gia hỏa! Thật sự là rất mạnh!"

"Quả nhiên là hắc nô, ta rất hưng phấn, ha ha ha!"

"Quý Nhận cố lên! Xử lý hắc nô!"

"Hắc nô —— hắc nô —— hắc nô —— "

...

Trên khán đài sôi động hẳn lên, mọi người bắt đầu rơi vào sự điên cuồng.

Ngược lại, ở trong nô trường thì Quý Nhận lại có cảm giác rất rõ ràng khi đối diện trực tiếp với hắc nô.

Tàn bạo! Hung ác! Khủng bố! Không có sinh mệnh!

Đây là cảm giác mà hắc nô tạo ra cho Quý Nhận, một loại áp lực trước nay chưa từng có khiến thái dương hắc nô dần dần thấm ướt mồ hôi lạnh.

Hơi thở chết chóc đang phảng phất xung quanh Quỷ Nhận, ngay việc hít thở cũng trở nên vô cùng khó khăn!

Quỷ Nhận biết hôm nay mình khó có thể còn sống mà rời đi, nhưng là hắn không thể từ bỏ. Tiên thạch cũng không quá quan trọng với Quỷ Nhận, thứ mà hắn muốn chính là bộ công pháp tu luyện của Tán Tiên trong tay Lạc Thiên Quang. Đó là hy vọng duy nhất của hắn, hy vọng duy nhất thay đổi vận mệnh của hắn, cho dù hy vọng này vô cùng xa xôi cũng đáng cho hắn dùng sinh mệnh để đổi.

...

"Trò hay bắt đầu, mọi người vỗ tay nào! Ha ha ha —— "

Trong tiếng cười lớn, Lạc Thiên Quang lại biến mất, chỉ để lại Quỷ Nhận cùng hắc nô đang giằng co nhau.

"Grào —— "

Bị áp bức trong thời gian dài sớm làm cho hắc nô mất đi lý trí mà chỉ còn lại dục vọng bản năng... Đó là giết chóc và hủy diệt.

Cho nên không cần thúc giục, hắc nô lắc mình một cái, tay không đánh tới Quỷ Nhận!

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tiên Thuật Hàn Tích

Trong lúc Đấu Nô Trường đang bước vào thời khắc gay cấn thì trên bầu trời Nghênh Tiên Đài tại Phượng Lân Đông ở phía xa xa có hai đại Kim Tiên đang đứng đối diện nhau, giữa hai người toát ra từng đợt hàn ý.

Xung quanh hai người có mười tám vị nam tử mặc áo bào đen đang bày sẵn thế trận. Trên trán của mỗi người bọn họ đều nhấp nháy ấn ký màu xanh lam đậm, không ngờ tất cả đều có tu vi La Thiên Thượng Tiên, hơn nữa cấp bậc còn không thấp.

"Sư muội, không biết người muốn đến nơi nào mà đi vội vã như vậy?"

Hoa Tử Lệ đứng khoanh tay, áo tím mũ vàng hiển lộ ra tác phong cao quý.

Mặt Vân Tố không chút thay đổi và nói với vẻ lạnh lùng: "Chuyện của ta không cần phải báo cho sư huynh người, mời sư huynh tránh đường cho ta à."

"Kết duyên với ta thực làm người khó xử vậy sao?"

Hoa Tử Lệ cố nén cơn giận trong lòng rồi hít một hơi thật sâu và nói: "Sư muội, hôm nay truyền tống trận có quy mô lớn trong cả Đông Phượng Lân đều nằm dưới sự khống chế của sư huynh, sư muội không đi được đâu, hay là quay về với sư huynh đi, sư huynh đảm bảo không một ai có thể thương tổn đến sư muội!"

"Đảm bảo? Người không đủ tư cách để đảm bảo?"

Vân Tố nói với giọng hờ hững: "Người có thể đảm bảo đại trưởng lão sẽ không bức bách ta không? Người có thể đảm bảo bọn họ sẽ không lợi dụng ta để đối phó Cổ Thiên Hành không? Đừng cho là ta không biết suy nghĩ trong lòng của các người, đơn giản là muốn lợi dụng ta để tìm thứ kia mà thôi... Ta thừa nhận là ta hận Cổ Thiên Hành, hận không thể giết chết hắn! Nếu không phải hắn thì mẫu thân của ta cũng không sẽ buồn bức mà chết đi và ta cũng sẽ không mất đi người thân thiết nhất khi còn nhỏ như vậy. Nhưng mặc dù ta có tàn nhẫn hơn đi nữa, độc ác hơn đi nữa thì thủy chung Cổ Thiên Hành vẫn là phụ thân của ta, là người duy nhất có chung dòng máu với ta trên thế giới này, ta tuyệt đối không cho phép người khác làm hại đến ông, dù ông ấy có chết thì cũng chỉ có thể chết ở trên tay ta mà thôi, các người muốn lợi dụng ta để làm hại ông ấy ư, nằm mơ đi cưng!"

"..."

Đây là lần đầu tiên Hoa Tử Lệ thấy Vân Tố giận dữ như thế nên nhất thời chẳng biết đáp lại như nào. Hắn thật sự không ngờ vị sư muội bình thường vốn tính tình lạnh lùng, trầm mặc ít nói này không ngờ còn có một mặt kiên cường cố chấp như thế.

Hoa Tử Lệ thở ra một hơi thật dài rồi nói với vẻ nghiêm túc: "Sư muội, chẳng lẽ người muốn bội phản tông môn sao? Sư huynh chính là nhận Tông Lệnh đưa người trở về."

"Đừng nói với ta cái gì Tông Lệnh!"

Vân Tố một bước cũng không nhường: "Tông môn có Thập Nhị Trưởng Lão Lệnh, có Tam Thập Lục Phong Lệnh, có Bát Thập Nhất Tiễn Lệnh, nhưng là ta chỉ biết mỗi Điện Chủ Thủ Lệnh, chỉ biết Tiên Quân Dụ Lệnh, sư huynh nghĩ Tông Lệnh của đại trưởng lão liền có thể đại biểu cho cả Phi Thăng Điện ư?"

"Người..."

Hoa Tử Lệ rất buồn bực, nếu là trong tình huống bình thường thì nếu một nữ tử xinh đẹp cố chấp như vậy cũng không mất đi vẻ đáng yêu vốn có, tiếc là với hãn hiện tại mà nói thì cố chấp như vậy làm cho cho người khác cảm thấy bất đắc dĩ, thậm chí là phẫn nộ.

"Xin sư huynh tránh đường cho, đừng ép ta hận người."

Sự cố chấp của Vân Tố khiến Hoa Tử Lệ vô cùng đau đầu nhưng hãn cũng không thể nhường đường, không nói đến bản thân mình hy vọng đối phương lưu lại mà còn liên quan đến tổ phụ nữa, nếu tránh đường thì mình không biết ăn nói như thế nào với tổ phụ đây!

"Ôi! Sư muội bỏ ý định đó đi, người không đi được đâu."

"Phải không? Ta nhất định phải đi, xem ai có thể ngăn được ta!"

Lời còn chưa dứt, Vân Tố đột nhiên bộc phát ra uy thế làm cho người ta sợ hãi, rồi trong nháy mắt phóng tới Nghênh Tiên Đài.

Tiếc là Hoa Tử Lệ đã sớm nhìn ra ý định của nàng, vì thế lệnh cho mười tám vị La Thiên Thượng Tiên ở xung quanh kết thành đại trận vây lại Vân Tố ở trong đó.

Mượn uy của bầu trời, lực của ngôi sao, giam cầm bầu trời, luyện hóa tiên hồng.

"Khốn Khung Hóa Tiên Trận!"

Vân Tố bị đại trận vây lại, uy áp cuộn cuộn đổ thẳng vào đầu khiến cả thân hình giống như bị hãm vào trong vũng bùn, khó có thể thoát khỏi. Chẳng qua càng nguy cấp thì Vân Tố càng bình tĩnh, nhanh chóng suy nghĩ đối sách để thoát thân.

Hoa Tử Lệ thấy vậy cũng không vội vã động thủ mà dùng nỗ lực cuối cùng để cố gắng khuyên bảo: "Sư muội là đại sư tỷ của Phi Thăng Điện nên hiểu rõ sự lợi hại của Khốn Khung Hóa Tiên Trận hơn ai hết? Đây là trận pháp có thể giết chết cả Kim Tiên! Mười tám người này là các thị vệ của trưởng lão và đều có được tu vi La Thiên Thượng Tiên, một khi xuất thủ thì ta không dám đảm bảo bọn họ không gây thương tổn cho sư muội à."

"Ta nói rồi, ta quyết không quay về!"

Trong giọng nói lạnh lùng của Vân Tố mang theo vài phần quật cường, một chút hàn mang tụ lại trên đầu ngón tay trái.

Ánh sáng màu xanh lam đậm hội tụ lại từ bốn phương tám hướng, thiên địa xung quanh giống như dần dần đông đặc lại, hết thủy sinh mệnh bắt đầu trở nên thông thả, ngay cả "Khốn Khung Hóa Tiên Trận" do mười tám thị vệ kết thành cũng có dấu hiệu sụp đổ.

"Đây... Đây là..."

Đồng tử của Hoa Tử Lệ co rút lại, tín hiệu nguy hiểm kích thích tâm thần hẳn nên hẳn vội vàng vận chuyển Kim Thân Pháp Tướng bảo trụ chính mình.

"Hàn... Tích..."

Vân Tố nhẹ nhàng phun ra hai chữ, một đoá băng hoa trong suốt sáng long lanh lơ lửng trong tay nàng, thỉnh thoảng nở rộ ra ánh sáng xanh lam đẹp một cách ma quái.

Cái lạnh thấm vào người!

Cảm thấy sinh mạng bị uy hiếp, trong lòng Hoa Tử Lệ không còn chút do dự nào nữa.

"Lên!"

Ra lệnh một tiếng, mười tám vị La Thiên Thượng Tiên đồng thời tế xuất pháp bảo, đều là phi kiếm màu xanh và tất cả cũng là tiên phẩm.

"Ông ông ông!"

Mười tám đạo tiên nguyên dưới sự gia trì của trận pháp bắt đầu lộ ra một tia sáng màu vàng, Khốn Khung Hóa Tiên Trận vận chuyển tới cực điểm có uy thế luyện hóa trời đất ngôi sao. Nhưng mà, vào lúc này hết thảy mọi thứ đều lâm vào trong yên lặng!

Giữa trời đất pháp phối nhiều bông tuyết màu xanh lam, một cảm giác lạnh chưa bao giờ có giống như muốn đóng băng cả sinh mạng lại.

Mười tám thị vệ kinh hãi vô cùng, Hoa Tử Lệ đột nhiên biến sắc!

Tiên thuật! Là tiên thuật thật sự, hơn nữa vẫn là thượng phẩm tiên thuật!

Khác với tiên quyết pháp thuật tầm thường là vào lực lượng của bản thân để ngưng tụ ra đủ loại thủ đoạn. Tiên thuật thực sự chính là mượn dùng lực lượng căn nguyên của Tiên Giới, chạm đến quy tắc vận chuyển của trời đất, giơ tay nhắc chân cũng mang theo ý chí của trời đất, lực lượng của bản nguyên.

Mà tiên thuật "Hàn Tích" là bản nguyên của nước trong ngũ hành.

...

Cùng một thời gian, tỷ thí bên Đấu Nô Trường rốt cục tiến vào giai đoạn cao trào.

Quý Nhận dưới sự công kích điên cuồng của Hắc Nô dần dần không chống đỡ nổi, vết thương trải khắp toàn thân, không còn lực để đánh trả nữa.

Nếu là người thường chỉ sợ đã sớm mất đi ý chí chống cự, nhưng Quý Nhận vẫn còn đang kiên trì, cho dù cơ thể hằn đầy thương tích, cho dù hãn không có chút phần thắng nào nhưng hãn vẫn không đầu hàng.

Ương ngạnh, hoặc là cố chấp!

Thông khổ nhưng vẫn chống cự!

Không ai biết Quý Nhận kiên trì vì cái gì, không ai biết vì sao hãn còn không chịu ngã xuống, chẳng qua càng là như thế thì tiếng gào thét trên khán đài càng thêm kịch liệt.

...

Nhìn thấy một màn tàn nhẫn như thế, tiểu Ưc Khổ không đành lòng nhắm hai mắt lại, ánh mắt Nam Môn Phi Vũ tràn ngập vẻ hoang mang như là không hề có chút hứng thú nào với đợt tỷ thí đấu nô này. Đúng vậy, bọn họ dù sao cũng là hài tử, trong lòng vẫn duy trì một chút chân thành cùng chất phác.

Bạch Mộc Trần cũng cảm thấy khó chịu cho nên nắm chặt nắm tay, hãn hiểu tâm tình giờ này khắc này của Quý Nhận cũng giống như hãn năm đó. Là cố chấp cùng không cam lòng. Cảm giác đau thương vô cớ này đè nén cõi lòng của hãn làm hãn gần như không thở nổi.

Giống như ông trời cũng đang thương cảm nên đột nhiên đổ xuống nhiều bông tuyết nhỏ...

Bông tuyết!? Sao trong này lại có bông tuyết!?

Bạch Mộc Trần bỗng nhiên ngẩng đầu, trên bầu trời các bông tuyết tung bay chậm rãi, bao phủ một chút ánh sáng màu xanh lam đẹp một cách ma quái.

Thiên uy mệnh mông cuồn cuộn, thần uy như mặt trời.

Trong nháy mắt, nhất thời Đấu Nô Trường trở nên yên tĩnh không một tiếng động. Mặc dù là Hắc Nô mất đi lý trí cũng quỳ rạp trên mặt đất, thân thể cao lớn run rẩy không ngừng.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Cô Đơn Như Sao Băng!

Tuyết bay đầy trời khiến cái lạnh như thấu đến tận tim, cả thế giới bao phủ trong màu xanh lam thăm thẳm.

Kết giới, trận pháp, cấm chế, lực lượng, ý chí...

Hết thấy những thứ đó dưới uy thế mệnh mông kia đều như bị bẻ gãy, nghiền nát rồi tiêu tan, cả đấu trường nô lệ lồ lộ hiện ra giữa đất trời.

Là lực lượng gì mà có thể khiến cho cả thiên địa cũng phải biến sắc?!

Là uy thế gì mà vạn vật cũng phải thần phục?!

Không dám vọng động, không dám phản kháng, không dám có chút suy nghĩ mê man...

Trong cơn kinh hãi, ai nấy đều ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, chỉ thấy giữa gió tuyết quay cuồng trên bầu trời Phượng Lĩnh có mười mấy bóng người bị ngưng kết thành sương và hai đạo kim quang đang giằng co không ngớt.

Kim là bất hủ, bất tử bất diệt, thông thiên triệt địa, vạn thọ vô cương.

Là Kim Tiên!

Không sai, chính là Kim Tiên!

Kẻ nào kẻ nấy trợn mắt há mồm nhìn sững lên trời, trong sự sợ hãi lại có thêm một chút niềm kích động. Rất nhiều người cả đời đã bao giờ gặp được nhân vật nào có đại thần thông như Kim Tiên đâu, huống hồ lúc này lại xuất hiện cả hai? Thật sự khiến bọn họ khó mà tin được, đồng thời cũng chẳng biết đó là phúc hay là họa...

Trên tòa lâu phía bắc, vô luận là người của ba tộc lớn hay Thiên Vi Phủ và Thái Nhất Tông thì ai nấy cũng đều lộ ra vẻ kinh hoàng, cố gắng thu liễm khí tức của mình, tuyệt không kẻ nào dám kiêu ngạo ngênh ngang vào lúc này.

Đừng nghĩ mấy thiên tài của Tiên tông hay đệ tử thế gia được vô số người ngưỡng mộ mà dương dương tự đắc, trong mắt Đại La Kim Tiên thì bọn chúng cũng chỉ như con kiến càng nhỏ bé, còn nói về địa vị... Tiên Sĩ tại ba giới phía dưới thật ra luôn bị thượng giới khinh thường.

So với sự sợ hãi của mọi người thì Bạch Mộc Trần vẫn tỏ ra bình tĩnh, đầu óc hết sức minh mẫn, dù vẫn phải thừa nhận áp lực khổng lồ như bất cứ ai. Bởi ít nhiều gì thì hắn cũng từng gặp tới ba Kim Tiên, hơn nữa còn có quan hệ khá là hợp ý với một người trong đó.

Là ngẫu nhiên hay bọn họ cố tình tạo ra?

Trong đầu Bạch Mộc Trần hiện ra vô số ý niệm, cảm giác nguy cơ trong lòng chẳng những không giảm mà ngược lại không ngừng tăng lên. Hắn theo bản năng sờ vào túi trữ vật bên hông, nhưng sức nhớ hiện tại mình làm gì có thủ đoạn công kích gì, đành âm thầm cảnh giác.

- Tốt... tốt... tốt..! Không ngờ sư muội vừa thành Kim Tiên không lâu mà đã luyện được một bộ tiên thuật thượng phẩm, thật sự là chuyện đáng

mừng!

Trên trời, ngoài miệng thì Hoa Tử Lệ nói lời chúc mừng nhưng vẻ mặt lại âm trầm tới cực điểm.

Dù tại Phi Thăng Điện thì Tiên thuật thượng phẩm cũng vô cùng quý hiếm, uy lực kinh thiên động địa, thậm chí một vài Tiên thuật cường đại có thể nghịch thiên mà sửa mệnh. Vừa rồi nếu không phải Hoa Tử Lệ cảnh giác, vận chuyển kim thân hộ thể trước chỉ sợ đã tránh không được một phen chật vật.

Đương nhiên, làm đại đệ tử đứng đầu trong Phi Thăng Điện thì Tiên thuật thượng phẩm của Hoa Tử Lệ đâu chỉ có một bộ! Tiếc là biết nhiều nhưng hiểu chẳng bao nhiêu nên cuối cùng không cách nào phát huy ra uy lực thực sự của những Tiên thuật cao cấp đó.

Bên kia, Vân Tố sau khi thi triển Tiên thuật thì sắc mặt cũng tái nhợt. Tiên thuật thượng phẩm đúng là tiên thuật thượng phẩm, hiệu quả của nó còn mạnh hơn vài phần so với dự đoán của nàng, dù vậy thì nó cũng tiêu hao quá nhiều Tiên nguyên cùng thần thức nên không thể kéo dài.

- Ta nói rồi, ta muốn đi thì các người ai cũng không ngăn được ta!

Vân Tố nhân cơ hội này chuẩn bị bỏ đi, không ngờ Hoa Tử Lệ vẫn dây dưa không ngớt.

- Thật không? Vậy thì huynh cũng nói, hôm nay muội nhất định đi không được!

Hoa Tử Lệ lạnh lùng cười:

- Tiên thuật thì đúng là huynh không bằng muội nhưng bù lại, huynh có rất nhiều bảo bối và Tiên khí ...

Dứt lời, Hoa Tử Lệ thôi động pháp quyết, một cái đèn lồng màu xanh cổ xưa từ đỉnh đầu y bay lên, tỏa ra ngọn lửa xanh nhạt giống như muốn xua tan đi cái lạnh trong đất trời.

Như vậy vẫn chưa hết, chỉ thấy cái ấn ký màu vàng nơi mi tâm Hoa Tử Lệ chột lóe lên, một hạt châu u tối từ từ bay ra, lập tức hóa thành một con chim lớn màu đen, quanh thân hừng hực cháy sáng một ngọn lửa đen kịt.

- Kíuuuu..!

Một tiếng gáy vang dội chấn nhiếp toàn bộ hồn phách của mọi người.

Cả châu Phượng Lâm tĩnh mịch như chìm vào cõi chết, chỉ có tiếng gió vi vu thổi qua.

- Ly Hỏa Đăng! Viêm Linh Tước! Không ngờ đại trưởng lão lại đưa cho người hai kiện bảo bối này!

Vân Tố mặt lạnh như sương, trong mắt ngập tràn tức giận. Đối phương đã tuyên bố rõ ràng là sẽ dùng bảo bối để hiếp người, quả thật y đã làm như vậy. Trong khi đó, tuy nàng là đại sư tỷ của Phi Thăng Điện nhưng ngoài Tiên bảo bản mạng cùng chút ít tài liệu tốt ra thì thật sự chẳng còn thứ gì đáng gọi là bảo bối nữa.

Oong..!

- Kíuuuuu..!

Dưới sự khống chế của Hoa Tử Lệ, một đèn một chim lao vút về phía Vân Tố.

Tiên bảo thuộc tính Hỏa, mà hồn thú cũng thuộc tính Hỏa nốt, cả hai đều có sự khắc chế rất lớn đối với Vân Tố. Đã thế, mười tám La Thiên Thượng

Tiền lúc này đang dần dần khôi phục, vây xung quanh như hổ rình mồi.

Bốn phía biển lửa ngập tràn, tình cảnh của Vân Tố bây giờ cực kỳ gian nan, muốn phá vây chỉ sợ là vọng tưởng.

Tuy vậy, Hoa Tử Lệ không hề có ý định tàn nhẫn hạ sát thủ, y chỉ muốn dần dần làm hao mòn ý chí cùng sự chịu đựng của đối phương.

Thời gian cứ thế trôi qua!

Vân Tố cảm giác như mình đã bị tách rời khỏi thế giới này vậy, thể xác và linh hồn nàng mệt mỏi đến tận cùng.

- Sư muội, huynh khuyên muội nên ngoan ngoãn đầu hàng, muội cũng biết lửa gần rơm sẽ có kết cục như thế nào rồi, nếu huynh phát lực thì làm sao muội có thể chống đỡ được đây?

Nghe Hoa Tử Lệ khuyên bảo với vẻ đặc ý, Vân Tố tuy đã không buồn tức giận nhưng cảm giác bất cam trong lòng lại càng thêm mãnh liệt.

Nàng hận! Hận tông môn, hận phụ thân, hận chính bản thân mình, nàng không muốn trở về là bởi vì nàng biết, nếu trở về thì điều đang chờ đợi nàng chính là sự trói buộc của vận mệnh. Mà nàng, thì lại không muốn khuất phục bởi vận mệnh..!

Cả đời nhu nhược cam chịu chỉ bằng bùng phát đấu tranh một lần?!

- Vì sao các người muốn bức ép phụ thân ta..? Vì sao phải bức ép ta... vì sao..?

Vân Tố khóc thảm, sự khuất tất và đè nén bao nhiêu năm qua giờ đã hóa thành những giọt nước mắt trong suốt.

Tu hành gần ngàn năm, trở thành Đại La Kim Tiên, ai nấy đều nói nàng là thiên tài nhưng mấy ai hiểu được sự cố gắng của nàng, mấy ai thấy được sự kiên trì của nàng?

Đời này của nàng vì cừu hận mà sống, nhưng kết quả cuối cùng lại không biết phải hận ai!

Ân tình của tông môn, cừu hận của mẫu thân, ai có thể hiểu được những gì nàng đã chịu đựng? Ai có thể hiểu..?

Đau đớn và bất cam, Vân Tố khẽ há mồm, một hạt thủy châu lóng lánh từ từ bay ra.

Hàn ý bùng lên quét ngang trời đất, thiên địa lại một lần nữa bị đóng băng, yên lặng và tịch diệt.

Oong oong oong..!

Theo pháp quyết Vân Tố đánh ra, hạt châu cấp tốc xoay tròn trên không trung giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

- Hàn Phách Huyền Âm Châu, Tiên bảo bản mạng!?

Hoa Tử Lệ kinh hãi:

- Vân Tố, muội... muội muốn làm gì!? Muội điên rồi!? Mau dừng lại, dừng lại ngay!!!

- Chuyện của ta phải do chính ta quyết định, hôm nay Vân Tố trả lại ân tình tông môn cho các người!

Trong giọng nói lạnh nhạt của Vân Tố đã mang theo một phần quyết liệt, một phần quật cường, và cả phần nào đó không cam lòng.

Bùng..!

Tâm thần khẽ động, Hàn Phách Huyền Âm Châu nhẹ nhàng vỡ tung, Huyền Âm khí ẩn giấu mấy ngàn năm bên trong bùng nổ, đất trời rùng rùng chấn động!

Lúc này, Hoa Tử Lệ liền bất chấp cái gì thương hương tiếc ngọc, vội vàng tế ra vài thứ Tiên bảo phòng ngự che cho chính mình cùng mười tám thị vệ.

Oong..!

Ầm..!

Âm thanh vang trời như sấm dậy, cả châu Phượng Lân chấn động trong tiếng nổ rung trời này.

Sinh mệnh rực rỡ như sao băng xẹt ngang trời rồi rơi xuống dãy Thiên Uyên.

Người trên đại lục nhìn về phía chân trời xa xa mà cảm thấy vô cùng kinh hãi, một sự kinh hãi khắc cốt ghi tâm vĩnh viễn không thể phai mờ.

Một luồng sáng trắng lóa rực lên rồi biến mất, cô đơn như sao băng...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hồn Loạn!

Tại Phượng Lân Châu lúc này quả thật đúng y như lời nói Thần Tiên đánh nhau thì phạm nhân gặp họa.

Mười tám La Thiên thượng tiên, lại còn thêm hai vị Đại La kim tiên nữa đã tạo nên một trận giao tranh giữa các thế lực khổng lồ đủ để hủy diệt tất cả mọi sinh linh. Đây là lần đầu tiên trong mấy vạn năm trở lại đây phát sinh chiến đấu kịch liệt như thế này ở Nhất Trung Thiên. Cũng may là hai bên đều cố gắng thu liễm lực lượng của mình nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh đồ nhân, thậm chí có thể hủy diệt cả châu đảo.

Với vai trò là căn cơ tồn tại của Tiên giới, tại Nhất Trung Thiên xảy ra động tĩnh lớn như thế thì cũng sẽ làm kinh động đến các thế lực khắp nơi. Nhất là người Tử Tiêu Cung, họ vừa mới hoàn hồn trở lại đã cấp tốc báo tin cho thượng giới, để rồi đã kinh động đến Đế phi tọa trấn hoàng thành ở Bát Trầm Thiên.

Dẫn đến kết quả là một đạo Đế dụ truyền xuống các đại tiên tông nơi Tiên Giới: hễ là Đại La kim tiên mà không nhậm chức của Tử Tiêu Cung thì không được tùy ý xuống hạ giới gây chuyện, những ai vi phạm sẽ bị nghiêm phạt, họa lây cho cả tông môn.

Đây cũng là lần đầu tiên Tử Tiêu Cung ban Đế dụ cường lệnh như thế trong mấy vạn năm trở lại đây. Tứ đại tiên giáo không một chút chống lệnh, mà lại còn vô cùng phối hợp, điều này đã khiến cho bao thế lực âm tàng tiếm dưỡng không thôi...Cơ hội tốt như thế, nếu mà tứ đại tiên môn đối đầu

với Tử Tiên Cung thì Tiên giới tất loạn, khi đó các thế lực khắp nơi mới có cơ hội ngóc đầu dậy được.

Thì cũng phải, kết quả đó cũng không khó lý giải: Nhất Trung Thiên dù sao đi nữa cũng là căn cơ của Tiên giới, sự trọng yếu không cần nói ai cũng biết. Nó mà có vấn đề gì thì sẽ là vấn nạn to lớn, mà chuyện liên quan đến sự phát triển của Tiên giới thì không xử lý cẩn trọng không được.

.....

So với sự phản ứng của các phương thì Phượng Lân Châu đảo vô cùng im ắng không có một chút dấu hiệu hoạt động nào, sự tình vừa xảy ra tuy là kinh động tâm phách nhưng thực tế cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của quá nhiều người. Chỉ có điều được nhìn tận mắt một Đại La kim tiên ngã xuống quả là một sự khó quên đối với cuộc đời của những tiên sĩ cấp thấp.

.....

Trên chợ Cảnh Lan lại náo nhiệt trở lại.

Dư uy của Kim tiên cuối cùng cũng tan đi, dần dần mọi người đã phục hồi lại tinh thần và trật tự nơi đây lại được phục hồi như cũ.

Trong lúc mọi người đang cho rằng đã gió yên biển lặng thì trận pháp cấm chế tại Đấu Nô Trường bất ngờ bị phá hủy!

"Hống!"

Một tiếng gào phẫn nộ thét lên từ giữa Đấu Nô Trường, gã hắc nô vừa đứng dậy đột nhiên vọt về phía sau khán đài như muốn chạy khỏi nơi đây.

Đã không còn cấm chế bảo vệ, đám người dưới khán đài liền hiển lộ ra trong tầm mắt gã hắc nô.

"Bồng"

Bóng dáng cao lớn lao đến, một gã tiên sĩ không kịp trốn tránh liền bị chấn chết ngay tại chỗ.

Ranh giới sinh tử chỉ là cái chớp mắt mà thôi.

Tất cả đều sợ đến ngây người, dù sao đi nữa thì bọn họ cũng không thể ngờ kẻ mà mới đây người đó còn đang hưng phấn xem tỉ thí đấu nô mà giờ phút này lại bị chính hắc nô đó giết, đây thật là một sự mỉa mai hết sức.

"A"

"Không tốt rồi, hắc...hắc nô đang lại đây!"

" Cứu... cứu mạng! "

"Chạy nhanh... nhanh lên!"

Đợi cho chúng nhân kịp phản ứng thì hắc nô đã nhảy xổ vào đám người, gập đầu giết đấy, thỉnh thoảng lại phần nộ gào thét.

" Nghiệt chương, người dám!"

Vị cao thủ Thiên Tiên khi trước Ngô Dung lại hiện thân rồi ngừng ẩn chương xuống phía dưới một cái. Hắc nô vốn đang tung hoành trên khán đài lập tức dễ dàng bị trấn áp và nằm dài bất động trên mặt đất.

" Hừ, chỉ là nghiệp chương mà cũng dám hung hăng ngang ngược như thế, Ngô mỗ nhất định phải cho người nếm đủ."

Ngô Dung đang định ra tay trừng phạt thì không ngờ dị biến nổi lên.

"Bồng!"

Quý Bình Lâu phía bắc khán đài đột nhiên nổ tung rồi mười mấy thân ảnh hiện lên từ trong làn bụi mù. Nhìn kỹ ra thì thấy là một đám người bịt

mặt đang tranh đấu với Thái Nhất thiếu tông và đám người Nguyệt đại thiếu, hơn nữa xem ra thì đám Nguyệt đại thiếu đang ở thế hạ phong.

"Sao..sao lại thế này?"

" Không tốt rồi! Có thích khách!"

"A?"

" Nhanh... chạy nhanh lên có thích khách!"

.....

Biến cố xảy ra bất thành linh khiến mọi người không biết theo phương nào, tình trạng trở nên vô cùng hỗn loạn.

"Con mẹ nó, sao lấy đầu mà lăm Chân Tiên cấp chín đến thế?!"

Ngô Dung cũng sùng sốt rồi xen lẫn vừa sợ vừa giận.

Lúc này hẳn đầu còn tâm trí trừng trị hắc nô mà vội vàng lắc mình bay về phía Nguyễn đại thiếu, nếu để những quý nhân đó xảy ra chuyện thì hậu quả cũng không phải một Thiên Tiên nho nhỏ có thể gánh chịu.

Nhưng Ngô Dung còn chưa đi được bao xa thì có bốn đạo thân ảnh từ trên trời lao xuống mạnh mẽ cản hẳn lại.

Đám người này đều đeo mặt nạ và toát lên khí thế bất phàm.

Cao thủ Thiên Tiên, hơn nữa còn không chỉ một người.

Thấy thế sắc mặt Ngô Dung chợt biến, rõ ràng đối phương chuẩn bị mà tới.

Chợ Cảnh Lan tất nhiên không chỉ có một Thiên Tiên như Ngô Dung nhưng nước xa không cứu được lửa gần, chỉ một mình Ngô Dung ở đây thì

chỉ sợ khó mà nhích chuyển tình thế, hẳn chỉ cố sức kéo dài thời gian đợi những Thiên Tiên khác tới trợ thủ.

"Các hạ rốt cuộc là ai, có biết nơi đây là nô trường của Lạc gia tại Thiên Vi Phủ không...?"

Ngô Dung giả vờ uy hiếp nhưng ánh mắt vẫn thi thoảng liếc Nguyễn đại thiếu mà trong lòng lo lắng vạn phần.

"Các người đi hỗ trợ đi để người này cho ta."

Một trong số bốn người kia mở miệng nói, ba kẻ còn lại cũng gật đầu không chút do dự lao về phía đám nguofei Tả Nhĩ Lam và Nguyễn Hằng.

" Buồn cười!"

Ngô Dung dùng dùng nổi giận, tay cầm theo cực phẩm phi kiếm chém về phía đối phương.

.....

Trên bầu trời đang đánh nhau thành một vùng hỗn loạn, dưới trường đấu nô cũng khủng hoảng không kém.

"Rống "

"Mọi người hãy cùng nhau tiến lên, đừng sợ!"

" Đúng thế, chúng ta nhiều người thế này chẳng lẽ lại không đánh chết một tên hắc nô?"

Lời nói còn chưa dứt lại thấy một người nữa trúng một quyền của hắc nô mà chết.

Cũng không phải không có người phản kháng, rất nhiều người đã lấy linh khí đánh về phía hắc nô....

Nếu là Tán tiên bình thường thì trúng một kích này tất thập tử nhất sinh, nhưng hắc nô này đã hàng năm bị ma khí ăn mòn nên thân hình còn rắn chắc hơn cả Chân Tiên, vì thế linh khí tẩm thường căn bản không gây tổn thương mà còn khơi nên dã tính hung bạo của đối phương.

Lúc tỉ thí đấu nô nhìn thấy Quy Nhận bị hắc nô đánh tan thì đều không cho là đúng, nhưng khi đối mặt với hắc nô thì mọi người mới biết nó hung hãn thế nào, quả thật là hung thú hình người!

.....

"Yêu quái! Đây chính là yêu quái!"

" Không! Ta không muốn chết!"

" Cứu mạng! Cứu mạng!"

.....

Thanh âm kêu gào tuyệt vọng, sở hải vang lên không dứt.

Trường giết chóc đã nghiêng về một phía khiến đám đông trên khán đài đã mất đi dũng khí chiến đấu. Bọn họ tháo chạy hỗn loạn, hoảng hốt chạy bừa mà đâm vào nhau tứ tung, có kẻ còn đẩy người khác lao thẳng vào hắc nô...

Những Tiên sĩ nơi đây giờ đâu còn sự giác ngộ của người tu hành, thay vào đó sự ích kỷ và yếu đuối của con người giờ đây được biểu lộ ra rõ ràng.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Lưu Hỏa Kiếp

Sự sợ hãi khủng hoảng lan tràn ra khắp cả Đấu Nô Trường, không ít người đều thu thập hàng hóa chuẩn bị rời đi.

Nhưng tại lúc này, rất nhiều người bật mặt đột nhiên xuất hiện đốm giết đánh cướp trong chợ khiến cho cả chợ Cảnh Lan như rơi vào vực sâu.

Đây là lần hỗn loạn nhất trong chợ Cảnh Lan từ trước tới nay, trật tự được thành lập từ trăm ngàn năm qua bỗng nhiên sụp đổ trong khoảnh khắc.

Vài vị Thiên Tiên phụ trách trấn thủ chợ sau khi phục hồi tinh thần lại từ trong cơn khiếp sợ vội vàng mang theo tuần vệ bắt đầu xử lý căn nguyên gây loạn. Nhưng tiếc là một khi mọi người không khống chế được cảm xúc thì đâu dễ trấn an như vậy.

Người cướp của ta thì ta cướp của người khác.

Người muốn giết ta thì ta cũng muốn giết người.

Vì thế, đám người rơi vào trong cơn điên cuồng dần dần đỏ hết cả mắt, từng người đều mê muội nên không thể ngăn cản cục diện hỗn loạn.

...

Tình huống trong Đấu Nô Trường còn hỗn loạn hơn!

Lực sát thương mạnh mẽ mà Hắc nô gây ra quả thực không người nào có thể ngăn cản, mà hộ vệ nô trường bao gồm các cao thủ như gã béo Lạc

Thiên Quang đều chạy hết tới phía Tả Nhĩ Lam cùng đám Nguyễn Hằng, nào có sức mà quan tâm đến những người khác.

Lúc mọi người ở đây muốn chạy trốn thì bọn họ tuyệt vọng phát hiện ra cả tòa nô trường đã bị một lực lượng vô hình bao phủ, căn bản không bay ra được mà chỉ có thể mặc cho hắc nô giết chết.

...

"Đại thúc, chúng... chúng ta làm gì bây giờ?"

Sắc mặt Tiểu Ưc Khố trắng bệch nhưng cố nén sự sợ hãi trong lòng. Những chuyện xảy ra chỉ trong nửa ngày ngắn ngủn hôm nay còn nhiều hơn so với những gì nàng trải qua từ trước đến nay(ND: nguyên văn là “hai mươi mấy năm” thế nhưng tại hạ thấy không phù hợp vì nhân vật này vẫn còn bé), bảo sao mẫu thân không dễ dàng cho mình ra ngoài, hóa ra thế giới này tràn ngập nguy hiểm như vậy.

"Tiểu thư đừng sợ, sẽ không sao đâu."

Bạch Mộc Trần nói với giọng bình thản an ủi tiểu cô nương nhưng trong lòng cũng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Hôm nay hộ vệ của Nam Môn thị tộc cũng đi hỗ trợ, lúc này Bạch Mộc Trần chỉ có thể ra sức trấn an, dù sao hiện trường hỗn loạn như thế tuyệt không phải là một Tán Tiên nho nhỏ có thể khống chế, nhất là bên người còn có hai tiểu gia hỏa yếu ớt.

"Ưc Khố yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ người an toàn."

Nam Môn Phi Vũ mắt tròn to và lấy ra một thanh phi kiếm từ trong túi tồn trữ che chắn trước người tiểu Ưc Khố.

"Thiếu gia..."

Tiểu Ưc Khổ vốn có chút sợ hãi nhưng thấy hai chân Nam Môn Phi Vũ run khê thì ngược lại trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều. Đối phương rõ ràng rất sợ hãi nhưng còn muốn thể hiện che chắn trước mặt mình, rốt cuộc là dừng cảm hay là ngốc nghếch? Kỳ thật gia hỏa này cũng không phải khiến cho người ta chán ghét như vậy.

"Đại thúc, tam thiếu gia, cảm ơn các người!"

Tiểu Ưc Khổ nhìn hai người đứng hai bên trái phải của mình, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng, hai mắt bỗng nhiên ươn ướt. Hóa ra mình cũng không cô độc, còn có mẫu thân, Bạch đại thúc cùng Phi Vũ thiếu gia quan tâm đến mình.

...

Nhìn thấy tình hình phức tạp hỗn loạn như thế, Bạch Mộc Trần đề nghị: "Tam thiếu gia, trong này rất hỗn loạn, không bằng chúng ta hội họp cùng với đám người nhị thiếu gia đi, dù sao thực lực bọn họ cũng không kém, nếu có bọn họ che chở chắc rằng sẽ an toàn hơn rất nhiều."

"Hả?! Cái này..."

Nam Môn Phi Vũ do dự một lát rồi nhìn về mặt khăn trương của tiểu Ưc Khổ, cuối cùng đành gật đầu đồng ý.

Bạch Mộc Trần nói rất đúng, hiện tại không phải lúc bận tâm đến mặt mũi, có bọn Nam Môn Khiếu Vân che chở thì cơ hội sống sót của ba người bọn họ sẽ cao hơn không ít.

...

Bên kia, Nam Môn Khiếu Vân cũng bị chấn động bởi những gì xảy ra trước mắt. Hắn giật đứt tóc cũng không rõ tại sao có người dám tới chợ

Cảnh Lan quấy rối, hơn nữa còn muốn ám sát người của Thái Nhất Tông cùng Thiên Vi Phủ.

Thái Nhất Tông là gì a? đó là cự đầu đệ nhất tại Tây Phương Lân, thế mà có người dám ám sát người của bọn họ, đây không phải là muốn chết sao?

Còn có Thiên Vi Phủ nữa, dù không có thế lực nhưng tốt xấu cũng là một trong các chủ thành dưới quyền Tử Tiêu Cung, chính là có bối cảnh quan gia nhưng hành động ám sát hôm nay quả thực là muốn đâm thủng trời a!

"Nhị... Nhị thiếu gia, chúng ta có nên đi hỗ trợ hay không?"

Nghe được phía sau có người nhẹ giọng hỏi, da đầu Nam Môn Khiếu Vân như muốn nổ tung rồi nổi trận lôi đình và quát lớn: "Nhị cái rắm, giúp cái đầu người í, kia là cửu phẩm, cửu phẩm a, còn có cao thủ Thiên Tiên nữa, ngay đại ca bọn họ còn không chống cự được, chúng ta có lên cũng chỉ uống công mà thôi, tất cả đều thành thật đứng yên ở đây cho ta, nếu không ta cho các người biết mặt!"

Nam Môn Khiếu Vân để ý tới phía đại ca của mình, nếu không phải Đấu Nô Trường bị phong tỏa thì hẳn đã sớm bỏ trốn mất dạng. Hỗ trợ? Đó là chuyện ngu ngốc mà thằng ngu mới có thể đi làm.

"Nhị thiếu gia..."

Lại nghe thấy bên cạnh có người gọi mình, Nam Môn Khiếu Vân không kiên nhẫn khoát tay áo: "Lại cái con mẹ gì thế?"

Người nọ trả lời: "Nhị thiếu gia, là bọn tam thiếu gia đi tới."

"A?"

Nam Môn Khiếu Vân nao nao, nhìn về phía đó.

...

"Nhị... Nhị ca."

"Nhị cái gì mà nhị, ai là nhị ca của người?"

Mặt Nam Môn Khiếu Vân lạnh lùng kiêu ngạo, nói không để cho tam đệ của mình chút mặt mũi nào: "Các người qua đây làm gì, không phải đã phân rõ giới hạn với bản thiếu gia sao? Hắc hắc hắc!"

Nghe huynh trưởng châm chọc, Nam Môn Phi Vũ vừa xấu hổ vừa tức nhưng không có mở miệng phản bác.

Thấy vậy, Nam Môn Khiếu Vân càng châm chọc hơn: "Ta còn tưởng rằng xương cốt lão Tam cứng rắn như thế nào, thì ra cũng là thằng nhát gan tham sống sợ chết. Sao nào, hiện tại biết sợ rồi ư? Muốn cầu mong ta che chở cho? Nói cho người biết đừng có mơ. Hừ hừ!"

"Người..."

Trên mặt Nam Môn Phi Vũ lúc đỏ lúc trắng, bị tức đến mức nói không ra lời.

Dù sao cũng là hài tử, Nam Môn Phi Vũ giận dỗi ngồi ở một bên không nói gì nữa.

"Sao không nói gì nữa hả lão Tam, không phải người luôn nhanh mồm nhanh miệng sao, ta nói cho người biết..."

Nam Môn Khiếu Vân đang định tiếp tục thao thao bất tuyệt thì đột nhiên bầu trời tối sầm lại, trong lòng nảy lên cảnh báo mãnh liệt.

Hỏa diễm màu đỏ như ngôi sao văng tung tóe khắp nơi, che kín trời đất ùn ùn rơi xuống.

"Oanh —— "

"Bồng! Bồng! Bồng!"

"Hồng rồi!"

"Cẩn thận!"

"Tránh ra, mau tránh ra... A!"

"Đừng! Đừng a!"

...

Lưu hỏa tung tóe bốn phương, người trên khán đài ngã liểng xiểng, có người lập tức bị đốt tan thành bụi.

Thiên Tiên đấu pháp ở trên không căn bản không rảnh để bận tâm đến sống chết của mọi người phía dưới!

Nguy cơ! Hung hiểm!

Nam Môn Khiếu Vân ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy một đợt lưu hỏa hạ xuống, mục tiêu... chính là chỗ đứng của bọn họ.

"A!"

"Còn ngây ngốc ở đó làm gì? Mau! Chạy mau!"

Rống lên một tiếng sợ hãi, bọn người Nam Môn Khiếu Vân chạy tán loạn ra bốn phía.

So sánh với bọn họ thì tu vi của Nam Môn Phi Vũ cùng tiểu Ưc Khố quá yếu, căn bản không kịp phản ứng mà chỉ biết sững sờ ở đương trường.

"Chết rồi chết rồi, ta sắp chết rồi!"

Cảm giác được tử vong tới gần, trong đầu hai đứa trở nên trống rỗng, trong lòng dấy lên sợ hãi khôn cùng.

...

Mắt thấy lưu hỏa bùng xuống, tất cả mọi người đều nghĩ là Nam Môn Phi Vũ cùng tiểu Ưc Khố chắc chắn táng thân trong biển lửa nhưng không ngờ một thân ảnh tóm lấy hai người và đồng thời biến mất tại chỗ đó, cùng với sự biến mất của bọn họ còn có Tiên nô bình thường kia.

Đúng vậy, Tiên nô, Tiên nô vừa rồi đâu mất rồi?

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Hồn Thú Hộ Thân

"Oanh!"

Lưu hỏa nổ tung khiến bụi mù bốc lên mù mịt.

Bọn người Nam Môn Khiếu Vân chỉ cảm thấy mắt hoa lên rồi Tiên nô vừa biến mất kia lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại bên cạnh bọn họ, bên người còn mang theo hai đứa nhỏ còn chưa hoàn hồn.

Đúng vậy, là ba người bọn họ.

Nam Môn Phi Vũ cùng tiểu Ưc Khố bị Bạch Mộc Trần nắm chặt trong tay, dù sắc mặt vẫn còn tái nhợt nhưng trên người không bị làm sao cả. Nhìn lại vài tên con cháu Nam Môn chưa kịp thoát đi kia ai cũng bị oanh tạc đến mức cháy xém da lộ cả thịt bên trong, có thể nói là vô cùng chặt vật.

Quỷ mị!? U linh!? Hoặc là pháp thuật gì đó!?

Trong lòng mọi người cảm thấy lạnh lẽo, nếu Tiên nô này muốn ám hại mình thì chỉ sợ bọn họ sớm đã là một cái xác không hồn rồi.

"Bọn... Bọn họ không ngờ không bị sao cả?"

Nam Môn Khiếu Vân trong lòng hơi run run, trong mắt tràn ngập vẻ nghi ngờ. Tuy rằng hẳn không biết Tiên nô trước mắt này làm như thế nào, nhưng hẳn có thể khẳng định đối phương tuyệt đối không phải là u linh quỷ

mị gì đó, mà là Tán Tiên hàng thật giá thật. Nói đúng ra chắc là Tán Tiên nắm giữ bí thuật nào đó.

Khác với con dân Tiên Giới sinh ra và lớn lên ở đây, con đường tu tiên nơi thế tục dưới hạ giới vô cùng gian nan, cần trải qua thiên tân vạn khổ mới có thể phi thăng lên Tiên Giới... Cho nên người tu tiên có thể phi thăng Tiên Giới tuyệt đối là đối tượng mà các thế lực lớn mời chào, bởi vì tâm tính bọn họ rất mạnh và có tiềm năng bước vào đỉnh phong hơn so với phần lớn con dân Tiên Giới. Cũng giống như vậy, Tán Tiên độ kiếp thất bại dưới hạ giới cũng không thiếu hạng người kinh tài tuyệt đỉnh nên việc họ có thể có một hai bộ bí thuật cũng không có gì là ngạc nhiên.

Đương nhiên, về chuyện nơi hạ giới thì Nam Môn Khiếu Vân cũng chỉ ngẫu nhiên nghe người ta đề cập trong Cửu Dương Tiên Viện mà hãn chưa thực sự nhìn thấy. Ban đầu hãn còn cảm thấy lời đồn đãi này không đáng tin nhưng là hiện tại xem ra chưa chắc đã là giả. Ít nhất biểu hiện vừa rồi của Bạch Mộc Trần vượt xa những gì hãn biết về Tán Tiên.

Tán Tiên không có căn nguyên nên không thể tu luyện pháp thuật tiên quyết, cho nên khẳng định Bạch Mộc Trần có bí thuật nào đó.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nam Môn Khiếu Vân càng thêm tha thiết hơn vài phần, bí thuật có thể bỏ chạy vô thanh vô tức như thế tuyệt đối là thủ đoạn tuyệt hảo cho việc giết người phóng hỏa hoặc chạy trốn chết. Hãn hiện tại bắt đầu cân nhắc phải làm sao mới có thể đạt được bí thuật này.

...

"Cứu... Cứu mạng..."

"Nhị... Nhị thiếu gia, cứu ta..."

Bụi mù tan đi chỉ thấy đám con cháu nhà Nam Môn bị tạc thương phát ra tiếng cầu cứu yếu ớt.

Nam Môn Khiếu Vân hồi tỉnh lại rồi vội vàng sai người tiến lên cứu giúp.

Nhìn thấy huynh đệ đồng tộc đang hấp hối, mọi người âm thầm nghĩ mà sợ, nếu mà lúc ấy mình phản ứng chậm một chút chỉ sợ người nằm trên mặt đất chính là mình.

"Mọi người mau lấy ra hết thủy pháp bảo phòng ngự của mình!"

Rốt cuộc là con cháu thị tộc, sau khi cơn kinh hoàng ngăn ngại qua đi rốt cục có người tỉnh táo lại.

Nghe nhắc nhở, mọi người đều lấy ra pháp bảo phòng ngự của bản thân, hơn nữa lấy Nam Môn Khiếu Vân làm trung tâm tụ cùng một chỗ và cẩn thận chú ý biến hóa xung quanh.

Chẳng biết cố ý hay là vô ý mà con cháu Nam Môn thị tộc rất ăn ý cách ly đám người Bạch Mộc Trần, hiển nhiên không coi bọn họ như người một nhà. Mà Nam Môn Khiếu Vân cũng âm thầm quan sát động tĩnh bên phía Bạch Mộc Trần, hẳn cũng muốn xem Tiên nô này rốt cuộc tài cán như thế nào.

...

"Đại... Đại thúc, chúng ta không chết sao? Không... Không chết!"

Tiểu Ưc Khố ôm chặt cánh tay Bạch Mộc Trần, sự sợ hãi trong mắt vẫn chưa tan và uy hiếp của tử vong vẫn còn rõ ràng. Giờ này khắc này, trong đầu nàng chỉ có một ý niệm là mình không thể chết được và mẫu thân còn đang chờ mình về nhà.

Có người sợ hãi tử vong là bởi vì nhát gan yếu đuối, có người sợ hãi tử vong là bởi vì còn vương bận điều gì đó, tiểu cô nương này thuộc loại người sau.

"Tiểu thư yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu."

Sắc mặt Bạch Mộc Trần bình thản, trong ánh mắt mang theo vài phần ngưng trọng. Hiện trường thật sự rất hỗn loạn, ngay hăn cũng không dám đảm bảo chính mình có thể sống sót huống chi còn phải mang theo hai đứa nhỏ.

"Lão Bạch, người... người..."

Nam Môn Phi Vũ ngạc nhiên nhìn Bạch Mộc Trần, trong nhất thời không biết nên nói cái gì?

Bạch Mộc Trần không có thời gian để hiểu tâm sự trong lòng hai đứa trẻ mà nói thẳng: "Tam thiếu gia, người có pháp bảo phòng ngự không?"

"A? A, có có có."

Nam Môn Phi Vũ cuống quýt lấy ra một vật từ trong túi tồn trữ, đó là kim bài nhỏ bằng lòng bàn tay, trên đó có khắc vài đường hoa văn mang tính phòng ngự.

"Nguy hiểm thật, vừa rồi thiếu chút nữa là gặp diêm vương rồi, may mà có người..."

Nói xong, Nam Môn Phi Vũ sử dụng kim bài nhỏ rồi chỉ thấy một vầng sáng màu vàng bao phủ lấy ba người.

...

Trên Đấu Nô Trường cũng chiến đấu hỗn loạn không ngớt.

Sử dụng pháp bảo, thi triển tiên quyết, ngự tiên thú, kíp nổ tiên phù, bày trận pháp...

Các loại thủ đoạn tiên đạo xuất ra ùn ùn làm cho người ta nhìn hoa cả mắt, hoàn toàn không rảnh để bận tâm đến phía dưới.

Thiên Tiên Ngô Dong cùng một Thiên Tiên khác đánh nhau khó phân thắng bại nên không thể phân thân ra được.

Ba người Nam Môn Vô Song, Tổ Nhược Đồng, Võ Tây Lăng thì bị một đám Chân Tiên cừu phẩm bao vây mà hộ vệ thị tộc khó có thể đến gần để giúp.

Con cháu bốn đại gia tộc là Âu Phù Nhạc, Lạc Tâm Oánh, Dung Mặc, Mai Uyển Nhi tính cả người của Đấu Nô Trường bị một gã Thiên Tiên bên phía địch chèn ép không thở nổi.

Mà bên trong đám người thì Tả Nhĩ Lam cùng Nguyễn Hằng chịu áp lực lớn nhất, mỗi người bọn họ đều phải đối mặt với một gã Thiên Tiên, nếu không phải dựa vào sự sắc bén của pháp bảo chỉ sợ đã bị bắt từ lâu rồi.

...

"Rốt cục các người là ai!?"

Nguyễn Hằng kinh sợ không thôi, vừa đỡ thế công của Thiên Tiên vừa lớn tiếng quát hỏi.

Tên Thiên Tiên kia không trả lời mà chỉ mỉm cười lạnh lùng, trong tay lại thi triển một bộ pháp quyết có uy lực cường đại đánh xuống.

Vốn là tới đánh lén thì việc gì phải nhiều lời vô nghĩa.

"Tốt tốt tốt!"

Nguyễn Hằng giận dữ cười lên, vẻ điên cuồng hiện lên trên mặt, từ khi tu hành đến nay đã mấy trăm năm mà hắn còn chưa từng chột vật như thế.

"Thiên Tiên? Thiên Tiên thì sao! Bản thiếu gia muốn xem các người có tài cán gì mà dám có ý đồ với chúng ta... Thiên Giáp Thú, đi ra cho ta!"

Một tiếng thét vang lên, ấn ký màu trắng tại mi tâm Nguyễn Hằng chợt lóe lên rồi một con thú to lớn xuất hiện tại trước mặt hắn.

Con thú này cường tráng như tê giác, trời sinh chỉ có một con mắt, bốn chân như cột trụ, cả người mọc đầy vảy làm cho người ta một cảm giác nặng nề như núi.

"Ồ!? Hồn thú hộ thân tam phẩm."

Tên Thiên Tiên kia lần đầu tiên mở miệng, trong giọng nói kinh ngạc mang theo vẻ cẩn trọng.

Hồn thú hộ thân cũng có thể nói là hồn của tiên thú, hung tính của nó khó bỏ, lại còn có thần thông. Chẳng qua muốn ngưng tụ hồn của tiên thú cũng không dễ dàng, chẳng những cần tiên thú cấp độ cao mà còn cần đại năng Kim Tiên dùng thủ đoạn đặc thù để luyện chế thì mới có thể dung hợp thành hồn thú, hộ vệ cho chủ nhân.

Hồn của tiên thú có cấp độ càng cao thì thần thông lại càng mạnh, có thể gia tăng công kích, có thể gia tăng phòng ngự, thậm chí còn có thể gia tăng cường độ pháp thuật, trợ giúp bài trừ cấm chế, bố trí trận pháp v.v...

Đương nhiên, bởi vì hồn thú hộ thân quá quý giá nên bình thường chỉ có số ít Tiên Sĩ có thân phận có bối cảnh mới có tư cách sở hữu.

Hồn thú hộ thân tam phẩm này của Nguyễn Hằng tên là "Thiên Giáp", có thần thông hộ giáp nên có lực phòng ngự siêu cường, do phụ thân hắn trả rất nhiều thù lao mới tạo ra được.

Cùng lúc đó, Tả Nhĩ Lam cũng thả ra hồn thú của mình đứng sánh vai với hồn thú của Nguyễn Hằng.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Quỷ Nhận

Có Tiên Giáp Chiến Thần yểm hộ nên ba vị Thiên Tiên có thể thi triển các thủ đoạn mà không cần phải bận khoăn.

Giờ phút này, vô luận là Tả Nhĩ Lam hoặc Nguyễn Hằng hay là bọn Âu Phù Nhạc, Lạc Tâm Oánh đều thừa nhận áp lực trước nay chưa từng có. Hơn nữa dưới sự áp chế mãnh liệt của Tiên Giáp Chiến Thần nên công kích của bọn họ cũng không thể tạo thành thương tổn thực sự cho địch nhân. Ngược lại là từng hộ vệ xung quanh dần dần bị chết thảm thương, ngay cả đám người Lạc Thiên Quang cũng đã bị trọng thương.

...

Ở phía bên kia, bọn người Nam Môn Vô Song, Tổ Nhược Đồng cùng Võ Tây Lăng cũng đang trong tình cảnh gian nan như vậy.

Mấy con cháu thị tộc như bọn họ cũng không có nhiều thủ đoạn ùn ùn như vậy, nên chỉ có thể dựa vào pháp bảo của mình để vật lộn với địch nhân. Nhưng mà thực lực song phương quá mức chênh lệch nên dù bọn họ đem hết toàn lực ra cũng không thể thoát thân, thậm chí vài lần còn thiếu chút nữa lâm vào hiểm cảnh nên rốt cục đành phòng thủ trong khổ sở để đợi chờ cơ hội.

...

Trên bầu trời thỉnh thoảng có người rơi xuống đất, mùi máu tanh ngòm tràn ngập cả đấu trường nô lệ.

Thần tiên chém giết còn thảm thiết hơn so với chiến tranh nhiều, động một chút là hình thần câu diệt vĩnh viễn không thể siêu thoát, không phải người chết chính là ta mất mạng, không ai được phép mềm lòng dù chỉ một chút.

Vẻ mặt Bạch Mộc Trần vô cùng ngưng trọng nhìn lên cuộc chém giết kịch liệt trên bầu trời. Hắn đã từng gặp Thiên Tiên, thậm chí tự tay giết chết một gã Thiên Tiên tam phẩm, nhưng đó là do hắn dùng thủ đoạn mà thôi, sau đó ba đại tiên tông tại Đông Phương Lân phái ra ba gã Thiên Tiên còn không phải đánh bay hắn vào Thiên Uyên tuyệt cảnh ư.

Những lần trước chỉ đối mặt vài lần thôi chứ thật ra mà nói thì đây mới là lần đầu tiên Bạch Mộc Trần thực sự hiểu rõ về thực lực của Thiên Tiên. Các loại tiên quyết, pháp bảo đều xuất hiện, thủ đoạn quả nhiên sắc bén vô cùng, cũng không phải Chân Tiên bình thường có khả năng chống lại. Nếu không phải bọn người Tả Nhĩ Lam cùng Nguyễn Hằng còn có con bài chưa lật thì chỉ sợ bọn họ đã bị đối phương bắt sống từ lâu rồi.

Hơn nữa, Bạch Mộc Trần nhìn ra được vài vị Thiên Tiên này hình như hơi kiêng dè Thái Nhất Tông cùng Thiên Vi Phủ nên cũng không muốn làm thương tổn tính mạng bọn người Tả Nhĩ Lam cùng Nguyễn Hằng, nếu không ba vị Thiên Tiên thuần túy lấy lực lượng mà đánh thì mấy người kia chẳng biết đã bị giết chết bao nhiêu lần rồi.

...

Đầu tiên là hai đại Kim Tiên sống mái với nhau, bây giờ lại là Thiên Tiên loạn đấu với Chân Tiên.

Bạch Mộc Trần không nghĩ là lần đầu tiên mình xuất môn lại gặp được chuyện lớn ngoài ý muốn như vậy, sớm biết như thế thì dù thế nào đi nữa hắn cũng không dắt tiểu Ưc Khố ra ngoài.

Nhìn nhìn hai đứa nhóc sắc mặt tái nhợt ở bên người, Bạch Mộc Trần âm thầm thở dài rồi sau đó quan sát xung quanh xem có cơ hội rời đi nơi này hay không.

...

Trên khán đài, dư uy của Thiên Tiên cùng với sự giết chóc điên cuồng của hắc nô khiến cho vô số người chết.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết! Tiếng chửi mắng trong cơn tuyệt vọng! Sự sợ hãi khôn kể!

Không ít người cảm rằng thề chỉ cần hôm nay có thể sống đi ra ngoài thì từ nay về sau không bao giờ xem thứ quý quái như đấu nô đấu quý gì gì nữa. Mà người thông minh hơn một chút thì lập tức lấy ra phi hành linh khí bay lên không trung, đáng tiếc còn chưa tới kịp thở dốc liền bị dư âm do Thiên Tiên thi triển đánh chết tươi. Có thể nói là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Ở một góc xa xa, con cháu Nam Môn thị tộc thấy vậy trong lòng run sợ, sợ không biết đến khi nào thì đến phiên mình chết.

"Nhị, nhị thiếu gia, nhanh tìm ra biện pháp đi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm hay muộn chúng ta cũng xong đời."

Một người mở miệng khiến những người khác đều khẩn trương theo, rồi cùng nhìn về phía Nam Môn Khiếu Vân.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, lão tử làm gì có cách gì?"

Nam Môn Khiếu Vân tức giận quát lớn giống như muốn xua tan nỗi sợ hãi trong lòng. Lúc này, dưới hoàn cảnh như vậy thì hẳn cũng sợ muốn chết, thân phận hay địa vị gì đó tất cả đều như cái rắm thôi.

"..."

"Con mẹ nó, từng người các người bình thường miệng lưỡi trơn tru, sao bây giờ giống câm điếc vậy!"

Nghe Nam Môn Khiếu Vân châm chọc khiêu khích, mọi người đều xấu hổ không thôi, muốn phản bác nhưng không có dũng khí đó.

Sau khi im lặng một lúc, lại có người mở miệng nói: "Nhị thiếu gia, nếu không chúng ta tìm con cháu hai tộc nhân khác để liên thủ đi! Để xem có biện pháp phá vỡ cấm chế trong này hay không."

"A! Liên thủ?"

Về mặt Nam Môn Khiếu Vân khẽ động, không khỏi quay đầu nhìn về phía bên cạnh khán đài chỉ thấy người Tố thị cùng Võ thị cũng không ít và đều tụ tụ lại thành nhóm nên cũng không có bị tổn thất quá lớn.

"Liên thủ cũng là một biện pháp tốt nhưng cấm chế này là do Thiên Tiên bày ra a..."

Nam Môn Khiếu Vân hơi do dự, cấm chế do Thiên Tiên bày ra mà chỉ bằng binh lực của mấy tên thiếu gia bọn họ chỉ sợ rất khó mà phá được, việc này vẫn là không thực tế.

Mà trong lúc đang ngây người này thì trên bầu trời đột nhiên hạ xuống hàng chục đạo hàn mang làm mọi người sợ tới mức vội vàng tránh né.

"Phốc! Phốc! Phốc!"

"Oanh —— oanh —— oanh —— "

Hàn mang bắn vào mặt đất nhấc lên tầng tầng đá tảng làm mấy chỗ khán đài bị sập trong khoảnh khắc mà con cháu Nam Môn thị tộc tức thì bị bao phủ trong bụi đất.

Bạch Mộc Trần phản ứng cực kỳ nhanh, Ấn Độ nhoáng lên rồi mang theo hai đứa nhóc xuất hiện ở giữa Đấu Nô Trường.

"Phù!"

Sắc mặt Bạch Mộc Trần trở nên trắng bệch và cố gắng thở dốc vài hơi. Cho dù hiện tại hắn đã là Tán Tiên nhất kiếp nhưng chỉ trong thời gian ngắn mà thi triển Ấn Độ hai lần nên cũng khó có thể thừa nhận lực không gian đè ép vào thân thể.

"Đại thúc, ngài... ngài sao rồi?"

Tiểu Ưc Khổ như muốn bật khóc khi nhìn bộ dạng khổ sở của Bạch Mộc Trần.

Nam Môn Phi Vũ cũng lo lắng vô cùng, bọn họ biết nếu không bị hai người mình liên lụy thì chắc chắn đối phương sẽ không bị như thế.

"Ta không sao, các người không cần lo lắng."

Sau khi hít thở vài hơi, Bạch Mộc Trần nhẹ giọng trấn an hai câu rồi sau đó cẩn thận chú ý khắp bốn phía.

Ánh mắt đảo qua chỉ thấy xung quanh đều là các tiên dân bị chết, mà ở trong hố đá cách đó không xa truyền ra một khí tức yếu ớt.

Bạch Mộc Trần tiến lên chỉ thấy trong đó còn có một người còn sống, đúng là Tán Tiên Quỷ Nhận vốn bị hắc nô đánh cho nửa sống nửa chết.

Không biết Quỷ Nhận xui xẻo hay là may mắn, tuy rằng thiếu chút nữa bị hắc nô xử lý nhưng lại tránh thoát được dư âm lan ra từ Thiên Tiên. Đây cũng xem như là may mắn trong cơn bất hạnh.

Không chút do dự, Bạch Mộc Trần lập tức đỡ Quỷ Nhận lên rồi truyền vào trong cơ thể đối phương một đạo tiên nguyên để bảo vệ tâm thần đối

phương khỏi bị sụp đổ.

"Cám... Cám ơn..."

Quỷ Nhận tỉnh lại trong cơn suy yếu và cảm ơn bằng một giọng nói yếu ớt. Chẳng qua, khi hắn nhìn thấy nô ấn màu trắng tại mi tâm Bạch Mộc Trần thì không khỏi giật mình. Hắn không ngờ người cứu mình cũng là một gã tiên nô.

"Cám ơn!"

Lại nói câu tạ ơn, lúc này giọng nói của Quỷ Nhận đã thiếu đi vài phần gượng gạo.

Lúc đối phương dò xét mình thì Bạch Mộc Trần cũng đang đánh giá đối phương.

Người này là Tán Tiên nhị kiếp, bộ dạng còn trẻ tuổi hơn so với tưởng tượng của mình nên tất nhiên cũng là hạng người có kỳ ngộ. Hơn nữa trong ánh mắt của hắn lộ ra một vẻ hung bạo, tàn ác nên chắc cuộc sống của hắn cũng trải qua nhiều gian khổ.

"Tốt rồi, hiện tại trong này rất nguy hiểm, người trước tiên khôi phục một chút đi."

Bạch Mộc Trần vỗ vỗ bả vai Quỷ Nhận một cách thân thiết rồi sau đó đi về phía hai đứa nhóc.

...

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Nguyên Thần Hợp Kiếm

Nên làm gì bây giờ?

Hắc nô cùng Nam Môn Khiếu Vân ở phía sau không xa, chỉ có buông hai đứa nhỏ thì Bạch Mộc Trần mới có cơ hội thoát khỏi uy hiếp.

Nhưng Bạch Mộc Trần sẽ bỏ lại hai đứa nhỏ sao?

Đương nhiên là không!

Trước không nói hai đứa nhỏ này từng cứu tính mạng hắc tại Hắc Phong Nhai, dù là không có chút quan hệ nào thì hắc cũng không thể làm ra chuyện máu lạnh như thế được, dù sao đây cũng là hai sinh mạng bé bỏng!

Khác với ham muốn cá nhân của một số người, cũng khác với sự cao thượng của một số người, quan niệm đúng sai của Bạch Mộc Trần rất bình thường dễ hiểu, đúng chính là đúng mà sai chính là sai. Hắc được sư tôn cứu vớt trong chiến loạn rồi đưa về tông môn nuôi nấng cho nên hắc vô cùng cảm kích với sinh mệnh và càng quý trọng nó. Trong thế giới của hắc không có cái gọi là anh hùng thời loạn, không có quân pháp bất vị thân, bởi vì đúng luôn luôn là đúng mà sai luôn luôn là sai. Những người vì mục đích nào đó mà hy sinh tính mạng người vô tội, cho dù điều đó thật sự vì đại nhân đại nghĩa, cho dù người đó có phẩm hạnh đạo đức cao nhất thì Bạch Mộc Trần cũng vẫn không cho là đúng.

Khoái ý ân cừ, thị phi đúng sai, thiên đạo nhân tâm.

Bạch Mộc Trần là một người như thế, phẩm cách này có lẽ không coi là cao thượng nhưng lại hết sức chân thành kiên cường. Chỉ tiếc là trong một thế giới nhược nhục cường thực thì người quá chân thành thường không đi được quá xa vì bọn họ có quá nhiều băn khoăn, quá nhiều ràng buộc.

Nhìn khuôn mặt còn lộ ra vẻ non nớt cùng với sự khiếp sợ và khẩn trương của hai đứa nhỏ, Bạch Mộc Trần sao có thể tàn nhẫn đến mức vứt bỏ bọn họ chứ.

...

Không cần lo lắng và tính kế gì nữa, Bạch Mộc Trần đột nhiên dừng chân và xoay người lại.

"Đại thúc, có phải là chúng ta chạy không thoát không?"

Tiểu Ưc Khổ hỏi nhẹ, Nam Môn Phi Vũ im lặng không nói gì.

Bọn họ trốn ở phía sau Bạch Mộc Trần nhưng cũng không có bởi vì dừng lại mà cảm thấy tuyệt vọng hoặc sợ hãi mà chỉ lẳng lặng nhìn bóng dáng kia, trong lòng nảy lên một cảm xúc khác thường.

Thân thể gầy yếu đứng thẳng tắp, trên khuôn mặt bình tĩnh mang theo một vẻ kiên quyết và toàn thân lộ ra sát khí lẫm liệt khiến cho người ta cảm thấy rùng cả mình.

Hai đứa nhỏ không khỏi rùng mình một cái. Đây là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được sự phẫn nộ của Bạch Mộc Trần, một người mà bình thường thì luôn nhã nhặn ôn tồn nhưng một khi nóng giận thì như là thay hình đổi dạng.

Cách đó không xa, Quỷ Nhận nhìn rõ phản ứng của Bạch Mộc Trần đồng thời trong lòng cũng kinh dị vô cùng. Một Tiên nô nhất kiếp lấy đầu ra nhiều sát khí như vậy? Đây cũng không phải là khí chất mà tùy tiện tiện

giết chết vài người là có thể ngưng tụ ra, xem ra đối phương cũng không phải một Tiên nô bình thường.

"Ba!"

Bạch Mộc Trần đoạt lấy kiếm của Nam Môn Phi Vũ rồi nói: "Các người đứng đợi ở đây chứ đừng chạy loạn, khi ta đi dụ thẳng kia rồi đi mong tam thiếu gia che chở tiểu thư cho tốt."

"Lão... Lão Bạch..."

"Đại thúc!"

Hai đứa nhỏ sững sốt còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Mộc Trần đã xông ra ngoài.

...

Trong lòng tĩnh lặng vô cùng, không nghe thấy tiếng đánh nhau, không nghe thấy tiếng huyền não mà chỉ nghe thấy tiếng gió xẹt qua.

Lúc con người ta tuyệt vọng thường vô cùng cố chấp.

Nam Môn Khiếu Vân tự biết hẳn phải chết nên một lòng một dạ muốn kéo người xuống nước tìm người chôn cùng, không ngờ tiên nô phía trước kia lại chủ động dừng lại và chạy tới phía hắn.

Được cứu rồi! Được cứu rồi!

Trong lòng Nam Môn Khiếu Vân vui sướng vô hạn, giống như một người mù lại được thấy ánh mặt trời.

"Tới tốt, nhanh! Mau giúp ta ngăn đón..."

Đang nói đột nhiên hắn ngừng lại, chỉ thấy Bạch Mộc Trần một cước phi tới hung hăng đá văng Nam Môn Khiếu Vân ra.

"Bồng!"

Nam Môn Khiếu Vân ngã lăn ra trên mặt đất, hắn dường như rơi vào cõi mộng và không nhận ra sự đau đớn trên mặt mình. Dù thế nào đi nữa thì hắn cũng không ngờ một thằng Tiên nô tí tiện lại dám đá mình!

Thằng tiện nô nhà người sao dám làm như thế!? Thằng tiện nô đó sao dám đối xử với mình như thế!?

Ta là nhị thiếu gia của Nam Môn thị tộc, ta là nhị thiếu gia a!

Nam Môn Khiếu Vân xem như hoàn toàn an toàn, tuy nói hắn rất lưu luyến cuộc sống nhưng hắn không có chút cảm kích nào với Bạch Mộc Trần mà ngược lại vẻ mặt hắn vô cùng dữ tợn, trong mắt hiện lên vẻ oán độc vô cùng.

...

Hiện tại Bạch Mộc Trần cũng không rảnh mà để ý đến Nam Môn Khiếu Vân, một cước này của hắn đã thành công hấp dẫn sự chú ý của hắn nô rồi một mùi máu tanh ngòm ập vào mặt hắn.

"Rống —— "

Trong tiếng rống giận dữ, nắm tay của hắn nô nện xuống một cách điên cuồng.

Bạch Mộc Trần cũng không khách khí, linh kiếm trong tay đâm thẳng lên trông rất có khí thế xả thân quên mình hy sinh vì chính nghĩa.

"Bồng!"

Hai người va vào nhau, vừa chạm đến là bị phân ra ngay.

Hắc nô bị chấn lui lại mấy bước, Bạch Mộc Trần thì bị lực lượng cường đại đánh bay đi ra ngoài rồi nện thật mạnh xuống đất, không biết sống chết như nào.

Thấy một màn như vậy, người trên khán đài đều kinh ngạc mà mở to mắt.

Trong ấn tượng của mọi người thì đây là lần đầu hắc nô bị đánh lui, cho dù Bạch Mộc Trần cũng phải trả giá rất lớn nhưng quả thật hắc nô đã làm được điều mà người khác không làm được. Không ai biết vì sao hắc nô có thể làm như thế và đều tiếc hận nếu như người này có thể kiên trì một hồi thì thật tốt a!

"Rống —— "

Hắc nô bị kích thích nên hung tính càng tăng lên, vừa rít gào vừa lao đến phía Bạch Mộc Trần giống như muốn xé đôi phương thành mảnh nhỏ.

Lúc mọi người ở đây nghĩ Bạch Mộc Trần hẳn phải chết không thể nghi ngờ thì thân ảnh vốn nằm trên mặt đất lại chậm rãi đứng lên, ngoại trừ khóe miệng tràn ra máu và sắc mặt tái nhợt thì hình như cũng không có trở ngại gì.

"Lại đến!"

Bạch Mộc Trần hét to một tiếng rồi không lùi mà tiến tới, khí thế so với vừa rồi còn mạnh hơn vài phần.

"Bồng!"

Mũi kiếm đâm vào trên năm tay nhưng khó có thể tiến thêm.

Hắc nô lông tóc không tổn hao gì mà Bạch Mộc Trần lại bị đẩy lùi lần nữa, cánh tay run lên khe khẽ.

Lực lượng của hắc nô thuần túy vô cùng, có tính phá hoại cùng tính ăn mòn đến cực điểm, nếu không phải có linh kiếm phẩm chất tốt trong tay chỉ sợ Bạch Mộc Trần đã kiếm toái người vong.

So với một lần trước đó thì lần giao thủ thứ hai này Bạch Mộc Trần đã khống chế lực đạo linh hoạt hơn rất nhiều, ít nhất không bị đánh bay đi ra ngoài.

"Sao... sao có thể như thế!?"

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn vào giữa sân, nhất là Quỷ Nhận cách đó không xa, thân là một gã Tán Tiên nên không ai so với hắn càng biết rõ sự yếu ớt của Tán Tiên.

Thân thể của Tán Tiên không có căn cơ (thân thể không ổn định) nên không thể thừa nhận áp lực quá lớn, nếu không tiên thể sẽ sụp đổ và rơi vào kết cục thân tử hồn diệt. Nhưng mà, Bạch Mộc Trần chỉ có tu vi nhất kiếp không ngờ có thể chống đỡ hắc nô có tu vi nhị kiếp, hơn nữa chỉ bị thương nhẹ càng khiến người ta không thể tin được.

Đúng vậy, không chỉ là người khác ngạc nhiên mà ngay chính Bạch Mộc Trần cũng cảm thấy khó có thể tin.

Tuy rằng hắn đã vượt qua một trọng Tán Tiên Kiếp, nhưng hắn cũng không cho rằng mình rất mạnh mẽ, nhiều nhất cũng chỉ lợi hại hơn một chút so với Tán Tiên nhất kiếp bình thường thôi nghĩa là tương đương với Chân Tiên có thực lực ngũ phẩm hoặc lục phẩm, nếu là phát huy thật tốt chắc có thể đối phó Chân Tiên bát phẩm. Chỉ có điều, khi thực sự giao thủ cùng người khác thì hắn mới hiểu được không ngờ mình đã trưởng thành đến trình độ như thế.

Đây là lần đầu tiên Bạch Mộc Trần tranh đấu với người khác sau khi độ kiếp, đối thủ là một gã hắc nô nhị kiếp tương đương với Chân Tiên cửu phẩm, hơn nữa thân thể cùng lực lượng mạnh hơn nhiều so với Chân Tiên bình thường.

Cho dù vừa rồi vô cùng hung hiểm nhưng rốt cục Bạch Mộc Trần đã có nhận thức hoàn toàn mới với thực lực của mình.

...

Trên thực tế Bạch Mộc Trần có thực lực như vậy cũng không có gì là lạ. Tình thế của hắn trong lúc độ kiếp là cửu tử nhất sinh, chẳng những thừa nhận bốn mươi đạo Tinh Hồn chi lực tẩy luyện, rồi lại dùng phương pháp Tam Chuyển Lục Độ trong "Hóa Thần Quyết" ngưng luyện Tán Tiên chi thể. Bởi vậy thần thức hắn còn đáng sợ hơn so với Thiên Tiên bình thường, cường độ thân hình cũng mạnh hơn so với Chân Tiên ngũ phẩm.

Đây chính là thực lực thực sự của Bạch Mộc Trần.

...

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hắc Nô Ngao Huyền

Người đứng mũi kiếm nhọn, sự lạnh lùng nhuốm vào y phục.

Bạch Mộc Trần lẳng lặng đứng tại chỗ, thân hình hắc giống như một lưỡi kiếm để trần, phong mang bén nhọn, không sợ không lo, kiên cường bất khuất!

Trên mũi kiếm có một bãi máu đen vẩn vít, dường như nó không cam lòng mà phản ứng.

...

Lau máu đen ở khóe môi, sắc mặt Bạch Mộc Trần hơi tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn rất kiên nghị.

Ý nghĩ của hắc hoàn toàn chính xác, hoá ra Nguyên Thần hợp kiếm đúng là có thể làm cho uy lực công kích của mình tăng vọt. Gã Hắc Nô bị thương chính là ví dụ rõ ràng.

Nhưng sau khi Nguyên Thần dung hợp với phi kiếm thì nếu không thận trọng mà làm phi kiếm bị thương tổn, người kiếm chủ cũng sẽ bị ảnh hưởng trực tiếp. Chỉ cần sơ sót, kiếm chủ chắc chắn sẽ bị thương, thậm chí hồn phi phách tán. Cũng may, Bạch Mộc Trần đã từng chịu qua thử thách Thiên Triệu Huyết Sát nên Nguyên Thần cực kỳ ngưng luyện. Dù vậy, hung hiểm của việc đó chỉ có chính mình mới hiểu, hắc cũng không dám lấy cái mạng của mình ra đánh bạc.

"Phốc!"

Bạch Mộc Trần lắc mình biến mất, lần này hắn chủ động tiến tới Hắc Nô.

Điên khùng? Hay lớn mật?

Mọi người còn chưa kịp trở lại trạng thái bình thường thì đã thấy Bạch Mộc Trần hành động lạ lùng như thế. Có kẻ khinh thường trong bụng, một thằng tiên nô như người tự cho mình thế nào đây, nhặt được cái mạng của mình là tốt rồi, chẳng lẽ người còn muốn nghịch thiên nữa cơ à!

"Ta đến giúp người!"

Một thân ảnh đột ngột xuất hiện bên cạnh Bạch Mộc Trần. Đó chính là Quỷ Nhận đến đây tương trợ.

Hoàn cảnh này, có người dám đi tìm cái chết cũng không có nhiều.

Bạch Mộc Trần cảm thấy bất ngờ. Hắn nhìn Quỷ Nhận một cái rồi sau đó lẳng lặng gật đầu.

...

"Gừ.....! "

Hắc Nô tức giận gầm thét. Sau một lúc thì ôm lấy tay, rồi ôm lấy đầu, khuôn mặt tỏ ra vô cùng thống khổ.

Cảm giác đau đớn không phải là bị đánh mà là chấn động linh hồn. Một kiếm vừa rồi của Bạch Mộc Trần chẳng những xuyên thấu thân thể Hắc Nô mà còn trực tiếp xuyên đến gần tâm thần đối phương.

Trong lúc đang thống khổ, Hắc Nô thấy gã hung thủ làm mình tổn thương đã tự động phi đến tận mặt. Lúc này gã bất chấp tất cả vọt tới với cái thể ngọc đá đều tan.

...

"Bộp!"

Khi song phương sắp sửa đụng nhau, Quỷ Nhận đột nhiên tăng tốc. Y vọt qua đầu, đứng sau lưng của gã.

Lúc này, trong lòng Hắc Nô tràn ngập lửa giận, gã chỉ muốn băm thây Bạch Mộc Trần thành vạn mảnh. Còn những người khác ra sao, gã không bận tâm nhiều.

Dường như đã tính toán trước, Quỷ Nhận phóng ra một trảo tóm chặt hai cánh tay của Hắc Nô từ phía sau, y giữ chặt làm cho gã không thể nào nhúc nhích được.

Khi tính mạng gặp nguy, ai cũng bộc phát ra sức mạnh tiềm ẩn phi thường.

"Bùm!"

Kiểm như rồng bay, kinh khí bén nhọn.

Bạch Mộc Trần không chút do dự. Hắc Nô thừa dịp Hắc Nô bị chế trụ, đâm thẳng phi kiếm vào mi tâm đối phương.

Không cần nhiều lời, không cần ám hiệu, chỉ trao đổi với nhau bằng một ánh mắt, hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Thời gian như dừng lại!.

Nguy cơ tiêu tán, năm đấm của Hắc Nô dừng lại cách lồng ngực Bạch Mộc Trần không tới một tấc.

Không tức giận và không cam lòng, cũng không có tuyệt vọng và điên cuồng.

Sắc hồng trong con mắt Hắc Nô dần dần tan, chỉ còn có vài phần nhẹ nhõm khi được giải thoát, còn có cả vẻ bi thương của hồi ức...

Thiếu thời tu đạo,ngộ kỳ duyên

Thấu trời hiểu đất tuổi bách niên

Cương trực thiên hạ coi tử địch

Phong lưu nhất hạng thực cũng phiền.

Bằng hữu thâm mưu,thân coi nhẹ

Ma chướng dẫn thân chịu tán tiên

[Nguyên văn:

Thiếu niên tu tiên, vô số kỳ ngộ...

Trăm năm thành danh, thông thiên triệt địa...

Tính cách thẳng thắn, thiên hạ đều là kẻ địch...

Tính vốn phong lưu, hồng nhan vô số...

Bằng hữu tính kế, tấm thân vẫn lạc coi là hóa kiếp...

Tán tiên là nô, chịu đựng ma chướng...]

Khí tức trên người Hắc Nô dần dần yếu ớt, cuối cùng hai con mắt cũng trở nên trống rỗng, vô thần.

Hoa nào mà chẳng phải tàn

Quy luật nhân quả tránh làm sao đây

Long đông lạnh đận một đời

Cũng hóa hạt bụi nhỏ nhoi thôi mà

Đúng vậy, đó chính là những gì của Hắc Nô khi gã còn sống.

Bạch Mộc Trần không biết tại sao mình lại có thể nhìn thấy như vậy, nhưng hẳn chắc chắn một điều sinh thời của Hắc Nô tràn đầy sự truyền kỳ và đặc sắc, cũng nhiều phen không cam lòng và bất đắc dĩ.

Có lẽ, Hắc Nô muốn dùng cái chấp niệm khi còn sống nói cho Bạch Mộc Trần biết chính hẳn là người đã giải thoát cho mình, gã không muốn bị quên lãng. Gã hy vọng sẽ có người có thể nhớ tới tên của mình. Gã gọi là Ngao Huyền, Hắc Nô Ngao Huyền!

"Ngao Huyền.."

Bạch Mộc Trần thầm nhắc lại cái tên Hắc Nô. Đường như hẳn đồng ý với đối phương là sẽ cố nhớ kỹ tên của đối phương, mặt mũi của đối phương, để cho đoạn ký ức này thành hồi ức của bản thân. Đến cả những cử động nhỏ không có ý nghĩa hẳn cũng thầm hứa sẽ không quên.

...

Thân thể của Hắc Nô hóa thành tro bụi lượn lơ trên không trung, dường như gã vẫn còn quyến luyến không muốn rời bỏ.

Bạch Mộc Trần trầm mặc, khuôn mặt không hiện lên sự vui sướng vì thắng lợi. Hẳn cảm thấy vô cùng nặng nhọc, hẳn nhớ lại khi tự mình tàn phá tiên khu, từng bước từ mỏ quặng bước ra thế giới bên ngoài.

"Ừm!"

Bạch Mộc Trần bỗng cảm giác thân thể có một tia khác thường. Hẳn kiểm tra thì tayas có một luồng ma khí tinh thuần đang lặng lẽ chui vào

trong cơ thể. Bản năng của hần muốn chống cự, nhưng lại thấy ma khí đang ở xung quanh Tiên Chủng. Chúng chẳng những không ăn mòn mà lại dường như có trợ giúp.

"Các hạ không sao chứ?"

Quý Nhận đi tới bên cạnh Bạch Mộc Trần Y thấy sắc mặt đối phương khác thường bèn lên tiếng hỏi thăm.

Bạch Mộc Trần lắc đầu bảo: "Ta không sao.. chuyện vừa rồi, cảm ơn người."

"Người giúp ta, ta giúp lại người, không cần nói cảm ơn."

Nghe được lời đáp của Quý Nhận.... Bạch Mộc Trần hơi ngẩn ra, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm bèn nở một nụ cười. Bất kể như thế nào chỉ cần mình còn sống, còn sống là tốt rồi. Bởi vì, đối với một người quý trọng tính mạng, cảm giác còn sống mới là tốt nhất!.

Trải quá trận đánh này, Bạch Mộc Trần trưởng thành lên rất nhiều. Đối với thực lực của chính mình lại cảm thấy mở ra một chân trời mới. Đồng thời, hần bỗng nhiên hiểu thật sâu sắc, mình còn rất yếu, một gã Tán Tiên Ma hóa Nhị chuyển hoá ra lợi hại như thế, hung tàn như thế. Mình muốn tiếp tục đi trên con đường Tán Tiên thì còn phải cố gắng nhiều hơn mới được.

"Đại thúc!"

"Ha ha ha! Lão Bạch rất lợi hại, nhưng kiếm của ta lợi hại hơn!"

Lúc này, Nam Môn Phi Vũ và Tiểu Ưc Khố cùng chạy tới. Cả hai đều mang nụ cười chân thành.

...

Không! Không thể nào!?

Trên sân đấu nô, bầu không khí cực kì quái dị.

Hắc Nô đã chết, mọi người vốn nên hưng phấn hoan hô, nhưng là Bạch Mộc Trần mang lại cho bọn hắn những rung động khó có thể phai mờ, giống như là một chuyện vĩnh viễn không thể nào xảy ra thế mà lại ở ngay trước mắt.

Trong những người này, tâm trạng của Nam Vân Khiếu Vân là phức tạp nhất.

Gã chẳng vui sướng bởi mình vẫn sống mà lại tràn đầy oán hận đối với Bạch Mộc Trần. Gã âm thầm nguyện rửa đối phương chết không được tử tể, vĩnh viễn sa vào địa ngục. Nhưng cái chết của Hắc Nô lại làm cho Nam Vân Khiếu Vân sợ hãi. Gã thật sự không bao giờ ngờ được, Bạch Mộc Trần lại có thể giết chết Hắc Nô. Điều này làm cho bề ngoài gã oán hận nhưng trong tâm có một nỗi sợ hãi vô hình!

"Không! Sẽ không đâu... Ảo giác, nhất định là ảo giác.."

"Giết, ta muốn giết hắn... Không thể để cho hắn sống sót. Hắn muốn hại ta, ám hại Bốn thiếu gia... Cái tên tiện nô này phải chết, phải chết.."

Nam Vân Khiếu Vân đang ra sức nguyện rửa, bỗng bầu trời chợt biến!

"Rầm!"

Một tiếng nổ thật lớn, cả tòa Nô trường lắc lư run rẩy. Những cấm chế xung quanh yếu đi vài phần.

"A! Có người ở bên ngoài, người ở bên ngoài đến cứu chúng ta rồi!"

"Được cứu rồi, được cứu thật rồi!"

Mọi người đều cả kinh, nhưng sau tai nạn tìm thấy đường sống thì ai cũng mừng rỡ như điên. Tất cả đều rối rít gọi người ở bên ngoài đến cứu.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Kim Quang Ẩn

Lưu Khải Nguyên có tu vi Thiên Tiên tam phẩm, trực thuộc Nguyên Hóa Môn, tuổi thật là 2930 tuổi và là Tiên Sĩ bậc hai...

Chân Vân Tử có tu vi Thiên Tiên tam phẩm, trực thuộc Thiên Hồng Môn, tuổi thật là 3160 tuổi và là Tiên Sĩ bậc hai...

Lúc này, hai vị cao thủ Thiên Tiên này đang đứng lơ lửng trên không trung và công kích cấm chế quanh nô trường một cách điên cuồng, trên mặt họ không giấu được vẻ lo lắng. Tại xung quanh bọn họ có hơn trăm Tiên Sĩ cũng đang công kích điên cuồng vào cấm chế.

"Rầm! Rầm! Rầm!"

"Nhanh! Nhanh lên chút nữa! Tấn công mạnh thêm chút nữa đi!"

"Dùng hết sức con mẹ nó đi! Nếu là nam nhân thì đánh mạnh vào cho lão phu, hãy lấy tất cả khí lực muốn dùng trên người hoa khôi ra đi, đừng nói con mẹ nó không được!"

"Đúng vậy! Tình hình của thiếu gia Thái Nhất tông và Nguyễn phủ đang rất nguy cấp, còn có các thiếu gia tiểu thư của bốn đại gia tộc và ba đại thị tộc, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì thì chúng ta cũng xui xẻo, còn các người lại càng xui xẻo, ai cũng đừng mơ thoát nạn!"

Lưu Khải Nguyên và Chân Vân Tử gào lên một cách phẫn nộ, linh khí trong tay cũng ra sức đập vào cấm chế, hoàn toàn không quan tâm đến hao tổn.

Đừng nhìn tuổi hai người bọn họ già nua nhưng nhìn họ rít gào một tiếng quả thực giống như hai con trâu đực bị điên đang hận không thể vọt vào nô trường giày xéo đám người bịt mặt một cách hung hăng!

...

Đúng vậy, Lưu Khải Nguyên và Chân Vân Tử cảm thấy hôm nay mình rất xui xẻo, coi như là đang nằm ngủ cũng bị thương.

Hai người bọn họ chính là trưởng lão của tiên môn phụ thuộc vào Thiên Vi Phủ, có tu vi Thiên Tiên tam phẩm và được ba đại thị tộc mời phụ trách trấn thủ chợ Cảnh Lan.

Vốn chuyện tọa trấn chợ Cảnh Lan cũng không phải là chuyện hung hiểm gì, thậm chí còn được cho là rất nhẹ nhàng, bình thường chả cần phải làm bất cứ chuyện gì mà chỉ cần đúng hạn thì báo cáo tình hình ở đây cho Thiên Vi Phủ là được. Dù sao, dãy núi Cảnh Lan thuộc phạm vi quản hạt của Thiên Vi Phủ, ngoài ra còn có ba đại thị tộc phụ trách trông coi, ai mà dúi mù dám đến đây gây phiền toái chứ?

Trên thực tế, nhiều năm qua chợ Cảnh Lan còn chưa bao giờ gặp được chuyện gì khó giải quyết. Ai cũng nghĩ rằng chợ Cảnh Lan sẽ mãi mãi yên ổn phồn vinh như vậy. Lưu Khải Nguyên và Chân Vân Tử cũng cho là như thế, bọn họ chỉ cần hoàn thành việc đơn giản này trong một thời gian là có thể công thành thân lui, cuối cùng cầm một đồng lợi ích rồi vỗ vỗ mông chạy lấy người.

Đúng vậy, mọi chuyện đến giờ đều tốt đẹp là vậy.

Nhưng ai ngờ gió mây khó đoán, đời người có lúc nhục lúc vinh.

Mới vừa rồi đột nhiên một đám Tiên Sĩ bịt mặt chẳng biết từ chỗ nào xông vào đốt giết đánh cướp không chút khách khí! Đợi hai vị cao thủ

Thiên Tiên bọn họ phản ứng kịp thì chợ Cảnh Lan đã hỗn loạn không thể kiểm soát nữa rồi.

Hai người mất rất nhiều công phu mới vất vả trấn áp được cơn náo động nhưng lúc này Đấu Nô Trường lại truyền đến tín hiệu nguy cấp.

Nếu là trong tình huống bình thường thì Đấu Nô Trường có rối loạn thì họ cũng mặc kệ, có cao thủ Lạc gia tự mình tọa trấn thì đâu có chuyện gì xảy ra chứ. Nhưng đáng chết là phiền toái ngàn năm khó gặp ngày hôm nay lại rơi vào đầu bọn họ!

Hôm nay có thiếu tông chủ Thái Nhất tông đại giá quang lâm, thiếu phủ chủ Thiên Vi Phủ tiếp khách, còn có các thiếu gia tiểu thư của bốn đại gia tộc và ba đại thị tộc hội tụ với nhau, có thể nói long trọng chưa bao giờ có! Nếu nô trường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc là những quý nhân này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy thì hậu quả... không thể tính toán được a!

Cho nên khi nghe tin Đấu Nô Trường bị cấm chế thì nguyện vọng tốt đẹp của Lưu Khải Nguyên và Chân Vân Tử coi như bị đánh vỡ hoàn toàn, thậm chí họ không thèm xử lý đám loạn dân nhân lúc cháy nhà đi hôi của mà lập tức hấp tấp chạy tới đây ngay.

Nhưng mà, tình huống của Đấu Nô Trường còn gay go hơn nhiều so với tưởng tượng.

Tình huống không chỉ máu tanh mà còn bạo lực, lá gan của đám hung đồ quả thực là không thể tưởng tượng, chúng muốn một lưới bắt hết đám người Tả Nhĩ Lam.

Các công trình đã sụp đổ trên diện rộng, chẳng những đã đè chết rất nhiều tiên dân mà ngay hộ vệ các nhà cũng đã chết không ít. Mà khiến cho người ta hết hồn chính là dưới sự vây công của đám hung đồ, khắp người thiếu tông chủ Thái Nhất tông và Nguyễn đại thiếu đều bị thương cơ hồ

không chịu nổi. Điều may mắn duy nhất là tạm thời bọn họ không bị nguy hiểm đến sinh mệnh.

Nhanh lên! Phải phá vỡ cấm chế thật nhanh! Phải nhanh lên!

Lưu Khải Nguyên và Chân Vân Tử vừa sợ vừa giận. Hai người cố liều cái mạng già.

Ai cũng hiểu được chuyện lần này náo động to lớn như là đâm thủng bầu trời Đông Phương Lĩnh, còn kết quả như thế nào thì không thể đoán trước được.

Đương nhiên, có thể rõ một điều là vô luận cục diện chợ Cảnh Lan về sau như nào thì hai người Lưu Khải Nguyên và Chân Vân Tử cũng không tránh được tội không làm tròn trách nhiệm. Nhiều người trà trộn vào chợ Cảnh Lan như vậy mà hai cao thủ Thiên Tiên cư nhiên không phát hiện chút nào khiến người ta rất khó tin vào sự trong sạch của bọn họ. Bởi vậy, hiện tại bọn họ chỉ hy vọng mình có thể đoái công chuộc tội để tranh thủ sự khoan hồng của Thái Nhất tiên tông và Thiên Vi Phủ chủ, nếu không thì không cần người khác động thủ mà tự hai người bọn họ sẽ tự xử trước.

...

"Rầm! Rầm! Rầm!"

Cấm chế quanh nô trường càng ngày càng yếu, giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Về mặt những người bên ngoài Đấu Nô Trường u ám vô cùng, mà trong Đấu Nô Trường đều sôi trào những tiếng hoan hô. Bọn họ đều cảm thấy vui sướng vì ánh sáng hạnh phúc sắp chiếu tới, chưa bao giờ bọn họ cảm thấy sinh mệnh quý giá biết nhường nào giống như bây giờ.

Nếu có thể sống một cách thoải mái thì tuyệt đối không ai nguyện ý muốn chết.

...

"Hồng rồi! Người của bọn họ đến đây! Lão Nhị, mấy người các người còn không nhanh nhanh bắt mấy đứa nhóc này ư, nếu không hoàn thành chuyện Tinh chủ giao cho thì chúng ta sẽ chờ mà giải giáp quy điền nhé!"

Lão Đại thấy tình huống không ổn lại sốt ruột hô lên.

Sắc mặt lão Nhị do dự, cuối cùng cắn răng lấy ra một vật và nói: "Được rồi, đành mời bọn họ nếm thử sự lợi hại của Vạn Độc Hủ Tiên Đan này."

Dứt lời, lão Nhị ném một viên đan dược màu đen về hướng bọn người Tả Nhĩ Lam.

"Bình!"

Đan dược nổ tung thành một màn sương đen nồng đậm rồi hóa làm vô số sợi tơ thật nhỏ bắn về phía đám người Tả Nhĩ Lam.

Màn sương màu đen này không biết là do loại độc dược nào luyện chế, phàm ai chạm vào một chút chút thì tiên nguyên trong cơ thể sẽ bị cắn nuốt, cho dù hồn thú thần kỳ cũng không thể thoát khỏi.

Nhìn thấy vẻ quần bách của bọn người Tả Nhĩ Lam, lão Nhị nhíu mày, trong lòng sinh ra vài phần đắc ý.

Miếng Vạn Độc Hủ Tiên Đan vô cùng trân quý này là do một vị Tinh chủ trong Thiên Cơ Minh ban thưởng để ngừa chuyện không may xảy ra. Bọn họ vốn tưởng rằng đối phó vài đứa Chân Tiên con cháu phú quý thì dễ như trở bàn tay mà thôi, không ngờ cuối cùng vẫn phải dùng miếng độc đan bảo bối này. Chuyện này khiến cho bọn chúng đau xót trong lòng.

...

"Nguy rồi!"

Cảm giác được tiên nguyên vô cớ biến mất, cả người Nguyễn Hằng bắt đầu nhũn ra. Các thủ đoạn có thể sử dụng thì hẳn cũng đã dùng, duy chỉ có loại tiên độc chuyên môn ăn mòn tiên nguyên người khác khiến người ta khó lòng phòng bị.

Tu vi của bốn người Âu Lạc Dung Mai nông cạn nên là những người đầu tiên không chi trì nổi và bị bọn người lão Nhị bắt giữ.

Thứ đến Nguyễn Hằng, cho dù dùng hết pháp bảo cũng khó có thể ngăn cản tiên độc ăn mòn và sau một phen vùng vẫy cũng bị bắt nốt.

Thấy cảnh tượng như vậy, tất cả mọi người kinh hoàng táng đả.

Không cần tốn nhiều sức mà giải quyết được năm người, vậy những người khác còn có đường sống để phản kháng sao?

Khi tất cả mọi người nghĩ rằng người tiếp theo ngã xuống chính là Tả Nhĩ Lam thì không ngờ vị thiếu tông chủ Thái Nhất tông này còn có hậu chiêu. Y há mồm phun ra một vật trôi lơ lửng trên đỉnh đầu.

Vật ấy có hình dạng là một kim ấn hình vuông tỏa hào quang vạn trượng.

Bị kim quang này bao phủ, khói độc xung quanh Tả Nhĩ Lam dần dần tiêu tán, nghiêm nhiên có vẻ chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm.

"Đó... đó là Thái Nhất Kim Quang Ấn! Không ngờ Tả Lãnh Hiên lại giao thứ này cho người!"

Đám người lão Nhị tránh ra, trong mắt chúng đều rất đổi ngạc nhiên.

Phải biết rằng "Kim Quang Ẩn" là vật truyền thừa của Thái Nhất Tông và cũng là một kiện tiên bảo thật sự, đại biểu cho lực lượng và tôn nghiêm của Thái Nhất Tông. Bọn họ thật sự không ngờ đường đường là Thái Nhất Tông chủ Tả Lãnh Hiến mà lại giao một vật quan trọng như "Kim Quang Ẩn" cho một Chân Tiên cửu phẩm, chẳng lẽ Thái Nhất Tông không sợ mất đi trọng bảo sao?

"Tiên bảo thì sao chứ, chỉ với một đứa Chân Tiên cửu phẩm như người căn bản không có tư cách sử dụng tiên bảo ngăn địch, nhiều nhất chỉ có thể phòng ngự một cách bị động mà thôi. Hừ, mỗi gia cũng muốn xem nha đầu nhà người có thể chống đỡ được bao lâu!",

Vừa nói chuyện, ba vị Thiên Tiên cũng đồng thời xuất thủ, chúng dùng khí thế sắc bén xông về phía Tả Nhĩ Lam.

...

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tinh Thần Nhập Kiếm

Ánh vàng bất diệt là đại biểu cho sự thiêng liêng và thuần khiết, đại biểu cho sự oai nghiêm bất khả xâm phạm.

Kim Quang Ẩn phóng ra ánh sáng rực rỡ, từng tia huyền diệu buông xuống, khí tức trên người Tả Nhĩ Lam từ từ mạnh lên. Sự mệt mỏi hẳn rõ trên mặt tan biến, trên vầng trán hiện ra một luồng sáng thuần khiết.

"Bùm! "

"Rầm! Rầm! Rầm! "

Dưới sự công kích toàn lực của ba vị Thiên Tiên, Tả Nhĩ Lam vẫn đứng bất động trong màn sáng nhưng sắc diện đã có phần tái nhợt, hiển nhiên hẳn đang phải chịu một áp lực khổng lồ.

Bên kia, bởi vì đám người Nam Môn Vô Song cách khá xa nên không chịu nhiều ảnh hưởng của độc vụ. Dù vậy, tình hình hiện tại của bọn họ cũng không tốt đẹp gì. Chín gã tiên sĩ bịt mắt dần thành thế trận. Ai ai cũng phóng xuất tơ ti làm thành tiên lưới khổng lồ bao vây lấy bọn họ.

Tiên lưới từ từ thu nhỏ, không gian trở nên ngày càng chật hẹp.

Mấy người Nam Môn Vô Song nhắc chân nhắc tay cũng khó khăn, tình hình hẳn sẽ không kiên trì được bao lâu nữa.

"Không xong, không xong rồi! Bọn chúng muốn bắt Vô Song đại ca..."

Nam Môn Phi Vũ thấy huynh trưởng của mình chịu khổ nên hét to một tiếng.

Khác với Nam Môn Khiếu Vân, Nam Môn Vô Song là đại thiếu gia của Nam Môn thị tộc. Hắn có địa vị cao quý, mặc dù tính cách kiêu ngạo nhưng không hề ỷ thế hiếp người. Bởi vì hắn cho rằng nhất định bản thân sẽ trở thành gia chủ. Mặt khác, hắn cũng không cho rằng khi dễ tộc nhân của mình là một điều vui vẻ, đáng tự hào.

Có lẽ do tính tình của Nam Môn Vô Song như vậy nên khiến cho các đệ tử của Nam Môn thị tộc có cái nhìn khác về hắn. Trong lòng đám đệ tử ai cũng có lòng kính trọng với vị huynh trưởng cùng tộc này, Nam Môn Phi Vũ cũng là một người trong số đó.

"Này... Lão Bạch a, người lợi hại như thế, thử nghĩ xem có cách gì cứu được đại ca cho bọn họ..."

Nghe thấy yêu cầu của Nam Môn Phi Vũ, Quỷ Nhận đứng bên cạnh liếc mắt nhìn lại. Quả nhiên là suy nghĩ của tiểu hài tử, chẳng chịu để ý đến thực tế ra sao. Chỉ với tu vi của một gã tán tiên nhất kiếp thì biết làm gì để chống lại nhiều chân tiên cường phẩm đến như thế? Chả lẽ tưởng hắn không gì không làm được sao!

Bạch Mộc Trần chăm chú nhìn sự tình ở phía trên, dĩ nhiên hắn biết hung hiểm trong đó. Có thể nói rằng, nếu như không có ngoại lực tương trợ, mấy người Tả Nhĩ Lam và Nam Môn Vô Song nhất định không có cách nào thoát khỏi. Chuyện bị bắt chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Lão Bạch..."

Nam Môn Phi Vũ vẫn tiếp tục khẩn cầu, Quỷ Nhận lạnh lùng cắt ngang lời nó: "Vị tiểu thiếu gia này, đối phương người đông thế mạnh, người cho là chỉ với thực lực của một Tán tiên nhất kiếp đủ để địch nổi sức mạnh của nhiều Chân tiên cường phẩm sao? Hơn nữa bên kia còn có ba tên tiên thiên

cao thủ. Nếu chộc giận bọn chúng thì chỉ cần một cái phất tay là chúng ta tan biến rồi! "

Quý Nhận nói thẳng ra lý do tại sao Bạch Mộc Trần không đến giải vây, mặc dù y không biết quan hệ giữa Bạch Mộc Trần và tên tiểu tử trước mặt này ra sao, nhưng lại y không cho rằng hành động như vậy là sáng suốt. Bạch Mộc Trần có ân đối với y nên tất nhiên y sẽ không trơ mắt nhìn đối phương đi chịu chết. Huống chi, y có ác cảm ăn sâu với những tiên gia thị tộc này. Nếu có thể được, y ước gì tất cả bọn chúng đều chết hết cho xong.

"Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ? "

Nam Môn Phi Vũ càng lo lắng hơn, nó không tiếp tục khẩn cầu Bạch Mộc Trần nữa. Theo bản năng nó nhìn về phía Nam Môn Khiếu Vân. Vốn nó định nhờ vị nhị ca này nghĩ cách thì thấy người này chẳng những không tỏ ra lo lắng mà còn toát ra vẻ mong chờ một điều gì đó.

Nam Môn Khiếu Vân đang mong đợi cái gì, chỉ cần không phải người mù thì đều hiểu. Bạch Mộc Trần và Quý Nhận nhìn thấy phản ứng của đối phương nhất thời cảm thấy chán ghét tên Nhị thiếu gia này vô cùng.

Thử nghĩ xem, bản thân là Nhị thiếu gia của Nam Môn thị tộc, Nam Môn Khiếu Vân sao lại không hy vọng một ngày kia có thể nắm đại quyền, thống lĩnh thị tộc? Chỉ cần Nam Môn Vô Song chết đi, gã chính là người thừa kế chính thức của Nam Môn Thị Tộc. Thật ra, gã cũng nên nghĩ cho rộng hơn, bằng vào đức hạnh và tu vi của bản thân, nếu gã trở thành gia chủ thì có thể làm được gì? Đến lúc này còn muốn tranh quyền đoạt lợi thì có thể thấy được tâm địa độc ác, hành động ngu xuẩn đến nhường nào! Tổ chim bị phá thì trứng còn có thể nguyên vẹn hay không. Chuyện suy vong của Nam Môn Thị Tộc chỉ là một sớm một chiều rồi! Chỉ cần Nam Môn gia chủ đương nhiệm không phải là một lão già hồ đồ, tất nhiên sẽ không truyền vị trí gia chủ lại cho gã.

Dĩ nhiên, cũng không thể không nói nếu một khi Nam Môn Khiếu Vân trở thành gia chủ của Nam Môn thị tộc, với nhân phẩm thấp kém của mình cộng với tính cách nhỏ nhen có thù tất báo, y chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mấy người thuộc nhóm Bạch Mộc Trần.

Từng rèn luyện ở hồng trần, Bạch Mộc Trần đã nhìn thấu toan tính của thế nhân. Đối với tâm tư của loại người như Nam Môn Khiếu Vân tự nhiên đã rõ như lòng bàn tay, cho nên hẳn nhất định không thể cho y có cơ hội. Đáng tiếc, với thân phận hiện tại của Bạch Mộc Trần thì không thể ra tay diệt sát mầm họa này, nếu không hẳn cũng không ngần ngại mà xuống tay giết người.

Dù có bất kỳ chuyện gì phát sinh, Bạch Mộc Trần cũng sẽ tính đến tình huống xấu nhất, hẳn thật sự không muốn ký thác an nguy của mình cho sự sáng suốt của Nam Môn gia chủ đương nhiệm. Vì vậy, dù cho Nam Môn Phi Vũ không cầu xin, hẳn cũng cố thử một lần để xem xem có thể cứu được đám Nam Môn Vô Song hay không.

"Được, ta sẽ tận lực thử một lần! "

Nghe thấy Bạch Mộc Trần bỗng nhiên đồng ý, Nam Môn Phi Vũ ngơ ngẩn cả người. Nó vốn đã không còn hy vọng gì nữa, nhưng đối phương lại đột nhiên đồng ý với lời thỉnh cầu của mình.

"Các hạ, làm như vậy rất nguy hiểm, kính xin hãy thận trọng suy nghĩ lại."

Quỷ Nhận tự nhiên ngây ngốc, nhưng y không cho rằng Bạch Mộc Trần là một kẻ ngu ngốc, hẳn quyết định như vậy hẳn là có lý do. Cho nên y cũng chỉ nhắc nhở một câu mà thôi.

Bạch Mộc Trần cau mày trầm ngâm chốc lát, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ngay lúc này, trong nội tâm của hắn cho rằng, hiện tại những người hỗ trợ đã đến nơi. Nếu có thể phá vỡ cấm chế nhanh chóng, nếu có thể đánh tan trận thế của những kẻ bịt mặt này thì tin rằng chẳng những có thể cứu lấy bọn Nam Môn Vô Song, mà ba vị Thiên Tiên cũng sẽ không có thời gian tìm tới mình gây phiền toái.

Mấu chốt là làm thế nào mới có thể đánh tan trận thế kia?

"Tam thiếu gia, ta muốn tiếp tục mượn dùng phi kiếm của ngươi, nhưng lần này nó có thể bị tổn hại đó! "

"A!? tổn hại đến phi kiếm, không... Không thành vấn đề, chỉ cần có thể cứu được đại ca Vô Song là được."

Nam Môn Phi Vũ rất tin vào Bạch Mộc Trần, cho dù hắn có yêu cầu gì thì Nam Môn Phi Vũ cũng sẽ toàn lực ủng hộ, huống chi chỉ là một thanh phi kiếm. Mặc dù thượng phẩm linh khí không rẻ chút nào nhưng so với nhân mạng, Nam Môn Phi Vũ há lại không nỡ.

Bạch Mộc Trần nhìn đứa nhỏ một cái, trong lòng âm thầm tán thưởng, nhưng ngay sau đó liền đưa mắt chăm chú nhìn thanh phi kiếm trong tay.

Nguyên thần cùng kiếm tương hợp, ý niệm vừa lóe liền xóa đi ấn ký của Nam Môn Phi Vũ trong phi kiếm.

Chỉ thấy một đạo hàn mang bắn ra, bay thẳng tới một trong chín kẻ bịt mặt kia!

"Vèo! "

Kiếm trong tinh thần, tinh thần như kiếm!

Chí cương chí cường, ý chí trùng thiên!

Không người nào có thể hình dung được uy thế của một kiếm kia. Chiêu này vừa như bất khuất lại mang theo ý niệm không thể lung lay, phá tan gông cùm xiềng xích.

Thiên ngoại phi tiên, kiếm và thần hợp nhất!

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Truyền Nhân Của Thái Nhất Tông

Dịch giả: Thjenzk

"Ầm! "

"Rầm! Rầm! Rầm! "

Cấm chế của Nô Trường càng ngày càng yếu, mọi người nhao nhao nhìn lên phía trên. Ai cũng mong mỗi viện quân phá cấm.

Các thiếu gia, tiểu thư của Thiên Vi phủ và tứ đại gia tộc đều bị bắt. Các đệ tử Thái Nhất tông còn đang đau khổ chống đỡ, thiếu chủ của tam đại thị tộc thì cũng sắp không cầm cự nổi.

Tình thế khó khăn như vậy, mọi người chỉ có thể bất đắc dĩ chờ đợi.

Đột nhiên trong lúc này, một đạo hàn mang xẹt qua bầu trời, thần trí chỉ kiếm sắc lạnh từ từ lóe lên như muốn phá tan cục diện bế tắc!

Kiểm khí bức tới, những tiên sĩ bịt mặt đều âm thầm kinh hãi!

Bọn chúng né tránh theo bản năng, nhưng lại bị một đạo kiếm ý khổng lồ khóa chặt nên căn bản không thể nào nhúc nhích được.

"Phốc! "

Hàn mang xuyên thẳng vào trận thế, một gã tiên sĩ bịt mặt cứ thế bỏ mình, thần hồn tiêu tán.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì hàn mang vẫn trực chỉ thẳng tiến, nó phóng thẳng đến phía trên cấm chế...

“Rầm “

"Oành! "

Một tiếng nổ vang lên, phi kiếm bị chấn nát bấy. Cấm chế rung động kịch liệt, một vết rách rất nhỏ nhanh chóng lan rộng ra.

Cùng lúc đó, tâm thần của Bạch Mộc Trần rung động. Đột nhiên hân quý rạp xuống đất, miệng phun ra một ngụm tiên huyết.

Đừng thấy thế kiếm vừa rồi uy mãnh thế, thực sự Bạch Mộc Trần đã phải gắng sức hết sức lực toàn thân, dùng nguyên thần hòa tan vào phi kiếm. Trong khoảnh khắc hân kích phát thần niệm làm phi kiếm nổ tung. Việc này khiến thần hồn của hân tổn thương nghiêm trọng.

"Đại thúc! "

Tiểu Ưc Khố ôm lấy cánh tay của Bạch Mộc Trần, nước mắt cô chảy ra giàn giụa.

Bộ dạng của Bạch Mộc Trần hiện giờ trông rất đáng sợ, sắc mặt của hân trắng bệch không chút huyết sắc, khí tức trên người như có như không, dường như có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

"Lão... Lão Bạch, người không sao chứ!? Đừng... Đừng dọa ta! "

Nam Môn Phi Vũ nhìn thấy bộ dáng của Bạch Mộc Trần mà sợ hãi, nó không biết chuyện lại thành ra như vậy, nếu không nó nhất định đã không khẩn cầu đối phương trợ giúp. Nếu bây giờ đối phương mà chết đi, cả đời này nó sẽ day dứt trong lòng.

"Ta không sao, chỉ hơi mệt một chút..."

Bạch Mộc Trần thu liễm tâm thần, khoanh chân ngồi xuống, mạnh mẽ áp chế nguyên khí đang rối loạn.

Quỷ Nhận không bối rối như hai tiểu hài tử kia mà chỉ cảm thấy rung động vô cùng!

Một kiếm giết chết một gã Chân Tiên cửu phẩm, dù cho vừa rồi Bạch Mộc Trần chỉ bằng một kiếm đã đâm chết Hắc Nô cũng không khiến cho tâm tư y dao động như bây giờ. Bởi Hắc Nô căn bản là một tên đã mất đi lý trí, chỉ biết tấn công một cách mù quáng. Còn Chân Tiên cửu phẩm thì khác hẳn, có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy thì dù về phương diện tu vi hay kinh nghiệm chiến đấu đều có chỗ hơn người, nếu không chúng cũng sẽ không được đứng trong hàng ngũ của Thiên Cơ Minh.

Đại đa số tiên dân đều có ý nghĩ như Quỷ Nhận, ai ai cũng trợn mắt há mồm nhìn về Nô Trường, đều cảm giác như đây chỉ là một giấc mộng.

Chỉ trong chớp mắt, bầu trời đột nhiên nổi lên biến hóa.

Một đợt tấn công nữa ập đến, trận thế của mấy kẻ bị mặt còn lại bị phá vỡ, tiên lưới tự động sụp đổ.

Thấy tình hình như vậy, đám người Nam Môn Vô Song vui mừng quá đổi, vội vàng nhân cơ hội này vọt ra!

"Ai!? Mới vừa rồi là ai!?"

"Khốn kiếp thật, để cho bọn nó trốn thoát mất rồi! "

"Mau đuổi theo! "

Đám bị mặt vừa định thần lại, đang muốn xông lên đuổi bắt. Thành linh, một tiếng nổ lớn vang lên, cấm chế của Nô Trường cuối cùng cũng bị phá vỡ.

Một đoàn tiên sĩ bay vào Nô Trường, đi đầu không phải là hai vị thiên tiên Lưu Khải Nguyên và Chân Vân Tử, mà là một đôi nam nữ trẻ tuổi. Hai người chân đạp mây lành, quần áo sang trọng, trên ngực còn đính một dấu hiệu đặc biệt. Lưu Khải Nguyên và Chân Vân Tử lẻo đẻo theo sau đôi tiên sĩ này, trên mặt hiện lên vẻ kính cẩn và sợ hãi.

"Hai người kia là ai, rõ ràng không phải là Thiên Tiên, mà địa vị còn cao hơn so với Thiên Tiên."

"Bọn họ là người của Thái Nhất Tông, nhìn dấu hiệu trên áo bọn họ thì đây chính là đệ tử truyền thừa! "

"A!? Hoá ra là đệ tử truyền thừa của Thái Nhất Tông, hình như địa vị của hai người còn cao hơn Nguyễn Đại Thiểu Gia hả? "

"Cái này là dĩ nhiên, đây chính là một trong những đệ tử truyền thừa của Thái Nhất Tông."

Biết được thân phận của người vừa tới, mọi người không khỏi nhao nhao cả lên.

Đệ tử truyền thừa của Thái Nhất Tông chính là đối tượng bồi dưỡng để trở thành tông chủ kế nhiệm, cho dù cuối cùng không trở thành tông chủ thì cũng có thể trở thành người thừa kế các đường chủ. Do đó địa vị của họ vô cùng cao quý, và cũng là lực lượng trọng yếu của Thái Nhất Tông.

Thật không ngờ, hai gã đệ tử truyền thừa cùng xuất hiện ở nơi này.

Bạch Mộc Trần ngẩng đầu lên tò mò quan sát.

Tên nam đệ tử của Thái Nhất Tông có vóc người cao gầy, mặc dù không được coi là anh tuấn, nhưng lại xuất ra một luồng khí thể sắc bén bất phàm. Ý giống như chúa tể cao cao tại thượng, trong mắt thì thoảng hiện lên vẻ bề ngỗ chúng sanh.

Nữ đệ tử kia thì khuôn mặt xinh đẹp, khí chất xuất trần, nhẹ nhàng như u lan trong thâm cốc, cả người tán xuất một mùi hương nhè nhẹ, giơ tay nhấc chân đều mang vẻ u nhã gây cho người nhìn cảm giác thùy mị mà ôn nhu.

Tuy nhiên, sau khi Bạch Mộc Trần thấy rõ tướng mạo của hai người, nhất thời như bị sét đánh. Hắn ngây ngốc sững sờ.

"Phốc! "

Tâm thần Bạch Mộc Trần bị kích động, lại một lần nữa thổ huyết, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

"Đại thúc!?"

"Lão Bạch ngươi làm sao vậy!?"

"Các hạ!?"

Quý Nhận và hai tiểu hài tử vội vã đưa tay đỡ lấy Bạch Mộc Trần, trong ánh mắt đều hiện lên vẻ lo lắng.

Chẳng qua, giờ khắc này, mọi sự chú ý đều đặt trên người hai vị Thái Nhất truyền nhân, có ai quan tâm đến một tán tiên.

Đệ tử của Thái Nhất Tông xuất hiện đã làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch của Thiên Cơ Minh.

Thấy tình thế không ổn, lão đại không dám tiếp tục tranh đấu với Ngô Dong nữa. Sau một hồi va chạm liền mượn lực tách ra.

Ba vị Thiên Tiên còn lại cũng không bức bách Tả Nhĩ Lam. Cả đám nhất tề bay về hướng lão đại của mình, những tiên sĩ bị mặt còn lại nhanh chóng lùi về đứng phía sau bốn vị Thiên Tiên, ai nấy đều sẵn sàng nghênh chiến.

"Kẻ tới là người phương nào?! "

Lão đại sắc mặt hơi trầm xuống, lạnh lùng quát lớn: "Đây là việc của Thiên Cơ minh, không liên quan đến các người, mau mau tránh ra! "

"Ha ha, không liên quan? Các người thật to gan, dám đụng đến sư tỷ của bọn ta, còn bảo không liên quan tới chúng ta... Từ khi nào, Thiên cơ minh cũng dám làm điều càn rỡ, dám đề đầu cưỡi cổ Thái Nhất Tông hả? "

Nam tử cười nhạt một tiếng, y không hề để ý đến người của Thiên cơ minh mà chậm rãi đưa Phi Khí Thái Vân cho Tả Nhĩ Lam, sau đó mới bảo: "Nhĩ lam sư tỷ, người hãy nghỉ ngơi một chút. Bọn nó chẳng qua chỉ là bày tôm tép nhai nhép thôi, việc còn lại cứ giao cho Huyền Thanh là được."

"Vậy làm phiền sư đệ."

Thấy nam tử nhìn mình, Tả Nhĩ Lam giảm đi thái độ lạnh lùng lúc bình thường, trên mặt ngượng ngùng, giọng nói bỗng trở nên nhu hòa rất nhiều.

Lúc này, một nữ tử khác nhẹ nhàng tiến lên hành lễ nói: "Mộ Dung Ngưng Yên ra mắt Nhĩ Lam sư tỷ, sư tỷ vẫn bình an."

"Ừ."

Tả Nhĩ Lam có vẻ không có cảm tình với vị sư muội này nên chỉ gật nhẹ, thái độ so với nam tử kia thì cách biệt một trời một vực.

Tả Nhĩ Lam thu hồi Kim Ấn, đứng sừng vai cùng với hai người.

Song phương giảng co, ai nấy đều không tự ý động thủ.

Tâm tình hiện giờ của Bạch Mộc Trần giống như phiên giang đảo hải (ngiên sông lật bể), cảm xúc trở nên hỗn loạn. Hai cái tên "Mộ Dung Ngưng Yên" và "Huyền Thanh" làm hấn bâng hoàng, tựa như từ xa lắm vọng lại.

Thống khổ! Tuyệt vọng! Cừu hận!

Vô số hồi ức tràn về, những cảm xúc xa xưa chọt dằm đầy trong lòng.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Hắc Còn Nhớ Rõ

Dịch giả: Vipnd2003

Mỗi người đều có một đoạn chuyện cũ khó quên.

Mỗi một hồi ức đều ẩn chứa vô số thăng trầm.

Bạch Mộc Trần vốn tưởng rằng mình có thể quên. Hắc cũng tưởng đã quên đi, nhưng khi mọi việc diễn ra trước mắt hắc mới hiểu được rằng có một số việc cả cuộc đời này vĩnh viễn không thể nào quên. Bởi lẽ hắc càng muốn quên, ký ức lại càng thêm rõ ràng.

Huyền Thanh là một nam nhân dã tâm bừng bừng, hùng tài đại lược. Y là tông chủ của Thiên Nhất Môn tại Thần Châu Tu tiên giới.

Khi còn ở hạ giới, tu vi của Huyền Thanh vô cùng cao thâm, lực áp tà ma. Y từng đưa Thiên Nhất Môn từng bước tiến tới đỉnh cao, chỉ thiếu một chút nữa là có thể nhất thống cả Thần Châu Tu Tiên giới. Đây là một người vì mục đích của mình mà không từ bất cứ thủ đoạn nào. Có lẽ đối với Tu tiên giới vô cùng tàn khốc và thực dụng, chỉ những người như y mới có thể đạt được những thành tựu cao xa. Đối với Bạch Mộc Trần đối phương chính là căn nguyên cừu hận.

Vì báo thù, Bạch Mộc Trần đã ẩn phục trên trăm năm. Hắc dựa vào thủ đoạn dẫn động Cửu Cửu Thiên kiếp để cùng đối phương đồng quy vu tận. Cuối cùng cơ hồ hủy diệt toàn bộ đạo thống truyền thừa của Thiên Nhất Môn dưới hạ giới. Cho nên, có thể nói cừu hận giữa hai người là không đội trời chung.

“Không..... Không thể nào như thế?!”

Nhìn thấy Huyền Thanh xuất hiện ở đây hoàn toàn không một chút hao tổn nào, đầu tiên Bạch Mộc Trần khẽ giật mình nhưng ngay sau đó cảm xúc lập tức tràn ngập cừu hận, sát khí tràn đầy trong nội tâm.

Trên thế gian chắc chắn sẽ không có hai người giống hệt nhau về khí tức, lại còn giống nhau về danh tự. Cho nên tại lúc Bạch Mộc Trần vừa thấy Huyền Thanh, hắn đã chắc chắn đối phương chính là Huyền Thanh thượng nhân, kẻ đứng đầu Thần Châu Thiên Nhất Môn.

Dường như cảm thấy nguy hiểm, Huyền Thanh nhìn sang phía có Bạch Mộc Trần. Thiếu chút nữa y không thể kiềm chế được mà xuất thủ. Dù sao Bạch Mộc Trần hiểu rất rõ tình cảnh của mình bây giờ, hắn vội vàng cúi đầu xuống. Hắn cố hết sức làm cho biểu hiện của mình không khác gì so với những người khác.

May mắn sao, với thân phận và địa vị hiện nay của Huyền Thanh, y đối với Tiên nô không chút hứng thú. Y chỉ nhìn lướt qua một lượt không thấy gì đáng lưu tâm rồi lấy tay dụi mắt.

Dưới sức mạnh của Cửu Cửu Thiên Kiếp thì không một ai có thể đào thoát, nhưng Huyền Thanh lại vẫn sống sót, hơn nữa còn trở thành đệ tử truyền thừa của Thái Nhất Tông. Không biết cuối cùng y đã có cơ duyên và kỳ ngộ lớn lao tới mức nào!? Về phần tướng mạo của Huyền Thanh trở về thời còn trẻ cũng không quá kỳ lạ, thiên kiếp tẩy lễ vốn dĩ có thể làm cho người khác thoát thai hoán cốt, huống chi là đệ tử truyền thừa của Thái Nhất Tông!

“Đệ tử truyền thừa.....”

Tâm tình của Bạch Mộc Trần dần bình tĩnh lại, nén oán niệm vào trong lòng.

Đệ tử truyền thừa thì thế nào? Thiên kiều (DG: được trời thương) thì sao chứ?

Nhớ ngày xưa, Huyền Thanh ở Tu tiên giới vô cùng bất phàm, không ai bì nổi, cuối cùng còn không phải bị Bạch Mộc Trần ép vào đường cùng hay sao, thiếu chút nữa thì cả sơn môn đều bị hủy diệt. Bạch Mộc Trần vốn là đã đến Phi Thăng cảnh, nếu không phải vì báo thù thì giờ đã trở thành tiên sĩ. Mà Huyền Thanh khi xưa tuy rất xuất chúng nhưng cũng chỉ là tu tiên giả Quy Nhất cảnh. Ngày xưa y so với Bạch Mộc Trần còn kém một cảnh giới.

Nếu nói là thiên kiều, Bạch Mộc Trần lại không kém gì y. Sự kiên trì của hắn là tín niệm cố chấp. Mà sự truy cầu của hắn là hi vọng đối với tương lai. Tuy hắn không biết trên người Huyền Thanh đã xảy ra chuyện gì, nhưng chỉ cần Huyền Thanh còn sống, hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ báo thù.

Bạch Mộc Trần ngược mắt sang bóng dáng mỹ lệ xinh đẹp bên cạnh Huyền Thanh.

Mộ Dung Ngưng Yên là thiên chi kiều nữ của nhà Mộ Dung ở Thần Châu Tu Tiên giới. Nàng là người có thân thể Cửu âm huyết mạch, chẳng những thiên tư vô cùng cao, hơn nữa tâm cơ thâm trầm, một lòng vì chấn hưng gia tộc mà không ngừng cố gắng. Nàng có thể hy sinh hết thảy, kể cả tình cảm của mình.

Một nữ nhân như thế đã từng đưa cho Bạch Mộc Trần sự vui vẻ, phần nộ và cảnh tỉnh. Nàng gây cho hắn tổn thương vô cùng sâu sắc.

Hai người kết đôi đi khắp chốn hồng trần, ngao du chốn giang hồ(Nguyên văn: tương thức vu hồng trần, tương vong vu giang hồ(1)).

Hai người ái mộ lẫn nhau cùng chung sức trải qua hoạn nạn.

Bây giờ hai người không còn bất cứ một chút quan hệ nào.

Đúng vậy, hai người đã không còn quan hệ gì. Khi mà Mộ Dung Ngưng Yên lựa chọn gia tộc, bọn họ đã đoạn tuyệt tất cả quan hệ. Tất cả chỉ còn lại sự lạnh lùng và thản nhiên. Mặc dù như vậy, Bạch Mộc Trần vẫn khó có thể quên được đối phương, thường hay nhớ tới nữ nhân đã làm thương tổn chính mình này.

Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão

Nhược thị vô tình hà vi tiên?

(Dịch tạm: Trời hữu tình, trời sẽ già. Chẳng lẽ vô tình mới là tiên?)

Vốn dĩ, Bạch Mộc Trần cho rằng vĩnh viễn không gặp lại Mộ Dung Ngưng Yên, không ngờ đối phương xuất hiện ngay tại chỗ này. Có lẽ, quyết định của Mộ Dung Ngưng Yên lúc trước là đúng.

Vừa nghĩ tới bộ dạng của mình hiện giờ, tâm tư của Bạch Mộc Trần vô cùng phức tạp. Chẳng bao lâu trước, hắn cũng là tiên đạo kỳ tài, thân mang hy vọng chấn hưng lại sư môn. Nhưng bây giờ thì sao, hiện tại chỉ là một Tán tiên, một tiên nô ti tiện. Một người phải chịu sự áp chế khắp nơi, bị người khác coi thường, hi vọng là một cái gì đó xa vời.

Mộ Dung Ngưng Yên thì ngược lại. Nàng là đệ tử truyền thừa của Thái Nhất Tông cao cao tại thượng, địa vị rất cao, thân phận lại tôn quý. Lúc này tình cảnh của Bạch Mộc Trần thật đúng là một người về đỉnh cao một người về vực sâu, hai người dường như không còn cùng một thế giới. [Dịch giả: Đúng là bài Tình nhớ -Trịnh Công Sơn]

Nghĩ tới điều này, tâm tư của Bạch Mộc Trần trở nên vô cùng phức tạp. Hắn lặng im không nói gì.

Trong thoáng chốc, hần nhớ tới rất nhiều chuyện, từng ký ức trong đầu lóe lên rồi vụt tắt để lại nhiều cảm xúc đau xót và thù hận.

Tan hết rồi, tất cả đã trôi qua.

Ký ức ư, không ai có thể quên. Những ký ức xưa chưa hề tan biến.

Bây giờ vẫn còn hiện ra trước mắt hần.

Trên Cảnh Lan Tập, không khí vô cùng tiêu điều, đấu nô trường bị phá hủy tan tành không ai nhận ra.

Thiên Cơ Minh không động thủ nữa mà chọn cách thoái lui.

Bọn chúng đã bắt được thiếu chủ của Thiên Vi Phủ, lại có tiểu thư và thiếu gia của Tứ đại gia tộc, nhiệm vụ coi như đã hoàn thành một cách viên mãn, bây giờ không cần phải tiếp tục liều mạng. Mặc dù nhiệm vụ lần này không hoàn mỹ, nhưng cũng không ảnh hưởng tới đại cục.

Tả Nhĩ Lam và Huyền Thanh, Mộ Dung Ngưng Yên không truy kích. Chuyện lần này rõ ràng không liên quan tới bọn họ. Bọn họ không cần phải vì mấy người không quan trọng mà chịu mạo hiểm. Vì vậy ba người tự mình rời đi.

Không sai, đúng là không quan trọng.

Đừng tưởng những thế lực không nhỏ như Thiên Vi Phủ và tứ đại gia tộc có thể được Thái Nhất Tông coi trọng, nếu không phải để thuận lợi cho việc tập hợp các thế lực, Thiên Vi Phủ chưa hần đã lọt vào pháp nhãn của Thái Nhất Tông.

Người của Thái Nhất Tông bỏ đi rồi, ba vị Thiên tiên trấn thủ Cảnh Lan Tập liền tròn mắt. Với thực lực của bọn họ làm sao có thể là đối thủ của Thiên Cơ Minh.

Bây giờ biết làm gì?. Bọn họ không dám truy kích tận lực lại không dám chậm trễ truy đuổi. Thôi đành biểu hiện ra bên ngoài là họ đã gắng sức không để Thiên Cơ Minh cứ thế rời đi, phải làm bộ làm dáng để có thể ăn nói với Thiên Cơ Minh và tứ đại gia tộc vậy.

Nhìn nhau một lát, ba vị Thiên tiên âm thầm kêu khổ trong lòng, sau đó điều động thủ hạ đuổi theo.

Đi thôi.

Chỗ này đã bị tàn phá nặng nề, không ai muốn lưu lại.

Chỉ thấy tiên dân trên khán đài đưa mắt nhìn nhau rồi lập tức giải tán.

Cũng nên rời đi, cũng nên giải tán.

Thoáng một cái, đấu nô trường đã trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại khung cảnh hoang tàn.

“Đại ca..... Đại ca không xảy ra chuyện gì thật là quá tốt!”

Nam Môn Khiếu Vân vừa hét lên vừa vội vàng chạy về phía Nam Môn Vô Song, thỉnh thoảng y còn quay đầu lại nhìn về phía Bạch Mộc Trần với cặp mắt tràn đầy oán độc.

“Không biết hẳn lại định làm cái trò gì đây!?”

Nam Môn Phi Vũ thấy thế là đoán được nhất định nhị ca muốn qua đó để nói xấu, nhất thời cũng chạy sang bên đó.

Lúc này, người của Tam đại thị tộc đều đã bình tĩnh, tụ tập với nhau.

(1): Nguyên văn: Tương vong vu giang hồ, trích từ câu “Tương nhu dĩ mạt bất nhược tương vong vu giang hồ”

Diễn cố: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

(2): Nguyên văn: Thiên nhược hữu tình thiên diệc lão. Là một câu thơ nằm trong bài thơ “Kim đồng tiên nhân từ hán ca” của tác giả Lý Hạ. Nghĩa là nếu ông trời mà có tình cảm thì cũng âu sầu mà già đi, biểu thị cảm xúc bi thương mãnh liệt.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Khiếp Sợ

Dịch giả: Vipnd2003

Sau khi nguy cơ đã qua, ba đại thị tộc đều thở ra một hơi thật dài dù cho kết quả bây giờ cũng không có gì lạc quan.

Chợ Cảnh Lan là nơi buôn bán các bảo vật trong dãy núi Cảnh Lan và có vai trò rất quan trọng tới sự phát triển của ba đại thị tộc. Lần này chợ bị thiệt hại nghiêm trọng như thế không biết cần bao nhiêu lâu mới có thể khôi phục lại. Huống chi, cậu ấm của Thiên Vi Phủ và các vị cậu ấm cô chiêu của bốn đại gia tộc tại chợ Cảnh Lan đều bị người ta bắt đi khiến ba đại thị tộc không thể tránh được trách nhiệm này. Tuy bảo là địch nhân quá mạnh mẽ nhưng chắc chắn họ vẫn phải chịu lửa giận của Thiên Vi Phủ chủ và bốn đại gia tộc.

Nói tóm lại, lần tập kích này có tính đả kích chưa từng có từ trước đến nay đối với ba đại thị tộc.

Sau khi uống mấy viên thuốc tăng lực và điều tức, Nam Môn Vô Song và Tổ Nhược Đồng, Võ Tây Lăng dần dần hồi phục lại. Thấy cục diện rối rắm như vậy khiến bọn họ rất là khó chịu. Mà điều duy nhất đáng để ăn mừng là cuối cùng ba người bọn họ cũng bình yên vô sự.

Nói đến bình yên vô sự thì ba người Nam Môn Vô Song vừa cảm kích vừa tò mò đối với người vừa xuất thủ tương trợ. Vừa rồi tình thế rất nguy cấp nên bọn họ không chú ý tới tình hình phía dưới và cũng không biết ai

đã ra tay cứu giúp. Nếu không phải kiếm của người nọ thần kỳ thì kết cục của ba người chắc cũng giống như đám người Nguyễn Hằng rồi.

"Đại ca! Đại ca..."

Nam Môn Khiếu Vân từ xa chạy đến, Nam Môn Vô Song đang định hỏi thì đã bị cướp lời: "Đại ca, đại ca... phải làm chủ cho tiểu đệ a! Thằng tiện nô kia đánh lén làm cho đệ thật thảm thương..."

"Chuyện gì thế hả Khiếu Vân, kể rõ ràng hơn đi."

Nam Môn Vô Song nhú mày nhìn huynh đệ của mình đang hô hô gào gào, trên mặt tỏ ra không vui. Dù gì đi nữa cũng là nhị gia của Nam Môn thị tộc, nó làm như thế còn ra thể thống gì nữa. Nếu không phải có Tổ Nhượng Đồng và Võ Tây Lăng đứng ngay cạnh thì chắc hẳn đã quát cho một trận.

Nhưng nói gì thì nói, bộ dạng hiện tại của Nam Môn Khiếu Vân quả thật trông khá thảm thương, chẳng những mặt mũi bầm dập mà quần áo còn rách bươm. Thế này thì so với thằng ăn mày nơi hạ giới còn thê thảm hơn nhiều.

"Chính là thằng tiện nô bên cạnh tam đệ và nha đầu chết tiệt, vừa rồi nó dám..."

"Im đi, đại ca đừng nghe huynh ấy nói bậy! "

Nam Môn Khiếu Vân đang định kể xấu Bạch Mộc Trần một phen thì Nam Môn Phi Vũ chạy như bay đến cắt ngang lời.

"Thằng ranh con, mày không có tư cách để nói chuyện ở đây nhé, cút sang một bên đi! "

Nam Môn Khiếu Vân giơ tay tóm lấy Nam Môn Phi Vũ ở phía sau, tu vi của Nam Môn Phi Vũ kém hơn Nam Môn Khiếu Vân rất nhiều nên chỉ có thể hô lớn một cách gấp gáp: "Đại ca, anh đừng nghe huynh ấy nói bậy, vừa rồi hắc nô muốn giết huynh ấy mà huynh ấy không có cách nào khác thoát khỏi nên dẫn thẳng quái vật kia tới chỗ chúng ta, nếu không phải lão Bạch liêu chết ngăn lại quái vật kia chỉ sợ tất cả chúng ta đã chết hết rồi! "

"Thối lắm! "

Nam Môn Khiếu Vân hoảng hốt trong lòng, vội vàng phản bác lại: "Không có nó thì ta vẫn có thể thoát khỏi thẳng hắc nô như thường, nhưng thẳng tiện nô kia dám đá ta một cước, rõ ràng là muốn đá ta về phía hắc nô, chính là mượn đao giết người. Nếu không phải ta phản ứng rất nhanh để cho nó đá lệch sang một bên chỉ sợ ta đã bị hắc nô xé thành hai mảnh."

"Không phải, không phải như thế đâu đại ca, huynh ấy nói bậy linh tinh lật ngược phải trái! "

"Ta chỉ nói sự thật thôi, thẳng tiện nô kia đúng là muốn hại ta! "

Hai anh em lớn tiếng cãi nhau mà Tổ Nhược Đồng và Võ Tây Lăng cạnh đó hào hứng nhìn Nam Môn Vô Song. Họ như muốn nhìn xem đối phương xử lý ra sao.

"Được rồi, hai đứa các người đừng cãi nhau nữa! "

Hôm nay Nam Môn Vô Song có thể nói là mất hết thể diện, trước là bị người khác chèn ép, bây giờ anh em nhà mình lại nội chiến với nhau khiến gã rất cáu.

Đương nhiên Nam Môn Vô Song biết rất rõ đức hạnh của huynh đệ mình, chẳng qua việc này liên quan đến thể diện của Nam Môn thị tộc nên không thể để người ngoài có dịp chê cười.

"Lão Bạch? Chính là Tiên nô bên cạnh nha đầu Ưc Khố kia ư? Gọi hân đến đây gặp ta đã..."

Nam Môn Vô Song là trưởng tử của thị tộc nên gã phải giữ gìn tôn nghiêm chi trưởng của Nam Môn thị tộc. Vì thế hiện tại gã thấy một Tiên nô mà bất kính với chủ thì chính là lỗi, cho dù sự thật rất có thể khác với những gì Nam Môn Khiếu Vân đã nói nhưng gã cũng không có thể để người của Nam Môn thị tộc chịu thiệt.

"Đại ca..."

Nam Môn Phi Vũ còn muốn giải thích thì Nam Môn Vô Song đã nghiêm mặt lại bảo: "Không cần phải nói gì nữa, đợi ta hỏi xong là rõ ngay."

"Không! "

Nam Môn Phi Vũ càng sốt ruột trong lòng nên cũng không để ý đến thể diện của huynh trưởng mà thốt lên với vẻ tức giận: "Lão Bạch vì cứu chúng ta nên bị hắc nô đả thương, sau lại vì cứu các người nên nguyên khí đại thương. Bây giờ lão Bạch sắp chết đến nơi thì làm sao mà gọi hân đến đây được, các người quá đáng lắm!"

"Cái gì!? "

Nam Môn Vô Song nghe vậy rung mình, ngay Tổ Nhược Đồng và Võ Tây Lăng cũng tưởng rằng tai mình nghe nhầm.

Ba người bất giác nhìn về phía Bạch Mộc Trần thì thấy đối phương đang nhắm mắt điều tức, mà khí tức trên người rất là suy yếu.

Tuy rằng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết một gã Tán Tiên một kiếp sao lại làm được chuyện vừa rồi, nhưng bọn người Nam Môn Vô Song tin rằng nhất định Nam Môn Phi Vũ nói thật, Tiên nô kia rõ ràng đã trả một cái giá rất lớn.

"Nói đi, rốt cuộc là chuyện xảy ra như nào?"

Khí thế của Nam Môn Vô Song tỏa ra và đẩy đưa em của mình lùi sang một bên.

Nam Môn Phi Vũ thấy thế mừng rỡ, vội vàng kể hết tất cả những chuyện xảy ra vừa rồi.

Cuối cùng mọi người cũng hiểu rõ đầu cua tai nheo mọi chuyện.

Mà bọn người Nam Môn Vô Song vừa khiếp sợ, lại vừa tò mò. Thật không ngờ được, một Tiên nô nho nhỏ lại có bản lĩnh lớn đến như thế, lại làm được nhiều chuyện như vậy.

Như vậy thì nên làm gì bây giờ?

Ân cứu mạng cũng không phải là ân huệ nhỏ, những người ở đây cũng đang nhìn xem mình xử lý như nào. Nếu xử lý không tốt chẳng phải khiến cho lòng người lạnh lẽo ư, vậy thì sau này còn ai dám trung thành với thị tộc, ai còn dám cống hiến vì thị tộc nữa.

Nam Môn Vô Song lạnh lùng nhìn Nam Môn Khiếu Vân khiến y rụt cổ lại. Y biết lần này mình đã làm thái quá rồi.

Sau khi trầm ngâm một lát thì Nam Môn Vô Song nói với Nam Môn Phi Vũ: "Người này có công cứu chủ, mặc dù làm ra chuyện gì đi nữa cũng là do tình thế bức bách thôi. Quy củ của Nam Môn thị tộc từ trước đến nay là có công thì phải thưởng... Tuy nhiên người này đang chữa thương nên hiện tại chúng ta không nên quấy rầy. Hơn nữa chợ Cảnh Lan phát sinh chuyện lớn như vậy nên ta phải lập tức đi xử lý ngay, vì thế chuyện tưởng thưởng đợi sau khi trở lại thị tộc rồi bàn thêm."

Dừng một chút, Nam Môn Vô Song lấy ra một lọ đan dược khá quý giá và giao cho Nam Môn Phi Vũ: "Phi Vũ, trước tiên người cứ cầm mấy viên

đan được quý giá này của ta xem hẵn có dùng tới hay không, chờ sau khi hẵn tỉnh lại thì các người cùng nhau về nhé, ta sẽ lưu lại một cái thuyền mây để các người trở về."

"Đại ca..."

Nam Môn Khiếu Vân kêu to với vẻ không cam lòng. Y vốn tưởng rằng đại ca của mình sẽ làm chủ thay cho mình, không ngờ cuối cùng vẫn là như vậy khiến trong lòng y phần hận không thôi. Y trừng mắt nhìn Nam Môn Phi Vũ một cách tức giận. Nếu không phải vì nó thì sao đại ca của mình lại nghiêng về một thằng tiện nô chứ.

"Nhị đệ, người làm loạn đã đủ chưa, không cảm thấy mất mặt sao? Lập tức theo ta trở về rồi sẽ có gia quy xử trí."

Nam Môn Vô Song sao mà không rõ tâm tư huynh đệ của mình nên vươn tay tóm lấy y rồi sau đó suất lĩnh hộ vệ vội vàng rời đi.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tâm Tư Trong Lòng Mỗi Người

Đợi sau khi Nam Môn Vô Song đi xa thì lúc này Tổ Nhược Đồng cùng Vô Tây Lăng mới hết thất thần.

"Lão Tam của Nam Môn thị ơi, Tiên nô kia tên là gì? "

Vô Tây Lăng vừa hỏi Nam Môn Phi Vũ vừa lộ ra vẻ dăm chiêu.

"Lão Bạch? Tên? "

Nam Môn Phi Vũ suy nghĩ một hồi rồi vuốt cằm nói: "Này, hình như hẳn gọi là... là Bạch gì đó... À! Đúng rồi, hẳn gọi là Bạch Mộc Trần. Ừ, đúng rồi, tên là Bạch Mộc Trần."

"Bạch Mộc Trần đúng không."

Vô Tây Lăng lấy từ trong ngực ra một khối thiết bài rồi rút vào trong đó một tia thần niệm, sau đó quăng cho Nam Môn Phi Vũ và nói: "Đây là Vô thị khách lệnh, phía trên có tên Bạch Mộc Trần. Dựa vào vật này Vô thị ta sẽ lấy lễ mà đối đãi với hẳn, nhờ người chuyển cho hẳn hộ ta và nói với hẳn rằng Vô Tây Lăng ta thiếu nợ hẳn, nếu hẳn đến tất có hậu tạ."

Đợi Vô Tây Lăng nói xong, Tổ Nhược Đồng cũng đưa cho Nam Môn Phi Vũ một cái bình ngọc và mỉm cười nói: "Tiểu Phi Vũ, phiền người chuyển lời của ta đến vị tiểu ca kia rằng Tổ Nhược Đồng ta luôn nhớ kỹ trong lòng cái ân một kiếm của hẳn, về sau hẳn có gì cần thì cứ đến Tổ thị tìm ta."

"Hả?! À, vâng... vâng Nhược Đồng tỷ tỷ."

Nam Môn Phi Vũ tiếp nhận bình ngọc rồi cứ ngậy người ra mà gật đầu lia lịa.

Nhìn thấy Tổ Nhược Đồng tặng bình ngọc kia, sắc mặt Vô Tây Lăng lộ ra vẻ xúc động rồi nhìn đối phương bằng ánh mắt sâu xa nhưng không nói thêm điều gì.

"Mặt khác..."

Tổ Nhược Đồng do dự một chút nhưng vẫn mở miệng nói: "Nhẫn với đại ca người rằng lần này Thiên Cơ Minh có chuẩn bị mà đến nên hãn cố gắng kiềm chế một chút, chớ có xúc động mà làm việc không hay. Chắc chắn Thiên Vi Phủ sẽ trách cứ nhưng việc này có liên quan đến cả Thái Nhất Tông nên kết quả chưa chắc đã tệ như chúng ta tưởng tượng. Vô Song hãn ngoài tâm cao khí ngạo ra thì cái gì cũng tốt, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy thì không tốt với hãn đâu, hy vọng hãn có thể suy ngẫm lại một cách cẩn thận..."

"Vâng, nhất định ta sẽ chuyển lời đến cho đại ca."

Nam Môn Phi Vũ không nghĩ rằng Tổ Nhược Đồng sẽ dạn dò như vậy nên gật gật đầu với vẻ ngoài ý muốn.

Tại dãy núi Cảnh Lan không có ai mà không biết Nhược Đồng của Tổ thị, mà mọi người đều đồn đại rằng nàng có quan hệ lỏng lẻo với Nam Môn Vô Song. Hai người từng lịch lãm với nhau, cùng trải qua hoạn nạn với nhau, nhưng vì hai người ở hai thị tộc khác nhau nên cuối cùng không thể đi đến với nhau. Ngẫm lại thì hai người bọn họ đều là Thiếu chủ của thị tộc nên nhất định phải gánh vác trách nhiệm chấn hưng thị tộc, ai cũng không có khả năng vì người kia mà buông tha cho thị tộc của mình.

Tin đồn vô căn cứ nhưng chưa chắc không có nguyên nhân của nó.

Theo cái nhìn của Nam Môn Phi Vũ thì lời đồn đại này chưa chắc đã là giả, nếu không Tổ Nhược Đồng cũng không cần phải quan tâm đến Nam Môn Vô Song như thế.

"Các người còn... còn có chuyện gì nữa không? "

Nam Môn Phi Vũ kinh ngạc nhìn hai người, trên mặt lộ ra vẻ khờ khạo ngây thơ.

Thấy cảnh tượng như vậy, Tổ Nhược Đồng bật cười một tiếng rồi sờ sờ đầu đưa nhóc với vẻ vô cùng thân thiết và nói: "Được rồi, tỷ tỷ không còn việc gì nữa đâu, người mau trở về đi thôi và nhớ chuyển lời của chúng ta đến đại ca người nhé."

"A, Vậy... ta đi về trước nhé."

Nam Môn Phi Vũ một tay cầm thiết bài, một tay cầm bình ngọc, nhìn trái nhìn phải một lần rồi sau đó quay lại và cười một cách ngây ngô.

Cho đến khi rời đi rồi mà Nam Môn Phi Vũ vẫn cảm giác như mình đang nằm mơ vậy. Ba Thiếu chủ của ba đại thị tộc cư nhiên tỏ ra vài phần kính trọng đối với Bạch Mộc Trần. Đồng thời hẳn cũng âm thầm đặc ý vì mình thật sáng suốt khi tìm đến Bạch Mộc Trần nhờ hỗ trợ, vậy chẳng phải là mình cũng sẽ có thưởng ư?

Thằng nhóc chỉ suy nghĩ trong lòng một cách đơn thuần như vậy thôi.

Nhìn thằng nhóc đi với vẻ thoải mái, Võ Tây Lăng nhú mày nói: "Nhược Đồng muội muội, lễ vật của người cũng không rẻ a, ngay kỳ vật như Lưu Ly Thối Tâm Dịch mà cũng bằng lòng lấy ra! "

"Nếu có thể đạt được tình hữu nghị của người này thì tiêu phí lớn một chút cũng không có vấn đề gì. Vật gì có thể dùng một cách hợp lý thì đó mới là kỳ vật, chứ nếu không dùng được thì chỉ là phế vật mà thôi."

Tổ Nhược Đồng không để ý mà cười cười rồi nói: "Mà Tây Lăng đại ca cũng rất hào phóng khi đưa khách lệnh cho một Tiên nô đó thôi, chẳng biết Vô lão gia tử mà biết thì có nổi trận lôi đình hay không? Hoặc là, Tây Lăng đại ca cũng có suy nghĩ giống như tiểu muội? "

"Cái này..."

Mặt Vô Tây Lăng lộ ra vẻ then thùng và nói: "Ta cũng không biết làm điều này có thỏa đáng hay không nhưng cũng tuyệt không coi là phí phạm. Người ta đã cứu tính mạng của mình thì một tấm khách lệnh có đáng là gì chứ."

"Đương nhiên là rất thỏa đáng."

Tổ Nhược Đồng nói với vẻ trịnh trọng: "Ba đại thị tộc thật sự rất nhỏ bé nên muốn sinh sống lâu dài tại Tiên giới thì nhất định phải vứt bỏ một số quan niệm nhàm chán."

"Quan niệm nhàm chán? Người là nói..."

Vô Tây Lăng còn đang nghi hoặc thì Tổ Nhược Đồng nói một cách thẳng thắn: "Thế giới này luôn luôn là cường giả vi tôn, mà tiên lịch vạn năm đến nay Tán Tiên đều chịu áp bách, trong đó nguyên nhân chủ yếu là bởi vì không có công pháp tu hành thích hợp. Nhưng theo ta được biết thì công pháp tu hành của Tán Tiên đã bắt đầu lan tràn tại Nhất Trung Thiên, thậm chí là cả thượng giới, đến lúc đó những người ở đây sẽ phải nhìn lại giá trị của Tán Tiên."

"Cho nên người mới muốn đạt được tình hữu nghị của người này đúng không? "

Nghe được lời ấy, Vô Tây Lăng tiếp lời: "Bởi vì người này có thể lấy tu vi Tán Tiên một kiếp chiến đấu với hắc nô, có năng lực một kiếm giết chết một gã Chân Tiên cửu phẩm nên có thể nói là tiềm lực vô hạn. Nếu có thể

thiết lập quan hệ bằng hữu với đối phương khi hãn còn đang nhỏ yếu thì nói không chừng về sau có thể trở thành trợ lý cho thị tộc... Buồn cười tiểu tử Nam Môn Vô Song kia tâm cao khí ngạo không chịu bỏ đi cái vẻ phách lối kiêu ngạo chứ nếu không nào đến lượt đôi ta."

"Nói Vô Song đại ca tâm cao khí ngạo nhưng không phải chúng ta cũng như thế ư."

Trong mắt Tổ Nhược Đồng hiện lên một chút sầu lo rồi sau đó cười khê và nói: "Lần này nếu không phải chúng ta bị cái nhục này và cứ phát triển theo xu hướng chung thì chưa chắc chúng ta sẽ để ý đến một Tán Tiên, cho dù người này tiềm lực vô cùng thì cũng vẫn không đáng chúng ta kết giao."

"Đúng vậy! "

Võ Tây Lăng khê vuốt cằm và nói với vẻ bùi ngùi: "Nói cho cùng thì cũng chỉ là chút kiêu ngạo đáng thương đang quấy phá trong lòng chúng ta mà thôi. Trước kia chúng ta tự đánh giá mình quá cao, hoặc là nói quá coi thường thế gia tiên tông này, hiện tại chỉ có vứt bỏ hết thảy thành kiến và đoàn kết tất cả lực lượng mà ta có mới là căn bản để sinh tồn."

Tổ Nhược Đồng tán thưởng và gật đầu nói: "Tiểu muội biết Tây Lăng đại ca nhìn có vẻ lỗ mãng chứ kỳ thật bên trong tinh tế vô cùng, nếu không Võ lão gia tử sao có thể yên tâm cho người quản lý gia tộc chứ."

"Hắc hắc, Nhược Đồng muội muội quá khen..."

Võ Tây Lăng then thùng cười hai tiếng rồi nói: "Ta là khôn vật mà thôi chứ Nhược Đồng muội muội mới thật là trí tuệ. Chẳng qua, nếu Nhược Đồng muội muội cảm thấy ta cũng ổn thì có thể suy xét về ta một chút không... Ta nói như thế nào đi nữa cũng là tuổi trẻ lắm tiền, ngoài ra lại có vườn có đất nên nuôi một đạo lữ khẳng định là đủ..."

"Ha ha! "

Tổ Nhược Đồng nhin không được mỉm cười rồi nói với vẻ tức giận:
"Chẳng biết Tây Lăng đại ca học của ai mấy lời dí dỏm khó nghe muốn chết này, không những thế còn dám dùng nó để trêu chọc tiểu muội nữa."

Võ Tây Lăng nhún vai nói một cách lơ đãng: "Ôi, cũng chỉ là nói mà thôi chứ ta biết mặc dù không bị bức tường thị tộc ngăn cách thì người cũng sẽ không lựa chọn ta mà. Thực không hiểu Nam Môn Vô Song chết tiết kia có chỗ nào tốt, tu vi thì không cao, tính tình thì vừa thối vừa cứng, không quả quyết lại còn cao ngạo..."

"Tây Lăng đại ca..."

"Được rồi, không cần phải nói, Võ Tây Lăng ta cũng không phải phế vật nên không cần người khác an ủi. Cũng chỉ là nữ nhân mà thôi, cuối cùng rồi sẽ có, mà không có thì đi đến nơi khác cướp mấy người về là xong, chẳng qua ta vẫn cảm thấy Nhược Đồng là tốt nhất! Ha ha ha"

Trong tiếng cười lớn, Võ Tây Lăng tế lên một cái đĩa rồi ngự không mà đi, đằng sau có một đám hộ vệ theo sát.

Nhìn bóng dáng Võ Tây Lăng đi xa, trong mắt Tổ Nhược Đồng hiện lên một tia phức tạp: "Kỳ thật, Tây Lăng đại ca cũng là một nam nhi tốt..."

Trầm mặc trong chốc lát rồi Tổ Nhược Đồng cũng rời đi.

Trước khi đi, nàng cố ý để lại một đội thị vệ để phụ trách bảo vệ an toàn cho đám người Nam Môn Phi Vũ cùng Bạch Mộc Trần.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tặng Ngọc Giản

Đấu nô trường bị tàn phá vô cùng nặng nề, khói bụi bốc lên mù mịt.

Trong lúc này, Bạch Mộc Trần đang ngồi xếp bằng ở giữa trung tâm của đấu trường, khí tức trên người dần ổn định lại, trên mặt cũng có thêm chút sức sống.

Quỷ Nhận và hai đứa trẻ kia đứng ở một bên thấy tình hình của Bạch Mộc Trần đã chuyển biến tốt đẹp đều khẽ thở phào một hơi.

Ở xung quanh mấy người có sáu tên thị vệ đang ngưng thần cảnh giới, thỉnh thoảng còn quay đầu lại đánh giá hình dạng của Bạch Mộc Trần với ánh mắt tràn đầy vẻ tò mò. Rốt cuộc đối phương có lai lịch như thế nào mà lại có thể lấy tu vi của Tán Tiên một kiếp diệt sát Chân Tiên cứu phẩm bằng một kiếm. Chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Trong hoàn cảnh mơ mơ hồ hồ này, Bạch Mộc Trần thủy chung vẫn duy trì một phần tỉnh táo, phiêu đảng ở trong hư không vô tận.

Thống khổ, dày vò, trống rỗng, cô đơn...

Trong bóng đêm, hết thảy mọi thứ đều trở nên lạnh như băng, tâm thần giống như bị ngàn vạn con kiến cắn xé, chỉ hận không thể chết đi ngay lập tức. Tiếc là nếu ý niệm trong đầu bắt diệt thì tâm thần cũng sẽ không tiêu tán, có thể nói là muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.

Nguyên thần bị tổn thương hoàn toàn không giống với bình thường, nếu như xử lý không tốt có khi tạo thành thương tổn vĩnh viễn. Mặc dù trong

lòng Bạch Mộc Trần sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng thương thể còn nghiêm trọng hơn so với suy nghĩ của hắn rất nhiều. Hắn chỉ có thể tạm thời ổn định lại tâm thần nhưng muốn cho thương thể thực sự khôi phục thì trừ phi có cơ hội gì khác.

“Ôi! Hành động lần này không khỏi có chút lỗ mãng.”

Thở dài một tiếng, tâm thần của Bạch Mộc Trần khẽ lay động rồi khỏi thức hải.

Lần này đúng là có hơi sơ xuất, quả thật hắn không nghĩ tới sau khi nguyên thần hợp kiếm thì uy lực nổ mạnh lại cường đại đến thế, tuyệt đối là đả thương địch thủ một ngàn thì cũng tự tổn hại tám trăm. Xem ra về sau nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì nhất định không thể thi triển lung tung.

“Ông!”

Ngay tại lúc Bạch Mộc Trần đang muốn tỉnh lại, trong hư không xa xôi bỗng nhiên truyền đến một đợt dao động rồi một tia khí thể màu xám bỗng phá tan hư không và tràn vào trong thức hải của hắn.

“Ồ? Đây... Đây là...”

Một cảm giác mát lạnh tràn ngập trong lòng, nguyên thần Bạch Mộc Trần vốn đang đau đớn bỗng nhiên không còn đau nữa, ý niệm trở nên thông suốt và thư thái vô cùng giống như vừa ăn tiên đan thần dược vậy.

Tâm thần khẽ động, Bạch Mộc Trần tìm đến một tia khí tức rất quen thuộc này, chỉ thấy ở trung tâm của thức hải ngoại trừ trí tuệ chi tinh tỏa sáng vĩnh hằng ra thì còn có một vật lơ lửng ở phía trên nó. Đây đúng là ngọc phiến thần bí đã ba lần bốn lượt cứu sống Bạch Mộc Trần.

Lần đầu tiên là khi tu thành Tán Tiên.

Lần thứ hai là khi thiêu đốt thần hồn.

Lần thứ ba là khi rơi vào trong gió lốc hỗn loạn.

Thêm lần này nữa xem như là lần thứ tư.

Tựa hồ mỗi một lần phiến ngọc phiến thần bí này xuất hiện đều ở lúc thương thế của Bạch Mộc Trần vô cùng nghiêm trọng, sau đó bảo hộ và che chở cho hắn.

Cảm nhận thấy nguyên thần khôi phục, Bạch Mộc Trần không khỏi buồn rầu rơi lệ.

Có lẽ ngọc phiến thần bí này trong mắt của người khác là một món bảo bối khó lường, nhưng đối với Bạch Mộc Trần mà nói thì nó chính là di vật duy nhất mà sư tôn Bạch Diệu Tử lưu lại cho hắn để âm thầm bảo hộ cho hắn trong cõi u minh.

“Sư tôn, chắc là người luôn luôn yêu thương, theo dõi và phù hộ cho ta..... Ngài hãy yên lòng, Mộc Trần nhất định sẽ cố gắng hơn nữa, tuyệt đối không làm mất thể diện của ngài, mất thể diện của tông môn..... Huyền Ất Môn sẽ luôn luôn tồn tại ở trong Tiên giới, ta sẽ đem tông môn phát dương quang đại..... Tán Tiên cuối cùng sẽ đạt được tự do, ta sẽ đem hết tâm lực của ta để giúp đỡ những người cần giúp đỡ..... Ta biết con đường này rất khó đi, ta cũng biết chính mình quá mức nhỏ bé, nhưng ta vẫn sẽ đi tiếp cho đến khi tính mệnh của ta không còn nữa.....”

Một người, nếu muốn thừa nhận thật nhiều áp lực thì cần phải có quyết tâm cường đại!

Một trái tim, có thể thừa nhận bao nhiêu tình cảm thì cũng có thể chứa đựng bấy nhiêu tín niệm kiên định!

Độ kiếp thân tổn, Tán tiên nhiên hồn.

Nguyên thần phá liệt, vạn tử bất hồi!

Đúng vậy, Bạch Mộc Trần chưa từng hối hận về lựa chọn của mình, cũng như sư tôn Bạch Diệu Tử của hắn chưa từng hối hận khi bảo hắn rời đi.

Nỗi lòng dần dần lắng xuống, Bạch Mộc Trần tỉnh lại từ trong hồi ức.

Hắn kinh ngạc nhìn ngọc phiến thần bí kia, tựa hồ có hơi khác biệt so với quá khứ.

Đúng vậy! Chính là khác biệt!

Bạch Mộc Trần có thể cảm nhận được sự tồn tại của ngọc phiến này, nó thật sự tồn tại, giống như một cái khay tròn tồn tại vĩnh hằng trong thức hải của hắn chứ không còn là cảm ứng mờ ảo xa xôi nữa.

Vốn định tiếp tục dò xét bí mật bên trong ngọc phiến nhưng nghĩ tới hoàn cảnh hiện tại của mình cũng không an toàn nên Bạch Mộc Trần tạm thời bỏ qua ý niệm này, chờ sau này trở về Nam Môn thị tộc mới tính tiếp.

Ngôi sao nhoáng lên báo hiệu một ngày đã qua đi.

Lúc này, khói bụi trên đấu nô trường cũng đã tiêu tan.

Bạch Mộc Trần tỉnh lại từ trong nhập định và từ từ mở mắt. Mặc dù sắc mặt của hắn vẫn tái nhợt, nhưng tổn thương nguyên thần đã không còn lo ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian ngắn là có thể khôi phục hoàn toàn.

“Đại thúc, người đã tỉnh!”

Tiểu Ưc Khố là người đầu tiên phát hiện Bạch Mộc Trần tỉnh lại nên vội vàng chạy tới để hỏi thăm đối phương.

Nam Môn Phi Vũ và Quỷ Nhận thấy vậy cũng tiến lên phía trước.

“Này... Lão Bạch, người không có chuyện gì là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết.”

Thở phào một hơi, Nam Môn Phi Vũ lấy một khối thiết bài cùng một chiếc bình ngọc từ trong ngực ra và nói: “đây là Nhược Đồng tử tử cùng Võ Tây Lăng đại ca nhờ ta chuyển cho người, bọn họ còn nói sẽ ghi nhớ ân tình của người, tương lai nếu có chuyện gì có thể đi tìm bọn hắn....”

Ngay lập tức, Nam Môn Phi Vũ đem chuyện hôm qua kể lại một lần, không bỏ sót chút nào.

Có thể trở thành thiếu chủ của ba thị tộc lớn thì sao có thể không có một chút trí tuệ mưu lược nào chứ.

Về tâm tư của Tổ Nhược Đồng và Võ Tây Lăng, Bạch Mộc Trần cũng có thể đoán biết chút ít, đơn giản là đầu cơ kiếm lợi mà thôi. Đương nhiên, hắn cũng không thấy phản cảm với loại thủ đoạn của hai người này, con người vốn là một loài dùng trí tuệ để sinh tồn nên không có gì là đúng hay sai cả. Nhất là Tổ Nhược Đồng, Bạch Mộc Trần đối với nàng lại có chút khâm phục. Một người có thể trong thời điểm khốn cùng vẫn muốn an ủi người khác, từ đó có thể thấy được trí tuệ hơn người, lại còn biết quan tâm chăm sóc.

Nhìn thị vệ xung quanh, trong lòng Bạch Mộc Trần yên tâm không ít, hiện tại mình chưa hoàn toàn khôi phục, nếu có người có ý đồ xấu với bọn họ thì chưa chắc hắn có thể ứng phó được.

Bởi vậy, tuy Bạch Mộc Trần không có nhiều hảo cảm với con cháu thị tộc, nhưng hắn quyết định nhận lấy phần tình nghĩa này, hơn nữa tại thời điểm thích hợp sẽ xuất thủ giúp đỡ một tay.

Đúng như sự suy nghĩ của Tổ Nhược Đồng, Tán Tiên quật khởi đã trở thành xu thế tất yếu mà không ai có thể ngăn cản được. Một khi đã như vậy, Bạch Mộc Trần phải tạo cho mình mấy đường rút lui, hoặc là nói tạo thêm trợ lực, những chuyện này đều để chuẩn bị cho tương lai sắp tới.

“Ta không sao, để cho các người phải lo lắng rồi.”

Bạch Mộc Trần mỉm cười vuốt đầu tiểu Ưc Khố, sau đó đứng dậy nhìn về phía Quỷ Nhận: “Không ngờ Quỷ Nhận huynh lại lưu lại vì Bạch mỗ, thật sự vô cùng cảm kích.”

“Người giúp ta, ta giúp người, không cần nói lời cảm ơn.”

Quỷ Nhận hai lần mở miệng nhưng lời nói đều giống nhau như đúc, tuy vậy Bạch Mộc Trần lại cảm nhận được ý tứ trong đó khác nhau. Lần đầu tiên chỉ là cảm tạ thuần túy, còn lần thứ hai lại là bao hàm một cảm xúc kín đáo.

Bạch Mộc Trần cười cười, quay sang nói với Nam Môn Phi Vũ: “Tam thiếu gia, chỗ của người có ngọc giản để thác ấn hay không?”

“Hả! Ngọc giản trống sao? Có có có, người chờ chút.....”

Nam Môn Phi Vũ không biết Bạch Mộc Trần lấy ngọc giản trống để làm gì, bất quá thứ này dù sao cũng quá phổ biến, cho nên hắn đem toàn bộ ngọc giản trống trong túi đựng đồ của hắn lấy ra rồi nhét vào trong tay của đối phương.

“Đa tạ Tam thiếu gia.”

Bạch Mộc Trần tiện tay lấy ra một chiếc ngọc giản và áp lên trên trán của chính mình.

Qua một lúc sau, Bạch Mộc Trần đem ngọc giản đã thác ấn tặng cho Quỷ Nhận rồi mang theo Nam Môn Phi Vũ và Tiểu Ưc Khố rời đi.

Thấy tình cảnh như vậy, thị vệ của Tổ thị cũng hoàn thành nhiệm vụ của chính mình rồi giải tán theo.

“Hả? Đây..... Đây là.....”

Nhìn ngọc giản trong tay, vẻ mặt của Quỷ Nhận thay đổi mấy lần... Đầu tiên cảm thấy mừng như điên, sau đó là khiếp sợ, cuối cùng mới tỏ ra nghi hoặc. Bởi vì ngọc giản này lưu trữ một bộ công pháp cho Tán Tiên tên là [Tiên Ấn], thậm chí còn có cả kinh nghiệm tu hành cùng với tâm đắc trong đó.

Nếu đem so sánh với tiên thạch hay pháp bảo thì bộ công pháp này mới là thứ mà Quỷ Nhận cần nhất trước mắt, giá trị của nó không thể đo lường.

“Vì sao hắn lại giúp ta? Sao hắn có thể có công pháp của Tán Tiên? Lại còn kinh nghiệm tu hành cùng tâm đắc trong đó nữa..... Thật khó nói ”....

Lại ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng đám người Bạch Mộc Trần đang dần dần biến mất, trong lòng của Quỷ Nhận dâng lên một tư vị không thể nói thành lời. Có chút khó chịu, có chút không cam lòng, thậm chí có chút hâm mộ Bạch Mộc Trần, không phải mỗi một tiên nô đều có tư cách để có được bằng hữu. Mà thật may mắn, mình là bằng hữu của hắn..... Có lẽ... là vậy!

Hơn một ngàn năm giã dựa trong sự dày vò, Quỷ Nhận sớm đã hình thành thói quen ích kỷ, lạnh lùng, tuyệt vọng..... Hắn chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác có người quan tâm đến hắn, hay cảm giác chịu ân huệ của người khác như thế nào. Hóa ra, cảm giác như thế quả thật không tồi!

Chẳng qua, trên thế gian thực sự có người chân thành tuyệt đối như vậy sao?

Có lẽ thật sự là có, ít nhất hẳn thấy được trên người Bạch Mộc Trần có một tia hy vọng như vậy.

“Một ngàn tám trăm năm, người còn đang đợi ta hay sao?”

Quỷ Nhận đem ngọc giản cất vào trong ngực với vẻ trân trọng rồi lại nắm chắc một chiếc hồ lô màu đồng cổ trong lòng bàn tay, trong ánh mắt thâm tình bất giác có chút ẩm ướt.

Là ai, đã từng nói sẽ đợi nàng!

Là ai, đã từng nói sẽ không oán trách không hối hận!

Là ai, đã từng đứng ở trên đỉnh núi cao, từng nói sẽ bảo vệ nàng suốt đời suốt kiếp.

Là ai, cuối cùng đã lừa hện?

Tại thời điểm còn niên thiếu từng hết sức cuồng vọng, cũng từng hăng hái.....

Từng chuyện cũ dần hiện lên trong lòng, tất cả đều chua cay không nói thành lời.

Lục Li, tu tiên giả ở Quỳnh Dao tiểu thế giới, lúc độ kiếp bị kẻ thù đánh lén nên trọng thương binh giải tu thành Tán Tiên, đạo lữ vì cứu tính mạng của hắn đã mất mạng dưới thiên kiếp, chỉ còn một tia tàn hồn chuyển thế.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy các cảm xúc vui vẻ, buồn rầu, chia tay rồi gặp lại.

Cả đời đầy sóng gió nhưng chưa bao giờ từ bỏ.

Chẳng sợ vạn thế đồng quy, chỉ sợ sau này cô đơn lẻ bóng.

Từ đó về sau, trên đời không có Lục Li mà chỉ còn Quỷ Nhận, một Quỷ Nhận vì cừu hận mà sống.

Sinh tử kết, tương tư nặc, hoa nở hoa tàn, hồng trần mạt.

Thiên niên vạn niên bất nguyện hoàn, duyên lai duyên khứ thù nhân quá.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Thiên Vi Phủ Chủ

Thiên Vi Phủ tọa lạc trong một mảnh phúc địa tại Đông Phương Lâm.

Tòa thành này chiếm giữ diện tích khoảng một trăm vạn mét vuông, tiên dân tụ tập lên tới mấy chục vạn, phía bắc thông với Cửu Khúc Hà, phía nam tiếp giáp với Thanh Ô Sơn, phía đông vươn tới Cảnh Lan Lĩnh, lân cận với Thiên Cửu Phủ, đối diện với Cửu Dương tiên viện, địa thế rộng rãi, hoàn cảnh lại thích hợp, bốn phương thông suốt, quả là một trong số ít những tòa thành phồn vinh nhất ở Đông Phương Lâm.

Ở trong thành, một tòa lâu vũ sừng sững giữa không trung, bốn phía xung quanh đều có tiên binh canh gác, bảo vệ vô cùng chặt chẽ, đại khí trang trọng, làm cho người khác không dám khinh nhờn.

Nơi này chính là phủ đệ của Thiên Vi Phủ chủ Nguyễn Kinh Niên.

Nguyễn Kinh Niên, Thiên Tiên cửu phẩm... Tử Tiêu Cung... Tuổi thật bảy ngàn tám trăm... Tiên quan tam phẩm... Thiên Vi Phủ chủ.

Tiên quan tam phẩm đại biểu cho điều gì?

Có lẽ trong mắt của Tiên tông đại phái thì chức vụ này chẳng tính là gì, nhưng trong mắt của tiên dân bình thường thì nó đại biểu cho quyền uy, là sự tồn tại cao cao tại thượng, là người đứng đầu một phủ, quản hạt và nắm giữ kế sinh nhai của hơn mười vạn tiên dân trong phạm vi của mình.

Ở Tiên Giới, quan niệm tôn ti đã hình thành từ thời thượng cổ tới nay, vì vậy tiên tịch cũng phân chia rất rõ ràng.

Có năm loại tiên tịch bao gồm Quan, Sĩ, Thương, Dân, Nô được định ra để phân biệt. Từ khía cạnh nào đó mà nói chính là để cân bằng thế lực của các nơi, hơn nữa còn thể hiện được sự ưu việt của kẻ mạnh.

"Nô" tịch đa số đều là Tán tiên, hoặc là những người phạm phải trọng tội, không có chút địa vị hay quyền lợi nào ở trong Tiên Giới, sống hay chết của họ đều nằm trong tay của người khác.

"Dân" tịch chính là những người tuy thân gia sạch sẽ nhưng lại không môn không phái.

Những người này đều có tư chất kém cỏi, không có hi vọng bước lên đại đạo, hơn nữa lại không có môn phái để nương nhờ nên chỉ cầu mong một hoàn cảnh yên bình để sinh sống. Vì thế thông thường họ sẽ phụ thuộc vào các tiên thành hoặc các gia tộc lớn, nhờ đó sẽ được bảo hộ ở trong phạm vi mà tiên thành quản lý.

Dĩ nhiên, quyền lợi phải đi kèm với nghĩa vụ, mà nghĩa vụ của tiên dân chính là hàng năm sẽ phải cống nộp cho tiên thành một khoản tiên thạch, ngoài ra còn phải phục tùng vô điều kiện những mệnh lệnh do tiên thành ban hành, ví dụ như tuyển mộ binh lính, xây dựng tường thành.... Tất nhiên tài nguyên của Tiên giới có hạn nên tranh đấu giữa các tiên thành là điều không thể tránh khỏi. Đối với hiện tượng này thì cho dù là Tử Tiêu Cung cũng không thể hoàn toàn can thiệp mà chỉ có thể mắt nhắm mắt mở để mặc nó phát triển trong phạm vi nhất định là được.

Nếu đem ra so sánh thì "Thương" và "Sĩ" khá là tự do và không chịu quá nhiều ước thúc.

"Thương" lấy chuyện kinh doanh buôn bán làm gốc, mặc dù địa vị không cao nhưng có nhiều điểm được ưu đãi, ví dụ như được tự do di chuyển giữa các châu, được quyền buôn bán tự do trong tiên thành. Hơn nữa bọn họ rất

được hoan nghênh, bởi vì sự có mặt của bọn họ đại biểu cho lợi ích và tài phú.

"Sĩ" thì đa số là đệ tử của các Tiên tông, chia làm chín đẳng, căn cứ vào quyết định và khảo hạch của Tiên tông đại phái và do Tử Tiêu Cung ghi vào danh sách. Một khi trở thành tiên sĩ thì không cần phải nộp tiên thạch lên trên, cũng không cần phải tuân thủ dụ lệnh mà tuân theo sự điều động của Tiên tông. Có thể nói tiên sĩ muốn làm gì thì làm, thậm chí khi làm việc không cần để ý tới Tử Tiêu Cung. Vì vậy, sự tồn tại của tiên sĩ làm cho Tử Tiêu Cung đau đầu vô cùng, hơn nữa lại là căn nguyên của tai họa.

Trong năm loại tiên tịch thì "Quan" tịch có quyền lợi lớn nhất. Quan tịch do Tử Tiêu Cung sắc phong quan phẩm, thống trị mọi công tác trong Tiên giới, quản lý sự vụ của tiên dân. Cho dù quan tịch nhỏ nhất là nhất phẩm cũng được hưởng đãi ngộ không hề tầm thường, vô luận là tiên thạch hoặc pháp bảo, chỉ cần tu vi phù hợp là có thể nhận lấy bổng lộc tương ứng ở Tử Tiêu Cung, không hề thua kém so với Tiên tông.

Tử Tiêu Cung dù vị thế yếu hơn nhưng cuối cùng lại có danh phận đại nghĩa mà không ai có thể dao động. Cho dù tiên sĩ vô cùng cường đại có bất mãn với tiên quan cũng không thể tùy ý đánh giết, nếu không sẽ bị quy kết tội danh. Vì thế, thế lực của Thái Nhất Tông tuy vô cùng mạnh mẽ nhưng làm việc vẫn phải dựa vào phủ chủ các nơi mới có thể thuận lợi dễ dàng được.

Chỉ từ điểm này mà nói thì quan tịch đã thể hiện được lợi ích của nó.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói thì hai giới tiên phàm có quan niệm đồng nhất với nhau.

Không khí bên ngoài phủ đệ vô cùng nghiêm trang nhưng bên trong lại tràn ngập hoa thơm chim hót, cảnh tượng đẹp đẽ vô cùng.

Ở trong hoa viên dưới đình viện có một nam tử trung niên áo trắng đang ngồi cùng bảy cô gái xinh đẹp, vừa thưởng thức trà luận đạo, vừa phong hoa tuyết nguyệt (*), thỉnh thoảng truyền đến một loạt tiếng cười trong trẻo, có thể nói là không khí hài hòa, tiêu dao tự tại. Bọn họ chính là Thiên Vi Phủ chủ Nguyễn Kinh Niên cùng mấy vị phu nhân của hắn.

Tu hành là vì cái gì? Tất nhiên là vì trường sinh.

Trường sinh là vì cái gì? Tất nhiên là vì cực lạc.

Tu hành gần tám ngàn năm, Nguyễn Kinh Niên đã sớm nhìn thấu thế gian vô thường nên cuộc sống an nhàn đã thành thói quen của hắn.

Có người nói hắn không có chí tiến thủ nữa, cũng có người nói hắn hoang dâm vô độ, đắm chìm trong quyền lợi và sắc đẹp. Nhưng Nguyễn Kinh Niên lại nghĩ bất kể là tu hành hay là trường sinh cũng đều vì tự tại và vui vẻ, nếu đã như vậy tại sao có thể bỏ qua niềm vui.

Trên thực tế, trong lòng Nguyễn Kinh Niên cũng hiểu rõ, hắn vốn không phải là người có thiên tư siêu việt, có thể tu luyện tới Thiên tiên cửu phẩm đã là vô cùng may mắn, muốn tiến thêm một bước nữa cơ hồ là chuyện không thể. Nếu vậy, đối với một người chỉ còn hai ngàn năm thọ nguyên như hắn mà nói, nếu hao phí tâm lực để truy cầu một cơ hội vô cùng nhỏ bé không bằng tận hưởng những thời khắc trong hiện tại. Ít nhất là hắn đã từng vui vẻ!

Đây là một người "rộng rãi", có cách nhìn đối với cái chết vô cùng khoáng đạt, nhưng đối với lợi ích lại xem trọng vô cùng. Có mưu lược, biết tiến biết lui, hiểu được nên lấy hay nên bỏ, cho nên Nguyễn Kinh Niên có thể trụ vững ở Thiên Vi Phủ này mấy ngàn năm, ngay cả tứ đại gia tộc quyền quý như thế cũng phải kính lễ ba phần.

"Khởi bẩm chủ thượng, bên ngoài có người cầu kiến, tự xưng Thiên Cơ Minh Tinh chủ... Còn có báỉ thiếp."

Ở bên ngoài đình viện có một hạ nhân kính cẩn dâng lên một tấm thiệp màu đen, bên trên viết ba chữ “Thiên Cơ Minh” thật to màu vàng.

"A, Thiên Cơ Minh Tinh chủ tìm bản phủ làm gì?"

Nguyễn Kinh Niên đứng lên từ trong lòng của mỹ nhân rồi cầm thiệp quan sát một chút, ngay sau đó nét mặt lộ vẻ trầm tư: "Không sai, đây chính là bài thiệp của Thiên Cơ Minh, bất quá bản phủ chưa từng có liên hệ gì với Thiên Cơ Minh, bọn họ đột nhiên tới tìm làm gì. "

...

Dừng một chút, Nguyễn Kinh Niên bữu môi khinh thường nói: "Hừ hừ, rõ ràng là một đám cường đạo bậy bạ, lại còn học đòi người khác gửi bài thiệp tới đây, giả bộ khách khí, cố lộng huyền hư, quả thật là buồn cười. Cũng được, các người lại dám to gan lớn mật tới gặp bản phủ, nếu không gặp người một lần lại cho rằng bản phủ sợ các người hay sao. Bản phủ cũng muốn nhìn xem, các người muốn giở trò gì, Thiên Vi Phủ không phải là nơi các người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi! "

Nói xong, mắt của Nguyễn Kinh Niên đảo lộn một vòng rồi nói với hạ nhân: "Được rồi, người dẫn bọn họ tới thiên sảnh và nói với họ rằng ta sẽ tới sau. Ngoài ra, gọi Tôn tổng quản tới gặp ta, nhớ kỹ không được để lộ bất cứ tin tức gì."

"Dạ, tiểu nhân biết! "

Tên hạ nhân khẽ rùng mình một cái, lên tiếng trả lời rồi lui ra.

"Ai, thật là mất hứng! Các vị phu nhân, các người cứ tiếp tục a, bản phủ đi thay quần áo để gặp khách, một lát sẽ trở về."

Nguyễn Kinh Niên nhéo nhéo hai má của mỹ nhân bên cạnh rồi sau đó cười lớn đi ra khỏi đình viện.

Cùng lúc đó, tứ đại gia tộc của Thiên Vi Phủ trước sau nhận được truyền tin từ ngoài ngàn dặm tới.

Tin tức trên đó bao gồm tất cả mọi chuyện phát sinh ở chợ Cảnh Lan và đấu nô trường, kể cả chuyện Nguyễn Hằng và đám người Âu Phù Nhạc bị Thiên Cơ Minh bắt đi.

Trong nhất thời, tứ đại gia tộc vô cùng tức giận, Thiên Vi Thành phong vân biến sắc.

(*) Phong hoa tuyết nguyệt là gì? Phong hoa tuyết nguyệt là gió mát trăng thanh, hai kẻ nhà lành, làm chuyện mát mẻ)

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tinh Chủ Của Thiên Cơ Minh

Nguyễn Kinh Niên đi thẳng vào một khách sảnh nạm vàng dát ngọc, rèm châu xanh biếc hiện lên vẻ xa hoa nằm chênh bên phủ đệ rồi ngồi ở trên chính đường.

Phía dưới bên phải của hắn có một cô gái trẻ tuổi béo mập đang ngồi dựa lưng vào ghế, tay đang nhẹ nhàng gạt gạt chén trà hiện ra vẻ thông dong, thoải mái.

"Cô nương là ai? Muốn gặp bản phủ có chuyện gì? "

Nguyễn Kinh Niên dò xét người tới với vẻ lãnh đạm, trong giọng nói hùng hậu mang theo vài phần chất vấn.

Giờ phút này Nguyễn Kinh Niên đã thay đổi trang phục, đầu đội kim quan, thân mặc hoa phục, cùng với thân hình cao lớn càng làm tôn lên một cỗ khí thế không giận tự uy. Theo lời trong thế tục mà nói thì là đây chính là cái uy của nhà quan.

Chỉ có điều, nữ tử trẻ tuổi kia tựa hồ không để ý đến điều đó mà trên khuôn mặt béo tròn lộ ra một nụ cười rồi nói: "Tiểu muội tên Lan Đậu Đậu, là tinh chủ của Thiên Cơ Minh trú tại Phượng Lâm Châu, lần này mạo muội quấy rầy thật sự là có chuyện trọng yếu muốn thương lượng với Nguyễn phủ chủ."

"Thương lượng? "

Nguyễn Kinh Niên nhìn đối phương với vẻ khinh thường rồi nói: "Bản phủ là Tiên Quan quản hạt vạn dặm tiên thổ, mà Thiên Cơ Minh các người cũng chỉ là phường trộm đạo mà thôi, có tư cách gì để thương lượng với bản phủ chứ? Nếu người không nói rõ ý đồ thì bản phủ sẽ tiễn khách ngay."

Nếu là thế lực bình thường thì Nguyễn Kinh Niên đã không khách khí như thế mà sai người bắt đối phương từ sớm để tra hỏi rồi, nhưng tiếc rằng đối phương là tinh chủ của Thiên Cơ Minh.

Theo Nguyễn Kinh Niên biết thì mạch nước ngầm trong Thiên Cơ Minh rất là sâu, có quan hệ rối rắm phức tạp, làm việc thì bí ẩn, bởi vậy người thực sự làm việc ngoài sáng đều là tinh chủ của các khu vực, mà mấy tinh chủ này đại biểu cho thể diện của Thiên Cơ Minh. Do đó, hẳn cũng không cần thiết vì một chuyện không quan trọng mà đắc tội với một vị tinh chủ vì điều này không phù hợp với tính cách lợi ích đi đầu của hắn.

"Được rồi! Một khi Nguyễn phủ chủ đã nói thẳng như thế thì tiểu muội cũng không quanh co lòng vòng nữa."

Lan Đậ Đậ không cười nữa mà đứng thẳng dậy rồi nói: "Mấy ngày trước tiểu muội nghe nói dãy núi Cảnh Lan mà quý phủ quản hạt có một mỏ quặng mới..."

"Hả!? "

Nguyễn Kinh Niên chấn động trong lòng nhưng trên mặt không lộ ra vẻ gì khác thường: Mỏ quặng mới? Chắc cô nương nghe tin đồn nhầm rồi. Nếu dãy núi Cảnh Lan mà có một mỏ quặng mới thì sao bản phủ lại không biết chứ, chẳng lẽ ba thị tộc lớn dám giấu diếm bản phủ ư! "

Lan Đậ Đậ lắc lắc đầu nói: "Phủ chủ đại nhân không cần diễn trò nữa, nếu không nắm chắc thì Thiên Cơ Minh ta sao dám tùy tiện đến đây."

"Người... "

Khuôn mặt Nguyễn Kinh Niên hiện lên vẻ giận dữ, trong đầu suy nghĩ liên tục nhưng vẫn không đoán ra ý đồ của đối phương: "Hừ! Cho dù có thì sao? Dãy núi Cảnh Lan là địa bàn của Thiên Vi Phủ, nếu có phát hiện ra mỏ quặng mới thì cũng không liên quan tới Thiên Cơ Minh các người! "

"Người thừa nhận là tốt rồi! "

Lan Đậ Đậ lại cười nói: "Tiểu muội lần này đại biểu Thiên Cơ Minh mà đến chỉ có một mục đích, đó là người thấy thì có phần. Chúng ta muốn chiếm hai thành mỏ quặng này..."

"Cái gì!? Người... Hay! Hay cho một câu người thấy thì có phần, lại còn muốn chiếm hai thành nữa!? Chẳng qua là một lũ hề không dám chường mặt ra ánh sáng mà thôi, bản phủ muốn xem các người dựa vào cái gì mà dám đến trả giá với bản phủ! "

Nguyễn Kinh Niên giận dữ mà cười, rồi sau đó uy thế của Thiên Tiên cửu phẩm chợt bạo phát!

"Bồng! "

Khí lưu thổi quét khiến đồ đạc trong phòng khách nhất thời hóa thành bột phấn!

Chỉ thấy mi tâm Lan Đậ Đậ chợt lóe lên rồi lộ ra một ấn ký màu xanh chống lại uy thế Nguyễn Kinh Niên mà không thua kém chút nào.

Thiên Tiên cửu phẩm! Không ngờ lại là một vị Thiên Tiên cửu phẩm!

Sắc mặt Nguyễn Kinh Niên lộ ra vẻ ngưng trọng rồi cường chế lửa giận trong lòng và dần dần tỉnh táo lại. Một khi tu vi của đối phương đã tương đương với mình thì việc dùng vũ lực khiến cho đối phương thỏa hiệp là không có khả năng lớn rồi, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại mà thôi.

Trầm ngâm một lát rồi Nguyễn Kinh Niên trầm giọng nói: "Người cho là chỉ một Thiên Tiên cửu phẩm như người mà có thể muốn làm gì thì làm tại Thiên Vi Phủ ư? Người có tin chỉ cần bản phủ ra lệnh một tiếng thì hôm nay người đừng hòng toàn thân trở về hay không! "

Lan Đậ Đậ chẳng biết lấy vài trái cây từ đâu, vừa ăn vừa nói: "Nguyễn phủ chủ không cần uy hiếp đe dọa tiểu muội đâu, một khi ta đã dám đến thì có năm chắc đổi mặt hết thủy. Thế lực Thiên Cơ Minh chúng ta trải rộng cả Tiên Giới, nếu phủ chủ thật sự muốn đại động can qua thì người có hại chắc chắn sẽ không phải là chúng ta... Hãy tin ta, ta nói toàn điều thật mà thôi."

Nhìn Lan Đậ Đậ nói những lời này với vẻ mặt chân thành, Nguyễn Kinh Niên hận không thể tát một cái chết tươi đối phương, rốt cuộc là ai đang uy hiếp ai đây?

Đương nhiên, những lời này của Lan Đậ Đậ cũng không phải là khoa trương. Nếu Tử Tiêu Cung là hoàng quyền nơi hạ giới thì Thiên Cơ Minh chính là cường đạo thổ phỉ. Hắn sẽ không nói cái gì quy củ với người, mà chỉ cần có lợi thì bọn họ tuyệt không ngại giết người phóng hỏa, có thể nói là hạng người coi trời bằng vung. Cho nên, tốt nhất vẫn là nhẫn nhịn một chút đi!

Nhẫn thì nhẫn, nhưng nói thì vẫn phải nói.

Chỉ nghe Nguyễn Kinh Niên nói với vẻ châm chọc khiêu khích: "Cho dù thế lực Thiên Cơ Minh các người trải rộng khắp Tiên Giới nhưng thì sao đây. Chẳng nhẽ các người còn dám giết lên tận Tử Tiêu Cung ư? Hừ! "

"Giết lên tận Tử Tiêu Cung thì tất nhiên là không dám rồi, và cũng không có bản lĩnh kia, nhưng để đối phó với một số người thì cũng đủ rồi..."

Lan Đậ Đậ trở tay ném một cái ngọc giản về phía Nguyễn Kinh Niên và nói: "Đây là lễ vật tiểu muội dâng lên xem như là lễ gặp mặt nhé,

Nguyễn phủ chủ xem những nghìn vạn lần đừng quá giận dữ kéo ảnh hưởng đến sức khỏe, chúng ta còn phải chân thành hợp tác với nhau nữa mà."

Nói xong, Lan Đậu Đậu lại lấy ra vài quả cây và nhét vào miệng mà lần nào cũng là một ngậm một quả, bảo sao mà béo như vậy.

"Bùng! "

Bóp chặt lấy ngọc giản, Nguyễn Kinh Niên lại nổi giận, hơn nữa còn giận hơn nhiều so với vừa rồi: "Các người bắt đám Hằng nhi! Các người dám làm như thế..."

"Phủ chủ bớt giận! "

Lan Đậu Đậu biết nội dung trong ngọc giản chạm đến vảy ngược của đối phương nên vội vàng ngắt lời nói: "Tuy chúng ta bắt thiếu phủ cùng bốn vị thiếu gia tiểu thư, nhưng tuyệt đối sẽ không làm khó dễ bọn họ, ít nhất hiện tại bọn họ rất an toàn cho nên phủ chủ cứ yên tâm."

Yên tâm? Sao mình có thể yên tâm được?!

Nguyễn Kinh Niên phần hận trong lòng nhưng không thể phát tác được. Trước không nói mình có thể bắt được đối phương hay không mà mặc dù có thể bắt thì cũng không bảo đảm được an nguy của Nguyễn Hằng. Phải biết rằng, mỗi người trong Thiên Cơ Minh đều là hạng liều mạng, nếu Nguyễn Hằng có gì xảy ra thì hẳn cũng không dám tưởng tượng rằng mình sẽ như nào nữa.

Đại đa số tu sĩ tại Tiên Giới truy tìm trường sinh nên rất ít người sẽ lưu lại hậu duệ của mình, bởi vì tiên nhân kết thai tiêu hao rất nhiều tinh huyết nguyên khí, hơn nữa còn khiến cho cảnh giới rút lui. Vì thế trừ phi người nào sắp hết thọ nguyên mới lựa chọn lưu lại huyết mạch.

Nguyễn Kinh Niên tự biết tuổi thọ không còn lâu nữa mà tu vi cũng khó tiến thêm tấc nào nên mới kết hạ tiên thai với một phu nhân. Có thể nói là hãn hao phí rất nhiều tâm huyết trên người Nguyễn Hằng và coi huyết nhục này chính là bản thân mình ngày sau. Vậy mà hôm nay Nguyễn Hằng gặp chuyện không may thì sao hãn có thể không nổi giận cho được!

"Nói! Rốt cục các người muốn gì? "

Thấy Nguyễn Kinh Niên sợ ném chuột vỡ đồ, Lan Đậ Đậ cũng không có được một tấc lại muốn tiến thêm một thước mà cười tùm tùm rồi nói: "Kỳ thật việc gì phủ chủ phải cố chấp như vậy chứ, Thiên Cơ Minh chúng ta từ trước đến nay chỉ làm chuyện có lợi mà thôi. Chuyện hợp tác với Thiên Vi Phủ thì người cấp lợi lộc cho chúng ta và tất nhiên chúng ta sẽ có đi có lại cho người..."

Đang nói thì Lan Đậ Đậ dừng lại và đưa ra một hứa hẹn: "Nếu như tiểu muội nhớ không lầm thì tiên khảo trăm năm một lần sắp bắt đầu rồi, tuy rằng phủ chủ có nắm chắc ngôi yên tại vị trí phủ chủ này nhưng bên ngoài vẫn có không ít trở ngại đúng không? Nếu vậy Thiên Cơ Minh chúng ta có thể giúp đỡ phủ chủ bình định mấy cái trở ngại này, phủ chủ nghĩ sao? "

"Nói thật chứ?! "

Nguyễn Kinh Niên biến sắc, hiển nhiên cũng hơi động tâm.

Chính như lời Lan Đậ Đậ nói, muốn ngôi yên ổn ở vị trí phủ chủ Thiên Vi Phủ này thì chỉ bằng quan hệ là không đủ, ngoài ra thọ nguyên của hãn không còn nhiều lắm nên có không ít người cũng đang nhìn chăm chăm vào khối thịt béo này!

"Lời nói của tiểu muội chính là đại biểu cho thành ý của Thiên Cơ Minh, mặc dù phủ chủ đại nhân không lo lắng cho bản thân mình nhưng chẳng lẽ

lại không lo lắng cho tiền đồ của Nguyễn thiếu phủ sao? Đây chính là chuyện tốt hợp tác đôi bên cùng có lợi đấy! "

Đúng là vừa đấm vừa xoa điển hình cho chính sách cây gậy và củ cà rốt.

Lời nói của Lan Đậu Đậu hấp dẫn như một cô gái đẹp đang khỏa thân khiến Nguyễn Kinh Niên rất cuộc không chịu nổi và cuối cùng cắn răng đồng ý.

"Được rồi, trên nguyên tắc thì bản phủ đồng ý hợp tác với các người, nhưng bản phủ tuyệt đối sẽ không ra mặt. Ta không muốn để cho người khác biết ta có liên quan gì tới Thiên Cơ Minh các người."

"Đúng là nên như thế, phải bí mật thì khi cần mới có tác dụng lớn."

"Mặt khác, việc này quan hệ quá lớn nên bản phủ cần thương nghị với vài vị gia chủ nữa."

"Tiểu muội cũng nghĩ vậy, đến lúc đó còn mong phủ chủ nói tốt cho chúng ta một chút."

"Tất nhiên là thế rồi."

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Luyện Hóa Ma Khí

Tại Vọng Thiên Phong trong dãy núi Cảnh Lan.

Kể từ khi chợ Cảnh Lan bị tập kích đến nay đã trôi qua ba ngày, Nam Môn thị tộc từ trên xuống dưới ban đầu còn khẩn trương và bối rối nhưng đến hiện tại đã trở nên bình tĩnh, giống như hết thủy đã hồi phục trở lại như lúc ban đầu. Phần lớn tiên dân lại bận rộn vui đầu vào kế sinh nhai như mọi ngày, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì. Mặc dù ngẫu nhiên có người đề cập tới sự hỗn loạn và hung hiểm khi đó thì cũng coi như là chuyện tán gẫu lúc trà dư tửu hậu thôi.

Còn hết thủy chuyện xảy ra trong Đấu Nô Trường đều bị một số người hoặc cố ý hoặc vô ý che giấu đi và chỉ có rất ít người mới biết được chân tướng trong đó.

Trong Tịnh Viễn Cư vẫn tĩnh lặng và yên bình như xưa.

Bởi vì thương thế của Ôn Nhã chưa lành, không tiện làm việc nên đành phải chăm sóc linh bồ trong linh điền cùng tiểu Ưc Khổ.

Cách đó không xa, tiểu tiên điêu (con chồn tiên nhỏ) nằm lười biếng trên hàng rào gỗ ra vẻ buồn bã ỉu xiu nhìn về phía hai mẹ con ở trong vườn.

Cho dù đã 3 ngày trôi qua nhưng mỗi khi Ôn Nhã nhớ tới những chuyện xảy ra trong Đấu Nô Trường do tiểu Ưc Khổ kể lại thì nàng vẫn không hết khiếp sợ.

Nuôi con một trăm tuổi thì lo lắng cho con hết chín mươi chín năm.

Lời này càng làm nổi bật tâm tình Ôn Nhã giờ phút này, cho dù là người tu tiên cũng không ngoại lệ.

Với nàng thì thế giới này đã không còn màu sắc gì nữa kể từ khi trượng phu cùng thân tộc chết đi, chỉ còn đứa con gái là gửi gắm duy nhất của nàng. Cả đời này nàng đã không còn mong muốn gì nữa mà chỉ hy vọng con gái của mình có thể khỏe mạnh vui sướng mà trưởng thành, nếu lần này tiểu Ưc Khố xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì nàng cũng không biết mình có thể sống tiếp được nữa hay không.

May mắn là tiểu Ưc Khố đã trở về bình yên vô sự, hơn nữa càng hiểu chuyện, càng tự tin hơn so với trước kia.

Ôn Nhã vừa vui mừng vừa cảm kích Bạch Mộc Trần.

Rốt cục hẳn là dạng người gì? Rõ ràng là Tán Tiên một kiếp thể mà chẳng những có thể dùng lực đối kháng với Hắc nô hai kiếp mà còn một kiếm chém chết một gã Chân Tiên cửu phẩm.

Kia là Chân Tiên cửu phẩm chứ không phải củ cải trắng a!

Cao thủ như vậy ở Phượng Lân Châu tuyệt đối được cho là cao thủ đứng đầu một phương, nếu là tiến thêm một bước để ngưng tụ Tiên Chủng thành tựu Thiên Tiên liền có thể hưởng thụ sự tôn sùng không gì sánh được.

Chẳng lẽ Bạch Mộc Trần đã có được thực lực Chân Tiên cửu phẩm, thậm chí siêu việt Chân Tiên!?

Nghĩ đến đây, Ôn Nhã không khỏi nhìn về phía căn nhà gỗ nhỏ, trong ánh mắt lộ ra vẻ hơi lo lắng cùng với một chút chờ đợi kèm theo vài phần nóng bỏng. Có lẽ người ta thật sự là một cao thủ, mình có thể kết hạ phần thiên duyên này cũng là nhờ may mắn.

Lúc này, phía trong căn phòng u ám nhưng tràn ngập Tiên Linh chi khí đậm đặc, Bạch Mộc Trần đang ngồi xếp bằng phía trên giường gỗ, nôtấn nơi mi tâm lúc sáng lúc tối phun ra nuốt vào Tiên Linh chi khí xung quanh và chuyển hóa thành tiên nguyên của bản thân.

Trong cơ thể hần, mạch luân tráng kiện khê rung động giống như một âm thanh huyền diệu và hô ứng lẫn nhau với khí hải cùng Tiên Chủng.

Sau khi quay về thị tộc, Bạch Mộc Trần thỉnh Nam Môn Phi Vũ hỗ trợ tìm một cái phòng khách cho mình.

Bởi vì gia chủ cùng Nam Môn Vô Song ra ngoài chưa về mà Nam Môn thị tộc từ trên xuống dưới đều hoảng sợ trong lòng nên sẽ không có ai để ý đến một Tiên nô nhỏ nhoi đang làm gì. Bởi vậy trong mấy ngày này Bạch Mộc Trần trở thành một người thanh thản nhất trong thị tộc, vì thế hần mượn cơ hội này để bế quan nghỉ ngơi và hồi phục một phen, đồng thời cũng lập ra kế hoạch cho tương lai.

Hành trình lần này đến chợ Cảnh Lan có thể nói là biến đổi bất ngờ, nhìn bên ngoài thì Bạch Mộc Trần có vẻ rất nổi bật, nhưng trên thực tế trong đó hung hiểm vô cùng. Trước không nói bản thân bị thương như thế nào mà chỉ cần đắc tội Thiên Cơ Minh cùng Nam Môn Khiếu Vân cũng đủ đẩy hần lên nơi đầu sóng ngọn gió.

Vốn theo tính cách của Bạch Mộc Trần thì chắc chắn sẽ không để bản thân nổi bật như vậy, nhưng tình huống lúc đó không cho phép hần suy nghĩ nhiều, mà một khi đã khiến người khác chú ý thì không cần thiết phải tiếp tục che giấu gì nữa. Ngoài ra có một số việc càng che giấu càng khiến người khác hoài nghi.

Mặt khác, Huyền Thanh cùng Mộ Dung Ngưng Yên xuất hiện đã khơi dậy nỗi đau nằm sâu trong lòng Bạch Mộc Trần, còn có chua chát, có thống khổ và còn có cừu hận nữa.

Cửu hận là thứ độc dược độc nhất trên đời, nó không ăn mòn thân thể mà ăn mòn linh hồn người ta.

Đồng dạng, cửu hận cũng là gánh nặng nặng nhất trên đời, không thể quên mà càng không thể vứt bỏ.

Nhất là khi cửu hận mạnh mẽ hơn so với sự khống chế của mình thì trong lòng giống như có một hố sâu khiến cho người ta cảm thấy nặng nề cùng tuyệt vọng.

Trong cơn thống khổ day dứt, Bạch Mộc Trần cảm giác rõ rệt sự nhỏ yếu của mình.

Đúng vậy! Mình thật sự sáng tạo ra công pháp thích hợp cho Tán Tiên tu luyện, hơn nữa thực lực tăng cường không ít, nhưng thế thì sao? Chẳng lẽ mình có thể đánh đồng với thiên chi kiêu tử của các tiên tông đại phái?

Không! Không có khả năng!

Khởi điểm của Tiên Sĩ chính thống luôn luôn cao hơn Tán Tiên và đây là một cái rãnh không thể vượt qua. Cho dù Tán Tiên có thể tu hành bình thường cũng còn lâu mới bằng các Tiên Sĩ chính thống chứ đừng nói gì đến thiên chi kiêu tử.

Điểm này không ai có thể rõ hơn so với Bạch Mộc Trần.

Nếu như muốn nói đến ưu thế thì quả thật có một thứ. Đó là thần thức của Bạch Mộc Trần mạnh hơn nhiều so với Chân Tiên bình thường, thậm chí ngang với cao thủ cảnh giới Thiên Tiên. Nhưng tiếc là Tán Tiên có những gông cùm xiềng xích không thể chối cãi, thần thức có mạnh mẽ hơn nữa cũng cần có thân thể tương ứng mà thân hình yếu ớt của Tán Tiên căn bản không có khả năng thừa nhận thần thức quá mạnh mẽ.

Mà biện pháp duy nhất có thể đề thăng tu vi của mình một cách nhanh chóng là lại sinh ra mạch luân, hoặc là đề thăng phẩm chất của Tiên Chủng.

Về phần đề thăng tu vi như thế nào thì trong lòng Bạch Mộc Trần đã sớm có ý tưởng, chỉ tiếc hiện tại hắn nghèo rớt mùng tơi nên cho dù có biện pháp cũng không thể thực hiện được, chỉ có thể đi từng bước nhìn từng bước.

Nhưng trước đó mình còn cần chuẩn bị thêm một chút thủ đoạn bảo mệnh mới được.

Tranh đấu tại Đấu Nô Trường khiến Bạch Mộc Trần ý thức được một điều là nơi nào tại Tiên Giới cũng có tranh chấp, cho dù là nơi xa xôi như dãy núi Cảnh Lan cũng là một nơi thị phi. Hắn tin rằng chuyện phiến toái như vậy còn có thể kéo dài một khoảng thời gian nữa mà Nam Môn thị tộc cũng sẽ không thái bình mãi được, có khi một ngày nào đó thì đại họa lâm đầu.

Trong đầu Bạch Mộc Trần trăm mối tơ vò, chuyện hắn phải làm thì nhiều lắm nhưng gánh thì nặng mà đường thì xa a!

Thu liễm tâm thần, Bạch Mộc Trần lại dời sự chú ý lên trên cơ thể mình.

Thời gian dần dần trôi qua và Tiên Linh chi khí bên trong nhà dần dần tiêu tán.

Được tiên nguyên tẩm bổ nên Bạch Mộc Trần đã hoàn toàn khôi phục trạng thái, thậm chí trải qua nguy cơ này, thần thức cùng tiên nguyên của hắn đều tăng lên, xem như nhân họa đắc phúc!

Đang lúc tâm thần hắn chuẩn bị rời khỏi cơ thể thì dao động trong khí hải khiến hắn chú ý.

Ngưng thần nhìn lại chỉ thấy đạo ma khí bám vào Tiên Chủng kia dần dần loãng đi theo sự vận chuyển của Tiên Chủng... Mỗi khi nhặt đi một phần thì Tiên Chủng lại sáng lên một phần giống như là hấp thu ma khí, thần dị vô cùng.

Đối với hiện tượng như vậy, Bạch Mộc Trần không rõ vì sao mà chỉ đoán là Tiên Chủng trong cơ thể mình rất đặc thù bởi vì dung nạp một tia huyết ấn của thiên triệu nên mới có năng lực hấp thu luyện hóa sát khí, mà ma khí đúng là một loại thiên địa sát khí.

Một khi đã có thể luyện hóa ma khí thì mình còn khách khí gì nữa!

Bạch Mộc Trần thử thăm dò bằng cách đưa tâm thần vào phía trên Tiên Chủng, sau khi phát hiện không có gì dị thường liền thúc dục Tiên Chủng vận chuyển thật nhanh!

"Ông! "

Một luồng ma khí nhợt nhạt bị luyện hóa rất nhanh nhưng Bạch Mộc Trần không cảm thấy thân thể có chút biến hóa nào.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ mình đoán nhầm ư?

"Bùng! "

Đang lúc Bạch Mộc Trần nghi hoặc thì đột nhiên trong Tiên Chủng bộc phát ra một luồng nhiệt năng kinh người và bao phủ hẵn trong khoảnh khắc.

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tiên Chủng Khôi Phục

Nóng! Quá là nóng đi!

Hơi nóng tràn tới khiến Bạch Mộc Trần như đang ở trong đồng lửa cháy bùng bùng, mỗi một tắc trên da thịt, mỗi một tắc linh hồn đều bị dày vò trong cơn đau đớn. Nếu không phải hắn có ý chí kinh người để chống đỡ thì chỉ sợ tâm thần hắn đã bị sức nóng này hòa tan rồi.

Rốt cuộc là có chuyện gì?!

Bạch Mộc Trần một mực chú ý đến biến hóa trong cơ thể nhưng vẫn chưa phát hiện điều gì bất thường, thế vì sao sau khi luyện hóa ma khí thì Tiên Chủng lại phun ra khí tức nóng rực như vậy?!

Trong lòng vừa sợ vừa ngạc nhiên nhưng Bạch Mộc Trần vẫn phòng thủ thần niệm một cách cẩn thận và chống đỡ trong cơn đau khổ.

"Huyền hoàng chi sơ,

Tức vi hỗn độn,

Thiên địa hồng hoang,

Vạn vật hữu tự,

Mệnh vận chí thâm,

Do giản hóa minh,

Thái thượng thánh ý,

Phụng minh chân đạo..."

Vừa niệm ba nghìn chữ trong 《 Đạo Tàng 》 thì diễn biến của sự sống và cái chết trong trời đất cũng lưu chuyển trong trái tim Bạch Mộc Trần:

Thiên địa chi thủy, hắc ám vô nhãn, đại nhật hoàng hoàng, quang chiếu vạn linh.

Nhất điểm linh tinh, bất tán bất diệt, chí âm chí dương, dung luyện thế giới.

Quang nguyên chi chủng, phụng danh vi hỏa, linh tính vô căn, vĩnh hằng minh minh.

Sát na lưu quang, vô nhật vô dạ.

(Đại khái là thế này: Trời đất thuở sơ khai vốn bị bóng tối bao phủ. Sau đó mặt trời xuất hiện và chiếu sáng vạn vật.

Một điểm sáng nhỏ sáng mãi không tắt là chí âm chí dương điều hòa thế giới.

Có một loại ánh sáng tên là lửa bùng lên trong bóng đêm vĩnh hằng.

Trong khoảnh khắc nó sáng lên thì thế giới không còn phân biệt được giữa ban ngày với ban đêm nữa.)

Trong lòng Bạch Mộc Trần suy nghĩ miên man, hăn giống như thấy được nguồn gốc của mỗi lửa, thấy được sự sống và cái chết của lửa, hăn giãy dụa

trong ngọn lửa, rèn luyện trong ngọn lửa rồi cuối cùng sống lại từ trong ngọn lửa.

Chẳng biết qua bao lâu, cảm giác của Bạch Mộc Trần dần dần hồi phục và cơn đau đốn trên người cũng biến mất theo, còn lại chỉ là sự ấm áp và thoải mái.

"Đây... Đây là lửa!?"

Nhìn thấy một ngọn lửa màu trắng ngà đang cháy xung quanh Tiên Chung, Bạch Mộc Trần chấn động trong lòng.

Khỏa Tiên Chung này vốn là của Đại La Kim Tiên Cổ Thiên Hành nhưng vì bị hủy hoại nên mới tặng cho Bạch Mộc Trần làm kỷ niệm, mà sau đó Bạch Mộc Trần lấy đại trí tuệ đại nghị lực để chữa trị và thay thế tiên căn rồi trồng vào trong cơ thể mình.

Trên thực tế Bạch Mộc Trần đã thật sự làm được nhưng cũng không phải quá thành công.

Bởi vì khỏa Tiên Chung này của Cổ Thiên Hành đã bị hủy hoại nghiêm trọng nên Tiên Thiên chi linh ở bên trong đã bị tiêu tan từ lâu. Do đó dù Bạch Mộc Trần đã chữa trị rồi thì cũng chỉ có tác dụng phụ trợ tu hành, luyện hóa Tiên Linh chi khí mà thôi, còn những tác dụng khác hoàn toàn không thể thực hiện được.

Kết quả như vậy đối Bạch Mộc Trần mà nói đúng là một điều tiếc nuối.

Tại Tiên Giới thì tiên nhân nào cũng có tiên căn, chỉ cần đem tiên căn ngưng tụ thành Tiên Chung thì có thể xưng là Thiên Tiên, mà cũng chỉ có Thiên Tiên cùng Tiên Sĩ từ Thiên Tiên trở lên mới được cho là "Tiên" thực sự.

Vì sao lại như thế?

Tất cả mọi sự vật hay con người trên thế gian đều không nằm ngoài âm dương ngũ hành, mà lúc ngưng tụ Tiên Chủng sẽ căn cứ vào công pháp tu hành của Tiên Sĩ để dung hợp khí âm dương ngũ hành tương ứng, do đó diễn sinh ra lực lượng âm dương ngũ hành. Có thể nói không chút khoa trương nào là một khi ngưng tụ Tiên Chủng thì sẽ có thuộc tính của chính mình, rất hiếm người sẽ thông qua ngoại lực để thay đổi.

Mà một khi ngưng tụ Tiên Chủng xong thì thực lực của Tiên Sĩ sẽ được đề thăng lên rất nhiều, chẳng những có thể luyện hóa ngũ hành chi lực trong trời đất mà còn có thể tích trữ tiên nguyên, phối hợp với nguyên thần, khống chế tiên lực, thậm chí luyện đan, chế vũ khí, chế tiên phù bậc cao cũng không nằm ngoài sự trợ giúp của Tiên Chủng.

Nguyên nhân chính là như thế nên Bạch Mộc Trần vẫn luôn buồn phiền vì chưa nghĩ ra cách khôi phục Tiên Chủng chi linh.

Chẳng qua, hiện tại đã sinh ra một ngọn lửa màu trắng ngà này thì hết thảy mọi vấn đề cũng được giải quyết một cách dễ dàng.

Ngọn lửa màu trắng ngà bập bùng giống như có sinh mệnh khiến cho người ta có hy vọng cùng ánh sáng.

Khác với ngọn lửa mà pháp thuật ngưng tụ ra, ngọn lửa mà tự thân Tiên Sĩ tinh luyện ra gọi là "Đan hỏa", ý là đan tâm chi hỏa và không bao giờ tắt.

Tại hạ giới thì có đan hỏa phổ biến là Tam Muội Chân Hỏa, Nguyên Anh Chân Hỏa v.v...

Tại Tiên Giới thì đan hỏa phổ biến chính là Thiên Hỏa nói chung, dùng để dung đan luyện khí hoặc xuất ra bên ngoài ngăn địch đều là các thủ đoạn không tồi. Ngoại trừ các Chân Tiên có gặp gỡ đặc thù thì chỉ có Thiên Tiên hoặc lấy Tiên Sĩ cảnh giới cao hơn mới có thể ngưng tụ ra Thiên Hỏa. Bởi vậy, Thiên Hỏa cũng xem như là dấu hiệu của Thiên Tiên.

"Thiên Hỏa! Đúng thật là Thiên Hỏa! "

Giờ này khắc này, trong lòng Bạch Mộc Trần kích động đến mức không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Thiên Hỏa xuất hiện nghĩa là Tiên Chủng đã khôi phục và nói lên một điều rằng những cố gắng của hắn không hề uổng phí chút nào.

Cho dù hiện tại ngọn lửa này còn rất nhỏ, nhưng phẩm chất của bản thân Tiên Chủng lại rất cao, nó được Cổ Thiên Hành dung nhập suốt sáu đạo hỏa linh đỉnh cấp cơ mà. Chỉ cần sau này Bạch Mộc Trần lại thu thập đủ hỏa linh thì chuyện Tiên Chủng khôi phục lại uy năng ngày xưa không phải là chuyện không có khả năng.

Đây chính là tích súc dày, là cơ duyên lớn bằng trời mà Kim Tiên tặng cho.

Nghĩ đến đây Bạch Mộc Trần không khỏi nhớ đến Cổ Thiên Hành, một vị trưởng giả tiền bối khiến hắn vô cùng cảm kích và tôn kính.

Tâm thần Bạch Mộc Trần đi ra khỏi cơ thể rồi một tia lửa màu trắng ngà bắt đầu bập bùng trên đầu ngón tay hắn.

Ánh lửa sáng rực xua tan sự u ám trong căn phòng nhỏ.

"Tốt! Tốt! "

Đang thưởng thức Thiên Hỏa một cách vui sướng đột nhiên Bạch Mộc Trần cau mày phát hiện ra giữa ngọn lửa màu trắng ngà lộ ra một tia màu đỏ, tựa hồ tương liên với tâm thần mình.

Sau khi trầm ngâm một thoáng thì Bạch Mộc Trần đã hiểu ra.

Tia màu đỏ này chắc là huyết sát của thiên triệu đã dung hợp với Tiên Chủng, đáng tiếc là trong này không thích hợp, không thì hắn cũng muốn

thử xem Thiên Hỏa biến dị này có uy lực như thế nào.

Đương nhiên, dù Thiên Hỏa có uy lực như thế nào thì Bạch Mộc Trần cũng có thể cảm giác được một cách rõ ràng là tốc độ luyện hóa Tiên Linh chi khí của mình bây giờ nhanh hơn gấp đôi so với trước, hơn nữa hỏa linh chi khí trong trời đất bị Tiên Chủng trong khí hải hấp thu hết cả cho đến khi bão hòa mới thôi.

Chỉ một lúc sau, tiên nguyên trong cơ thể liền tăng lên một chút, ước chừng ngang với Bạch Mộc Trần tu hành nửa tháng.

Giải quyết xong vấn đề của Tiên Chủng, Bạch Mộc Trần không còn buồn phiền gì nữa nên tâm tình rất tốt.

Như vậy kế tiếp là muốn nhìn xem miếng ngọc phiến thần bí ở trong ý thức hải kia rốt cuộc là bảo vật gì!

Tâm thần lại chìm vào trong chỗ sâu trong ý thức hải.

Cảm nhận được sự tồn tại thật sự của ngọc phiến khiến Bạch Mộc Trần có cảm giác rất yên tâm giống như là sư tôn đang ở một nơi xa xăm nào đó dõi về phía mình.

Sau một hồi tưởng nhớ, hắn đưa thần thức vào phía trên ngọc phiến và cảm thấy một cảm giác huyền diệu khó giải thích nảy lên trong lòng.

Thiên địa sơ sinh, phục hữu âm dương, càn khôn vận chuyển, huyền hóa thế giới...

(Lúc trời đất mới sinh ra là có âm dương, sau đó trời đất vận chuyển sinh ra thế giới.)

Theo sự cảm ngộ ngày càng sâu sắc, Bạch Mộc Trần giống như đang ở trong một thế giới khác.

Trong này hỗn loạn vô cùng, trong này là một mảnh hoang vu, trong này tử khí dày đặc, trong này im lìm vắng vẻ.

Trong không khí tràn ngập một khí tức khủng bố mang tính phá hoại cùng hủy diệt, còn xung quanh là cảnh vật tối tăm mờ mịt nhìn không tới cuối.

Đây là lần thứ hai Bạch Mộc Trần đi vào thế giới trong ngọc phiến và cảnh tượng nơi này giống y như lần trước hắn tới. Đang lúc hắn muốn tiếp tục điều tra thì trong trời đất lại truyền đến một đợt dao động như muốn muốn đuổi hắn ra khỏi nơi này. Vẫn là lực lượng bài xích kia.

"Lực lượng này..."

Tuy rằng hiện nay Bạch Mộc Trần đã mạnh mẽ hơn nhiều so với ngày trước nhưng dưới lực lượng bài xích này thì hắn vẫn nhỏ bé như cũ và không thể kháng cự chút nào.

Mắt thấy thần hồn sẽ phải rời đi thì đột nhiên Bạch Mộc Trần phát hiện ra một kiện vật phẩm đang lơ lửng ở bên cạnh mình... Hắn nhớ rất rõ lần trước mình đi vào trong này thì nơi này đâu có vật gì, như vậy thứ này từ đâu ra?

Không có nghĩ nhiều, Bạch Mộc Trần theo bản năng cuốn lấy vật ấy rồi biến mất cùng với nó trong thế giới này.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tiên Chủng Khôi Phục

"Kéo kẹt! "

Cánh cửa căn nhà gỗ mở ra rồi Bạch Mộc Trần quần trắng áo trắng đi từ bên trong ra, trên mặt hiện rõ vẻ khoan khoái và cả thân hình giống như đã được thay da đổi thịt.

Lần này bế quan chỉ gần gần có nửa tháng nhưng có thể nói thu hoạch không tệ chút nào.

Chẳng những thương thế của mình đã hoàn toàn khôi phục mà tu vi còn tiến thêm một tầng, quan trọng nhất vẫn là Tiên Chủng đã khôi phục khiến cho hắn có một tia cơ hội bước vào đỉnh phong tiên đạo. Đây mới là chỗ dựa căn bản của hắn sau này. Còn kiện ngọc phiến thần bí kia thì với tu vi bây giờ của hắn còn không có tư cách tìm tòi nghiên cứu mà chỉ có thể tạm gác lại để sau này có cơ hội thử lại.

Nghĩ đến đây, Bạch Mộc Trần bất giác nhìn vào cổ kính trong tay, trên mặt hiện rõ vẻ tiếc hận.

Mặt cổ kính này đúng là kiện vật phẩm mà Bạch Mộc Trần lấy ra từ trong không gian của ngọc phiến kia. Nó chỉ nhỏ bằng bàn tay, khung kính điêu khắc vô số văn ẩn kỳ dị, trên mặt kính có vô số vết rạn li ti còn chuôi kính đã không thấy đâu nữa, toàn bộ thân kính không có một chút ánh sáng nào giống y như một vật chết vậy.

Đúng vậy! Cổ kính bị hủy hoại này chính là tiên bảo "Cửu Long Hỏa Thần Tráo ", nhưng hiện tại đã là một kiện phế phẩm.

"Cửu Long Hỏa Thần Tráo" vốn do Bạch Mộc Trần đoạt được từ tay Thiên Tiên Quách Nam, sau đó Bạch Mộc Trần bị cuốn vào trong gió lốc hỗn loạn nên mất sạch đồ đạc trên người, vì thế tiên bảo này cũng không biết tung tích nơi nào nữa.

Bạch Mộc Trần vốn tưởng rằng tiên bảo này đã bị cuốn vào trong không gian hỗn loạn nhưng không ngờ nó lại xuất hiện ở bên trong ngọc phiến rồi được hắc mang ra ngoài.

"Nếu như tiên bảo này còn có thể sử dụng thì tốt quá, đáng tiếc a! "

Tiên bảo mất rồi mà tìm lại được vốn là chuyện đáng để cao hứng, đáng tiếc vật ấy bị ăn mòn xác xơ trong gió lốc hỗn loạn nên linh tính cũng hoàn toàn biến mất và bị hư hỏng nặng chẳng khác gì phế phẩm. Bằng không, có tiên bảo tương trợ thì Bạch Mộc Trần cũng có tự tin đối mặt chiến đấu với Thiên Tiên.

"Thái Nhất Tông, Huyền Thanh tặc tử, nhất định ta sẽ tìm đến các ngươi, nhất định sẽ..."

Sư tôn cùng các sư đệ đang từ trên trời cao dõi theo ta, mà ta chính là hương hỏa duy nhất của Huyền Ất Môn nên nhất định ta không để cho bản thân gặp chuyện gì không may, nhất định ta phải sống cho thật tốt... Sư tôn, ngài cũng nghĩ như vậy đúng không! "

Khẽ thở dài rồi Bạch Mộc Trần thu hồi lại cổ kính và cũng thu hồi lòng cừu hận của mình.

Hiện tại hắc còn rất nhỏ yếu nên căn bản không thể đối mặt với một con quái vật lớn như Thái Nhất Tông, thậm chí hắc còn không thể biểu lộ ra một chút hận ý nào trước mặt cừu nhân mà ngược lại còn phải nhẫn nại trong sự dày vò. Kỳ thật trong lòng hắc rất là đau khổ, rất là đau khổ, chỉ có điều hắc không muốn biểu lộ ra ngoài mà thôi.

"Đại thúc..."

Theo tiếng gọi to, Ôn Nhã mang theo tiểu Ưc Khố bước nhanh đến.

"Mộc Trần ra mắt phu nhân, tiểu thư."

Bạch Mộc Trần khách khí thi lễ mà không có một chút thái độ được nuông chiều nào.

Thật sự mà nói thì Tịnh Viễn Cư này xem như là căn nhà đầu tiên của Bạch Mộc Trần. Cho dù hiện tại thì hai mẹ con này không quyền không thế, sinh sống kham khổ, nhưng tâm địa thiện lương của các nàng làm cho người ta có cảm giác thân thiết, cũng làm cho Bạch Mộc Trần có cảm giác ấm áp về một gia đình.

Có người quan tâm dù sao vẫn thích hơn.

Bất kể là ân cứu mạng hay là sự dịu dàng khó mà có được này đều khiến trong lòng Bạch Mộc Trần tràn ngập sự cảm kích. Đời người không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, vào lúc người gặp khó khăn và bất lực mà có người bằng lòng giúp người vô điều kiện thì đó chính là bằng hữu.

Kỳ thật, rất nhiều đạo lý cũng rất đơn giản, chỉ có lòng người là phức tạp mà thôi.

"Ha ha, tiên sinh không cần khách khí."

Ôn Nhã thấy thái độ Bạch Mộc Trần vẫn kính cẩn như cũ thì trong lòng không khỏi thở nhẹ một hơi và lời nói cũng càng ôn hòa hơn: "Lần này tiên sinh vì việc của Ôn Nhã mà bỏn ba vất vả, thiếu chút nữa rơi vào vòng nguy hiểm, lúc nguy nan lại cứu Khố nhi một mạng khiến Ôn Nhã thực sự vô cùng cảm kích. Xin nhận một lễ của Ôn Nhã..."

Nói xong, Ôn Nhã thi lễ với Bạch Mộc Trần một cách chân thành mà người sau nhẹ nhàng lách người tránh đi.

"Phu nhân đã nghiêm trọng vấn đề rồi."

Bạch Mộc Trần lắc đầu và nghiêm mặt nói: "Ngày trước phu nhân cùng tiểu thư có ân cứu mạng ta, rồi sau đó lại bằng lòng thu nhận người không rõ lai lịch như ta, ân đức như thế ta sao có thể quên được? Hơn nữa chuyện lần này cũng có một phần lỗi của ta, nếu ta có thể đưa tiểu thư rời đi sớm một chút thì cũng sẽ không khiến tiểu thư bị hoảng sợ như thế."

"Tiên sinh nói vậy là sai rồi."

Nghe được giọng nói thành khẩn của Bạch Mộc Trần, Ôn Nhã hoàn toàn yên lòng, nàng vuốt tóc tiểu Úc Khổ với vẻ yêu thương rồi nói: "Đứa nhỏ này từ xưa đến nay đều sinh hoạt ở bên trong Nam Môn thị tộc nên không biết sự hiểm ác ở thế giới bên ngoài, lần này để nàng đi ra ngoài tăng thêm kiến thức cũng là điều tốt, ít nhất hiện tại nó còn hiểu chuyện hơn so với trước kia."

Nghe mẫu thân nói như vậy, hai má tiểu Úc Khổ ửng đỏ rồi ngượng ngùng cúi thấp đầu.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, không khí vô cùng hòa hợp, mà Ôn Nhã cũng không có hỏi đến bí mật của Bạch Mộc Trần giống như không hề quan tâm đến chuyện này.

"Xèo xèo! "

Một đạo bóng đen nhoáng lên rồi thấy con chồn tiên nhỏ đứng ở trên vai tiểu Úc Khổ và kêu to hai tiếng với Bạch Mộc Trần.

Con vật nhỏ này hình như rất sợ Bạch Mộc Trần nên cứ một mực quần quýt xung quanh đùa nghịch với hắn.

"Ha hả, tiểu gia hỏa này thật có linh tính."

Bạch Mộc Trần cười cười với con chồn tiên nhỏ rồi sau đó nói với Ôn Nhã: "Phu nhân, một khi tiểu thư đã tìm được Khổ Tâm Thảo thì kế tiếp sẽ bắt đầu trị liệu thương thế của người nhé! "

"Được, được! "

Ôn Nhã kích động gật gật đầu, trong lòng sốt ruột vô cùng. Nàng thấy Bạch Mộc Trần vừa mới đi ra nên ngượng ngùng không dám mở miệng nhờ vả, không ngờ đối phương chủ động nói ra khiến nàng cảm động không thôi.

"Đại thúc..."

Tiểu Ưc Khổ vừa vui vẻ vừa nói với vẻ thấp thỏm: "Thật... Thật sự có thể chữa khỏi cho mẫu thân sao? Có thật như vậy chăng? "

Tất nhiên Bạch Mộc Trần hiểu được tấm lòng của một người con đối với mẹ nên trả lời một cách thẳng thắn: "Tiểu thư yên tâm đi, ta nắm chắc tám thành nhưng cần thêm một vị thuốc để hỗ trợ."

"Là thuốc gì hả đại thúc? "

"Mặc Tiên Đài."

Nghe được lời ấy, khuôn mặt khẩn trương của tiểu Ưc Khổ nhất thời thả lỏng ra.

Nếu là linh dược gì khác thì thật sự nàng không có nắm chắc lấy được nhưng Mặc Tiên Đài này thì có thể hái thoải mái tại Hắc Phong Nhai. Từ trước đến nay nàng vẫn thường xuyên đến Hắc Phong Nhai để hái thuốc này để giảm bớt cơn đau cho mẫu thân mình mà.

Trong tổ cư của Nam Môn thị tại Vọng Thiên Phong.

Lúc này, Mai Tinh đang ở trong thư phòng sửa sang lại sổ sách trên bàn, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Mấy ngày nay Nam Môn gia chủ đi ra ngoài chưa về nên cả thị tộc từ trên xuống dưới có chút hỗn loạn mà Mai Tinh thân làm chủ mẫu nên phải xử lý tất cả các chuyện lớn nhỏ trong thị tộc. Chỉ có điều loại người như Mai Tinh từ trước đến nay đều là chuyên quyền độc đoán, lại không chịu trao quyền lợi cho cấp dưới để họ chia sẻ bớt việc cho nên sao mà không mệt mỏi cho được?

"Bẩm báo đại phu nhân, lão gia đã trở lại."

"A! "

Nghe tiếng thông báo của hạ nhân từ bên ngoài truyền đến khiến sắc mặt Mai Tinh trở nên vui vẻ rồi vội vàng buông hết chuyện đang làm và chuẩn bị tự mình đi đón. Không ngờ nàng vừa ra khỏi cửa liền thấy Nam Môn Tiêu Viễn một thân áo lam đầy bụi đường đi đến với vẻ mệt mỏi.

"Phu quân, tình huống bên Thiên Vi Phủ thế nào rồi? A, Sao Vô Song không trở về cùng với người? "

"Ôi! Chuyện có chút phức tạp, chúng ta đi vào rồi nói sau."

Sau khi thở mạnh ra một hơi thật dài thì Nam Môn Tiêu Viễn đi thẳng vào trong thư phòng rồi ngồi xuống, sắc mặt nặng nề vô cùng.

Thấy tình hình như vậy, trong lòng Mai Tinh dấy lên một tia dự cảm không tốt.

TIÊN ẨM

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nam Môn Tiêu Viễn

Không khí trong thư phòng thoáng mát rộng rãi này có hơi căng thẳng.

Mai Tinh đốt một bó linh hương rồi sau đó bưng trà lên cho Nam Môn Tiêu Viễn.

"Làm phiên phu nhân."

Nhẹ nhàng mở mở chén trà ra, Nam Môn Tiêu Viễn cảm thấy một mùi hương thơm ngát nhập vào cơ thể khiến tâm tình hân nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lúc này, mặt Mai Tinh lộ ra vẻ lo lắng và hỏi: "Phu quân, rốt cuộc tình hình ra sao, có phải là xảy ra chuyện gì không? "

"Ừ."

Nam Môn Tiêu Viễn gật gật đầu, buông chén trà xuống và nói: "lần này Thiên Cơ Minh bắt Thiên Vi thiếu phủ cùng bốn vị thiếu gia tiểu thư của bốn đại gia tộc làm con tin và yêu cầu phân ra ba thành mỏ quặng trong dãy núi Cảnh Lan cho bọn họ. Người cũng biết bốn đại gia tộc từ trước đến nay không chịu thiệt thòi nên sao có thể đáp ứng yêu cầu của đối phương chứ. Hiện tại bốn đại gia tộc, Thiên Vi Phủ cùng Thiên Cơ Minh đang tranh cãi túi bụi, mà ngay ba thị tộc lớn chúng ta cũng bị liên lụy trong đó."

"Bọn họ muốn chia phần mỏ quặng!? Sao bọn họ biết được thông tin? "

Mai Tinh biến sắc rồi nói với giọng phẫn nộ: "Nếu như để ta biết là ai để lộ tin tức thì nhất định ta sẽ băm thây hẳn thành vạn mảnh! "

Nam Môn Tiêu Viễn khoát tay áo nói: "Bỏ đi, trên đời không có bức tường nào mà gió không lọt, một khi chuyện đã phát sinh thì hiện tại có truy cứu cũng vô bổ, chỉ trách cây to đón gió mà thôi. Ôi! "

Mai Tinh cũng biết hiện tại không phải lúc cáu giận, đợi sau khi bình phục cảm xúc thì nàng mới hỏi: "VẬY... ý của phủ chủ đại nhân như thế nào? "

Đề cập đến phủ chủ khiến Nam Môn Tiêu Viễn nhú mày và nói: "Nói đến cũng kỳ quái, thái độ của phủ chủ đại nhân cũng không cường liệt mà lại đứng giữa giảng hòa, nếu không phải phủ chủ đại nhân ngăn cản thì phỏng chừng bốn đại gia tộc đã đánh nhau với Thiên Cơ Minh."

"Người... Người nói việc này có quan hệ với phủ chủ đại nhân!?"

Lời vừa thốt ra khỏi miệng thì Mai Tinh thấy hối hận luôn. Loại chuyện không có chứng cứ rõ ràng như này há có thể đoán mò lung tung, nhất là đối tượng để đoán lại là phủ chủ Thiên Vi Phủ cao cao tại thượng, nếu là để ai đó nghe thấy thì hậu quả không thể lường được!

Nam Môn Tiêu Viễn cũng không có để ý mà chỉ ưu tư: "Tuy rằng ta không biết phủ chủ đại nhân có quan hệ đến việc này không, nhưng là nhìn hẳn đầu mày cuối mắt với Thiên Cơ Minh thì rõ ràng quan hệ giữa hai bên khẳng định không bình thường."

Dừng một chút, Nam Môn Tiêu Viễn nói với vẻ bất đắc dĩ: "Vốn việc này không có quan hệ quá lớn đến chúng ta nhưng tiếc là vài vị thiếu gia tiểu thư lại bị người bắt đi ở chợ Cảnh Lan. Vì thế chúng ta bị khép tội không làm tròn bổn phận, nếu xử lý không tốt thì ba thị tộc lớn chúng ta có thể gặp nạn... Lần này đúng là thời vận không tốt a! Vốn tưởng rằng phát hiện ra một mỏ quặng huyền kim thì Nam Môn thị tộc ta nhất định có thể

hưng thịnh lâu dài, không ngờ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết, ngược lại khiến cho thị tộc bị liên lụy."

"Phu quân..."

Mai Tinh vốn định nói vài câu an ủi nhưng lời vừa đến miệng lại thành câu hỏi: "VẬY... HIỆN TẠI CHÚNG TA NÊN LÀM NHƯ NÀO? "

Nam Môn Tiêu Viễn nghĩ nghĩ rồi nói: "Bốn đại gia tộc đang đàm phán cùng Thiên Cơ Minh, ta để Vô Song ở lại Thiên Vi Phủ đợi kết quả, một khi có kết quả thì hẳn sẽ truyền tin trở về ngay. Mặt khác, ta còn phải đến Tổ thị cùng Vô thị để thương lượng với bọn họ nữa. Nếu chuyện quá xấu thì cùng lắm hiến nửa thành còn lại của mỏ quặng ra, ta cũng không tin bọn họ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt! "

"Cái gì!? Nửa thành mỏ quặng? Không! Không được! "

Mai Tinh thất kinh rồi nói với vẻ khó chịu: "Phu quân, người cần phải rõ kia là căn cơ sau này của thị tộc chúng ta a! Dựa vào cái gì mà chúng ta phát hiện ra mỏ quặng, trả một cái giá lớn như vậy rồi cuối cùng chẳng chiếm được cái gì."

Đúng là nữ sinh hưởng ngoại, cho dù Mai Tinh từng là tiểu thư Mai gia của Thiên Vi Phủ nhưng là từ khi nàng cùng Nam Môn Tiêu Viễn kết thành đạo lữ liền coi mình là Nam Môn tổ mẫu nên đương nhiên không muốn Nam Môn thị tộc có hại. Vén vén từ điểm này mà xem thì Mai Tinh tuyệt đối là toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì Nam Môn thị tộc, mà cũng là vì nguyên nhân như vậy nên Nam Môn Tiêu Viễn mới có thể yên tâm giao cho Mai Tinh quyền to của gia tộc.

"Phu nhân đừng nóng."

Nam Môn Tiêu Viễn vui mừng cười cười rồi trấn an với giọng nói ôn hòa ấm áp: "Bây giờ tình hình còn chưa tới mức tệ hại như thế, hơn nữa lấy

cánh tay nhỏ của ba thị tộc lớn chúng ta thì sao bì được với cái đùi to của Thiên Vi Phủ cùng Thiên Cơ Minh? Chẳng qua, nửa thành mỗ quặng kia của chúng ta cũng không phải dễ cầm như vậy, phải để bọn họ mất chút máu chứ. Lưu được núi xanh không sợ không có củi đốt a! "

"Ừ."

Mai Tinh sao không biết đạo lý này, chỉ là không kìm được cơn bực bội thôi. Thân là thế gia tiểu thư, không ai biết rõ hơn nàng nội tình thế gia vạn năm thâm hậu như nào, đó không phải là thứ mà một cái thị tộc nho nhỏ có thể ngỗ nghịch.

Trầm mặc một lát, Mai Tinh mới nói sang chuyện khác: "Đúng rồi phu quân, chúng ta nên xử trí tiên nô kia của nhà Ôn Nhã như thế nào? Khiếu Vân cầu ta vài lần rồi, làm mẫu thân cũng nên cho hắn một cái công đạo mới đúng."

"Hừ! Công đạo? Muốn công đạo gì? "

Đề cập đến Nam Môn Khiếu Vân khiến Nam Môn Tiêu Viễn tức giận chỉ tiếc rên sắt không thành thép: "Tiểu tử này không tranh thủ thời gian mà tu luyện cho tốt, không biết san sẻ mọi việc cho thị tộc mà cả ngày chỉ biết làm những chuyện càn quấy. Nếu hắn có được một nửa như đại ca hắn thì sao chúng ta phải ngày ngày lo lắng cho hắn chứ? "

Giận thì giận nhưng vẫn là con của mình nên Nam Môn Tiêu Viễn vẫn quan tâm: "Sao rồi, tiểu tử kia bị thương ra sao? "

"Đều là chút thương ngoài da thôi, đã không có gì trở ngại rồi..."

Mai Tinh cũng nhẹ giọng đáp lời, rồi sau đó bổ sung: "Gần đây cũng đã đủ phiền rồi, ta sợ hắn lại đi ra ngoài gây gỗ lung tung nên bắt ở yên trong Cẩm Linh Viên, không có đột phá thì không cho phép đi ra."

"Đúng là nên để tiểu tử này yên tĩnh một lần."

Nam Môn Tiêu Viễn hài lòng gật gật đầu nhưng thấy phu nhân tựa hồ không cam lòng nên hăn liền khuyên: "Đừng nghĩ phức tạp như vậy, ta biết người giận tiên nô kia đã thương Khiếu Vân, nhưng đó cũng là dưới tình thế cấp bách vì cứu chủ mới phải làm như vậy nên coi là đoái công chuộc tội. Hơn nữa sau đó tiên nô kia còn cứu Vô Song cùng thiếu chủ hai thị tộc khác, nếu không thì thiếu chủ của ba thị tộc lớn đã bị Thiên Cơ Minh bắt đi rồi. Nếu là như thế thì chúng ta không còn chút tư cách nào để mà mặc cả nữa. Đúng ra mà nói thì công lao lần này của hăn không phải là nhỏ, phải trọng thưởng một phen mới đúng! "

"Cái gì?! Còn muốn thưởng? "

Sắc mặt Mai Tinh không vui rồi hừ một tiếng nói: "Không được! Tiên nô này như nào đi nữa thì cũng chỉ là một nô bộc mà thôi, không xứng trị hăn tội phạm thượng bất kính là tốt lắm rồi lại còn muốn thưởng cho hăn nữa ư? Chẳng phải là để người khác chê cười hay sao! Theo quan điểm của ta thì việc thưởng này tốt nhất là miễn đi! "

Nam Môn Tiêu Viễn lắc lắc đầu nói: "Phu nhân, người cũng biết tiểu tử của Võ gia vì cảm tạ tiên nô kia mà tặng cả Võ thị khách lệnh, còn nha đầu của Tổ gia kia thì ngay Lưu Ly Thối Tâm Dịch cũng bỏ ra để tặng, nếu Nam Môn thị tộc chúng ta không thưởng gì thì đến lúc đó không chỉ hai tộc kia sẽ chê cười chúng ta mà lòng người phía dưới cũng băng giá theo! "

"Chẳng lẽ cứ tiện nghi hăn như vậy? "

Thấy tính nhỏ mọn của Mai Tinh nổi lên, Nam Môn Tiêu Viễn bật cười nói: "Phu nhân việc gì phải như thế, vì phu làm như vậy tất nhiên là có mục đích rồi, tiên nô kia đã cứu nha đầu Tổ gia cùng tiểu tử Võ gia mà chỉ bằng phần tình cảm này thì nói không chừng ngày sau sẽ có tác dụng."

Nam Môn Tiêu Viễn lại nói tiếp: "Lại lùi một vạn bước mà nói nếu thực sự thực lực của người này cường đại như Vô Song miêu tả thì khẳng định hẳn sẽ không phải là tiên nô của Ôn gia, nói không chừng còn có lai lịch khác... Đương nhiên, mấy chuyện này cũng không quan trọng, hiện tại Nam Môn ta đúng là lúc cần người, chỉ cần thực lực hẳn cũng đủ và có thể trung thành với thị tộc chúng ta thì có thể bốn gia chủ sẽ cho hẳn một cơ hội. Theo ta được biết thì công pháp tu hành của Tán Tiên đã lan tràn tại Phượng Lâm Châu và tình hình Phượng Lâm này sẽ thay đổi nên chúng ta cần sớm chuẩn bị! "

"Cái gì!? Công pháp tu hành của Tán Tiên?! Không ngờ Tán Tiên cũng có thể tu luyện?! Đây... Đây là thật hay giả? "

"Hoàn toàn chính xác."

Nghe được tin tức này, Mai Tinh nhất thời khiếp sợ không thôi. Giờ phút này nàng đã hiểu hiện tại sợ là không thể chạm đến tiên nô kia, chỉ có thể đợi sau này có cơ hội thì nói tiếp.

"Bẩm báo lão gia, Nhị gia cầu kiến."

"A? Mau thỉnh Nhị gia vào nói chuyện."

"Vâng"

Bên ngoài tức thời truyền đến thông báo của hạ nhân, Nam Môn Tiêu Viễn cũng theo đó mà đứng dậy.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tâm Cảnh Siêu Nhiên

"Đại thúc, tam thiếu gia nói người phi thăng từ hạ giới lên cho nên mới lợi hại như thế, có phải như vậy không? "

"Tam thiếu gia khen vậy thôi chứ ta có lợi hại gì đâu, nhưng đúng là ta đến từ hạ giới thật."

"A! Đại thúc thật sự là từ hạ giới đi lên nha, bảo sao lợi hại như thế! Các lão sư phó trong Linh Bồ Viên đều nói tu sĩ dưới hạ giới có thể phi thăng thành tiên đều là thiên chi kiêu tử, sau khi thành tiên sẽ trở nên càng ngày càng mạnh nên các tiên môn khắp nơi đều tranh nhau thu nhận."

"Có thể tu tiên thành đạo chưa chắc sẽ là thiên chi kiêu tử, nhưng nhất định phải có đại trí tuệ, đại nghị lực."

"Vậy đại thúc thì sao? Trước kia đại thúc thuộc dạng nào? Chắc chắn cũng là thiên tài đúng không?"

Trên con đường nhỏ tại lưng chừng núi, tiểu Ưc Khố kéo tay Bạch Mộc Trần hỏi đông hỏi tây nhưng người sau chỉ lặng yên và trên mặt hiện lên hồi ức về dĩ vãng cùng với một chút chua xót.

Thiên tài sao? Cũng từng là thiên tài đấy!

Nhưng hiện tại Bạch Mộc Trần chẳng qua là một Tán Tiên, là tiên nô mà thôi.

"Ha hả, tiểu thư cứ nói đùa, trên đời nào có nhiều thiên tài như vậy, trước kia ta... cũng giống như tu tiên giả bình thường thôi chứ không phải là thiên tài gì hết."

"Có thật như thế không? Nhưng ta cảm thấy đại thúc rất lợi hại đấy, mẫu thân cũng nói đại thúc không phải là người thường."

Nghe lời nói mang tính trẻ con này, Bạch Mộc Trần không khỏi cười cười: "Ha hả, đó là vì phu nhân cùng tiểu thư đối xử tốt với ta nên mới cảm thấy ta lợi hại chứ người khác cũng không cảm thấy như vậy. Trong mắt người khác thì tiên nô vĩnh viễn là tiên nô mà thôi."

Dừng một chút rồi Bạch Mộc Trần tiếp tục nói: "Kỳ thật cái gọi là thiên tài chính là trời cao cho mọi người một cơ hội để thành tài, nếu không cố gắng dụng tâm thì cũng sẽ trở nên tầm thường mà thôi. Tiên lịch vạn vạn năm qua chưa bao giờ thiếu kỳ tài ngút trời nhưng thật sự bước lên đỉnh phong tiên đạo thì lại có mấy người? Người xem những nhân vật phong vân được lưu danh trên Tiên Sách này thì ai mà không trải qua ngàn vạn khó khăn, vô vàn cách trở mới có thành tựu phi phàm."

"A."

Tiểu cô nương cái hiểu cái không nhưng vẫn gật gật đầu, sau đó còn nói rất nghiêm túc rằng: "Ta tin rằng sau này đại thúc cũng trở thành dạng người như vậy, nhất định có thể lưu danh trên Tiên Sách."

Đỉnh phong tiên đạo, lưu danh trên Tiên Sách... Là chuyện nói dễ hơn làm mà thôi!

Biết bao nhiêu người theo đuổi điều đó nhưng liệu có mấy người có thể đi tới cuối con đường?

Bạch Mộc Trần cảm khái trong lòng rồi thở dài nói: "Tiên đạo mờ mịt, ý trời khó đoán, hàng tỉ ngôi sao mờ mịt nhỏ bé như hạt cát. Cho dù bước vào

đỉnh phong tiên đạo, thành tựu đế vương tôn sư thì sao chứ, cũng vẫn không thoát khỏi tam tai cửu kiếp, mệnh vận thiên nhân ngũ suy, cuối cùng còn không phải tan biến trong bụi bặm lịch sử ư? "

"Đại thúc nói thế là có ý gì? Có phải là nói chúng ta rồi sẽ tan biến không? Tiên đạo không phải trường sinh bất lão sao? "

"Trên thế gian không có gì tồn tại mãi mãi..."

Chủ đề này quá huyền bí nên tiểu Ưc Khố cảm thấy hơi nặng nề, vì thế chuyển qua chủ đề khác: "Đại thúc, người có thể nói cho ta biết hạ giới trông như nào không? Có phải là cũng giống Tiên Giới không? "

Một câu này gợi lên rất nhiều hồi ức của Bạch Mộc Trần.

"Hạ giới sao?"

Bạch Mộc Trần kể lại với giọng nói rất ôn hòa: "Hồng nam lục nữ, phân phần như trần cho nên hạ giới thế tục được gọi là "hồng trần".

Đó là một thế giới đầy màu sắc, có ngày có đêm, có bốn mùa thay đổi, sống theo đạo đức, có luật pháp để đảm bảo an ninh trật tự, mỗi người đều có chức trách khác nhau và chung sống theo bầy đàn..."

Nghe được lời ấy, trên mặt tiểu Ưc Khố lộ ra vài phần thích thú: "Vậy chẳng phải hạ giới còn tốt đẹp hơn so với Tiên Giới sao? Nhưng hạ giới tốt đẹp, sôi nổi như vậy thì sao rất nhiều người đều muốn phi thăng thành tiên? "

Bạch Mộc Trần nhìn tiểu cô nương với ánh mắt tán thưởng rồi cười nói: "Tiểu thư quả nhiên thiên tư thông minh nên mới có thể nghĩ đến nhiều chuyện như thế."

"Ách! Ta... Ta chỉ nói lung tung thôi."

Lần đầu tiên Tiểu Ưc Khổ được người khác khen ngợi như thế nên rất cao hứng và cũng không tránh khỏi có hơi ngượng ngùng.

Chỉ nghe Bạch Mộc Trần tiếp tục nói: "Tiểu thư hỏi hay lắm, hạ giới sôi nổi tốt đẹp như vậy thì còn tu tiên luyện đạo làm gì, cứ sống và tận hưởng từng ngày trôi qua không phải tốt hơn sao. Chỉ tiếc lòng người được voi đòi tiên, ví dụ như người sống trong thành ồn ào náo động thì hướng tới sự tự do ngoài thành, người sống ngoài thành vắng lặng lại hâm mộ sự phồn hoa trong thành... Có đôi khi, đạo lý càng đơn giản thì càng có ít người hiểu được."

"Đại thúc, thật xin lỗi vì để cho người nhớ tới chuyện không vui..."

Thấy vẻ mặt Bạch Mộc Trần tiêu điều, tiểu Ưc Khổ hoảng hốt giống như một đứa bé làm hỏng chuyện.

Đột nhiên, Bạch Mộc Trần dừng chân lại rồi ngồi xổm xuống nhìn vào trong mắt tiểu cô nương và nói: "Tiểu thư, người nhất định phải nhớ kỹ, lúc càng suy sụp khó khăn thì chúng ta càng phải đối mặt một cách tích cực, phải sống một cách kiên cường. Chúng ta không được để cho những người mà ta quan tâm trân trọng phải thất vọng và khổ sở, chúng ta phải để cho bọn họ biết hiện tại chúng ta sống rất tốt, chúng ta sẽ vì bọn họ mà sống cho thật tốt".

Đã từng tiên luyện hồng trần và trải qua nhiều long đong nên Bạch Mộc Trần sớm tôi luyện ra một loại tâm cảnh siêu thoát thế ngoại.

Đúng là bởi vì tâm tính như thế nên khi hãm tại thời điểm gian nan nhất vẫn có thể giữ vững sự kiên trì.

Tiểu Ưc Khổ ngơ ngác sững sờ ở đương trường, không biết nói gì thật lâu.

Lời nói của Bạch Mộc Trần xúc động đến sâu trong linh hồn tiểu cô nương làm cho nàng bị chấn động cực lớn. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sinh mệnh của mình lại quan trọng như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ tới cuộc sống của mình lại còn có ý nghĩa như thế.

"Đại thúc, bọn họ... Bọn họ thật sự có thể chứng kiến sao? "

Giọng nói của Tiểu Ưc Khố vô cùng nhỏ, tựa hồ ngay chính cô ta cũng đang hoài nghi.

Từ sau khi phụ thân của tiểu Ưc Khố chết đi thì rất ít khi nàng vui vẻ, nàng phong bế bản thân mình trong một không gian cô độc và không dễ dàng để cho người khác nhìn thấy sự yếu đuối của mình. Cho dù nhìn qua có vẻ rất kiên cường nhưng là đối với một đứa bé mà nói nếu cứ tiếp tục như thế thì hỏng rồi, nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tâm tính và tạo thành bóng ma không thể xóa nhòa.

Bạch Mộc Trần là người từng trải, hẳn biết rõ sự thống khổ khi bị cừu hận ăn mòn nên cũng có thể hiểu tâm tình của tiểu Ưc Khố. Vì vậy mới hy vọng mình có thể tận lực cởi bỏ khúc mắc của đối phương, để đối phương có thể sống vui vẻ khỏe mạnh như các bé gái bình thường.

"Đương nhiên, bọn họ tựa như các ngôi sao trên bầu trời và luôn luôn nhìn thấy chúng ta."

Bạch Mộc Trần vỗ nhẹ đầu của tiểu nha đầu, người sau bất giác ngẩng đầu nhìn lên bầu trời rồi nước mắt chảy ra. Giờ khắc này, những đám mây tiên tan đi và lộ ra những ngôi sao sáng chói, xinh đẹp động lòng người.

Bất tri bất giác, Bạch Mộc Trần cùng tiểu Ưc Khố đã đi tới Hắc Phong Nhai.

Thời gian này ít có tiên dân tới đây nên cũng không mang đến cho hai người phiền toái gì.

"Tiểu thư, lúc trước người cùng tam thiếu gia cứu ta ở trong này à? "

"Vâng, lần đó thật sự rất nguy hiểm! Phía dưới vực sâu đột nhiên phun ra gió đen, nếu không phải tam thiếu gia giữ chặt ta thì chắc chắn ta đã bị gió đen cuốn đi rồi."

"Đúng là một nơi giữa sống và chết! "

Bạch Mộc Trần đứng ở bên khe núi sâu thẳm nhìn vực sâu vô tận kia, trong lòng tràn ngập cảm xúc phức tạp. Năm đó hẫng rơi vào Thiên Uyên nghĩ đến chắc chắn phải chết rồi nhưng không ngờ địa phương nhìn như vô cùng hung hiểm này lại cho mình một đường sinh cơ, quả thật là sự thần kỳ của tạo vật a!

Mình đã thoát khỏi sự đuổi giết của ba đại tiên tông nhưng không biết bọn Tiêu Thần hôm nay thế nào.

Lúc Bạch Mộc Trần đang ngây người thì phía dưới vực sâu đột nhiên truyền đến từng đợt dao động khủng bố.

"A! Hồng rồi! Gió lốc lại đến đây! "

Tiểu Ưc Khổ kêu lên một tiếng sợ hãi, Bạch Mộc Trần vội vàng kéo nàng lùi ra phía xa xa.

"Xuy! Xuy! Xuy! "

"Bồng! "

Cơn gió thổi quét khiến cát đá đầy trời.

Một thân ảnh thoát ra từ trong gió lốc màu đen rồi rơi trên vách đá của khe núi sâu thẳm.

"Ồ?! "

Bạch Mộc Trần nhanh tay lẹ mắt, lắc mình một cái tiến tới đỡ được.

Một thân hình mềm mại thơm tho, tóc đen xõa xượi rơi vào trong lòng, quanh người còn mang theo một cỗ hàn ý, hóa ra là một nữ tử!

"Không ngờ là nàng! "

Nhìn nữ tử ở trong lòng, Bạch Mộc Trần bỗng nhiên rùng mình, trong mắt hiện lên vẻ bất ngờ.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Vận Mệnh Giống Nhau

Tại Tịnh Viễn Cư dưới chân Vọng Thiên Phong.

Lúc này, Bạch Mộc Trần đang đứng lặng phía bên ngoài phòng của Ôn Nhã, vẻ mặt trầm tư như đang tự hỏi điều gì. Một lát sau, cửa phòng chợt mở và tiểu Úc Khố đi từ bên trong ra.

"Đại thúc, bên trong đã dọn dẹp xong rồi, mẫu thân nói có thể mời người đi vào."

"Ừ, phiền cho các người rồi"

Trong căn phòng sáng ngời có một nữ tử đang nằm yên trên giường gỗ, khí tức trong cơ thể lúc ổn lúc loạn.

Nàng này có mái tóc đen nhánh, dung nhan tuyệt mỹ, hai hàng lông mày lộ ra vài phần lãnh ngạo cùng thanh tú kèm theo khí chất thoát trần tạo nên một vẻ đẹp thánh khiết cao nhã khiến người khác không thể sinh ra một chút ý dâm ô nào.

"Đúng là một cô nương đẹp đến mức động lòng người! "

Ôn Nhã nhìn dung mạo nữ tử rồi bất chợt thất thần, trong lòng không khỏi tán thưởng vẻ xinh đẹp của đối phương.

Phải biết rằng tại địa phương như Tiên Giới, ngoại trừ các Tiên Sĩ tu luyện công pháp đặc thù thì cơ hồ tất cả nam nữ cũng đều tuân mỹ bất

phạm. Dù Ôn Nhã đã gặp không ít nữ tử xinh đẹp tuyệt trần nhưng so với cô gái trước mắt này thì chênh lệch không chỉ là một chút.

Đợi sau khi bình phục nổi lòng, Ôn Nhã gấp cẩn thận bộ xiêm y đã thay ra cho cô gái này và đặt ở cạnh đầu giường.

"Ra mắt phu nhân."

Bạch Mộc Trần đi vào phòng thi lễ với Ôn Nhã rồi sau đó đi đến bên giường và yên lặng quan sát tình huống của cô gái.

"Yên tâm đi, ý chí của vị cô nương này rất mạnh nên tuy rằng thương thế rất nghiêm trọng nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng. Chẳng qua, tu vi của vị cô nương này hình như rất cao, lấy thần thức của ta cũng không dò xét được tình huống ở bên trong cơ thể nàng như nào."

Ôn Nhã thiện ý nói hai câu rồi sau đó đưa vào tay Bạch Mộc Trần một gói to tết bằng tơ vàng: "Còn đây là những gì phát hiện trên người nàng, chắc là loại như túi tồn trữ gì đó, phía trên có cấm chế nên thủ đoạn bình thường không thể mở ra, trước hết tiên sinh cứ giữ đi nhé! "

"Làm phiền phu nhân."

Bạch Mộc Trần cũng không khách khí mà nhận lấy túi tồn trữ rồi nhìn vài lần, sau đó trình trọng cất vào trong ngực.

"Tiên sinh, ngài có biết cô gái này không? "

Trong lòng Ôn Nhã rất là tò mò, do dự một chút rồi cuối cùng vẫn nhin không được mở miệng hỏi.

Chỉ dựa vào túi tồn trữ tết bằng tơ vàng kia thì Ôn Nhã cũng có thể kết luận thân phận của cô gái này không hề đơn giản. Hơn nữa lúc nàng giúp

cô gái này thay quần áo thì phát hiện ra xiêm y trên người cô gái này không ngờ là một kiện tiên bảo.

Đúng vậy! Chính là tiên bảo!

Cứ việc hiện tại xiêm y đã bị hủy hoại quá chừng nhưng vẫn không che giấu được phẩm chất trác tuyệt của vật ấy, ngoài ra trong xiêm y còn lộ ra một tia quang tắc chi lực như có như không.

Ôn Nhã không nghi ngờ chút nào rằng nếu không có kiện tiên bảo này bảo hộ thì cô gái này đã sớm đã bị gió lốc hỗn loạn cắn nuốt rồi.

"Đúng vậy đại thúc, vị tỷ tỷ này là ai thế? Hai người quen nhau đúng không?"

Lúc này tiểu Ưc Khố cũng đi vào theo, hai con mắt tò mò nhìn Bạch Mộc Trần như là đang chờ đợi đối phương trả lời.

Từ lúc ở trên Hắc Phong Nhai, tiểu cô nương đã thấy phản ứng của Bạch Mộc Trần rất kỳ quái, nhưng tình huống lúc ấy rất đặc thù nên hai người hái Mọc Tiên Đài xong liền vội vàng quay về nhà. Vì thế tiểu cô nương vẫn chưa kịp hỏi.

"Ách! Này..."

Cảm nhận được ánh mắt mong đợi của hai nữ nhân, Bạch Mộc Trần cười khở không thôi. Xem ra vô luận là thế giới nào thì nữ nhân cũng đều rất tò mò, đây có thể nói là đạo lý nghìn đời không thay đổi a!

"Khụ khụ! "

Bạch Mộc Trần ho lên hai tiếng rồi nói: "Phu nhân, tiểu thư, nàng là con gái một vị trưởng bối của ta, tên là Vân Tố..."

"A! "

Mẹ con hai người lộ ra một biểu tình quả là như thế khiến lưng Bạch Mộc Trần toát ra mồ hôi lạnh mà không biết nên nói tiếp như nào.

Trên thực tế, Bạch Mộc Trần cùng Vân Tố cũng không tính là quen biết, nhiều nhất cũng chỉ là gặp mặt một lần mà thôi. Hơn nữa tình huống lúc ấy cực kỳ phức tạp nên quan hệ giữa bọn họ cũng không thoải mái. Sau lại bởi vì liên quan đến Cổ Thiên Hành nên hẳn hiểu thêm một chút về nàng này.

Còn vì sao đường đường là Đại La Kim Tiên mà lại lưu lạc đến bước này thì trong lòng Bạch Mộc Trần cũng có thể đoán ra một phần.

Ngày tỷ thí đấu nô đó, trên bầu trời Phượng Lâm Châu đột nhiên có hai vị Kim Tiên xuất thủ tàn nhẫn với nhau, trong đó một vị Kim Tiên đánh bay một vị Kim Tiên khác.

Đại La Kim Tiên vốn rất hi hữu, huống chi tại địa phương nhỏ như Phượng Lâm Châu đồng thời xuất hiện hai vị. Bởi vậy Bạch Mộc Trần lớn mật đoán là trong hai vị Kim Tiên kia thì một vị chắc là đệ tử Phi Thăng Điện lúc trước hắn gặp tại Nô Thị, mà Kim Tiên ngày đó bị đánh bay rất có khả năng chính là Vân Tố.

Ngày đó mọi người đều nghĩ là vị Kim Tiên kia đã bị chết nhưng không có ai chính mắt nhìn thấy.

Trong suy nghĩ của Bạch Mộc Trần thì đường đường là Kim Tiên sao có thể chết đi dễ dàng như vậy, Vân Tố hơn phân nửa là rớt xuống Thiên Uyên sơn mạch và bị gió lốc hỗn loạn cuốn vào nhưng chưa chết, sau lại gặp được khe hở không gian ở Hắc Phong Nhai nên nàng mới may mắn thoát ra.

Nhìn Vân Tố đang trong cơn hôn mê, ánh mắt Bạch Mộc Trần có chút thất thần.

Đều là bị người bức bách, đều là không thể làm gì, cuối cùng đều rơi xuống Thiên Uyên, tất cả sự trùng hợp xuất hiện tại cùng một địa phương giống như cùng một vận mệnh và gắn kết bọn họ với nhau.

"Tiên sinh..."

Thấy Bạch Mộc Trần im lặng không nói, Ôn Nhã nhẹ giọng nói: "Tiên sinh, hiện tại nên làm thế nào đây? Tuy rằng vị cô nương này là bằng hữu của người nhưng nếu như để quân sự biết chúng ta thu nhận một người từ ngoài đến thì chỉ sợ sẽ rất phiền toái."

Ôn Nhã thật không có ý gì khác nhưng có một số phiền phức là phải đối mặt với nói.

Hiện tại bản thân Vân Tố bị trọng thương nên Bạch Mộc Trần không có khả năng không để ý đến sống chết của đối phương mà đưa ra bên ngoài. Nếu không nhờ nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hẳn sao có thể đối diện với vị tiền bối từng trợ giúp mình là Cổ Thiên Hành!

Nhưng nói đi thì còn nói lại, nếu như thông báo tình huống của Vân Tố cho Nam Môn thị thì Bạch Mộc Trần lại không biết nên giải thích lai lịch của nàng như thế nào. Chẳng lẽ nói nàng là Đại La Kim Tiên, trong lúc tranh đấu cùng người khác bị trọng thương nên cần ở trong này tu dưỡng một thời gian.

Trước không nói quân sự của Nam Môn thị có tin lời này hay không, mặc dù có tin thì chỉ sợ điều đầu tiên gia chủ của Nam Môn thị làm là đuổi toàn bộ bọn họ ra khỏi Nam Môn thị tộc, thậm chí đuổi ra khỏi dãy núi Cảnh Lan mà không do dự chút nào.

Nói giỡn ư, tranh đấu giữa Đại La Kim Tiên đâu phải là một Nam Môn thị tộc nhỏ nhoi có thể tham dự? Nếu cừu gia của đối phương tìm tới cửa thì cả Nam Môn thị tộc còn không phải bị diệt trong khoảnh khắc sao!

Hoặc là, tìm một cái cớ bất kỳ để lưu người ta lại.

Nhất thời Bạch Mộc Trần cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, vì thế đành hỏi Ôn Nhã: "Chẳng biết phu nhân có biện pháp gì không? "

"Biện pháp không phải là không có..."

Ôn Nhã có chút lúng túng nói: "Nhưng phải ủy khuất vị cô nương này một lần để nàng tạm thời làm hạ nhân, giống y như tình huống lúc đầu của tiên sinh."

Bạch Mộc Trần gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Hiện tại Vân Tố cô nương hôn mê bất tỉnh, vậy cứ theo lời phu nhân mà làm, còn những chuyện khác thì chờ đến khi nàng tỉnh dậy rồi nói sau."

"Được, vậy ta đi an bài chuyện này."

"Đa tạ phu nhân."

Từ đầu tới cuối Bạch Mộc Trần đều không có đề cập tới lai lịch của Vân Tố mà Ôn Nhã cũng rất thức thời không có hỏi.

Sau khi thương thảo một hồi, ba người đồng loạt rời khỏi phòng.

TIÊN AN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phong Thần Thế Gia

Tại Đầm Lầy Sương Đỏ nơi cực bắc Phượng Lâm Châu.

Lúc này ở trên bầu trời của Hồng Diệp Lâm có một chiếc vân thuyền đang thông thả bay tới từ phía tây.

Dọc theo thân thuyền có mấy chục tên hộ vệ vẻ mặt lạnh như băng đang canh gác cẩn mật, nơi đầu thuyền thì có một ông lão áo đen đang đứng nghiêm quan sát xung quanh.

“Vũ bá, nơi này là Hồng Diệp Lâm à?”

Bỗng một giọng nói thánh thót ngân lên như tiếng chuông bạc rồi một thiếu nữ áo xanh bước ra ngoài và sải bước tới đứng bên cạnh ông lão áo đen kia.

Mặc dù nàng ăn mặc vô cùng giản dị, nhưng khó mà che giấu được nét đoan trang kiều mị, không những thế cử chỉ lời nói của nàng lại mang theo một khí chất cao nhã lạ thường.

“Đại tiểu thư, sao người không nghỉ ngơi thêm một chút nữa đi?”

Vũ bá âu yếm nhìn nàng với vẻ hiền từ, sau đó chỉ về phía trước và nói: “Nơi đây chính là Hồng Diệp Lâm trải dài vạn dặm, qua nơi này là tới thung lũng Phong Sa, nếu như có thể thuận lợi đi tiếp thì chỉ cần thêm mấy tháng nữa là chúng ta có thể rời khỏi Đầm Lầy Sương Đỏ này để đến con đèo nổi liền với phía tây Phượng Lâm.”

“Hồng Diệp Lâm này trải dài tới vạn dặm, thật là một vùng đất vô cùng mỹ lệ.”

Nhìn màu hồng phía dưới bao phủ khắp nơi, thiếu nữ áo xanh này không khỏi thốt ra một câu cảm thán.

Đúng là con gái, luôn mơ mộng với những thứ đẹp đẽ, còn Vũ bá cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng mà thôi.

"Đại tiểu thư chớ để bề ngoài của nơi này mê hoặc, thứ gì càng tươi đẹp bao nhiêu thì lại càng là nguy hiểm bấy nhiêu. Nghe nói mỗi một tấc đất, mỗi một thân cây ở đây cũng đều nhiễm đỏ máu tươi cho nên mới có cảnh tượng như bây giờ..."

Khẽ dừng một chút, Vũ bá nghiêm mặt nói: "Mặc dù lão phu không rõ tin đồn đó có phải là sự thật hay không, nhưng quả thật nơi đây tràn ngập nguy cơ, còn được xếp vào một trong những nơi nguy hiểm nhất của Đầm Lầy Sương Đỏ đấy nên chỉ cần sơ sẩy đôi chút thì rất có thể đã mất mạng trong miệng của thú dữ. Đáng tiếc là trên bầu trời tràn ngập sương mù màu hồng có thể ăn mòn mọi vật nên vận thuyền của chúng ta đành phải phi hành ngay sát mặt đất, vì thế mọi chuyện phải hết sức cẩn thận mới được."

"Vũ bá nói rất đúng."

Vẻ mặt thiếu nữ áo xanh trở nên nghiêm túc rồi gật đầu với vẻ trịnh trọng.

....

Thiếu nữ này tên là Phong Thần Ý Mộng, chính là đại tiểu thư của Phong Thần gia tộc ở Địa Kỳ Thành phía đông Phượng Lâm, tuổi thật mới hơn bốn trăm, nhưng tu vi đã đạt tới Cửu Phẩm Chân Tiên nên được coi là thiên chi kiêu nữ của cả Phượng Lâm Châu.

Vốn dĩ, với điều kiện cùng thân phận của Phong Thần Ý Mộng thì nàng có thể yên ổn tu luyện trong gia tộc, hoặc là được ngàn vạn người sủng ái, để cho vô số người phải hâm mộ. Đáng tiếc là tình cảnh của nàng hiện tại hết sức bất bực, dường như mọi chuyện tốt đẹp không muốn đến với nàng.

Địa Kỳ Phong Thần đã từng là thế gia vạn năm, danh tiếng vang khắp cả phía đông Phượng Lĩnh mà hiện tại đã rơi vào cảnh suy tàn tới mức không thể nhận ra, thậm chí nhân khẩu trong gia tộc cũng chẳng còn nhiều nên việc kế tục và phát triển cũng càng ngày càng khó khăn.

Từ khi Phong Thần Ý Mộng bắt đầu hiểu chuyện thì nàng đã phải gánh vác sứ mạng chấn hưng cả gia tộc và phải thừa nhận không biết bao nhiêu áp lực từ bên ngoài.

Cũng bởi thế, nàng đành từ bỏ cơ hội được tuyển chọn vào ba đại tiên tông, bỏ qua tình cảm cùng ước mơ của chính mình để bước lên một con đường gian nan và hung hiểm. Nàng theo lão quản sự vào nam ra bắc, buôn bán khắp nơi.

Bởi vì phía đông Phượng Lĩnh cơ hồ đã bị những thế lực như ba đại tiên tông chiếm giữ nên những thế gia suy bại giống như Phong Thần căn bản không thể nào chiếm được một chút chỗ tốt từ kẻ răng của người khác. Do đó mọi người trong gia tộc đã thương nghị rồi quyết định tìm một con đường buôn bán khác, bởi vậy mới có hành trình tới phía tây Phượng Lĩnh như bây giờ.

Sự hung hiểm của Đầm Lầy Sương Đỏ còn hơn xa so với lời đồn bên ngoài, nếu không phải tự mình trải qua thì căn bản không thể nào tưởng tượng được khó khăn trong đó. Đội ngũ ban đầu có hơn ba trăm hộ vệ và tu vi đều từ ngũ phẩm trở lên, thế mà hiện tại chỉ còn không đến năm mươi người.

Mỗi lần nhớ tới những hộ vệ đã hi sinh, Phong Thần Ý Mộng lại đau lòng vô cùng. Mà điều đáng giá duy nhất là bọn họ đã đi được một nửa quãng đường, chỉ cần kiên trì thêm mấy tháng thì có thể rời khỏi địa phương quái quỷ này, chỉ cần có thể hoàn thành chuyến buôn bán lần này thì gia tộc cũng có căn cơ để phát triển về sau.

Ngay lúc Phong Thần Ý Mộng đang mơ ước về hi vọng sau này thì sương mù phía trước đột nhiên cuộn trào giống như đang có vật gì đó muốn tiến lại gần.

“Hả? Phía trước có cái gì đó!”

“Mau nhìn kia! Phía trước có vật gì vậy!”

Một gã hộ vệ liền kêu lên nhắc nhở để cho những người khác nhanh chóng kịp phản ứng.

“Giảm bớt tốc độ xuống... Mở vòng bảo hộ của vân thuyền... Mọi người phải hết sức cảnh giác...”

Vũ bá vừa phát hiệu lệnh, vừa chăm chú để quan sát phía trước.

Phong Thần Ý Mộng cũng hết sức khẩn trương, trải qua thời gian vừa rồi nàng đã hiểu được cái gì gọi là tàn khốc. Mỗi lần nàng nhắm mắt lại đều cảm thấy một màu đỏ bao trùm và đè nén trong nội tâm của nàng khiến nàng không thể nào thở nổi.

"Lý lý lý! "

Tiếng động rất nhỏ đang tiến đến gần, không khí xung quanh dường như cô đọng lại.

Gần...

Càng gần hơn...

"Phốc! Phốc! Phốc! "

Rất nhiều cái bóng cao cỡ nửa người từ trong rừng cây xuất hiện và phóng về phía vân thuyền.

"Oành! Oành! Oành! "

Mấy chục đợt công kích liên tục đánh vào bức tường phòng hộ nhưng đều bị bắn ngược trở lại, vân thuyền rung động vô cùng kịch liệt nhưng cũng chưa bị tổn hao gì.

“Đó là nhện sao?”

Mọi người đều dõi mắt nhìn về phía trước, chỉ thấy những cái bóng đó rõ ràng là một loại nhện màu đỏ vằn.

"Mọi người hết sức cẩn thận, đây là nhị phẩm tiên thú Hồng Ban Kim Bối Chu (nhện lưng vàng chấm đỏ), nhược điểm của bọn chúng là con mắt nên mọi người tập trung tấn công vào mắt của bọn chúng đi."

Kiến thức của Vũ bá quả nhiên rộng rãi, chỉ cần nhìn qua đã có thể đoán được lai lịch của con thú này, hơn nữa cũng tìm được nhược điểm của nó. Nhị phẩm tiên thú có thể tương đương với Chân Tiên ngũ phẩm nên cũng không lợi hại cho lắm, hơn nữa còn có nhược điểm.

Mọi người đề cao tinh thần, vội vàng lấy ra pháp bảo hộ thân và đánh về phía đám Hồng Ban Kim Bối Chu trước mặt.

"Ầm! Ầm! Ầm! "

"Sa sa sa! "

Chỉ thấy hàn quang lóe lên tung tóe.

Một bên mạnh, một bên yếu nên kết quả cũng rất rõ ràng. Mấy chục con Hồng Ban Kim Bối Chu đã bị tiêu diệt hoàn toàn, cả quá trình diễn ra cũng hết sức thuận lợi.

“Đại tiểu thư, nơi này không nên ở lại lâu, chúng ta nhanh chóng rời đi thôi!”

“Tốt.”

Phong Thần Ý Mộng định sai người đi thu thập thi thể của Hồng Ban Kim Bối Chu, nhưng nghe Vũ bá nói thế nên đành bỏ qua không quan tâm nữa. Dù sao những tài liệu này không thể quan trọng bằng tính mạng của bọn họ được và cũng không đáng giá để mạo hiểm đến thế.

Song, ngay lúc mọi người chuẩn bị điều động vân thuyền để rời khỏi thì phía dưới bỗng nhiên bắn lên một sợi tơ màu vàng trói chặt cả vân thuyền khiến nó không thể nhúc nhích chút nào.

"A! "

“Không hay rồi! Đây... đây là cái gì thế?”

“Nhanh! Nhanh chặt đứt sợi tơ vàng đó đi!”

Một đám hộ vệ nhanh như chớp huy động pháp bảo trong tay đánh tới, nhưng tơ vàng lại không mấy may hư tổn một chút nào.

Ngay sau đó, hai vị Chân Tiên cửu phẩm là Phong Thần Ý Mộng và Vũ bá cũng đồng loạt xuất thủ, nhưng cũng không thể làm gì được.

"Ông! "

Sợi tơ vàng rung động kịch liệt rồi đột nhiên kéo mạnh xuống dưới và kéo theo cả vân thuyền.

"Oanh! "

Vân thuyền chao đảo rồi ngay sau đó vòng bảo hộ cũng bị tan vỡ.

Phong Thần Ý Mộng và đám người của Vũ bá đều ngã lăn xuống mặt thuyền, một thân ảnh khổng lồ bỗng nhiên hiển hiện rõ ràng trước mặt bọn họ.

Cũng là Hồng Ban Kim Bối Chu, chẳng qua con thú trước mắt lớn gấp hai ba lần so với lúc trước, cao tới gấp đôi người bình thường, xung quanh thân thể của nó tản mát ra một mùi máu tươi nồng nặc vô cùng, không biết đã có bao nhiêu sinh linh chết dưới tay của con quái vật này.

“Tam ... Tam phẩm tiên thú!?”

Thấy hình thể bên ngoài của Hồng Ban Kim Bối Chu như vậy, Vũ bá chợt nhớ ra điều gì đó.

Hồng Ban Kim Bối Chu vốn dĩ không hề sống theo bầy đàn, trừ khi... trừ khi trong bọn chúng có một con làm thủ lĩnh. Mà thủ lĩnh của bọn chúng ắt hẳn phải là tiên thú, tam phẩm, tu vi cũng tương đương với cao thủ Thiên Tiên.

Bảo sao nhiều Hồng Ban Kim Bối Chu xuất hiện đồng thời cùng một lúc như vậy, hóa ra nguyên nhân là như vậy.

“Xong rồi, lần này chắc chắn là chết rồi!”

Nếu gặp phải tiên thú nhị phẩm còn có thể liều mạng để đối phó, nhưng đối diện với tiên thú tam phẩm thì mọi người cũng mất hết dũng khí để đối phó với nó.

TIÊN ẨN

Tử Mộc Vạn Quân
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Hung Thần Ác Sát

Tiên thú tam phẩm mới thực sự là tiên thú!

Sau khi được lôi hỏa tẩy lễ rồi ngưng tụ nội đan khiến cho thực lực tăng vọt... Vì vậy, hùng mạnh như cao thủ cấp Thiên Tiên cũng không dám coi thường một chút nào.

Không gian xung quanh như ngưng đọng, mọi người đều yên lặng chú ý.

Một sự sợ hãi vô hình tràn ngập trong lòng bọn họ, áp lực đè nặng khiến người ta hít thở khó khăn.

"Đại tiểu thư, bây giờ chúng ta chịu trách nhiệm ngăn cản yêu thú, người lên qua hướng tây, chạy trốn càng xa càng tốt! Hồng Ban Kim Bối Chu hầu như không rời khỏi rừng cây nên người chỉ cần ra khỏi Hồng Diệp Lâm này thì sẽ an toàn... Còn về con đường sau này chỉ có thể dựa vào một mình người thôi."

Vũ bá nhẹ giọng dặn dò nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ kiên quyết.

Mọi người đều biết lão bộc trung thành này muốn dùng tính mạng của mình để đổi lại cho thiếu nữ một cơ hội sống sót.

Không ai biết tên thật của Vũ bá, chỉ biết hắn đã sống trong Phong Thần gia tộc từ rất lâu rồi, cho dù là gia chủ cũng gọi hắn là "Vũ Bá" một cách tôn trọng. Chỉ tiếc, ông lão này đã quá hai nghìn tuổi, không hề có hy vọng bước vào Thiên Tiên nên cũng không mong sống an nhàn hưởng phúc mà

chỉ muốn dùng một chút thời gian còn lại để cố gắng hết sức trợ giúp Phong Thần gia tộc có thêm một chút hi vọng.

"Không! Ta không đi! Vũ bá, người cho Phong Thần Ý Mộng này là kẻ sợ chết sao? Hôm nay chúng ta cùng chiến đấu, nếu chết sẽ chết cùng nhau".

Phong Thần Ý Mộng lắc đầu, giọng nói kiên quyết khiến người ta xúc động.

Từ bé, nàng đã được ông lão này chăm sóc, ngoại trừ cha mẹ và huynh đệ thì Vũ bá chính là người thân thuộc nhất với nàng, nếu để nàng bỏ người thân chạy trốn một mình thì Phong Thần Ý Mộng không thể làm được.

Đây không phải là yếu đuối, cũng không phải là ngốc nghếch, mà đây chính là tình thân.

Hiếu thiếu nữ đang nghĩ gì cho nên Vũ bá càng thêm kiên quyết.

"Hồ đồ! "

Vũ bá giận dữ quát lớn: "Nếu người chết thì ai sẽ gánh vác Phong Thần gia? Gia chủ đã mất tích nhiều năm, chỉ còn gia mẫu một mình gượng gờng chống đỡ, hiện tại tiểu thiếu gia còn quá nhỏ, chẳng lẽ người định chết như vậy?! Người không sợ sẽ phụ lòng liệt tổ liệt tông của Phong Thần gia hay sao? "

"Đại tiểu thư, người nghe lời Vũ bá đi!"

"Đúng vậy a, không đi thì sẽ không kịp đâu!"

"Đại tiểu thư!"

Các hộ vệ xung quanh đều lên tiếng nhắc nhở, đều là một bộ thấy chết không sờn. Từ bé họ đã lớn lên trong gia tộc nên ai nấy đều coi đây như

nhà mình, nếu không cũng sẽ không liều chết cùng thương đội đến nơi này.

Hôm nay, bọn họ có thể đều bỏ mạng ở nơi này, nhưng họ tuyệt đối không lùi bước.

"Ta..." "

Phong Thần Ý Mộng nước mắt giàn dụa, trong lòng đau khổ vô cùng.

"Tiểu thư đi nhanh đi! Mọi người xông lên!"

Một tiếng quát vang lên, Vũ bá dẫn đầu xông lên trước, chúng hộ vệ theo sát phía sau.

"Xuy xuy! Xuy! "

Một sợi tơ vàng bắn ra, trực tiếp xuyên thủng đám người Vũ bá rồi sau đó quần lấy bọn họ và nhấc lên không trung.

Cảm nhận được cả người bị một cỗ lực lượng kì dị ăn mòn, đám người Vũ bá không thể động đậy, thậm chí muốn đồng quy vu tận cũng không làm được. Bọn họ bây giờ giống như những con cừu non đợi chờ cái chết đến gần mà không thể hoàn thủ.

Tiên thú tam phẩm thật là lợi hại, chỉ một chiêu đã tóm gọn con mồi.

"Đại tiểu thư, chạy mau đi! "

Vũ bá trợn tròn con mắt, dùng lực lượng toàn thân hét lớn.

"Phốc! "

"A! "

Một sợi lông xuyên qua bả vai của Vũ bá làm máu tươi thấm đẫm cả người hắn, nhìn qua kinh khủng dị thường.

Hồng Ban Kim Bối Chu lạnh lùng nhìn Phong Thần Ý Mộng, sâu trong con người hiện lên vẻ tàn bạo tựa như đang khiêu khích đối phương khiến nàng cảm thấy một cổ khí tức âm trầm bao lấy bản thân rồi một nỗi sợ hãi tràn ngập trong lòng.

"Chi nhất "

Hồng Ban Kim Bối Chu rống lên một tiếng nửa như đùa cợt, nửa như uy hiếp.

Chỉ thấy nó đem lông mao quanh thân phóng ra, từng cái từng cái đâm vào thân thể của những hộ vệ kia. Nó không lập tức giết chết đám người, mà còn hành hạ bọn họ.

Quả là một con yêu thú tàn nhẫn âm hiểm, có thể hiểu được nhược điểm của con người rồi từ đó khống chế họ.

"Vũ bá"

Mắt thấy sinh cơ của mọi người càng lúc càng yếu, cả người Phong Thần Ý Mộng run lên bần bật.

"Súc sinh! Ta... Ta liều mạng với ngươi! "

Phong Thần Ý Mộng tế ra một đạo ngọc phù, liều lĩnh xông về phía Hồng Ban Kim Bối Chu.

"Ầm"

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, chỉ thấy cát đá nổ tung, bụi mù tràn ngập.

Nhưng ngay sau đó, một thân ảnh yêu kiều bắn ra từ trong bụi mù rồi nặng nề ngã trên mặt đất.

"Chi nhất "

Hồng Ban Kim Bối Chu đau đớn rống lên rồi quăng mạnh đám người Vũ bá khiến không ít hộ vệ ngất xỉu ngay lập tức.

"Khụ khụ! "

Vũ bá gắng gượng bò dậy, nói giọng đầy vẻ không cam lòng: "Đại tiểu thư, người... người hồ đồ rồi! "

Mặt Phong Thần Ý Mộng vẫn còn tái nhợt, cất giọng khô khan nói: "Ôi, Vũ bá cảm thấy ta hồ đồ sao? Cả Hồng Diệp Lâm này nguy cơ trùng trùng, nói không chừng còn chưa chạy được bao nhiêu thì ta sẽ bị giết chết... Hiện tại, có thể cùng mọi người chết cùng một chỗ cũng đã mãn nguyện rồi, ít nhất trên con đường luân hồi sẽ không còn cô đơn."

Bao năm đau khổ chống đỡ cho gia tộc khiến cho nàng đã quá mệt mỏi. Có lẽ, chết như vậy cũng không tệ, coi là một loại giải thoát đi! Nhiều năm cố gắng để gia tộc quật khởi cuối cùng chỉ là ảo ảnh trong mơ mà thôi...

"Chi nhất "

Bụi mù tán đi, thân thể cao lớn của Hồng Ban Kim Bối Chu hiện ra rồi lại một lần nữa chắn trước mặt mọi người.

Tức giận! Nhục nhã!

Đường đường là tiên thú tam phẩm, là đầu lĩnh của một đàn Hồng Ban Kim Bối Chu mà lại bị những kẻ như sâu kiến này khiến cho chật vật như thế, thật sự quá nhục nhã a!

"Chi! "

Hồng Ban Kim Bối Chu bước từng bước lại gần, sâu trong ánh mắt lóe lên vẻ hung tàn.

Mùi máu tanh phả vào mặt khiến cả đám người Phong Thần Ý Mộng tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, trong lòng tràn ngập sự thống khổ cùng không cam lòng chờ đợi tử vong phủ xuống!

Mọi người đều cho là mình chắc chắn phải chết, đột nhiên, từ trong rừng sâu bắn ra một đạo phong mang sắc bén, mục tiêu chính là Hồng Ban Kim Bối Chu.

"Xuy! "

Không có nửa điểm trở ngại, phong mang trực tiếp xuyên thấu thân thể của Hồng Ban Kim Bối Chu.

"Hả! "

Cảm giác được có điều dị thường, đám người đột ngột mở mắt nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến bọn họ sửng sốt tại đường trường.

"Xuy! Xuy! Xuy "

Từng đạo từng đạo phong mang phóng tới, mỗi một đạo phong mang sắc bén đều xuyên thủng thân thể của Hồng Ban Kim Bối Chu và biến nó thành một cái tổ ong.

Chưa dừng lại ở đây, ngay sau đó, một loạt hỏa cầu từ trên trời giáng xuống!

"Rầm rầm rầm! "

Không kịp phản ứng, Hồng Ban Kim Bối Chu đã bị bao trùm trong vụ nổ.

"Ầm! "

Hồng Ban Kim Bối Chu ngã lăn ra trên mặt đất một cách thê thảm, thân thể nó co quắp, từng dòng máu xanh chảy ra như suối.

"Đại nhân, yêu thú này còn chưa chết! "

"Sinh mạng thật mạnh mẽ, các người hãy tấn công thêm một lần nữa."

"Được"

Sau khi nghe đầu lĩnh phân phó, một đám dã nhân mặc da thú từ trong rừng lao ra.

Trên người bọn họ ngập tràn sát khí, không chút do dự lao đến bên cạnh Hồng Ban Kim Bối Chu, rồi đồng loạt tấn công, xé xác yêu thú thành nhiều mảnh nhỏ.

Làm xong hết thảy, những dã nhân này lao về phía đám người Phong Thần Ý Mộng, không chút lưu tình xuất thủ đánh bọn họ bất tỉnh.

Thật hung ác! Thủ đoạn thật tàn bạo! Đây quả là một đám hung thần ác sát!

Mọi thứ xung quanh tối sầm trước mắt họ, đấy là ý niệm cuối cùng hiện lên trong đầu mọi người.